

**THE BOOK OF
MORMON**

**NORWEGIAN – ENGLISH
PARALLEL EDITION**

Version 1, published April 2023. bencrowder.net/book-of-mormon-parallel-edition/

This parallel edition © 2023 Benjamin Crowder. All rights reserved. You have permission to print this document for your own use. For other uses, send requests to ben.crowder@gmail.com.

Text of the Book of Mormon © 2023 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.

The text of this edition is licensed from The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints with the following disclaimer: *The Product offered by Benjamin Crowder is neither made, provided, approved, nor endorsed by, Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Any content or opinions expressed, implied, or included in or with the Product offered by Benjamin Crowder are solely those of Benjamin Crowder and not those of Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.*

Mormons bok

En beretning skrevet ved Mormons hånd på plater tatt fra Nephis plater

Dette er derfor en forkortelse av Nephis folks opptegnelser og også av lamanittenes – skrevet til lamanittene, som er en levning av Israels hus, og også til jøde og hedning – skrevet på befaling og også ved profetiens og åpenbaringens ånd – skrevet og forseglet og skjult ved Herren for at den ikke skulle ødelegges – for å komme frem ved Guds gave og kraft og bli oversatt – forseglet ved Moronis hånd og trygt skjult ved Herren, for, når tiden var inne, å komme frem gjennom hedningefolkene – oversatt ved Guds gave.

Likeså en forkortelse tatt fra Ethers bok, som er en opptegnelse om Jareds folk som ble adspredt på den tid da Herren forvirret folkets språk da de bygget et tårn for å nå opp til himmelen – for å vise levningen av Israels hus de store ting Herren har gjort for deres fedre, og for at de kan kjenne Herrens pakter og vite at de ikke for alltid er forkastet – og også for å overbevise jøde og hedning om at JESUS er KRISTUS, den EVIGE GUD, som åpenbarer seg for alle nasjoner – og hvis det skulle finnes feil, er de av mennesker. Fordøm derfor ikke det som er av Gud, så dere kan finnes plettfrie for Kristi domstol.

*FØRSTE GANG OVERSATT FRA PLATENE
TIL ENGELSK AV JOSEPH SMITH JR.*

The Book of Mormon

An Account Written by the Hand of Mormon upon Plates Taken from the Plates of Nephi

Wherefore, it is an abridgment of the record of the people of Nephi, and also of the Lamanites—Written to the Lamanites, who are a remnant of the house of Israel; and also to Jew and Gentile—Written by way of commandment, and also by the spirit of prophecy and of revelation—Written and sealed up, and hid up unto the Lord, that they might not be destroyed—To come forth by the gift and power of God unto the interpretation thereof—Sealed by the hand of Moroni, and hid up unto the Lord, to come forth in due time by way of the Gentile—The interpretation thereof by the gift of God.

An abridgment taken from the Book of Ether also, which is a record of the people of Jared, who were scattered at the time the Lord confounded the language of the people, when they were building a tower to get to heaven—Which is to show unto the remnant of the house of Israel what great things the Lord hath done for their fathers; and that they may know the covenants of the Lord, that they are not cast off forever—And also to the convincing of the Jew and Gentile that JESUS is the CHRIST, the ETERNAL GOD, manifesting himself unto all nations—And now, if there are faults they are the mistakes of men; wherefore, condemn not the things of God, that ye may be found spotless at the judgment-seat of Christ.

TRANSLATED BY JOSEPH SMITH, JUN.

De tre vitners vitnesbyrd

Det bekjentgjøres for alle nasjoner, slekter, tungemål og folk som dette verk skal komme til, at vi, ved Gud Faderens og ved vår Herre Jesu Kristi nåde, har sett platene som inneholder denne oppteignelsen, som er en oppteignelse om Nephis folk og også om lamanittene, deres brødre, og også om Jareds folk som kom fra tårnet som er omtalt. Og vi vet også at de er blitt oversatt ved Guds gave og kraft, for hans røst har fortalt oss det. Derfor vet vi med sikkerhet at verket er sant. Vi bevitner også at vi har sett graveringene på platene, og de er blitt vist oss ved Guds og ikke ved menneskers kraft. Og vi erklærer høytidelig at en Guds engel kom ned fra himmelen, at han hadde med seg platene, og at han la dem foran oss så vi kunne se og betrakte platene og det som var gravert på dem. Og vi vet at det er ved Gud Faderens og vår Herre Jesu Kristi nåde at vi så, og vi bærer vitnesbyrd om at alt dette er sant. Og i våre øyne er det forunderlig. Likevel befalte Herrens røst oss at vi skulle bære vitnesbyrd om det, og for å være lydige mot Guds befaling bærer vi derfor vitnesbyrd om det. Og vi vet at hvis vi er trofaste i Kristus, skal vi rense våre klær for alle menneskers blod, bli funnet plettfriske for Kristi domstol og skal bo med ham i himlene i all evighet. Og la æren tilfalle Faderen og Sønnen og Den hellige ånd, som er én Gud. Amen.

OLIVER COWDERY
DAVID WHITMER
MARTIN HARRIS

The Testimony of Three Witnesses

Be it known unto all nations, kindreds, tongues, and people, unto whom this work shall come: That we, through the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, have seen the plates which contain this record, which is a record of the people of Nephi, and also of the Lamanites, their brethren, and also of the people of Jared, who came from the tower of which hath been spoken. And we also know that they have been translated by the gift and power of God, for his voice hath declared it unto us; wherefore we know of a surety that the work is true. And we also testify that we have seen the engravings which are upon the plates; and they have been shown unto us by the power of God, and not of man. And we declare with words of soberness, that an angel of God came down from heaven, and he brought and laid before our eyes, that we beheld and saw the plates, and the engravings thereon; and we know that it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, that we beheld and bear record that these things are true. And it is marvelous in our eyes. Nevertheless, the voice of the Lord commanded us that we should bear record of it; wherefore, to be obedient unto the commandments of God, we bear testimony of these things. And we know that if we are faithful in Christ, we shall rid our garments of the blood of all men, and be found spotless before the judgment-seat of Christ, and shall dwell with him eternally in the heavens. And the honor be to the Father, and to the Son, and to the Holy Ghost, which is one God. Amen.

OLIVER COWDERY
DAVID WHITMER
MARTIN HARRIS

De åtte vitners vitnesbyrd

Det bekjentgjøres for alle nasjoner, slekter, tungemål og folk som dette verk skal komme til, at Joseph Smith jr., som har oversatt dette verk, har vist oss de omtalte plater som later til å være laget av gull. Og de platesidene som nevnte Smith har oversatt, berørte vi med våre hender, og vi så også gravingene på dem, som alle later til å være gammelt og sirlig utført arbeide. Og vi bærer vårt høytidelige vitnesbyrd om at nevnte Smith har vist oss dette, for vi har sett og løftet dem, og vet helt sikkert at nevnte Smith har de platene som vi har omtalt. Og vi gir våre navn til verden for å bevitne for verden det vi har sett. Og vi lyver ikke, Gud er vårt vitne.

CHRISTIAN WHITMER
JACOB WHITMER
PETER WHITMER JR.
JOHN WHITMER
HIRAM PAGE
JOSEPH SMITH SEN.
HYRUM SMITH
SAMUEL H. SMITH

The Testimony of Eight Witnesses

Be it known unto all nations, kindreds, tongues, and people, unto whom this work shall come: That Joseph Smith, Jun., the translator of this work, has shown unto us the plates of which hath been spoken, which have the appearance of gold; and as many of the leaves as the said Smith has translated we did handle with our hands; and we also saw the engravings thereon, all of which has the appearance of ancient work, and of curious workmanship. And this we bear record with words of soberness, that the said Smith has shown unto us, for we have seen and hefted, and know of a surety that the said Smith has got the plates of which we have spoken. And we give our names unto the world, to witness unto the world that which we have seen. And we lie not, God bearing witness of it.

CHRISTIAN WHITMER
JACOB WHITMER
PETER WHITMER, JUN.
JOHN WHITMER
HIRAM PAGE
JOSEPH SMITH, SEN.
HYRUM SMITH
SAMUEL H. SMITH

Nephis første bok

Hans regjeringstid og virke

En beretning om Lehi, hans hustru, Sariah, og hans fire sønner, som het: (fra den eldste og nedover) Laman, Lemuel, Sam og Nephi. Herren advarer Lehi og ber ham dra ut av Jerusalems land fordi han profeterer til folket om deres ugudelighet, og de forsøker å ta hans liv. Han drar tre dagsreiser ut i villmarken med sin familie. Nephi tar med seg sine brødre og vender tilbake til Jerusalems land for å hente jødenes oppteignelse. Beretningen om deres lidelser. De tar Ismaels døtre til ekte. De tar med seg sine familier og drar ut i villmarken. Deres lidelser og plager i villmarken. Reiseruten de følger. De kommer til de store vann. Nephis brødre setter seg opp mot ham. Han bringer dem til taushet og bygger et skip. De kaller stedet Overflod. De krysser de store vann til det lovede land, osv. Dette er ifølge Nephis beretning, eller med andre ord, jeg, Nephi, skrev denne oppteignelsen.

I Nephi I

- 1 Jeg, Nephi, ble født av gode foreldre og ble derfor undervist endel i all min fars lærdom, og jeg har i løpet av mine dager opplevd mange lidelser, men har likevel vært rikt begünstiget av Herren alle mine dager, ja, jeg har hatt stor kunnskap om Guds godhet og mysterier, derfor skriver jeg en oppteignelse om hva jeg har gjort i mine dager.
- 2 Ja, jeg skriver en oppteignelse på min fars språk, som består av jødenes lærdom og egypternes språk.
- 3 Og jeg vet at den oppteignelsen jeg skriver er sann, og jeg skriver den med min egen hånd og ifølge min kunnskap.
- 4 For det skjedde i begynnelsen av det første år av Sidkias, Juda konges regjeringstid, (min far, Lehi, hadde bodd i Jerusalem alle sine dager) at det i det samme år kom mange profeter som profeterte til folket at de måtte omvende seg, ellers måtte den store byen Jerusalem ødelegges.

The First Book of Nephi

His Reign and Ministry

An account of Lehi and his wife Sariah, and his four sons, being called, (beginning at the eldest) Laman, Lemuel, Sam, and Nephi. The Lord warns Lehi to depart out of the land of Jerusalem, because he prophesieth unto the people concerning their iniquity and they seek to destroy his life. He taketh three days' journey into the wilderness with his family. Nephi taketh his brethren and returneth to the land of Jerusalem after the record of the Jews. The account of their sufferings. They take the daughters of Ishmael to wife. They take their families and depart into the wilderness. Their sufferings and afflictions in the wilderness. The course of their travels. They come to the large waters. Nephi's brethren rebel against him. He confoundeth them, and buildeth a ship. They call the name of the place Bountiful. They cross the large waters into the promised land, and so forth. This is according to the account of Nephi; or in other words, I, Nephi, wrote this record.

I Nephi I

- I, Nephi, having been born of goodly parents, therefore I was taught somewhat in all the learning of my father; and having seen many afflictions in the course of my days, nevertheless, having been highly favored of the Lord in all my days; yea, having had a great knowledge of the goodness and the mysteries of God, therefore I make a record of my proceedings in my days.
- Yea, I make a record in the language of my father, which consists of the learning of the Jews and the language of the Egyptians.
- And I know that the record which I make is true; and I make it with mine own hand; and I make it according to my knowledge.
- For it came to pass in the commencement of the first year of the reign of Zedekiah, king of Judah, (my father, Lehi, having dwelt at Jerusalem in all his days); and in that same year there came many prophets, prophesying unto the people that they must repent, or the great city Jerusalem must be destroyed.

5 Derfor skjedde det at min far, Lehi, som han gikk frem, ba til Herren, ja, han ba av hele sitt hjerte på vegne av sitt folk.

6 Og det skjedde mens han ba til Herren, at det kom en ildstøtte som hvilte på en sten foran ham, og han så og hørte mye, og det han så og hørte, fikk ham til å riste og skjelve voldsomt.

7 Og det skjedde at han vendte tilbake til sitt eget hus ved Jerusalem, og han kastet seg ned på sengen, overveldet av Ånden og av det han hadde sett.

8 Og mens han således var overveldet av Ånden, ble han ført bort i et syn, ja, han så himlene åpne seg og syn-tes han så Gud sitte på sin trone, omgitt av utallige engleskarer som sang og priste sin Gud.

9 Og det skjedde at han så En stige ned fra himmelens midte, og han så at hans glans overgikk solens midt på dagen.

10 Og han så også tolv andre som fulgte ham, og deres glans overgikk stjernenes på himmelhvelvingen.

11 Og de kom ned og gikk frem på jorden, og den første kom og sto foran min far og ga ham en bok og bød ham å lese.

12 Og det skjedde at mens han leste, ble han fylt av Herrens Ånd.

13 Og han leste slik: Ve, ve over Jerusalem, for jeg har sett dine avskyeligheter! Ja, min far leste mange ting om Jerusalem – at den skulle ødelegges med sine innbyggere, mange skulle omkomme ved sverdet, og mange føres som fanger til Babylon.

14 Og det skjedde at da min far hadde lest og sett mange store og vidunderlige ting, utbrøt han mangt for Herren, så som: Store og vidunderlige er dine gjerninger, Herre, allmechtige Gud! Din trone er høyt i himlene, og din makt og godhet og barmhjertighet er over alle jordens innbyggere. Og fordi du er barmhjertig, vil du ikke tillate at de som kommer til deg, skal omkomme!

Wherefore it came to pass that my father, Lehi, as he went forth prayed unto the Lord, yea, even with all his heart, in behalf of his people.

And it came to pass as he prayed unto the Lord, there came a pillar of fire and dwelt upon a rock before him; and he saw and heard much; and because of the things which he saw and heard he did quake and tremble exceedingly.

And it came to pass that he returned to his own house at Jerusalem; and he cast himself upon his bed, being overcome with the Spirit and the things which he had seen.

And being thus overcome with the Spirit, he was carried away in a vision, even that he saw the heavens open, and he thought he saw God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels in the attitude of singing and praising their God.

And it came to pass that he saw One descending out of the midst of heaven, and he beheld that his luster was above that of the sun at noon-day.

And he also saw twelve others following him, and their brightness did exceed that of the stars in the firmament.

And they came down and went forth upon the face of the earth; and the first came and stood before my father, and gave unto him a book, and bade him that he should read.

And it came to pass that as he read, he was filled with the Spirit of the Lord.

And he read, saying: Wo, wo, unto Jerusalem, for I have seen thine abominations! Yea, and many things did my father read concerning Jerusalem—that it should be destroyed, and the inhabitants thereof; many should perish by the sword, and many should be carried away captive into Babylon.

And it came to pass that when my father had read and seen many great and marvelous things, he did exclaim many things unto the Lord; such as: Great and marvelous are thy works, O Lord God Almighty! Thy throne is high in the heavens, and thy power, and goodness, and mercy are over all the inhabitants of the earth; and, because thou art merciful, thou wilt not suffer those who come unto thee that they shall perish!

- 15 Og i slike ordelag priste min far sin Gud, for hans sjel frydet seg, og hele hans hjerte svulmet på grunn av det han hadde sett, ja, som Herren hadde vist ham.
- 16 Nå gir ikke jeg, Nephi, en fullstendig beretning om det min far har skrevet, for han har skrevet mange ting som han så i syner og drømmer, og han har også skrevet mye som han profeterte og talte til sine barn, men jeg skal ikke gi en fullstendig beretning om det.
- 17 Men jeg skal gi en beretning om hva jeg har gjort i mitt liv. Se, på plater som jeg har laget med mine egne hender, skriver jeg en forkortelse av min fars opptegnelse. Derfor vil jeg, etter å ha forkortet min fars opptegnelse, skrive en beretning om mitt eget liv.
- 18 Derfor vil jeg dere skal vite at etter at Herren hadde vist min far, Lehi, så mange forunderlige ting om Jerusalems ødeleggelse, se, da gikk han ut blant folket og begynte å profetere og fortelle dem om det som han både hadde sett og hørt.
- 19 Og det skjedde at jødene gjorde narr av ham på grunn av det han vitnet om dem, for han vitnet i sannhet om deres ugudelighet og avskyeligheter, og han vitnet om at det han så og hørte – og også det han leste i boken – tydelig tilkjennega Messias' komme og verdens forløsning.
- 20 Men da jødene hørte dette, ble de sinte på ham, ja, som på de fordums profeter som de hadde utstøtt, stenet og slått ihjel, og de sto også ham etter livet for å ta ham av dage. Men se, jeg, Nephi, vil vise dere at Herrens milde barmhjertighet er over alle dem som han har utvalgt på grunn av deres tro, for å gjøre dem så mektige at de har makt til befrielse.

And after this manner was the language of my father in the praising of his God; for his soul did rejoice, and his whole heart was filled, because of the things which he had seen, yea, which the Lord had shown unto him.

And now I, Nephi, do not make a full account of the things which my father hath written, for he hath written many things which he saw in visions and in dreams; and he also hath written many things which he prophesied and spake unto his children, of which I shall not make a full account.

But I shall make an account of my proceedings in my days. Behold, I make an abridgment of the record of my father, upon plates which I have made with mine own hands; wherefore, after I have abridged the record of my father then will I make an account of mine own life.

Therefore, I would that ye should know, that after the Lord had shown so many marvelous things unto my father, Lehi, yea, concerning the destruction of Jerusalem, behold he went forth among the people, and began to prophesy and to declare unto them concerning the things which he had both seen and heard.

And it came to pass that the Jews did mock him because of the things which he testified of them; for he truly testified of their wickedness and their abominations; and he testified that the things which he saw and heard, and also the things which he read in the book, manifested plainly of the coming of a Messiah, and also the redemption of the world.

And when the Jews heard these things they were angry with him; yea, even as with the prophets of old, whom they had cast out, and stoned, and slain; and they also sought his life, that they might take it away. But behold, I, Nephi, will show unto you that the tender mercies of the Lord are over all those whom he hath chosen, because of their faith, to make them mighty even unto the power of deliverance.

1 Nephi 2

- 1 For se, det skjedde at Herren talte til min far i en drøm og sa til ham: Velsignet er du, Lehi, på grunn av det du har gjort. Og fordi du har vært trofast og har forkynt for dette folk det som jeg befalte deg, se, derfor forsøker de å ta ditt liv.
- 2 Og det skjedde at Herren befalte min far i en drøm at han skulle ta med seg sin familie og dra ut i villmarken.
- 3 Og det skjedde at han var lydige mot Herrens ord og gjorde som Herren befalte ham.
- 4 Og det skjedde at han dro ut i villmarken, og han forlot sitt hus og sitt arveland, sitt gull og sølv og sine kostelige ting, og han tok ikke noe med seg, unntatt sin familie, proviant og telt, og dro ut i villmarken.
- 5 Og han kom ned til området ved bredden av Rødehavet og reiste i villmarken i de områder som grenser til Rødehavet, og han reiste i villmarken med sin familie, som besto av min mor, Sariah, og mine eldre brødre, Laman, Lemuel og Sam.
- 6 Og det skjedde at da han hadde reist tre dager i villmarken, slo han opp teltet i en dal ved bredden av en elv med vann.
- 7 Og det skjedde at han bygget et alter av stener, ofret til Herren og takket Herren vår Gud.
- 8 Og det skjedde at han kalte elven Laman, den rant ut i Rødehavet, og dalen lå like ved elvemunningen.
- 9 Og da min far så at elvevannet rant ut i Rødehavets kilde, talte han til Laman og sa: Måtte du være som denne elv, alltid i bevegelse mot kilden til all rettferdighet.
- 10 Og han talte også til Lemuel: Måtte du være som denne dal, fast og standhaftig og urokkelig i å holde Herrens befalinger.

1 Nephi 2

For behold, it came to pass that the Lord spake unto my father, yea, even in a dream, and said unto him: Blessed art thou Lehi, because of the things which thou hast done; and because thou hast been faithful and declared unto this people the things which I commanded thee, behold, they seek to take away thy life.

And it came to pass that the Lord commanded my father, even in a dream, that he should take his family and depart into the wilderness.

And it came to pass that he was obedient unto the word of the Lord, wherefore he did as the Lord commanded him.

And it came to pass that he departed into the wilderness. And he left his house, and the land of his inheritance, and his gold, and his silver, and his precious things, and took nothing with him, save it were his family, and provisions, and tents, and departed into the wilderness.

And he came down by the borders near the shore of the Red Sea; and he traveled in the wilderness in the borders which are nearer the Red Sea; and he did travel in the wilderness with his family, which consisted of my mother, Sariah, and my elder brothers, who were Laman, Lemuel, and Sam.

And it came to pass that when he had traveled three days in the wilderness, he pitched his tent in a valley by the side of a river of water.

And it came to pass that he built an altar of stones, and made an offering unto the Lord, and gave thanks unto the Lord our God.

And it came to pass that he called the name of the river, Laman, and it emptied into the Red Sea; and the valley was in the borders near the mouth thereof.

And when my father saw that the waters of the river emptied into the fountain of the Red Sea, he spake unto Laman, saying: O that thou mightest be like unto this river, continually running into the fountain of all righteousness!

And he also spake unto Lemuel: O that thou mightest be like unto this valley, firm and steadfast, and immovable in keeping the commandments of the Lord!

- 11 Dette sa han på grunn av Lamans og Lemuels hårdnakkethet, for se, de knurret mot sin far over mange ting fordi han var en mann som sa han hadde syner og hadde ført dem ut av Jerusalems land, så de hadde forlatt sitt arveland, sitt gull og sølv og sine kostelige ting for å omkomme i villmarken. Og dette sa de han hadde gjort på grunn av sitt hjertes tåpelige innbildninger.
- 12 Slik knurret Laman og Lemuel, som var de eldste, mot sin far. Og de knurret fordi de ikke forsto Guds handlemåte – han som hadde skapt dem.
- 13 Heller ikke trodde de at den store byen Jerusalem kunne ødelegges slik profetene hadde sagt. Og de var likesom jødene i Jerusalem som forsøkte å ta min fars liv.
- 14 Og det skjedde at min far talte til dem med kraft i dalen Lemuel, for han var fylt av Ånden, inntil deres legger skalv for ham. Og han bragte dem til taushet så de ikke våget å si ham imot, derfor gjorde de som han befalte dem.
- 15 Og min far bodde i et telt.
- 16 Og det skjedde at jeg, Nephi, som var meget ung, men likevel stor av vekst, også hadde et inderlig ønske om å kjenne Guds mysterier, derfor ropte jeg til Herren. Og se, han så til meg og bløtgjorde mitt hjerte så jeg trodde alle de ord min far hadde sagt, derfor satte jeg meg ikke opp mot ham likesom mine brødre.
- 17 Og jeg talte til Sam og fortalte ham hva Herren hadde åpenbart til meg ved sin Hellige ånd, og det skjedde at han trodde mine ord.
- 18 Men se, Laman og Lemuel ville ikke lytte til mine ord, og fordi jeg var bedrøvet på grunn av deres hårde hjerter, ropte jeg til Herren for dem.
- 19 Og det skjedde at Herren talte til meg og sa: Velsignet er du, Nephi, på grunn av din tro, for du har søkt meg flittig i hjertets ydmykhet.

Now this he spake because of the stiffneckedness of Laman and Lemuel; for behold they did murmur in many things against their father, because he was a visionary man, and had led them out of the land of Jerusalem, to leave the land of their inheritance, and their gold, and their silver, and their precious things, to perish in the wilderness. And this they said he had done because of the foolish imaginations of his heart.

And thus Laman and Lemuel, being the eldest, did murmur against their father. And they did murmur because they knew not the dealings of that God who had created them.

Neither did they believe that Jerusalem, that great city, could be destroyed according to the words of the prophets. And they were like unto the Jews who were at Jerusalem, who sought to take away the life of my father.

And it came to pass that my father did speak unto them in the valley of Lemuel, with power, being filled with the Spirit, until their frames did shake before him. And he did confound them, that they durst not utter against him; wherefore, they did as he commanded them.

And my father dwelt in a tent.

And it came to pass that I, Nephi, being exceedingly young, nevertheless being large in stature, and also having great desires to know of the mysteries of God, wherefore, I did cry unto the Lord; and behold he did visit me, and did soften my heart that I did believe all the words which had been spoken by my father; wherefore, I did not rebel against him like unto my brothers.

And I spake unto Sam, making known unto him the things which the Lord had manifested unto me by his Holy Spirit. And it came to pass that he believed in my words.

But, behold, Laman and Lemuel would not hearken unto my words; and being grieved because of the hardness of their hearts I cried unto the Lord for them.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Blessed art thou, Nephi, because of thy faith, for thou hast sought me diligently, with lowliness of heart.

- 20 Og i den grad dere holder mine bud, skal det gå dere vel, og dere skal bli ledet til et lovet land, ja, til et land som jeg har beredt for dere, ja, et land som er utvalgt fremfor alle andre land.
- 21 Og i den grad dine brødre setter seg opp mot deg, skal de utelukkes fra Herrens nærhet.
- 22 Og i den grad du holder mine bud, skal du bli satt til å råde over dine brødre og til å undervise dem.
- 23 For se, på den dag de setter seg opp mot meg, vil jeg forbanne dem med en svær forbannelse, og de skal ikke ha noen makt over din ætt uten at de også setter seg opp mot meg.
- 24 Og i den grad de setter seg opp mot meg, skal de bli en svøpe for din ætt for å vekke dem til ettertanke.
- And inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper, and shall be led to a land of promise; yea, even a land which I have prepared for you; yea, a land which is choice above all other lands.
- And inasmuch as thy brethren shall rebel against thee, they shall be cut off from the presence of the Lord.
- And inasmuch as thou shalt keep my commandments, thou shalt be made a ruler and a teacher over thy brethren.
- For behold, in that day that they shall rebel against me, I will curse them even with a sore curse, and they shall have no power over thy seed except they shall rebel against me also.
- And if it so be that they rebel against me, they shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in the ways of remembrance.

1 Nephi 3

- 1 Og det skjedde at jeg, Nephi, etter å ha talt med Herren, gikk tilbake til min fars telt.
- 2 Og det skjedde at han talte til meg og sa: Se, jeg har drømt en drøm, og i den har Herren befalt meg at du og dine brødre skal vende tilbake til Jerusalem.
- 3 For se, Laban har jødernes oppteignelse og en slektshistorie over mine forfedre, og de er gravert på messingplater.
- 4 Derfor har Herren befalt meg at du og dine brødre skal gå til Labans hus, søke etter oppteignelsene og bringe dem tilbake hit i villmarken.
- 5 Og se, dine brødre knurrer og sier at det er vanskelig det jeg har forlangt av dem, men se, jeg har ikke forlangt det av dem, men det er en befaling fra Herren.
- 6 Gå derfor, min sønn, og du skal bli begunstiget av Herren fordi du ikke har knurret.
- 7 Og det skjedde at jeg, Nephi, sa til min far: Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt, for jeg vet at Herren ikke gir menneskenes barn noen befaling uten at han bereder en vei for dem, så de kan utføre det han befaler dem.
- 8 Og det skjedde at min far ble meget glad da han hørte disse ord, for han visste at jeg var blitt velsignet av Herren.
- 9 Og jeg, Nephi, og mine brødre la ut på reisen i villmarken, tok med oss våre telt og dro opp til Jerusalems land.
- 10 Og det skjedde da vi var kommet opp til Jerusalems land, at jeg og mine brødre rådførte oss med hverandre.
- 11 Og vi kastet lodd om hvem av oss som skulle gå inn i Labans hus. Og det skjedde at loddet falt på Laman, og Laman gikk inn i Labans hus og talte med ham mens han satt i hans hus.
- 12 Og han spurte Laban om han kunne få oppteignelsene som var gravert på de messingplatene som inneholdt min fars slektshistorie.

1 Nephi 3

And it came to pass that I, Nephi, returned from speaking with the Lord, to the tent of my father.

And it came to pass that he spake unto me, saying: Behold I have dreamed a dream, in the which the Lord hath commanded me that thou and thy brethren shall return to Jerusalem.

For behold, Laban hath the record of the Jews and also a genealogy of my forefathers, and they are engraven upon plates of brass.

Wherefore, the Lord hath commanded me that thou and thy brothers should go unto the house of Laban, and seek the records, and bring them down hither into the wilderness.

And now, behold thy brothers murmur, saying it is a hard thing which I have required of them; but behold I have not required it of them, but it is a commandment of the Lord.

Therefore go, my son, and thou shalt be favored of the Lord, because thou hast not murmured.

And it came to pass that I, Nephi, said unto my father: I will go and do the things which the Lord hath commanded, for I know that the Lord giveth no commandments unto the children of men, save he shall prepare a way for them that they may accomplish the thing which he commandeth them.

And it came to pass that when my father had heard these words he was exceedingly glad, for he knew that I had been blessed of the Lord.

And I, Nephi, and my brethren took our journey in the wilderness, with our tents, to go up to the land of Jerusalem.

And it came to pass that when we had gone up to the land of Jerusalem, I and my brethren did consult one with another.

And we cast lots—who of us should go in unto the house of Laban. And it came to pass that the lot fell upon Laman; and Laman went in unto the house of Laban, and he talked with him as he sat in his house.

And he desired of Laban the records which were engraven upon the plates of brass, which contained the genealogy of my father.

13 Og det skjedde at Laban ble sint, kastet ham ut og vil-
le ikke la ham få oppteignelsene. Derfor sa han til ham:
Se, du er en røver, og jeg vil slå deg ihjel.

14 Men Laman flyktet fra ham og fortalte oss hva Laban
hadde gjort. Og vi begynte å bli meget bedrøvet, og
mine brødre var nær ved å vende tilbake til min far i vill-
marken.

15 Men se, jeg sa til dem: Så sant Herren lever, og så sant
vi lever, vil vi ikke gå tilbake til vår far i villmarken før vi
har utført det som Herren har befalt oss.

16 La oss derfor være trofaste i å holde Herrens befa-
linger, og la oss dra ned til vår fars arveland, for se, han
etterlot seg gull og sølv og alle slags rikdommer, og alt
dette har han gjort på grunn av Herrens befalinger.

17 For han visste at Jerusalem måtte ødelegges på grunn
av folkets ugudelighet.

18 For se, de har forkastet profetenes ord. Hvis min far
derfor ble boende i landet etter at han er blitt befalt å
flykte ut av det, se, da ville han også omkomme. Derfor
er det nødvendig at han flykter ut av landet.

19 Og se, Gud har en vis hensikt med at vi skulle få tak i
disse oppteignelsene, for at vi kan bevare våre fedres
språk for våre barn,

20 men også for at vi kan bevare de ord for dem som er
blitt talt ved alle de hellige profeters munn, og som helt
fra verdens begynnelse og like ned til denne tid er gitt
dem ved Guds Ånd og kraft.

21 Og det skjedde at jeg ved å tale på denne måten over-
talte mine brødre til å være trofaste i å holde Guds bud.

22 Og det skjedde at vi dro ned til vårt arveland og sam-
let vårt gull og sølv og våre kostelige ting.

23 Og da vi hadde samlet disse ting, dro vi opp igjen til
Labans hus.

And behold, it came to pass that Laban was angry,
and thrust him out from his presence; and he would not
that he should have the records. Wherefore, he said
unto him: Behold thou art a robber, and I will slay thee.

But Laman fled out of his presence, and told the
things which Laban had done, unto us. And we began
to be exceedingly sorrowful, and my brethren were
about to return unto my father in the wilderness.

But behold I said unto them that: As the Lord liveth,
and as we live, we will not go down unto our father in
the wilderness until we have accomplished the thing
which the Lord hath commanded us.

Wherefore, let us be faithful in keeping the com-
mandments of the Lord; therefore let us go down to the
land of our father's inheritance, for behold he left gold
and silver, and all manner of riches. And all this he hath
done because of the commandments of the Lord.

For he knew that Jerusalem must be destroyed, be-
cause of the wickedness of the people.

For behold, they have rejected the words of the
prophets. Wherefore, if my father should dwell in the
land after he hath been commanded to flee out of the
land, behold, he would also perish. Wherefore, it must
needs be that he flee out of the land.

And behold, it is wisdom in God that we should ob-
tain these records, that we may preserve unto our chil-
dren the language of our fathers;

And also that we may preserve unto them the words
which have been spoken by the mouth of all the holy
prophets, which have been delivered unto them by the
Spirit and power of God, since the world began, even
down unto this present time.

And it came to pass that after this manner of lan-
guage did I persuade my brethren, that they might be
faithful in keeping the commandments of God.

And it came to pass that we went down to the land of
our inheritance, and we did gather together our gold,
and our silver, and our precious things.

And after we had gathered these things together, we
went up again unto the house of Laban.

24 Og det skjedde at vi gikk inn til Laban og ba ham gi oss de oppteignelsene som var gravert på messingplate-
ne, så skulle han få vårt gull og sølv og alle våre kostelige
ting.

25 Og det skjedde at da Laban så våre rikdommer og at
de var overmåte store, fikk han slik lyst på dem at han
kastet oss ut og sendte sine tjenere etter oss for å slå oss
ihjel, så han kunne få tak i våre rikdommer.

26 Og det skjedde at vi flyktet for Labans tjenere og ble
nødt til å etterlate oss våre rikdommer så de falt i Labans
hender.

27 Og det skjedde at vi flyktet ut i villmarken, men
Labans tjenere innhentet oss ikke, og vi gjemte oss i en
hule i fjellet.

28 Og det skjedde at Laman var sint på meg, og på min
far også. Og det samme var Lemuel, for han lyttet til
Lamans ord. Derfor talte Laman og Lemuel mange hår-
de ord til oss som var deres yngre brødre, ja, de slo oss
også med en stokk.

29 Og det skjedde at da de slo oss med en stokk, se, da
kom en Herrens engel og sto foran dem, og han talte til
dem og sa: Hvorfor slår dere deres yngre bror med en
stokk? Vet dere ikke at Herren har utvalgt ham til å råde
over dere på grunn av deres misgjerninger? Se, dere skal
dra opp til Jerusalem igjen, og Herren vil overgi Laban i
deres hender.

30 Og da engelen hadde talt til oss, forlot han oss.

31 Men da engelen hadde forlatt oss, begynte Laman og
Lemuel å knurre igjen og sa: Hvordan er det mulig for
Herren å overgi Laban i våre hender? Se, han er en mek-
tig mann og kan befale over femti, ja, han kan også slå
ihjel femti, så hvorfor ikke oss?

And it came to pass that we went in unto Laban, and
desired him that he would give unto us the records
which were engraven upon the plates of brass, for
which we would give unto him our gold, and our silver,
and all our precious things.

And it came to pass that when Laban saw our prop-
erty, and that it was exceedingly great, he did lust after
it, insomuch that he thrust us out, and sent his servants
to slay us, that he might obtain our property.

And it came to pass that we did flee before the ser-
vants of Laban, and we were obliged to leave behind our
property, and it fell into the hands of Laban.

And it came to pass that we fled into the wilderness,
and the servants of Laban did not overtake us, and we
hid ourselves in the cavity of a rock.

And it came to pass that Laman was angry with me,
and also with my father; and also was Lemuel, for he
hearkened unto the words of Laman. Wherefore
Laman and Lemuel did speak many hard words unto
us, their younger brothers, and they did smite us even
with a rod.

And it came to pass as they smote us with a rod, be-
hold, an angel of the Lord came and stood before them,
and he spake unto them, saying: Why do ye smite your
younger brother with a rod? Know ye not that the Lord
hath chosen him to be a ruler over you, and this because
of your iniquities? Behold ye shall go up to Jerusalem
again, and the Lord will deliver Laban into your hands.

And after the angel had spoken unto us, he departed.

And after the angel had departed, Laman and
Lemuel again began to murmur, saying: How is it possi-
ble that the Lord will deliver Laban into our hands?
Behold, he is a mighty man, and he can command fifty,
yea, even he can slay fifty; then why not us?

I Nephi 4

- 1 Og det skjedde at jeg talte til mine brødre og sa: La oss dra opp til Jerusalem igjen, og la oss være trofaste i å holde Herrens bud, for se, han er mektigere enn hele verden, så hvorfor ikke mektigere enn Laban og hans femti, ja, også hans titusener?
- 2 La oss derfor dra opp, og la oss være sterke som Moses, for han talte sannelig til vannet i Rødehavet, og det delte seg til begge sider så våre fedre kom igjennom, ut av fangenskap og på tørr grunn. Og Faraos hær fulgte etter og druknet i Rødehavets vann.
- 3 Nå se, dere vet at dette er sant, og dere vet også at en engel har talt til dere. Hvordan kan dere så tvile? La oss dra opp, for Herren er istand til å befri oss likesom våre fedre og til å drepe Laban likesom egypterne.
- 4 Da jeg hadde talt disse ord, var de fremdeles sinte og fortsatte å knurre. Likevel ble de med meg tilbake til vi kom utenfor Jerusalems murer.
- 5 Det var om natten, og jeg ba dem skjule seg utenfor murene. Og da de hadde gjemt seg, snek jeg, Nephi, meg inn i byen og gikk til Labans hus.
- 6 Og jeg ble ledet av Ånden, for jeg visste ikke på forhånd hva jeg skulle gjøre.
- 7 Likevel gikk jeg videre, og da jeg nærmet meg Labans hus, så jeg en mann som var falt om på marken foran meg, for han var drukken av vin.
- 8 Og da jeg kom bort til ham, så jeg at det var Laban.
- 9 Og jeg så sverdet hans og dro det ut av skjeden. Håndtaket var av rent gull og håndverksmessig overmåte fint, og jeg så at bladet var av det edleste stål.
- 10 Og det skjedde at jeg ble tilskyndet av Ånden til å drepe Laban, men jeg sa i mitt hjerte: Aldri har jeg noensinne utgytt et menneskes blod, og jeg kviet meg og ønsket at jeg kunne slippe å drepe ham.

I Nephi 4

And it came to pass that I spake unto my brethren, saying: Let us go up again unto Jerusalem, and let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; for behold he is mightier than all the earth, then why not mightier than Laban and his fifty, yea, or even than his tens of thousands?

Therefore let us go up; let us be strong like unto Moses; for he truly spake unto the waters of the Red Sea and they divided hither and thither, and our fathers came through, out of captivity, on dry ground, and the armies of Pharaoh did follow and were drowned in the waters of the Red Sea.

Now behold ye know that this is true; and ye also know that an angel hath spoken unto you; wherefore can ye doubt? Let us go up; the Lord is able to deliver us, even as our fathers, and to destroy Laban, even as the Egyptians.

Now when I had spoken these words, they were yet wroth, and did still continue to murmur; nevertheless they did follow me up until we came without the walls of Jerusalem.

And it was by night; and I caused that they should hide themselves without the walls. And after they had hid themselves, I, Nephi, crept into the city and went forth towards the house of Laban.

And I was led by the Spirit, not knowing beforehand the things which I should do.

Nevertheless I went forth, and as I came near unto the house of Laban I beheld a man, and he had fallen to the earth before me, for he was drunken with wine.

And when I came to him I found that it was Laban.

And I beheld his sword, and I drew it forth from the sheath thereof; and the hilt thereof was of pure gold, and the workmanship thereof was exceedingly fine, and I saw that the blade thereof was of the most precious steel.

And it came to pass that I was constrained by the Spirit that I should kill Laban; but I said in my heart: Never at any time have I shed the blood of man. And I shrunk and would that I might not slay him.

11 Men Ånden sa til meg igjen: Se, Herren har overlatt ham i dine hender. Ja, jeg visste også at han hadde forsøkt å ta mitt liv, han ville ikke lytte til Herrens befalinger og hadde også tatt fra oss våre rikdommer.

12 Og det skjedde at Ånden sa til meg igjen: Drep ham, for Herren har overlatt ham i dine hender.

13 Se, Herren slår de ugudelige ihjel for å gjennomføre sine rettfærdige hensikter. Det er bedre at én mann omkommer enn at en hel nasjon skulle synke ned i vantro og gå til grunne.

14 Og da jeg, Nephi, hadde hørt disse ord, husket jeg de ord Herren talte til meg i villmarken da han sa: Hvis din ætt holder mine bud, skal det gå dem vel i det lovede land.

15 Ja, og jeg tenkte også at de ikke kunne holde Herrens bud ifølge Moseloven uten at de hadde loven.

16 Jeg visste også at loven var gravert på messingplatene.

17 Og videre visste jeg at Herren hadde overlatt Laban i mine hender, så jeg kunne få tak i opptegnelsene ifølge hans befalinger.

18 Derfor adlød jeg Åndens røst, tok Laban i håret og hugget hans hode av med hans eget sverd.

19 Og da jeg hadde hugget hans hode av med hans eget sverd, tok jeg på meg Labans klær, alle sammen, og spente hans rustning om mine lender.

20 Og da jeg hadde gjort dette, gikk jeg til Labans skattkammer. Og mens jeg var på vei til Labans skattkammer, se, da så jeg Labans tjener som hadde nøklene til skattkammeret, og jeg befalte ham med Labans røst at han skulle bli med meg til skattkammeret.

21 Og han tok meg for å være hans herre, Laban, for han så klærne og også sverdet som var spent om mine lender.

And the Spirit said unto me again: Behold the Lord hath delivered him into thy hands. Yea, and I also knew that he had sought to take away mine own life; yea, and he would not hearken unto the commandments of the Lord; and he also had taken away our property.

And it came to pass that the Spirit said unto me again: Slay him, for the Lord hath delivered him into thy hands;

Behold the Lord slayeth the wicked to bring forth his righteous purposes. It is better that one man should perish than that a nation should dwindle and perish in unbelief.

And now, when I, Nephi, had heard these words, I remembered the words of the Lord which he spake unto me in the wilderness, saying that: Inasmuch as thy seed shall keep my commandments, they shall prosper in the land of promise.

Yea, and I also thought that they could not keep the commandments of the Lord according to the law of Moses, save they should have the law.

And I also knew that the law was engraven upon the plates of brass.

And again, I knew that the Lord had delivered Laban into my hands for this cause—that I might obtain the records according to his commandments.

Therefore I did obey the voice of the Spirit, and took Laban by the hair of the head, and I smote off his head with his own sword.

And after I had smitten off his head with his own sword, I took the garments of Laban and put them upon mine own body; yea, even every whit; and I did gird on his armor about my loins.

And after I had done this, I went forth unto the treasury of Laban. And as I went forth towards the treasury of Laban, behold, I saw the servant of Laban who had the keys of the treasury. And I commanded him in the voice of Laban, that he should go with me into the treasury.

And he supposed me to be his master, Laban, for he beheld the garments and also the sword girded about my loins.

22 Og han talte til meg om jødenes eldster, for han visste at hans herre, Laban, hadde vært sammen med dem om kvelden.

23 Og jeg talte til ham som om jeg var Laban.

24 Og jeg sa også til ham at jeg skulle bringe det som var gravert på messingplatene, til mine eldre brødre som var utenfor murene.

25 Jeg befalte ham også at han skulle følge med meg.

26 Og da han trodde jeg talte om brødrene i kirken, og at jeg virkelig var den Laban som jeg hadde drept, fulgte han med meg.

27 Han talte mange ganger til meg om jødenes eldster mens jeg gikk til mine brødre, som var utenfor murene.

28 Og det skjedde at da Laman så meg, ble han meget forskrekket, og det ble Lemuel og Sam også. Og de flyktet fra meg, for de trodde jeg var Laban – at han hadde drept meg og sto dem etter livet også.

29 Og det skjedde at jeg ropte etter dem, og de hørte meg og flyktet ikke mer for meg.

30 Og det skjedde at da Labans tjener så mine brødre, begynte han å skjelve og var nær ved å flykte fra meg og vende tilbake til byen Jerusalem.

31 Nå var jeg, Nephi, en mann som var stor av vekst, og jeg hadde også fått meget styrke av Herren, derfor grep jeg fatt i Labans tjener og holdt ham så han ikke kunne flykte.

32 Og det skjedde at jeg sa til ham at hvis han ville lytte til mine ord, så sant Herren lever og så sant som jeg lever, ja, om han bare ville lytte til våre ord, ville vi spare hans liv.

33 Og jeg sa til ham, endog med en ed, at han ikke behøvde å frykte, og at han skulle bli en fri mann som oss hvis han ville bli med oss ut i villmarken.

34 Og jeg talte også til ham og sa: Herren har virkelig befalt oss å gjøre dette, og skal vi ikke med all flid følge Herrens befalinger? Hvis du derfor vil bli med oss ut i villmarken til min far, skal du finne din plass hos oss.

And he spake unto me concerning the elders of the Jews, he knowing that his master, Laban, had been out by night among them.

And I spake unto him as if it had been Laban.

And I also spake unto him that I should carry the engravings, which were upon the plates of brass, to my elder brethren, who were without the walls.

And I also bade him that he should follow me.

And he, supposing that I spake of the brethren of the church, and that I was truly that Laban whom I had slain, wherefore he did follow me.

And he spake unto me many times concerning the elders of the Jews, as I went forth unto my brethren, who were without the walls.

And it came to pass that when Laman saw me he was exceedingly frightened, and also Lemuel and Sam. And they fled from before my presence; for they supposed it was Laban, and that he had slain me and had sought to take away their lives also.

And it came to pass that I called after them, and they did hear me; wherefore they did cease to flee from my presence.

And it came to pass that when the servant of Laban beheld my brethren he began to tremble, and was about to flee from before me and return to the city of Jerusalem.

And now I, Nephi, being a man large in stature, and also having received much strength of the Lord, therefore I did seize upon the servant of Laban, and held him, that he should not flee.

And it came to pass that I spake with him, that if he would hearken unto my words, as the Lord liveth, and as I live, even so that if he would hearken unto our words, we would spare his life.

And I spake unto him, even with an oath, that he need not fear; that he should be a free man like unto us if he would go down in the wilderness with us.

And I also spake unto him, saying: Surely the Lord hath commanded us to do this thing; and shall we not be diligent in keeping the commandments of the Lord? Therefore, if thou wilt go down into the wilderness to my father thou shalt have place with us.

35 Og det skjedde at Zoram fattet mot ved de ord som jeg talte. Zoram var tjenerens navn, og han lovet at han ville bli med oss ut i villmarken til vår far. Ja, han avla også ed for oss på at han fra den tid av skulle være hos oss.

36 Nå ønsket vi at han skulle være hos oss så jødene ikke fikk vite noe om vår flukt ut i villmarken, ellers ville de forfølge oss og drepe oss.

37 Og det skjedde at da Zoram hadde avlagt ed for oss, forsvant vår frykt angående ham.

38 Og det skjedde at vi tok messingplatene og Labans tjener, dro ut i villmarken og reiste til vår fars telt.

And it came to pass that Zoram did take courage at the words which I spake. Now Zoram was the name of the servant; and he promised that he would go down into the wilderness unto our father. Yea, and he also made an oath unto us that he would tarry with us from that time forth.

Now we were desirous that he should tarry with us for this cause, that the Jews might not know concerning our flight into the wilderness, lest they should pursue us and destroy us.

And it came to pass that when Zoram had made an oath unto us, our fears did cease concerning him.

And it came to pass that we took the plates of brass and the servant of Laban, and departed into the wilderness, and journeyed unto the tent of our father.

I Nephi 5

- 1 Og det skjedde da vi kom ned i villmarken til vår far, se, da ble han fylt med glede, og min mor, Sariah, ble også meget glad, for hun hadde virkelig sørget over oss.
- 2 For hun trodde vi hadde omkommet i villmarken, og hadde også beklaget seg overfor min far og fortalt ham at han var en mann som hevdet han hadde syner, og hun sa: Se, du har ført oss ut av vårt arveland, mine sønner er ikke mer, og vi omkommer i villmarken.
- 3 Og i slike ordelag hadde min mor beklaget seg overfor min far.
- 4 Og det skjedde at min far talte til henne og sa: Jeg vet at jeg er en mann som har syner, for hvis jeg ikke hadde sett i et syn det som er av Gud, ville jeg ikke ha kjent Guds godhet, men ville ha blitt i Jerusalem og hadde omkommet sammen med mine brødre.
- 5 Men se, jeg er blitt gitt et lovet land, det gleder jeg meg over, og jeg vet at Herren vil fri mine sønner ut av Labans hender og føre dem ned i villmarken til oss igjen.
- 6 Og i slike ordelag trøstet min far, Lehi, min mor, Sariah, angående oss mens vi reiste i villmarken opp til Jerusalems land for å få tak i jødenes opptegnelse.
- 7 Og da vi var kommet tilbake til min fars telt, se, da ble de fylt av glede, og min mor ble trøstet.
- 8 Og hun talte og sa: Nå vet jeg med sikkerhet at Herren har befalt min mann å flykte ut i villmarken, ja, jeg vet også med sikkerhet at Herren har beskyttet mine sønner, har fridd dem ut av Labans hender og har gitt dem kraft til å utføre det som Herren har befalt dem. På denne måten talte hun.
- 9 Og det skjedde at de frydet seg storlig, ofret slaktoffer og brennoffer til Herren og takket Israels Gud.

I Nephi 5

And it came to pass that after we had come down into the wilderness unto our father, behold, he was filled with joy, and also my mother, Sariah, was exceedingly glad, for she truly had mourned because of us.

For she had supposed that we had perished in the wilderness; and she also had complained against my father, telling him that he was a visionary man; saying: Behold thou hast led us forth from the land of our inheritance, and my sons are no more, and we perish in the wilderness.

And after this manner of language had my mother complained against my father.

And it had come to pass that my father spake unto her, saying: I know that I am a visionary man; for if I had not seen the things of God in a vision I should not have known the goodness of God, but had tarried at Jerusalem, and had perished with my brethren.

But behold, I have obtained a land of promise, in the which things I do rejoice; yea, and I know that the Lord will deliver my sons out of the hands of Laban, and bring them down again unto us in the wilderness.

And after this manner of language did my father, Lehi, comfort my mother, Sariah, concerning us, while we journeyed in the wilderness up to the land of Jerusalem, to obtain the record of the Jews.

And when we had returned to the tent of my father, behold their joy was full, and my mother was comforted.

And she spake, saying: Now I know of a surety that the Lord hath commanded my husband to flee into the wilderness; yea, and I also know of a surety that the Lord hath protected my sons, and delivered them out of the hands of Laban, and given them power whereby they could accomplish the thing which the Lord hath commanded them. And after this manner of language did she speak.

And it came to pass that they did rejoice exceedingly, and did offer sacrifice and burnt offerings unto the Lord; and they gave thanks unto the God of Israel.

10 Og da de hadde takket Israels Gud, tok min far, Lehi, opptegnelsene som var gravert på messingplatene, og studerte dem fra begynnelsen av.

11 Og han fant ut at de inneholdt de fem Mosebøker, som ga en beretning om verdens skapelse og om våre første foreldre, Adam og Eva,

12 likeledes en opptegnelse om jødene, helt fra begynnelsen av og frem til Sidkias, Juda konges første regjeringsår,

13 likeledes de hellige profeters profetier, fra begynnelsen av og helt frem til Sidkias første regjeringsår, og også mange profetier som var uttalt av Jeremia.

14 Og det skjedde at min far, Lehi, også fant en slektshistorie over sine forfedre på messingplatene. Derfor visste han at han var en etterkommer av Josef, ja, av den Josef som var sønn av Jakob og som ble solgt til Egypt, og som ble bevart ved Herrens hånd så han kunne forhindre at hans far, Jakob, og hele hans hus omkom av sult.

15 De ble også ført ut av fangenskap og ut av landet Egypt av den samme Gud som hadde bevart dem.

16 På denne måten oppdaget min far, Lehi, sine forfedres slektshistorie. Laban var også en etterkommer av Josef, derfor hadde han og hans fedre ført opptegnelsene.

17 Da min far så alt dette, ble han fylt av Ånden og begynte å profetere om sin ætt,

18 at disse messingplatene skulle gå ut til alle nasjoner, slekter, tungemål og folk som var av hans ætt.

19 Derfor sa han at disse messingplatene aldri skulle gå tapt, heller ikke skulle de bli fordunklet med tiden. Og han profeterte mange ting om sin ætt.

20 Og det skjedde at inntil nå hadde min far og jeg fulgt de befalinger som Herren hadde befalt oss.

And after they had given thanks unto the God of Israel, my father, Lehi, took the records which were engraven upon the plates of brass, and he did search them from the beginning.

And he beheld that they did contain the five books of Moses, which gave an account of the creation of the world, and also of Adam and Eve, who were our first parents;

And also a record of the Jews from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah, king of Judah;

And also the prophecies of the holy prophets, from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah; and also many prophecies which have been spoken by the mouth of Jeremiah.

And it came to pass that my father, Lehi, also found upon the plates of brass a genealogy of his fathers; wherefore he knew that he was a descendant of Joseph; yea, even that Joseph who was the son of Jacob, who was sold into Egypt, and who was preserved by the hand of the Lord, that he might preserve his father, Jacob, and all his household from perishing with famine.

And they were also led out of captivity and out of the land of Egypt, by that same God who had preserved them.

And thus my father, Lehi, did discover the genealogy of his fathers. And Laban also was a descendant of Joseph, wherefore he and his fathers had kept the records.

And now when my father saw all these things, he was filled with the Spirit, and began to prophesy concerning his seed—

That these plates of brass should go forth unto all nations, kindreds, tongues, and people who were of his seed.

Wherefore, he said that these plates of brass should never perish; neither should they be dimmed any more by time. And he prophesied many things concerning his seed.

And it came to pass that thus far I and my father had kept the commandments wherewith the Lord had commanded us.

21 Og vi hadde hentet oppteignelsene slik Herren hadde befalt oss, og vi hadde gransket dem og funnet ut at de var ettertraktelsesverdige, ja, de var av stor verdi for oss da vi kunne bevare Herrens bud for våre barn.

22 Derfor hadde Herren en vis hensikt med at vi skulle ha dem med oss på vår reise i villmarken til det lovede land.

And we had obtained the records which the Lord had commanded us, and searched them and found that they were desirable; yea, even of great worth unto us, inasmuch that we could preserve the commandments of the Lord unto our children.

Wherefore, it was wisdom in the Lord that we should carry them with us, as we journeyed in the wilderness towards the land of promise.

I Nephi 6

- 1 Og nå skriver ikke jeg, Nephi, mine fedres slektshistorie i denne del av min oppteignelse, heller ikke vil jeg skrive den senere på disse platene hvor jeg nå skriver, for den er skrevet i den oppteignelsen min far har ført. Derfor skriver jeg den ikke i dette verk.
- 2 For det er nok for meg å si at vi nedstammer fra Josef.
- 3 Og det er ikke viktig for meg å være nøye med å gi en fullstendig beretning om alt som hendte min far, for det kan ikke skrives på disse platene da jeg trenger plassen til å skrive om det som er av Gud.
- 4 For hele min hensikt er å overtale menneskene til å komme til Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud og bli frelst.
- 5 Derfor skriver jeg ikke det som er til behag for verden, men det som er velbehagelig for Gud og for dem som ikke er av verden.
- 6 Derfor skal jeg gi min ætt befaling om ikke å fylle disse platene med noe som er uten verdi for menneskenes barn.

I Nephi 6

And now I, Nephi, do not give the genealogy of my fathers in this part of my record; neither at any time shall I give it after upon these plates which I am writing; for it is given in the record which has been kept by my father; wherefore, I do not write it in this work.

For it sufficeth me to say that we are descendants of Joseph.

And it mattereth not to me that I am particular to give a full account of all the things of my father, for they cannot be written upon these plates, for I desire the room that I may write of the things of God.

For the fulness of mine intent is that I may persuade men to come unto the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, and be saved.

Wherefore, the things which are pleasing unto the world I do not write, but the things which are pleasing unto God and unto those who are not of the world.

Wherefore, I shall give commandment unto my seed, that they shall not occupy these plates with things which are not of worth unto the children of men.

1 Nephi 7

- 1 Og nå vil jeg dere skal vite at da min far, Lehi, hadde endt sine profetier om sin ætt, skjedde det at Herren talte til ham igjen og sa at det ikke var godt for ham, Lehi, å reise alene med sin familie ut i villmarken, men at hans sønner skulle ta døtre til hustru så de kunne oppreise avkom for Herren i det lovede land.
- 2 Og det skjedde at Herren befalte ham at jeg, Nephi, og mine brødre igjen skulle vende tilbake til Jerusalems land og ta Ismael og hans familie med oss ut i villmarken.
- 3 Og det skjedde at jeg, Nephi, sammen med mine brødre, igjen reiste ut i villmarken for å dra opp til Jerusalem.
- 4 Og det skjedde at vi gikk til Ismaels hus, og vi fant nåde for Ismaels øyne, så vi talte Herrens ord til ham.
- 5 Og det skjedde at Herren bløtgjorde Ismaels hjerte, og også hans hus, så de reiste med oss ut i villmarken til vår fars telt.
- 6 Og det skjedde på vår reise i villmarken at Laman og Lemuel, to av Ismaels døtre og Ismaels to sønner og deres familier satte seg opp mot oss – ja, mot meg, Nephi, mot Sam og sin far, Ismael, og mot hans hustru og hans tre andre døtre.
- 7 Og det skjedde at de under denne oppstand ønsket å vende tilbake til Jerusalems land.
- 8 Men da jeg, Nephi, var bedrøvet på grunn av deres hårde hjerter, talte jeg til dem, ja, jeg talte til Laman og Lemuel og sa: Se, dere er mine eldre brødre, men hva kommer det av at dere har så hårde hjerter og er så forblindet at jeg, som er deres yngre bror, må tale til dere og være et eksempel for dere?
- 9 Hvorfor har dere ikke lyttet til Herrens ord?

1 Nephi 7

And now I would that ye might know, that after my father, Lehi, had made an end of prophesying concerning his seed, it came to pass that the Lord spake unto him again, saying that it was not meet for him, Lehi, that he should take his family into the wilderness alone; but that his sons should take daughters to wife, that they might raise up seed unto the Lord in the land of promise.

And it came to pass that the Lord commanded him that I, Nephi, and my brethren, should again return unto the land of Jerusalem, and bring down Ishmael and his family into the wilderness.

And it came to pass that I, Nephi, did again, with my brethren, go forth into the wilderness to go up to Jerusalem.

And it came to pass that we went up unto the house of Ishmael, and we did gain favor in the sight of Ishmael, insomuch that we did speak unto him the words of the Lord.

And it came to pass that the Lord did soften the heart of Ishmael, and also his household, insomuch that they took their journey with us down into the wilderness to the tent of our father.

And it came to pass that as we journeyed in the wilderness, behold Laman and Lemuel, and two of the daughters of Ishmael, and the two sons of Ishmael and their families, did rebel against us; yea, against me, Nephi, and Sam, and their father, Ishmael, and his wife, and his three other daughters.

And it came to pass in the which rebellion, they were desirous to return unto the land of Jerusalem.

And now I, Nephi, being grieved for the hardness of their hearts, therefore I spake unto them, saying, yea, even unto Laman and unto Lemuel: Behold ye are mine elder brethren, and how is it that ye are so hard in your hearts, and so blind in your minds, that ye have need that I, your younger brother, should speak unto you, yea, and set an example for you?

How is it that ye have not hearkened unto the word of the Lord?

10 Hvordan kan dere ha glemt at dere har sett en Herrens engel?

11 Ja, og hvordan kan dere ha glemt de store ting Herren har gjort for oss ved å fri oss ut av Labans hender og ved å la oss få tak i opptegnelsen?

12 Ja, hvordan kan dere ha glemt at Herren ifølge sin vilje er istand til å gjøre alle ting for menneskenes barn når de bare utøver tro på ham? La oss derfor være trofaste mot ham.

13 Og hvis vi er trofaste mot ham, skal vi komme til det lovede land, og en gang i fremtiden skal dere vite at Herrens ord skal oppfylles med hensyn til Jerusalems ødeleggelse, for alt Herren har talt om Jerusalems ødeleggelse, må gå i oppfyllelse.

14 For se, Herrens Ånd slutter snart å streve med dem, for se, de har forkastet profetene, og Jeremia har de kastet i fengsel. Og de har forsøkt å ta min fars liv, så de har drevet ham ut av landet.

15 Og nå sier jeg dere at hvis dere vender tilbake til Jerusalem, vil dere omkomme sammen med dem. Og hvis dere velger det, dra opp til landet, og husk de ord som jeg taler til dere, at hvis dere drar, vil dere også omkomme, for slik driver Herrens Ånd meg til å tale.

16 Og det skjedde at da jeg, Nephi, hadde talt disse ord til mine brødre, ble de sinte på meg. Og det skjedde at de la hånd på meg, for se, de var overmåte vrede, og de bandt meg med tau, og forsøkte å ta mitt liv ved å forlate meg i villmarken så jeg kunne bli fortært av ville dyr.

17 Men det skjedde at jeg ba til Herren og sa: Herre, vil du, på grunn av den tro jeg har på deg, fri meg ut av mine brødres hender, ja, vil du gi meg styrke til å sprenge disse bånd som jeg er bundet med.

18 Og det skjedde at da jeg hadde sagt disse ord, se, da ble båndene løst fra mine hender og føtter, og jeg sto foran mine brødre og talte til dem igjen.

How is it that ye have forgotten that ye have seen an angel of the Lord?

Yea, and how is it that ye have forgotten what great things the Lord hath done for us, in delivering us out of the hands of Laban, and also that we should obtain the record?

Yea, and how is it that ye have forgotten that the Lord is able to do all things according to his will, for the children of men, if it so be that they exercise faith in him? Wherefore, let us be faithful to him.

And if it so be that we are faithful to him, we shall obtain the land of promise; and ye shall know at some future period that the word of the Lord shall be fulfilled concerning the destruction of Jerusalem; for all things which the Lord hath spoken concerning the destruction of Jerusalem must be fulfilled.

For behold, the Spirit of the Lord ceaseth soon to strive with them; for behold, they have rejected the prophets, and Jeremiah have they cast into prison. And they have sought to take away the life of my father, inso-much that they have driven him out of the land.

Now behold, I say unto you that if ye will return unto Jerusalem ye shall also perish with them. And now, if ye have choice, go up to the land, and remember the words which I speak unto you, that if ye go ye will also perish; for thus the Spirit of the Lord constraineth me that I should speak.

And it came to pass that when I, Nephi, had spoken these words unto my brethren, they were angry with me. And it came to pass that they did lay their hands upon me, for behold, they were exceedingly wroth, and they did bind me with cords, for they sought to take away my life, that they might leave me in the wilderness to be devoured by wild beasts.

But it came to pass that I prayed unto the Lord, saying: O Lord, according to my faith which is in thee, wilt thou deliver me from the hands of my brethren; yea, even give me strength that I may burst these bands with which I am bound.

And it came to pass that when I had said these words, behold, the bands were loosed from off my hands and feet, and I stood before my brethren, and I spake unto them again.

19 Og det skjedde at de ble sinte på meg igjen og forsøkte å legge hånd på meg, men se, en av Ismaels døtre, ja, også hennes mor og en av Ismaels sønner, bønnfalt mine brødre så deres hjerter ble bløtgjort, og de sluttet å stå meg etter livet.

20 Og det skjedde at de var sørgmodige på grunn av sin ugudelighet, og de bøyde seg for meg og ba meg inn-trengende om å tilgi dem det de hadde gjort mot meg.

21 Og det skjedde at jeg oppriktig tilga dem alt de hadde gjort, og jeg formante dem til å be Herren sin Gud om tilgivelse. Og det skjedde at det gjorde de. Og etter at de hadde bedt til Herren, fortsatte vi reisen til vår fars telt.

22 Og det skjedde at vi kom frem til vår fars telt, og da jeg og mine brødre og hele Ismaels hus hadde kommet frem til min fars telt, takket de Herren sin Gud og ofret slaktoffer og brennoffer til ham.

And it came to pass that they were angry with me again, and sought to lay hands upon me; but behold, one of the daughters of Ishmael, yea, and also her mother, and one of the sons of Ishmael, did plead with my brethren, insomuch that they did soften their hearts; and they did cease striving to take away my life.

And it came to pass that they were sorrowful, because of their wickedness, insomuch that they did bow down before me, and did plead with me that I would forgive them of the thing that they had done against me.

And it came to pass that I did frankly forgive them all that they had done, and I did exhort them that they would pray unto the Lord their God for forgiveness. And it came to pass that they did so. And after they had done praying unto the Lord we did again travel on our journey towards the tent of our father.

And it came to pass that we did come down unto the tent of our father. And after I and my brethren and all the house of Ishmael had come down unto the tent of my father, they did give thanks unto the Lord their God; and they did offer sacrifice and burnt offerings unto him.

I Nephi 8

- 1 Og det skjedde at vi hadde samlet alle sorter frø, ja, allslags frø, både av alle slags kornsorter og også frø av allslags frukt.
- 2 Og det skjedde at mens min far oppholdt seg i villmarken, talte han til oss og sa: Se, jeg har drømt en drøm, eller med andre ord, jeg har sett et syn.
- 3 Og se, på grunn av det jeg har sett, har jeg grunn til å fryde meg i Herren over Nephi og også over Sam, for jeg har grunn til å tro at de og også mange av deres ætt vil bli frelst.
- 4 Men se, Laman og Lemuel, jeg er meget engstelig for dere, for se, jeg syntes at jeg i min drøm så en mørk og dystert villmark.
- 5 Og det skjedde at jeg så en mann, og han var kledd i en hvit kjortel, og han kom og sto foran meg.
- 6 Og det skjedde at han talte til meg og bød meg at jeg skulle følge ham.
- 7 Og det skjedde at da jeg fulgte med ham, oppdaget jeg at jeg befant meg i en mørk og dystert ødemark.
- 8 Og etter at jeg hadde vandret i mørke i mange timer, begynte jeg å be til Herren – at han måtte ha barmhjertighet med meg ifølge sin store og milde barmhjertighet.
- 9 Og det skjedde at da jeg hadde bedt til Herren, så jeg en stor og vidstrakt mark.
- 10 Og det skjedde at jeg så et tre hvis frukt var ettertraktelsesverdige fordi den gjorde en lykkelig.
- 11 Og det skjedde at jeg gikk frem og spiste av frukten, og jeg oppdaget at den var meget søt, søtere enn alt jeg før hadde smakt. Ja, og jeg så at frukten var hvit og overgikk all hvithet jeg noen gang hadde sett.
- 12 Og da jeg spiste av frukten, fylte den min sjel med overmåte stor glede. Derfor begynte jeg å ønske at min familie også skulle spise av den, for jeg visste at den var mer ettertraktelsesverdig enn all annen frukt.

I Nephi 8

And it came to pass that we had gathered together all manner of seeds of every kind, both of grain of every kind, and also of the seeds of fruit of every kind.

And it came to pass that while my father tarried in the wilderness he spake unto us, saying: Behold, I have dreamed a dream; or, in other words, I have seen a vision.

And behold, because of the thing which I have seen, I have reason to rejoice in the Lord because of Nephi and also of Sam; for I have reason to suppose that they, and also many of their seed, will be saved.

But behold, Laman and Lemuel, I fear exceedingly because of you; for behold, methought I saw in my dream, a dark and dreary wilderness.

And it came to pass that I saw a man, and he was dressed in a white robe; and he came and stood before me.

And it came to pass that he spake unto me, and bade me follow him.

And it came to pass that as I followed him I beheld myself that I was in a dark and dreary waste.

And after I had traveled for the space of many hours in darkness, I began to pray unto the Lord that he would have mercy on me, according to the multitude of his tender mercies.

And it came to pass after I had prayed unto the Lord I beheld a large and spacious field.

And it came to pass that I beheld a tree, whose fruit was desirable to make one happy.

And it came to pass that I did go forth and partake of the fruit thereof; and I beheld that it was most sweet, above all that I ever before tasted. Yea, and I beheld that the fruit thereof was white, to exceed all the whiteness that I had ever seen.

And as I partook of the fruit thereof it filled my soul with exceedingly great joy; wherefore, I began to be desirous that my family should partake of it also; for I knew that it was desirable above all other fruit.

13 Og da jeg så meg omkring for kanskje å få øye på min familie også, så jeg en elv med vann, og den rant like forbi treet jeg tok frukt fra.

14 Da jeg så meg omkring for å finne ut hvor den kom fra, så jeg dens utspring et lite stykke borte, og ved dens utspring så jeg deres mor Sariah, Sam og Nephi, og de sto som om de ikke visste hvor de skulle gå.

15 Og det skjedde at jeg vinket til dem og sa også til dem med høy røst at de skulle komme til meg og spise av den frukt som var mer ettertraktelsesverdig enn all annen frukt.

16 Og det skjedde at de kom til meg og spiste av frukten de også.

17 Og det skjedde at jeg gjerne ville at Laman og Lemuel også skulle komme og spise av frukten, derfor kastet jeg et blikk mot elvens utspring for kanskje å få øye på dem.

18 Og det skjedde at jeg så dem, men de ville ikke komme til meg og spise av frukten.

19 Og jeg så en jernstang, og den fulgte elvebredden frem til treet der jeg sto.

20 Og jeg så også en snever og smal sti som gikk langs jernstangen frem til treet der jeg sto, og den gikk også forbi kildens utspring frem til en stor og vidstrakt mark, stor og vidstrakt som en verden.

21 Og jeg så utallige folkeskarer, hvorav mange strebet fremover for å komme inn på stien som førte til treet jeg sto ved.

22 Og det skjedde at de gikk frem og begynte på stien som førte til treet.

23 Og det skjedde at det la seg en mørk tåke, ja, en meget mørk tåke, slik at de som hadde begynt på stien, gikk seg vill, tok feil av retningen og ble borte.

24 Og det skjedde at jeg så andre som trengte seg frem, og de kom og grep fatt i enden av jernstangen, og trengte seg frem gjennom den mørke tåken mens de klamret seg til jernstangen helt til de kom frem og spiste av treet frukt.

And as I cast my eyes round about, that perhaps I might discover my family also, I beheld a river of water; and it ran along, and it was near the tree of which I was partaking the fruit.

And I looked to behold from whence it came; and I saw the head thereof a little way off; and at the head thereof I beheld your mother Sariah, and Sam, and Nephi; and they stood as if they knew not whither they should go.

And it came to pass that I beckoned unto them; and I also did say unto them with a loud voice that they should come unto me, and partake of the fruit, which was desirable above all other fruit.

And it came to pass that they did come unto me and partake of the fruit also.

And it came to pass that I was desirous that Laman and Lemuel should come and partake of the fruit also; wherefore, I cast mine eyes towards the head of the river, that perhaps I might see them.

And it came to pass that I saw them, but they would not come unto me and partake of the fruit.

And I beheld a rod of iron, and it extended along the bank of the river, and led to the tree by which I stood.

And I also beheld a strait and narrow path, which came along by the rod of iron, even to the tree by which I stood; and it also led by the head of the fountain, unto a large and spacious field, as if it had been a world.

And I saw numberless concourses of people, many of whom were pressing forward, that they might obtain the path which led unto the tree by which I stood.

And it came to pass that they did come forth, and commence in the path which led to the tree.

And it came to pass that there arose a mist of darkness; yea, even an exceedingly great mist of darkness, inasmuch that they who had commenced in the path did lose their way, that they wandered off and were lost.

And it came to pass that I beheld others pressing forward, and they came forth and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press forward through the mist of darkness, clinging to the rod of iron, even until they did come forth and partake of the fruit of the tree.

25 Og da de hadde spist av treets frukt, så de seg omkring som om de var skamfulle.

26 Og jeg så meg også omkring, og på den andre siden av elven med vann fikk jeg øye på en stor og rommelig bygning som liksom sto i luften høyt over jorden.

27 Og den var full av folk, både gamle og unge, både menn og kvinner. De var meget fint kledd, og de hånte og pekte fingre mot dem som hadde kommet og som spiste av frukten.

28 Og da de hadde spist av frukten, skammet de seg på grunn av dem som spottet dem, og de falt fra, gikk inn på forbudte stier og ble borte.

29 Og nå gjengir ikke jeg, Nephi, alle min fars ord.

30 Men se, for å skrive i korthet, han så andre skarer som trengte seg frem, og de kom og grep fatt i enden av jernstangen og trengte seg frem mens de hele tiden holdt fast i jernstangen til de kom frem, falt ned og spiste av treets frukt.

31 Og han så også andre skarer som famlet seg frem mot den store og rommelige bygningen.

32 Og det skjedde at mange druknet i elvens dyp, og han tapte mange av syne som vandret inn på fremmede veier.

33 Og stor var folkemengden som gikk inn i den merkelige bygningen. Og etter at de var kommet inn i denne bygningen, pekte de på meg i forakt og også på dem som spiste av frukten, men vi brydde oss ikke om dem.

34 Dette er min fars ord: For de som brydde seg om dem, hadde falt fra.

35 Laman og Lemuel spiste ikke av frukten, sa min far.

36 Og det skjedde at da min far hadde talt alle ordene om drømmen eller synet, som var mange, sa han til oss at han på grunn av det han så i synet, var meget engstelig for Laman og Lemuel, ja, han var redd for at de skulle bli vist bort fra Herrens nærhet.

And after they had partaken of the fruit of the tree they did cast their eyes about as if they were ashamed.

And I also cast my eyes round about, and beheld, on the other side of the river of water, a great and spacious building; and it stood as it were in the air, high above the earth.

And it was filled with people, both old and young, both male and female; and their manner of dress was exceedingly fine; and they were in the attitude of mocking and pointing their fingers towards those who had come at and were partaking of the fruit.

And after they had tasted of the fruit they were ashamed, because of those that were scoffing at them; and they fell away into forbidden paths and were lost.

And now I, Nephi, do not speak all the words of my father.

But, to be short in writing, behold, he saw other multitudes pressing forward; and they came and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press their way forward, continually holding fast to the rod of iron, until they came forth and fell down and partook of the fruit of the tree.

And he also saw other multitudes feeling their way towards that great and spacious building.

And it came to pass that many were drowned in the depths of the fountain; and many were lost from his view, wandering in strange roads.

And great was the multitude that did enter into that strange building. And after they did enter into that building they did point the finger of scorn at me and those that were partaking of the fruit also; but we heeded them not.

These are the words of my father: For as many as heeded them, had fallen away.

And Laman and Lemuel partook not of the fruit, said my father.

And it came to pass after my father had spoken all the words of his dream or vision, which were many, he said unto us, because of these things which he saw in a vision, he exceedingly feared for Laman and Lemuel; yea, he feared lest they should be cast off from the presence of the Lord.

37 Og han formante dem med en øm fars kjærlighet og ba dem lytte til hans ord, så ville Herren kanskje være barmhjertig mot dem og ikke vise dem bort, ja, min far talte innstendig til dem.

38 Og etter at han hadde talt innstendig til dem og også hadde profetert for dem om mange ting, bød han dem å holde Herrens bud, og han sluttet sin tale til dem.

And he did exhort them then with all the feeling of a tender parent, that they would hearken to his words, that perhaps the Lord would be merciful to them, and not cast them off; yea, my father did preach unto them.

And after he had preached unto them, and also prophesied unto them of many things, he bade them to keep the commandments of the Lord; and he did cease speaking unto them.

I Nephi 9

- 1 Alt dette så, hørte og talte min far mens han bodde i et telt i dalen Lemuel, og også mye annet som jeg ikke kan skrive på disse platene.
- 2 Og som jeg før har sagt om disse platene, se, de er ikke de platene hvor jeg gir en fullstendig beretning om mitt folks historie, for de platene hvor jeg gir en fullstendig beretning om mitt folk, har jeg gitt navnet Nephi. Derfor kalles de Nephis plater etter mitt eget navn, og disse platene kalles også Nephis plater.
- 3 Likevel har jeg mottatt en befaling fra Herren om å lage disse platene i den spesielle hensikt at det skulle graves en beretning om mitt folks kirkelige virksomhet.
- 4 På de andre platene skal det graves en beretning om kongenes regjeringstid og om krigene og stridighetene blant mitt folk. Derfor handler disse platene hovedsakelig om den kirkelige virksomhet, mens de andre platene hovedsakelig handler om kongenes regjeringstid og om krigene og stridighetene blant mitt folk.
- 5 Derfor har Herren befalt meg å lage disse platene i en for ham vis hensikt, hensikten kjenner jeg ikke.
- 6 Men Herren kjenner alle ting fra begynnelsen av, derfor bereder han en vei for å utføre alle sine gjerninger blant menneskenes barn, for se, han har all makt til å oppfylle alle sine ord, og slik er det. Amen.

I Nephi 9

And all these things did my father see, and hear, and speak, as he dwelt in a tent, in the valley of Lemuel, and also a great many more things, which cannot be written upon these plates.

And now, as I have spoken concerning these plates, behold they are not the plates upon which I make a full account of the history of my people; for the plates upon which I make a full account of my people I have given the name of Nephi; wherefore, they are called the plates of Nephi, after mine own name; and these plates also are called the plates of Nephi.

Nevertheless, I have received a commandment of the Lord that I should make these plates, for the special purpose that there should be an account engraven of the ministry of my people.

Upon the other plates should be engraven an account of the reign of the kings, and the wars and contentions of my people; wherefore these plates are for the more part of the ministry; and the other plates are for the more part of the reign of the kings and the wars and contentions of my people.

Wherefore, the Lord hath commanded me to make these plates for a wise purpose in him, which purpose I know not.

But the Lord knoweth all things from the beginning; wherefore, he prepareth a way to accomplish all his works among the children of men; for behold, he hath all power unto the fulfilling of all his words. And thus it is. Amen.

1 Nephi 10

- 1 Og nå fortsetter jeg, Nephi, min beretning på disse plattene, om mine gjøremål, min regjeringstid og kirkelige virksomhet. Men for å kunne fortsette min beretning, må jeg si litt om det som gjelder min far, og også om mine brødre.
- 2 For se, det skjedde at da min far hadde fortalt om sin drøm og hadde formant dem til å være flittige, talte han til dem om jødene og sa –
- 3 at de, etter at de og den store byen Jerusalem var blitt beseiret og mange var ført bort som fanger til Babylon, skulle de, i Herrens egen beleilige tid, vende tilbake igjen, ja, de skulle føres tilbake ut av fangenskap, og etter at de var ført tilbake ut av fangenskap, skulle de igjen ta sitt arveland i besittelse.
- 4 Ja, seks hundre år etter at min far forlot Jerusalem, skulle Gud Herren oppreise en profet blant jødene – ja, en Messias, eller med andre ord, en verdens Frelser.
- 5 Han talte også om profetene og om hvor mange av dem som hadde vitnet om disse ting, om denne Messias som han hadde talt om, eller om denne verdens Forløser.
- 6 For hele menneskeheten var i en fortapt og fallen tilstand og ville alltid være det med mindre de kunne stole på denne Forløser.
- 7 Og han talte også om en profet som skulle komme før Messias for å berede Herrens vei.
- 8 Ja, han skulle gå ut og rope i villmarken: Rydd Herrens vei og gjør hans stier rette, for det står én iblant dere som dere ikke kjenner, og han er sterkere enn jeg, én hvis skorem jeg ikke er verdig til å løse. Og min far talte mye om dette.
- 9 Og min far sa han skulle døpe i Betabara på den andre siden av Jordan. Og han sa også at han skulle døpe med vann, ja, at han skulle døpe Messias med vann.

1 Nephi 10

And now I, Nephi, proceed to give an account upon these plates of my proceedings, and my reign and ministry; wherefore, to proceed with mine account, I must speak somewhat of the things of my father, and also of my brethren.

For behold, it came to pass after my father had made an end of speaking the words of his dream, and also of exhorting them to all diligence, he spake unto them concerning the Jews—

That after they should be destroyed, even that great city Jerusalem, and many be carried away captive into Babylon, according to the own due time of the Lord, they should return again, yea, even be brought back out of captivity; and after they should be brought back out of captivity they should possess again the land of their inheritance.

Yea, even six hundred years from the time that my father left Jerusalem, a prophet would the Lord God raise up among the Jews—even a Messiah, or, in other words, a Savior of the world.

And he also spake concerning the prophets, how great a number had testified of these things, concerning this Messiah, of whom he had spoken, or this Redeemer of the world.

Wherefore, all mankind were in a lost and in a fallen state, and ever would be save they should rely on this Redeemer.

And he spake also concerning a prophet who should come before the Messiah, to prepare the way of the Lord—

Yea, even he should go forth and cry in the wilderness: Prepare ye the way of the Lord, and make his paths straight; for there standeth one among you whom ye know not; and he is mightier than I, whose shoe's latchet I am not worthy to unloose. And much spake my father concerning this thing.

And my father said he should baptize in Bethabara, beyond Jordan; and he also said he should baptize with water; even that he should baptize the Messiah with water.

- 10 Og etter at han hadde døpt Messias med vann, skulle han se og bære vitnesbyrd om at han hadde døpt Guds Lam som skulle ta bort verdens synder.
- 11 Og det skjedde at da min far hadde talt disse ord, talte han til mine brødre om evangeliet som skulle forkynnes blant jødene, og også om at jødene skulle synke ned i vantro. Og etter at de hadde slått ihjel den Messias som skulle komme, skulle han, etter å ha blitt slått ihjel, oppstå fra de døde og åpenbare seg for hedningefolkene ved Den hellige ånd.
- 12 Ja, min far talte mye om hedningefolkene, og også om Israels hus, at de skulle sammenlignes med et oliventre, hvis grener skulle brytes av og bli spredt over hele jordens overflate.
- 13 Derfor, sa han, var det nødvendig at vi alle sammen ble ført til det lovede land for å oppfylle Herrens ord om at vi skulle bli spredt over hele jordens overflate.
- 14 Og etter at Israels hus var adspredt, skulle de samles igjen, eller, etter at hedningefolkene til slutt hadde tatt evangeliets fylde, skulle oliventrets naturlige grener, eller levningen av Israels hus, podes inn, eller komme til kunnskap om den sanne Messias, deres Herre og Forløser.
- 15 Og i slike ordelag profeterte og talte min far til mine brødre, og han sa også mye annet som jeg ikke skriver i denne boken, for alt jeg anså for å være nødvendig, har jeg skrevet i min andre bok.
- 16 Og alt som jeg har omtalt, skjedde mens min far bodde i et telt i dalen Lemuel.
- And after he had baptized the Messiah with water, he should behold and bear record that he had baptized the Lamb of God, who should take away the sins of the world.
- And it came to pass after my father had spoken these words he spake unto my brethren concerning the gospel which should be preached among the Jews, and also concerning the dwindling of the Jews in unbelief. And after they had slain the Messiah, who should come, and after he had been slain he should rise from the dead, and should make himself manifest, by the Holy Ghost, unto the Gentiles.
- Yea, even my father spake much concerning the Gentiles, and also concerning the house of Israel, that they should be compared like unto an olive tree, whose branches should be broken off and should be scattered upon all the face of the earth.
- Wherefore, he said it must needs be that we should be led with one accord into the land of promise, unto the fulfilling of the word of the Lord, that we should be scattered upon all the face of the earth.
- And after the house of Israel should be scattered they should be gathered together again; or, in fine, after the Gentiles had received the fulness of the Gospel, the natural branches of the olive tree, or the remnants of the house of Israel, should be grafted in, or come to the knowledge of the true Messiah, their Lord and their Redeemer.
- And after this manner of language did my father prophesy and speak unto my brethren, and also many more things which I do not write in this book; for I have written as many of them as were expedient for me in mine other book.
- And all these things, of which I have spoken, were done as my father dwelt in a tent, in the valley of Lemuel.

17 Og det skjedde at da jeg, Nephi, hadde hørt alle min fars ord om de ting han så i et syn, og også de ting som han talte ved Den hellige ånds kraft – en kraft som han mottok ved tro på Guds Sønn, og Guds Sønn var den Messias som skulle komme – ønsket jeg, Nephi, at jeg også kunne få se og høre og vite disse ting ved Den hellige ånds kraft som er Guds gave til alle som flittig søker ham, såvel i fordums tid som i den tid da han skulle åpenbare seg for menneskenes barn.

18 For han er den samme i går, i dag og for evig, og veien er beredt for alle mennesker fra verdens grunnvoll ble lagt, om så er at de omvender seg og kommer til ham.

19 For den som søker flittig, skal finne, og Guds mysterier skal foldes ut for dem ved Den hellige ånds kraft, såvel i denne tid som i fordums tid, og såvel i fordums tid som i kommende tider, derfor er Herrens vei et evig kretsløp.

20 Husk derfor, du menneske, at du skal føres frem og dømmes for alt du gjør.

21 Hvis du derfor har søkt å leve ugudelig i din prøvetids dager, da blir du funnet uren for Guds domstol, og intet urent kan bo hos Gud, derfor må du vises bort for evig.

22 Den hellige ånd gir meg myndighet til å skrive om dette og ikke holde det tilbake.

And it came to pass after I, Nephi, having heard all the words of my father, concerning the things which he saw in a vision, and also the things which he spake by the power of the Holy Ghost, which power he received by faith on the Son of God—and the Son of God was the Messiah who should come—I, Nephi, was desirous also that I might see, and hear, and know of these things, by the power of the Holy Ghost, which is the gift of God unto all those who diligently seek him, as well in times of old as in the time that he should manifest himself unto the children of men.

For he is the same yesterday, today, and forever; and the way is prepared for all men from the foundation of the world, if it so be that they repent and come unto him.

For he that diligently seeketh shall find; and the mysteries of God shall be unfolded unto them, by the power of the Holy Ghost, as well in these times as in times of old, and as well in times of old as in times to come; wherefore, the course of the Lord is one eternal round.

Therefore remember, O man, for all thy doings thou shalt be brought into judgment.

Wherefore, if ye have sought to do wickedly in the days of your probation, then ye are found unclean before the judgment-seat of God; and no unclean thing can dwell with God; wherefore, ye must be cast off forever.

And the Holy Ghost giveth authority that I should speak these things, and deny them not.

I Nephi 11

- 1 For det skjedde etter at jeg hadde ønsket å få se det min far hadde sett, og da jeg trodde at Herren var i stand til å åpenbare det for meg, ble jeg, mens jeg satt og overveide dette i mitt hjerte, ført bort i Herrens Ånd, ja, opp på et meget høyt fjell som jeg aldri før hadde sett, og hvor jeg aldri før hadde satt min fot.
- 2 Og Ånden sa til meg: Se, hva ønsker du?
- 3 Og jeg sa: Jeg ønsker å se det min far så.
- 4 Og Ånden sa til meg: Tror du at din far så treet han har fortalt om?
- 5 Og jeg sa: Ja, du vet at jeg tror alle min fars ord.
- 6 Og da jeg hadde sagt disse ord, ropte Ånden med høy røst og sa: Hosanna til Herren, den høyeste Gud, for han er Gud over hele jorden, ja, over alt. Og velsignet er du, Nephi, fordi du tror på den høyeste Guds Sønn. Derfor skal du få se det du har ønsket.
- 7 Og se, dette skal gis deg som et tegn: Etter at du har sett treet som hadde frukt som din far spiste av, skal du også se en mann stige ned fra himmelen – du skal se ham, og etter at du har sett ham, skal du bære vitnesbyrd om at han er Guds Sønn.
- 8 Og det skjedde at Ånden sa til meg: Se! Og jeg så og fikk se et tre som var likt det treet min far hadde sett, og dets skjønnhet overgikk, ja, var uendelig mye større enn all annen skjønnhet, og det var hvitere enn nyfallen sne.
- 9 Og det skjedde at da jeg hadde sett treet, sa jeg til Ånden: Jeg ser du har vist meg det treet som er mer dyrebart enn alle andre trær.
- 10 Og han sa til meg: Hva ønsker du?

I Nephi 11

For it came to pass after I had desired to know the things that my father had seen, and believing that the Lord was able to make them known unto me, as I sat pondering in mine heart I was caught away in the Spirit of the Lord, yea, into an exceedingly high mountain, which I never had before seen, and upon which I never had before set my foot.

And the Spirit said unto me: Behold, what desirest thou?

And I said: I desire to behold the things which my father saw.

And the Spirit said unto me: Believest thou that thy father saw the tree of which he hath spoken?

And I said: Yea, thou knowest that I believe all the words of my father.

And when I had spoken these words, the Spirit cried with a loud voice, saying: Hosanna to the Lord, the most high God; for he is God over all the earth, yea, even above all. And blessed art thou, Nephi, because thou believest in the Son of the most high God; wherefore, thou shalt behold the things which thou hast desired.

And behold this thing shall be given unto thee for a sign, that after thou hast beheld the tree which bore the fruit which thy father tasted, thou shalt also behold a man descending out of heaven, and him shall ye witness; and after ye have witnessed him ye shall bear record that it is the Son of God.

And it came to pass that the Spirit said unto me: Look! And I looked and beheld a tree; and it was like unto the tree which my father had seen; and the beauty thereof was far beyond, yea, exceeding of all beauty; and the whiteness thereof did exceed the whiteness of the driven snow.

And it came to pass after I had seen the tree, I said unto the Spirit: I behold thou hast shown unto me the tree which is precious above all.

And he said unto me: What desirest thou?

11 Og jeg sa til ham: Å få vite dets tydning – for jeg talte til ham som en mann taler til en annen, for jeg så at han hadde en manns skikkelse. Likevel visste jeg at det var Herrens Ånd, og han talte til meg som en mann taler med en annen.

12 Og det skjedde at han sa til meg: Se! Og jeg forsøkte å se på ham, men så ham ikke, for han hadde veket bort fra meg.

13 Og det skjedde at jeg så og fikk se den store byen Jerusalem og også andre byer. Og jeg så byen Nasaret, og i byen Nasaret så jeg en jomfru som var overmåte skjønn og ren.

14 Og det skjedde at jeg så himlene åpne seg, og en engel kom ned og sto foran meg, og han sa til meg: Nephi, hva ser du?

15 Og jeg sa til ham: En jomfru, vakrere og skjønnere enn alle andre jomfruer.

16 Og han sa til meg: Forstår du Guds velvillige nedstigning?

17 Og jeg sa til ham: Jeg vet at han elsker sine barn, men jeg forstår ikke hva alle ting betyr.

18 Og han sa til meg: Se, jomfruen som du ser, er Guds Sønnns mor i kjødet.

19 Og det skjedde at jeg så at hun ble ført bort i Ånden, og etter at hun hadde vært ført bort i Ånden en tid, talte engelen til meg og sa: Se!

20 Og jeg så og fikk se jomfruen igjen med et barn i sine armer.

21 Og engelen sa til meg: Se, Guds Lam, ja, han er Sønn av den evige Fader! Forstår du betydningen av treet som din far så?

22 Og jeg svarte ham og sa: Ja, det er Guds kjærlighet som utgytes i menneskenes barns hjerter. Derfor er den det mest ettertraktelsesverdige av alt.

23 Og han talte til meg og sa: Ja, og det som gir sjelen størst glede.

And I said unto him: To know the interpretation thereof—for I spake unto him as a man speaketh; for I beheld that he was in the form of a man; yet nevertheless, I knew that it was the Spirit of the Lord; and he spake unto me as a man speaketh with another.

And it came to pass that he said unto me: Look! And I looked as if to look upon him, and I saw him not; for he had gone from before my presence.

And it came to pass that I looked and beheld the great city of Jerusalem, and also other cities. And I beheld the city of Nazareth; and in the city of Nazareth I beheld a virgin, and she was exceedingly fair and white.

And it came to pass that I saw the heavens open; and an angel came down and stood before me; and he said unto me: Nephi, what beholdest thou?

And I said unto him: A virgin, most beautiful and fair above all other virgins.

And he said unto me: Knowest thou the condescension of God?

And I said unto him: I know that he loveth his children; nevertheless, I do not know the meaning of all things.

And he said unto me: Behold, the virgin whom thou seest is the mother of the Son of God, after the manner of the flesh.

And it came to pass that I beheld that she was carried away in the Spirit; and after she had been carried away in the Spirit for the space of a time the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld the virgin again, bearing a child in her arms.

And the angel said unto me: Behold the Lamb of God, yea, even the Son of the Eternal Father! Knowest thou the meaning of the tree which thy father saw?

And I answered him, saying: Yea, it is the love of God, which sheddeth itself abroad in the hearts of the children of men; wherefore, it is the most desirable above all things.

And he spake unto me, saying: Yea, and the most joyous to the soul.

- 24 Og etter at han hadde sagt disse ord, sa han til meg: Se! Og jeg så, og fikk se Guds Sønn gå ut blant menneskenes barn, og jeg så mange falle ned for hans føtter og tilbe ham.
- 25 Og det skjedde at jeg forsto at jernstangen som min far hadde sett, var Guds ord som ledet til kilden med levende vann, eller til livets tre. Vannet forestiller Guds kjærlighet, og jeg forsto også at livets tre var et bilde på Guds kjærlighet.
- 26 Og engelen sa til meg igjen: Se, og tenk over Guds villige nedstigning!
- 27 Og jeg så, og fikk se verdens Forløser som min far hadde talt om, og jeg så også profeten som skulle berede veien for ham. Og Guds Lam gikk frem og ble døpt av ham, og etter at han var døpt, så jeg himlene åpne seg, og Den hellige ånd kom ned fra himmelen og hvilte over ham i en dues skikkelse.
- 28 Og jeg så at han gikk ut og betjente menneskene med kraft og stor herlighet, og folkeskarer samlet seg for å høre ham, og jeg så at de kastet ham ut.
- 29 Og jeg så også tolv andre som fulgte ham. Og det skjedde at de ble ført bort i Ånden for mitt ansikt, og jeg så dem ikke.
- 30 Og det skjedde at engelen talte til meg igjen og sa: Se! Og jeg så og fikk se himlene åpne seg på ny, og jeg så engler stige ned blant menneskenes barn, og de betjente dem.
- 31 Og han talte til meg igjen og sa: Se! Og jeg så, og fikk se Guds Lam gå ut blant menneskenes barn. Og jeg fikk se skarer av mennesker som var syke, og som var plaget av alle slags sykdommer og av djevlere og urene ånder, og engelen talte og viste meg alle disse ting. Og de ble helbredet ved Guds Lams kraft, og djevlene og de urene åndene ble drevet ut.
- And after he had said these words, he said unto me: Look! And I looked, and I beheld the Son of God going forth among the children of men; and I saw many fall down at his feet and worship him.
- And it came to pass that I beheld that the rod of iron, which my father had seen, was the word of God, which led to the fountain of living waters, or to the tree of life; which waters are a representation of the love of God; and I also beheld that the tree of life was a representation of the love of God.
- And the angel said unto me again: Look and behold the condescension of God!
- And I looked and beheld the Redeemer of the world, of whom my father had spoken; and I also beheld the prophet who should prepare the way before him. And the Lamb of God went forth and was baptized of him; and after he was baptized, I beheld the heavens open, and the Holy Ghost come down out of heaven and abide upon him in the form of a dove.
- And I beheld that he went forth ministering unto the people, in power and great glory; and the multitudes were gathered together to hear him; and I beheld that they cast him out from among them.
- And I also beheld twelve others following him. And it came to pass that they were carried away in the Spirit from before my face, and I saw them not.
- And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the heavens open again, and I saw angels descending upon the children of men; and they did minister unto them.
- And he spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the Lamb of God going forth among the children of men. And I beheld multitudes of people who were sick, and who were afflicted with all manner of diseases, and with devils and unclean spirits; and the angel spake and showed all these things unto me. And they were healed by the power of the Lamb of God; and the devils and the unclean spirits were cast out.

- 32 Og det skjedde at engelen talte til meg igjen og sa: Se! Og jeg så og fikk se Guds Lam, at han ble grepet av folket, ja, Sønn av den evige Gud ble dømt av verden, og jeg så og bærer vitnesbyrd om det.
- 33 Og jeg, Nephi, så at han ble løftet opp på korset og ble drept for verdens synder.
- 34 Og etter at han var drept, så jeg at jordens folkeskarer samlet seg for å kjempe mot Lammets apostler, for det ble de tolv kalt av Herrens engel.
- 35 Og jordens folkeskarer hadde samlet seg, og jeg så at de befant seg i en stor og rommelig bygning lik den bygningen min far så. Og Herrens engel talte til meg igjen og sa: Se, verden og dens visdom, ja, se, Israels hus har samlet seg for å kjempe mot Lammets tolv apostler.
- 36 Og det skjedde at jeg så og bærer vitnesbyrd om at den store og rommelige bygningen forestilte verdens stolthet, og den falt, og dens fall var meget stort. Og Herrens engel talte til meg igjen og sa: Slik skal alle nasjoner, slekter, tungemål og folk som kjemper mot Lammets tolv apostler, bli ødelagt.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked and beheld the Lamb of God, that he was taken by the people; yea, the Son of the everlasting God was judged of the world; and I saw and bear record.

And I, Nephi, saw that he was lifted up upon the cross and slain for the sins of the world.

And after he was slain I saw the multitudes of the earth, that they were gathered together to fight against the apostles of the Lamb; for thus were the twelve called by the angel of the Lord.

And the multitude of the earth was gathered together; and I beheld that they were in a large and spacious building, like unto the building which my father saw. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Behold the world and the wisdom thereof; yea, behold the house of Israel hath gathered together to fight against the twelve apostles of the Lamb.

And it came to pass that I saw and bear record, that the great and spacious building was the pride of the world; and it fell, and the fall thereof was exceedingly great. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Thus shall be the destruction of all nations, kindreds, tongues, and people, that shall fight against the twelve apostles of the Lamb.

1 Nephi 12

- 1 Og det skjedde at engelen sa til meg: Se, din ætt og også dine brødres ætt. Og jeg så og fikk se det lovede land, og jeg så store folkeskarer, ja, så store at de i antall syntes å være som havets sand.
- 2 Og det skjedde at jeg så store skarer som var samlet til kamp mot hverandre, og jeg så kriger og rykter om kriger og stor nedslakting ved sverdet blant mitt folk.
- 3 Og det skjedde at jeg så mange generasjoner gå bort under kriger og stridigheter i landet, og jeg så mange byer, ja, så mange at jeg ikke talte dem.
- 4 Og det skjedde at jeg så en mørk tåke over det lovede land, og jeg så lyn og hørte torden og jordskjelv og allslags larm og støy, jeg så jorden og klippene revne og fjellene rase sammen, jeg så landets sletter bli brutt opp, og jeg så mange byer som sank, mange som ble brent med ild, og mange som raste sammen på grunn av rystelsene.
- 5 Og det skjedde at da jeg hadde sett alt dette, så jeg at den mørke tåken forsvant fra landets overflate, og se, jeg så de folkeskarer som ikke hadde falt som følge av Herrens store og forferdelige straffedommer.
- 6 Og jeg så himlene åpne seg og Guds Lam stige ned fra himmelen, og han kom ned og viste seg for dem.
- 7 Og jeg så også og bærer vitnesbyrd om at Den hellige ånd falt på tolv andre, og de ble ordinert av Gud og utvalgt.
- 8 Og engelen talte til meg og sa: Se, Lammets tolv disipler som er utvalgt til å betjene din ætt.
- 9 Og han sa til meg: Husker du Lammets tolv apostler? Se, det er de som skal dømme Israels tolv stammer. Derfor skal de tolv tjenere av din ætt dømmes av dem, for dere er av Israels hus.

1 Nephi 12

And it came to pass that the angel said unto me: Look, and behold thy seed, and also the seed of thy brethren. And I looked and beheld the land of promise; and I beheld multitudes of people, yea, even as it were in number as many as the sand of the sea.

And it came to pass that I beheld multitudes gathered together to battle, one against the other; and I beheld wars, and rumors of wars, and great slaughters with the sword among my people.

And it came to pass that I beheld many generations pass away, after the manner of wars and contentions in the land; and I beheld many cities, yea, even that I did not number them.

And it came to pass that I saw a mist of darkness on the face of the land of promise; and I saw lightnings, and I heard thunderings, and earthquakes, and all manner of tumultuous noises; and I saw the earth and the rocks, that they rent; and I saw mountains tumbling into pieces; and I saw the plains of the earth, that they were broken up; and I saw many cities that they were sunk; and I saw many that they were burned with fire; and I saw many that did tumble to the earth, because of the quaking thereof.

And it came to pass after I saw these things, I saw the vapor of darkness, that it passed from off the face of the earth; and behold, I saw multitudes who had not fallen because of the great and terrible judgments of the Lord.

And I saw the heavens open, and the Lamb of God descending out of heaven; and he came down and showed himself unto them.

And I also saw and bear record that the Holy Ghost fell upon twelve others; and they were ordained of God, and chosen.

And the angel spake unto me, saying: Behold the twelve disciples of the Lamb, who are chosen to minister unto thy seed.

And he said unto me: Thou rememberest the twelve apostles of the Lamb? Behold they are they who shall judge the twelve tribes of Israel; wherefore, the twelve ministers of thy seed shall be judged of them; for ye are of the house of Israel.

10 Og disse tolv tjenere som du ser, skal dømme din ætt. Og se, de er rettfærdige for evig, for på grunn av sin tro på Guds Lam er deres klær gjort hvite i hans blod.

11 Og engelen sa til meg: Se! Og jeg så og fikk se tre generasjoner gå bort i rettfærdighet, og deres klær var hvite, ja, likesom Guds Lam. Og engelen sa til meg: Disse er gjort hvite i Lammets blod på grunn av sin tro på ham.

12 Og jeg, Nephi, så også mange av den fjerde generasjon gå bort i rettfærdighet.

13 Og det skjedde at jeg så at jordens skarer var forsamlet.

14 Og engelen sa til meg: Se, din ætt og også dine brødres ætt.

15 Og det skjedde at jeg så og fikk se min ætts folk som var samlet i skarer mot mine brødres ætt, og de var samlet til slag.

16 Og engelen talte til meg og sa: Se, kilden med urent vann som din far så, ja, elven som han talte om, og dens dyp er helvetes dyp.

17 Og den mørke tåken er djevelens fristelser som forblinder øynene og forherder menneskenes barns hjerter og leder dem bort og inn på brede veier, så de bukker under og går fortapt.

18 Og den store og rommelige bygningen som din far så, er tom innbilning og menneskenes barns stolthet. Og et stort og fryktelig svelg adskiller dem fra ordet om den evige Guds rettfærdighet og fra Messias som er Guds Lam, som Den hellige ånd bærer vitnesbyrd om fra verdens begynnelse av og ned til denne tid, og fra nå av og i all evighet.

19 Og mens engelen talte disse ord, så jeg og fikk se at mine brødres ætt stred mot min ætt ifølge engelens ord, og jeg så at på grunn av min ætts stolthet og djevelens fristelser ble mitt folks ætt overvunnet av mine brødres ætt.

And these twelve ministers whom thou beholdest shall judge thy seed. And, behold, they are righteous forever; for because of their faith in the Lamb of God their garments are made white in his blood.

And the angel said unto me: Look! And I looked, and beheld three generations pass away in righteousness; and their garments were white even like unto the Lamb of God. And the angel said unto me: These are made white in the blood of the Lamb, because of their faith in him.

And I, Nephi, also saw many of the fourth generation who passed away in righteousness.

And it came to pass that I saw the multitudes of the earth gathered together.

And the angel said unto me: Behold thy seed, and also the seed of thy brethren.

And it came to pass that I looked and beheld the people of my seed gathered together in multitudes against the seed of my brethren; and they were gathered together to battle.

And the angel spake unto me, saying: Behold the fountain of filthy water which thy father saw; yea, even the river of which he spake; and the depths thereof are the depths of hell.

And the mists of darkness are the temptations of the devil, which blindeth the eyes, and hardeneth the hearts of the children of men, and leadeth them away into broad roads, that they perish and are lost.

And the large and spacious building, which thy father saw, is vain imaginations and the pride of the children of men. And a great and a terrible gulf divideth them; yea, even the word of the justice of the Eternal God, and the Messiah who is the Lamb of God, of whom the Holy Ghost beareth record, from the beginning of the world until this time, and from this time henceforth and forever.

And while the angel spake these words, I beheld and saw that the seed of my brethren did contend against my seed, according to the word of the angel; and because of the pride of my seed, and the temptations of the devil, I beheld that the seed of my brethren did overpower the people of my seed.

- 20 Og det skjedde at jeg så, og fikk se at det folk som var mine brødres ætt, overvant min ætt og gikk frem i store skarer i landet.
- 21 Og jeg så at de var samlet i store skarer, og jeg så kriger og rykter om kriger blant dem, og under kriger og rykter om kriger så jeg mange generasjoner gå bort.
- 22 Og engelen sa til meg: Se, disse skal synke ned i vantro.
- 23 Og det skjedde at jeg så at de, etter å ha sunket ned i vantro, ble et mørkt, frastøtende og urent folk, fullt av dovenskap og alle slags avskyeligheter.
- And it came to pass that I beheld, and saw the people of the seed of my brethren that they had overcome my seed; and they went forth in multitudes upon the face of the land.
- And I saw them gathered together in multitudes; and I saw wars and rumors of wars among them; and in wars and rumors of wars I saw many generations pass away.
- And the angel said unto me: Behold these shall dwindle in unbelief.
- And it came to pass that I beheld, after they had dwindled in unbelief they became a dark, and loathsome, and a filthy people, full of idleness and all manner of abominations.

1 Nephi 13

- 1 Og det skjedde at engelen talte til meg og sa: Se! Og jeg så og fikk se mange nasjoner og riker.
- 2 Og engelen sa til meg: Hva ser du? Og jeg sa: Jeg ser mange nasjoner og riker.
- 3 Og han sa til meg: Dette er hedningefolkenes nasjoner og riker.
- 4 Og det skjedde at jeg blant hedningefolkenes nasjoner så en stor kirke bli dannet.
- 5 Og engelen sa til meg: Se, en kirke dannes som er mer avskyelig enn alle andre kirker. Den slår Guds hellige ihjel, ja, den torturerer dem og holder dem nede, legger på dem et jernåk og fører dem ned i fangenskap.
- 6 Og det skjedde at jeg så denne store og avskyelige kirke, og jeg så at det var djevelen som grunnla den.
- 7 Og jeg så også gull og sølv og silke og skarlagen og finvevet lin og alle slags kostbare klær, og jeg så mange skjøger.
- 8 Og engelen talte til meg og sa: Se, gullet og sølvet og silken og skarlagenet og den finvevede linen og de kostbare klærne og skjøgene er det som denne store og avskyelige kirke trakter etter.
- 9 Og for å bli rost av verden overvinner de Guds hellige og fører dem ned i fangenskap.
- 10 Og det skjedde at jeg så og fikk se mange vann som skilte hedningefolkene fra mine brødres ætt.
- 11 Og det skjedde at engelen sa til meg: Se, Guds vrede er over dine brødres ætt.
- 12 Og jeg så og fikk se en mann blant hedningefolkene som var adskilt fra mine brødres ætt ved de mange vann, og jeg så at Guds Ånd kom ned og virket på mannen, og han dro ut over de mange vann, ja, til mine brødres ætt som var i det lovede land.

1 Nephi 13

- And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look! And I looked and beheld many nations and kingdoms.
- And the angel said unto me: What beholdest thou? And I said: I behold many nations and kingdoms.
- And he said unto me: These are the nations and kingdoms of the Gentiles.
- And it came to pass that I saw among the nations of the Gentiles the formation of a great church.
- And the angel said unto me: Behold the formation of a church which is most abominable above all other churches, which slayeth the saints of God, yea, and tortureth them and bindeth them down, and yoketh them with a yoke of iron, and bringeth them down into captivity.
- And it came to pass that I beheld this great and abominable church; and I saw the devil that he was the founder of it.
- And I also saw gold, and silver, and silks, and scarlets, and fine-twined linen, and all manner of precious clothing; and I saw many harlots.
- And the angel spake unto me, saying: Behold the gold, and the silver, and the silks, and the scarlets, and the fine-twined linen, and the precious clothing, and the harlots, are the desires of this great and abominable church.
- And also for the praise of the world do they destroy the saints of God, and bring them down into captivity.
- And it came to pass that I looked and beheld many waters; and they divided the Gentiles from the seed of my brethren.
- And it came to pass that the angel said unto me: Behold the wrath of God is upon the seed of thy brethren.
- And I looked and beheld a man among the Gentiles, who was separated from the seed of my brethren by the many waters; and I beheld the Spirit of God, that it came down and wrought upon the man; and he went forth upon the many waters, even unto the seed of my brethren, who were in the promised land.

- 13 Og det skjedde at jeg så at Guds Ånd virket på andre av hedningefolkene, og de dro ut av fangenskap over de mange vann.
- 14 Og det skjedde at jeg så store skarer av hedningefolkene i det lovede land, og jeg så at Guds vrede var over mine brødres ætt, og de ble adspredt av hedningefolkene og ble slått.
- 15 Og jeg så at Herrens Ånd var over hedningefolkene, og det gikk dem vel, og de tok landet i arv. Og jeg så at de var hvite og meget skjønne og fagre, likesom mitt folk var før de ble slått ihjel.
- 16 Og det skjedde at jeg, Nephi, så at hedningefolkene som hadde kommet ut av fangenskap, ydmyket seg for Herren, og Herrens kraft var med dem.
- 17 Og jeg så at hedningefolkenes moderfolk var forsamlet på vannene, og på land også, for å kjempe mot dem.
- 18 Og jeg så at Guds kraft var med dem, og at Guds vrede var over alle dem som var samlet for å kjempe mot dem.
- 19 Og jeg, Nephi, så at hedningefolkene som hadde dratt ut av fangenskap, ble befridd fra alle andre nasjoners hender ved Guds kraft.
- 20 Og det skjedde at jeg, Nephi, så at det gikk dem vel i landet, og jeg så en bok som var blant dem.
- 21 Og engelen sa til meg: Forstår du bokens betydning?
- 22 Og jeg sa til ham: Nei, det gjør jeg ikke.
- 23 Og han sa: Se, den går ut av en jødes munn. Og jeg, Nephi, så den, og han sa til meg: Boken som du ser, er en oppteignelse fra jødene og inneholder Herrens pakter som han har inngått med Israels hus. Den inneholder også mange av de hellige profeters profetier og er en oppteignelse lik de graveringer som er på messingplaterne, men ikke så mange. Likevel inneholder de Herrens pakter som han har inngått med Israels hus, derfor er de av stor verdi for hedningefolkene.
- And it came to pass that I beheld the Spirit of God, that it wrought upon other Gentiles; and they went forth out of captivity, upon the many waters.
- And it came to pass that I beheld many multitudes of the Gentiles upon the land of promise; and I beheld the wrath of God, that it was upon the seed of my brethren; and they were scattered before the Gentiles and were smitten.
- And I beheld the Spirit of the Lord, that it was upon the Gentiles, and they did prosper and obtain the land for their inheritance; and I beheld that they were white, and exceedingly fair and beautiful, like unto my people before they were slain.
- And it came to pass that I, Nephi, beheld that the Gentiles who had gone forth out of captivity did humble themselves before the Lord; and the power of the Lord was with them.
- And I beheld that their mother Gentiles were gathered together upon the waters, and upon the land also, to battle against them.
- And I beheld that the power of God was with them, and also that the wrath of God was upon all those that were gathered together against them to battle.
- And I, Nephi, beheld that the Gentiles that had gone out of captivity were delivered by the power of God out of the hands of all other nations.
- And it came to pass that I, Nephi, beheld that they did prosper in the land; and I beheld a book, and it was carried forth among them.
- And the angel said unto me: Knowest thou the meaning of the book?
- And I said unto him: I know not.
- And he said: Behold it proceedeth out of the mouth of a Jew. And I, Nephi, beheld it; and he said unto me: The book that thou beholdest is a record of the Jews, which contains the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; and it also containeth many of the prophecies of the holy prophets; and it is a record like unto the engravings which are upon the plates of brass, save there are not so many; nevertheless, they contain the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; wherefore, they are of great worth unto the Gentiles.

24 Og Herrens engel sa til meg: Du har sett at boken gikk ut av en jødes munn, og da den gikk ut av en jødes munn, inneholdt den fyllden av Herrens evangelium, den Herre som de tolv apostler bærer vitnesbyrd om, og deres vitnesbyrd er i overensstemmelse med sannheten som er i Guds Lam.

25 Derfor går disse ting ut fra jødene i renhet til hedningefolkene i overensstemmelse med sannheten som er i Gud.

26 Og etter at de går ut ved Lammets tolv apostler fra jødene til hedningefolkene, ser du dannelsen av den store og avskyelige kirke, som er mer avskyelig enn alle andre kirker, for se, de har tatt ut av Lammets evangelium mange deler som er klare og meget verdifulle, og mange av Herrens pakter har de også tatt ut.

27 Og alt dette har de gjort for å kunne forvrengte Herrens rette veier, forblinde menneskenes barns øyne og forherde deres hjerter.

28 Derfor ser du at etter at boken har gått igjennom den store og avskyelige kirkes hender, er mange klare og verdifulle ting blitt tatt ut av den boken som er Guds Lams bok.

29 Og etter at disse klare og verdifulle ting ble tatt ut, går den ut til alle hedningefolkenes nasjoner, og etter at den går ut til alle hedningefolkenes nasjoner – ja, også med hedningefolkene som har dratt ut av fangenskap over de mange vann som du har sett – ser du at på grunn av de mange klare og verdifulle ting som er tatt ut av boken – som var lett å forstå for menneskenes barn og som Guds Lam ønsket skulle være lett å forstå – på grunn av disse ting som er tatt ut av Lammets evangelium, vil overmåte mange snuble – derfor har Satan stor makt over dem.

And the angel of the Lord said unto me: Thou hast beheld that the book proceeded forth from the mouth of a Jew; and when it proceeded forth from the mouth of a Jew it contained the fulness of the gospel of the Lord, of whom the twelve apostles bear record; and they bear record according to the truth which is in the Lamb of God.

Wherefore, these things go forth from the Jews in purity unto the Gentiles, according to the truth which is in God.

And after they go forth by the hand of the twelve apostles of the Lamb, from the Jews unto the Gentiles, thou seest the formation of that great and abominable church, which is most abominable above all other churches; for behold, they have taken away from the gospel of the Lamb many parts which are plain and most precious; and also many covenants of the Lord have they taken away.

And all this have they done that they might pervert the right ways of the Lord, that they might blind the eyes and harden the hearts of the children of men.

Wherefore, thou seest that after the book hath gone forth through the hands of the great and abominable church, that there are many plain and precious things taken away from the book, which is the book of the Lamb of God.

And after these plain and precious things were taken away it goeth forth unto all the nations of the Gentiles; and after it goeth forth unto all the nations of the Gentiles, yea, even across the many waters which thou hast seen with the Gentiles which have gone forth out of captivity, thou seest—because of the many plain and precious things which have been taken out of the book, which were plain unto the understanding of the children of men, according to the plainness which is in the Lamb of God—because of these things which are taken away out of the gospel of the Lamb, an exceedingly great many do stumble, yea, insomuch that Satan hath great power over them.

30 Likevel ser du at hedningefolkene som er gått ut av fangenskap, og som ved Guds kraft er gjort sterkere enn alle andre nasjoner i det land som er utvalgt fremfor alle andre land, som er det land som Gud Herren i en pakt han inngikk med din far, ga hans ætt til arveland – derfor ser du at Gud Herren ikke vil tillate at hedningefolkene uttrykker fullstendig den blanding av din ætt som er blant dine brødre.

31 Heller ikke vil han tillate at hedningefolkene utrykker dine brødres ætt.

32 Heller ikke vil Gud Herren tillate at hedningefolkene for alltid forblir i denne fryktelige tilstand av blindhet, som du ser de er i på grunn av de klare og meget verdifulle deler av Lammets evangelium som er blitt holdt tilbake av den avskyelige kirke, som du så ble dannet.

33 Derfor sier Guds Lam: Jeg vil være barmhjertig mot hedningefolkene ved å hjemseke levningen av Israels hus med store straffedommer.

34 Og det skjedde at Herrens engel talte til meg og sa: Se, sier Guds Lam, etter at jeg har hjemsekt levningen av Israels hus – og den levning jeg taler om, er din fars ætt – etter at jeg har hjemsekt dem med straffedommer og har slått dem ved hedningefolkens hånd, og etter at hedningefolkene snubler kraftig på grunn av de meget klare og verdifulle deler av Lammets evangelium som er blitt holdt tilbake av den avskyelige kirke, som er skjøggers mor, sier Lammet – vil jeg på den dag være barmhjertig mot hedningefolkene og vil ved min egen kraft bringe frem for dem mye av mitt evangelium, og det skal være klart og verdifullt, sier Lammet.

35 For se, sier Lammet: Jeg vil åpenbare meg for din ætt for at de skal skrive mange ting som jeg skal lære dem, som skal være klare og verdifulle. Og etter at din ætt blir drept, etter at de og også dine brødres ætt synker ned i vantro, se, da skal disse ting skjules for å komme frem til hedningefolkene ved Lammets gave og kraft.

36 Og i dem skal mitt evangelium bli skrevet, sier Lammet, min klippe og min frelse.

Nevertheless, thou beholdest that the Gentiles who have gone forth out of captivity, and have been lifted up by the power of God above all other nations, upon the face of the land which is choice above all other lands, which is the land that the Lord God hath covenanted with thy father that his seed should have for the land of their inheritance; wherefore, thou seest that the Lord God will not suffer that the Gentiles will utterly destroy the mixture of thy seed, which are among thy brethren.

Neither will he suffer that the Gentiles shall destroy the seed of thy brethren.

Neither will the Lord God suffer that the Gentiles shall forever remain in that awful state of blindness, which thou beholdest they are in, because of the plain and most precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, whose formation thou hast seen.

Wherefore saith the Lamb of God: I will be merciful unto the Gentiles, unto the visiting of the remnant of the house of Israel in great judgment.

And it came to pass that the angel of the Lord spake unto me, saying: Behold, saith the Lamb of God, after I have visited the remnant of the house of Israel—and this remnant of whom I speak is the seed of thy father—wherefore, after I have visited them in judgment, and smitten them by the hand of the Gentiles, and after the Gentiles do stumble exceedingly, because of the most plain and precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, which is the mother of harlots, saith the Lamb—I will be merciful unto the Gentiles in that day, insomuch that I will bring forth unto them, in mine own power, much of my gospel, which shall be plain and precious, saith the Lamb.

For, behold, saith the Lamb: I will manifest myself unto thy seed, that they shall write many things which I shall minister unto them, which shall be plain and precious; and after thy seed shall be destroyed, and dwindle in unbelief, and also the seed of thy brethren, behold, these things shall be hid up, to come forth unto the Gentiles, by the gift and power of the Lamb.

And in them shall be written my gospel, saith the Lamb, and my rock and my salvation.

37 Og velsignet er de som søker å frembringe mitt Sion på den dag, for de skal ha Den hellige ånds gave og kraft, og hvis de holder ut til enden, skal de bli løftet opp på den siste dag og bli frelst i Lammets evige rike, og hvor fagre på fjellene skal ikke de være som forkynner fred, ja, budskap om stor glede.

38 Og det skjedde at jeg så levningen av mine brødres ætt, og også Guds Lams bok som hadde gått ut av jødens munn, at den kom frem fra hedningefolkene til levningen av mine brødres ætt.

39 Og etter at den hadde kommet til dem, så jeg andre bøker som ved Lammets kraft kom frem fra hedningefolkene til dem for å overbevise hedningefolkene og levningen av mine brødres ætt, og også jødene som var adspredt over hele jorden, om at profetenes opptegetninger og Lammets tolv apostlers opptegetninger er sanne.

40 Og engelen talte til meg og sa: Disse siste opptegetninger som du har sett blant hedningefolkene, skal stadfeste sannheten av de første som er fra Lammets tolv apostler, og skal gjøre kjent de klare og verdifulle ting som er blitt tatt ut av dem, og skal gjøre kjent for alle slekter, tungemål og folk at Guds Lam er Sønn av den evige Fader og er verdens Frelser, og at alle mennesker må komme til ham, ellers kan de ikke bli frelst.

41 Og de må komme i overensstemmelse med de ord som skal stadfestes ved Lammets munn, og Lammets ord skal gjøres kjent i din ætts opptegetninger såvel som i Lammets tolv apostlers opptegetninger. Derfor skal de begge føyes sammen til ett, for det er én Gud og én hyrde over hele jorden.

42 Og tiden kommer da han skal åpenbare seg for alle nasjoner, både for jødene og hedningefolkene. Og etter at han har åpenbart seg for jødene og hedningefolkene, skal han åpenbare seg for hedningefolkene og for jødene, og de siste skal bli de første, og de første skal bli de siste.

And blessed are they who shall seek to bring forth my Zion at that day, for they shall have the gift and the power of the Holy Ghost; and if they endure unto the end they shall be lifted up at the last day, and shall be saved in the everlasting kingdom of the Lamb; and whoso shall publish peace, yea, tidings of great joy, how beautiful upon the mountains shall they be.

And it came to pass that I beheld the remnant of the seed of my brethren, and also the book of the Lamb of God, which had proceeded forth from the mouth of the Jew, that it came forth from the Gentiles unto the remnant of the seed of my brethren.

And after it had come forth unto them I beheld other books, which came forth by the power of the Lamb, from the Gentiles unto them, unto the convincing of the Gentiles and the remnant of the seed of my brethren, and also the Jews who were scattered upon all the face of the earth, that the records of the prophets and of the twelve apostles of the Lamb are true.

And the angel spake unto me, saying: These last records, which thou hast seen among the Gentiles, shall establish the truth of the first, which are of the twelve apostles of the Lamb, and shall make known the plain and precious things which have been taken away from them; and shall make known to all kindreds, tongues, and people, that the Lamb of God is the Son of the Eternal Father, and the Savior of the world; and that all men must come unto him, or they cannot be saved.

And they must come according to the words which shall be established by the mouth of the Lamb; and the words of the Lamb shall be made known in the records of thy seed, as well as in the records of the twelve apostles of the Lamb; wherefore they both shall be established in one; for there is one God and one Shepherd over all the earth.

And the time cometh that he shall manifest himself unto all nations, both unto the Jews and also unto the Gentiles; and after he has manifested himself unto the Jews and also unto the Gentiles, then he shall manifest himself unto the Gentiles and also unto the Jews, and the last shall be first, and the first shall be last.

I Nephi 14

- 1 Og det skal skje at hvis hedningefolkene lytter til Guds Lam på den dag han skal åpenbare seg for dem i ord og kraft, og virkelig fjerner sine snublestener –
- 2 og ikke forherder sine hjerter mot Guds Lam, skal de regnes blant din fars ætt, ja, de skal regnes blant Israels hus, og de skal være et velsignet folk i det lovede land for evig. De skal aldri mer føres i fangenskap, og Israels hus skal aldri mer bli adspredt.
- 3 Og den store grav som er blitt gravd for dem av den store og avskyelige kirke, som ble grunnlagt av djevelen og hans barn så han kunne lede menneskenes sjeler ned til helvete, ja, den store grav som er blitt gravd til menneskenes undergang, skal fylles med dem som gravde den, til deres fullstendige ødeleggelse, sier Guds Lam, men ikke sjelens ødeleggelse med mindre den kastes i det helvete som ikke har noen ende.
- 4 For se, det er slik djevelen tar til fange, og slik er det også Gud er rettferdig mot alle som utøver ugudelighet og avskyelighet for ham.
- 5 Og det skjedde at engelen talte til meg, Nephi, og sa: Du har sett at hvis hedningefolkene omvender seg, skal det bli vel med dem, og du kjenner også de pakter Herren har inngått med Israels hus, og du har også hørt at den som ikke omvender seg, må gå til grunne.
- 6 Derfor, ve hedningefolkene hvis de forherder sine hjerter mot Guds Lam.

I Nephi 14

And it shall come to pass, that if the Gentiles shall hearken unto the Lamb of God in that day that he shall manifest himself unto them in word, and also in power, in very deed, unto the taking away of their stumbling blocks—

And harden not their hearts against the Lamb of God, they shall be numbered among the seed of thy father; yea, they shall be numbered among the house of Israel; and they shall be a blessed people upon the promised land forever; they shall be no more brought down into captivity; and the house of Israel shall no more be confounded.

And that great pit, which hath been digged for them by that great and abominable church, which was founded by the devil and his children, that he might lead away the souls of men down to hell—yea, that great pit which hath been digged for the destruction of men shall be filled by those who digged it, unto their utter destruction, saith the Lamb of God; not the destruction of the soul, save it be the casting of it into that hell which hath no end.

For behold, this is according to the captivity of the devil, and also according to the justice of God, upon all those who will work wickedness and abomination before him.

And it came to pass that the angel spake unto me, Nephi, saying: Thou hast beheld that if the Gentiles repent it shall be well with them; and thou also knowest concerning the covenants of the Lord unto the house of Israel; and thou also hast heard that whoso repenteth not must perish.

Therefore, wo be unto the Gentiles if it so be that they harden their hearts against the Lamb of God.

7 For den tid kommer, sier Guds Lam, da jeg vil utføre et stort og strålende verk blant menneskenes barn, et verk som enten på den ene eller den andre måten skal vare evindeligg, enten for å overbevise dem om fred og evig liv eller for å overgi dem til sine harde hjerter og forblindede tanker, så de blir ført ned i fangenskap og også blir ødelagt både timelig og åndelig i overensstemmelse med djevelens fangenskap som jeg har omtalt.

8 Og det skjedde at da engelen hadde talt disse ord, sa han til meg: Husker du Faderens pakter med Israels hus? Og jeg svarte ham: Ja.

9 Og det skjedde at han sa til meg: Se og betrakt den store og avskyelige kirke som er avskyelighetenes mor og som djevelen har grunnlagt.

10 Og han sa til meg: Se, det er bare to kirker. Den ene er Guds Lams kirke, og den andre er djevelens kirke. Den som ikke tilhører Guds Lams kirke, tilhører derfor den store kirke som er avskyelighetenes mor, og hun er hele jordens skjøge.

11 Og det skjedde at jeg så og fikk se hele jordens skjøge, og hun satt på mange vann, og hun hadde herredømme over hele jorden blant alle nasjoner, slekter, tungemål og folk.

12 Og det skjedde at jeg så Guds Lams kirke, og dens antall var få på grunn av skjøgens ugudelighet og avskyeligheter, hun som satt på de mange vann. Ikke desto mindre så jeg at Guds Lams kirke som besto av Guds hellige, også var over hele jorden, og deres herredømme på jorden var lite på grunn av ugudeligheten til den store skjøge som jeg så.

13 Og det skjedde at jeg så at avskyelighetenes store mor samlet sammen store skarer overalt på jorden blant alle hedningefolkenes nasjoner for å kjempe mot Guds Lam.

For the time cometh, saith the Lamb of God, that I will work a great and a marvelous work among the children of men; a work which shall be everlasting, either on the one hand or on the other—either to the convincing of them unto peace and life eternal, or unto the deliverance of them to the hardness of their hearts and the blindness of their minds unto their being brought down into captivity, and also into destruction, both temporally and spiritually, according to the captivity of the devil, of which I have spoken.

And it came to pass that when the angel had spoken these words, he said unto me: Rememberest thou the covenants of the Father unto the house of Israel? I said unto him, Yea.

And it came to pass that he said unto me: Look, and behold that great and abominable church, which is the mother of abominations, whose founder is the devil.

And he said unto me: Behold there are save two churches only; the one is the church of the Lamb of God, and the other is the church of the devil; wherefore, whoso belongeth not to the church of the Lamb of God belongeth to that great church, which is the mother of abominations; and she is the whore of all the earth.

And it came to pass that I looked and beheld the whore of all the earth, and she sat upon many waters; and she had dominion over all the earth, among all nations, kindreds, tongues, and people.

And it came to pass that I beheld the church of the Lamb of God, and its numbers were few, because of the wickedness and abominations of the whore who sat upon many waters; nevertheless, I beheld that the church of the Lamb, who were the saints of God, were also upon all the face of the earth; and their dominions upon the face of the earth were small, because of the wickedness of the great whore whom I saw.

And it came to pass that I beheld that the great mother of abominations did gather together multitudes upon the face of all the earth, among all the nations of the Gentiles, to fight against the Lamb of God.

14 Og det skjedde at jeg, Nephi, så at Guds Lams kraft falt på de hellige i Lammets kirke og på Herrens pakts folk som var adspredt over hele jordens overflate, og de var væpnet med rettskaffenhet og med Guds kraft i stor herlighet.

15 Og det skjedde at jeg så at Guds vrede ble utøst over den store og avskyelige kirke, så det ble kriger og rykter om kriger blant alle nasjoner og slekter på jorden.

16 Og da det begynte å bli kriger og rykter om kriger blant alle nasjoner som tilhørte avskyelighetenes mor, talte engelen til meg og sa: Se, Guds vrede er over skjøggers mor, og du ser alt dette.

17 Og når den dag kommer at Guds vrede blir utøst over skjøggers mor – som er hele jordens store og avskyelige kirke som djevelen har grunnlagt – på den dag skal Faderens verk begynne, og han vil berede veien for å oppfylle de pakter han har inngått med sitt folk som er av Israels hus.

18 Og det skjedde at engelen talte til meg og sa: Se!

19 Og jeg så og fikk se en mann, og han var kledd i en hvit kjortel.

20 Og engelen sa til meg: Se, en av Lammets tolv apostler.

21 Se, han skal se og skrive resten av dette, ja, også mange ting som har hendt.

22 Og han skal også skrive om verdens ende.

23 Derfor er de ting han skal skrive, rettferdige og sanne, og se, de er skrevet i den boken du så komme ut av jødens munn. Og på den tid de kom ut av jødens munn – eller på den tid da boken kom ut av jødens munn – var de ting som ble skrevet, klare og rene og var meget verdifulle og lette å forstå for alle mennesker.

24 Og se, av det som denne Lammets apostel skal skrive, er det mange ting som du har sett, og se, resten skal du se.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the power of the Lamb of God, that it descended upon the saints of the church of the Lamb, and upon the covenant people of the Lord, who were scattered upon all the face of the earth; and they were armed with righteousness and with the power of God in great glory.

And it came to pass that I beheld that the wrath of God was poured out upon that great and abominable church, insomuch that there were wars and rumors of wars among all the nations and kindreds of the earth.

And as there began to be wars and rumors of wars among all the nations which belonged to the mother of abominations, the angel spake unto me, saying: Behold, the wrath of God is upon the mother of harlots; and behold, thou seest all these things—

And when the day cometh that the wrath of God is poured out upon the mother of harlots, which is the great and abominable church of all the earth, whose founder is the devil, then, at that day, the work of the Father shall commence, in preparing the way for the fulfilling of his covenants, which he hath made to his people who are of the house of Israel.

And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld a man, and he was dressed in a white robe.

And the angel said unto me: Behold one of the twelve apostles of the Lamb.

Behold, he shall see and write the remainder of these things; yea, and also many things which have been.

And he shall also write concerning the end of the world.

Wherefore, the things which he shall write are just and true; and behold they are written in the book which thou beheld proceeding out of the mouth of the Jew; and at the time they proceeded out of the mouth of the Jew, or, at the time the book proceeded out of the mouth of the Jew, the things which were written were plain and pure, and most precious and easy to the understanding of all men.

And behold, the things which this apostle of the Lamb shall write are many things which thou hast seen; and behold, the remainder shalt thou see.

- 25 Men det du heretter skal se, skal du ikke skrive, for Gud Herren har bestemt at Guds Lams apostel skal skrive det.
- 26 Til andre som har levd, har han også vist alle ting, og de har skrevet dem, og det er forseglet for å komme frem i sin renhet til Israels hus i Herrens egen beleilige tid i overensstemmelse med sannheten som er i Lammets.
- 27 Og jeg, Nephi, hørte og bærer vitnesbyrd om at navnet på Lammets apostel var Johannes, ifølge engelens ord.
- 28 Og se, jeg, Nephi, forbys å skrive resten av det jeg så og hørte, derfor nøyer jeg meg med å skrive det jeg har skrevet, men jeg har bare skrevet en liten del av det jeg så.
- 29 Og jeg bærer vitnesbyrd om at jeg så det som min far så, og Herrens engel gjorde det kjent for meg.
- 30 Og nå slutter jeg å tale om det jeg så da jeg ble ført bort i Ånden, og selv om alt jeg så ikke er skrevet, er i hvert fall det jeg har skrevet sant. Og slik er det. Amen.

But the things which thou shalt see hereafter thou shalt not write; for the Lord God hath ordained the apostle of the Lamb of God that he should write them.

And also others who have been, to them hath he shown all things, and they have written them; and they are sealed up to come forth in their purity, according to the truth which is in the Lamb, in the own due time of the Lord, unto the house of Israel.

And I, Nephi, heard and bear record, that the name of the apostle of the Lamb was John, according to the word of the angel.

And behold, I, Nephi, am forbidden that I should write the remainder of the things which I saw and heard; wherefore the things which I have written sufficient me; and I have written but a small part of the things which I saw.

And I bear record that I saw the things which my father saw, and the angel of the Lord did make them known unto me.

And now I make an end of speaking concerning the things which I saw while I was carried away in the Spirit; and if all the things which I saw are not written, the things which I have written are true. And thus it is. Amen.

1 Nephi 15

- 1 Og det skjedde at jeg, Nephi, etter at jeg hadde vært ført bort i Ånden og hadde sett alle disse ting, vendte tilbake til min fars telt.
- 2 Og det skjedde at jeg så mine brødre, og de trettet med hverandre om det min far hadde sagt til dem.
- 3 For han talte virkelig om mange store ting til dem som var vanskelige å forstå hvis man ikke spurte Herren. Og de hadde forherdet sine hjerter, derfor så de ikke hen til Herren som de burde.
- 4 Og nå var jeg, Nephi, bedrøvet på grunn av deres hårde hjerter og også på grunn av det jeg hadde sett. Og jeg visste at det uunngåelig måtte skje på grunn av menneskenes barns store ugudelighet.
- 5 Og det skjedde at jeg var overveldet på grunn av mine lidelser, for jeg følte at mine lidelser overgikk alt på grunn av mitt folks ødeleggelse, for jeg hadde sett deres fall.
- 6 Og det skjedde at da jeg hadde kommet til krefter, talte jeg til mine brødre og ønsket å få vite hvorfor de hadde trettet med hverandre.
- 7 Og de sa: Se, vi kan ikke forstå de ord vår far har talt om oliventreets naturlige grener og også om hedningefolkene.
- 8 Og jeg sa til dem: Har dere spurt Herren?
- 9 Og de sa til meg: Det har vi ikke, for Herren gjør ikke slike ting kjent for oss.
- 10 Se, jeg sa til dem: Hvorfor holder dere ikke Herrens bud? Hvorfor vil dere gå til grunne på grunn av deres harde hjerter?
- 11 Husker dere ikke hva Herren har sagt? Hvis dere ikke forherder deres hjerter, men ber til meg i tro, stoler på at dere skal motta og holder mine bud med flid, skal disse ting visselig gjøres kjent for dere.

1 Nephi 15

And it came to pass that after I, Nephi, had been carried away in the Spirit, and seen all these things, I returned to the tent of my father.

And it came to pass that I beheld my brethren, and they were disputing one with another concerning the things which my father had spoken unto them.

For he truly spake many great things unto them, which were hard to be understood, save a man should inquire of the Lord; and they being hard in their hearts, therefore they did not look unto the Lord as they ought.

And now I, Nephi, was grieved because of the hardness of their hearts, and also, because of the things which I had seen, and knew they must unavoidably come to pass because of the great wickedness of the children of men.

And it came to pass that I was overcome because of my afflictions, for I considered that mine afflictions were great above all, because of the destruction of my people, for I had beheld their fall.

And it came to pass that after I had received strength I spake unto my brethren, desiring to know of them the cause of their disputations.

And they said: Behold, we cannot understand the words which our father hath spoken concerning the natural branches of the olive tree, and also concerning the Gentiles.

And I said unto them: Have ye inquired of the Lord?

And they said unto me: We have not; for the Lord maketh no such thing known unto us.

Behold, I said unto them: How is it that ye do not keep the commandments of the Lord? How is it that ye will perish, because of the hardness of your hearts?

Do ye not remember the things which the Lord hath said?—If ye will not harden your hearts, and ask me in faith, believing that ye shall receive, with diligence in keeping my commandments, surely these things shall be made known unto you.

- 12 Se, jeg sier dere at Israels hus ble sammenlignet med et oliventre av Herrens Ånd som var med vår far, og se, er vi ikke brukket av fra Israels hus, og er vi ikke en gren av Israels hus?
- 13 Og det vår far mener når han sier at de naturlige grener skal podes inn gjennom hedningefolkenes fylde, er at i de siste dager når vår ætt, ja, i mange år, skal ha sunket ned i vantro, og mange generasjoner etter at Messias har åpenbart seg i et legeme for menneskenes barn, da skal fylden av Messias' evangelium komme til hedningefolkene, og fra hedningefolkene til levningen av vår ætt.
- 14 Og på den dag skal levningen av vår ætt vite at de er av Israels hus og at de er Herrens pakts folk. Da skal de også vite og komme til kunnskap om sine forfedre, og også få kunnskap om sin Forløseres evangelium som ble forkynt til deres fedre av ham. Derfor skal de komme til kunnskap om sin Forløser og om sannheten i hans lære, så de kan vite hvordan de kan komme til ham og bli frelst.
- 15 Og vil de ikke på den dag fryde seg og prise sin evige Gud, sin klippe og sin frelse? Ja, vil de ikke på den dag motta styrke og næring fra det sanne oliventre? Ja, vil de ikke komme inn i Guds sanne hjord?
- 16 Se, jeg sier dere: Jo, de skal igjen erindres blant Israels hus, og fordi de er en naturlig gren av oliventreet, skal de podes inn i det sanne oliventre.
- 17 Det er dette vår far mener, og han mener at det først vil skje etter at de er blitt adspredt av hedningefolkene, og han mener at det skal skje ved hedningefolkene, så Herren kan vise hedningefolkene sin makt, nettopp fordi han skal bli forkastet av jødene eller av Israels hus.
- 18 Derfor har vår far ikke bare talt om vår ætt, men også om hele Israels hus og har henvist til pakten som skulle oppfylles i de siste dager, en pakt Herren inngikk med vår far Abraham, og som lød: I din ætt skal alle jordens slekter velsignes.

Behold, I say unto you, that the house of Israel was compared unto an olive tree, by the Spirit of the Lord which was in our father; and behold are we not broken off from the house of Israel, and are we not a branch of the house of Israel?

And now, the thing which our father meaneth concerning the grafting in of the natural branches through the fulness of the Gentiles, is, that in the latter days, when our seed shall have dwindled in unbelief, yea, for the space of many years, and many generations after the Messiah shall be manifested in body unto the children of men, then shall the fulness of the gospel of the Messiah come unto the Gentiles, and from the Gentiles unto the remnant of our seed—

And at that day shall the remnant of our seed know that they are of the house of Israel, and that they are the covenant people of the Lord; and then shall they know and come to the knowledge of their forefathers, and also to the knowledge of the gospel of their Redeemer, which was ministered unto their fathers by him; wherefore, they shall come to the knowledge of their Redeemer and the very points of his doctrine, that they may know how to come unto him and be saved.

And then at that day will they not rejoice and give praise unto their everlasting God, their rock and their salvation? Yea, at that day, will they not receive the strength and nourishment from the true vine? Yea, will they not come unto the true fold of God?

Behold, I say unto you, Yea; they shall be remembered again among the house of Israel; they shall be grafted in, being a natural branch of the olive tree, into the true olive tree.

And this is what our father meaneth; and he meaneth that it will not come to pass until after they are scattered by the Gentiles; and he meaneth that it shall come by way of the Gentiles, that the Lord may show his power unto the Gentiles, for the very cause that he shall be rejected of the Jews, or of the house of Israel.

Wherefore, our father hath not spoken of our seed alone, but also of all the house of Israel, pointing to the covenant which should be fulfilled in the latter days; which covenant the Lord made to our father Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

19 Og det skjedde at jeg, Nephi, talte mye til dem om dette, ja, jeg talte til dem om jødernes gjenoppbyggelse i de siste dager.

20 Og jeg forklarte også Jesajas ord for dem, han som talte om at jødene, eller Israels hus, skulle gjenoppbygges, og etter at de var gjenoppbygget, skulle de aldri mer forvirres, heller ikke skulle de bli adspredt igjen. Og det skjedde at jeg talte mange ord til mine brødre, så de ble beroliget og ydmyket seg for Herren.

21 Og det skjedde at de talte til meg igjen og sa: Hva betyr det som vår far så i en drøm? Hva betyr treet som han så?

22 Og jeg sa til dem: Det var et symbol på livets tre.

23 Og de sa til meg: Hva betyr jernstangen som vår far så, som ledet til treet?

24 Og jeg sa til dem at den var Guds ord, og alle som ville lytte til Guds ord og holde fast ved det, skulle aldri gå til grunne. Heller ikke kunne motstanderens fristelser og brennende piler overmanne dem, gjøre dem blinde eller lede dem bort til fortapelse.

25 Derfor formante jeg, Nephi, dem og ba dem gi akt på Herrens ord, ja, jeg formante dem av hele min sjels styrke og med alle evner jeg var i besittelse av, og ba dem gi akt på Guds ord og alltid huske å holde hans bud i alle ting.

26 Og de sa til meg: Hva betyr elven med vann som vår far så?

27 Og jeg sa til dem at vannet som min far så, var urenhet, og så oppslukt var han av andre ting at han ikke la merke til vannets urenhet.

28 Og jeg sa til dem at det var et fryktelig svelg som skilte de ugudelige fra livets tre og også fra Guds hellige.

29 Og jeg sa til dem at det var et symbol på det redselsfulle helvete som engelen fortalte meg var beredt for de ugudelige.

And it came to pass that I, Nephi, spake much unto them concerning these things; yea, I spake unto them concerning the restoration of the Jews in the latter days.

And I did rehearse unto them the words of Isaiah, who spake concerning the restoration of the Jews, or of the house of Israel; and after they were restored they should no more be confounded, neither should they be scattered again. And it came to pass that I did speak many words unto my brethren, that they were pacified and did humble themselves before the Lord.

And it came to pass that they did speak unto me again, saying: What meaneth this thing which our father saw in a dream? What meaneth the tree which he saw?

And I said unto them: It was a representation of the tree of life.

And they said unto me: What meaneth the rod of iron which our father saw, that led to the tree?

And I said unto them that it was the word of God; and whoso would hearken unto the word of God, and would hold fast unto it, they would never perish; neither could the temptations and the fiery darts of the adversary overpower them unto blindness, to lead them away to destruction.

Wherefore, I, Nephi, did exhort them to give heed unto the word of the Lord; yea, I did exhort them with all the energies of my soul, and with all the faculty which I possessed, that they would give heed to the word of God and remember to keep his commandments always in all things.

And they said unto me: What meaneth the river of water which our father saw?

And I said unto them that the water which my father saw was filthiness; and so much was his mind swallowed up in other things that he beheld not the filthiness of the water.

And I said unto them that it was an awful gulf, which separated the wicked from the tree of life, and also from the saints of God.

And I said unto them that it was a representation of that awful hell, which the angel said unto me was prepared for the wicked.

30 Og jeg sa til dem at vår far også så at Guds rettferdighet også skilte de ugudelige fra de rettferdige, en rettferdighet som skinner like klart som en flammende ild som stiger opp til Gud evindelig og alltid og aldri tar slutt.

31 Og de sa til meg: Betyr dette legemets plager i prøvelsens dager, eller betyr det sjelens endelige tilstand etter det fysiske legemes død, eller snakkes det om timelige ting?

32 Og det skjedde at jeg sa til dem at det var et symbol både på timelige og åndelige ting, for den dag skulle komme da de måtte dømmes etter sine gjerninger, ja, etter de gjerninger som var gjort av det fysiske legeme i deres prøvetids dager.

33 Hvis de derfor skulle dø i sin ugudelighet, måtte de også bli vist bort fra det som er åndelig og det som angår rettferdighet. Derfor må de føres frem for Gud for å bli dømt etter sine gjerninger, og hvis deres gjerninger har vært urene, må de nødvendigvis selv også være urene, og hvis de selv er urene, kan de på ingen måte bo i Guds rike, i så fall måtte Guds rike også være urent.

34 Men se, jeg sier dere at Guds rike er ikke urent, og intet urent kan komme inn i Guds rike, derfor må det nødvendigvis være et urent sted beredt for det som er urent.

35 Og det er et sted beredt, ja, det redselsfulle helvete som jeg har omtalt, og som djevelen har beredt. Derfor er menneskenes sjelers endelige tilstand å bo i Guds rike eller å bli utstøtt på grunn av den rettferdighet som jeg har omtalt.

36 Derfor blir de ugudelige vist bort fra de rettferdige og også fra livets tre hvis frukt er meget verdifull og mer ettertraktelsesverdige enn all annen frukt, ja, den er den største av alle Guds gaver. Og slik talte jeg til mine brødre. Amen.

And I said unto them that our father also saw that the justice of God did also divide the wicked from the righteous; and the brightness thereof was like unto the brightness of a flaming fire, which ascendeth up unto God forever and ever, and hath no end.

And they said unto me: Doth this thing mean the torment of the body in the days of probation, or doth it mean the final state of the soul after the death of the temporal body, or doth it speak of the things which are temporal?

And it came to pass that I said unto them that it was a representation of things both temporal and spiritual; for the day should come that they must be judged of their works, yea, even the works which were done by the temporal body in their days of probation.

Wherefore, if they should die in their wickedness they must be cast off also, as to the things which are spiritual, which are pertaining to righteousness; wherefore, they must be brought to stand before God, to be judged of their works; and if their works have been filthy they must needs be filthy; and if they be filthy it must needs be that they cannot dwell in the kingdom of God; if so, the kingdom of God must be filthy also.

But behold, I say unto you, the kingdom of God is not filthy, and there cannot any unclean thing enter into the kingdom of God; wherefore there must needs be a place of filthiness prepared for that which is filthy.

And there is a place prepared, yea, even that awful hell of which I have spoken, and the devil is the preparator of it; wherefore the final state of the souls of men is to dwell in the kingdom of God, or to be cast out because of that justice of which I have spoken.

Wherefore, the wicked are rejected from the righteous, and also from that tree of life, whose fruit is most precious and most desirable above all other fruits; yea, and it is the greatest of all the gifts of God. And thus I spake unto my brethren. Amen.

I Nephi 16

- 1 Og nå skjedde det at da jeg, Nephi, hadde sluttet å tale til mine brødre, sa de til meg: Du har forkynt hårde ord til oss, mer enn vi er istand til å bære.
- 2 Og det skjedde at jeg sa til dem at jeg visste at jeg hadde talt hårdt mot de ugudelige i overensstemmelse med sannheten, og jeg har rettfærdiggjort de rettfærdige, og har båret vitnesbyrd om at de skulle løftes opp på den siste dag. Derfor synes de skyldige at sannheten er hård, for den skjærer dem i hjertet.
- 3 Og nå, mine brødre, hvis dere var rettfærdige og var villige til å lytte til sannheten og gi akt på den så dere kunne vandre rettskaffent for Gud, da ville dere ikke knurre på grunn av sannheten og si: Du taler hårde ting til oss.
- 4 Og det skjedde at jeg, Nephi, med all flid formante mine brødre til å holde Herrens bud.
- 5 Og det skjedde at de ydmyket seg for Herren, så jeg gledet meg og hadde stort håp for dem at de ville vandre på rettfærdighetens stier.
- 6 Alt dette ble sagt og gjort mens min far bodde i et telt i dalen som han kalte Lemuel.
- 7 Og det skjedde at jeg, Nephi, tok en av Ismaels døtre til hustru, og mine brødre tok også en hustru blant Ismaels døtre, og Zoram tok Ismaels eldste datter til hustru.
- 8 Og på denne måten hadde min far utført alle befalinger som Herren hadde gitt ham, og jeg, Nephi, hadde også blitt rikt velsignet av Herren.
- 9 Og det skjedde at Herrens røst talte til min far om natten og befalte ham at han neste dag skulle fortsette sin reise i villmarken.
- 10 Og det skjedde at da min far sto opp om morgenen og gikk til teltdøren, så han til sin store forbauselse en rund kule på marken. Den var kunstferdig utført og var laget av fin messing. Og inne i kulen var det to visere, og den ene pekte i den retningen vi skulle dra i villmarken.

I Nephi 16

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of speaking to my brethren, behold they said unto me: Thou hast declared unto us hard things, more than we are able to bear.

And it came to pass that I said unto them that I knew that I had spoken hard things against the wicked, according to the truth; and the righteous have I justified, and testified that they should be lifted up at the last day; wherefore, the guilty taketh the truth to be hard, for it cutteth them to the very center.

And now my brethren, if ye were righteous and were willing to hearken to the truth, and give heed unto it, that ye might walk uprightly before God, then ye would not murmur because of the truth, and say: Thou speakest hard things against us.

And it came to pass that I, Nephi, did exhort my brethren, with all diligence, to keep the commandments of the Lord.

And it came to pass that they did humble themselves before the Lord; insomuch that I had joy and great hopes of them, that they would walk in the paths of righteousness.

Now, all these things were said and done as my father dwelt in a tent in the valley which he called Lemuel.

And it came to pass that I, Nephi, took one of the daughters of Ishmael to wife; and also, my brethren took of the daughters of Ishmael to wife; and also Zoram took the eldest daughter of Ishmael to wife.

And thus my father had fulfilled all the commandments of the Lord which had been given unto him. And also, I, Nephi, had been blessed of the Lord exceedingly.

And it came to pass that the voice of the Lord spake unto my father by night, and commanded him that on the morrow he should take his journey into the wilderness.

And it came to pass that as my father arose in the morning, and went forth to the tent door, to his great astonishment he beheld upon the ground a round ball of curious workmanship; and it was of fine brass. And within the ball were two spindles; and the one pointed the way whither we should go into the wilderness.

11 Og det skjedde at vi samlet sammen alt vi skulle ta med oss ut i villmarken, og alt som var igjen av de fødemidler Herren hadde gitt oss, og vi hentet allslags frø og tok det med oss ut i villmarken.

12 Og det skjedde at vi tok våre telt, dro ut i villmarken og krysset elven Laman.

13 Og det skjedde at vi reiste i fire dager i en nesten sydøstlig retning, og vi slo opp våre telt igjen og kalte stedet Shazer.

14 Og det skjedde at vi tok våre buer og våre piler og dro ut i villmarken for å skaffe mat til våre familier, og da vi hadde skaffet mat til våre familier, vendte vi tilbake til våre familier i villmarken, til stedet Shazer. Og vi dro ut i villmarken igjen i samme retning og holdt oss i de mest fruktbare deler av villmarken som var i grensetraktene ved Rødehavet.

15 Og det skjedde at vi reiste i mange dager, og underveis skaffet vi oss mat med våre buer og våre piler, med våre stener og våre slynger.

16 Og vi fulgte den retning som kulen viste, og det førte oss til de mest fruktbare deler av villmarken.

17 Og da vi hadde reist i mange dager, slo vi opp våre telt en tid, så vi igjen kunne hvile oss og skaffe mat til våre familier.

18 Og det skjedde at da jeg, Nephi, dro ut for å skaffe mat, se, da brakk jeg buen min som var laget av edelt stål, og etter at jeg hadde brukket buen min, se, da ble mine brødre sinte på meg fordi buen min var gått tapt, for vi greide ikke å skaffe mat.

19 Og det skjedde at vi kom tilbake til våre familier uten mat, og da de var svært trette etter reisen, led de meget av mangel på mat.

20 Og det skjedde at Laman og Lemuel og Ismaels sønner begynte å knurre svært meget på grunn av sine lidelser og plager i villmarken, og min far begynte også å knurre mot Herren sin Gud, ja, de var alle overmåte sørgmodige og knurret til og med mot Herren.

And it came to pass that we did gather together whatsoever things we should carry into the wilderness, and all the remainder of our provisions which the Lord had given unto us; and we did take seed of every kind that we might carry into the wilderness.

And it came to pass that we did take our tents and depart into the wilderness, across the river Laman.

And it came to pass that we traveled for the space of four days, nearly a south-southeast direction, and we did pitch our tents again; and we did call the name of the place Shazer.

And it came to pass that we did take our bows and our arrows, and go forth into the wilderness to slay food for our families; and after we had slain food for our families we did return again to our families in the wilderness, to the place of Shazer. And we did go forth again in the wilderness, following the same direction, keeping in the most fertile parts of the wilderness, which were in the borders near the Red Sea.

And it came to pass that we did travel for the space of many days, slaying food by the way, with our bows and our arrows and our stones and our slings.

And we did follow the directions of the ball, which led us in the more fertile parts of the wilderness.

And after we had traveled for the space of many days, we did pitch our tents for the space of a time, that we might again rest ourselves and obtain food for our families.

And it came to pass that as I, Nephi, went forth to slay food, behold, I did break my bow, which was made of fine steel; and after I did break my bow, behold, my brethren were angry with me because of the loss of my bow, for we did obtain no food.

And it came to pass that we did return without food to our families, and being much fatigued, because of their journeying, they did suffer much for the want of food.

And it came to pass that Laman and Lemuel and the sons of Ishmael did begin to murmur exceedingly, because of their sufferings and afflictions in the wilderness; and also my father began to murmur against the Lord his God; yea, and they were all exceedingly sorrowful, even that they did murmur against the Lord.

21 Nå skjedde det at jeg, Nephi, ble plaget av mine brødre fordi buen min var gått tapt, og da spennet var gått ut av deres buer, begynte det å bli overmåte vanskelig, for vi greide ikke å skaffe mat.

22 Og det skjedde at jeg, Nephi, talte mye til mine brødre fordi de hadde forherdet sine hjerter igjen og til og med anklaget Herren sin Gud.

23 Og det skjedde at jeg, Nephi, laget en bue av tre og en pil av en rett pinne. Derfor rustet jeg meg med en bue og en pil, med en slynge og med stener, og sa til min far: Hvor skal jeg gå for å finne mat?

24 Og det skjedde at han spurte Herren, for de hadde ydmyket seg på grunn av mine ord, for jeg sa mange ting til dem av hele min sjels styrke.

25 Og det skjedde at Herrens røst kom til min far, og han ble i sannhet refset fordi han hadde knurret mot Herren, ja, så han ble bragt ned i den dypeste sorg.

26 Og det skjedde at Herrens røst sa til ham: Se på kulen, og legg merke til det som er skrevet.

27 Og det skjedde at da min far så det som var skrevet på kulen, fryktet og skalv han sterkt, og det gjorde også mine brødre og Ismaels sønner og våre hustruer.

28 Og det skjedde at jeg, Nephi, så viserne som var i kulen, at de virket i forhold til den tro og flid og oppmerksomhet vi viste dem.

29 Og det var også skrevet en ny skrift på dem som var lett å lese og som ga oss forståelse av Herrens veier, og den ble skrevet og forandret fra tid til annen i forhold til den tro og flid vi viste den. Og således ser vi at Herren med små midler kan få store ting til å skje.

30 Og det skjedde at jeg, Nephi, gikk opp på toppen av fjellet i samsvar med de anvisninger som ble gitt på kulen.

Now it came to pass that I, Nephi, having been afflicted with my brethren because of the loss of my bow, and their bows having lost their springs, it began to be exceedingly difficult, yea, insomuch that we could obtain no food.

And it came to pass that I, Nephi, did speak much unto my brethren, because they had hardened their hearts again, even unto complaining against the Lord their God.

And it came to pass that I, Nephi, did make out of wood a bow, and out of a straight stick, an arrow; wherefore, I did arm myself with a bow and an arrow, with a sling and with stones. And I said unto my father: Whither shall I go to obtain food?

And it came to pass that he did inquire of the Lord, for they had humbled themselves because of my words; for I did say many things unto them in the energy of my soul.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father; and he was truly chastened because of his murmuring against the Lord, insomuch that he was brought down into the depths of sorrow.

And it came to pass that the voice of the Lord said unto him: Look upon the ball, and behold the things which are written.

And it came to pass that when my father beheld the things which were written upon the ball, he did fear and tremble exceedingly, and also my brethren and the sons of Ishmael and our wives.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the pointers which were in the ball, that they did work according to the faith and diligence and heed which we did give unto them.

And there was also written upon them a new writing, which was plain to be read, which did give us understanding concerning the ways of the Lord; and it was written and changed from time to time, according to the faith and diligence which we gave unto it. And thus we see that by small means the Lord can bring about great things.

And it came to pass that I, Nephi, did go forth up into the top of the mountain, according to the directions which were given upon the ball.

31 Og det skjedde at jeg drepte ville dyr, så jeg greide å skaffe mat til våre familier.

32 Og det skjedde at jeg vendte tilbake til våre telt og bar med meg dyrene jeg hadde drept, og hvor stor var ikke deres glede da de så at jeg hadde greid å skaffe mat! Og det skjedde at de ydmyket seg for Herren og ga ham takk.

33 Og det skjedde at vi reiste videre i nesten samme retning som til å begynne med, og etter at vi hadde reist i mange dager, slo vi opp våre telt igjen for å være der en tid.

34 Og det skjedde at Ismael døde og ble begravet på et sted som ble kalt Nahom.

35 Og det skjedde at Ismaels døtre sørget svært meget over tapet av sin far og over sine lidelser i villmarken. Og de knurret mot min far fordi han hadde ført dem ut av Jerusalems land, og sa: Vår far er død, ja, vi har vandret lenge omkring i villmarken, vi har gjennomgått mye og har måttet tåle hunger, tørst og utmattelse, og etter alle disse lidelser kommer vi sikkert til å dø av sult i villmarken.

36 Og slik knurret de mot min far og også mot meg, og de ønsket å vende tilbake til Jerusalem.

37 Og Laman sa til Lemuel og også til Ismaels sønner: Se, la oss slå vår far ihjel, og likeledes vår bror, Nephi, som har utpekt seg selv til å råde over oss og være vår lærer – vi som er hans eldre brødre.

38 Han sier at Herren har talt med ham og også at engler har betjent ham. Men se, vi vet at han lyver for oss, og han forteller oss dette og gjør mange ting med sine snedige kunster for å forblinde våre øyne, og tenker kanskje at han kan føre oss ut i en fremmed villmark. Og etter at han har ført oss bort, tenker han å gjøre seg til konge og råde over oss, så han kan gjøre med oss som han ønsker og lyster. Og på denne måten egget min bror, Laman, deres hjerter opp til vrede.

And it came to pass that I did slay wild beasts, inso-much that I did obtain food for our families.

And it came to pass that I did return to our tents, bearing the beasts which I had slain; and now when they beheld that I had obtained food, how great was their joy! And it came to pass that they did humble themselves before the Lord, and did give thanks unto him.

And it came to pass that we did again take our journey, traveling nearly the same course as in the beginning; and after we had traveled for the space of many days we did pitch our tents again, that we might tarry for the space of a time.

And it came to pass that Ishmael died, and was buried in the place which was called Nahom.

And it came to pass that the daughters of Ishmael did mourn exceedingly, because of the loss of their father, and because of their afflictions in the wilderness; and they did murmur against my father, because he had brought them out of the land of Jerusalem, saying: Our father is dead; yea, and we have wandered much in the wilderness, and we have suffered much affliction, hunger, thirst, and fatigue; and after all these sufferings we must perish in the wilderness with hunger.

And thus they did murmur against my father, and also against me; and they were desirous to return again to Jerusalem.

And Laman said unto Lemuel and also unto the sons of Ishmael: Behold, let us slay our father, and also our brother Nephi, who has taken it upon him to be our ruler and our teacher, who are his elder brethren.

Now, he says that the Lord has talked with him, and also that angels have ministered unto him. But behold, we know that he lies unto us; and he tells us these things, and he worketh many things by his cunning arts, that he may deceive our eyes, thinking, perhaps, that he may lead us away into some strange wilderness; and after he has led us away, he has thought to make himself a king and a ruler over us, that he may do with us according to his will and pleasure. And after this manner did my brother Laman stir up their hearts to anger.

39 Og det skjedde at Herren var med oss, ja, Herrens røst kom og talte mange ord til dem og refset dem svært meget. Og etter at de var refset av Herrens røst, vendte de sin vrede bort og omvendte seg fra sine synder, så Herren igjen velsignet oss med mat så vi ikke omkom.

And it came to pass that the Lord was with us, yea, even the voice of the Lord came and did speak many words unto them, and did chasten them exceedingly; and after they were chastened by the voice of the Lord they did turn away their anger, and did repent of their sins, insomuch that the Lord did bless us again with food, that we did not perish.

I Nephi 17

- 1 Og det skjedde at vi fortsatte vår reise i villmarken, og fra den tid av reiste vi nesten østover. Og vi led meget på reisen i villmarken, og våre kvinner fødte barn i villmarken.
- 2 Og så store var de velsignelser Herren ga oss, at selv om vi levde av rått kjøtt i villmarken, hadde våre kvinner rikelig med die til sine barn og var sterke, ja, som menn, og de begynte å utholde reisen uten å klage.
- 3 Og således ser vi at Guds befalinger må oppfylles. Og hvis menneskenes barn holder Guds bud, nærer og styrker han dem og tilveiebringer midler så de kan utføre det han har befalt dem. Derfor skaffet han oss det vi trengte mens vi oppholdt oss i villmarken.
- 4 Og vi oppholdt oss i villmarken i mange år, ja, i hele åtte år.
- 5 Og vi kom til landet som vi kalte Overflod fordi det var så mye frukt og vill honning der, og alt dette var forberedt av Herren så vi ikke skulle omkomme. Og vi så havet som vi kalte Irreantum, som betyr mange vann.
- 6 Og det skjedde at vi slo opp våre telt på stranden, og selv om vi hadde lidd mye og gjennomgått mange vanskeligheter – ja, så mange at vi ikke kan skrive om dem alle – frydet vi oss svært meget da vi kom frem til havet, og vi kalte stedet Overflod fordi det var så mye frukt der.
- 7 Og det skjedde at da jeg, Nephi, hadde vært i landet Overflod i mange dager, kom Herrens røst til meg og sa: Stå opp og gå opp i fjellet. Og det skjedde at jeg sto opp, gikk opp i fjellet og anropte Herren.
- 8 Og det skjedde at Herren talte til meg og sa: Du skal bygge et skip på den måten som jeg skal vise deg, så jeg kan føre ditt folk over disse vann.

I Nephi 17

And it came to pass that we did again take our journey in the wilderness; and we did travel nearly eastward from that time forth. And we did travel and wade through much affliction in the wilderness; and our women did bear children in the wilderness.

And so great were the blessings of the Lord upon us, that while we did live upon raw meat in the wilderness, our women did give plenty of suck for their children, and were strong, yea, even like unto the men; and they began to bear their journeyings without murmurings.

And thus we see that the commandments of God must be fulfilled. And if it so be that the children of men keep the commandments of God he doth nourish them, and strengthen them, and provide means whereby they can accomplish the thing which he has commanded them; wherefore, he did provide means for us while we did sojourn in the wilderness.

And we did sojourn for the space of many years, yea, even eight years in the wilderness.

And we did come to the land which we called Bountiful, because of its much fruit and also wild honey; and all these things were prepared of the Lord that we might not perish. And we beheld the sea, which we called Irreantum, which, being interpreted, is many waters.

And it came to pass that we did pitch our tents by the seashore; and notwithstanding we had suffered many afflictions and much difficulty, yea, even so much that we cannot write them all, we were exceedingly rejoiced when we came to the seashore; and we called the place Bountiful, because of its much fruit.

And it came to pass that after I, Nephi, had been in the land of Bountiful for the space of many days, the voice of the Lord came unto me, saying: Arise, and get thee into the mountain. And it came to pass that I arose and went up into the mountain, and cried unto the Lord.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Thou shalt construct a ship, after the manner which I shall show thee, that I may carry thy people across these waters.

9 Og jeg sa: Herre, hvor skal jeg gå for å finne malm jeg kan smelte, så jeg kan lage verktøy til å bygge skipet på den måten som du har vist meg?

10 Og det skjedde at Herren fortalte meg hvor jeg skulle gå for å finne malm så jeg kunne lage verktøy.

11 Og det skjedde at jeg, Nephi, laget en belg av dyreskinn til å blåse på ilden med, og da jeg hadde laget en belg til å blåse på ilden med, slo jeg to stener mot hverandre så jeg kunne lage ild.

12 For hittil hadde ikke Herren tillatt oss å gjøre opp mye ild mens vi reiste i villmarken, for han sa: Jeg vil la deres mat bli velsmakende så dere ikke behøver å koke den.

13 Og jeg vil også være deres lys i villmarken, og hvis dere holder mine bud, vil jeg berede veien for dere. Hvis dere derfor holder mine bud, skal dere bli ledet til det lovede land, og dere skal vite at dere blir ledet av meg.

14 Ja, Herren sa også: Etter at dere er kommet til det lovede land, skal dere vite at jeg, Herren, er Gud, og at jeg, Herren, reddet dere fra å bli utryddet, ja, at jeg førte dere ut av Jerusalems land.

15 Derfor anstrengte jeg, Nephi, meg for å holde Herrens bud og ba mine brødre innstendig om å være trofaste og flittige.

16 Og det skjedde at jeg laget verktøy av malmen som jeg smeltet ut av fjellet.

17 Og da mine brødre forsto at jeg var i ferd med å bygge et skip, begynte de å knurre mot meg og sa: Vår bror er en dåre, for han tror han kan bygge et skip, ja, han tror også at han kan krysse disse store vann.

18 Og slik beklaget mine brødre seg over meg og ville ikke arbeide, for de trodde ikke at jeg kunne bygge et skip, heller ikke ville de tro at jeg ble undervist av Herren.

And I said: Lord, whither shall I go that I may find ore to molten, that I may make tools to construct the ship after the manner which thou hast shown unto me?

And it came to pass that the Lord told me whither I should go to find ore, that I might make tools.

And it came to pass that I, Nephi, did make a bellows wherewith to blow the fire, of the skins of beasts; and after I had made a bellows, that I might have wherewith to blow the fire, I did smite two stones together that I might make fire.

For the Lord had not hitherto suffered that we should make much fire, as we journeyed in the wilderness; for he said: I will make thy food become sweet, that ye cook it not;

And I will also be your light in the wilderness; and I will prepare the way before you, if it so be that ye shall keep my commandments; wherefore, inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall be led towards the promised land; and ye shall know that it is by me that ye are led.

Yea, and the Lord said also that: After ye have arrived in the promised land, ye shall know that I, the Lord, am God; and that I, the Lord, did deliver you from destruction; yea, that I did bring you out of the land of Jerusalem.

Wherefore, I, Nephi, did strive to keep the commandments of the Lord, and I did exhort my brethren to faithfulness and diligence.

And it came to pass that I did make tools of the ore which I did molten out of the rock.

And when my brethren saw that I was about to build a ship, they began to murmur against me, saying: Our brother is a fool, for he thinketh that he can build a ship; yea, and he also thinketh that he can cross these great waters.

And thus my brethren did complain against me, and were desirous that they might not labor, for they did not believe that I could build a ship; neither would they believe that I was instructed of the Lord.

19 Og nå skjedde det at jeg, Nephi, ble overmåte bedrøvet på grunn av deres hårde hjerter, og da de så at jeg begynte å bli bedrøvet, ble de så glade i sine hjerter at de lo av meg og sa: Vi visste at du ikke kunne bygge et skip, for vi visste at du manglet dømmekraft, derfor kan du ikke utføre et så stort arbeide.

20 Og du er akkurat som vår far som er villedet av sitt hjertes tåpelige innbilninger, ja, han har ført oss ut av Jerusalems land, og vi har vandret omkring i villmarken i alle disse år, og våre kvinner har arbeidet hardt mens de var med barn, og de har født barn i villmarken og har gjennomgått alt unntatt døden, og det ville ha vært bedre for dem å dø før de kom ut av Jerusalem, enn å gjennomgå alle disse lidelser.

21 Se, i alle disse år har vi lidd i villmarken mens vi kunne ha gledet oss over våre eiendeler og vårt arveland, ja, vi kunne ha vært lykkelige.

22 Og vi vet at det folk som var i Jerusalems land, var et rettferdig folk, for de holdt Herrens lover og bud og alle hans befalinger ifølge Moseloven. Derfor vet vi at de er et rettferdig folk, og vår far har dømt dem og har ledet oss bort fordi vi lyttet til hans ord, og vår bror er lik ham. I slike ordelag knurret mine brødre og anklaget oss.

23 Og det skjedde at jeg, Nephi, talte til dem og sa: Tror dere at våre fedre, som var Israels barn, ville ha blitt ført ut av egypternes hender hvis de ikke hadde lyttet til Herrens ord?

24 Ja, tror dere de ville ha blitt ført ut av trelldom hvis Herren ikke hadde befalt Moses at han skulle føre dem ut av trelldom?

25 Nå vet dere at Israels barn var i trelldom, og dere vet at de var pålagt oppgaver som var tunge å bære. Derfor vet dere at det sikkert måtte være godt for dem å bli ført ut av trelldom.

And now it came to pass that I, Nephi, was exceedingly sorrowful because of the hardness of their hearts; and now when they saw that I began to be sorrowful they were glad in their hearts, insomuch that they did rejoice over me, saying: We knew that ye could not construct a ship, for we knew that ye were lacking in judgment; wherefore, thou canst not accomplish so great a work.

And thou art like unto our father, led away by the foolish imaginations of his heart; yea, he hath led us out of the land of Jerusalem, and we have wandered in the wilderness for these many years; and our women have toiled, being big with child; and they have borne children in the wilderness and suffered all things, save it were death; and it would have been better that they had died before they came out of Jerusalem than to have suffered these afflictions.

Behold, these many years we have suffered in the wilderness, which time we might have enjoyed our possessions and the land of our inheritance; yea, and we might have been happy.

And we know that the people who were in the land of Jerusalem were a righteous people; for they kept the statutes and judgments of the Lord, and all his commandments, according to the law of Moses; wherefore, we know that they are a righteous people; and our father hath judged them, and hath led us away because we would hearken unto his words; yea, and our brother is like unto him. And after this manner of language did my brethren murmur and complain against us.

And it came to pass that I, Nephi, spake unto them, saying: Do ye believe that our fathers, who were the children of Israel, would have been led away out of the hands of the Egyptians if they had not hearkened unto the words of the Lord?

Yea, do ye suppose that they would have been led out of bondage, if the Lord had not commanded Moses that he should lead them out of bondage?

Now ye know that the children of Israel were in bondage; and ye know that they were laden with tasks, which were grievous to be borne; wherefore, ye know that it must needs be a good thing for them, that they should be brought out of bondage.

26 Nå vet dere at Moses ble befalt av Herren å gjøre denne store gjerning, og dere vet at ved hans ord ble vannet i Rødehavet delt til begge sider, og de gikk igjennom på tørr grunn.

27 Men dere vet at egypterne, som var Faraos hær, druknet i Rødehavet.

28 Dere vet også at de fikk manna å leve av i villmarken.

29 Ja, og dere vet også at Moses ved sitt ord, ifølge Guds kraft som var i ham, slo på klippen, og det kom vann ut så Israels barn kunne slukke sin tørst.

30 Og selv om de ble ledet ved at Herren deres Gud og Forløser gikk foran dem og ledet dem om dagen, ga dem lys om natten og gjorde alt for dem som var gavnlig for mennesket, forherdet de sine hjerter og forblindet sine tanker og spottet Moses og den sanne og levende Gud.

31 Og det skjedde at han drepte dem ifølge sitt ord, og han ledet dem ifølge sitt ord og gjorde alle ting for dem ifølge sitt ord, og ikke noe ble gjort uten at det skjedde ved hans ord.

32 Og etter at de hadde krysset elven Jordan, gjorde han dem så sterke at de drev landets barn ut, ja, så de ble adspredt og drept.

33 Og tror dere at dette lands barn som var i det lovede land og som ble drevet ut av våre fedre, tror dere at de var rettferdige? Se, jeg sier dere: Nei.

34 Tror dere at våre fedre ville ha blitt foretrukket fremfor dem hvis de hadde vært rettferdige? Jeg sier dere: Nei.

35 Se, alle er like for Herren, og den som er rettferdig, blir begunstiget av Gud. Men se, dette folk hadde forkastet alle Guds ord, de var modne i synd, og fylde av Guds vrede var over dem. Og Herren forbannet landet for dem og velsignet det for våre fedre, ja, han forbannet det for dem så de ble ødelagt, og velsignet det for våre fedre så de fikk makt over det.

Now ye know that Moses was commanded of the Lord to do that great work; and ye know that by his word the waters of the Red Sea were divided hither and thither, and they passed through on dry ground.

But ye know that the Egyptians were drowned in the Red Sea, who were the armies of Pharaoh.

And ye also know that they were fed with manna in the wilderness.

Yea, and ye also know that Moses, by his word according to the power of God which was in him, smote the rock, and there came forth water, that the children of Israel might quench their thirst.

And notwithstanding they being led, the Lord their God, their Redeemer, going before them, leading them by day and giving light unto them by night, and doing all things for them which were expedient for man to receive, they hardened their hearts and blinded their minds, and reviled against Moses and against the true and living God.

And it came to pass that according to his word he did destroy them; and according to his word he did lead them; and according to his word he did do all things for them; and there was not any thing done save it were by his word.

And after they had crossed the river Jordan he did make them mighty unto the driving out of the children of the land, yea, unto the scattering them to destruction.

And now, do ye suppose that the children of this land, who were in the land of promise, who were driven out by our fathers, do ye suppose that they were righteous? Behold, I say unto you, Nay.

Do ye suppose that our fathers would have been more choice than they if they had been righteous? I say unto you, Nay.

Behold, the Lord esteemeth all flesh in one; he that is righteous is favored of God. But behold, this people had rejected every word of God, and they were ripe in iniquity; and the fulness of the wrath of God was upon them; and the Lord did curse the land against them, and bless it unto our fathers; yea, he did curse it against them unto their destruction, and he did bless it unto our fathers unto their obtaining power over it.

36 Se, Herren har skapt jorden for at den skulle befolkes, og han har skapt sine barn for at de skulle ta den i besittelse.

37 Og han oppreiser en rettferdig nasjon og utrydder de ugudelige nasjoner.

38 De rettferdige leder han inn i gode land, men de ugudelige utrydder han og forbanner landet for dem for deres skyld.

39 Han hersker høyt i himlene, for den er hans trone, og denne jord er hans fotskammel.

40 Og han elsker dem som vil ha ham som sin Gud. Se, han elsket våre fedre, og han sluttet en pakt med dem, ja, med Abraham, Isak og Jakob. Og han husket de pakter som han hadde inngått, derfor førte han dem ut av landet Egypt.

41 Og i villmarken tuktet han dem med sitt ris, for de forherdet sine hjerter slik dere også har gjort, og Herren tuktet dem på grunn av deres misgjerninger. Han sendte brennende, flyvende slanger blant dem, og da de var bitt, beredte han en vei så de kunne bli helbredet, og det eneste de behøvde å gjøre, var å se, men fordi middelet var så enkelt, eller så lett, var det mange som omkom.

42 Og fra tid til annen forherdet de sine hjerter og spottet Moses, ja, også Gud, men likevel vet dere at de ved hans makeløse kraft ble ført ut, og inn i det lovede land.

43 Og nå, etter alle disse ting er tiden kommet da de er blitt ugudelige, ja, nesten fullstendig modne, og jeg vet ikke annet enn at de på denne dag er nær ved å bli drept, for jeg vet at den dag visselig må komme da de må drepes, bortsett fra noen få som skal bli ført i fangenskap.

44 Derfor befalte Herren min far at han skulle dra ut i villmarken, og jødene forsøkte å ta hans liv, og dere har også forsøkt å ta hans liv, derfor er dere mordere i deres hjerter, og dere er lik dem.

Behold, the Lord hath created the earth that it should be inhabited; and he hath created his children that they should possess it.

And he raiseth up a righteous nation, and destroyeth the nations of the wicked.

And he leadeth away the righteous into precious lands, and the wicked he destroyeth, and curseth the land unto them for their sakes.

He ruleth high in the heavens, for it is his throne, and this earth is his footstool.

And he loveth those who will have him to be their God. Behold, he loved our fathers, and he covenanted with them, yea, even Abraham, Isaac, and Jacob; and he remembered the covenants which he had made; wherefore, he did bring them out of the land of Egypt.

And he did straiten them in the wilderness with his rod; for they hardened their hearts, even as ye have; and the Lord straitened them because of their iniquity. He sent fiery flying serpents among them; and after they were bitten he prepared a way that they might be healed; and the labor which they had to perform was to look; and because of the simpleness of the way, or the easiness of it, there were many who perished.

And they did harden their hearts from time to time, and they did revile against Moses, and also against God; nevertheless, ye know that they were led forth by his matchless power into the land of promise.

And now, after all these things, the time has come that they have become wicked, yea, nearly unto ripeness; and I know not but they are at this day about to be destroyed; for I know that the day must surely come that they must be destroyed, save a few only, who shall be led away into captivity.

Wherefore, the Lord commanded my father that he should depart into the wilderness; and the Jews also sought to take away his life; yea, and ye also have sought to take away his life; wherefore, ye are murderers in your hearts and ye are like unto them.

45 Dere er snare til å gjøre misgjerninger, men sene til å huske Herren deres Gud. Dere har sett en engel, og han talte til dere, ja, dere har hørt hans røst fra tid til annen, og han har talt til dere med en mild, lav røst, men dere var følelseløse så dere ikke kunne føle hans ord. Derfor har han talt til dere som med en tordenrøst som fikk jorden til å ryste som om den skulle revne.

46 Og dere vet også at han ved kraften i sitt allmechtige ord kan få jorden til å forgå, ja, og dere vet at han ved sitt ord kan få de ujevne steder til å bli jevne, og jevne steder til å brytes opp, hvordan kan dere da være så hårdhertet?

47 Se, jeg har store sjelekvaler for deres skyld, og mitt hjerte pines. Jeg er redd for at dere vil bli vist bort for evig. Se, jeg er så full av Guds Ånd at mitt legeme er uten styrke.

48 Og nå skjedde det at da jeg hadde sagt dette, ble de sinte på meg og ville kaste meg i havets dyp. Men da de kom for å legge hånd på meg, talte jeg til dem og sa: I Den Allmechtige Guds navn befaler jeg dere ikke å røre meg, for jeg er så fylt med Guds kraft at mitt legeme kan fortæres, og den som legger hånd på meg, skal visne som et tørt siv og være som intet for Guds kraft, for Gud skal slå ham.

49 Og det skjedde at jeg, Nephi, sa til dem at de ikke mer skulle knurre mot sin far, heller ikke skulle de nekte å arbeide sammen med meg, for Gud hadde befalt meg å bygge et skip.

50 Og jeg sa til dem: Hvis Gud hadde befalt meg å gjøre alle ting, kunne jeg gjøre det. Om han befalte meg å si til dette vann: Bli til jord, da skulle det bli til jord, og hvis jeg sa det, da ville det skje.

51 Og hvis Herren har så stor makt og har utført så mange mirakler blant menneskenes barn, hvorfor skulle han så ikke kunne undervise meg så jeg kan bygge et skip?

Ye are swift to do iniquity but slow to remember the Lord your God. Ye have seen an angel, and he spake unto you; yea, ye have heard his voice from time to time; and he hath spoken unto you in a still small voice, but ye were past feeling, that ye could not feel his words; wherefore, he has spoken unto you like unto the voice of thunder, which did cause the earth to shake as if it were to divide asunder.

And ye also know that by the power of his almighty word he can cause the earth that it shall pass away; yea, and ye know that by his word he can cause the rough places to be made smooth, and smooth places shall be broken up. O, then, why is it, that ye can be so hard in your hearts?

Behold, my soul is rent with anguish because of you, and my heart is pained; I fear lest ye shall be cast off forever. Behold, I am full of the Spirit of God, insomuch that my frame has no strength.

And now it came to pass that when I had spoken these words they were angry with me, and were desirous to throw me into the depths of the sea; and as they came forth to lay their hands upon me I spake unto them, saying: In the name of the Almighty God, I command you that ye touch me not, for I am filled with the power of God, even unto the consuming of my flesh; and whoso shall lay his hands upon me shall wither even as a dried reed; and he shall be as naught before the power of God, for God shall smite him.

And it came to pass that I, Nephi, said unto them that they should murmur no more against their father; neither should they withhold their labor from me, for God had commanded me that I should build a ship.

And I said unto them: If God had commanded me to do all things I could do them. If he should command me that I should say unto this water, be thou earth, it should be earth; and if I should say it, it would be done.

And now, if the Lord has such great power, and has wrought so many miracles among the children of men, how is it that he cannot instruct me, that I should build a ship?

52 Og det skjedde at jeg, Nephi, sa mange ting til mine brødre så de ble gjort til skamme og ikke kunne motsi meg. I mange dager våget de heller ikke å legge hånd på meg eller røre meg med en finger. De våget ikke å gjøre dette av frykt for å visne, så kraftig var Guds Ånd, og slik hadde den virket på dem.

53 Og det skjedde at Herren sa til meg: Rekk din hånd ut igjen mot dine brødre, og de skal ikke visne for deg, men jeg vil ryste dem, sier Herren, og det vil jeg gjøre så de kan vite at jeg er Herren deres Gud.

54 Og det skjedde at jeg rakte ut min hånd mot mine brødre, og de visnet ikke for meg, men Herren rystet dem ifølge de ord som han hadde talt.

55 Da sa de: Nå vet vi med sikkerhet at Herren er med deg, for vi vet at det er Herrens kraft som har rystet oss. Og de falt ned for meg og var nær ved å tilbe meg, men jeg ville ikke la dem gjøre det, og sa: Jeg er deres bror, ja, til og med deres yngre bror. Tilbe derfor Herren deres Gud, og hedre deres far og deres mor, så deres dager må bli mange i det landet Herren deres Gud gir dere.

And it came to pass that I, Nephi, said many things unto my brethren, insomuch that they were confounded and could not contend against me; neither durst they lay their hands upon me nor touch me with their fingers, even for the space of many days. Now they durst not do this lest they should wither before me, so powerful was the Spirit of God; and thus it had wrought upon them.

And it came to pass that the Lord said unto me: Stretch forth thine hand again unto thy brethren, and they shall not wither before thee, but I will shock them, saith the Lord, and this will I do, that they may know that I am the Lord their God.

And it came to pass that I stretched forth my hand unto my brethren, and they did not wither before me; but the Lord did shake them, even according to the word which he had spoken.

And now, they said: We know of a surety that the Lord is with thee, for we know that it is the power of the Lord that has shaken us. And they fell down before me, and were about to worship me, but I would not suffer them, saying: I am thy brother, yea, even thy younger brother; wherefore, worship the Lord thy God, and honor thy father and thy mother, that thy days may be long in the land which the Lord thy God shall give thee.

1 Nephi 18

- 1 Og det skjedde at de tilba Herren og gikk med meg. Vi utførte et fint tømmermannsarbeide, og fra tid til annen viste Herren meg hvordan jeg skulle bearbeide tømmeret til skipet.
- 2 Nå bearbeidet ikke jeg, Nephi, tømmeret på den måten som menneskene lærte, heller ikke bygget jeg skipet på menneskers vis, men jeg bygget det på den måten som Herren hadde vist meg, derfor var det ikke på menneskers vis.
- 3 Og jeg, Nephi, gikk ofte opp i fjellet, og jeg ba ofte til Herren, derfor viste Herren meg store ting.
- 4 Og det skjedde at da jeg hadde fullført skipet ifølge Herrens ord, så mine brødre at det var godt og at arbeidet på det var overmåte fint, derfor ydmyket de seg for Herren igjen.
- 5 Og det skjedde at Herrens røst kom til min far og sa at vi skulle stå opp og gå ombord i skipet.
- 6 Og det skjedde neste dag – etter at vi hadde gjort alle forberedelser, hadde tatt med oss mye frukt og kjøtt fra villmarken og rikelig med honning og fødemidler slik Herren hadde befalt oss – gikk vi ombord i skipet med hele vår last, med vårt såkorn og alt vi hadde tatt med oss, enhver etter sin alder, derfor gikk vi alle ombord i skipet med våre hustruer og våre barn.
- 7 Min far hadde fått to sønner i villmarken, den eldste het Jakob og den yngste Josef.
- 8 Og det skjedde at da vi alle hadde gått ombord i skipet og hadde tatt med oss våre fødemidler og det vi hadde fått befaling om, la vi ut på havet og ble drevet av vinden mot det lovede land.

1 Nephi 18

And it came to pass that they did worship the Lord, and did go forth with me; and we did work timbers of curious workmanship. And the Lord did show me from time to time after what manner I should work the timbers of the ship.

Now I, Nephi, did not work the timbers after the manner which was learned by men, neither did I build the ship after the manner of men; but I did build it after the manner which the Lord had shown unto me; wherefore, it was not after the manner of men.

And I, Nephi, did go into the mount oft, and I did pray oft unto the Lord; wherefore the Lord showed unto me great things.

And it came to pass that after I had finished the ship, according to the word of the Lord, my brethren beheld that it was good, and that the workmanship thereof was exceedingly fine; wherefore, they did humble themselves again before the Lord.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father, that we should arise and go down into the ship.

And it came to pass that on the morrow, after we had prepared all things, much fruits and meat from the wilderness, and honey in abundance, and provisions according to that which the Lord had commanded us, we did go down into the ship, with all our loading and our seeds, and whatsoever thing we had brought with us, every one according to his age; wherefore, we did all go down into the ship, with our wives and our children.

And now, my father had begat two sons in the wilderness; the elder was called Jacob and the younger Joseph.

And it came to pass after we had all gone down into the ship, and had taken with us our provisions and things which had been commanded us, we did put forth into the sea and were driven forth before the wind towards the promised land.

9 Og etter å ha blitt drevet frem av vinden i mange dager, begynte mine brødre og Ismaels sønner og også deres hustruer å gjøre seg lystige, så de begynte å danse og synge og tale på en meget usømmelig måte, ja, de glemte til og med ved hvilken kraft de var blitt ført dit, og de oppførte seg meget usømmelig.

10 Og jeg, Nephi, begynte å bli overmåte redd for at Herren skulle bli vred på oss og straffe oss på grunn av våre misgjerninger så vi ble oppslukt i havets dyp. Derfor begynte jeg, Nephi, å tale meget alvorlig til dem, men se, de ble sinte på meg og sa: Vi vil ikke at vår yngre bror skal råde over oss.

11 Og det skjedde at Laman og Lemuel tok og bandt meg med et rep og behandlet meg meget brutalt. Likevel tillot Herren det, så han kunne vise at han hadde makt til å oppfylle det han hadde sagt om de ugudelige.

12 Og det skjedde etter at de hadde bundet meg så jeg ikke kunne røre meg, at kompasset som Herren hadde beredt, sluttet å virke.

13 Derfor visste de ikke hvor de skulle styre skipet, for det brøt ut en sterk storm, ja, et stort og fryktelig uvær. Og vi ble drevet tilbake på vannet i tre dager, og de begynte å bli meget redde for at de skulle drukne i havet, likevel løste de meg ikke.

14 Og den fjerde dagen vi drev tilbake, ble uværet enda mer forrykende.

15 Og det skjedde at vi var nær ved å bli oppslukt i havets dyp. Og etter at vi hadde blitt drevet tilbake på vannene i fire dager, begynte mine brødre å forstå at Guds straffedommer var over dem, og at de måtte omkomme hvis de ikke omvendte seg fra sine misgjerninger. Derfor kom de til meg og løste båndene om mine håndledd, som hadde hovnet sterkt opp. Mine ankler var også svært hovne, og det var meget smertefullt.

And after we had been driven forth before the wind for the space of many days, behold, my brethren and the sons of Ishmael and also their wives began to make themselves merry, insomuch that they began to dance, and to sing, and to speak with much rudeness, yea, even that they did forget by what power they had been brought thither; yea, they were lifted up unto exceeding rudeness.

And I, Nephi, began to fear exceedingly lest the Lord should be angry with us, and smite us because of our iniquity, that we should be swallowed up in the depths of the sea; wherefore, I, Nephi, began to speak to them with much soberness; but behold they were angry with me, saying: We will not that our younger brother shall be a ruler over us.

And it came to pass that Laman and Lemuel did take me and bind me with cords, and they did treat me with much harshness; nevertheless, the Lord did suffer it that he might show forth his power, unto the fulfilling of his word which he had spoken concerning the wicked.

And it came to pass that after they had bound me insomuch that I could not move, the compass, which had been prepared of the Lord, did cease to work.

Wherefore, they knew not whither they should steer the ship, insomuch that there arose a great storm, yea, a great and terrible tempest, and we were driven back upon the waters for the space of three days; and they began to be frightened exceedingly lest they should be drowned in the sea; nevertheless they did not loose me.

And on the fourth day, which we had been driven back, the tempest began to be exceedingly sore.

And it came to pass that we were about to be swallowed up in the depths of the sea. And after we had been driven back upon the waters for the space of four days, my brethren began to see that the judgments of God were upon them, and that they must perish save that they should repent of their iniquities; wherefore, they came unto me, and loosed the bands which were upon my wrists, and behold they had swollen exceedingly; and also mine ankles were much swollen, and great was the soreness thereof.

16 Likevel så jeg hen til min Gud og priste ham hele dagen lang, og jeg knurret ikke mot Herren på grunn av mine lidelser.

17 Nå hadde min far, Lehi, sagt mange ting til dem, og også til Ismaels sønner, men se, de slynget ut mange trusler mot alle som talte min sak. Og mine foreldre, som var nedbøyet av år og som hadde lidd stor sorg på grunn av sine barn, ble svake og ble lagt på sykeseng.

18 På grunn av sin sorg og store bedrøvelse og mine brødres misgjerninger var de nær ved å bli tatt bort fra dette liv for å møte sin Gud, ja, deres grå hår var nær ved å bli lagt ned i støvet, ja, sorgen var nær ved å legge dem i en våt grav.

19 Og Jakob og Josef, som var små og stadig trengte føde, var også bedrøvet på grunn av sin mors lidelser, men hverken min hustru, med sine tårer og bønner, eller mine barn greide å bløtgjøre mine brødres hjerter så de ville løse meg.

20 Og det var intet annet enn Guds kraft som truet dem med ødeleggelse som kunne bløtgjøre deres hjerter. Da de derfor forsto at de var i ferd med å bli oppslukt i havets dyp, omvendte de seg fra det de hadde gjort, og løste meg.

21 Og det skjedde at da de hadde løst meg, se, da tok jeg kompasset, og det virket som jeg ønsket. Og det skjedde at jeg ba til Herren, og etter at jeg hadde bedt, løyet vinden, stormen la seg, og det ble blikk stille.

22 Og det skjedde at jeg, Nephi, styrte skipet så vi igjen seilte mot det lovede land.

23 Og det skjedde at etter at vi hadde seilt i mange dager, kom vi til det lovede land, og vi gikk i land og slo opp våre telt, og vi kalte det det lovede land.

24 Og det skjedde at vi begynte å dyrke jorden, og vi begynte å så frø, ja, vi la alle frø som vi hadde hatt med oss fra Jerusalems land, ned i jorden, og det skjedde at de vokste frodig, derfor ble vi rikelig velsignet.

Nevertheless, I did look unto my God, and I did praise him all the day long; and I did not murmur against the Lord because of mine afflictions.

Now my father, Lehi, had said many things unto them, and also unto the sons of Ishmael; but, behold, they did breathe out much threatenings against anyone that should speak for me; and my parents being stricken in years, and having suffered much grief because of their children, they were brought down, yea, even upon their sick-beds.

Because of their grief and much sorrow, and the iniquity of my brethren, they were brought near even to be carried out of this time to meet their God; yea, their grey hairs were about to be brought down to lie low in the dust; yea, even they were near to be cast with sorrow into a watery grave.

And Jacob and Joseph also, being young, having need of much nourishment, were grieved because of the afflictions of their mother; and also my wife with her tears and prayers, and also my children, did not soften the hearts of my brethren that they would loose me.

And there was nothing save it were the power of God, which threatened them with destruction, could soften their hearts; wherefore, when they saw that they were about to be swallowed up in the depths of the sea they repented of the thing which they had done, inasmuch that they loosed me.

And it came to pass after they had loosed me, behold, I took the compass, and it did work whither I desired it. And it came to pass that I prayed unto the Lord; and after I had prayed the winds did cease, and the storm did cease, and there was a great calm.

And it came to pass that I, Nephi, did guide the ship, that we sailed again towards the promised land.

And it came to pass that after we had sailed for the space of many days we did arrive at the promised land; and we went forth upon the land, and did pitch our tents; and we did call it the promised land.

And it came to pass that we did begin to till the earth, and we began to plant seeds; yea, we did put all our seeds into the earth, which we had brought from the land of Jerusalem. And it came to pass that they did grow exceedingly; wherefore, we were blessed in abundance.

25   Og det skjedde at da vi reiste omkring i villmarken i det lovede land, oppdaget vi at det fantes alle slags dyr i skogene, både ku og okse og esel og hest og geit og villgeit, og alle slags ville dyr som var til menneskers bruk. Og vi fant allslags malm, både av gull, sølv og kobber.

And it came to pass that we did find upon the land of promise, as we journeyed in the wilderness, that there were beasts in the forests of every kind, both the cow and the ox, and the ass and the horse, and the goat and the wild goat, and all manner of wild animals, which were for the use of men. And we did find all manner of ore, both of gold, and of silver, and of copper.

1 Nephi 19

- 1 Og det skjedde at jeg på Herrens befaling laget plater av malm hvor jeg kunne gravere en oppteignelse om mitt folk. Og på platene jeg laget, graverte jeg min fars oppteignelse og også våre reiser i villmarken og min fars profetier, og mange av mine egne profetier har jeg også gravert på dem.
- 2 Og da jeg laget dem, visste jeg ikke at jeg skulle få befaling fra Herren om å lage disse platene. Derfor er min fars oppteignelse og hans fedres slektshistorie og det meste av det vi foretok oss i villmarken, gravert på de første platene som jeg har omtalt. Derfor er det som skjedde før jeg laget disse platene, i sannhet mer nøyaktig beskrevet på de første platene.
- 3 Og etter at jeg ifølge befaling hadde laget disse platene, mottok jeg, Nephi, en befaling om at den kirkelige virksomhet og profetiene – de klareste og mest verdifulle deler av dem – skulle skrives på disse platene, og at det skulle skrives for å undervise mitt folk som skulle ta landet i besittelse, og også av andre vise årsaker som Herren kjenner.
- 4 Derfor skrev jeg, Nephi, en oppteignelse på de andre platene, som gir en beretning – ja, eller som gir en mer utførlig beretning – om mitt folks kriger og stridigheter og utryddelse. Og dette har jeg gjort, og jeg har befalt mitt folk hva de skulle gjøre etter min bortgang og at disse platene skulle overleveres fra generasjon til generasjon, eller fra én profet til den neste, inntil Herren gir andre befalinger.
- 5 Jeg skal senere forklare hvordan jeg laget disse platene, og se, deretter fortsetter jeg som jeg har sagt, og det gjør jeg for at de helligste ting kan bli bevart og komme til mitt folks kunnskap.
- 6 Likevel skriver jeg ikke noe på plater uten at jeg anser det for å være hellig. Og hvis jeg begår feil, begikk de i fordums tid feil også. Ikke slik å forstå at jeg vil unnskylde meg på grunn av det andre mennesker har gjort, men på grunn av kjødets svakhet vil jeg unnskylde meg.

1 Nephi 19

And it came to pass that the Lord commanded me, wherefore I did make plates of ore that I might engraven upon them the record of my people. And upon the plates which I made I did engraven the record of my father, and also our journeyings in the wilderness, and the prophecies of my father; and also many of mine own prophecies have I engraven upon them.

And I knew not at the time when I made them that I should be commanded of the Lord to make these plates; wherefore, the record of my father, and the genealogy of his fathers, and the more part of all our proceedings in the wilderness are engraven upon those first plates of which I have spoken; wherefore, the things which transpired before I made these plates are, of a truth, more particularly made mention upon the first plates.

And after I had made these plates by way of commandment, I, Nephi, received a commandment that the ministry and the prophecies, the more plain and precious parts of them, should be written upon these plates; and that the things which were written should be kept for the instruction of my people, who should possess the land, and also for other wise purposes, which purposes are known unto the Lord.

Wherefore, I, Nephi, did make a record upon the other plates, which gives an account, or which gives a greater account of the wars and contentions and destructions of my people. And this have I done, and commanded my people what they should do after I was gone; and that these plates should be handed down from one generation to another, or from one prophet to another, until further commandments of the Lord.

And an account of my making these plates shall be given hereafter; and then, behold, I proceed according to that which I have spoken; and this I do that the more sacred things may be kept for the knowledge of my people.

Nevertheless, I do not write anything upon plates save it be that I think it be sacred. And now, if I do err, even did they err of old; not that I would excuse myself because of other men, but because of the weakness which is in me, according to the flesh, I would excuse myself.

7 For det som enkelte mennesker synes er av stor verdi både for legeme og sjel, akter andre for intet og trækker det under fot. Ja, til og med Israels Gud trækker menneskene under fot. Jeg sier trækker under fot, men jeg kunne si det med andre ord – de akter ham for intet og lytter ikke til hans råds røst.

8 Og se, ifølge engelens ord kommer han seks hundre år etter at min far forlot Jerusalem.

9 Og på grunn av sine misgjerninger skal verden akte ham for intet. Derfor pisker de ham og han tåler det, og de slår ham og han tåler det, ja, de spytter på ham og han tåler det på grunn av sin kjærlige vennlighet og sin langmodighet mot menneskenes barn.

10 Og våre fedres Gud, som førte dem ut av Egypt, ut av trelldom, og også bevarte dem i villmarken, ja, Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, overlater seg, ifølge engelens ord, som et menneske i ugudelige menneskers hender – for å bli løftet opp ifølge Zenocks ord, og for å bli korsfestet ifølge Neums ord og for å bli lagt i en grav ifølge Zenos' ord om de tre dagers mørke, som skulle være et tegn gitt på hans død for dem som skulle bo på øyene i havet, og spesielt gitt til dem som er av Israels hus.

11 For slik talte profeten: På den dag skal Gud Herren visselig vende seg til hele Israels hus – til noen med sin røst på grunn av deres rettferdighet og til deres store glede og frelse, og til andre med sin krafts torden og lynild, med uvær, ild, røk og en mørk tåke, ved at jorden åpner seg og ved at fjell løftes opp.

12 Og alle disse ting må visselig skje, sier profeten Zenos. Og jordens klipper må revne, og fordi jorden stønner, skal mange av kongene på øyene i havet bli påvirket av Guds Ånd til å utbryte: Naturens Gud lider.

For the things which some men esteem to be of great worth, both to the body and soul, others set at naught and trample under their feet. Yea, even the very God of Israel do men trample under their feet; I say, trample under their feet but I would speak in other words—they set him at naught, and hearken not to the voice of his counsels.

And behold he cometh, according to the words of the angel, in six hundred years from the time my father left Jerusalem.

And the world, because of their iniquity, shall judge him to be a thing of naught; wherefore they scourge him, and he suffereth it; and they smite him, and he suffereth it. Yea, they spit upon him, and he suffereth it, because of his loving kindness and his long-suffering towards the children of men.

And the God of our fathers, who were led out of Egypt, out of bondage, and also were preserved in the wilderness by him, yea, the God of Abraham, and of Isaac, and the God of Jacob, yieldeth himself, according to the words of the angel, as a man, into the hands of wicked men, to be lifted up, according to the words of Zenock, and to be crucified, according to the words of Neum, and to be buried in a sepulchre, according to the words of Zenos, which he spake concerning the three days of darkness, which should be a sign given of his death unto those who should inhabit the isles of the sea, more especially given unto those who are of the house of Israel.

For thus spake the prophet: The Lord God surely shall visit all the house of Israel at that day, some with his voice, because of their righteousness, unto their great joy and salvation, and others with the thunders and the lightnings of his power, by tempest, by fire, and by smoke, and vapor of darkness, and by the opening of the earth, and by mountains which shall be carried up.

And all these things must surely come, saith the prophet Zenos. And the rocks of the earth must rend; and because of the groanings of the earth, many of the kings of the isles of the sea shall be wrought upon by the Spirit of God, to exclaim: The God of nature suffers.

13 Og om dem som er i Jerusalem, sier profeten at de skal bli tuktet av alle mennesker fordi de korsfester Israels Gud og vender sine hjerter bort, forkaster tegn og undere og Israels Guds makt og herlighet.

14 Og fordi de vender sine hjerter bort, sier profeten, og har foraktet Israels Hellige, skal de vandre om i kjødet og omkomme og bli til spott og spe og bli hatet av alle nasjoner.

15 Ikke desto mindre, når den dag kommer, sier profeten, at de ikke lenger vender sine hjerter bort fra Israels Hellige, da vil han huske de pakter han inngikk med deres fedre.

16 Ja, da vil han huske øyene i havet, og alle folk som er av Israels hus, vil jeg samle inn fra jordens fire hjørner, sier Herren, ifølge profeten Zenos' ord.

17 Ja, og hele jorden skal se Herrens frelse, sier profeten, og alle nasjoner, slekter, tungemål og folk skal bli velsignet.

18 Og jeg, Nephi, har skrevet dette til mitt folk så jeg kanskje kan overtale dem til å huske Herren sin Forløser.

19 Derfor taler jeg til hele Israels hus, dersom de noen sinne skulle komme i besittelse av disse ting.

20 For se, min ånd er urolig, noe som gjør meg trett, ja, så alle mine ledd er svake på grunn av dem som bor i Jerusalem, for hadde ikke Herren vært barmhjertig og vist meg hva som ville skje med dem, slik han også gjorde for profetene i fordums tid, ville jeg ha omkommet også.

21 Og han viste virkelig profetene i fordums tid alt som ville skje med dem, og han viste også mange hva som ville skje med oss. Derfor vet vi nødvendigvis hva som vil skje med dem, for det er skrevet på messingplatene.

22 Nå skjedde det at jeg, Nephi, underviste mine brødre om disse ting, og det skjedde at jeg leste mange ting for dem som var gravert på messingplatene, så de kunne vite hva Herren har gjort i andre land, blant mennesker i fordums tid.

And as for those who are at Jerusalem, saith the prophet, they shall be scourged by all people, because they crucify the God of Israel, and turn their hearts aside, rejecting signs and wonders, and the power and glory of the God of Israel.

And because they turn their hearts aside, saith the prophet, and have despised the Holy One of Israel, they shall wander in the flesh, and perish, and become a hiss and a byword, and be hated among all nations.

Nevertheless, when that day cometh, saith the prophet, that they no more turn aside their hearts against the Holy One of Israel, then will he remember the covenants which he made to their fathers.

Yea, then will he remember the isles of the sea; yea, and all the people who are of the house of Israel, will I gather in, saith the Lord, according to the words of the prophet Zenos, from the four quarters of the earth.

Yea, and all the earth shall see the salvation of the Lord, saith the prophet; every nation, kindred, tongue and people shall be blessed.

And I, Nephi, have written these things unto my people, that perhaps I might persuade them that they would remember the Lord their Redeemer.

Wherefore, I speak unto all the house of Israel, if it so be that they should obtain these things.

For behold, I have workings in the spirit, which doth weary me even that all my joints are weak, for those who are at Jerusalem; for had not the Lord been merciful, to show unto me concerning them, even as he had prophets of old, I should have perished also.

And he surely did show unto the prophets of old all things concerning them; and also he did show unto many concerning us; wherefore, it must needs be that we know concerning them for they are written upon the plates of brass.

Now it came to pass that I, Nephi, did teach my brethren these things; and it came to pass that I did read many things to them, which were engraven upon the plates of brass, that they might know concerning the doings of the Lord in other lands, among people of old.

23 Og jeg leste mange ting for dem som var skrevet i Mosebøkene. Men for at jeg mer fullstendig kunne overtale dem til å tro på Herren deres Forløser, leste jeg for dem det som var skrevet av profeten Jesaja, for jeg anvendte alle Skriftene på oss, så dette kunne være oss til gagn og lærdom.

24 Derfor talte jeg til dem og sa: Hør profetens ord, dere som er en levning av Israels hus, en gren som er blitt brukket av. Hør profetens ord som ble skrevet til hele Israels hus, og anvend dem på dere selv, så dere kan ha håp – og likeledes deres brødre som dere er avbrukket fra – for på denne måten har profeten skrevet.

And I did read many things unto them which were written in the books of Moses; but that I might more fully persuade them to believe in the Lord their Redeemer I did read unto them that which was written by the prophet Isaiah; for I did liken all scriptures unto us, that it might be for our profit and learning.

Wherefore I spake unto them, saying: Hear ye the words of the prophet, ye who are a remnant of the house of Israel, a branch who have been broken off; hear ye the words of the prophet, which were written unto all the house of Israel, and liken them unto yourselves, that ye may have hope as well as your brethren from whom ye have been broken off; for after this manner has the prophet written.

1 Nephi 20

- 1 Lytt og hør dette, Jakobs hus, dere som kalles ved Israels navn og er kommet ut av Judas vann, eller ut av dåpens vann, dere som sverger i Herrens navn og taler om Israels Gud, men de sverger hverken i sannhet eller rett-skaffenhet.
- 2 Likevel kaller de seg etter den hellige by, men de setter ikke sin lit til Israels Gud som er Hærskarenes Herre, ja, Hærskarenes Herre er hans navn.
- 3 Se, jeg har kunngjort de forrige ting fra begynnelsen, og de gikk ut av min munn, og jeg viste dem, brått viste jeg dem.
- 4 Og jeg gjorde det fordi jeg visste at du er gjenstridig, og din nakke er en jernsene, og din panne messing.
- 5 Og helt fra begynnelsen har jeg kunngjort det for deg. Før det skjedde, viste jeg det for deg, og jeg gjorde det for at du ikke skulle si: Mitt gudebilde har gjort det, og mitt utskårne bilde og mitt støpte bilde har befalt dem.
- 6 Du har sett og hørt alt dette, og du vil ikke kunngjøre det, og jeg har vist deg nye ting fra denne tid av, ja, skjulte ting, og du kjente dem ikke.
- 7 De er skapt nå og ikke fra begynnelsen, endog før den dag du ikke hørte dem, ble de kunngjort for deg, for at du ikke skulle si: Se, jeg kjente dem.
- 8 Ja, og du hørte ikke, og du visste ikke, ja, fra den tid av var ikke ditt øre åpent. For jeg visste at du ville handle meget troløst og ble kalt en overtreder fra mors liv av.
- 9 Likevel vil jeg for mitt navns skyld holde min vrede tilbake, og for min æres skyld legger jeg bånd på meg og skåner deg, så du ikke skal bli avskåret.
- 10 For se, jeg har rensset deg, jeg har utvalgt deg i lidelses smelteovn.
- 11 For min egen skyld, ja, for min egen skyld vil jeg gjøre dette, for jeg vil ikke tillate at mitt navn blir tilsmusset, og jeg vil ikke gi min herlighet til en annen.

1 Nephi 20

Hearken and hear this, O house of Jacob, who are called by the name of Israel, and are come forth out of the waters of Judah, or out of the waters of baptism, who swear by the name of the Lord, and make mention of the God of Israel, yet they swear not in truth nor in righteousness.

Nevertheless, they call themselves of the holy city, but they do not stay themselves upon the God of Israel, who is the Lord of Hosts; yea, the Lord of Hosts is his name.

Behold, I have declared the former things from the beginning; and they went forth out of my mouth, and I showed them. I did show them suddenly.

And I did it because I knew that thou art obstinate, and thy neck is an iron sinew, and thy brow brass;

And I have even from the beginning declared to thee; before it came to pass I showed them thee; and I showed them for fear lest thou shouldst say—Mine idol hath done them, and my graven image, and my molten image hath commanded them.

Thou hast seen and heard all this; and will ye not declare them? And that I have showed thee new things from this time, even hidden things, and thou didst not know them.

They are created now, and not from the beginning, even before the day when thou heardest them not they were declared unto thee, lest thou shouldst say—Behold I knew them.

Yea, and thou heardest not; yea, thou knewest not; yea, from that time thine ear was not opened; for I knew that thou wouldst deal very treacherously, and wast called a transgressor from the womb.

Nevertheless, for my name's sake will I defer mine anger, and for my praise will I refrain from thee, that I cut thee not off.

For, behold, I have refined thee, I have chosen thee in the furnace of affliction.

For mine own sake, yea, for mine own sake will I do this, for I will not suffer my name to be polluted, and I will not give my glory unto another.

12 Lytt til meg, du Jakob, og Israel som jeg har kalt, for jeg er han, jeg er den første, og jeg er også den siste.

13 Min hånd har også grunnfestet jorden, og min høyre hånd har utspent himlene. Jeg kaller på dem, og de reiser seg sammen.

14 Samle dere alle sammen og hør: Hvem iblant dem har kunngjort disse ting for dem? Herren har elsket ham, ja, og han vil oppfylle sitt ord som han har kunngjort ved dem, og han vil gjøre som han behager med Babylon, og hans arm skal falle på kaldeerne.

15 Herren sier også: Jeg, Herren, jeg har talt. Ja, jeg har kalt ham til å kunngjøre det. Jeg har ledet ham, og han skal lykkes på sin ferd.

16 Kom nær til meg, jeg har ikke talt i det skjulte. Fra begynnelsen av, fra den tid det ble kunngjort, har jeg talt, og Gud Herren og hans Ånd har sendt meg.

17 Og så sier Herren, din Forløser, Israels Hellige: Jeg har sendt ham, Herren din Gud som lærer deg å gjøre det som er deg til gagn, som leder deg på den vei du skulle gå, han har gjort det.

18 Å, om du hadde lyttet til mine bud! Da hadde din fred vært som en elv og din rettferdighet som havets bølger.

19 Da hadde også din ætt vært som sanden, og ditt livs avkom som sandkornene i den, hans navn skulle hverken bli avskåret eller ødelagt for mitt åsyn.

20 Dra ut av Babylon, flykt fra kaldeerne! Kunngjør dette, fortell det med jubelrøst, utbre det til jordens ende og si: Herren har forløst sin tjener Jakob.

21 Og de tørstet ikke, han ledet dem gjennom ørkener, han fikk vannet til å strømme ut av klippen for dem, han kløvde også klippen, og vannet fosset ut.

22 Og selv om han har gjort alt dette, og større ting også, er det ingen fred for de ugudelige, sier Herren.

Hearken unto me, O Jacob, and Israel my called, for I am he; I am the first, and I am also the last.

Mine hand hath also laid the foundation of the earth, and my right hand hath spanned the heavens. I call unto them and they stand up together.

All ye, assemble yourselves, and hear; who among them hath declared these things unto them? The Lord hath loved him; yea, and he will fulfil his word which he hath declared by them; and he will do his pleasure on Babylon, and his arm shall come upon the Chaldeans.

Also, saith the Lord; I the Lord, yea, I have spoken; yea, I have called him to declare, I have brought him, and he shall make his way prosperous.

Come ye near unto me; I have not spoken in secret; from the beginning, from the time that it was declared have I spoken; and the Lord God, and his Spirit, hath sent me.

And thus saith the Lord, thy Redeemer, the Holy One of Israel; I have sent him, the Lord thy God who teacheth thee to profit, who leadeth thee by the way thou shouldst go, hath done it.

O that thou hadst hearkened to my commandments—then had thy peace been as a river, and thy righteousness as the waves of the sea.

Thy seed also had been as the sand; the offspring of thy bowels like the gravel thereof; his name should not have been cut off nor destroyed from before me.

Go ye forth of Babylon, flee ye from the Chaldeans, with a voice of singing declare ye, tell this, utter to the end of the earth; say ye: The Lord hath redeemed his servant Jacob.

And they thirsted not; he led them through the deserts; he caused the waters to flow out of the rock for them; he clave the rock also and the waters gushed out.

And notwithstanding he hath done all this, and greater also, there is no peace, saith the Lord, unto the wicked.

1 Nephi 21

1 Og videre, hør, O Israels hus, alle dere som er brukket av og drevet ut på grunn av mitt folks presters ugudelighet, ja, alle dere som er brukket av som er adspredt viden om, som er av mitt folk, Israels hus. Hør på meg, øyer, og gi akt, dere folk i det fjerne. Herren har kalt meg fra mors liv av, fra min mors skjød har han nevnt mitt navn.

2 Og han har gjort min munn til et skarpt sverd og skjult meg i sin hånds skygge. Han har gjort meg til en blank pil og gjemt meg i sitt kogger.

3 Og han sa til meg: Du er min tjener, O Israel, i deg vil jeg bli forherliget.

4 Men jeg sa: Forgjeves har jeg arbeidet meg trett, og til ingen nytte har jeg fortært min kraft. Men min dom er hos Herren, og min gjerning for min Gud.

5 Og nå sier Herren, som fra mors liv dannet meg så jeg skulle være hans tjener, for å føre Jakob tilbake til ham. Selv om Israel ikke er samlet, skal jeg likevel være høyt aktet i Herrens øyne, og min Gud skal være min styrke.

6 Og han sa: Det er lett for deg å være min tjener til å gjenreise Jakobs stammer og føre tilbake dem av Israel som er blitt spart. Jeg vil også gjøre deg til et lys for hedningefolkene for at du kan være min frelse til jordens ender.

7 Så sier Herren, Israels Forløser, hans Hellige, til ham som er foraktet av hver sjel, til ham som er avskydd av folkene, til ham som er herskeres tjener: Konger skal se det og reise seg, fyrster skal også tilbe på grunn av Herren som er trofast.

8 Så sier Herren: På den tid som har behaget meg, har jeg bønnhørt dere, havets øyer, og på frelsens dag har jeg hjulpet dere, og jeg vil bevare dere og gi dere min tjener til en pakt for folket, for at dere skal gjenreise landet og utskifte de øde arvedeler,

9 så du kan si til fangene: Gå ut – til dem som sitter i mørket: Kom frem. På veiene skal de beite, og på alle de høye steder skal det være beitemark for dem.

1 Nephi 21

And again: Hearken, O ye house of Israel, all ye that are broken off and are driven out because of the wickedness of the pastors of my people; yea, all ye that are broken off, that are scattered abroad, who are of my people, O house of Israel. Listen, O isles, unto me, and hearken ye people from far; the Lord hath called me from the womb; from the bowels of my mother hath he made mention of my name.

And he hath made my mouth like a sharp sword; in the shadow of his hand hath he hid me, and made me a polished shaft; in his quiver hath he hid me;

And said unto me: Thou art my servant, O Israel, in whom I will be glorified.

Then I said, I have labored in vain, I have spent my strength for naught and in vain; surely my judgment is with the Lord, and my work with my God.

And now, saith the Lord—that formed me from the womb that I should be his servant, to bring Jacob again to him—though Israel be not gathered, yet shall I be glorious in the eyes of the Lord, and my God shall be my strength.

And he said: It is a light thing that thou shouldst be my servant to raise up the tribes of Jacob, and to restore the preserved of Israel. I will also give thee for a light to the Gentiles, that thou mayest be my salvation unto the ends of the earth.

Thus saith the Lord, the Redeemer of Israel, his Holy One, to him whom man despiseth, to him whom the nations abhorreth, to servant of rulers: Kings shall see and arise, princes also shall worship, because of the Lord that is faithful.

Thus saith the Lord: In an acceptable time have I heard thee, O isles of the sea, and in a day of salvation have I helped thee; and I will preserve thee, and give thee my servant for a covenant of the people, to establish the earth, to cause to inherit the desolate heritages;

That thou mayest say to the prisoners: Go forth; to them that sit in darkness: Show yourselves. They shall feed in the ways, and their pastures shall be in all high places.

10 De skal ikke sulte og ikke tørste. Hverken heten eller solen skal skade dem. For han som forbarmer seg over dem, skal føre dem og lede dem til kildevell.

11 Og jeg vil gjøre alle mine fjell til en allfarvei, og mine ryddede veier skal bygges opp.

12 Og da, O Israels hus, se, de kommer langt borte fra, noen fra nord og noen fra vest og noen fra Sinims land.

13 Syng, dere himler, og fryd deg, du jord, for deres føtter som er i øst, skal ikke vandre mer. Dere fjell, bryt ut i frydesang, for de skal aldri mer bli slått, for Herren har trøstet sitt folk og vil forbarme seg over sine som er plaget.

14 Men se, Sion har sagt: Herren har forlatt meg, og min Herre har glemt meg, men han vil vise at det har han ikke gjort.

15 For glemmer vel en kvinne sitt diende barn så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Ja, om de måtte glemme, så glemmer ikke jeg deg, O Israels hus.

16 Se, i begge mine hender har jeg gravert deg, dine murer står alltid for meg.

17 Dine barn kommer i hast mot dine ødeleggere, og de som la deg øde, skal dra bort fra deg.

18 Løft dine øyne og se deg omkring, alle disse samler seg, og de skal komme til deg. Og like sikkert som jeg lever, sier Herren, skal du visselig iføre deg dem alle som et smykke og binde dem om deg som bruden.

19 For dine ruiner og dine øde steder og ditt herjede land skal nå være for trangt for innbyggerne, og de som oppslukte deg, skal være langt borte.

20 De barn du skal få etter at du har mistet de første, skal igjen si i dine ører: Plassen er for trang for meg, gi meg plass så jeg kan få bo her.

21 Da skal du si i ditt hjerte: Hvem har født meg disse og har sett at jeg har mistet mine barn, var ufruktbar og en fange som streifer omkring? Og hvem har fostret disse? Se, jeg ble forlatt. Hvor har disse vært?

They shall not hunger nor thirst, neither shall the heat nor the sun smite them; for he that hath mercy on them shall lead them, even by the springs of water shall he guide them.

And I will make all my mountains a way, and my highways shall be exalted.

And then, O house of Israel, behold, these shall come from far; and lo, these from the north and from the west; and these from the land of Sinim.

Sing, O heavens; and be joyful, O earth; for the feet of those who are in the east shall be established; and break forth into singing, O mountains; for they shall be smitten no more; for the Lord hath comforted his people, and will have mercy upon his afflicted.

But, behold, Zion hath said: The Lord hath forsaken me, and my Lord hath forgotten me—but he will show that he hath not.

For can a woman forget her sucking child, that she should not have compassion on the son of her womb? Yea, they may forget, yet will I not forget thee, O house of Israel.

Behold, I have graven thee upon the palms of my hands; thy walls are continually before me.

Thy children shall make haste against thy destroyers; and they that made thee waste shall go forth of thee.

Lift up thine eyes round about and behold; all these gather themselves together, and they shall come to thee. And as I live, saith the Lord, thou shalt surely clothe thee with them all, as with an ornament, and bind them on even as a bride.

For thy waste and thy desolate places, and the land of thy destruction, shall even now be too narrow by reason of the inhabitants; and they that swallowed thee up shall be far away.

The children whom thou shalt have, after thou hast lost the first, shall again in thine ears say: The place is too strait for me; give place to me that I may dwell.

Then shalt thou say in thine heart: Who hath begotten me these, seeing I have lost my children, and am desolate, a captive, and removing to and fro? And who hath brought up these? Behold, I was left alone; these, where have they been?

- 22 Så sier Gud Herren: Se, jeg vil løfte min hånd for hedningefolkene og heve mitt banner for folket, og de skal komme med dine sønner i sine armer, og dine døtre skal de bære på sine skuldre.
- 23 Og konger skal være dine fosterfedre og deres dronninger dine ammer. De skal kaste seg på sitt ansikt til jorden for deg, og dine føtters støv skal de slikke. Og du skal vite at jeg er Herren, for de som venter på meg, skal ikke bli til skamme.
- 24 For skal byttet bli tatt fra den mektige eller de lovlige fangene settes fri?
- 25 Men så sier Herren: Selv den mektiges fanger skal bli tatt bort, og voldsmannens bytte skal slippe unna, for jeg vil kjempe mot den som kjemper mot deg, og dine barn vil jeg frelse.
- 26 Og jeg vil la dine undertrykkere ete sitt eget kjøtt, og de skal bli drukne av sitt eget blod som av søt vin, og alt kjød skal vite at jeg, Herren, er din Frelser og din Forløser, Jakobs Mektige.

Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their face towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captives delivered?

But thus saith the Lord, even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for I will contend with him that contendeth with thee, and I will save thy children.

And I will feed them that oppress thee with their own flesh; they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I, the Lord, am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

1 Nephi 22

- 1 Og nå skjedde det at etter at jeg, Nephi, hadde lest det som var gravert på messingplatene, kom mine brødre og sa til meg: Hva betyr det du har lest? Skal det forstås slik at dette er åndelige begivenheter – noe som skal skje åndelig og ikke fysisk?
- 2 Og jeg, Nephi, sa til dem: Se, det ble åpenbart til profeten ved Åndens røst, for ved Ånden blir alle ting som skal skje menneskenes barn i kjødet, gjort kjent for profetene.
- 3 Derfor er det jeg har lest, noe som er både timelig og åndelig, for det ser ut til at Israels hus før eller senere vil bli adspredt over hele jordens overflate, ja, også blant alle nasjoner.
- 4 Og se, det finnes allerede mange som Jerusalems innbyggere ikke vet noe om. Ja, størstedelen av alle stammene er blitt ført bort, og de er adspredt hist og her på øyene i havet, og hvor de er, vet ingen av oss, vi vet bare at de er ført bort.
- 5 Og etter at de er blitt ført bort, er disse ting blitt profetert om dem, og også om alle som heretter skal adspredes og forvirres på grunn av Israels Hellige, for mot ham vil de forherde sine hjerter. Derfor skal de bli adspredt blant alle nasjoner og skal hates av alle mennesker.
- 6 Ikke desto mindre, etter at de er blitt ammet av hedningefolkene og Herren har løftet sin hånd for hedningefolkene og oppreist dem til et banner, og deres barn er blitt båret i deres armer og deres døtre på deres skuldre – se, det som er omtalt, er timelig, for slik er Herrens pakter med våre fedre, og det sikter til oss i dagene som kommer, og også til alle våre brødre som er av Israels hus.

1 Nephi 22

And now it came to pass that after I, Nephi, had read these things which were engraven upon the plates of brass, my brethren came unto me and said unto me: What meaneth these things which ye have read? Behold, are they to be understood according to things which are spiritual, which shall come to pass according to the spirit and not the flesh?

And I, Nephi, said unto them: Behold they were manifest unto the prophet by the voice of the Spirit; for by the Spirit are all things made known unto the prophets, which shall come upon the children of men according to the flesh.

Wherefore, the things of which I have read are things pertaining to things both temporal and spiritual; for it appears that the house of Israel, sooner or later, will be scattered upon all the face of the earth, and also among all nations.

And behold, there are many who are already lost from the knowledge of those who are at Jerusalem. Yea, the more part of all the tribes have been led away; and they are scattered to and fro upon the isles of the sea; and whither they are none of us knoweth, save that we know that they have been led away.

And since they have been led away, these things have been prophesied concerning them, and also concerning all those who shall hereafter be scattered and be confounded, because of the Holy One of Israel; for against him will they harden their hearts; wherefore, they shall be scattered among all nations and shall be hated of all men.

Nevertheless, after they shall be nursed by the Gentiles, and the Lord has lifted up his hand upon the Gentiles and set them up for a standard, and their children have been carried in their arms, and their daughters have been carried upon their shoulders, behold these things of which are spoken are temporal; for thus are the covenants of the Lord with our fathers; and it meaneth us in the days to come, and also all our brethren who are of the house of Israel.

- 7 Og det betyr at etter at hele Israels hus er blitt adspredt og forvirret, kommer tiden da Gud Herren vil oppreise en mektig nasjon blant hedningefolkene, ja, i dette land, og ved dem skal vår ætt bli adspredt.
- 8 Og etter at vår ætt er adspredt, vil Gud Herren begynne å utføre et forunderlig verk blant hedningefolkene, og det skal være av stor verdi for vår ætt. Derfor sammenlignes det med at de blir næret av hedningefolkene og blir båret i deres armer og på deres skuldre.
- 9 Og det skal også være av verdi for hedningefolkene, og ikke bare for hedningefolkene, men for hele Israels hus, for å gjøre dem kjent med de pakter himmelens Fader inngikk med Abraham, og som lød slik: I din ætt skal alle jordens slekter velsignes.
- 10 Og jeg vil dere skal vite, mine brødre, at alle jordens slekter ikke kan velsignes uten at han blotter sin arm for nasjonenes øyne.
- 11 Derfor vil Gud Herren begynne å blotte sin arm for alle nasjoners øyne ved å tilveiebringe sine pakter og sitt evangelium til dem som er av Israels hus.
- 12 Derfor vil han igjen føre dem ut av fangenskap, de skal samles i sine arveland og skal bringes ut av mulm og ut av mørke, og de skal vite at Herren er deres Frelser og deres Forløser, Israels Mektige.
- 13 Og blodet fra den store og avskyelige kirke, som er hele jordens skjøge, skal komme over deres egne hoder, for de skal krige mot hverandre innbyrdes – og sverdet i deres egne hender skal falle på deres egne hoder, og de skal bli drukne av sitt eget blod.
- 14 Og alle nasjoner som kriger mot deg, O Israels hus, skal vendes mot hverandre og falle i den grav de gravde for å fange Herrens folk. Og alle som kjemper mot Sion, skal ødelegges, og den store skjøge som har fordreid Herrens rette veier – ja, den store og avskyelige kirke – skal falle i støvet, og stort skal dens fall være.

And it meaneth that the time cometh that after all the house of Israel have been scattered and confounded, that the Lord God will raise up a mighty nation among the Gentiles, yea, even upon the face of this land; and by them shall our seed be scattered.

And after our seed is scattered the Lord God will proceed to do a marvelous work among the Gentiles, which shall be of great worth unto our seed; wherefore, it is likened unto their being nourished by the Gentiles and being carried in their arms and upon their shoulders.

And it shall also be of worth unto the Gentiles; and not only unto the Gentiles but unto all the house of Israel, unto the making known of the covenants of the Father of heaven unto Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

And I would, my brethren, that ye should know that all the kindreds of the earth cannot be blessed unless he shall make bare his arm in the eyes of the nations.

Wherefore, the Lord God will proceed to make bare his arm in the eyes of all the nations, in bringing about his covenants and his gospel unto those who are of the house of Israel.

Wherefore, he will bring them again out of captivity, and they shall be gathered together to the lands of their inheritance; and they shall be brought out of obscurity and out of darkness; and they shall know that the Lord is their Savior and their Redeemer, the Mighty One of Israel.

And the blood of that great and abominable church, which is the whore of all the earth, shall turn upon their own heads; for they shall war among themselves, and the sword of their own hands shall fall upon their own heads, and they shall be drunken with their own blood.

And every nation which shall war against thee, O house of Israel, shall be turned one against another, and they shall fall into the pit which they digged to ensnare the people of the Lord. And all that fight against Zion shall be destroyed, and that great whore, who hath perverted the right ways of the Lord, yea, that great and abominable church, shall tumble to the dust and great shall be the fall of it.

- 15 For se, sier profeten, tiden kommer hastig da Satan ikke lenger skal ha makt over menneskenes barns hjerter, for dagen kommer snart da alle som er stolte og de som er ugudelige, skal være som halm, og dagen kommer da de må brennes.
- 16 For tiden kommer snart da fyllden av Guds vrede skal utøses over alle menneskenes barn, for han vil ikke tillate at de ugudelige dreper de rettfærdige.
- 17 Derfor vil han beskytte de rettfærdige ved sin makt, selv om fyllden av hans vrede må komme og de rettfærdige bli beskyttet, ja, selv ved at deres fiender ødelegges ved ild. Derfor behøver de rettfærdige ikke frykte, for så sier profeten: De skal reddes, selv om det skjer som ved ild.
- 18 Se, mine brødre, jeg sier til dere at disse ting snart må komme, ja, blod, ild og røkskyer må komme. Og det må nødvendigvis skje på denne jord, og det kommer til menneskene i kjødet hvis de forherder sine hjerter mot Israels Hellige.
- 19 For se, de rettfærdige skal ikke gå til grunne, for den tid må visselig komme da alle som kjemper mot Sion, vil bli avskåret.
- 20 Og Herren vil visselig berede en vei for sitt folk for å oppfylle de ord Moses talte da han sa: En profet likesom meg skal Herren deres Gud oppreise dere, ham skal dere høre på i alt han sier dere, og det skal skje at alle som ikke vil høre denne profet, skal bli avskåret fra folket.
- 21 Og nå forkynner jeg, Nephi, dere at den profet Moses talte om, var Israels Hellige, derfor skal han dømme i rettfærdighet.
- 22 Og de rettfærdige behøver ikke frykte, for de er de som ikke skal forvirres. Men djevelens rike skal bygges opp blant menneskenes barn, og dette rike er opprettet blant dem som er i kjødet.

For behold, saith the prophet, the time cometh speedily that Satan shall have no more power over the hearts of the children of men; for the day soon cometh that all the proud and they who do wickedly shall be as stubble; and the day cometh that they must be burned.

For the time soon cometh that the fulness of the wrath of God shall be poured out upon all the children of men; for he will not suffer that the wicked shall destroy the righteous.

Wherefore, he will preserve the righteous by his power, even if it so be that the fulness of his wrath must come, and the righteous be preserved, even unto the destruction of their enemies by fire. Wherefore, the righteous need not fear; for thus saith the prophet, they shall be saved, even if it so be as by fire.

Behold, my brethren, I say unto you, that these things must shortly come; yea, even blood, and fire, and vapor of smoke must come; and it must needs be upon the face of this earth; and it cometh unto men according to the flesh if it so be that they will harden their hearts against the Holy One of Israel.

For behold, the righteous shall not perish; for the time surely must come that all they who fight against Zion shall be cut off.

And the Lord will surely prepare a way for his people, unto the fulfilling of the words of Moses, which he spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that all those who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

And now I, Nephi, declare unto you, that this prophet of whom Moses spake was the Holy One of Israel; wherefore, he shall execute judgment in righteousness.

And the righteous need not fear, for they are those who shall not be confounded. But it is the kingdom of the devil, which shall be built up among the children of men, which kingdom is established among them which are in the flesh—

- 23 For tiden kommer hastig da alle kirker som er bygget opp for vinnings skyld, og alle som er bygget opp for å få makt over menneskene, og alle som er bygget opp for å bli populære i verdens øyne og de som søker kjødets lyster og det som er av verden, og å gjøre alle slags misgjerninger – ja, kort sagt, alle som tilhører djevelens rike, er de som trenger å frykte og skjelve og beve, det er de som må bringes ned i støvet, og det er de som må fortares som halm – og dette er ifølge profetens ord.
- 24 Og tiden kommer hastig da de rettferdige skal føres inn som kalver på båsen og Israels Hellige skal regjere med herredømme og makt, med kraft og stor herlighet.
- 25 Og han samler sine barn fra jordens fire hjørner, han teller sine får, og de kjenner ham, og det skal bli én hjord og én hyrde. Og han skal fø sine får, og hos ham skal de finne føde.
- 26 Og på grunn av hans folks rettferdighet har ikke Satan noen makt, derfor kan han ikke løses på mange år, for han har ingen makt over folkets hjerter, for de lever rettferdig, og Israels Hellige regjerer.
- 27 Og se, jeg, Nephi, sier dere at alt dette må skje i kjødet.
- 28 Men se, alle nasjoner, slekter, tungemål og folk skal bo trygt hos Israels Hellige, hvis de vil omvende seg.
- 29 Og nå slutter jeg, Nephi, for i øyeblikket våger jeg ikke tale videre om disse ting.
- 30 Derfor, mine brødre, vil jeg dere skal vite at det som er skrevet på messingplatene, er sant, og de vitner om at alle mennesker må være lydige mot Guds bud.
- 31 Derfor behøver dere ikke tro at jeg og min far er de eneste som har vitnet og også undervist om det. Hvis dere derfor er lydige mot budene og holder ut til enden, skal dere bli frelst på den siste dag. Og slik er det. Amen.
- For the time speedily shall come that all churches which are built up to get gain, and all those who are built up to get power over the flesh, and those who are built up to become popular in the eyes of the world, and those who seek the lusts of the flesh and the things of the world, and to do all manner of iniquity; yea, in fine, all those who belong to the kingdom of the devil are they who need fear, and tremble, and quake; they are those who must be brought low in the dust; they are those who must be consumed as stubble; and this is according to the words of the prophet.
- And the time cometh speedily that the righteous must be led up as calves of the stall, and the Holy One of Israel must reign in dominion, and might, and power, and great glory.
- And he gathereth his children from the four quarters of the earth; and he numbereth his sheep, and they know him; and there shall be one fold and one shepherd; and he shall feed his sheep, and in him they shall find pasture.
- And because of the righteousness of his people, Satan has no power; wherefore, he cannot be loosed for the space of many years; for he hath no power over the hearts of the people, for they dwell in righteousness, and the Holy One of Israel reigneth.
- And now behold, I, Nephi, say unto you that all these things must come according to the flesh.
- But, behold, all nations, kindreds, tongues, and people shall dwell safely in the Holy One of Israel if it so be that they will repent.
- And now I, Nephi, make an end; for I durst not speak further as yet concerning these things.
- Wherefore, my brethren, I would that ye should consider that the things which have been written upon the plates of brass are true; and they testify that a man must be obedient to the commandments of God.
- Wherefore, ye need not suppose that I and my father are the only ones that have testified, and also taught them. Wherefore, if ye shall be obedient to the commandments, and endure to the end, ye shall be saved at the last day. And thus it is. Amen.

Nephis annen bok

En beretning om Lehis død. Nephis brødre gjør opprør mot ham. Herren advarer Nephi og ber ham dra ut i villmarken. Hans reiser i villmarken og så videre.

2 Nephi 1

- 1 Og nå skjedde det at etter at jeg, Nephi, hadde sluttet å undervise mine brødre, sa vår far, Lehi, også meget til dem og minnet dem om hvor store ting Herren hadde gjort for dem ved å føre dem ut av Jerusalems land.
- 2 Og han talte til dem om deres opprør på havet og om hvor barmhjertig Gud hadde vært som sparte deres liv, så de ikke ble oppslukt av havet.
- 3 Og han talte også til dem om det lovede land som de hadde fått, og hvor barmhjertig Herren hadde vært ved å advare oss, så vi kunne flykte ut av Jerusalems land.
- 4 For se, sa han, jeg har sett et syn, og derfor vet jeg at Jerusalem er ødelagt, og hadde vi blitt igjen i Jerusalem, ville vi også ha omkommet.
- 5 Men, sa han, til tross for våre plager har vi fått et lovet land, et land som er utvalgt fremfor alle andre land, et land som Gud Herren ved en pakt har lovet meg skulle være et arveland for min ætt. Ja, Herren har ved en pakt gitt dette landet til meg og til mine barn for evig, og også til alle dem som skulle føres ut av andre land ved Herrens hånd.
- 6 Derfor profeterer jeg, Lehi, slik jeg blir påvirket av den Ånd som er i meg, at ingen skal komme inn i dette landet uten at de ledes ved Herrens hånd.

The Second Book of Nephi

An account of the death of Lehi. Nephi's brethren rebel against him. The Lord warns Nephi to depart into the wilderness. His journeyings in the wilderness, and so forth.

2 Nephi 1

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of teaching my brethren, our father, Lehi, also spake many things unto them, and rehearsed unto them, how great things the Lord had done for them in bringing them out of the land of Jerusalem.

And he spake unto them concerning their rebellions upon the waters, and the mercies of God in sparing their lives, that they were not swallowed up in the sea.

And he also spake unto them concerning the land of promise, which they had obtained—how merciful the Lord had been in warning us that we should flee out of the land of Jerusalem.

For, behold, said he, I have seen a vision, in which I know that Jerusalem is destroyed; and had we remained in Jerusalem we should also have perished.

But, said he, notwithstanding our afflictions, we have obtained a land of promise, a land which is choice above all other lands; a land which the Lord God hath covenanted with me should be a land for the inheritance of my seed. Yea, the Lord hath covenanted this land unto me, and to my children forever, and also all those who should be led out of other countries by the hand of the Lord.

Wherefore, I, Lehi, prophesy according to the workings of the Spirit which is in me, that there shall none come into this land save they shall be brought by the hand of the Lord.

7 Derfor er dette landet innviet til dem som han skal lede hit. Og hvis de tjener ham ifølge de bud han har gitt, skal det være et frihetsland for dem. Derfor skal de aldri føres ned i fangenskap. Om det skjer, skal det være på grunn av synd, for hvis synden griper om seg, skal landet forbannes for deres skyld, men for de rettferdige skal det velsignes for evig.

8 Og se, det er visdom i at andre nasjoner ennå ikke kjenner til dette landet, for se, mange nasjoner ville oversvømme landet så det ikke ble plass til noen arv.

9 Derfor har jeg, Lehi, fått et løfte, at hvis de som Gud Herren skal føre ut av Jerusalems land, holder hans bud, skal det gå dem vel i dette landet, og de skal holdes adskilt fra alle andre nasjoner så de selv kan ta landet i besittelse. Og hvis de holder hans bud, skal de bli velsignet i dette landet, og ingen skal forulempe dem, og heller ikke ta bort deres arveland, og de skal bo trygt for evig.

10 Men se, når den tid kommer at de synker ned i vantro, etter at de har mottatt så store velsignelser fra Herrens hånd og har kunnskap om jordens og alle menneskers skapelse, kjenner Herrens store og forunderlige gjerninger fra verdens skapelse av, og får kraft til å gjøre alle ting ved tro, har alle budene fra begynnelsen av og ved hans grenseløse godhet er blitt ført inn i dette dyrebare, lovede land – se, jeg sier at hvis den dag kommer at de forkaster Israels Hellige, den sanne Messias, sin Forløser og sin Gud, se, da vil straffedommer fra ham som er rettferdig, komme over dem.

11 Ja, han vil føre andre nasjoner til dem, og han vil gi dem makt, og han vil ta fra dem deres eiendomsland, og han vil la dem bli adspredt og slått.

12 Ja, fra generasjon til generasjon skal det være blodsutgytelse og store hjemsekkelser blant dem. Derfor vil jeg, mine sønner, at dere skal huske, ja, jeg vil at dere skal lytte til mine ord.

Wherefore, this land is consecrated unto him whom he shall bring. And if it so be that they shall serve him according to the commandments which he hath given, it shall be a land of liberty unto them; wherefore, they shall never be brought down into captivity; if so, it shall be because of iniquity; for if iniquity shall abound cursed shall be the land for their sakes, but unto the righteous it shall be blessed forever.

And behold, it is wisdom that this land should be kept as yet from the knowledge of other nations; for behold, many nations would overrun the land, that there would be no place for an inheritance.

Wherefore, I, Lehi, have obtained a promise, that inasmuch as those whom the Lord God shall bring out of the land of Jerusalem shall keep his commandments, they shall prosper upon the face of this land; and they shall be kept from all other nations, that they may possess this land unto themselves. And if it so be that they shall keep his commandments they shall be blessed upon the face of this land, and there shall be none to molest them, nor to take away the land of their inheritance; and they shall dwell safely forever.

But behold, when the time cometh that they shall dwindle in unbelief, after they have received so great blessings from the hand of the Lord—having a knowledge of the creation of the earth, and all men, knowing the great and marvelous works of the Lord from the creation of the world; having power given them to do all things by faith; having all the commandments from the beginning, and having been brought by his infinite goodness into this precious land of promise—behold, I say, if the day shall come that they will reject the Holy One of Israel, the true Messiah, their Redeemer and their God, behold, the judgments of him that is just shall rest upon them.

Yea, he will bring other nations unto them, and he will give unto them power, and he will take away from them the lands of their possessions, and he will cause them to be scattered and smitten.

Yea, as one generation passeth to another there shall be bloodsheds, and great visitations among them; wherefore, my sons, I would that ye would remember; yea, I would that ye would hearken unto my words.

13 Om dere bare ville våkne opp, våkne opp av en dyp søvn, ja, av helvetes søvn og ryste av de redselsfulle lenker dere er bundet med, som er de lenker som binder menneskenes barn, så de blir tatt til fange og ført ned til elendighetens og smertens evige svelg.

14 Våkn opp, stå opp fra støvet og hør ordene til en skjelvende far, hvis lemmer dere snart må legge ned i den kalde og tause grav som ingen vandringsmann kan vende tilbake fra. Noen få dager til, og jeg går all kjødets gang.

15 Men se, Herren har forløst min sjel fra helvete, jeg har skuet hans herlighet, og jeg er for evig omfavnet i hans kjærlighets armer.

16 Og jeg ber dere om å huske å etterleve Herrens lover og bud. Se, helt fra begynnelsen av har min sjel vært engstelig for dette.

17 Fra tid til annen har mitt hjerte vært nedtynget av sorg, for jeg har fryktet for at Herren deres Gud på grunn av deres hårde hjerter skulle la sin vredes fylde komme over dere, så dere blir avskåret og ødelagt for evig,

18 eller at en forbannelse skulle komme over dere gjennom mange generasjoner, og dere blir hjemsøkt av sverd og av hungersnød og blir hatet og ledet ifølge djevelens vilje og fangenskap.

19 Mine sønner, måtte disse ting ikke komme over dere, men måtte dere bli et utvalgt og et av Herren begunstiget folk. Men se, hans vilje skje, for hans veier er rettferdighet for evig.

20 Og han har sagt: Hvis dere holder mine bud, skal det gå dere vel i landet, men hvis dere ikke holder mine bud, skal dere bli avskåret fra min nærhet.

21 Og for at min sjel kan glede seg over dere, og mitt hjerte kan forlate denne verden med glede på grunn av dere, og for at jeg ikke skal legges ned i graven med sorg og bedrøvelse, stå opp fra støvet, mine sønner, og vær menn, og vær fast bestemt, med ett hjerte og ett sinn, og vær forenet i alle ting, så dere ikke føres i fangenskap,

O that ye would awake; awake from a deep sleep, yea, even from the sleep of hell, and shake off the awful chains by which ye are bound, which are the chains which bind the children of men, that they are carried away captive down to the eternal gulf of misery and woe.

Awake! and arise from the dust, and hear the words of a trembling parent, whose limbs ye must soon lay down in the cold and silent grave, from whence no traveller can return; a few more days and I go the way of all the earth.

But behold, the Lord hath redeemed my soul from hell; I have beheld his glory, and I am encircled about eternally in the arms of his love.

And I desire that ye should remember to observe the statutes and the judgments of the Lord; behold, this hath been the anxiety of my soul from the beginning.

My heart hath been weighed down with sorrow from time to time, for I have feared, lest for the hardness of your hearts the Lord your God should come out in the fulness of his wrath upon you, that ye be cut off and destroyed forever;

Or, that a cursing should come upon you for the space of many generations; and ye are visited by sword, and by famine, and are hated, and are led according to the will and captivity of the devil.

O my sons, that these things might not come upon you, but that ye might be a choice and a favored people of the Lord. But behold, his will be done; for his ways are righteousness forever.

And he hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; but inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

And now that my soul might have joy in you, and that my heart might leave this world with gladness because of you, that I might not be brought down with grief and sorrow to the grave, arise from the dust, my sons, and be men, and be determined in one mind and in one heart, united in all things, that ye may not come down into captivity;

- 22 så dere ikke blir slått med en svær forbannelse, og også så dere ikke pådrar dere en rettferdig Guds mishag til fortapelse, ja, så både sjel og legeme evig går fortapt.
- 23 Våk opp, mine sønner, ta rettferdighetens rustning på. Ryst av de lenker dere er bundet med, og kom frem ut av mørket, og stå opp fra støvet.
- 24 Gjør ikke mer opprør mot deres bror som har hatt herlige syner, og som har holdt budene helt fra den tid vi forlot Jerusalem, og som har vært et redskap i Guds hender til å bringe oss frem til det lovede land, for var det ikke for ham, måtte vi ha omkommet av sult i villmarken. Ikke desto mindre forsøkte dere å ta hans liv, ja, og han har hatt stor sorg på grunn av dere.
- 25 Jeg frykter og bever sterkt for at han på grunn av dere skal lide igjen. For se, dere har anklaget ham for å ha forsøkt å få makt og myndighet over dere. Men jeg vet at han ikke har forsøkt å få makt og heller ikke myndighet over dere, men han har søkt Guds herlighet og deres egen evige velferd.
- 26 Og dere har knurret fordi han har talt tydelig til dere. Dere sier at han har vært streng, dere sier at han har vært vred på dere, men se, hans strenghet var strengheten ved Guds ords kraft som var i ham, og det som dere kaller vrede, var sannheten ifølge det som er i Gud, og som han ikke kunne holde tilbake, og som uten omsvøp tilkjennega deres synder.
- 27 Og det måtte nødvendigvis være slik at Guds kraft måtte være med ham, slik at han befalte dere så dere måtte adlyde. Men se, det var ikke han, men det var Herrens Ånd som var i ham, som åpnet hans munn til å tale så han ikke kunne lukke den.
- 28 Og nå, min sønn Laman, og også Lemuel og Sam, og også mine sønner som er Ismaels sønner, se, hvis dere vil lytte til Nephis røst, skal dere ikke gå til grunne. Og hvis dere vil lytte til ham, gir jeg dere en velsignelse, ja, min første velsignelse.
- 29 Men hvis dere ikke vil lytte til ham, tar jeg bort min første velsignelse, ja, min velsignelse, og den skal bli gitt til ham.

That ye may not be cursed with a sore cursing; and also, that ye may not incur the displeasure of a just God upon you, unto the destruction, yea, the eternal destruction of both soul and body.

Awake, my sons; put on the armor of righteousness. Shake off the chains with which ye are bound, and come forth out of obscurity, and arise from the dust.

Rebel no more against your brother, whose views have been glorious, and who hath kept the commandments from the time that we left Jerusalem; and who hath been an instrument in the hands of God, in bringing us forth into the land of promise; for were it not for him, we must have perished with hunger in the wilderness; nevertheless, ye sought to take away his life; yea, and he hath suffered much sorrow because of you.

And I exceedingly fear and tremble because of you, lest he shall suffer again; for behold, ye have accused him that he sought power and authority over you; but I know that he hath not sought for power nor authority over you, but he hath sought the glory of God, and your own eternal welfare.

And ye have murmured because he hath been plain unto you. Ye say that he hath used sharpness; ye say that he hath been angry with you; but behold, his sharpness was the sharpness of the power of the word of God, which was in him; and that which ye call anger was the truth, according to that which is in God, which he could not restrain, manifesting boldly concerning your iniquities.

And it must needs be that the power of God must be with him, even unto his commanding you that ye must obey. But behold, it was not he, but it was the Spirit of the Lord which was in him, which opened his mouth to utterance that he could not shut it.

And now my son, Laman, and also Lemuel and Sam, and also my sons who are the sons of Ishmael, behold, if ye will hearken unto the voice of Nephi ye shall not perish. And if ye will hearken unto him I leave unto you a blessing, yea, even my first blessing.

But if ye will not hearken unto him I take away my first blessing, yea, even my blessing, and it shall rest upon him.

30 Og nå, Zoram, taler jeg til deg: Se, du er Labans tjener. Ikke desto mindre har du blitt ført ut av Jerusalems land, og jeg vet at du for evig er en sann venn av min sønn Nephi.

31 Derfor, fordi du har vært trofast, skal din ætt bli velsignet med hans ætt, så de lenge har fremgang i dette landet, og intet annet enn misgjerninger blant dem skal skade eller forstyrre deres fremgang i dette landet for evig.

32 Derfor, hvis dere holder Herrens bud, har Herren innviet dette landet for å trygge din ætt sammen med min sønns ætt.

And now, Zoram, I speak unto you: Behold, thou art the servant of Laban; nevertheless, thou hast been brought out of the land of Jerusalem, and I know that thou art a true friend unto my son, Nephi, forever.

Wherefore, because thou hast been faithful thy seed shall be blessed with his seed, that they dwell in prosperity long upon the face of this land; and nothing, save it shall be iniquity among them, shall harm or disturb their prosperity upon the face of this land forever.

Wherefore, if ye shall keep the commandments of the Lord, the Lord hath consecrated this land for the security of thy seed with the seed of my son.

2 Nephi 2

- 1 Og nå taler jeg til deg, Jakob: Du er min førstefødte i mine trengsler dager i villmarken. Og se, i din barndom har du hatt mange lidelser og mye sorg på grunn av dine brødres råskap.
- 2 Likevel kjenner du, Jakob, min førstefødte i villmarken, Guds storhet, og han skal hellige dine lidelser til ditt gagn.
- 3 Derfor skal din sjel bli velsignet, og du skal bo trygt med din bror, Nephi, og dine dager skal brukes i din Guds tjeneste. Derfor vet jeg at du er forløst på grunn av din Forløseres rettferdighet, for du har sett at han kommer i tidens fylde for å bringe menneskene frelse.
- 4 Og du har skuet hans herlighet i din ungdom, derfor er du velsignet, ja, likesom de som han skal betjene i kjødet. For Ånden er den samme i går, i dag og for evig, og veien er beredt fra menneskets fall, og frelsen gis vederlagsfritt.
- 5 Og menneskene er tilstrekkelig undervist til å kjenne godt fra ondt. Og loven er gitt til menneskene, og intet kjød er rettferdiggjort ved loven – eller ved loven blir menneskene avskåret, ja, ved den timelige lov ble de avskåret, og ved den åndelige lov dør de også bort fra det som er godt, og blir ulykkelige for evig.
- 6 Derfor kommer forløsningen i og gjennom Den Hellige Messias, for han er full av nåde og sannhet.
- 7 Se, for å oppfylle de krav loven stiller, ofrer han seg selv som et offer for synd for alle dem som har et sønderknust hjerte og en angrende ånd, og for ingen andre kan lovens krav oppfylles.
- 8 Hvor viktig er det ikke derfor å gjøre dette kjent for jordens innbyggere, så de kan vite at intet kjød kan bo i Guds nærhet uten at det skjer ved Den Hellige Messias' fortjeneste, barmhjertighet og nåde, han som nedlegger sitt liv i kjødet og tar det igjen ved Åndens kraft, så han kan tilveiebringe de dødes oppstandelse, idet han er den første som skal oppstå.
- 9 Derfor er han førstegrøden for Gud, ettersom han skal gå i forbønn for alle menneskenes barn, og de som tror på ham, skal bli frelst.

2 Nephi 2

And now, Jacob, I speak unto you: Thou art my first-born in the days of my tribulation in the wilderness. And behold, in thy childhood thou hast suffered afflictions and much sorrow, because of the rudeness of thy brethren.

Nevertheless, Jacob, my firstborn in the wilderness, thou knowest the greatness of God; and he shall consecrate thine afflictions for thy gain.

Wherefore, thy soul shall be blessed, and thou shalt dwell safely with thy brother, Nephi; and thy days shall be spent in the service of thy God. Wherefore, I know that thou art redeemed, because of the righteousness of thy Redeemer; for thou hast beheld that in the fulness of time he cometh to bring salvation unto men.

And thou hast beheld in thy youth his glory; wherefore, thou art blessed even as they unto whom he shall minister in the flesh; for the Spirit is the same, yesterday, today, and forever. And the way is prepared from the fall of man, and salvation is free.

And men are instructed sufficiently that they know good from evil. And the law is given unto men. And by the law no flesh is justified; or, by the law men are cut off. Yea, by the temporal law they were cut off; and also, by the spiritual law they perish from that which is good, and become miserable forever.

Wherefore, redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.

Behold, he offereth himself a sacrifice for sin, to answer the ends of the law, unto all those who have a broken heart and a contrite spirit; and unto none else can the ends of the law be answered.

Wherefore, how great the importance to make these things known unto the inhabitants of the earth, that they may know that there is no flesh that can dwell in the presence of God, save it be through the merits, and mercy, and grace of the Holy Messiah, who layeth down his life according to the flesh, and taketh it again by the power of the Spirit, that he may bring to pass the resurrection of the dead, being the first that should rise.

Wherefore, he is the firstfruits unto God, inasmuch as he shall make intercession for all the children of men; and they that believe in him shall be saved.

10 Og på grunn av forbønnen for alle, kommer alle mennesker til Gud. Derfor står de i hans nærhet for å bli dømt av ham ifølge den sannhet og hellighet som er i ham. Derfor, i den lov som Den Hellige har gitt, fordres det at det blir gitt den straff som er fastsatt, og den straff som er fastsatt, er en motsetning til den fastsatte lykke, for å oppfylle forsoningens betingelser.

11 For det må nødvendigvis være en motsetning i alle ting. Hvis ikke, min førstefødte i villmarken, kunne ikke rettferdighet tilveiebringes, heller ikke ugudelighet, hverken hellighet eller elendighet, hverken godt eller ondt. Derfor måtte alle ting nødvendigvis være blandet sammen til ett. Hvis det derfor skulle være ett hele, måtte det nødvendigvis forbli som dødt uten å ha hverken liv eller død, hverken forgjengelighet eller uforgjengelighet, lykke eller elendighet, hverken følelse eller følelseløshet.

12 Derfor måtte det nødvendigvis ha blitt skapt som noe verdiløst, og derfor ville ikke dets skapelse hatt noen hensikt. Dette måtte nødvendigvis ødelegge Guds visdom og hans evige hensikter, og også Guds makt, barmhjertighet og rettferdighet.

13 Og hvis dere sier at det ikke er noen lov, sier dere også at det ikke er noen synd. Hvis dere sier at det ikke er noen synd, sier dere også at det ikke finnes noen rettferdighet. Og hvis det ikke finnes noen rettferdighet, finnes det ingen lykke. Og hvis det ikke finnes noen rettferdighet og heller ingen lykke, finnes det ingen straff og heller ingen elendighet. Og hvis disse ting ikke er til, finnes det ingen Gud. Og hvis det ikke finnes noen Gud, er hverken vi eller jorden til, for ikke noe kunne ha blitt skapt hverken til å virke eller til å bli påvirket, derfor måtte alle ting ha forsvunnet.

14 Og nå, mine sønner, sier jeg dette til dere til deres gagn og lærdom. For det finnes en Gud, og han har skapt alle ting, både himlene og jorden, og alt som i dem er, både det som virker og det som blir påvirket.

And because of the intercession for all, all men come unto God; wherefore, they stand in the presence of him, to be judged of him according to the truth and holiness which is in him. Wherefore, the ends of the law which the Holy One hath given, unto the inflicting of the punishment which is affixed, which punishment that is affixed is in opposition to that of the happiness which is affixed, to answer the ends of the atonement—

For it must needs be, that there is an opposition in all things. If not so, my firstborn in the wilderness, righteousness could not be brought to pass, neither wickedness, neither holiness nor misery, neither good nor bad. Wherefore, all things must needs be a compound in one; wherefore, if it should be one body it must needs remain as dead, having no life neither death, nor corruption nor incorruption, happiness nor misery, neither sense nor insensibility.

Wherefore, it must needs have been created for a thing of naught; wherefore there would have been no purpose in the end of its creation. Wherefore, this thing must needs destroy the wisdom of God and his eternal purposes, and also the power, and the mercy, and the justice of God.

And if ye shall say there is no law, ye shall also say there is no sin. If ye shall say there is no sin, ye shall also say there is no righteousness. And if there be no righteousness there be no happiness. And if there be no righteousness nor happiness there be no punishment nor misery. And if these things are not there is no God. And if there is no God we are not, neither the earth; for there could have been no creation of things, neither to act nor to be acted upon; wherefore, all things must have vanished away.

And now, my sons, I speak unto you these things for your profit and learning; for there is a God, and he hath created all things, both the heavens and the earth, and all things that in them are, both things to act and things to be acted upon.

15 Og for å tilveiebringe sine evige hensikter med hensyn til mennesket – etter at han hadde skapt våre første foreldre og markens dyr og luftens fugler, ja, i virkeligheten alle ting som er skapt – måtte det nødvendigvis være en motsetning, nemlig den forbudte frukt i motsetning til livets tre, den ene søt og den andre bitter.

16 Derfor ga Gud Herren mennesket anledning til å handle på egenhånd, derfor kunne ikke mennesket handle på egenhånd uten å bli påvirket av den ene eller den andre.

17 Og ifølge det jeg har lest, må jeg, Lehi, nødvendigvis anta at en Guds engel, ifølge det som er skrevet, hadde falt fra himmelen. Derfor ble han en djevel, for han traktet etter det som var ondt for Gud.

18 Og fordi han hadde falt fra himmelen og hadde blitt ulykkelig for evig, søkte han også å gjøre hele menneskeheten ulykkelig. Derfor, til Eva sa han, ja, den gamle slange som er djevelen, som er far til alle løgner, derfor sa han: Spis av den forbudte frukt, og du skal ikke dø, men du skal bli som Gud og kjenne godt og ondt.

19 Og etter at Adam og Eva hadde spist av den forbudte frukt, ble de drevet ut av Edens have for å dyrke jorden.

20 Og de har fått barn, ja, hele jordens familie.

21 Og menneskenes barns dager ble forlenget ifølge Guds vilje, så de kunne omvende seg mens de var i kjødet, derfor ble deres tilstand en prøvestand, og deres tid ble forlenget ifølge de befalinger som Gud Herren ga til menneskenes barn. For han ga den befaling at alle mennesker må omvende seg, for han viste alle mennesker at de var fortapt på grunn av sine foreldres overtredelse.

22 Og se, hvis Adam ikke hadde overtrådt, ville han ikke ha falt, men han ville ha forblitt i Edens have. Og alle ting som var skapt, måtte ha forblitt i den samme tilstand som de var i etter at de var skapt, og de måtte ha bestått for evig og ikke hatt noen ende.

And to bring about his eternal purposes in the end of man, after he had created our first parents, and the beasts of the field and the fowls of the air, and in fine, all things which are created, it must needs be that there was an opposition; even the forbidden fruit in opposition to the tree of life; the one being sweet and the other bitter.

Wherefore, the Lord God gave unto man that he should act for himself. Wherefore, man could not act for himself save it should be that he was enticed by the one or the other.

And I, Lehi, according to the things which I have read, must needs suppose that an angel of God, according to that which is written, had fallen from heaven; wherefore, he became a devil, having sought that which was evil before God.

And because he had fallen from heaven, and had become miserable forever, he sought also the misery of all mankind. Wherefore, he said unto Eve, yea, even that old serpent, who is the devil, who is the father of all lies, wherefore he said: Partake of the forbidden fruit, and ye shall not die, but ye shall be as God, knowing good and evil.

And after Adam and Eve had partaken of the forbidden fruit they were driven out of the garden of Eden, to till the earth.

And they have brought forth children; yea, even the family of all the earth.

And the days of the children of men were prolonged, according to the will of God, that they might repent while in the flesh; wherefore, their state became a state of probation, and their time was lengthened, according to the commandments which the Lord God gave unto the children of men. For he gave commandment that all men must repent; for he showed unto all men that they were lost, because of the transgression of their parents.

And now, behold, if Adam had not transgressed he would not have fallen, but he would have remained in the garden of Eden. And all things which were created must have remained in the same state in which they were after they were created; and they must have remained forever, and had no end.

23 Og de ville ikke ha fått noen barn, derfor ville de ha forblitt i en tilstand av uskyld – uten glede, for de kjente ikke elendighet – uten å gjøre godt, for de kjente ikke synd.

24 Men se, alle ting er blitt gjort i henhold til den visdom han har som kjenner alle ting.

25 Adam falt for at mennesket kunne bli til, og mennesket er til for å kunne ha glede.

26 Og Messias kommer i tidens fylde, så han kan forløse menneskenes barn fra fallet, og fordi de er forløst fra fallet, er de blitt fri for evig, kjenner godt fra ondt, for å handle på egenhånd og ikke bli påvirket av noe annet enn lovens straff på den store og siste dag ifølge de befalinger som Gud har gitt.

27 Derfor er menneskene fri i kjødet, og alt som er nødvendig for menneskene, er gitt dem. Og de er fri til å velge frihet og evig liv gjennom alle menneskers store Mellommann, eller til å velge fangenskap og død ifølge djevelens fangenskap og makt, for han forsøker å gjøre alle mennesker ulykkelige likesom han selv er.

28 Og nå, mine sønner, vil jeg dere skal se hen til den store Mellommann og lytte til hans store bud og være trofaste mot hans ord og velge evig liv ifølge hans Hellige ånds vilje,

29 og ikke velge evig død ifølge kjødets vilje og det onde som er i det, som gir djevelens ånd makt til å ta til fange og føre dere ned til helvete, så han kan herske over dere i sitt eget rike.

30 Jeg har talt disse få ord til dere alle, mine sønner, i de siste dager av min prøvetid, og jeg har valgt den gode del ifølge profetenes ord. Og jeg har ingen annen hensikt enn deres sjelers evige velferd. Amen.

And they would have had no children; wherefore they would have remained in a state of innocence, having no joy, for they knew no misery; doing no good, for they knew no sin.

But behold, all things have been done in the wisdom of him who knoweth all things.

Adam fell that men might be; and men are, that they might have joy.

And the Messiah cometh in the fulness of time, that he may redeem the children of men from the fall. And because that they are redeemed from the fall they have become free forever, knowing good from evil; to act for themselves and not to be acted upon, save it be by the punishment of the law at the great and last day, according to the commandments which God hath given.

Wherefore, men are free according to the flesh; and all things are given them which are expedient unto man. And they are free to choose liberty and eternal life, through the great Mediator of all men, or to choose captivity and death, according to the captivity and power of the devil; for he seeketh that all men might be miserable like unto himself.

And now, my sons, I would that ye should look to the great Mediator, and hearken unto his great commandments; and be faithful unto his words, and choose eternal life, according to the will of his Holy Spirit;

And not choose eternal death, according to the will of the flesh and the evil which is therein, which giveth the spirit of the devil power to captivate, to bring you down to hell, that he may reign over you in his own kingdom.

I have spoken these few words unto you all, my sons, in the last days of my probation; and I have chosen the good part, according to the words of the prophet. And I have none other object save it be the everlasting welfare of your souls. Amen.

2 Nephi 3

- 1 Og nå taler jeg til deg, Josef, min sistefødte. Du ble født i mine lidelsers villmark, ja, i min største sorgs dager fødte din mor deg.
- 2 Og måtte Herren også hellige og gi deg dette land, som er et meget dyrebart land, til arv for deg og til arv for din ætt med dine brødre og til din sikkerhet for evig, hvis dere holder Israels Helliges bud.
- 3 Og nå, Josef, min sistefødte som jeg har ført ut av mine lidelsers villmark, måtte Herren velsigne deg for evig, for din ætt skal ikke bli fullstendig ødelagt.
- 4 For se, du er mine lenders frukt, og jeg er en etterkommer av Josef som ble ført som fange til Egypt. Og store var de pakter Herren inngikk med Josef.
- 5 Derfor så Josef virkelig vår tid. Og han fikk et løfte av Herren, at av hans lenders frukt ville Gud Herren oppreise en rettferdig gren til Israels hus, ikke Messias, men en gren som skulle brytes av, men likevel bli husket i Herrens pakter ved at Messias skulle åpenbares for dem i de siste dager i kraftens ånd for å føre dem ut av mørke og til lys, ja, ut av skjult mørke og ut av fangenskap til frihet.
- 6 For Josef bevitnet sannelig: En seer skal Herren min Gud oppreise som skal være en utvalgt seer for mine lenders frukt.
- 7 Ja, Josef sa sannelig: Så sier Herren til meg: En utvalgt seer vil jeg oppreise av dine lenders frukt, og han skal være høyt aktet blant dine lenders frukt. Og til ham vil jeg gi den befaling at han skal utføre et verk for dine lenders frukt, sine brødre, som skal være av stor verdi for dem og også gi dem kunnskap om de pakter jeg har inngått med dine fedre.
- 8 Og jeg vil gi ham en befaling, at han ikke skal gjøre noe annet arbeide enn det jeg befaler ham. Og jeg vil gjøre ham stor i mine øyne, for han skal utføre mitt arbeide.

2 Nephi 3

- And now I speak unto you, Joseph, my last-born. Thou wast born in the wilderness of mine afflictions; yea, in the days of my greatest sorrow did thy mother bear thee.
- And may the Lord consecrate also unto thee this land, which is a most precious land, for thine inheritance and the inheritance of thy seed with thy brethren, for thy security forever, if it so be that ye shall keep the commandments of the Holy One of Israel.
- And now, Joseph, my last-born, whom I have brought out of the wilderness of mine afflictions, may the Lord bless thee forever, for thy seed shall not utterly be destroyed.
- For behold, thou art the fruit of my loins; and I am a descendant of Joseph who was carried captive into Egypt. And great were the covenants of the Lord which he made unto Joseph.
- Wherefore, Joseph truly saw our day. And he obtained a promise of the Lord, that out of the fruit of his loins the Lord God would raise up a righteous branch unto the house of Israel; not the Messiah, but a branch which was to be broken off, nevertheless, to be remembered in the covenants of the Lord that the Messiah should be made manifest unto them in the latter days, in the spirit of power, unto the bringing of them out of darkness unto light—yea, out of hidden darkness and out of captivity unto freedom.
- For Joseph truly testified, saying: A seer shall the Lord my God raise up, who shall be a choice seer unto the fruit of my loins.
- Yea, Joseph truly said: Thus saith the Lord unto me: A choice seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and he shall be esteemed highly among the fruit of thy loins. And unto him will I give commandment that he shall do a work for the fruit of thy loins, his brethren, which shall be of great worth unto them, even to the bringing of them to the knowledge of the covenants which I have made with thy fathers.
- And I will give unto him a commandment that he shall do none other work, save the work which I shall command him. And I will make him great in mine eyes; for he shall do my work.

9 Og han skal være stor som Moses, som jeg har sagt jeg vil oppreise for dere for å befri mitt folk, O Israels hus.

10 Og Moses vil jeg oppreise for å fri ditt folk ut av landet Egypt.

11 Men en seer vil jeg oppreise av dine lenders frukt, og ham vil jeg gi makt til å frembringe mitt ord til dine lenders ætt, og ikke bare for å frembringe mitt ord, sier Herren, men for å overbevise dem om mitt ord som allerede skal ha gått ut blant dem.

12 Derfor skal dine lenders frukt skrive, og Judas lenders frukt skal skrive, og det som skal skrives av dine lenders frukt, og også det som skal skrives av Judas lenders frukt, skal vokse sammen for å tilbakevise falske læresetninger og avskaffe strid og opprette fred blant dine lenders frukt, og føre dem til kunnskap om sine fedre i de siste dager og likeså til kunnskap om mine pakter, sier Herren.

13 Og av svakhet skal han gjøres sterk på den dag da mitt verk skal begynne blant hele mitt folk så du blir gjenopprettet, O Israels hus, sier Herren.

14 Og slik profeterte Josef og sa: Se, denne seer vil Herren velsigne, og de som forsøker å ødelegge ham, skal bli nedkjempet, for dette løfte som jeg har fått av Herren om mine lenders frukt, skal bli oppfylt. Se, jeg er sikker på at dette løfte vil bli oppfylt.

15 Og han skal kalles etter mitt navn, og det skal være etter hans fars navn. Og han skal være lik meg, for det som Herren skal frembringe ved hans hånd, skal ved Herrens kraft bringe mitt folk frelse.

16 Ja, slik profeterte Josef: Jeg er sikker på dette, slik jeg også er sikker på løftet om Moses, for Herren har sagt til meg: Jeg vil bevare din ætt for evig.

And he shall be great like unto Moses, whom I have said I would raise up unto you, to deliver my people, O house of Israel.

And Moses will I raise up, to deliver thy people out of the land of Egypt.

But a seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and unto him will I give power to bring forth my word unto the seed of thy loins—and not to the bringing forth my word only, saith the Lord, but to the convincing them of my word, which shall have already gone forth among them.

Wherefore, the fruit of thy loins shall write; and the fruit of the loins of Judah shall write; and that which shall be written by the fruit of thy loins, and also that which shall be written by the fruit of the loins of Judah, shall grow together, unto the confounding of false doctrines and laying down of contentions, and establishing peace among the fruit of thy loins, and bringing them to the knowledge of their fathers in the latter days, and also to the knowledge of my covenants, saith the Lord.

And out of weakness he shall be made strong, in that day when my work shall commence among all my people, unto the restoring thee, O house of Israel, saith the Lord.

And thus prophesied Joseph, saying: Behold, that seer will the Lord bless; and they that seek to destroy him shall be confounded; for this promise, which I have obtained of the Lord, of the fruit of my loins, shall be fulfilled. Behold, I am sure of the fulfilling of this promise;

And his name shall be called after me; and it shall be after the name of his father. And he shall be like unto me; for the thing, which the Lord shall bring forth by his hand, by the power of the Lord shall bring my people unto salvation.

Yea, thus prophesied Joseph: I am sure of this thing, even as I am sure of the promise of Moses; for the Lord hath said unto me, I will preserve thy seed forever.

17 Og Herren har sagt: Jeg vil oppreise en Moses, og jeg vil gi ham kraft i en stav, og jeg vil gi ham evne til å skrive. Men jeg vil ikke løse hans tunge så han skal tale mye, for jeg vil ikke gjøre ham mektig i tale. Men jeg vil skrive min lov for ham ved min egen hånds finger, og jeg vil gi ham en talsmann.

18 Og Herren sa også til meg: Jeg vil oppreise for dine lenders frukt, og jeg vil gi ham en talsmann. Og se, jeg vil gi ham makt til å skrive – det dine lenders frukt har skrevet – til dine lenders frukt, og talsmannen av dine lender skal kunngjøre det.

19 Og de ord som han skal skrive, skal være de ord som det i min visdom er tjenlig å la gå ut til dine lenders frukt. Og det skal være som om dine lenders frukt hadde ropt til dem fra støvet, for jeg kjenner deres tro.

20 Og de skal rope fra støvet, ja, rope omvendelse til sine brødre, selv etter at mange generasjoner er gått bort. Og det skal skje at deres rop skal høres, ja, ifølge deres ords enkelhet.

21 På grunn av deres tro skal deres ord gå ut av min munn til deres brødre som er dine lenders frukt, og svakheten i deres ord vil jeg gjøre sterk i deres tro, så de husker min pakt som jeg inngikk med dine fedre.

22 Og nå, se, min sønn Josef, på denne måte profeterte min far i fordums tid.

23 Derfor er du velsignet på grunn av denne pakt, for ditt avkom skal ikke bli utryddet, for de skal lytte til bokens ord.

24 Og en mektig skal stå frem iblant dem som skal gjøre mye godt både i ord og i gjerning, og skal være et redskap i Guds hender til med overmåte stor tro å gjøre mektige undere og gjøre det som er stort i Guds øyne, for å tilveiebringe stor gjenopprettelse til Israels hus og til dine brødres ætt.

And the Lord hath said: I will raise up a Moses; and I will give power unto him in a rod; and I will give judgment unto him in writing. Yet I will not loose his tongue, that he shall speak much, for I will not make him mighty in speaking. But I will write unto him my law, by the finger of mine own hand; and I will make a spokesman for him.

And the Lord said unto me also: I will raise up unto the fruit of thy loins; and I will make for him a spokesman. And I, behold, I will give unto him that he shall write the writing of the fruit of thy loins, unto the fruit of thy loins; and the spokesman of thy loins shall declare it.

And the words which he shall write shall be the words which are expedient in my wisdom should go forth unto the fruit of thy loins. And it shall be as if the fruit of thy loins had cried unto them from the dust; for I know their faith.

And they shall cry from the dust; yea, even repentance unto their brethren, even after many generations have gone by them. And it shall come to pass that their cry shall go, even according to the simpleness of their words.

Because of their faith their words shall proceed forth out of my mouth unto their brethren who are the fruit of thy loins; and the weakness of their words will I make strong in their faith, unto the remembering of my covenant which I made unto thy fathers.

And now, behold, my son Joseph, after this manner did my father of old prophesy.

Wherefore, because of this covenant thou art blessed; for thy seed shall not be destroyed, for they shall hearken unto the words of the book.

And there shall rise up one mighty among them, who shall do much good, both in word and in deed, being an instrument in the hands of God, with exceeding faith, to work mighty wonders, and do that thing which is great in the sight of God, unto the bringing to pass much restoration unto the house of Israel, and unto the seed of thy brethren.

25 Og nå, velsignet er du, Josef. Se, du er liten, lytt derfor til din bror Nephis ord, og det skal gjøres med deg ifølge de ord som jeg har talt. Husk din døende fars ord. Amen.

And now, blessed art thou, Joseph. Behold, thou art little; wherefore hearken unto the words of thy brother, Nephi, and it shall be done unto thee even according to the words which I have spoken. Remember the words of thy dying father. Amen.

2 Nephi 4

- 1 Og nå taler jeg, Nephi, om de profetier som min far har omtalt, om Josef som ble ført til Egypt.
- 2 For se, han profeterte virkelig om hele sin ætt. Og det finnes ikke mange større profetier enn dem han skrev. Og han profeterte om oss og våre fremtidige generasjoner, og de er skrevet på messingplatene.
- 3 Derfor, etter at min far hadde endt sin tale om Josefs profetier, kalte han Lamans barn, hans sønner og hans døtre, til seg og sa til dem: Se, mine sønner og mine døtre som er min førstefødtes sønner og døtre, jeg vil at dere skal låne øre til mine ord.
- 4 For Gud Herren har sagt: Hvis dere holder mine bud, skal det gå dere vel i landet, men hvis dere ikke holder mine bud, skal dere bli avskåret fra min nærhet.
- 5 Men se, mine sønner og mine døtre, jeg kan ikke gå ned i min grav uten å gi dere en velsignelse. For se, jeg vet at hvis dere får lære hvilken vei dere skal gå, vil dere ikke vike fra den.
- 6 Derfor, hvis dere forbannes, se, da gir jeg dere min velsignelse så forbannelsen kan bli tatt fra dere og komme over deres foreldres hoder.
- 7 Derfor, på grunn av min velsignelse vil Herren ikke tillate at dere går til grunne. Derfor vil han være barmhjertig mot dere og mot deres ætt for evig.
- 8 Og det skjedde at etter at min far hadde endt sin tale til Lamans sønner og døtre, ba han om at Lemuels sønner og døtre skulle føres frem for ham.
- 9 Og han talte til dem og sa: Se, mine sønner og mine døtre som er min andre sønns sønner og døtre, se, jeg gir dere den samme velsignelse som jeg ga til Lamans sønner og døtre. Derfor skal dere ikke bli fullstendig ødelagt, men til slutt skal deres ætt bli velsignet.
- 10 Og det skjedde at da min far hadde avsluttet sin tale til dem, se, da talte han til Ismaels sønner, ja, til hele hans hus.

2 Nephi 4

And now, I, Nephi, speak concerning the prophecies of which my father hath spoken, concerning Joseph, who was carried into Egypt.

For behold, he truly prophesied concerning all his seed. And the prophecies which he wrote, there are not many greater. And he prophesied concerning us, and our future generations; and they are written upon the plates of brass.

Wherefore, after my father had made an end of speaking concerning the prophecies of Joseph, he called the children of Laman, his sons, and his daughters, and said unto them: Behold, my sons, and my daughters, who are the sons and the daughters of my firstborn, I would that ye should give ear unto my words.

For the Lord God hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

But behold, my sons and my daughters, I cannot go down to my grave save I should leave a blessing upon you; for behold, I know that if ye are brought up in the way ye should go ye will not depart from it.

Wherefore, if ye are cursed, behold, I leave my blessing upon you, that the cursing may be taken from you and be answered upon the heads of your parents.

Wherefore, because of my blessing the Lord God will not suffer that ye shall perish; wherefore, he will be merciful unto you and unto your seed forever.

And it came to pass that after my father had made an end of speaking to the sons and daughters of Laman, he caused the sons and daughters of Lemuel to be brought before him.

And he spake unto them, saying: Behold, my sons and my daughters, who are the sons and the daughters of my second son; behold I leave unto you the same blessing which I left unto the sons and daughters of Laman; wherefore, thou shalt not utterly be destroyed; but in the end thy seed shall be blessed.

And it came to pass that when my father had made an end of speaking unto them, behold, he spake unto the sons of Ishmael, yea, and even all his household.

11 Og etter at han hadde avsluttet sin tale til dem, talte han til Sam og sa: Velsignet er du og din ætt, for du skal arve landet i likhet med din bror Nephi. Og din ætt skal bli regnet til hans ætt, og du skal endog bli som din bror, og din ætt som hans ætt, og du skal bli velsignet alle dine dager.

12 Og det skjedde at etter at min far, Lehi, hadde talt til hele sitt hus, ifølge sitt hjertes følelser og Herrens Ånd som var i ham, ble han gammel. Og det skjedde at han døde og ble begravet.

13 Og det skjedde at ikke mange dager etter hans død ble Laman og Lemuel og Ismaels sønner sinte på meg på grunn av Herrens formaninger.

14 For jeg, Nephi, ble drevet til å tale til dem ifølge hans ord, for jeg hadde sagt mange ting til dem, og likeså min far før sin død. Mye av det som ble sagt, er skrevet på mine andre plater, for en mer historisk del er skrevet på mine andre plater.

15 Og på disse skriver jeg det som bor i min sjel og mange av Skriftene som er gravert på messingplatene. For min sjel fryder seg over Skriftene, og mitt hjerte fordyper seg i dem, og jeg skriver dem til mine barns lærdom og gavn.

16 Se, min sjel fryder seg over de ting som er av Herren, og mitt hjerte fordyper seg stadig i de ting som jeg har sett og hørt.

17 Ikke desto mindre, til tross for Herrens store godhet i å vise meg sine store og forunderlige gjerninger, utbryter mitt hjerte: Hvilket elendig menneske jeg er! Ja, mitt hjerte sørger på grunn av mitt kjød, min sjel gremmes på grunn av mine misgjerninger.

18 Jeg er omringet på grunn av de fristelser og synder som så lett får makt over meg.

19 Og når jeg ønsker å fryde meg, stønner mitt hjerte på grunn av mine synder. Likevel vet jeg hvem jeg har satt min lit til.

20 Min Gud har vært min støtte, han har ført meg gjennom mine plager i villmarken, og han har bevart meg på vannene over det store dyp.

21 Han har fylt meg med sin kjærlighet, ja, så mitt kjød fortæres.

And after he had made an end of speaking unto them, he spake unto Sam, saying: Blessed art thou, and thy seed; for thou shalt inherit the land like unto thy brother Nephi. And thy seed shall be numbered with his seed; and thou shalt be even like unto thy brother, and thy seed like unto his seed; and thou shalt be blessed in all thy days.

And it came to pass after my father, Lehi, had spoken unto all his household, according to the feelings of his heart and the Spirit of the Lord which was in him, he waxed old. And it came to pass that he died, and was buried.

And it came to pass that not many days after his death, Laman and Lemuel and the sons of Ishmael were angry with me because of the admonitions of the Lord.

For I, Nephi, was constrained to speak unto them, according to his word; for I had spoken many things unto them, and also my father, before his death; many of which sayings are written upon mine other plates; for a more history part are written upon mine other plates.

And upon these I write the things of my soul, and many of the scriptures which are engraven upon the plates of brass. For my soul delighteth in the scriptures, and my heart pondereth them, and writeth them for the learning and the profit of my children.

Behold, my soul delighteth in the things of the Lord; and my heart pondereth continually upon the things which I have seen and heard.

Nevertheless, notwithstanding the great goodness of the Lord, in showing me his great and marvelous works, my heart exclaimeth: O wretched man that I am! Yea, my heart sorroweth because of my flesh; my soul grieveth because of mine iniquities.

I am encompassed about, because of the temptations and the sins which do so easily beset me.

And when I desire to rejoice, my heart groaneth because of my sins; nevertheless, I know in whom I have trusted.

My God hath been my support; he hath led me through mine afflictions in the wilderness; and he hath preserved me upon the waters of the great deep.

He hath filled me with his love, even unto the consuming of my flesh.

22 Han har satt mine fiender på plass og har fått dem til å skjelve for meg.

23 Se, han har hørt mitt rop om dagen, og han har gitt meg kunnskap ved syner om natten.

24 Og om dagen har jeg blitt mer tillitsfull i mektig bønn til ham, ja, min røst har jeg rettet oppad, og engler kom ned og betjente meg.

25 Og på hans Ånds vinger har mitt legeme blitt ført bort til overmåte høye fjell. Og mine øyne har skuet store ting, ja, altfor store for mennesket, derfor ble jeg belfalt at jeg ikke skulle skrive dem.

26 Og når jeg har sett så store ting, og Herren i sin velvil- lige nedstigning til menneskenes barn har sett til men- neskene med så stor barmhjertighet, hvorfor skulle så mitt hjerte gråte og min sjel dvele i sorgens dal og mitt kjød svinne hen og min styrke svekkes på grunn av mine plager?

27 Og hvorfor skulle jeg hengi meg til synd på grunn av mitt kjød? Ja, hvorfor skulle jeg gi etter for fristelser, så den onde får plass i mitt hjerte for å ødelegge min fred og plage min sjel? Hvorfor er jeg vred på grunn av min fiende?

28 Våk opp, min sjel! Synk ikke lenger sammen i synd. Fryd deg, mitt hjerte, og gi ikke lenger plass for min sjels fiende.

29 Bli ikke vred igjen på grunn av mine fiender. Svekk ikke min styrke på grunn av mine plager.

30 Fryd deg, mitt hjerte, og rop til Herren og si: O Herre, jeg vil prise deg for evig, ja, min sjel vil fryde seg i deg, min Gud og min frelses klippe.

31 O Herre, vil du forløse min sjel? Vil du utfri meg av mine fienders hender? Vil du la meg skjelve når synden viser seg?

32 Måtte helvetes porter stadig være stengt for meg, for mitt hjerte er sønderknust og min ånd er angrende! O Herre, lukk ikke din rettferdighets porter for meg, så jeg kan vandre på stien i dalens dyp, så jeg kan holde meg strengt til den jevne vei!

He hath confounded mine enemies, unto the causing of them to quake before me.

Behold, he hath heard my cry by day, and he hath given me knowledge by visions in the night-time.

And by day have I waxed bold in mighty prayer be- fore him; yea, my voice have I sent up on high; and an- gels came down and ministered unto me.

And upon the wings of his Spirit hath my body been carried away upon exceedingly high mountains. And mine eyes have beheld great things, yea, even too great for man; therefore I was bidden that I should not write them.

O then, if I have seen so great things, if the Lord in his condescension unto the children of men hath visited men in so much mercy, why should my heart weep and my soul linger in the valley of sorrow, and my flesh waste away, and my strength slacken, because of mine afflictions?

And why should I yield to sin, because of my flesh? Yea, why should I give way to temptations, that the evil one have place in my heart to destroy my peace and af- flict my soul? Why am I angry because of mine enemy?

Awake, my soul! No longer droop in sin. Rejoice, O my heart, and give place no more for the enemy of my soul.

Do not anger again because of mine enemies. Do not slacken my strength because of mine afflictions.

Rejoice, O my heart, and cry unto the Lord, and say: O Lord, I will praise thee forever; yea, my soul will re- joice in thee, my God, and the rock of my salvation.

O Lord, wilt thou redeem my soul? Wilt thou deliver me out of the hands of mine enemies? Wilt thou make me that I may shake at the appearance of sin?

May the gates of hell be shut continually before me, because that my heart is broken and my spirit is con- trite! O Lord, wilt thou not shut the gates of thy right- eousness before me, that I may walk in the path of the low valley, that I may be strict in the plain road!

33 O Herre, vil du innhulle meg i din rettferdighets kappe! O Herre, vil du åpne en vei så jeg kan slippe bort fra mine fiender! Vil du gjøre min sti rett foran meg. Legg ikke noen snublesten i min vei, men rydd veien foran meg, og sperr ikke min vei, men min fiendes veier.

34 O Herre, jeg har satt min lit til deg, og jeg vil stole på deg for evig. Jeg vil ikke sette min lit til kjøds arm, for jeg vet at forbannet er den som setter sin lit til kjøds arm. Ja, forbannet er den som setter sin lit til mennesket eller holder kjød for sin arm.

35 Ja, jeg vet at Gud gir villig til den som ber, ja, min Gud vil gi meg hvis jeg ikke ber upassende. Derfor vil jeg oppløfte min røst til deg, ja, jeg vil anrope deg, min Gud, min rettferdighets klippe. Se, min røst skal for evig stige opp til deg, min klippe og min evige Gud. Amen.

O Lord, wilt thou encircle me around in the robe of thy righteousness! O Lord, wilt thou make a way for mine escape before mine enemies! Wilt thou make my path straight before me! Wilt thou not place a stumbling block in my way—but that thou wouldst clear my way before me, and hedge not up my way, but the ways of mine enemy.

O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh; for I know that cursed is he that putteth his trust in the arm of flesh. Yea, cursed is he that putteth his trust in man or maketh flesh his arm.

Yea, I know that God will give liberally to him that asketh. Yea, my God will give me, if I ask not amiss; therefore I will lift up my voice unto thee; yea, I will cry unto thee, my God, the rock of my righteousness. Behold, my voice shall forever ascend up unto thee, my rock and mine everlasting God. Amen.

2 Nephi 5

- 1 Se, det skjedde at jeg, Nephi, anropte Herren min Gud meget på grunn av mine brødres vrede.
- 2 Men se, deres vrede mot meg tiltok i den grad at de forsøkte å ta mitt liv.
- 3 Ja, de knurret mot meg og sa: Vår yngre bror tenker å råde over oss, og vi har hatt mange prøvelser på grunn av ham. La oss derfor slå ham ihjel så vi ikke blir plaget mer på grunn av hans ord. For se, vi vil ikke at han skal råde over oss, for det tilkommer oss, som er de eldste brødre, å råde over dette folk.
- 4 Nå skriver jeg ikke på disse platene alle de ord som de knurret mot meg. Men det er tilstrekkelig for meg å si at de forsøkte å ta mitt liv.
- 5 Og det skjedde at Herren advarte meg – at jeg, Nephi, og alle som ville bli med meg, skulle skille lag med dem og flykte ut i villmarken.
- 6 Derfor skjedde det at jeg, Nephi, tok min familie og også Zoram og hans familie og Sam, min eldre bror, og hans familie og Jakob og Josef, mine yngre brødre, og også mine søstre og alle som ville bli med meg. Og de som ville bli med meg, var de som trodde på Guds advarsler og åpenbaringer, derfor lyttet de til mine ord.
- 7 Og vi tok våre telt og alt vi greide å få med oss, og reiste i villmarken i mange dager. Og etter at vi hadde reist i mange dager, slo vi opp teltene.
- 8 Og mitt folk ville at vi skulle kalle stedet Nephi, derfor kalte vi det Nephi.
- 9 Og alle som var med meg, ble enige om å kalle seg Nephis folk.
- 10 Og vi anstrengte oss for å holde Herrens bud, lover og befalinger i alle ting, ifølge Moseloven.
- 11 Og Herren var med oss, og det gikk oss overmåte vel, for vi sådde frø og høstet i rikt monn. Og vi begynte å ale opp storfe og småfe og alle slags dyr.

2 Nephi 5

- Behold, it came to pass that I, Nephi, did cry much unto the Lord my God, because of the anger of my brethren.
- But behold, their anger did increase against me, inso-much that they did seek to take away my life.
- Yea, they did murmur against me, saying: Our younger brother thinks to rule over us; and we have had much trial because of him; wherefore, now let us slay him, that we may not be afflicted more because of his words. For behold, we will not have him to be our ruler; for it belongs unto us, who are the elder brethren, to rule over this people.
- Now I do not write upon these plates all the words which they murmured against me. But it sufficeth me to say, that they did seek to take away my life.
- And it came to pass that the Lord did warn me, that I, Nephi, should depart from them and flee into the wilderness, and all those who would go with me.
- Wherefore, it came to pass that I, Nephi, did take my family, and also Zoram and his family, and Sam, mine elder brother and his family, and Jacob and Joseph, my younger brethren, and also my sisters, and all those who would go with me. And all those who would go with me were those who believed in the warnings and the revelations of God; wherefore, they did hearken unto my words.
- And we did take our tents and whatsoever things were possible for us, and did journey in the wilderness for the space of many days. And after we had journeyed for the space of many days we did pitch our tents.
- And my people would that we should call the name of the place Nephi; wherefore, we did call it Nephi.
- And all those who were with me did take upon them to call themselves the people of Nephi.
- And we did observe to keep the judgments, and the statutes, and the commandments of the Lord in all things, according to the law of Moses.
- And the Lord was with us; and we did prosper exceedingly; for we did sow seed, and we did reap again in abundance. And we began to raise flocks, and herds, and animals of every kind.

12 Og jeg, Nephi, hadde også tatt med meg oppteegnelse-
ne som var gravert på messingplatene, og likeså kulen,
eller kompasset, som ble gjort istand til min far ved
Herrens hånd ifølge det som er skrevet.

13 Og det skjedde at det begynte å gå oss overmåte vel,
og vi begynte å formere oss i landet.

14 Og jeg, Nephi, tok Labans sverd og laget mange sverd
etter samme mal for at det folk som nå ble kalt lamanit-
ter, ikke skulle få noen mulighet til å overfalle oss og
drepe oss, for jeg kjente deres hat til meg og mine barn
og til dem som ble kalt mitt folk.

15 Og jeg lærte mitt folk å bygge bygninger og arbeide i
allslags tre og i jern og i kobber og i messing og i stål og i
gull og i sølv og i kostbar malm som fantes i store meng-
der.

16 Og jeg, Nephi, bygget et tempel, og jeg konstruerte
det på samme måte som Salomos tempel, men det ble
ikke bygget av så mange kostelige ting, for de fantes ikke
i landet. Derfor kunne det ikke bygges likedan som
Salomos tempel, men det var konstruert på samme måte
som Salomos tempel, og håndverksmessig var det over-
måte fint.

17 Og det skjedde at jeg, Nephi, fikk mitt folk til å være
flittige og til å arbeide med sine hender.

18 Og det skjedde at de ville at jeg skulle være deres kon-
ge. Men jeg, Nephi, ønsket ikke at de skulle ha noen
konge. Likevel gjorde jeg alt som sto i min makt for
dem.

19 Og se, Herrens ord som han talte om dem, at jeg skul-
le lede dem og undervise dem, hadde gått i oppfyllelse
for mine brødre. Derfor hadde jeg ledet dem og under-
vist dem ifølge Herrens befalinger inntil den tid da de
forsøkte å ta mitt liv.

20 Derfor gikk Herrens ord i oppfyllelse da han talte til
meg og sa: Hvis de ikke vil lytte til dine ord, skal de bli
avskåret fra Herrens nærhet. Og se, de ble avskåret fra
hans nærhet.

And I, Nephi, had also brought the records which
were engraven upon the plates of brass; and also the
ball, or compass, which was prepared for my father by
the hand of the Lord, according to that which is writ-
ten.

And it came to pass that we began to prosper exceed-
ingly, and to multiply in the land.

And I, Nephi, did take the sword of Laban, and after
the manner of it did make many swords, lest by any
means the people who were now called Lamanites
should come upon us and destroy us; for I knew their
hatred towards me and my children and those who were
called my people.

And I did teach my people to build buildings, and to
work in all manner of wood, and of iron, and of copper,
and of brass, and of steel, and of gold, and of silver, and
of precious ores, which were in great abundance.

And I, Nephi, did build a temple; and I did construct
it after the manner of the temple of Solomon save it
were not built of so many precious things; for they were
not to be found upon the land, wherefore, it could not
be built like unto Solomon's temple. But the manner of
the construction was like unto the temple of Solomon;
and the workmanship thereof was exceedingly fine.

And it came to pass that I, Nephi, did cause my peo-
ple to be industrious, and to labor with their hands.

And it came to pass that they would that I should be
their king. But I, Nephi, was desirous that they should
have no king; nevertheless, I did for them according to
that which was in my power.

And behold, the words of the Lord had been fulfilled
unto my brethren, which he spake concerning them,
that I should be their ruler and their teacher.
Wherefore, I had been their ruler and their teacher, ac-
cording to the commandments of the Lord, until the
time they sought to take away my life.

Wherefore, the word of the Lord was fulfilled which
he spake unto me, saying that: Inasmuch as they will
not hearken unto thy words they shall be cut off from
the presence of the Lord. And behold, they were cut off
from his presence.

21 Og på grunn av deres misgjerninger hadde han latt forbannelsen komme over dem, ja, en svær forbannelse. For se, de hadde forherdet sine hjerter mot ham, så de var blitt som flint. Derfor, da de var hvite og overmåte skjønne og tiltalende, lot Gud Herren dem få en mørk hud så de ikke skulle være tiltrekkende for mitt folk.

22 Og så sier Gud Herren: Jeg vil la dem virke frastøtende på ditt folk hvis de ikke omvender seg fra sine synder.

23 Og forbannet skal hans ætt være som blander seg med deres ætt, for de skal forbannes med den samme forbannelse. Og Herren talte det, og det ble gjort.

24 Og på grunn av den forbannelse som var over dem, ble de et dovent folk, fulle av svik og bedrag, og gikk på leting etter rovdyr i villmarken.

25 Og Gud Herren sa til meg: De skal være en svøpe for din ætt for å mane dem til ettertanke om meg. Og hvis de ikke husker meg og lytter til mine ord, skal de tukte dem, endog til ødeleggelse.

26 Og det skjedde at jeg, Nephi, innviet Jakob og Josef til å være prester og lærere over mitt folks land.

27 Og det skjedde at vi levde på en måte som bragte lykke.

28 Og tredve år var gått siden vi forlot Jerusalem.

29 Og jeg, Nephi, hadde hittil ført opptegnelsene over mitt folk på mine plater som jeg hadde laget.

30 Og det skjedde at Gud Herren sa til meg: Lag andre plater, og du skal gravere mange ting på dem som er gode i mine øyne og til gagn for ditt folk.

31 Derfor, for å være lydige mot Herrens befalinger gikk jeg, Nephi, og laget disse platene, og på dem har jeg gravert disse ting.

32 Og jeg graverte det som er velbehagelig for Gud. Og hvis mitt folk finner behag i det som er av Gud, vil de finne behag i det jeg har gravert på disse platene.

And he had caused the cursing to come upon them, yea, even a sore cursing, because of their iniquity. For behold, they had hardened their hearts against him, that they had become like unto a flint; wherefore, as they were white, and exceedingly fair and delightsome, that they might not be enticing unto my people the Lord God did cause a skin of blackness to come upon them.

And thus saith the Lord God: I will cause that they shall be loathsome unto thy people, save they shall repent of their iniquities.

And cursed shall be the seed of him that mixeth with their seed; for they shall be cursed even with the same cursing. And the Lord spake it, and it was done.

And because of their cursing which was upon them they did become an idle people, full of mischief and subtlety, and did seek in the wilderness for beasts of prey.

And the Lord God said unto me: They shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in remembrance of me; and inasmuch as they will not remember me, and hearken unto my words, they shall scourge them even unto destruction.

And it came to pass that I, Nephi, did consecrate Jacob and Joseph, that they should be priests and teachers over the land of my people.

And it came to pass that we lived after the manner of happiness.

And thirty years had passed away from the time we left Jerusalem.

And I, Nephi, had kept the records upon my plates, which I had made, of my people thus far.

And it came to pass that the Lord God said unto me: Make other plates; and thou shalt engraven many things upon them which are good in my sight, for the profit of thy people.

Wherefore, I, Nephi, to be obedient to the commandments of the Lord, went and made these plates upon which I have engraven these things.

And I engraved that which is pleasing unto God. And if my people are pleased with the things of God they will be pleased with mine engravings which are upon these plates.

33 Og hvis mitt folk ønsker å kjenne mitt folks historie mer utførlig, må de granske mine andre plater.

And if my people desire to know the more particular part of the history of my people they must search mine other plates.

34 Og det er tilstrekkelig for meg å si at førti år var gått, og vi hadde allerede hatt kriger og stridigheter med våre brødre.

And it sufficeth me to say that forty years had passed away, and we had already had wars and contentions with our brethren.

2 Nephi 6

- 1 Jakobs, Nephis brors ord, som han talte til Nephis folk:
- 2 Se, mine elskede brødre, jeg, Jakob, som er blitt kalt av Gud og ordinert etter hans hellige orden og er blitt innviet av min bror Nephi, som dere ser hen til som en konge eller beskytter, og som dere er avhengige av for å være trygge, se, dere vet at jeg har talt overmåte mange ting til dere.
- 3 Likevel taler jeg til dere igjen, for jeg ønsker deres sjelers velferd. Ja, jeg er meget bekymret for dere, og dere vet selv at jeg alltid har vært det. For jeg har formant dere med all iver, og jeg har undervist dere i min fars ord. Og jeg har talt til dere om alt som er skrevet fra verden ble skapt.
- 4 Og nå, se, jeg ønsker å tale til dere om de ting som er og som skal komme, derfor vil jeg lese Jesajas ord for dere. Og det er de ord som min bror har ønsket at jeg skulle tale til dere. Og jeg taler til dere til deres gavn, så dere kan få lære og kan lovprise deres Guds navn.
- 5 Og nå, de ord som jeg skal lese, er de som Jesaja talte angående hele Israels hus. Derfor kan de anvendes på dere, for dere er av Israels hus. Og det er mange ting som er uttalt ved Jesaja, som kan anvendes på dere fordi dere er av Israels hus.
- 6 Og nå, dette er ordene: Så sier Gud Herren: Se, jeg vil løfte min hånd for hedningefolkene og heve mitt banner for folket, og de skal komme med dine sønner i sine armer, og dine døtre skal de bære på sine skuldre.
- 7 Og konger skal være dine fosterfedre og deres dronninger dine ammer. De skal kaste seg på sitt ansikt til jorden for deg, og dine føtters støv skal de slikke. Og du skal kjenne at jeg er Herren, og at de som venter på meg, ikke skal bli til skamme.
- 8 Og nå vil jeg, Jakob, si noe om disse ord. For se, Herren har vist meg at de som var i Jerusalem der vi kom fra, er blitt drept eller ført bort som fanger.

2 Nephi 6

The words of Jacob, the brother of Nephi, which he spake unto the people of Nephi:

Behold, my beloved brethren, I, Jacob, having been called of God, and ordained after the manner of his holy order, and having been consecrated by my brother Nephi, unto whom ye look as a king or a protector, and on whom ye depend for safety, behold ye know that I have spoken unto you exceedingly many things.

Nevertheless, I speak unto you again; for I am desirous for the welfare of your souls. Yea, mine anxiety is great for you; and ye yourselves know that it ever has been. For I have exhorted you with all diligence; and I have taught you the words of my father; and I have spoken unto you concerning all things which are written, from the creation of the world.

And now, behold, I would speak unto you concerning things which are, and which are to come; wherefore, I will read you the words of Isaiah. And they are the words which my brother has desired that I should speak unto you. And I speak unto you for your sakes, that ye may learn and glorify the name of your God.

And now, the words which I shall read are they which Isaiah spake concerning all the house of Israel; wherefore, they may be likened unto you, for ye are of the house of Israel. And there are many things which have been spoken by Isaiah which may be likened unto you, because ye are of the house of Israel.

And now, these are the words: Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their faces towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

And now I, Jacob, would speak somewhat concerning these words. For behold, the Lord has shown me that those who were at Jerusalem, from whence we came, have been slain and carried away captive.

- 9 Likevel har Herren vist meg at de skal vende tilbake igjen, og han har også vist meg at Gud Herren, Israels Hellige, skal åpenbare seg for dem i kjødet. Og etter at han har åpenbart seg, skal de piske ham og korsfeste ham, ifølge det som ble sagt av den engel som fortalte meg det.
- 10 Og etter at de har forherdet sine hjerter og har vært hårdnakkete mot Israels Hellige, se, da skal Israels Helliges straffedommer komme over dem. Og den dag kommer da de skal bli slått og plaget.
- 11 Derfor, etter at de er drevet hit og dit, for så sier engelen, skal mange bli plaget i kjødet og skal ikke gå til grunne på grunn av de trofastes bønner. De skal bli adspredt og slått og hatet, ikke desto mindre vil Herren være barmhjertig mot dem, så de, når de kommer til kunnskap om sin Forløser, igjen skal samles inn til sine arveland.
- 12 Og velsignet er hedningefolkene, de som profeten har skrevet om, for se, hvis de omvender seg og ikke kjemper mot Sion og ikke forener seg med den store og avskyelige kirke, skal de bli frelst. For Gud Herren vil oppfylle sine pakter som han har inngått med sine barn, og dette er grunnen til at profeten har skrevet disse ting.
- 13 Derfor skal de som kjemper mot Sion og mot Herrens pakts folk, slikke støvet av deres føtter, og Herrens folk skal ikke gjøres til skamme. For Herrens folk er de som venter på ham, for de venter fremdeles på at Messias skal komme.
- 14 Og se, ifølge profetens ord vil Messias for annen gang begynne å vinne dem tilbake. Derfor vil han åpenbare seg for dem i kraft og stor herlighet, så deres fiender blir ødelagt, når den dag kommer at de skal tro på ham. Og han vil ikke ødelegge noen som tror på ham.

Nevertheless, the Lord has shown unto me that they should return again. And he also has shown unto me that the Lord God, the Holy One of Israel, should manifest himself unto them in the flesh; and after he should manifest himself they should scourge him and crucify him, according to the words of the angel who spake it unto me.

And after they have hardened their hearts and stiffened their necks against the Holy One of Israel, behold, the judgments of the Holy One of Israel shall come upon them. And the day cometh that they shall be smitten and afflicted.

Wherefore, after they are driven to and fro, for thus saith the angel, many shall be afflicted in the flesh, and shall not be suffered to perish, because of the prayers of the faithful; they shall be scattered, and smitten, and hated; nevertheless, the Lord will be merciful unto them, that when they shall come to the knowledge of their Redeemer, they shall be gathered together again to the lands of their inheritance.

And blessed are the Gentiles, they of whom the prophet has written; for behold, if it so be that they shall repent and fight not against Zion, and do not unite themselves to that great and abominable church, they shall be saved; for the Lord God will fulfil his covenants which he has made unto his children; and for this cause the prophet has written these things.

Wherefore, they that fight against Zion and the covenant people of the Lord shall lick up the dust of their feet; and the people of the Lord shall not be ashamed. For the people of the Lord are they who wait for him; for they still wait for the coming of the Messiah.

And behold, according to the words of the prophet, the Messiah will set himself again the second time to recover them; wherefore, he will manifest himself unto them in power and great glory, unto the destruction of their enemies, when that day cometh when they shall believe in him; and none will he destroy that believe in him.

15 Og de som ikke tror på ham, skal bli ødelagt, både ved ild og ved uvær og ved jordskjelv og ved blodsutgytelse og ved pest og ved hungersnød. Og de skal vite at Herren er Gud, Israels Hellige.

16 For skal byttet bli tatt fra den mektige eller den lovli-
ge fange settes fri?

17 Men så sier Herren: Selv den mektiges fanger skal tas bort, og tyrannens bytte skal settes fri, for den Mektige Gud skal befri sitt folk, paktens folk. For så sier Herren: Jeg vil stride mot ham som strider mot deg,

18 og jeg vil la dine undertrykkere ete sitt eget kjøtt. De skal bli beruset av sitt eget blod som av søt vin, og alt kjød skal kjenne at jeg, Herren, er din Frelser og din Forløser, Jakobs Mektige.

And they that believe not in him shall be destroyed, both by fire, and by tempest, and by earthquakes, and by bloodsheds, and by pestilence, and by famine. And they shall know that the Lord is God, the Holy One of Israel.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captive delivered?

But thus saith the Lord: Even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for the Mighty God shall deliver his covenant people. For thus saith the Lord: I will contend with them that contendeth with thee—

And I will feed them that oppress thee, with their own flesh; and they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I the Lord am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

2 Nephi 7

- 1 Ja, for så sier Herren: Har jeg skilt meg fra dere, eller har jeg vist dere bort for evig? For så sier Herren: Hvor er deres mors skilsmissebrev? Til hvem har jeg gitt dere, eller til hvem av mine skyldnere har jeg solgt dere? Ja, til hvem har jeg solgt dere? Se, for deres synders skyld har dere solgt dere selv, og for deres overtredelsers skyld er deres mor vist bort.
- 2 Derfor, da jeg kom, var det ingen der, da jeg ropte, var det ingen som svarte. O Israels hus, er min hånd for kort til å forløse, eller er det ingen kraft hos meg til å befri? Se, når jeg irettesetter, tørker jeg havet ut, jeg gjør deres elver til en ørken, og fiskene der stinker fordi vannet er tørket ut, og de dør av tørst.
- 3 Jeg kler himlene i sort og innhyller dem i sørgedrakt.
- 4 Gud Herren har gitt meg de lærdes tunge, så jeg kunne vite hvordan jeg skulle tale et ord i rette tid til deg, O Israels hus. Når dere er trette, vekker han morgen etter morgen. Han vekker mitt øre til å høre som de lærde.
- 5 Gud Herren har åpnet mitt øre, og jeg var ikke gjenstridig, heller ikke vendte jeg meg bort.
- 6 Min rygg vendte jeg til dem som slo, og mine kinn til dem som rykket håret av meg. Jeg skjulte ikke mitt ansikt for hån og spytt.
- 7 For Gud Herren vil hjelpe meg, derfor skal jeg ikke gjøres til skamme. Derfor har jeg gjort mitt ansikt hårdt som flint, og jeg vet at jeg ikke skal skjemmes.
- 8 Og Herren er nær, og han rettfærdiggjør meg. Hvem vil stride med meg? La oss stå sammen. Hvem er min motstander? La ham komme hit til meg, og jeg vil slå ham med min munns kraft.
- 9 For Gud Herren vil hjelpe meg. Og alle som fordømmer meg, se, de skal alle bli gamle som et klesplagg, og møllen skal spise dem opp.
- 10 Hvem blant dere som frykter Herren og adlyder hans tjeners røst, vandrer i mørke og er uten lys?

2 Nephi 7

Yea, for thus saith the Lord: Have I put thee away, or have I cast thee off forever? For thus saith the Lord: Where is the bill of your mother's divorcement? To whom have I put thee away, or to which of my creditors have I sold you? Yea, to whom have I sold you? Behold, for your iniquities have ye sold yourselves, and for your transgressions is your mother put away.

Wherefore, when I came, there was no man; when I called, yea, there was none to answer. O house of Israel, is my hand shortened at all that it cannot redeem, or have I no power to deliver? Behold, at my rebuke I dry up the sea, I make their rivers a wilderness and their fish to stink because the waters are dried up, and they die because of thirst.

I clothe the heavens with blackness, and I make sackcloth their covering.

The Lord God hath given me the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season unto thee, O house of Israel. When ye are weary he waketh morning by morning. He waketh mine ear to hear as the learned.

The Lord God hath opened mine ear, and I was not rebellious, neither turned away back.

I gave my back to the smiter, and my cheeks to them that plucked off the hair. I hid not my face from shame and spitting.

For the Lord God will help me, therefore shall I not be confounded. Therefore have I set my face like a flint, and I know that I shall not be ashamed.

And the Lord is near, and he justifieth me. Who will contend with me? Let us stand together. Who is mine adversary? Let him come near me, and I will smite him with the strength of my mouth.

For the Lord God will help me. And all they who shall condemn me, behold, all they shall wax old as a garment, and the moth shall eat them up.

Who is among you that feareth the Lord, that obeyeth the voice of his servant, that walketh in darkness and hath no light?

11 Se, alle dere som tenner ild og omgir dere med gnistregn, vandre i lyset av deres ild og i det gnistregn som dere har tent. Dette skal dere få fra min hånd: Dere skal være nedbøyet i sorg.

Behold all ye that kindle fire, that compass yourselves about with sparks, walk in the light of your fire and in the sparks which ye have kindled. This shall ye have of mine hand—ye shall lie down in sorrow.

2 Nephi 8

- 1 Lytt til meg, dere som jager etter rettferdighet. Se hen til den klippe dere er hugget ut av, og det stenbrudd dere er gravd ut av.
- 2 Se hen til Abraham, deres far, og til Sara, hun som fødte dere, for ham alene kalte jeg og velsignet.
- 3 For Herren skal trøste Sion, han vil trøste alle hennes øde steder, og han vil gjøre hennes villmark lik Eden og hennes ørken lik Herrens have. Fryd og glede skal finnes der, takksigelse og lovsang.
- 4 Lytt til meg, mitt folk, og lån meg øre, min nasjon, for lov skal utgå fra meg, og min rett vil jeg sette til et lys for folket.
- 5 Min rettferdighet er nær, min frelse er gått ut, og min arm skal dømme folket. Øyene skal se hen til meg, og til min arm skal de sette sin lit.
- 6 Løft deres øyne mot himlene, og se på jorden her nede, for himlene skal forsvinne som røk, og jorden skal bli gammel som et klesplagg, og de som bor på den, skal dø på samme måte. Men min frelse skal vare evindelig, og min rettferdighet skal ikke avskaffes.
- 7 Lytt til meg, dere som kjenner rettferdighet, du folk som har min lov skrevet i ditt hjerte. Frykt ikke for menneskers hån, og vær heller ikke redd for deres spottende ord.
- 8 For møllen skal spise dem opp som et klesplagg, og larven skal fortære dem som ull. Men min rettferdighet skal vare evindelig, og min frelse fra generasjon til generasjon.
- 9 Våkne opp, våkne opp, kle deg i styrke, O Herrens arm! Våkne opp som i gamle dager. Var det ikke du som felte Rahab og såret dragen?
- 10 Er det ikke du som har tørket ut havet, vannet i det store dyp, som har gjort havets bunn til en vei, så de som ble reddet, kunne gå over?

2 Nephi 8

Hearken unto me, ye that follow after righteousness. Look unto the rock from whence ye are hewn, and to the hole of the pit from whence ye are digged.

Look unto Abraham, your father, and unto Sarah, she that bare you; for I called him alone, and blessed him.

For the Lord shall comfort Zion, he will comfort all her waste places; and he will make her wilderness like Eden, and her desert like the garden of the Lord. Joy and gladness shall be found therein, thanksgiving and the voice of melody.

Hearken unto me, my people; and give ear unto me, O my nation; for a law shall proceed from me, and I will make my judgment to rest for a light for the people.

My righteousness is near; my salvation is gone forth, and mine arm shall judge the people. The isles shall wait upon me, and on mine arm shall they trust.

Lift up your eyes to the heavens, and look upon the earth beneath; for the heavens shall vanish away like smoke, and the earth shall wax old like a garment; and they that dwell therein shall die in like manner. But my salvation shall be forever, and my righteousness shall not be abolished.

Hearken unto me, ye that know righteousness, the people in whose heart I have written my law, fear ye not the reproach of men, neither be ye afraid of their revilings.

For the moth shall eat them up like a garment, and the worm shall eat them like wool. But my righteousness shall be forever, and my salvation from generation to generation.

Awake, awake! Put on strength, O arm of the Lord; awake as in the ancient days. Art thou not he that hath cut Rahab, and wounded the dragon?

Art thou not he who hath dried the sea, the waters of the great deep; that hath made the depths of the sea a way for the ransomed to pass over?

11 Derfor skal Herrens forløste vende tilbake og komme syngende til Sion, og evig glede og hellighet skal være over deres hoder, og de skal oppnå fryd og glede. Sorg og sukk skal flykte.

12 Jeg er den, ja, jeg er den som trøster dere. Se, hvem er du at du skulle frykte for mennesket som skal dø, og for menneskebarn som skal bli lik gress,

13 og du glemmer Herren, din skaper, som har utspent himlene og lagt jordens grunnvoll, og hver eneste dag har engstet deg for undertrykkerens vrede som om han var rede til å ødelegge? Og hvor er undertrykkerens vrede?

14 Snart skal den landflyktige som ligger i lenker, bli løst, og han skal ikke dø i fangehullet, heller ikke skal han mangle sitt brød.

15 Men jeg er Herren din Gud, som får bølgene til å bruse, Hærskarenes Herre er mitt navn.

16 Og jeg har lagt mine ord i din munn og har gjemt deg i min hånds skygge, så jeg kunne plante himlene og legge jordens grunnvoll og si til Sion: Se, du er mitt folk.

17 Våk opp, våk opp, stå opp, O Jerusalem, som av Herrens hånd har fått hans vredes beger å drikke. Det store tumlebegeret har du drukket ut til siste dråpe.

18 Og av alle de sønner hun har født, har hun ingen som leder henne, heller ingen som tar henne ved hånden av alle de sønner hun har fostret.

19 Disse to sønner er kommet til deg og viser medynk med deg, med din ødeleggelse og undergang og sult og sverd, og ved hvem skal jeg trøste deg?

20 Dine sønner ligger avmektige på alle gatehjørner, unntatt disse to. Som en hjort i garnet er de fylt av Herrens vrede, av din Guds irettesettelse.

21 Derfor hør dette, du som er plaget, du som er drukken, og ikke av vin:

22 Så sier din Herre, Herren og din Gud fører sitt folks sak: Se, jeg har tatt tumlebegeret ut av din hånd, bunnfallet i mitt vredes beger. Aldri mer skal du drikke av det igjen.

Therefore, the redeemed of the Lord shall return, and come with singing unto Zion; and everlasting joy and holiness shall be upon their heads; and they shall obtain gladness and joy; sorrow and mourning shall flee away.

I am he; yea, I am he that comforteth you. Behold, who art thou, that thou shouldst be afraid of man, who shall die, and of the son of man, who shall be made like unto grass?

And forgettest the Lord thy maker, that hath stretched forth the heavens, and laid the foundations of the earth, and hast feared continually every day, because of the fury of the oppressor, as if he were ready to destroy? And where is the fury of the oppressor?

The captive exile hasteneth, that he may be loosed, and that he should not die in the pit, nor that his bread should fail.

But I am the Lord thy God, whose waves roared; the Lord of Hosts is my name.

And I have put my words in thy mouth, and have covered thee in the shadow of mine hand, that I may plant the heavens and lay the foundations of the earth, and say unto Zion: Behold, thou art my people.

Awake, awake, stand up, O Jerusalem, which hast drunk at the hand of the Lord the cup of his fury— thou hast drunken the dregs of the cup of trembling wrung out—

And none to guide her among all the sons she hath brought forth; neither that taketh her by the hand, of all the sons she hath brought up.

These two sons are come unto thee, who shall be sorry for thee—thy desolation and destruction, and the famine and the sword—and by whom shall I comfort thee?

Thy sons have fainted, save these two; they lie at the head of all the streets; as a wild bull in a net, they are full of the fury of the Lord, the rebuke of thy God.

Therefore hear now this, thou afflicted, and drunken, and not with wine:

Thus saith thy Lord, the Lord and thy God pleadeth the cause of his people; behold, I have taken out of thine hand the cup of trembling, the dregs of the cup of my fury; thou shalt no more drink it again.

23 Men jeg vil gi det i deres hånd som plager deg, som har sagt til din sjel: Bøy deg ned, så vi kan gå over. Og du la deg ned på marken til en gate for dem som gikk over deg.

24 Våkn opp, våkn opp og kle deg i din styrke, O Sion. Ta på deg dine skjønne klær, O Jerusalem den hellige by, for heretter skal aldri mer de uomskårne og de urene komme inn i deg.

25 Ryst støvet av deg, stå opp, ta plass, O Jerusalem! Frigjør deg fra båndene om din hals, O fangne Sions datter.

But I will put it into the hand of them that afflict thee; who have said to thy soul: Bow down, that we may go over—and thou hast laid thy body as the ground and as the street to them that went over.

Awake, awake, put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city; for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

2 Nephi 9

- 1 Og nå, mine elskede brødre, jeg har lest dette så dere kan kjenne til de Herrens pakter som han har inngått med hele Israels hus,
- 2 og at han har talt til jødene ved sine hellige profeters munn helt fra begynnelsen og nedover fra generasjon til generasjon, inntil den tid kommer da de skal føres tilbake til Guds sanne kirke og hjord, når de skal samles hjem til sine arveland og skal slå seg ned i alle sine lovede land.
- 3 Se, mine elskede brødre, jeg taler disse ting til dere så dere kan fryde dere og løfte deres hoder for evig på grunn av de velsignelser som Gud Herren skal gi til deres barn.
- 4 For jeg vet at mange av dere har gransket mye for å få vite om ting som skal skje. Derfor vet jeg at dere vet at vårt kjød må tæres bort og dø. Likevel skal vi i våre legemer se Gud.
- 5 Ja, jeg vet at dere vet at han i legemet skal vise seg for dem som bor i Jerusalem hvor vi kom fra, for det er nødvendig at det skjer blant dem. For det tilkommer den store Skaper å bli underlagt mennesket i kjødet og dø for alle mennesker, så alle mennesker kan bli underlagt ham.
- 6 For likesom døden er kommet til alle mennesker for å oppfylle den store Skapers barmhjertige plan, må det nødvendigvis være en kraft til oppstandelse, og oppstandelsen må nødvendigvis komme til mennesket på grunn av fallet, og fallet kom på grunn av overtredelse. Og fordi menneskene falt, ble de avskåret fra Herrens nærhet.
- 7 Derfor må det nødvendigvis være en altomfattende forsoning, for hvis det ikke skulle være en altomfattende forsoning, kunne ikke denne forkrenkelighet iklé seg uforkrenkelighet. Den første dom som kom over mennesket, måtte derfor nødvendigvis ha bestått og vart evindeligg, og hvis så var, måtte dette kjød ha blitt lagt ned for å råtne og smuldre til sin moder jord for aldri mer å oppstå.

2 Nephi 9

And now, my beloved brethren, I have read these things that ye might know concerning the covenants of the Lord that he has covenanted with all the house of Israel—

That he has spoken unto the Jews, by the mouth of his holy prophets, even from the beginning down, from generation to generation, until the time comes that they shall be restored to the true church and fold of God; when they shall be gathered home to the lands of their inheritance, and shall be established in all their lands of promise.

Behold, my beloved brethren, I speak unto you these things that ye may rejoice, and lift up your heads forever, because of the blessings which the Lord God shall bestow upon your children.

For I know that ye have searched much, many of you, to know of things to come; wherefore I know that ye know that our flesh must waste away and die; nevertheless, in our bodies we shall see God.

Yea, I know that ye know that in the body he shall show himself unto those at Jerusalem, from whence we came; for it is expedient that it should be among them; for it behooveth the great Creator that he suffereth himself to become subject unto man in the flesh, and die for all men, that all men might become subject unto him.

For as death hath passed upon all men, to fulfil the merciful plan of the great Creator, there must needs be a power of resurrection, and the resurrection must needs come unto man by reason of the fall; and the fall came by reason of transgression; and because man became fallen they were cut off from the presence of the Lord.

Wherefore, it must needs be an infinite atonement—save it should be an infinite atonement this corruption could not put on incorruption. Wherefore, the first judgment which came upon man must needs have remained to an endless duration. And if so, this flesh must have laid down to rot and to crumble to its mother earth, to rise no more.

- 8 O, Guds visdom, barmhjertighet og nåde! For se, hvis kjødet aldri mer skulle oppstå, måtte våre ånder bli underlagt den engel som falt fra den evige Guds nærhet og ble djevelen, for aldri mer å oppstå.
- 9 Og våre ånder måtte ha blitt lik ham, og vi ville ha blitt djevler, en djevls engler, for å bli avskåret fra vår Guds nærhet og for å bo hos løgnens far, ulykkelige som han selv, ja, hos det vesen som dåret våre første foreldre, som forvandler seg til nesten en lysets engel og oppegger menneskenes barn til hemmelige mordsammensvergelses og alle slags hemmelige mørkets gjerninger.
- 10 Hvor stor er ikke vår Guds godhet, han som bereder en vei så vi kan slippe bort fra dette grufulle uhyres favntak, ja, det uhyre, død og helvete som jeg kaller legemets død og også åndens død.
- 11 Og på grunn av vår Guds, Israels Helliges, vei til befrielse skal den død jeg har omtalt som er den timelige eller gravens død, frigi sine døde.
- 12 Og den død som jeg har omtalt som er den åndelige død, en åndelig død som er helvete, skal frigi sine døde. Derfor må død og helvete frigi sine døde. Helvete må frigi sine fangne ånder, og graven må frigi sine fangne legemer, og menneskenes legemer og ånder vil bli gjenforenet med hverandre, og dette skjer ved Israels Helliges kraft til oppstandelse.
- 13 Hvor stor er ikke vår Guds plan! For på den annen side må Guds paradys frigi de rettferdiges ånder, og graven frigi de rettferdiges legemer. Ånd og legeme er igjen føyet sammen, og alle mennesker blir uforkrenkelige og udødelige, og de er levende sjeler som har en fullkommen kunnskap likesom oss i kjødet, bortsett fra at vår kunnskap skal være fullkommen.
- 14 Derfor skal vi ha en fullkommen kunnskap om all vår skyld og vår urenhet og vår nakenhet, og de rettferdige skal ha en fullkommen kunnskap om sin glede og sin rettferdighet og være ikledd renhet, ja, rettferdighetens kappe.

O the wisdom of God, his mercy and grace! For behold, if the flesh should rise no more our spirits must become subject to that angel who fell from before the presence of the Eternal God, and became the devil, to rise no more.

And our spirits must have become like unto him, and we become devils, angels to a devil, to be shut out from the presence of our God, and to remain with the father of lies, in misery, like unto himself; yea, to that being who beguiled our first parents, who transformeth himself nigh unto an angel of light, and stirreth up the children of men unto secret combinations of murder and all manner of secret works of darkness.

O how great the goodness of our God, who prepareth a way for our escape from the grasp of this awful monster; yea, that monster, death and hell, which I call the death of the body, and also the death of the spirit.

And because of the way of deliverance of our God, the Holy One of Israel, this death, of which I have spoken, which is the temporal, shall deliver up its dead; which death is the grave.

And this death of which I have spoken, which is the spiritual death, shall deliver up its dead; which spiritual death is hell; wherefore, death and hell must deliver up their dead, and hell must deliver up its captive spirits, and the grave must deliver up its captive bodies, and the bodies and the spirits of men will be restored one to the other; and it is by the power of the resurrection of the Holy One of Israel.

O how great the plan of our God! For on the other hand, the paradise of God must deliver up the spirits of the righteous, and the grave deliver up the body of the righteous; and the spirit and the body is restored to itself again, and all men become incorruptible, and immortal, and they are living souls, having a perfect knowledge like unto us in the flesh, save it be that our knowledge shall be perfect.

Wherefore, we shall have a perfect knowledge of all our guilt, and our uncleanness, and our nakedness; and the righteous shall have a perfect knowledge of their enjoyment, and their righteousness, being clothed with purity, yea, even with the robe of righteousness.

15 Og det skal skje at når alle mennesker har gått over fra denne første død til liv, ettersom de er blitt udødelige, må de stå for Israels Helliges domstol, og så kommer dommen, og så må de dømmes ifølge Guds hellige dom.

16 Og visselig, så sant Herren lever, for Gud Herren har sagt det, og det er hans evige ord som ikke kan forgå, skal de som er rettferdige, fremdeles være rettferdige, og de som er urene, skal fremdeles være urene. De som er urene, er derfor djevelen og hans engler, og de skal gå bort til den evige ild som er beredt for dem. Og deres pine er som en sjø av ild og sjoel, hvis flamme stiger opp evindeligg og alltid og aldri tar slutt.

17 O vår Guds storhet og rettferdighet! For han virkeliggjør alle sine ord, og de har gått ut av hans munn, og hans lov må oppfylles.

18 Men se, de rettferdige, de hellige som tilhører Israels Hellige, de som har trodd på Israels Hellige, de som har båret verdens mange kors og har foraktet dens skam, de skal arve Guds rike, som var beredt for dem fra verdens grunnvoll ble lagt, og deres glede skal for evig være fullkommen.

19 O vår Guds, Israels Helliges, store barmhjertighet! For han befrir sine hellige fra det grufulle uhyre djevelen og døden og helvete og ildsjøen som brenner med sjoel, som er uendelig pine.

20 Hvor stor er ikke vår Guds hellighet! For han vet alle ting, og det er ikke noe som han ikke vet.

21 Og han kommer til verden for å frelse alle mennesker hvis de vil lytte til hans røst. For se, han lider alle menneskers smerter, ja, hver levende skapnings smerter, både menns, kvinners og barns som tilhører Adams familie.

22 Og han lider dette så oppstandelsen kan få virkning for alle mennesker, så alle kan stå for ham på den store dommens dag.

23 Og han befaler alle mennesker at de må omvende seg og bli døpt i hans navn og ha fullkommen tro på Israels Hellige, ellers kan de ikke bli frelst i Guds rike.

And it shall come to pass that when all men shall have passed from this first death unto life, insomuch as they have become immortal, they must appear before the judgment-seat of the Holy One of Israel; and then cometh the judgment, and then must they be judged according to the holy judgment of God.

And assuredly, as the Lord liveth, for the Lord God hath spoken it, and it is his eternal word, which cannot pass away, that they who are righteous shall be righteous still, and they who are filthy shall be filthy still; wherefore, they who are filthy are the devil and his angels; and they shall go away into everlasting fire, prepared for them; and their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever and has no end.

O the greatness and the justice of our God! For he executeth all his words, and they have gone forth out of his mouth, and his law must be fulfilled.

But, behold, the righteous, the saints of the Holy One of Israel, they who have believed in the Holy One of Israel, they who have endured the crosses of the world, and despised the shame of it, they shall inherit the kingdom of God, which was prepared for them from the foundation of the world, and their joy shall be full forever.

O the greatness of the mercy of our God, the Holy One of Israel! For he delivereth his saints from that awful monster the devil, and death, and hell, and that lake of fire and brimstone, which is endless torment.

O how great the holiness of our God! For he knoweth all things, and there is not anything save he knows it.

And he cometh into the world that he may save all men if they will hearken unto his voice; for behold, he suffereth the pains of all men, yea, the pains of every living creature, both men, women, and children, who belong to the family of Adam.

And he suffereth this that the resurrection might pass upon all men, that all might stand before him at the great and judgment day.

And he commandeth all men that they must repent, and be baptized in his name, having perfect faith in the Holy One of Israel, or they cannot be saved in the kingdom of God.

- 24 Og hvis de ikke vil omvende seg og tro på hans navn og bli døpt i hans navn og holde ut til enden, må de bli fordømt. For Gud Herren, Israels Hellige, har sagt det.
- 25 Derfor har han gitt en lov, og hvor ingen lov er gitt, er det ingen straff, og hvor ingen straff er, er det ingen fordømmelse. Og hvor ingen fordømmelse er, har Israels Helliges barmhjertighet krav på dem på grunn av forsoningen, for de er befridd ved hans kraft.
- 26 For forsoningen oppfyller hans rettferdighets krav på alle dem som ikke ble gitt loven, så de blir befridd fra det grufulle uhyre, døden og helvete og djevelen og sjøen av ild og svovel, som er uendelig pine. Og de føres tilbake til den Gud som ga dem livsånde og som er Israels Hellige.
- 27 Men ve den som har fått loven, ja, som har alle Guds bud likesom oss, og som overtrer dem og sløser bort sin prøvetids dager, for hans tilstand er forferdelig!
- 28 Hvor listig er ikke den ondes plan! Hvor selvgode, skrøpelige og tåpelige er ikke menneskene. Når de er lærde, tror de at de er vise og lytter ikke til Guds råd, for de setter det til side og innbillen seg at de vet alt best selv. Derfor er deres visdom tåpelighet, og den gavner dem ikke, og de skal forgå.
- 29 Men det er godt å være lærd hvis man lytter til Guds råd.
- 30 Men ve de rike som er rike på det som er av verden. For ettersom de er rike, forakter de de fattige og forfølger de saktmodige, og deres hjerter dveler ved deres skatter. Derfor er deres skatt deres gud, og se, deres skatt skal gå til grunne sammen med dem selv.
- 31 Og ve de døve som ikke vil høre, for de skal gå til grunne.
- 32 Ve de blinde som ikke vil se, for de skal også gå til grunne.
- 33 Ve de uomskårne av hjertet, for kunnskapen om deres misgjerninger skal slå dem på den siste dag.
- 34 Ve løgneren, for han skal styrtes ned til helvete.
- And if they will not repent and believe in his name, and be baptized in his name, and endure to the end, they must be damned; for the Lord God, the Holy One of Israel, has spoken it.
- Wherefore, he has given a law; and where there is no law given there is no punishment; and where there is no punishment there is no condemnation; and where there is no condemnation the mercies of the Holy One of Israel have claim upon them, because of the atonement; for they are delivered by the power of him.
- For the atonement satisfieth the demands of his justice upon all those who have not the law given to them, that they are delivered from that awful monster, death and hell, and the devil, and the lake of fire and brimstone, which is endless torment; and they are restored to that God who gave them breath, which is the Holy One of Israel.
- But wo unto him that has the law given, yea, that has all the commandments of God, like unto us, and that transgresseth them, and that wasteth the days of his probation, for awful is his state!
- O that cunning plan of the evil one! O the vainness, and the frailties, and the foolishness of men! When they are learned they think they are wise, and they hearken not unto the counsel of God, for they set it aside, supposing they know of themselves, wherefore, their wisdom is foolishness and it profiteth them not. And they shall perish.
- But to be learned is good if they hearken unto the counsels of God.
- But wo unto the rich, who are rich as to the things of the world. For because they are rich they despise the poor, and they persecute the meek, and their hearts are upon their treasures; wherefore, their treasure is their god. And behold, their treasure shall perish with them also.
- And wo unto the deaf that will not hear; for they shall perish.
- Wo unto the blind that will not see; for they shall perish also.
- Wo unto the uncircumcised of heart, for a knowledge of their iniquities shall smite them at the last day.
- Wo unto the liar, for he shall be thrust down to hell.

35 Ve morderen som dreper med overlegg, for han skal dø.

36 Ve dem som bedriver hor, for de skal styrtes ned til helvete.

37 Ja, ve dem som tilber avguder, for djevelen over alle djevler fryder seg over dem.

38 Og endelig, ve alle dem som dør i sine synder, for de skal vende tilbake til Gud og se hans ansikt og forbli i sine synder.

39 Mine elskede brødre, husk hvor forferdelig det er å begå en overtredelse mot Den Hellige Gud og også hvor forferdelig det er å gi etter for den listiges forlokkelser. Husk at å være kjødeligsinnet er død, og å være åndeligsinnet er evig liv.

40 Mine elskede brødre, lån øre til mine ord. Husk Israels Helliges storhet. Si ikke at jeg har talt strengt til dere. Gjør dere det, vil dere håne sannheten, for jeg har talt deres Skapers ord. Jeg vet at sannhetens ord er strenge mot all urenhet, men de rettferdige frykter dem ikke, for de elsker sannheten og skjelver ikke.

41 Mine elskede brødre, kom til Herren, Den Hellige. Husk at hans stier er rettferdige. Se, veien for menneskene er smal, men den ligger i rett kurs foran dem, og portens vokter er Israels Hellige, og han holder ingen tjener der. Og det finnes ingen annen vei enn gjennom porten, for han kan ikke bedras, for Gud Herren er hans navn.

42 Og for den som banker på, vil han lukke opp. Og de vise og de lærde og de som er rike og som er oppblåste på grunn av sin lærdom og sin visdom og sine rikdommer, ja, dem er det han forakter. Og hvis de ikke legger disse ting bort og betrakter seg som tåper for Gud og bøyer seg i dyp ydmykhet, vil han ikke åpne for dem.

43 Men det som hører de vise og forstandige til, ja, den lykke som er beredt for de hellige, skal skjules for dem for evig.

Wo unto the murderer who deliberately killeth, for he shall die.

Wo unto them who commit whoredoms, for they shall be thrust down to hell.

Yea, wo unto those that worship idols, for the devil of all devils delighteth in them.

And, in fine, wo unto all those who die in their sins; for they shall return to God, and behold his face, and remain in their sins.

O, my beloved brethren, remember the awfulness in transgressing against that Holy God, and also the awfulness of yielding to the enticings of that cunning one. Remember, to be carnally-minded is death, and to be spiritually-minded is life eternal.

O, my beloved brethren, give ear to my words. Remember the greatness of the Holy One of Israel. Do not say that I have spoken hard things against you; for if ye do, ye will revile against the truth; for I have spoken the words of your Maker. I know that the words of truth are hard against all uncleanness; but the righteous fear them not, for they love the truth and are not shaken.

O then, my beloved brethren, come unto the Lord, the Holy One. Remember that his paths are righteous. Behold, the way for man is narrow, but it lieth in a straight course before him, and the keeper of the gate is the Holy One of Israel; and he employeth no servant there; and there is none other way save it be by the gate; for he cannot be deceived, for the Lord God is his name.

And whoso knocketh, to him will he open; and the wise, and the learned, and they that are rich, who are puffed up because of their learning, and their wisdom, and their riches—yea, they are they whom he despiseth; and save they shall cast these things away, and consider themselves fools before God, and come down in the depths of humility, he will not open unto them.

But the things of the wise and the prudent shall be hid from them forever—yea, that happiness which is prepared for the saints.

44 Mine elskede brødre, husk mine ord. Se, jeg tar av meg mine klær, og jeg ryster dem foran dere. Jeg ber min frelses Gud om at han gransker meg med sitt altseende blikk. Derfor skal dere vite på den siste dag, når alle mennesker skal dømmes for sine gjerninger, at Israels Gud var vitne til at jeg rystet deres misgjerninger fra min sjel, og at jeg står og skinner for ham og er fri for deres blod.

45 Mine elskede brødre, vend bort fra deres synder, ryst av hans lenker som vil binde dere fast, og kom til den Gud som er deres frelses klippe.

46 Bered deres sjeler for den herlige dag, ja, dommens dag, når rettferdighet skal tildeles de rettferdige, så dere kan slippe å trekke dere tilbake i en grusom angst, så dere kan slippe å ha en fullkommen erindring om deres grusomme skyld og bli tvunget til å utbryte: Hellig, hellig er dine dommer, du Herre allmektige Gud, men jeg kjenner min skyld. Jeg overtrådte din lov, og mine overtredelser er mine, og djevelen har fått makt over meg, og jeg er et bytte for hans grusomme elendighet.

47 Men se, mine brødre, er det nødvendig for meg å vekke dere til en grufull erkjennelse av disse ting? Ville jeg opprøre deres sjeler hvis deres sinn var rent? Ville jeg tale klart for dere ifølge sannhetens klarhet hvis dere var fri for synd?

48 Se, hvis dere var hellige, ville jeg tale til dere om hellighet, men fordi dere ikke er hellige og dere betrakter meg som en lærer, må jeg nødvendigvis undervise dere om følgene av synd.

49 Se, min sjel avskyr synd, og mitt hjerte fryder seg ved rettferdighet, og jeg vil prise min Guds hellige navn.

50 Kom, mine brødre, alle som tørster, kom til vannene. Og den som ingen penger har, kom og kjøp og spis, ja, kom og kjøp vin og melk uten penger og uten å betale.

51 Bruk derfor ikke penger på det som er uten verdi, eller deres arbeide på det som ikke tilfredsstiller. Lytt oppmerksomt til meg, og husk de ord som jeg har talt, og kom til Israels Hellige og nyt det som ikke forgår og heller ikke kan forderves, og la deres sjel fryde seg i rikt monn.

O, my beloved brethren, remember my words. Behold, I take off my garments, and I shake them before you; I pray the God of my salvation that he view me with his all-searching eye; wherefore, ye shall know at the last day, when all men shall be judged of their works, that the God of Israel did witness that I shook your iniquities from my soul, and that I stand with brightness before him, and am rid of your blood.

O, my beloved brethren, turn away from your sins; shake off the chains of him that would bind you fast; come unto that God who is the rock of your salvation.

Prepare your souls for that glorious day when justice shall be administered unto the righteous, even the day of judgment, that ye may not shrink with awful fear; that ye may not remember your awful guilt in perfectness, and be constrained to exclaim: Holy, holy are thy judgments, O Lord God Almighty—but I know my guilt; I transgressed thy law, and my transgressions are mine; and the devil hath obtained me, that I am a prey to his awful misery.

But behold, my brethren, is it expedient that I should awake you to an awful reality of these things? Would I harrow up your souls if your minds were pure? Would I be plain unto you according to the plainness of the truth if ye were freed from sin?

Behold, if ye were holy I would speak unto you of holiness; but as ye are not holy, and ye look upon me as a teacher, it must needs be expedient that I teach you the consequences of sin.

Behold, my soul abhorreth sin, and my heart delighteth in righteousness; and I will praise the holy name of my God.

Come, my brethren, every one that thirsteth, come ye to the waters; and he that hath no money, come buy and eat; yea, come buy wine and milk without money and without price.

Wherefore, do not spend money for that which is of no worth, nor your labor for that which cannot satisfy. Harken diligently unto me, and remember the words which I have spoken; and come unto the Holy One of Israel, and feast upon that which perisheth not, neither can be corrupted, and let your soul delight in fatness.

52 Se, mine elskede brødre, husk deres Guds ord. Be stadig til ham om dagen, og gi takk til hans hellige navn om natten. La deres hjerter fryde seg.

53 Og se, hvor store er ikke Herrens pakter, og hvor stor er ikke hans velvilje mot menneskenes barn. Og på grunn av sin storhet og sin nåde og barmhjertighet har han lovet oss at vår ætt ikke skal bli fullstendig ødelagt i kjødet, men at han vil bevare den. Og i fremtidige generasjoner skal den bli en rettferdig gren av Israels hus.

54 Og nå, mine brødre, jeg har mer å si dere, men i morgen vil jeg fortelle dere resten av mine ord. Amen.

Behold, my beloved brethren, remember the words of your God; pray unto him continually by day, and give thanks unto his holy name by night. Let your hearts rejoice.

And behold how great the covenants of the Lord, and how great his condescensions unto the children of men; and because of his greatness, and his grace and mercy, he has promised unto us that our seed shall not utterly be destroyed, according to the flesh, but that he would preserve them; and in future generations they shall become a righteous branch unto the house of Israel.

And now, my brethren, I would speak unto you more; but on the morrow I will declare unto you the remainder of my words. Amen.

2 Nephi 10

- 1 Og nå, mine elskede brødre, taler jeg, Jakob, til dere igjen om denne rettferdige gren som jeg har talt om.
- 2 For se, de løfter vi har fått, er løfter til oss i kjødet. Derfor, selv om det er blitt vist meg at mange av våre barn skal omkomme i kjødet på grunn av vantro, vil Gud likevel være barmhjertig mot mange, og våre barn skal føres tilbake, så de kan få del i det som vil gi dem den sanne kunnskap om deres Forløser.
- 3 Derfor, som jeg sa til dere, er det nødvendig at Kristus – engelen talte til meg i natt og sa at det skulle være hans navn – skal komme blant jødene, blant dem som er av de ugudeligste i verden. Og de skal korsfeste ham, for slik påhviler det vår Gud. Og det er ingen annen nasjon på jorden som ville korsfeste sin Gud.
- 4 For skulle de mektige mirakler bli utført blant andre nasjoner, ville de omvende seg og erkjenne at han er deres Gud.
- 5 Men på grunn av prestelist og misgjerninger vil de i Jerusalem være hårdnakkete mot ham, så han blir korsfestet.
- 6 Derfor, på grunn av deres misgjerninger skal ødeleggelser, hungersnød, pest og blodsutgytelse komme over dem. Og de som ikke blir ødelagt, skal bli adspredt blant alle nasjoner.
- 7 Men se, så sier Gud Herren: Når den dag kommer at de tror på meg, at jeg er Kristus, da har jeg sluttet en pakt med deres fedre, at de i kjødet, på jorden, skal føres tilbake til sine arveland.
- 8 Og det skal skje at de skal samles inn etter sin lange adspredelse, fra øyene i havet og fra jordens fire hjørner, og hedningefolkenes nasjoner skal være store i mine øyne, sier Gud, ved å bringe dem ut til deres arveland.
- 9 Ja, hedningefolkenes konger skal være deres fosterfedre, og deres dronninger skal bli ammer. Derfor er Herrens løfter til hedningefolkene store, for han har talt det, og hvem kan bestride det?

2 Nephi 10

And now I, Jacob, speak unto you again, my beloved brethren, concerning this righteous branch of which I have spoken.

For behold, the promises which we have obtained are promises unto us according to the flesh; wherefore, as it has been shown unto me that many of our children shall perish in the flesh because of unbelief, nevertheless, God will be merciful unto many; and our children shall be restored, that they may come to that which will give them the true knowledge of their Redeemer.

Wherefore, as I said unto you, it must needs be expedient that Christ—for in the last night the angel spake unto me that this should be his name—should come among the Jews, among those who are the more wicked part of the world; and they shall crucify him—for thus it behooveth our God, and there is none other nation on earth that would crucify their God.

For should the mighty miracles be wrought among other nations they would repent, and know that he be their God.

But because of priestcrafts and iniquities, they at Jerusalem will stiffen their necks against him, that he be crucified.

Wherefore, because of their iniquities, destructions, famines, pestilences, and bloodshed shall come upon them; and they who shall not be destroyed shall be scattered among all nations.

But behold, thus saith the Lord God: When the day cometh that they shall believe in me, that I am Christ, then have I covenanted with their fathers that they shall be restored in the flesh, upon the earth, unto the lands of their inheritance.

And it shall come to pass that they shall be gathered in from their long dispersion, from the isles of the sea, and from the four parts of the earth; and the nations of the Gentiles shall be great in the eyes of me, saith God, in carrying them forth to the lands of their inheritance.

Yea, the kings of the Gentiles shall be nursing fathers unto them, and their queens shall become nursing mothers; wherefore, the promises of the Lord are great unto the Gentiles, for he hath spoken it, and who can dispute?

10 Men se, dette land, sier Gud, skal være et arveland for deg, og hedningefolkene skal være velsignet i landet.

11 Og dette land skal være et frihetens land for hedningefolkene, og det skal ikke være noen konger i landet som skal få herredømme over hedningefolkene.

12 Og jeg vil befeste dette land mot alle andre nasjoner.

13 Og den som kjemper mot Sion, skal gå til grunne, sier Gud.

14 For den som setter en konge opp mot meg, skal gå til grunne, for jeg, Herren, himmelens konge, skal være deres konge, og jeg vil alltid være et lys for dem som hører mine ord.

15 For at mine pakter som jeg har sluttet med menneskenes barn – om det jeg vil gjøre for dem mens de er i kjødet – kan bli oppfylt, må jeg nødvendigvis tilintetgjøre mørkets hemmelige gjerninger og mord og avskyeligheter.

16 Den som derfor kjemper mot Sion, både jøde og hedning, både trell og fri, både mann og kvinne, skal gå til grunne. For det er disse som er hele jordens skjøge, for de som ikke er med meg, er imot meg, sier vår Gud.

17 For jeg vil oppfylle mine løfter som jeg har gitt til menneskenes barn, om det jeg vil gjøre for dem mens de er i kjødet.

18 Derfor, mine elskede brødre, så sier vår Gud: Jeg vil plage din ætt ved hedningefolkenes hånd. Likevel vil jeg bløtgjøre hedningefolkenes hjerter, så de skal være som en far for dem. Derfor skal hedningefolkene bli velsignet og regnes blant Israels hus.

19 Derfor vil jeg innvie dette land så det for evig kan være et arveland for din ætt og for dem som skal regnes blant din ætt, for Gud sier til meg at det er et land som er utvalgt fremfor alle andre land. Derfor vil jeg at alle mennesker som bor der, skal tilbe meg, sier Gud.

But behold, this land, said God, shall be a land of thine inheritance, and the Gentiles shall be blessed upon the land.

And this land shall be a land of liberty unto the Gentiles, and there shall be no kings upon the land, who shall raise up unto the Gentiles.

And I will fortify this land against all other nations.

And he that fighteth against Zion shall perish, saith God.

For he that raiseth up a king against me shall perish, for I, the Lord, the king of heaven, will be their king, and I will be a light unto them forever, that hear my words.

Wherefore, for this cause, that my covenants may be fulfilled which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh, I must needs destroy the secret works of darkness, and of murders, and of abominations.

Wherefore, he that fighteth against Zion, both Jew and Gentile, both bond and free, both male and female, shall perish; for they are they who are the whore of all the earth; for they who are not for me are against me, saith our God.

For I will fulfil my promises which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh—

Wherefore, my beloved brethren, thus saith our God: I will afflict thy seed by the hand of the Gentiles; nevertheless, I will soften the hearts of the Gentiles, that they shall be like unto a father to them; wherefore, the Gentiles shall be blessed and numbered among the house of Israel.

Wherefore, I will consecrate this land unto thy seed, and them who shall be numbered among thy seed, forever, for the land of their inheritance; for it is a choice land, saith God unto me, above all other lands, wherefore I will have all men that dwell thereon that they shall worship me, saith God.

20 Og nå, mine elskede brødre, når vi ser at vår barmhjertige Gud har gitt oss så stor kunnskap om disse ting, la oss huske ham og legge bort våre synder og ikke henge med hodet, for vi er ikke vist bort. Likevel er vi blitt drevet ut av vårt arveland, men vi er blitt ledet til et bedre land, for Herren har gjort havet til vår sti, og vi er på en øy i havet.

21 Men store er Herrens løfter til dem som er på øyene i havet. Og når det står øyer, må det nødvendigvis være flere enn denne, og de er også bebodd av våre brødre.

22 For se, Gud Herren har fra tid til annen ført noen bort fra Israels hus ifølge sin vilje og sitt behag. Og nå, se, Herren husker alle dem som er blitt brukket av, derfor husker han også oss.

23 Lys derfor opp i deres hjerter, og husk at dere er fri til å handle på egenhånd, til å velge veien til evig død eller veien til evig liv.

24 Derfor, mine elskede brødre, forson dere med Guds vilje og ikke med djevelens og kjødets vilje. Og husk at etter at dere er forsonet med Gud, er det bare i og gjennom Guds nåde at dere blir frelst.

25 Måtte derfor Gud oppvekke dere fra døden ved oppstandelsens kraft og også fra evig død ved forsoningens kraft, så dere kan bli mottatt i Guds evige rike og kan prise ham gjennom guddommelig nåde. Amen.

And now, my beloved brethren, seeing that our merciful God has given us so great knowledge concerning these things, let us remember him, and lay aside our sins, and not hang down our heads, for we are not cast off; nevertheless, we have been driven out of the land of our inheritance; but we have been led to a better land, for the Lord has made the sea our path, and we are upon an isle of the sea.

But great are the promises of the Lord unto them who are upon the isles of the sea; wherefore as it says isles, there must needs be more than this, and they are inhabited also by our brethren.

For behold, the Lord God has led away from time to time from the house of Israel, according to his will and pleasure. And now behold, the Lord remembereth all them who have been broken off, wherefore he remembereth us also.

Therefore, cheer up your hearts, and remember that ye are free to act for yourselves—to choose the way of everlasting death or the way of eternal life.

Wherefore, my beloved brethren, reconcile yourselves to the will of God, and not to the will of the devil and the flesh; and remember, after ye are reconciled unto God, that it is only in and through the grace of God that ye are saved.

Wherefore, may God raise you from death by the power of the resurrection, and also from everlasting death by the power of the atonement, that ye may be received into the eternal kingdom of God, that ye may praise him through grace divine. Amen.

2 Nephi 11

- 1 Og nå, Jakob talte meget mer til mitt folk dengang, likevel har jeg bare latt disse ting bli skrevet, for det jeg har skrevet, synes jeg er tilstrekkelig.
- 2 Og nå skriver jeg, Nephi, flere av Jesajas ord, for min sjel fryder seg over hans ord. For jeg vil anvende hans ord på mitt folk, og jeg vil sende dem ut til alle mine barn. For han så sannelig min Forløser, likesom jeg også har sett ham.
- 3 Og min bror, Jakob, har også sett ham likesom jeg har sett ham, derfor vil jeg sende deres ord ut til mine barn for å bevise for dem at mine ord er sanne. Derfor har Gud sagt: Ved tre vitner vil jeg stadfeste mitt ord. Likevel sender Gud flere vitner, og han beviser alle sine ord.
- 4 Se, min sjel fryder seg over å bevise sannheten om Kristi komme for mitt folk, for i denne hensikt ble Moseloven gitt, og alle ting som fra verdens begynnelse av er gitt til mennesket av Gud, er forbilder på ham.
- 5 Og min sjel fryder seg også over Herrens pakter som han har inngått med våre fedre. Ja, min sjel fryder seg ved hans nåde og ved hans rettferdighet og makt og ved hans barmhjertighet i den store og evige plan til befrielse fra døden.
- 6 Og min sjel fryder seg over å bevise for mitt folk at hvis Kristus ikke skulle komme, måtte alle mennesker gå til grunne.
- 7 For hvis det ikke er noen Kristus, er det ingen Gud, og hvis det ikke er noen Gud, er vi ikke til, for da kunne det ikke ha vært noen skapelse. Men det finnes en Gud, og han er Kristus, og han kommer i sin egen tids fylde.
- 8 Og nå skriver jeg noen av Jesajas ord, så de av mitt folk som får se disse ord, kan oppløfte sine hjerter og fryde seg for alle mennesker. Dette er ordene, og dere kan anvende dem på dere selv og på alle mennesker.

2 Nephi 11

And now, Jacob spake many more things to my people at that time; nevertheless only these things have I caused to be written, for the things which I have written sufficient me.

And now I, Nephi, write more of the words of Isaiah, for my soul delighteth in his words. For I will liken his words unto my people, and I will send them forth unto all my children, for he verily saw my Redeemer, even as I have seen him.

And my brother, Jacob, also has seen him as I have seen him; wherefore, I will send their words forth unto my children to prove unto them that my words are true. Wherefore, by the words of three, God hath said, I will establish my word. Nevertheless, God sendeth more witnesses, and he proveth all his words.

Behold, my soul delighteth in proving unto my people the truth of the coming of Christ; for, for this end hath the law of Moses been given; and all things which have been given of God from the beginning of the world, unto man, are the typifying of him.

And also my soul delighteth in the covenants of the Lord which he hath made to our fathers; yea, my soul delighteth in his grace, and in his justice, and power, and mercy in the great and eternal plan of deliverance from death.

And my soul delighteth in proving unto my people that save Christ should come all men must perish.

For if there be no Christ there be no God; and if there be no God we are not, for there could have been no creation. But there is a God, and he is Christ, and he cometh in the fulness of his own time.

And now I write some of the words of Isaiah, that whoso of my people shall see these words may lift up their hearts and rejoice for all men. Now these are the words, and ye may liken them unto you and unto all men.

2 Nephi 12

- 1 Det ord som Jesaja, sønn av Amos, så om Juda og Jerusalem:
- 2 Og det skal skje i de siste dager da fjellet der Herrens hus står, skal være grunnfestet på toppen av fjellene og skal være høyt hevet over alle høyder, og alle nasjoner skal strømme til det,
- 3 og mange folkeslag skal dra av sted og si: Kom, og la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, og han vil lære oss sine veier, og vi vil vandre på hans stier, for fra Sion skal loven utgå, og Herrens ord fra Jerusalem.
- 4 Og han skal dømme mellom nasjonene og skal irettesette mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver. En nasjon skal ikke løfte sverd mot en annen, heller ikke skal de mer lære å føre krig.
- 5 O Jakobs hus, kom, og la oss vandre i Herrens lys, ja kom, for dere har alle faret vill, hver på sine ugudelige veier.
- 6 Derfor, O Herre, har du forlatt ditt folk, Jakobs hus, fordi de gjennomsyres fra Østen og lytter til sannsigere som filistrene, og de finner behag i fremmedes barn.
- 7 Deres land er også fullt av sølv og gull, og det er ingen ende på deres skatter. Deres land er også fullt av hester, og det er ingen ende på deres vogner.
- 8 Deres land er også fullt av avguder, de tilber sine henders verk, det som deres egne fingre har laget.
- 9 Og den ringe mann bøyer seg ikke ned, og stormannen ydmyker seg ikke, derfor, tilgi dem ikke.
- 10 Dere ugudelige, gå inn i fjellet og gjem dere i støvet, for Herrens frykt og hans høyhets herlighet skal slå dere.
- 11 Og det skal skje at menneskets stolte øyne skal ydmykes og menneskets hovmod skal bøyes, og Herren alene skal være opphøyet på den dag.

2 Nephi 12

The word that Isaiah, the son of Amoz, saw concerning Judah and Jerusalem:

And it shall come to pass in the last days, when the mountain of the Lord's house shall be established in the top of the mountains, and shall be exalted above the hills, and all nations shall flow unto it.

And many people shall go and say, Come ye, and let us go up to the mountain of the Lord, to the house of the God of Jacob; and he will teach us of his ways, and we will walk in his paths; for out of Zion shall go forth the law, and the word of the Lord from Jerusalem.

And he shall judge among the nations, and shall rebuke many people: and they shall beat their swords into plow-shares, and their spears into pruning-hooks— nation shall not lift up sword against nation, neither shall they learn war any more.

O house of Jacob, come ye and let us walk in the light of the Lord; yea, come, for ye have all gone astray, every one to his wicked ways.

Therefore, O Lord, thou hast forsaken thy people, the house of Jacob, because they be replenished from the east, and hearken unto soothsayers like the Philistines, and they please themselves in the children of strangers.

Their land also is full of silver and gold, neither is there any end of their treasures; their land is also full of horses, neither is there any end of their chariots.

Their land is also full of idols; they worship the work of their own hands, that which their own fingers have made.

And the mean man boweth not down, and the great man humbleth himself not, therefore, forgive him not.

O ye wicked ones, enter into the rock, and hide thee in the dust, for the fear of the Lord and the glory of his majesty shall smite thee.

And it shall come to pass that the lofty looks of man shall be humbled, and the haughtiness of men shall be bowed down, and the Lord alone shall be exalted in that day.

12 For Hærskarenes Herres dag kommer snart over alle nasjoner, ja, over hver eneste en, ja, over de stolte og hovmodige og over alle som er oppblåste, og de skal ydmykes.

13 Ja, og Herrens dag skal komme over alle Libanons sedertrær, for de er høyreiste og stolte, og over alle eikene i Basan,

14 og over alle høye fjell og over alle høyder og over alle nasjoner som er hovmodige, og over alle folkeslag,

15 og over hvert høyt tårn og over hver befestet mur,

16 og over alle skip på havet og over alle skip fra Tarsis og over alt som er behagelig å skue.

17 Og menneskets hovmod skal bøyes ned, og menneskets stolthet skal ydmykes, og Herren alene skal være opphøyet på den dag.

18 Og avgudene skal han fullstendig avskaffe.

19 Og de skal gå inn i fjellhulene og i jordens kløfter, for Herrens frykt skal komme over dem, og hans høyhets herlighet skal slå dem når han reiser seg for å ryste jorden forferdelig.

20 På den dag skal menneskene kaste sine avguder av sølv og sine avguder av gull, som de selv har laget for å tilbe dem, bort til muldvarpene og flaggermusene,

21 og gå inn i fjellkløftene og til toppen av de forrevne fjell, for Herrens frykt skal komme over dem, og hans høyhets herlighet skal slå dem når han reiser seg for å ryste jorden forferdelig.

22 Vend deg bort fra mennesket som puster i sin nese. Hva er han å akte for?

For the day of the Lord of Hosts soon cometh upon all nations, yea, upon every one; yea, upon the proud and lofty, and upon every one who is lifted up, and he shall be brought low.

Yea, and the day of the Lord shall come upon all the cedars of Lebanon, for they are high and lifted up; and upon all the oaks of Bashan;

And upon all the high mountains, and upon all the hills, and upon all the nations which are lifted up, and upon every people;

And upon every high tower, and upon every fenced wall;

And upon all the ships of the sea, and upon all the ships of Tarshish, and upon all pleasant pictures.

And the loftiness of man shall be bowed down, and the haughtiness of men shall be made low; and the Lord alone shall be exalted in that day.

And the idols he shall utterly abolish.

And they shall go into the holes of the rocks, and into the caves of the earth, for the fear of the Lord shall come upon them and the glory of his majesty shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.

In that day a man shall cast his idols of silver, and his idols of gold, which he hath made for himself to worship, to the moles and to the bats;

To go into the clefts of the rocks, and into the tops of the ragged rocks, for the fear of the Lord shall come upon them and the majesty of his glory shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.

Cease ye from man, whose breath is in his nostrils; for wherein is he to be accounted of?

2 Nephi 13

- 1 For se, Herren, Hærskarenes Herre, tar bort fra Jerusalem og fra Juda støtte og stav, hver støtte av brød og hver støtte av vann,
- 2 helt og krigsmann, dommer og profet og den forstandige og den gamle,
- 3 befalingsmann over femti og hver høyt aktet mann og rådgiver og kyndig åndemaner og den veltalende.
- 4 Og jeg vil sette barn til å være deres fyrster, og spebarn skal herske over dem.
- 5 Og folket skal undertrykkes av hverandre og enhver av sin neste, barnet skal oppføre seg stolt mot den gamle, og den æreløse mot den som er høyt aktet.
- 6 Når en mann griper fatt i sin bror i sin fars hus og sier: Du har klær, vær du vår høvding og la ikke denne ødeleggelsen skje under din hånd –
- 7 på den dag skal han sverge og si: Jeg vil ikke være lege, for i mitt hus er det hverken brød eller klær. Gjør meg ikke til høvding over folket!
- 8 For Jerusalem ligger i ruiner, og Juda er falt fordi deres tunger og deres gjerninger har vært mot Herren for å sette seg opp mot hans herlighets øyne.
- 9 Deres ansiktsuttrykk vitner mot dem og tilkjennegir at deres synd har vært som Sodomas, og de kan ikke skjule det. Ve deres sjeler, for de har selv bragt ondskapen over seg!
- 10 Si til de rettferdige at det går dem vel, for de skal ete frukten av sine gjerninger.
- 11 Ve de ugudelige, for de skal forgå, for det deres hender har gjort, skal bli gjort mot dem selv!
- 12 Og mitt folks undertrykkere er barn, og kvinner råder over dem. Du, mitt folk, de som leder deg, får deg til å feile og ødelegger den vei du skal gå.
- 13 Herren trer frem for å føre sak, og han står der for å dømme folkene.
- 14 Herren vil sette seg til doms over sitt folks gamle og deres fyrster, for de har plyndret vingården, og de fattiges rov er i deres hus.

2 Nephi 13

For behold, the Lord, the Lord of Hosts, doth take away from Jerusalem, and from Judah, the stay and the staff, the whole staff of bread, and the whole stay of water—

The mighty man, and the man of war, the judge, and the prophet, and the prudent, and the ancient;

The captain of fifty, and the honorable man, and the counselor, and the cunning artificer, and the eloquent orator.

And I will give children unto them to be their princes, and babes shall rule over them.

And the people shall be oppressed, every one by another, and every one by his neighbor; the child shall behave himself proudly against the ancient, and the base against the honorable.

When a man shall take hold of his brother of the house of his father, and shall say: Thou hast clothing, be thou our ruler, and let not this ruin come under thy hand—

In that day shall he swear, saying: I will not be a healer; for in my house there is neither bread nor clothing; make me not a ruler of the people.

For Jerusalem is ruined, and Judah is fallen, because their tongues and their doings have been against the Lord, to provoke the eyes of his glory.

The show of their countenance doth witness against them, and doth declare their sin to be even as Sodom, and they cannot hide it. Wo unto their souls, for they have rewarded evil unto themselves!

Say unto the righteous that it is well with them; for they shall eat the fruit of their doings.

Wo unto the wicked, for they shall perish; for the reward of their hands shall be upon them!

And my people, children are their oppressors, and women rule over them. O my people, they who lead thee cause thee to err and destroy the way of thy paths.

The Lord standeth up to plead, and standeth to judge the people.

The Lord will enter into judgment with the ancients of his people and the princes thereof; for ye have eaten up the vineyard and the spoil of the poor in your houses.

- 15 Hva mener dere? Dere river mitt folk i stykker og knuser de fattiges ansikter, sier Herren, Hærskarenes Gud.
- 16 Og Herren sier: Fordi Sions døtre er hovmodige og går med kneisende nakke og lar øynene flakke omkring, går og tripper og lager en klirrende lyd med føttene –
- 17 derfor skal Herren gjøre hodet skurvet på Sions døtre, og Herren skal avdekke deres nakenhet.
- 18 På den dag skal Herren ta bort skjønnheten fra deres klirrende smykker og hårnettene og halvmånene,
- 19 kjedene og armbåndene og tørklærne,
- 20 hodepylden og fotkjedene og pannebåndene og lukteflaskene og øreringene,
- 21 ringene og nesesmykkene,
- 22 høytidsklærne og kjolene og kappene og pungene,
- 23 speilene og de fine linklærne og hodeplaggene og slørene.
- 24 Og det skal skje: Istedetfor vellukt skal det være stank, istedenfor belte skal det være rep, istedenfor velstelt hår skal det være skallet hode, og istedenfor fin kjole skal det være trang sekk, brennemerke istedenfor skjønnhet.
- 25 Dine menn skal falle for sverdet, og dine helter i krig.
- 26 Og hennes porter klager og sørger, utplyndret sitter hun på jorden.
- What mean ye? Ye beat my people to pieces, and grind the faces of the poor, saith the Lord God of Hosts.
- Moreover, the Lord saith: Because the daughters of Zion are haughty, and walk with stretched-forth necks and wanton eyes, walking and mincing as they go, and making a tinkling with their feet—
- Therefore the Lord will smite with a scab the crown of the head of the daughters of Zion, and the Lord will discover their secret parts.
- In that day the Lord will take away the bravery of their tinkling ornaments, and cauls, and round tires like the moon;
- The chains and the bracelets, and the mufflers;
- The bonnets, and the ornaments of the legs, and the headbands, and the tablets, and the ear-rings;
- The rings, and nose jewels;
- The changeable suits of apparel, and the mantles, and the wimples, and the cringing-pins;
- The glasses, and the fine linen, and hoods, and the veils.
- And it shall come to pass, instead of sweet smell there shall be stink; and instead of a girdle, a rent; and instead of well set hair, baldness; and instead of a stomacher, a girding of sackcloth; burning instead of beauty.
- Thy men shall fall by the sword and thy mighty in the war.
- And her gates shall lament and mourn; and she shall be desolate, and shall sit upon the ground.

2 Nephi 14

- 1 Og på den dag skal syv kvinner gripe fatt i én mann og si: Vi vil ete vårt eget brød og kle oss i våre egne klær, la oss bare kalles ved ditt navn for å ta bort vår skam.
- 2 På den dag skal Herrens gren være vakker og herlig, og jordens frukt utsøkt og behagelig for dem av Israel som slapp bort.
- 3 Og det skal skje at de som er tilbake i Sion og som blir igjen i Jerusalem, skal kalles hellige, hver den som er nedskrevet blant de levende i Jerusalem,
- 4 når Herren får tvettet bort Sions døtres urenhet og får renset Jerusalems blod ut av Jerusalem ved dommens ånd og ved ildens ånd.
- 5 Og over hvert bosted på Sions berg og over hennes forsamlinger vil Herren skape en sky og en røk om dagen og skinnnet av en luende ild om natten, for all Sions herlighet skal være beskyttet.
- 6 Og det skal være et tabernakel til skygge mot heten om dagen og et tilfluktssted, et skjul, mot uvær og mot regn.

2 Nephi 14

And in that day, seven women shall take hold of one man, saying: We will eat our own bread, and wear our own apparel; only let us be called by thy name to take away our reproach.

In that day shall the branch of the Lord be beautiful and glorious; the fruit of the earth excellent and comely to them that are escaped of Israel.

And it shall come to pass, they that are left in Zion and remain in Jerusalem shall be called holy, every one that is written among the living in Jerusalem—

When the Lord shall have washed away the filth of the daughters of Zion, and shall have purged the blood of Jerusalem from the midst thereof by the spirit of judgment and by the spirit of burning.

And the Lord will create upon every dwelling-place of mount Zion, and upon her assemblies, a cloud and smoke by day and the shining of a flaming fire by night; for upon all the glory of Zion shall be a defence.

And there shall be a tabernacle for a shadow in the daytime from the heat, and for a place of refuge, and a covert from storm and from rain.

2 Nephi 15

- 1 Og da vil jeg synge for min høyt elskede en sang om min elskede, om hans vingård. Min høyt elskede har en vingård på en meget fruktbar høyde.
- 2 Og han gjerdet den inn og rensset den for sten og beplantet den med de edleste vinranker og bygget et tårn i midten og laget også en vinpresse i den, og han ventet at den skulle bære druer, og den bar ville druer.
- 3 Og nå ber jeg dere, O Jerusalems innbyggere og Judas menn: Døm mellom meg og min vingård!
- 4 Hva mer kunne gjøres med min vingård som jeg ikke allerede hadde gjort med den? Derfor, når jeg ventet at den skulle bære druer, bar den ville druer.
- 5 Og nå vil jeg fortelle dere hva jeg vil gjøre med min vingård – jeg vil ta ned gjerdet omkring den, og den skal spises opp, og jeg vil rive ned muren omkring den, og den skal tråkkes ned.
- 6 Og jeg vil legge den øde, den skal ikke beskjæres eller hakkes, men torner og tistler skal skyte opp, jeg vil også befale skyene så de ikke skal la regn falle på den.
- 7 For Hærskarenes Herres vingård er Israels hus, og Judas menn er hans kjæreste beplantning. Han ventet rettferdighet, og se, der er undertrykkelse, han ventet rettskaffenhet, men se, der er skrik.
- 8 Ve dem som føyer hus til hus til det ikke er mer plass, så de kan bo alene midt i landet.
- 9 I mine ører sa Hærskarenes Herre: Mange hus skal i sannhet bli tomme, og store og vakre byer være uten innbyggere.
- 10 Ja, en vingård på førti mål skal gi én bat, og en homer såkorn skal gi én efa.
- 11 Ve dem som står tidlig opp om morgenen for å jage etter sterk drikk, som fortsetter langt utover kvelden og blir glødende av vin!
- 12 Og harpen og sitaren og tamburinen og fløyten og vinen er på deres fester, men Herrens verk enser de ikke, heller ikke har de øye for hans henders gjerning.

2 Nephi 15

And then will I sing to my well-beloved a song of my beloved, touching his vineyard. My well-beloved hath a vineyard in a very fruitful hill.

And he fenced it, and gathered out the stones thereof, and planted it with the choicest vine, and built a tower in the midst of it, and also made a wine-press therein; and he looked that it should bring forth grapes, and it brought forth wild grapes.

And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, betwixt me and my vineyard.

What could have been done more to my vineyard that I have not done in it? Wherefore, when I looked that it should bring forth grapes it brought forth wild grapes.

And now go to; I will tell you what I will do to my vineyard—I will take away the hedge thereof, and it shall be eaten up; and I will break down the wall thereof, and it shall be trodden down;

And I will lay it waste; it shall not be pruned nor digged; but there shall come up briars and thorns; I will also command the clouds that they rain no rain upon it.

For the vineyard of the Lord of Hosts is the house of Israel, and the men of Judah his pleasant plant; and he looked for judgment, and behold, oppression; for righteousness, but behold, a cry.

Wo unto them that join house to house, till there can be no place, that they may be placed alone in the midst of the earth!

In mine ears, said the Lord of Hosts, of a truth many houses shall be desolate, and great and fair cities without inhabitant.

Yea, ten acres of vineyard shall yield one bath, and the seed of a homer shall yield an ephah.

Wo unto them that rise up early in the morning, that they may follow strong drink, that continue until night, and wine inflame them!

And the harp, and the viol, the tabret, and pipe, and wine are in their feasts; but they regard not the work of the Lord, neither consider the operation of his hands.

13 Derfor er mitt folk ført i fangenskap, fordi de mangler kunnskap, og deres hederlige mennesker er utsultet, og mengden brenner av tørst.

14 Derfor har helvetet utvidet seg og åpnet sin munn på vidt gap. Og deres herlighet og deres mengde og deres prakt og den som fryder seg, skal fare ned i den.

15 Og den menige mann skal bøyes, og den mektige mann skal ydmykes, og de hovmodiges øyne skal ydmykes.

16 Men Hærskarenes Herre skal opphøyes ved dommen, og Gud som er hellig, skal helliggjøres i rettferdighet.

17 Da skal lammene beite som før, og fremmede skal fortære de rikes fjerne steder.

18 Ve dem som drar på misgjerning med forfengelighe-
tens snorer og på synd som med et vognrep,
19 som sier: La ham skynde seg, påskynd hans gjerning
så vi kan se den, og la Israels Helliges råd nærme seg og
komme, så vi kan lære det å kjenne!

20 Ve dem som kaller det onde godt og det gode ondt,
som gjør mørke til lys og lys til mørke, som gjør bittert
til søtt og søtt til bittert!

21 Ve dem som er vise i egne øyne og forstandige i egne
tanker!

22 Ve dem som er veldige til å drikke vin og dyktige til å
blande sterk drikk,
23 som rettferdiggjør den ugudelige mot betaling og tar
retten fra de rettferdige!

24 Derfor, likesom ilden fortærer halmen og flammene
brenner opp agnene, skal deres rot råtne og deres
blomster gå opp i støv fordi de har forkastet
Hærskarenes Herres lov og har foraktet Israels Helliges
ord.

25 Derfor er Herrens vrede opptent mot hans folk, og
han har rakt ut sin hånd mot dem og har slått dem, og
fjellene skalv, og deres lik ble revet i stykker midt i gate-
ne. Til tross for alt dette er hans vrede ikke vendt bort,
men hans hånd er fremdeles rakt ut.

Therefore, my people are gone into captivity, because they have no knowledge; and their honorable men are famished, and their multitude dried up with thirst.

Therefore, hell hath enlarged herself, and opened her mouth without measure; and their glory, and their multitude, and their pomp, and he that rejoiceth, shall descend into it.

And the mean man shall be brought down, and the mighty man shall be humbled, and the eyes of the lofty shall be humbled.

But the Lord of Hosts shall be exalted in judgment, and God that is holy shall be sanctified in righteousness.

Then shall the lambs feed after their manner, and the waste places of the fat ones shall strangers eat.

Wo unto them that draw iniquity with cords of vanity, and sin as it were with a cart rope;

That say: Let him make speed, hasten his work, that we may see it; and let the counsel of the Holy One of Israel draw nigh and come, that we may know it.

Wo unto them that call evil good, and good evil, that put darkness for light, and light for darkness, that put bitter for sweet, and sweet for bitter!

Wo unto the wise in their own eyes and prudent in their own sight!

Wo unto the mighty to drink wine, and men of strength to mingle strong drink;

Who justify the wicked for reward, and take away the righteousness of the righteous from him!

Therefore, as the fire devoureth the stubble, and the flame consumeth the chaff, their root shall be rottenness, and their blossoms shall go up as dust; because they have cast away the law of the Lord of Hosts, and despised the word of the Holy One of Israel.

Therefore, is the anger of the Lord kindled against his people, and he hath stretched forth his hand against them, and hath smitten them; and the hills did tremble, and their carcasses were torn in the midst of the streets. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

- 26 Og han vil løfte et banner for nasjonene langt borte og hvisler til dem fra jordens ende, og se, hastig og lett kommer de, ingen skal være trette, og heller ingen av dem skal snuble.
- 27 Ingen skal blunde eller sove, heller ikke skal beltet om deres hofter løses eller noen skorem rives i stykker.
- 28 Deres piler skal være skarpe og alle deres buer spente, og deres hesters hofter skal være som flintesten og deres vognhjul som en hvirvelvind, deres brøl som en løves.
- 29 De skal brøle som unge løver, ja, de skal brøle og gripe byttet og føre det bort i sikkerhet, og ingen skal redde det.
- 30 Og på den dag skal de brøle mot dem likesom havet brøler, og hvis de ser ut over landet, ser de mørke og sorg, og lyset på himmelen er formørket.
- And he will lift up an ensign to the nations from far, and will hiss unto them from the end of the earth; and behold, they shall come with speed swiftly; none shall be weary nor stumble among them.
- None shall slumber nor sleep; neither shall the girdle of their loins be loosed, nor the latchet of their shoes be broken;
- Whose arrows shall be sharp, and all their bows bent, and their horses' hoofs shall be counted like flint, and their wheels like a whirlwind, their roaring like a lion.
- They shall roar like young lions; yea, they shall roar, and lay hold of the prey, and shall carry away safe, and none shall deliver.
- And in that day they shall roar against them like the roaring of the sea; and if they look unto the land, behold, darkness and sorrow, and the light is darkened in the heavens thereof.

2 Nephi 16

- 1 I det år kong Uzzia døde, så jeg også Herren sitte på en høy, opphøyet trone, og slepet fylte tempelet.
- 2 Over den sto serafene. Hver hadde seks vinger. Med to dekket han sitt ansikt, og med to dekket han sine føtter, og med to fløy han.
- 3 Og den ene ropte til en annen og sa: Hellig, hellig, hellig er Hærskarenes Herre, hele jorden er full av hans herlighet.
- 4 Og dørstolpene bevet ved røsten av ham som ropte, og huset ble fylt med røk.
- 5 Da sa jeg: Ve meg! Det er ute med meg, for jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper, for mine øyne har sett kongen, Hærskarenes Herre.
- 6 Da fløy en av serafene bort til meg. I hånden hadde han et stykke glødende kull som han hadde tatt fra alteret med en tang.
- 7 Og han la det på min munn og sa: Se, dette har rørt ved dine lepper, og din misgjerning er tatt bort, og din synd er rensset ut.
- 8 Jeg hørte også Herrens røst som sa: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Her er jeg, send meg!
- 9 Og han sa: Gå og si til dette folk: Hør og hør, men de forsto ikke, og se og se, men de oppfattet ikke.
- 10 Gjør dette folks hjerte sløvt, og gjør deres ører tunge, og lukk deres øyne for at de ikke skal se med sine øyne og høre med sine ører og forstå med sitt hjerte og bli omvendt og bli helbredet.
- 11 Da sa jeg: Herre, hvor lenge? Og han sa: Til byene er tomme uten innbyggere og husene er uten mennesker og landet er helt forlatt,
- 12 og Herren har drevet menneskene langt bort, for tomheten skal bli stor i landet.
- 13 Men likevel skal det være en tiendedel, og de skal vende tilbake og bli fortært likesom lindetreet, og som eiken som bevarer sin kraft når de mister bladene, skal den hellige ætt være dens kraft.

2 Nephi 16

In the year that king Uzziah died, I saw also the Lord sitting upon a throne, high and lifted up, and his train filled the temple.

Above it stood the seraphim; each one had six wings; with twain he covered his face, and with twain he covered his feet, and with twain he did fly.

And one cried unto another, and said: Holy, holy, holy, is the Lord of Hosts; the whole earth is full of his glory.

And the posts of the door moved at the voice of him that cried, and the house was filled with smoke.

Then said I: Wo is unto me! for I am undone; because I am a man of unclean lips; and I dwell in the midst of a people of unclean lips; for mine eyes have seen the King, the Lord of Hosts.

Then flew one of the seraphim unto me, having a live coal in his hand, which he had taken with the tongs from off the altar;

And he laid it upon my mouth, and said: Lo, this has touched thy lips; and thine iniquity is taken away, and thy sin purged.

Also I heard the voice of the Lord, saying: Whom shall I send, and who will go for us? Then I said: Here am I; send me.

And he said: Go and tell this people—Hear ye indeed, but they understood not; and see ye indeed, but they perceived not.

Make the heart of this people fat, and make their ears heavy, and shut their eyes—lest they see with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and be converted and be healed.

Then said I: Lord, how long? And he said: Until the cities be wasted without inhabitant, and the houses without man, and the land be utterly desolate;

And the Lord have removed men far away, for there shall be a great forsaking in the midst of the land.

But yet there shall be a tenth, and they shall return, and shall be eaten, as a teil tree, and as an oak whose substance is in them when they cast their leaves; so the holy seed shall be the substance thereof.

2 Nephi 17

- 1 Og det skjedde i Akas' dager – Akas var sønn av Jotam, som var sønn av Ussia og konge i Juda – at Syrias konge, Resin, og Pekah, som var sønn av Remalja og konge i Israel, dro opp mot Jerusalem for å føre krig mot byen, men kunne ikke få overmakt over den.
- 2 Og det ble meldt til Davids hus slik: Syria har gått sammen med Efra'im. Og hans hjerte skalv og hans folks hjerte likesom trærne i skogen skjelver for vinden.
- 3 Da sa Herren til Jesaja: Dra av sted, du og din sønn Sjear Jasjub, og møt Akas ved enden av vannledningen fra den øvre dammen, ved landeveien til blekerens åker,
- 4 og si til ham: Ta deg i vare og vær rolig. Frykt ikke og mist ikke motet på grunn av disse to rykende fakler – på grunn av Resins Syria og Remaljas sønns brennende vrede,
- 5 fordi Syria, Efra'im og Remaljas sønn har lagt opp onde råd mot deg og sagt:
- 6 La oss dra opp mot Juda og plage det, og la oss dele det mellom oss og innsette en konge i det, ja, Tabe'els sønn.
- 7 Så sier Gud Herren: Det skal ikke lykkes, heller ikke skal det skje.
- 8 For Syrias hovedstad er Damaskus og Damaskus' overhode Resin, og innen fem og seksti år skal Efra'im være knust så det ikke lenger er et folk.
- 9 Og Efra'ims hovedstad er Samaria, og Samarias overhode er Remaljas sønn. Hvis dere ikke vil tro, skal dere visseilig ikke holde stand.
- 10 Og Herren talte igjen til Akas og sa:
- 11 Be om et tegn av Herren din Gud. Be om det – enten fra dypet eller fra det høye.
- 12 Men Akas svarte: Jeg vil ikke be om det, heller ikke vil jeg friste Herren.
- 13 Og han sa: Hør nå, dere av Davids hus, er det for lite for dere å trette mennesker siden dere også tretter min Gud?
- 14 Derfor skal Herren selv gi dere et tegn. Se, en jomfru skal bli med barn og skal føde en sønn og skal gi ham navnet Immanuel.

2 Nephi 17

And it came to pass in the days of Ahaz the son of Jotham, the son of Uzziah, king of Judah, that Rezin, king of Syria, and Pekah the son of Remaliah, king of Israel, went up toward Jerusalem to war against it, but could not prevail against it.

And it was told the house of David, saying: Syria is confederate with Ephraim. And his heart was moved, and the heart of his people, as the trees of the wood are moved with the wind.

Then said the Lord unto Isaiah: Go forth now to meet Ahaz, thou and Shearjashub thy son, at the end of the conduit of the upper pool in the highway of the fuller's field;

And say unto him: Take heed, and be quiet; fear not, neither be faint-hearted for the two tails of these smoking firebrands, for the fierce anger of Rezin with Syria, and of the son of Remaliah.

Because Syria, Ephraim, and the son of Remaliah, have taken evil counsel against thee, saying:

Let us go up against Judah and vex it, and let us make a breach therein for us, and set a king in the midst of it, yea, the son of Tabeal.

Thus saith the Lord God: It shall not stand, neither shall it come to pass.

For the head of Syria is Damascus, and the head of Damascus, Rezin; and within threescore and five years shall Ephraim be broken that it be not a people.

And the head of Ephraim is Samaria, and the head of Samaria is Remaliah's son. If ye will not believe surely ye shall not be established.

Moreover, the Lord spake again unto Ahaz, saying:

Ask thee a sign of the Lord thy God; ask it either in the depths, or in the heights above.

But Ahaz said: I will not ask, neither will I tempt the Lord.

And he said: Hear ye now, O house of David; is it a small thing for you to weary men, but will ye weary my God also?

Therefore, the Lord himself shall give you a sign— Behold, a virgin shall conceive, and shall bear a son, and shall call his name Immanuel.

15 Smør og honning skal han spise så han kan forstå å
forkaste det onde og velge det gode.

16 For før barnet forstår å forkaste det onde og velge det
gode, skal det land du avskyr, bli forlatt av begge sine
konger.

17 Herren skal la dager komme over deg og over ditt folk
og over din fars hus, dager som det ikke har vært maken
til fra den dag Efra'im skilte seg fra Juda – fra Assurs
konge.

18 Og det skal skje på den dag at Herren skal hvisle på
fluen i den fjerneste del av Egypt og på bien i Assurs
land.

19 Og de skal komme og skal alle slå seg ned i de øde da-
lene og i fjellkløftene og i alle tornekratt og i alle busker.

20 Den samme dag skal Herren med en rakekniv som er
leid av dem på den andre siden av elven, av Assurs kon-
ge, rake hodet og håret på føttene, ja, også skjegget skal
den ta bort.

21 Og det skal skje på den dag at en mann skal holde en
kvige og to sauer,

22 og det skal skje at han på grunn av den overflod av
melk de gir, skal spise smør, for smør og honning skal
hver den spise som blir tilbake i landet.

23 Og på den dag skal det skje at hvor det var tusen vin-
ranker verdt tusen sekel sølv, skal det bare være torner
og tistler.

24 Med pil og bue skal folk gå dit, for hele landet skal bli
til torner og tistler.

25 Og i alle lier som skal hakkes med hakken, skal det
ikke komme frykt for torner og tistler, men de skal være
til å slippe okser på og til å trækkes ned av småkveg.

Butter and honey shall he eat, that he may know to
refuse the evil and to choose the good.

For before the child shall know to refuse the evil and
choose the good, the land that thou abhorrest shall be
forsaken of both her kings.

The Lord shall bring upon thee, and upon thy peo-
ple, and upon thy father's house, days that have not
come from the day that Ephraim departed from Judah,
the king of Assyria.

And it shall come to pass in that day that the Lord
shall hiss for the fly that is in the uttermost part of
Egypt, and for the bee that is in the land of Assyria.

And they shall come, and shall rest all of them in the
desolate valleys, and in the holes of the rocks, and upon
all thorns, and upon all bushes.

In the same day shall the Lord shave with a razor that
is hired, by them beyond the river, by the king of
Assyria, the head, and the hair of the feet; and it shall
also consume the beard.

And it shall come to pass in that day, a man shall
nourish a young cow and two sheep;

And it shall come to pass, for the abundance of milk
they shall give he shall eat butter; for butter and honey
shall every one eat that is left in the land.

And it shall come to pass in that day, every place shall
be, where there were a thousand vines at a thousand sil-
verlings, which shall be for briars and thorns.

With arrows and with bows shall men come thither,
because all the land shall become briars and thorns.

And all hills that shall be digged with the mattock,
there shall not come thither the fear of briars and
thorns; but it shall be for the sending forth of oxen, and
the treading of lesser cattle.

2 Nephi 18

- 1 Videre sa Herrens ord til meg: Ta deg en stor rull og skriv på den med menneskers skrift: Maher-Sjalal Hasj-Bas.
- 2 Og jeg valgte meg pålitelige vitner for å skrive ned opptegnelsen, presten Uria og Sakarja, Jeberekjahs sønn.
- 3 Og jeg gikk inn til profetinnen, og hun ble med barn og fødte en sønn. Da sa Herren til meg: Gi ham navnet Maher-Sjalal Hasj-Bas.
- 4 For se, barnet skal ikke kunne rope far og mor før rikdommene i Damaskus og byttet fra Samaria skal føres bort av Assurs konge.
- 5 Herren talte også til meg igjen og sa:
- 6 Fordi dette folk forkaster Siloas vann som renner så stille, og gleder seg ved Resin og Remaljas sønn,
- 7 se, derfor fører Herren elvens vann over dem – mye og sterkt, ja, Assurs konge og all hans herlighet – og han skal oversvømme alle sine elveleier og gå over alle sine bredder,
- 8 og han skal gå gjennom Juda, han skal skylle over og velte frem, han skal nå folk like til halsen, og hans utspente vinger skal fylle ditt land i hele dets bredde, Immanuel.
- 9 Forén dere, folkeslag, og dere skal knuses, og lån øre, alle dere fra fjerne land, bind omkring dere og dere skal knuses, bind omkring dere og dere skal knuses.
- 10 Rådfør dere med hverandre, og det skal ikke føre til noe. Tal ordet, og det skal ikke skje, for Gud er med oss.
- 11 For slik talte Herren til meg med sterk hånd og ba meg om ikke å vandre på dette folks vei, og sa:
- 12 Kall ikke alt et forbund som dette folk kaller et forbund, og det som de frykter, skal ikke dere frykte eller engste dere for.
- 13 Hærskarenes Herre, ham skal dere holde hellig, og han skal være deres frykt og han skal være deres redsel.

2 Nephi 18

Moreover, the word of the Lord said unto me: Take thee a great roll, and write in it with a man's pen, concerning Maher-shalal-hash-baz.

And I took unto me faithful witnesses to record, Uriah the priest, and Zechariah the son of Jeberechiah.

And I went unto the prophetess; and she conceived and bare a son. Then said the Lord to me: Call his name, Maher-shalal-hash-baz.

For behold, the child shall not have knowledge to cry, My father, and my mother, before the riches of Damascus and the spoil of Samaria shall be taken away before the king of Assyria.

The Lord spake also unto me again, saying:

Forasmuch as this people refuseth the waters of Shiloah that go softly, and rejoice in Rezin and Remaliah's son;

Now therefore, behold, the Lord bringeth up upon them the waters of the river, strong and many, even the king of Assyria and all his glory; and he shall come up over all his channels, and go over all his banks.

And he shall pass through Judah; he shall overflow and go over, he shall reach even to the neck; and the stretching out of his wings shall fill the breadth of thy land, O Immanuel.

Associate yourselves, O ye people, and ye shall be broken in pieces; and give ear all ye of far countries; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces.

Take counsel together, and it shall come to naught; speak the word, and it shall not stand; for God is with us.

For the Lord spake thus to me with a strong hand, and instructed me that I should not walk in the way of this people, saying:

Say ye not, A confederacy, to all to whom this people shall say, A confederacy; neither fear ye their fear, nor be afraid.

Sanctify the Lord of Hosts himself, and let him be your fear, and let him be your dread.

- 14 Han skal være en helligdom – men en snublesten og en anstøtssten for begge Israels hus, en felle og en snare for Jerusalems innbyggere.
- 15 Og mange blant dem skal snuble og falle og slå seg og falle i snaren og bli fanget.
- 16 Bind vitnesbyrdet fast, forsegl loven hos mine disipler.
- 17 Og jeg vil sette min lit til Herren som skjuler sitt ansikt for Jakobs hus, og jeg vil vente på ham.
- 18 Se, jeg og de barn som Herren har gitt meg, er til tegn og under i Israel fra Hærskarenes Herre, som bor på Sions berg.
- 19 Og når de sier til dere: Søk til dødningemanerne og til spåmennene som hvisker og mumler – skulle ikke et folk søke til sin Gud hvis de levende vil høre fra de døde?
- 20 Til loven og til vitnesbyrdet! Og hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi det ikke finnes lys i dem.
- 21 Og de skal gjennomgå det hårdt plaget og sultne. Og det skal skje at når de blir sultne, blir de harme og forbanner sin konge og sin Gud og ser oppad.
- 22 Og de skal stirre mot jorden og oppleve trengsel og mørke, fortvilelsens kvaler og bli drevet ut i mørke.
- And he shall be for a sanctuary; but for a stone of stumbling, and for a rock of offense to both the houses of Israel, for a gin and a snare to the inhabitants of Jerusalem.
- And many among them shall stumble and fall, and be broken, and be snared, and be taken.
- Bind up the testimony, seal the law among my disciples.
- And I will wait upon the Lord, that hideth his face from the house of Jacob, and I will look for him.
- Behold, I and the children whom the Lord hath given me are for signs and for wonders in Israel from the Lord of Hosts, which dwelleth in Mount Zion.
- And when they shall say unto you: Seek unto them that have familiar spirits, and unto wizards that peep and mutter—should not a people seek unto their God for the living to hear from the dead?
- To the law and to the testimony; and if they speak not according to this word, it is because there is no light in them.
- And they shall pass through it hardly bestead and hungry; and it shall come to pass that when they shall be hungry, they shall fret themselves, and curse their king and their God, and look upward.
- And they shall look unto the earth and behold trouble, and darkness, dimness of anguish, and shall be driven to darkness.

2 Nephi 19

- 1 Likevel skal mørket ikke være slik som det var i hennes trengsel da han først straffet Sebulons og Naftalis land ganske lett og siden straffet alvorligere ved Rødehavet og på den andre siden av Jordan i nasjonenes Galilea.
- 2 Det folk som vandret i mørke, har sett et stort lys, de som bor i dødsskyggens land, over dem har lyset strålt.
- 3 Du har mangfoldiggjort nasjonen og gjort gleden større – de gleder seg for deg som man gleder seg ved innhøstningen og som menneskene jubler når de deler byttet.
- 4 For du har brutt hans byrdes åk og hans skulders tre, hans undertrykkers stokk.
- 5 For alle krigerens slag utkjempes med forvirret larm og klær rullet i blod, men de skal brennes opp og bli til føde for ilden.
- 6 For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet skal være på hans skulder, og hans navn skal kalles Vidunderlig, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Fader, Fredsfyrste.
- 7 Det er ingen ende på herredømmets og på fredens vekst på Davids trone, og til å grunnfeste hans rike og oppholde det med rett og rettferdighet fra nå av og til evig tid. Hærskarenes Herres nidkjærhet vil gjøre dette.
- 8 Herren sendte sitt ord til Jakob, og det har kastet lys over Israel.
- 9 Og hele folket skal vite det, ja, Efra'ims og Samarias innbyggere som sier i sitt hjertes stolthet og hovmod:
- 10 Murstenene er falt ned, men vi vil bygge opp igjen med uthuggede stener, morbærtrærne er hugget ned, men vi vil erstatte dem med sedertrær.
- 11 Derfor skal Herren føre Resins motstandere over ham og forene hans fiender,
- 12 syrerne forfra og filistrene bakfra, og de skal sluke Israel med åpen munn. Til tross for alt dette er hans vrede ikke vendt bort, men hans hånd er fremdeles rakt ut.

2 Nephi 19

Nevertheless, the dimness shall not be such as was in her vexation, when at first he lightly afflicted the land of Zebulun, and the land of Naphtali, and afterwards did more grievously afflict by the way of the Red Sea beyond Jordan in Galilee of the nations.

The people that walked in darkness have seen a great light; they that dwell in the land of the shadow of death, upon them hath the light shined.

Thou hast multiplied the nation, and increased the joy—they joy before thee according to the joy in harvest, and as men rejoice when they divide the spoil.

For thou hast broken the yoke of his burden, and the staff of his shoulder, the rod of his oppressor.

For every battle of the warrior is with confused noise, and garments rolled in blood; but this shall be with burning and fuel of fire.

For unto us a child is born, unto us a son is given; and the government shall be upon his shoulder; and his name shall be called, Wonderful, Counselor, The Mighty God, The Everlasting Father, The Prince of Peace.

Of the increase of government and peace there is no end, upon the throne of David, and upon his kingdom to order it, and to establish it with judgment and with justice from henceforth, even forever. The zeal of the Lord of Hosts will perform this.

The Lord sent his word unto Jacob and it hath lighted upon Israel.

And all the people shall know, even Ephraim and the inhabitants of Samaria, that say in the pride and stoutness of heart:

The bricks are fallen down, but we will build with hewn stones; the sycamores are cut down, but we will change them into cedars.

Therefore the Lord shall set up the adversaries of Rezin against him, and join his enemies together;

The Syrians before and the Philistines behind; and they shall devour Israel with open mouth. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

13 For folket vender ikke om til ham som slår det, heller ikke søker de Hærskarenes Herre.

14 Derfor vil Herren hugge av Israel hode og hale, palmegren og siv på én dag.

15 Den gamle, han er hodet, og profeten som lærer løgner, han er halen.

16 For dette folks ledere får dem til å feile, og de som lar seg lede av dem, blir ødelagt.

17 Derfor skal ikke Herren ha noen glede av deres unge menn, heller ikke skal han ha noen barmhjertighet med deres farløse og enker. For hver især er en hykler og en som gjør ondt, og hver munn taler dårskap. Til tross for alt dette er hans vrede ikke vendt bort, men hans hånd er fremdeles rakt ut.

18 For ugudelighet brenner som ilden som fortærer torner og tistler og setter fyr på den tetteste skog så den går opp i røk.

19 Ved Hærskarenes Herres vrede legges landet i mørke, og folket skal bli til føde for ilden, ingen skal spare sin bror.

20 Og han skal grafse til høyre og likevel være sulten, han skal ete til venstre, men de skal ikke bli mette, de skal alle ete kjøttet av sin egen arm –

21 Manasse, Efra'im og Efra'im, Manasse, begge skal være mot Juda. Til tross for alt dette er hans vrede ikke vendt bort, men hans hånd er fremdeles rakt ut.

For the people turneth not unto him that smiteth them, neither do they seek the Lord of Hosts.

Therefore will the Lord cut off from Israel head and tail, branch and rush in one day.

The ancient, he is the head; and the prophet that teacheth lies, he is the tail.

For the leaders of this people cause them to err; and they that are led of them are destroyed.

Therefore the Lord shall have no joy in their young men, neither shall have mercy on their fatherless and widows; for every one of them is a hypocrite and an evildoer, and every mouth speaketh folly. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

For wickedness burneth as the fire; it shall devour the briers and thorns, and shall kindle in the thickets of the forests, and they shall mount up like the lifting up of smoke.

Through the wrath of the Lord of Hosts is the land darkened, and the people shall be as the fuel of the fire; no man shall spare his brother.

And he shall snatch on the right hand and be hungry; and he shall eat on the left hand and they shall not be satisfied; they shall eat every man the flesh of his own arm—

Manasseh, Ephraim; and Ephraim, Manasseh; they together shall be against Judah. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

2 Nephi 20

- 1 Ve dem som påbyr urettferdige lover og som utsteder fordervelige skrivelser,
- 2 for å vise de trengende bort fra rettferdighet og for å rane retten fra de fattige av mitt folk, så enker kan bli deres bytte og så de kan plyndre de farløse.
- 3 Hva vil dere gjøre på hjemsøkelsens dag og i den ødeleggelse som kommer fra det fjerne? Hvem vil dere flykte til for å få hjelp? Og hvor vil dere gjøre av deres skatter?
- 4 Uten meg skal de synke i kne blant fangene, og de skal falle blant de drepte. Til tross for alt dette er hans vrede ikke vendt bort, men hans hånd er fremdeles rakt ut.
- 5 Ve Assur, min vredes ris, og staven i deres hånd er deres harme.
- 6 Jeg vil sende ham mot en hyklersk nasjon, og mot det folk jeg er vred på, byr jeg ham å fare for å røve og plyndre og trække det ned som avfall i gatene.
- 7 Men han mener det ikke slik, og i sitt hjerte tenker han ikke slik, men i sitt hjerte har han lyst til å ødelegge og utrydde nasjoner, ikke bare noen få.
- 8 For han sier: Er ikke mine fyrster konger alle sammen?
- 9 Er ikke Kalno som Karkemis? Er ikke Hamat som Arpad? Er ikke Samaria som Damaskus?
- 10 Når min hånd har nådd avgudenes riker, og deres utskårne bilder overgikk Jerusalems og Samarias –
- 11 skulle jeg så ikke gjøre det samme med Jerusalem og hennes avguder som jeg har gjort med Samaria og hennes avguder?
- 12 Derfor skal det skje at når Herren har fullført hele sin gjerning på Sions berg og i Jerusalem, da vil jeg straffe Assurs konge for fruktene av hans stolte hjerte og for hans hovmodige mine.

2 Nephi 20

- Wo unto them that decree unrighteous decrees, and that write grievousness which they have prescribed;
- To turn away the needy from judgment, and to take away the right from the poor of my people, that widows may be their prey, and that they may rob the fatherless!
- And what will ye do in the day of visitation, and in the desolation which shall come from far? to whom will ye flee for help? and where will ye leave your glory?
- Without me they shall bow down under the prisoners, and they shall fall under the slain. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.
- O Assyrian, the rod of mine anger, and the staff in their hand is their indignation.
- I will send him against a hypocritical nation, and against the people of my wrath will I give him a charge to take the spoil, and to take the prey, and to tread them down like the mire of the streets.
- Howbeit he meaneth not so, neither doth his heart think so; but in his heart it is to destroy and cut off nations not a few.
- For he saith: Are not my princes altogether kings?
- Is not Calno as Carchemish? Is not Hamath as Arpad? Is not Samaria as Damascus?
- As my hand hath founded the kingdoms of the idols, and whose graven images did excel them of Jerusalem and of Samaria;
- Shall I not, as I have done unto Samaria and her idols, so do to Jerusalem and to her idols?
- Wherefore it shall come to pass that when the Lord hath performed his whole work upon Mount Zion and upon Jerusalem, I will punish the fruit of the stout heart of the king of Assyria, and the glory of his high looks.

13 For han sier: Ved min hånds kraft og ved min visdom har jeg gjort disse ting, for jeg er forstandig, og jeg har flyttet folkenes grenser og har røvet deres skatter, og jeg har beseiret innbyggerne som en tapper mann.

14 Og min hånd har funnet folkets rikdommer som et rede, og som man samler forlatte egg, har jeg samlet hele landet, og det var ingen som rørte vingen eller åpnet munnen eller pep.

15 Skal øksen rose seg mot den som hugger med den? Skal sagen gjøre seg stor mot den som drar den? Som om staven skulle svinge seg mot den som løfter den, eller som om kjeppen skulle løfte seg som om den ikke var av tre!

16 Derfor skal Herren, Hærskarenes Herre, sende magerhet blant hans fete, og i hans indre skal han tenne et bål som en luende ild.

17 Og Israels lys skal bli til en ild, og hans Hellige til en flamme, og den skal brenne og skal fortære hans torner og hans tistler på én dag,

18 og skal fortære herligheten i hans skog og på hans fruktbare mark, både sjel og legeme, og de skal være som når en fanebærer visner bort.

19 Og resten av trærne i hans skog skal være så få at et barn kan skrive dem opp.

20 Og det skal skje på den dag at levningen av Israel og de av Jakobs hus som er sluppet unna, ikke mer skal stole på ham som slo dem, men skal i sannhet stole på Herren, Israels Hellige.

21 Levningen, ja, levningen av Jakob, skal vende om til den mektige Gud.

22 For om ditt folk, Israel, er som havets sand, skal likevel en levning av dem vende tilbake, den fastsatte tilintetgjørelse skal flyte over med rettferdighet.

23 For Herren, Hærskarenes Gud, skal gjennomføre en fast besluttet tilintetgjørelse i hele landet.

24 Derfor, så sier Herren, Hærskarenes Gud: Mitt folk som bor i Sion, vær ikke redd for Assur. Han skal slå deg med en kjepp og skal løfte sin stav imot deg på samme måte som i Egypt.

25 Bare en liten stund til, og harmen skal opphøre og min vrede til deres ødeleggelse.

For he saith: By the strength of my hand and by my wisdom I have done these things; for I am prudent; and I have moved the borders of the people, and have robbed their treasures, and I have put down the inhabitants like a valiant man;

And my hand hath found as a nest the riches of the people; and as one gathereth eggs that are left have I gathered all the earth; and there was none that moved the wing, or opened the mouth, or peeped.

Shall the ax boast itself against him that heweth therewith? Shall the saw magnify itself against him that shaketh it? As if the rod should shake itself against them that lift it up, or as if the staff should lift up itself as if it were no wood!

Therefore shall the Lord, the Lord of Hosts, send among his fat ones, leanness; and under his glory he shall kindle a burning like the burning of a fire.

And the light of Israel shall be for a fire, and his Holy One for a flame, and shall burn and shall devour his thorns and his briars in one day;

And shall consume the glory of his forest, and of his fruitful field, both soul and body; and they shall be as when a standard-bearer fainteth.

And the rest of the trees of his forest shall be few, that a child may write them.

And it shall come to pass in that day, that the remnant of Israel, and such as are escaped of the house of Jacob, shall no more again stay upon him that smote them, but shall stay upon the Lord, the Holy One of Israel, in truth.

The remnant shall return, yea, even the remnant of Jacob, unto the mighty God.

For though thy people Israel be as the sand of the sea, yet a remnant of them shall return; the consumption decreed shall overflow with righteousness.

For the Lord God of Hosts shall make a consumption, even determined in all the land.

Therefore, thus saith the Lord God of Hosts: O my people that dwellest in Zion, be not afraid of the Assyrian; he shall smite thee with a rod, and shall lift up his staff against thee, after the manner of Egypt.

For yet a very little while, and the indignation shall cease, and mine anger in their destruction.

- 26 Og Hærskarenes Herre skal svinge en svøpe over ham som da han slaktet ned Midian ved Orebs klippe, og som hans stav var rakt ut over havet, slik skal han løfte den opp på samme måte som i Egypt.
- 27 Og det skal skje på den dag at hans byrde skal bli tatt bort fra din skulder og hans åk fra din hals, og åket skal ødelegges på grunn av salvingen.
- 28 Han er kommet til Ajat, han har dratt frem til Migron, i Mikmas har han latt sine vogner bli igjen.
- 29 De har dratt gjennom skaret, de har fått herberge i Geba. Ramat er redd, Sauls Gibea har flyktet.
- 30 Rop med høy røst, O Gallims datter. La den høres til Laisa, arme Anatot!
- 31 Madmena har flyktet, Gebims innbyggere samler seg til flukt.
- 32 Alt samme dag står han i Nob, han skal løfte sin hånd mot Sions datters berg, mot Jerusalems høyde.
- 33 Se, Herren, Hærskarenes Herre, skal hugge grenen av med skremmende kraft, og de høyreiste skal hugges ned og de hovmodige ydmykes.
- 34 Og han skal hugge ned den tette skogen med øks, og Libanon skal falle ved en mektig.
- And the Lord of Hosts shall stir up a scourge for him according to the slaughter of Midian at the rock of Oreb; and as his rod was upon the sea so shall he lift it up after the manner of Egypt.
- And it shall come to pass in that day that his burden shall be taken away from off thy shoulder, and his yoke from off thy neck, and the yoke shall be destroyed because of the anointing.
- He is come to Aiath, he is passed to Migron; at Michmash he hath laid up his carriages.
- They are gone over the passage; they have taken up their lodging at Geba; Ramath is afraid; Gibeah of Saul is fled.
- Lift up the voice, O daughter of Gallim; cause it to be heard unto Laish, O poor Anathoth.
- Madmenah is removed; the inhabitants of Gebim gather themselves to flee.
- As yet shall he remain at Nob that day; he shall shake his hand against the mount of the daughter of Zion, the hill of Jerusalem.
- Behold, the Lord, the Lord of Hosts shall lop the bough with terror; and the high ones of stature shall be hewn down; and the haughty shall be humbled.
- And he shall cut down the thickets of the forests with iron, and Lebanon shall fall by a mighty one.

2 Nephi 21

- 1 Og en kvist skal skyte frem fra Isais stubb, og et skudd skal gro opp fra hans røtter.
- 2 Og Herrens Ånd skal hvile over ham – visdoms og forstands ånd, råds og styrkes ånd, den ånd som gir kunnskap om Herren og ærefrykt for ham,
- 3 og skal gi ham en klar forståelse av Herrens frykt, og han skal ikke dømmе etter det hans øyne ser og ikke skifte rett etter det hans ører hører,
- 4 men med rettferdighet skal han dømmе de fattige og skifte rett med rettvishet for de saktmodige på jorden. Og han skal slå jorden med sin munns ris og drepe den ugudelige med pusten fra sine lepper.
- 5 Og rettferdighet skal være beltet han har om livet, og trofasthet beltet om hans hofter.
- 6 Ulven skal også bo hos lammet, og leoparden skal legge seg hos kjeet, og kalven og den unge løven og gjøfeet skal gå sammen, og et lite barn skal lede dem.
- 7 Og ku og bjørn skal beite sammen, ungene deres skal ligge sammen, og løven skal ete halm som oksen.
- 8 Og diebarnet skal leke ved huggormens hule, og det avvenne barn skal legge sin hånd over basiliskens hull.
- 9 Ingen skal gjøre noe ondt og ingen ødelegge noe på hele mitt hellige berg, for jorden skal være full av Herrens kunnskap likesom vannet dekker havet.
- 10 Og på den dag skal det være et Isais rotskudd som skal stå som et banner for folket. Dit skal hedningefolkene søke, og hans hvilested skal være herlig.
- 11 Og det skal skje at på den dag skal Herren for annen gang rekke ut sin hånd for å vinne tilbake levningen av sitt folk, de som er blitt berget fra Assur og fra Egypt og fra Patros og fra Kus og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra øyene i havet.
- 12 Og han skal løfte et banner for nasjonene og skal samle de fordrevne av Israel og sanke de adspredte av Juda fra jordens fire hjørner.

2 Nephi 21

And there shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a branch shall grow out of his roots.

And the Spirit of the Lord shall rest upon him, the spirit of wisdom and understanding, the spirit of counsel and might, the spirit of knowledge and of the fear of the Lord;

And shall make him of quick understanding in the fear of the Lord; and he shall not judge after the sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears.

But with righteousness shall he judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth; and he shall smite the earth with the rod of his mouth, and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid, and the calf and the young lion and fatling together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain, for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea.

And in that day there shall be a root of Jesse, which shall stand for an ensign of the people; to it shall the Gentiles seek; and his rest shall be glorious.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall set his hand again the second time to recover the remnant of his people which shall be left, from Assyria, and from Egypt, and from Pathros, and from Cush, and from Elam, and from Shinar, and from Hamath, and from the islands of the sea.

And he shall set up an ensign for the nations, and shall assemble the outcasts of Israel, and gather together the dispersed of Judah from the four corners of the earth.

13 Efra'ims misunnelse skal også vike, og Judas motstandere skal utryddes. Efra'im skal ikke misunne Juda, og Juda skal ikke plage Efra'im.

14 Men de skal slå ned på filistrenes skuldre mot vest, de skal plyndre dem som bor i øst, de skal legge sin hånd på Edom og Moab, og Ammons barn skal adlyde dem.

15 Og Herren skal helt ødelegge bukten i Egypts hav og svinge sin hånd over elven med sin sterke storm. Han skal kløve den til syv bekker og la mennesket gå tørrskodd over.

16 Og det skal være en allfarvei for levningen av hans folk, de som er reddet fra Assur, likesom det var for Israel den dag de dro opp fra landet Egypt.

The envy of Ephraim also shall depart, and the adversaries of Judah shall be cut off; Ephraim shall not envy Judah, and Judah shall not vex Ephraim.

But they shall fly upon the shoulders of the Philistines towards the west; they shall spoil them of the east together; they shall lay their hand upon Edom and Moab; and the children of Ammon shall obey them.

And the Lord shall utterly destroy the tongue of the Egyptian sea; and with his mighty wind he shall shake his hand over the river, and shall smite it in the seven streams, and make men go over dry shod.

And there shall be a highway for the remnant of his people which shall be left, from Assyria, like as it was to Israel in the day that he came up out of the land of Egypt.

2 Nephi 22

- 1 Og på den dag skal du si: O Herre, jeg vil prise deg. Selv om du var vred på meg, er din vrede opphørt, og du trøster meg.
- 2 Se, Gud er min frelse, jeg vil stole på ham og ikke frykte, for Herren, JEHOVA, er min styrke og min sang, han er også blitt min frelse.
- 3 Derfor skal dere øse vann med glede av frelsens kilder.
- 4 Og på den dag skal dere si: Pris Herren, påkall hans navn, kunngjør hans gjerninger blant folket, forkynn at hans navn er opphøyet.
- 5 Syng Herrens pris, for herlige ting har han gjort, over hele jorden er dette kjent.
- 6 Rop høyt og juble, dere som bor i Sion, for stor er Israels Hellige midt iblant dere.

2 Nephi 22

And in that day thou shalt say: O Lord, I will praise thee; though thou wast angry with me thine anger is turned away, and thou comfortedst me.

Behold, God is my salvation; I will trust, and not be afraid; for the Lord JEHOVAH is my strength and my song; he also has become my salvation.

Therefore, with joy shall ye draw water out of the wells of salvation.

And in that day shall ye say: Praise the Lord, call upon his name, declare his doings among the people, make mention that his name is exalted.

Sing unto the Lord; for he hath done excellent things; this is known in all the earth.

Cry out and shout, thou inhabitant of Zion; for great is the Holy One of Israel in the midst of thee.

2 Nephi 23

- 1 Babylons byrde som Jesaja, sønn av Amos, fikk se.
- 2 Reis et banner på et høyt fjell. Rop høyt til dem, vink med hånden så de kan dra inn gjennom storfolkets porter.
- 3 Jeg har befalt mine helliggjorte, og jeg har også kalt mine sterke, for min vrede er ikke over dem som gleder seg over min overhøyhet.
- 4 Mengdens larm i fjellene som av et stort folk, en buldrende larm av riker, av nasjoner som samler seg. Hærskarenes Herre mønstrer sin krigshær.
- 5 De kommer fra et land langt borte, fra himmelens ende, ja, Herren og hans vredes våpen, for å ødelegge hele landet.
- 6 Rop høyt, for Herrens dag er nær. Den skal komme som en ødeleggelse fra Den Allmektige.
- 7 Derfor skal alle hender bli slappe, og hvert menneskes hjerte skal smelte.
- 8 Og de skal bli redde, stikkende smerter og sorg skal komme over dem, de skal forundre seg over hverandre, ansiktene deres skal bli som flammer.
- 9 Se, Herrens dag kommer – grusom, full av harme og brennende vrede – for å legge landet øde, og han skal utrydde synderne som er der.
- 10 For himmelens stjerner og dens stjernebilder skal ikke gi sitt lys. Solen skal formørkes i sin bane, og månen skal ikke la sitt lys skinne.
- 11 Og jeg vil straffe verden for ondskap og de ugudelige for deres misgjerninger, jeg vil gjøre ende på de overmodiges stolthet og kue voldsmenns tross.
- 12 Jeg vil gjøre et menneske mer dyrebart enn fint gull, ja, mer dyrebart enn gullbarren fra Ofir.
- 13 Derfor vil jeg ryste himlene, og jorden skal flyttes ut av sin bane ved Hærskarenes Herres harme og på hans brennende vredes dag.
- 14 Og det skal være som når et rådyr jages, som når ingen tar opp et får, og hver og en skal vende tilbake til sitt eget folk og enhver flykte til sitt eget land.

2 Nephi 23

The burden of Babylon, which Isaiah the son of Amoz did see.

Lift ye up a banner upon the high mountain, exalt the voice unto them, shake the hand, that they may go into the gates of the nobles.

I have commanded my sanctified ones, I have also called my mighty ones, for mine anger is not upon them that rejoice in my highness.

The noise of the multitude in the mountains like as of a great people, a tumultuous noise of the kingdoms of nations gathered together, the Lord of Hosts mustereth the hosts of the battle.

They come from a far country, from the end of heaven, yea, the Lord, and the weapons of his indignation, to destroy the whole land.

Howl ye, for the day of the Lord is at hand; it shall come as a destruction from the Almighty.

Therefore shall all hands be faint, every man's heart shall melt;

And they shall be afraid; pangs and sorrows shall take hold of them; they shall be amazed one at another; their faces shall be as flames.

Behold, the day of the Lord cometh, cruel both with wrath and fierce anger, to lay the land desolate; and he shall destroy the sinners thereof out of it.

For the stars of heaven and the constellations thereof shall not give their light; the sun shall be darkened in his going forth, and the moon shall not cause her light to shine.

And I will punish the world for evil, and the wicked for their iniquity; I will cause the arrogance of the proud to cease, and will lay down the haughtiness of the terrible.

I will make a man more precious than fine gold; even a man than the golden wedge of Ophir.

Therefore, I will shake the heavens, and the earth shall remove out of her place, in the wrath of the Lord of Hosts, and in the day of his fierce anger.

And it shall be as the chased roe, and as a sheep that no man taketh up; and they shall every man turn to his own people, and flee every one into his own land.

- 15 Enhver som er stolt, skal bli gjennomboret, ja, og enhver som står sammen med de ugudelige, skal falle for sverdet.
- 16 Deres barn skal også bli knust for deres øyne, deres hus skal bli plyndret og deres hustruer skjendet.
- 17 Se, jeg vil opphisse mederne mot dem, og de skal ikke akte sølv og gull, heller ikke skal de fryde seg ved det.
- 18 Buene deres skal også knuse de unge menn, og de skal ikke ha medlidenhet med morlivets frukt, deres øyne skal ikke spare barn.
- 19 Og med Babylon, rikenes smykke, kaldeernes skjønne pryde, skal det gå som da Gud omstyrtet Sodoma og Gomorra.
- 20 Aldri mer skal den befolkes, ingen skal bo der fra generasjon til generasjon, ingen araber skal slå opp sitt telt der og ingen gjeter la sin hjord hvile der.
- 21 Men ørkenens ville dyr skal hvile der, og husene deres skal være fulle av hylende skapninger, og ugler skal bo der, og satyrer skal danse der.
- 22 Og øyenes ville dyr skal tute i deres forlatte hus og drager i deres prektige slott, og snart kommer hennes tid, og hennes dager skal ikke forlenges. For jeg vil tilintetgjøre henne hurtig, ja, for jeg vil være barmhjertig mot mitt folk, men de ugudelige skal gå til grunne.
- Every one that is proud shall be thrust through; yea, and every one that is joined to the wicked shall fall by the sword.
- Their children also shall be dashed to pieces before their eyes; their houses shall be spoiled and their wives ravished.
- Behold, I will stir up the Medes against them, which shall not regard silver and gold, nor shall they delight in it.
- Their bows shall also dash the young men to pieces; and they shall have no pity on the fruit of the womb; their eyes shall not spare children.
- And Babylon, the glory of kingdoms, the beauty of the Chaldees' excellency, shall be as when God overthrew Sodom and Gomorrah.
- It shall never be inhabited, neither shall it be dwelt in from generation to generation: neither shall the Arabian pitch tent there; neither shall the shepherds make their fold there.
- But wild beasts of the desert shall lie there; and their houses shall be full of doleful creatures; and owls shall dwell there, and satyrs shall dance there.
- And the wild beasts of the islands shall cry in their desolate houses, and dragons in their pleasant palaces; and her time is near to come, and her day shall not be prolonged. For I will destroy her speedily; yea, for I will be merciful unto my people, but the wicked shall perish.

2 Nephi 24

- 1 For Herren vil forbarme seg over Jakob og igjen utvelge Israel og bosette dem i deres eget land. Og de fremmede skal slutte seg til dem, og de skal holde seg til Jakobs hus.
- 2 Og folket skal ta dem og føre dem til deres sted, ja, fra det fjerne like fra jordens ender, og de skal vende tilbake til sine lovede land. Og Israels hus skal eie dem, og Herrens land skal være for tjenere og tjenerinner, og de skal ta dem til fange som holdt dem i fangenskap, og de skal herske over sine undertrykkere.
- 3 Og på den dag skal det skje at Herren skal gi deg hvile fra din sorg og fra din frykt og fra den hårde trelldom du ble tvunget inn i.
- 4 Og på den dag skal det skje at du skal gjenta dette ord-språk for Babylons konge og si: Se, hvordan undertryk-keren og den gyldne by har fått en ende!
- 5 Herren har brutt i stykker de ugudeliges stav, hers-kerens septrer,
- 6 han som i harme slo folket slag på slag. Han som i vre-de hersket over nasjoner, blir forfulgt, og ingen hindrer det.
- 7 Hele jorden har fått hvile og ro, de bryter ut i fryde-sang.
- 8 Ja, grantrærne gleder seg over deg, det samme gjør Libanons sedrer, og sier: Etter at du falt, har ingen kom-met for å felle oss.
- 9 Helvete nedenunder gjør seg rede for å møte deg når du kommer, det vekker de døde for deg, ja, alle jordens store, det får alle nasjoners konger til å stå opp fra sine troner.
- 10 De skal alle tale til deg og si: Er du også blitt svak som oss? Er du blitt lik oss?
- 11 Din prakt er lagt i grav, dine harpers klang høres ikke, ormer er spredt ut under deg, og larver dekker deg.
- 12 Hvordan er du falt fra himmelen, Lucifer, du mor-gerørødens sønn? Er du styrtet ned til jorden, du som svekket nasjonene?

2 Nephi 24

- For the Lord will have mercy on Jacob, and will yet choose Israel, and set them in their own land; and the strangers shall be joined with them, and they shall cleave to the house of Jacob.
- And the people shall take them and bring them to their place; yea, from far unto the ends of the earth; and they shall return to their lands of promise. And the house of Israel shall possess them, and the land of the Lord shall be for servants and handmaids; and they shall take them captives unto whom they were captives; and they shall rule over their oppressors.
- And it shall come to pass in that day that the Lord shall give thee rest, from thy sorrow, and from thy fear, and from the hard bondage wherein thou wast made to serve.
- And it shall come to pass in that day, that thou shalt take up this proverb against the king of Babylon, and say: How hath the oppressor ceased, the golden city ceased!
- The Lord hath broken the staff of the wicked, the scepters of the rulers.
- He who smote the people in wrath with a continual stroke, he that ruled the nations in anger, is persecuted, and none hindereth.
- The whole earth is at rest, and is quiet; they break forth into singing.
- Yea, the fir trees rejoice at thee, and also the cedars of Lebanon, saying: Since thou art laid down no feller is come up against us.
- Hell from beneath is moved for thee to meet thee at thy coming; it stirreth up the dead for thee, even all the chief ones of the earth; it hath raised up from their thrones all the kings of the nations.
- All they shall speak and say unto thee: Art thou also become weak as we? Art thou become like unto us?
- Thy pomp is brought down to the grave; the noise of thy viols is not heard; the worm is spread under thee, and the worms cover thee.
- How art thou fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! Art thou cut down to the ground, which did weaken the nations!

13 For du har sagt i ditt hjerte: Til himmelen vil jeg stige opp, høyt over Guds stjerner vil jeg reise min trone. Jeg vil også ta sete på forsamlingens fjell i det ytterste nord.

14 Jeg vil stige opp over skyenes topper. Jeg vil være lik Den Høyeste.

15 Likevel skal du støtes ned til helvete, til avgrunnens dyp.

16 De som ser deg, skal stirre på deg og skal mønstre deg og si: Er dette den mannen som fikk jorden til å beve og riker til å skjelve,

17 og gjorde verden til en villmark og ødela dens byer og ikke åpnet fengselet for sine fanger?

18 Alle nasjonenes konger, ja, alle sammen, ligger med ære, alle som en i sitt eget hus.

19 Men du er kastet ut av din grav som en avskyelig gren – og levningen av dem som er slått ihjel, stukket ned med et sverd – som går ned til avgrunnens stener som et åtsel tråkket under fot.

20 Du skal ikke bli gravlagt som dem, for du har ødelagt ditt land og slått ditt folk ihjel. Ugjerningsmenns avkom skal aldri mer nevnes.

21 Gjør klar til et blodbad på hans barn for deres fedres synder, så de ikke reiser seg hverken for å ta landet i besittelse eller fylle all verden med byer.

22 For jeg vil reise meg mot dem, sier Hærskarenes Herre, og utrydde av Babylon navn og levning og sønn og nevø, sier Herren.

23 Jeg vil også gjøre det til et tilholdssted for hegren, fylle det med vannpytter, og jeg vil feie det bort med ødeleggelsens kost, sier Hærskarenes Herre.

24 Hærskarenes Herre har sverget og sagt: Sannelig, som jeg har tenkt, slik skal det skje, og det jeg har besluttet, det skal stå fast.

25 Og jeg vil føre assyreren inn i mitt land og trække ham under fot på mine fjell. Da skal hans åk tas av dem og hans byrde løftes fra deres skuldre.

26 Dette er den beslutning som er besluttet om all jorden, og dette er den hånd som er rakt ut over alle nasjoner.

For thou hast said in thy heart: I will ascend into heaven, I will exalt my throne above the stars of God; I will sit also upon the mount of the congregation, in the sides of the north;

I will ascend above the heights of the clouds; I will be like the Most High.

Yet thou shalt be brought down to hell, to the sides of the pit.

They that see thee shall narrowly look upon thee, and shall consider thee, and shall say: Is this the man that made the earth to tremble, that did shake kingdoms?

And made the world as a wilderness, and destroyed the cities thereof, and opened not the house of his prisoners?

All the kings of the nations, yea, all of them, lie in glory, every one of them in his own house.

But thou art cast out of thy grave like an abominable branch, and the remnant of those that are slain, thrust through with a sword, that go down to the stones of the pit; as a carcass trodden under feet.

Thou shalt not be joined with them in burial, because thou hast destroyed thy land and slain thy people; the seed of evil-doers shall never be renowned.

Prepare slaughter for his children for the iniquities of their fathers, that they do not rise, nor possess the land, nor fill the face of the world with cities.

For I will rise up against them, saith the Lord of Hosts, and cut off from Babylon the name, and remnant, and son, and nephew, saith the Lord.

I will also make it a possession for the bittern, and pools of water; and I will sweep it with the besom of destruction, saith the Lord of Hosts.

The Lord of Hosts hath sworn, saying: Surely as I have thought, so shall it come to pass; and as I have purposed, so shall it stand—

That I will bring the Assyrian in my land, and upon my mountains tread him under foot; then shall his yoke depart from off them, and his burden depart from off their shoulders.

This is the purpose that is purposed upon the whole earth; and this is the hand that is stretched out upon all nations.

27 For Hærskarenes Herre har besluttet det, og hvem
gjør det til intet? Og hans hånd er utrakt, og hvem kan
vende den bort?

28 I kong Akas' dødsår kom denne byrde:

29 Gled deg ikke, hele Filisterland, om hans stav som slo
deg, er brutt i stykker! For av ormens rot skal en basilisk
komme frem, og dens frukt skal være en brennende, fly-
vende slange.

30 Og den fattiges førstefødte skal finne føde, og de
trengende skal hvile i trygghet, og jeg vil drepe din rot
med sult, og din levning skal han slå ihjel.

31 Hyl, du port, skrik, du by. Hele Filisterland er gått i
opløsning, for fra nord skal det komme en røk, og in-
gen skal være alene i hans bestemte tid.

32 Hvilket svar skal gis til nasjonenes sendebud? At
Herren har grunnfestet Sion, og de fattige blant hans
folk skal ha tillit til den.

For the Lord of Hosts hath purposed, and who shall
disannul? And his hand is stretched out, and who shall
turn it back?

In the year that king Ahaz died was this burden.

Rejoice not thou, whole Palestina, because the rod of
him that smote thee is broken; for out of the serpent's
root shall come forth a cockatrice, and his fruit shall be
a fiery flying serpent.

And the firstborn of the poor shall feed, and the
needy shall lie down in safety; and I will kill thy root
with famine, and he shall slay thy remnant.

Howl, O gate; cry, O city; thou, whole Palestina, art
dissolved; for there shall come from the north a smoke,
and none shall be alone in his appointed times.

What shall then answer the messengers of the na-
tions? That the Lord hath founded Zion, and the poor
of his people shall trust in it.

2 Nephi 25

- 1 Nå taler jeg, Nephi, noe om de ord som jeg har skrevet, som er uttalt ved Jesajas munn. For se, Jesaja sa mye som var vanskelig for mange av mitt folk å forstå, for de kjenner ikke til måten å profetere på blant jødene.
- 2 For jeg, Nephi, har ikke undervist dem mye om jødernes skikker, for deres gjerninger var mørkets gjerninger, og deres handlinger var avskyelige handlinger.
- 3 Derfor skriver jeg til mitt folk, til alle dem som heretter skal motta dette som jeg skriver, så de kan kjenne til Guds straffedommer, at de kommer over alle nasjoner ifølge det ord som han har talt.
- 4 Derfor, lytt du mitt folk som er av Israels hus, og lån øre til mine ord. For selv om Jesajas ord ikke er klare og tydelige for dere, er de likevel klare og tydelige for alle som er fylt med profetiens ånd. Men jeg gir dere en profeti ifølge den ånd som er i meg. Derfor skal jeg profetere på samme klare og tydelige måte som jeg har gjort siden jeg kom ut fra Jerusalem sammen med min far. For se, min sjel fryder seg over å tale klart og tydelig til mitt folk, så de kan lære.
- 5 Ja, og min sjel fryder seg over Jesajas ord, for jeg kom ut fra Jerusalem, og mine øyne har sett jødernes gjøren og laden, og jeg vet at jødene forstår profetiene. Ikke noe annet folk forstår det som ble sagt til jødene, slik de forstår det selv, uten at de blir undervist på samme måte som jødene ble.
- 6 Men se, jeg, Nephi, har ikke undervist mine barn på jødernes vis. Men se, jeg har selv bodd i Jerusalem, derfor kjenner jeg området deromkring. Jeg har talt til mine barn om Guds straffedommer som har funnet sted blant jødene. Jeg har forklart mine barn alt Jesaja har sagt, og jeg skriver det ikke.

2 Nephi 25

Now I, Nephi, do speak somewhat concerning the words which I have written, which have been spoken by the mouth of Isaiah. For behold, Isaiah spake many things which were hard for many of my people to understand; for they know not concerning the manner of prophesying among the Jews.

For I, Nephi, have not taught them many things concerning the manner of the Jews; for their works were works of darkness, and their doings were doings of abominations.

Wherefore, I write unto my people, unto all those that shall receive hereafter these things which I write, that they may know the judgments of God, that they come upon all nations, according to the word which he hath spoken.

Wherefore, hearken, O my people, which are of the house of Israel, and give ear unto my words; for because the words of Isaiah are not plain unto you, nevertheless they are plain unto all those that are filled with the spirit of prophecy. But I give unto you a prophecy, according to the spirit which is in me; wherefore I shall prophesy according to the plainness which hath been with me from the time that I came out from Jerusalem with my father; for behold, my soul delighteth in plainness unto my people, that they may learn.

Yea, and my soul delighteth in the words of Isaiah, for I came out from Jerusalem, and mine eyes hath beheld the things of the Jews, and I know that the Jews do understand the things of the prophets, and there is none other people that understand the things which were spoken unto the Jews like unto them, save it be that they are taught after the manner of the things of the Jews.

But behold, I, Nephi, have not taught my children after the manner of the Jews; but behold, I, of myself, have dwelt at Jerusalem, wherefore I know concerning the regions round about; and I have made mention unto my children concerning the judgments of God, which hath come to pass among the Jews, unto my children, according to all that which Isaiah hath spoken, and I do not write them.

- 7 Men se, jeg fortsetter med min egen profeti på min klare og tydelige måte, som jeg vet intet menneske kan ta feil av. Likevel skal menneskene i de dager når Jesajas profetier blir oppfylt, vite med sikkerhet når de finner sted.
- 8 Derfor er de av verdi for menneskenes barn, og de som tror at de ikke er det, til dem vil jeg tale spesielt, og begrense ordene til mitt eget folk. For jeg vet at de vil være av stor verdi for dem i de siste dager, for på den dag skal de forstå dem. Derfor har jeg skrevet dem til deres eget beste.
- 9 Og likesom én generasjon blant jødene er blitt ødelagt på grunn av synder, er de også blitt ødelagt fra generasjon til generasjon ifølge sine synder. Og aldri er noen av dem blitt ødelagt uten at det ble dem forutsagt av Herrens profeter.
- 10 Derfor, de ble fortalt om den ødeleggelse som skulle komme over dem straks etter at min far forlot Jerusalem. Likevel forherdet de sine hjerter, og ifølge min profeti er de blitt ødelagt, unntatt de som ble ført som fanger til Babylon.
- 11 Og nå, dette taler jeg på grunn av den ånd som er i meg. Og til tross for at de er blitt ført bort, skal de vende tilbake igjen og ta Jerusalems land i besittelse. Derfor skal de føres tilbake til sitt arveland.
- 12 Men se, de skal oppleve kriger og rykter om kriger, og når den dag kommer at Faderens Enbårne, ja, himmelens og jordens Fader, skal vise seg for dem i kjødet, se, da vil de forkaste ham på grunn av sine synder, sine hårde hjerter og sin hårdnakkethet.
- 13 Se, de vil korsfeste ham, og etter å ha ligget i en grav i tre dager, skal han stå opp fra de døde med legedom i sine vinger, og alle som tror på hans navn, skal bli frelst i Guds rike. Derfor fryder min sjel seg over å profetere om ham, for jeg har sett hans dag, og mitt hjerte lovpriser hans hellige navn.

But behold, I proceed with mine own prophecy, according to my plainness; in the which I know that no man can err; nevertheless, in the days that the prophecies of Isaiah shall be fulfilled men shall know of a surety, at the times when they shall come to pass.

Wherefore, they are of worth unto the children of men, and he that supposeth that they are not, unto them will I speak particularly, and confine the words unto mine own people; for I know that they shall be of great worth unto them in the last days; for in that day shall they understand them; wherefore, for their good have I written them.

And as one generation hath been destroyed among the Jews because of iniquity, even so have they been destroyed from generation to generation according to their iniquities; and never hath any of them been destroyed save it were foretold them by the prophets of the Lord.

Wherefore, it hath been told them concerning the destruction which should come upon them, immediately after my father left Jerusalem; nevertheless, they hardened their hearts; and according to my prophecy they have been destroyed, save it be those which are carried away captive into Babylon.

And now this I speak because of the spirit which is in me. And notwithstanding they have been carried away they shall return again, and possess the land of Jerusalem; wherefore, they shall be restored again to the land of their inheritance.

But, behold, they shall have wars, and rumors of wars; and when the day cometh that the Only Begotten of the Father, yea, even the Father of heaven and of earth, shall manifest himself unto them in the flesh, behold, they will reject him, because of their iniquities, and the hardness of their hearts, and the stiffness of their necks.

Behold, they will crucify him; and after he is laid in a sepulchre for the space of three days he shall rise from the dead, with healing in his wings; and all those who shall believe on his name shall be saved in the kingdom of God. Wherefore, my soul delighteth to prophesy concerning him, for I have seen his day, and my heart doth magnify his holy name.

14 Og se, det skal skje at etter at Messias har stått opp fra de døde og har vist seg for sitt folk, til så mange som vil tro på hans navn, se, da skal Jerusalem ødelegges igjen, for ve dem som kjemper mot Gud og hans kirkes folk.

15 Derfor skal jødene adspredes blant alle nasjoner, og Babylon skal også ødelegges. Derfor skal jødene adspredes av andre nasjoner.

16 Og etter at de er blitt adspredt og Gud Herren har tuktet dem ved andre nasjoner i mange generasjoner, ja, fra generasjon til generasjon inntil de skal overtales til å tro på Kristus, Guds Sønn, og forsoningen som er altomfattende for hele menneskeheten – og når den dag kommer at de skal tro på Kristus og tilber Faderen i hans navn, med rene hjerter og rene hender og ikke lenger venter på en annen Messias, da, på den tid vil dagen komme da de nødvendigvis må tro disse ting.

17 Og Herren vil for annen gang løfte sin hånd for å føre sitt folk tilbake fra deres fortapte og falne tilstand. Derfor vil han begynne å utføre et underlig og forunderlig verk blant menneskenes barn.

18 Derfor skal han bringe frem sine ord til dem, og disse ord skal dømme dem på den siste dag, for de skal bli gitt dem for å overbevise dem om den sanne Messias, som ble forkastet av dem, og for å overbevise dem om at de ikke lenger behøver å vente på at en Messias skal komme. For det skulle ikke komme noen annen, hvis det ikke skulle være en falsk Messias som skulle bedra menneskene. For profetene taler bare om én Messias, og det er den Messias som skulle bli forkastet av jødene.

19 For ifølge profetenes ord kommer Messias seks hundre år etter at min far forlot Jerusalem. Og ifølge profetenes ord, og også Guds engels ord, skal hans navn være Jesus Kristus, Guds Sønn.

And behold it shall come to pass that after the Messiah hath risen from the dead, and hath manifested himself unto his people, unto as many as will believe on his name, behold, Jerusalem shall be destroyed again; for wo unto them that fight against God and the people of his church.

Wherefore, the Jews shall be scattered among all nations; yea, and also Babylon shall be destroyed; wherefore, the Jews shall be scattered by other nations.

And after they have been scattered, and the Lord God hath scourged them by other nations for the space of many generations, yea, even down from generation to generation until they shall be persuaded to believe in Christ, the Son of God, and the atonement, which is infinite for all mankind—and when that day shall come that they shall believe in Christ, and worship the Father in his name, with pure hearts and clean hands, and look not forward any more for another Messiah, then, at that time, the day will come that it must needs be expedient that they should believe these things.

And the Lord will set his hand again the second time to restore his people from their lost and fallen state. Wherefore, he will proceed to do a marvelous work and a wonder among the children of men.

Wherefore, he shall bring forth his words unto them, which words shall judge them at the last day, for they shall be given them for the purpose of convincing them of the true Messiah, who was rejected by them; and unto the convincing of them that they need not look forward any more for a Messiah to come, for there should not any come, save it should be a false Messiah which should deceive the people; for there is save one Messiah spoken of by the prophets, and that Messiah is he who should be rejected of the Jews.

For according to the words of the prophets, the Messiah cometh in six hundred years from the time that my father left Jerusalem; and according to the words of the prophets, and also the word of the angel of God, his name shall be Jesus Christ, the Son of God.

20 Og nå, mine brødre, har jeg talt tydelig så dere ikke kan ta feil. Og så sant Gud Herren lever, han som førte Israel opp og ut av landet Egypt og ga Moses kraft så han kunne helbrede nasjonene etter at de var blitt bitt av giftige slanger – hvis de ville se på den slange som han løftet opp foran dem – og også ga ham kraft så han kunne slå på klippen så vannet kom frem, ja, se, jeg sier dere at så sant som disse ting er sanne, og så sant Gud Herren lever, så finnes det ikke noe annet navn gitt under himmelen enn Jesus Kristus, som jeg har omtalt, hvorved mennesket kan bli frelst.

21 Av denne grunn har Gud Herren lovet meg at dette som jeg skriver, skal oppbevares og bevares og overleveres til min ætt fra generasjon til generasjon, slik at det løfte som ble gitt Josef om at hans ætt aldri skulle forgå så lenge jorden består, kan bli oppfylt.

22 Derfor skal disse ting gå fra generasjon til generasjon så lenge jorden består. Og det skal skje etter Guds vilje og behag, og de nasjoner som skal ha dem i sin besittelse, skal dømmes etter dem ifølge de ord som er skrevet.

23 For vi arbeider flittig med å skrive for å overbevise våre barn, og også våre brødre så de vil tro på Kristus og bli forsonet med Gud. For vi vet at det er ved nåde vi blir frelst etter at vi har gjort alt vi kan.

24 Og selv om vi tror på Kristus, holder vi Moseloven og venter standhaftig på Kristus inntil loven skal oppfylles.

25 For i denne hensikt ble loven gitt. Derfor er loven blitt død for oss, og vi er levendegjort i Kristus på grunn av vår tro, men vi holder loven på grunn av befalingene.

26 Vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med våre profetier så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder.

And now, my brethren, I have spoken plainly that ye cannot err. And as the Lord God liveth that brought Israel up out of the land of Egypt, and gave unto Moses power that he should heal the nations after they had been bitten by the poisonous serpents, if they would cast their eyes unto the serpent which he did raise up before them, and also gave him power that he should smite the rock and the water should come forth; yea, behold I say unto you, that as these things are true, and as the Lord God liveth, there is none other name given under heaven save it be this Jesus Christ, of which I have spoken, whereby man can be saved.

Wherefore, for this cause hath the Lord God promised unto me that these things which I write shall be kept and preserved, and handed down unto my seed, from generation to generation, that the promise may be fulfilled unto Joseph, that his seed should never perish as long as the earth should stand.

Wherefore, these things shall go from generation to generation as long as the earth shall stand; and they shall go according to the will and pleasure of God; and the nations who shall possess them shall be judged of them according to the words which are written.

For we labor diligently to write, to persuade our children, and also our brethren, to believe in Christ, and to be reconciled to God; for we know that it is by grace that we are saved, after all we can do.

And, notwithstanding we believe in Christ, we keep the law of Moses, and look forward with steadfastness unto Christ, until the law shall be fulfilled.

For, for this end was the law given; wherefore the law hath become dead unto us, and we are made alive in Christ because of our faith; yet we keep the law because of the commandments.

And we talk of Christ, we rejoice in Christ, we preach of Christ, we prophesy of Christ, and we write according to our prophecies, that our children may know to what source they may look for a remission of their sins.

27 Derfor taler vi om loven, så våre barn kan kjenne til at loven er død, og for at de, ved å kjenne til at loven er død, kan se fremover til det liv som er i Kristus, og vite i hvilken hensikt loven ble gitt. Og etter at loven er oppfylt ved Kristus, må de ikke forherde sine hjerter mot ham etter at loven burde være avskaffet.

28 Og nå, se, mitt folk, dere er et hårdnakket folk. Derfor har jeg talt tydelig til dere så dere ikke kan misforstå. Og de ord jeg har talt, skal stå som et vitnesbyrd mot dere, for de er tilstrekkelige til å undervise alle mennesker om den riktige vei. For den riktige vei er å tro på Kristus og ikke fornekte ham, for ved å fornekte ham fornekter dere også loven og profetene.

29 Se, nå sier jeg dere at den riktige vei er å tro på Kristus og ikke fornekte ham. Og Kristus er Israels Hellige. Derfor må dere bøye dere ned for ham og tilbe ham av all deres makt, sinn og styrke og av hele deres sjel. Og hvis dere gjør dette, skal dere på ingen måte bli forkastet.

30 Og ettersom det er nødvendig, må dere utføre Guds handlinger og ordinanser inntil loven som ble gitt Moses, er oppfylt.

Wherefore, we speak concerning the law that our children may know the deadness of the law; and they, by knowing the deadness of the law, may look forward unto that life which is in Christ, and know for what end the law was given. And after the law is fulfilled in Christ, that they need not harden their hearts against him when the law ought to be done away.

And now behold, my people, ye are a stiffnecked people; wherefore, I have spoken plainly unto you, that ye cannot misunderstand. And the words which I have spoken shall stand as a testimony against you; for they are sufficient to teach any man the right way; for the right way is to believe in Christ and deny him not; for by denying him ye also deny the prophets and the law.

And now behold, I say unto you that the right way is to believe in Christ, and deny him not; and Christ is the Holy One of Israel; wherefore ye must bow down before him, and worship him with all your might, mind, and strength, and your whole soul; and if ye do this ye shall in nowise be cast out.

And, inasmuch as it shall be expedient, ye must keep the performances and ordinances of God until the law shall be fulfilled which was given unto Moses.

2 Nephi 26

- 1 Og etter at Kristus er oppstått fra de døde, skal han vise seg for dere, mine barn og mine elskede brødre, og de ord han skal tale til dere, skal være loven dere skal adlyde.
- 2 For se, jeg sier til dere at jeg har sett at mange generasjoner skal gå bort, og det skal bli store kriger og stridigheter blant mitt folk.
- 3 Og etter at Messias er kommet, skal mitt folk få se tegn på hans fødsel og også på hans død og oppstandelse, og stor og forferdelig skal den dagen bli for de ugudelige, for de skal omkomme. Og de omkommer, fordi de forkaster profetene og de hellige og stener dem og slår dem i hjel. Derfor skal ropet fra de helliges blod stige opp til Gud fra jorden mot dem.
- 4 Derfor, alle som er stolte og ugudelige, dagen som kommer, skal brenne dem opp, sier Hærskarenes Herre, for de skal være som halm.
- 5 Og de som dreper profetene og de hellige, skal bli oppslukt i jordens dyp, sier Hærskarenes Herre. Og fjellene skal skjule dem, og hvirvelvinder skal føre dem bort, og bygninger skal falle over dem og knuse dem og male dem til støv.
- 6 Og de skal hjemsøkes av torden, lyn og jordskjelv og alle slags ødeleggelser, for Herrens vredes ild skal bli opptent mot dem, og de skal være som halm, og dagen som kommer skal fortære dem, sier Hærskarenes Herre.
- 7 Hvilke smerter og kvaler lider ikke min sjel over tapet av dem av mitt folk som er slått ihjel! For jeg, Nephi, har sett det, og det fortærer meg nesten i Herrens nærhet. Men jeg må rope til min Gud: Dine veier er rettferdige.
- 8 Men se, de rettferdige som lytter til profetenes ord og ikke dreper dem, men ser fremover til Kristus med standhaftighet og venter på de tegn som er gitt, til tross for all forfølgelse, se, det er de som ikke skal omkomme.

2 Nephi 26

And after Christ shall have risen from the dead he shall show himself unto you, my children, and my beloved brethren; and the words which he shall speak unto you shall be the law which ye shall do.

For behold, I say unto you that I have beheld that many generations shall pass away, and there shall be great wars and contentions among my people.

And after the Messiah shall come there shall be signs given unto my people of his birth, and also of his death and resurrection; and great and terrible shall that day be unto the wicked, for they shall perish; and they perish because they cast out the prophets, and the saints, and stone them, and slay them; wherefore the cry of the blood of the saints shall ascend up to God from the ground against them.

Wherefore, all those who are proud, and that do wickedly, the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, for they shall be as stubble.

And they that kill the prophets, and the saints, the depths of the earth shall swallow them up, saith the Lord of Hosts; and mountains shall cover them, and whirlwinds shall carry them away, and buildings shall fall upon them and crush them to pieces and grind them to powder.

And they shall be visited with thunderings, and lightnings, and earthquakes, and all manner of destructions, for the fire of the anger of the Lord shall be kindled against them, and they shall be as stubble, and the day that cometh shall consume them, saith the Lord of Hosts.

O the pain, and the anguish of my soul for the loss of the slain of my people! For I, Nephi, have seen it, and it well nigh consumeth me before the presence of the Lord; but I must cry unto my God: Thy ways are just.

But behold, the righteous that hearken unto the words of the prophets, and destroy them not, but look forward unto Christ with steadfastness for the signs which are given, notwithstanding all persecution—behold, they are they which shall not perish.

9 Men Rettferdighetens Sønn skal vise seg for dem, han skal helbrede dem, og de skal ha fred med ham til tre generasjoner er gått bort og mange av den fjerde generasjon er gått bort i rettferdighet.

10 Og når disse ting har funnet sted, kommer en hastig ødeleggelse over mitt folk. For til tross for min sjels smerter har jeg sett det. Derfor vet jeg at det skal skje, og de selger seg for intet. For som belønning for sin stolthet og sin tåpelighet skal de høste ødeleggelse. Og fordi de gir etter for djvelen og velger mørkets gjerninger fremfor lysets, derfor må de gå ned til helvete.

11 For Herrens Ånd vil ikke alltid streve med menneskene. Og når Ånden slutter å streve med menneskene, kommer hurtig ødeleggelse, og dette bedrøver min sjel.

12 Og som jeg talte om å overbevise jødene om at Jesus virkelig er Kristus, må hedningefolkene også nødvendigvis bli overbevist om at Jesus er Kristus, den evige Gud,

13 og at han åpenbarer seg ved Den hellige ånds kraft for alle dem som tror på ham, ja, for alle nasjoner, slekter, tungemål og folk, og utfører mektige mirakler, tegn og undere blant menneskenes barn i forhold til deres tro.

14 Men se, jeg profeterer til dere om de siste dager, om de dager da Gud Herren skal bringe disse ting frem for menneskenes barn.

15 Etter at min ætt og mine brødres ætt er sunket ned i vantro og er blitt slått av hedningefolkene, ja, etter at Gud Herren har slått leir omkring dem og har kringsatt dem med bolverk og bygget voller mot dem, og etter at de er blitt ydmyket i støvet, så de ikke mer er til, skal likevel de rettferdiges ord bli skrevet, og de trofastes bønner skal bli hørt, og alle de som er sunket ned i vantro, skal ikke bli glemt.

But the Son of Righteousness shall appear unto them; and he shall heal them, and they shall have peace with him, until three generations shall have passed away, and many of the fourth generation shall have passed away in righteousness.

And when these things have passed away a speedy destruction cometh unto my people; for, notwithstanding the pains of my soul, I have seen it; wherefore, I know that it shall come to pass; and they sell themselves for naught; for, for the reward of their pride and their foolishness they shall reap destruction; for because they yield unto the devil and choose works of darkness rather than light, therefore they must go down to hell.

For the Spirit of the Lord will not always strive with man. And when the Spirit ceaseth to strive with man then cometh speedy destruction, and this grieveth my soul.

And as I spake concerning the convincing of the Jews, that Jesus is the very Christ, it must needs be that the Gentiles be convinced also that Jesus is the Christ, the Eternal God;

And that he manifesteth himself unto all those who believe in him, by the power of the Holy Ghost; yea, unto every nation, kindred, tongue, and people, working mighty miracles, signs, and wonders, among the children of men according to their faith.

But behold, I prophesy unto you concerning the last days; concerning the days when the Lord God shall bring these things forth unto the children of men.

After my seed and the seed of my brethren shall have dwindled in unbelief, and shall have been smitten by the Gentiles; yea, after the Lord God shall have camped against them round about, and shall have laid siege against them with a mount, and raised forts against them; and after they shall have been brought down low in the dust, even that they are not, yet the words of the righteous shall be written, and the prayers of the faithful shall be heard, and all those who have dwindled in unbelief shall not be forgotten.

- 16 For de som skal bli drept, skal tale til dem ut av jorden, og dypt fra støvet skal deres ord komme, og deres røst skal være likesom en dødningemaner, for Gud Herren vil gi ham kraft så han kan hviske om dem som om det kom ut av jorden, og fra støvet skal deres tale hviske frem.
- 17 For så sier Gud Herren: De skal skrive de ting som skal skje blant dem, og dette skal skrives og forsegles i en bok, og de som har sunket ned i vantro, skal ikke få dette, for de forsøker å ødelegge det som er av Gud.
- 18 Derfor, likesom de som er blitt drept, er blitt drept raskt, skal voldsmennenes flokk være som fykende agner. Ja, så sier Gud Herren: Det skal skje i et øyeblikk, plutselig.
- 19 Og det skal skje at de som har sunket ned i vantro, skal bli slått ved hedningefolkenes hånd.
- 20 Og hedningefolkene er oppblåste av stolthet i egne øyne og har snublet fordi deres snublesten var så stor så de har bygget opp mange kirker. Likevel håner de Guds kraft og mirakler og roser seg i høye toner av sin egen visdom og sin egen lærdom, så de kan oppnå vinning og knuse de fattiges ansikter.
- 21 Og mange kirker er bygget opp som forårsaker misunnelse, strid og ondskap.
- 22 Og det finnes også hemmelige forbund slik som i fordums tid, lik djevelens forbund, for han har grunnlagt alle disse ting. Ja, han er opphavet til mord og mørkets gjerninger, ja, og han leder dem i en linsnor om halsen inntil han binder dem for evig med sine sterke rep.
- 23 For se, jeg sier dere, mine elskede brødre, at Gud Herren arbeider ikke i mørket.
- 24 Han gjør ikke noe uten at det er til gagn for verden, for han elsker verden, slik at han endog nedlegger sitt eget liv så han kan trekke alle mennesker til seg. Derfor befaler han ingen at de ikke skal ta del i hans frelse.

For those who shall be destroyed shall speak unto them out of the ground, and their speech shall be low out of the dust, and their voice shall be as one that hath a familiar spirit; for the Lord God will give unto him power, that he may whisper concerning them, even as it were out of the ground; and their speech shall whisper out of the dust.

For thus saith the Lord God: They shall write the things which shall be done among them, and they shall be written and sealed up in a book, and those who have dwindled in unbelief shall not have them, for they seek to destroy the things of God.

Wherefore, as those who have been destroyed have been destroyed speedily; and the multitude of their terrible ones shall be as chaff that passeth away—yea, thus saith the Lord God: It shall be at an instant, suddenly—

And it shall come to pass, that those who have dwindled in unbelief shall be smitten by the hand of the Gentiles.

And the Gentiles are lifted up in the pride of their eyes, and have stumbled, because of the greatness of their stumbling block, that they have built up many churches; nevertheless, they put down the power and miracles of God, and preach up unto themselves their own wisdom and their own learning, that they may get gain and grind upon the face of the poor.

And there are many churches built up which cause envyings, and strifes, and malice.

And there are also secret combinations, even as in times of old, according to the combinations of the devil, for he is the founder of all these things; yea, the founder of murder, and works of darkness; yea, and he leadeth them by the neck with a flaxen cord, until he bindeth them with his strong cords forever.

For behold, my beloved brethren, I say unto you that the Lord God worketh not in darkness.

He doeth not anything save it be for the benefit of the world; for he loveth the world, even that he layeth down his own life that he may draw all men unto him. Wherefore, he commandeth none that they shall not partake of his salvation.

25 Se, roper han vel til noen og sier: Vik bort fra meg?
Se, jeg sier dere, nei. Men han sier: Kom til meg, alle jor-
dens ender, kjøp melk og honning uten penger og uten
betaling.

26 Se, har han befalt noen at de skal gå ut av synagogene
eller ut av bedehusene? Se, jeg sier dere, nei.

27 Har han befalt noen at de ikke skal ta del i hans frelse?
Se, jeg sier dere, nei. Men han har gitt den vederlagsfritt
til alle mennesker, og han har befalt sitt folk at de skulle
overtale alle mennesker til å omvende seg.

28 Se, har Herren befalt noen at de ikke skal ta del i hans
godhet? Se, jeg sier dere, nei. Men alle mennesker har
dette privilegium, den ene såvel som den andre, og in-
gen forbys den.

29 Han befaler at det ikke skal være noen prestelist, for
se, prestelist betyr at menneskene forkynner og frem-
stiller seg som et lys for verden så de kan få verdens vin-
ning og ros, men de søker ikke Sions velferd.

30 Se, Herren har forbudt dette. Derfor har Gud
Herren gitt et bud om at alle mennesker skal ha kjærlig-
het, og denne kjærlighet er nestekjærlighet. Og hvis de
ikke har denne kjærlighet, er de intet. Hvis de derfor har
kjærlighet, vil de ikke la den som arbeider i Sion gå til
grunne.

31 Men den som arbeider i Sion, skal arbeide for Sion,
for hvis de arbeider for penger, skal de gå til grunne.

32 Og videre har Gud Herren befalt at menneskene ikke
skal slå ihjel, at de ikke skal lyve, at de ikke skal stjele, at
de ikke skal misbruke Herren sin Guds navn, at de ikke
skal være misunnelige, at de ikke skal bære nag, at de
ikke skal stride mot hverandre, at de ikke skal drive hor,
og at de ikke skal gjøre noe av dette. For den som gjør
dette, skal gå til grunne.

Behold, doth he cry unto any, saying: Depart from
me? Behold, I say unto you, Nay; but he saith: Come
unto me all ye ends of the earth, buy milk and honey,
without money and without price.

Behold, hath he commanded any that they should
depart out of the synagogues, or out of the houses of
worship? Behold, I say unto you, Nay.

Hath he commanded any that they should not par-
take of his salvation? Behold I say unto you, Nay; but he
hath given it free for all men; and he hath commanded
his people that they should persuade all men to repen-
tance.

Behold, hath the Lord commanded any that they
should not partake of his goodness? Behold I say unto
you, Nay; but all men are privileged the one like unto
the other, and none are forbidden.

He commandeth that there shall be no priestcrafts;
for, behold, priestcrafts are that men preach and set
themselves up for a light unto the world, that they may
get gain and praise of the world; but they seek not the
welfare of Zion.

Behold, the Lord hath forbidden this thing; where-
fore, the Lord God hath given a commandment that all
men should have charity, which charity is love. And ex-
cept they should have charity they were nothing.
Wherefore, if they should have charity they would not
suffer the laborer in Zion to perish.

But the laborer in Zion shall labor for Zion; for if
they labor for money they shall perish.

And again, the Lord God hath commanded that men
should not murder; that they should not lie; that they
should not steal; that they should not take the name of
the Lord their God in vain; that they should not envy;
that they should not have malice; that they should not
contend one with another; that they should not com-
mit whoredoms; and that they should do none of these
things; for whoso doeth them shall perish.

33 For ingen av disse misgjerninger kommer fra Herren, for han gjør det som er godt blant menneskenes barn, og han gjør ikke noe uten at det er klart og tydelig for menneskenes barn. Og han innbyr dem alle til å komme til ham og ta del i hans godhet. Og han viser ingen bort som kommer til ham, hverken sort eller hvit, trell eller fri, mann eller kvinne. Og han husker hedningene, og alle er like for Gud, både jøde og hedning.

For none of these iniquities come of the Lord; for he doeth that which is good among the children of men; and he doeth nothing save it be plain unto the children of men; and he inviteth them all to come unto him and partake of his goodness; and he denieth none that come unto him, black and white, bond and free, male and female; and he remembereth the heathen; and all are alike unto God, both Jew and Gentile.

2 Nephi 27

- 1 Men se, i de siste dager, eller i hedningefolkenes dager – ja, se, alle hedningefolkenes nasjoner og likeså jødene, både de som skal komme til dette land og de som skal være i andre land, ja, i alle jordens land, se, de vil være drukne av synd og alle slags avskyeligheter.
- 2 Og når den tid kommer, skal de bli hjemsøkt av Hærskarenes Herre med torden og med jordskjelv og med veldige drønn og med storm og med uvær og med fortærende ild.
- 3 Og alle nasjoner som kjemper mot Sion og som plager henne, skal være som en drøm i et syn om natten, ja, det skal være for dem som for den sultne som drømmer at han spiser, men våkner og hans sjel er tom, eller som den tørste som drømmer at han drikker, men våkner og er matt og hans sjel hungrer. Ja, slik skal det være med alle de mange nasjoner som kjemper mot Sions berg.
- 4 For se, alle dere som synder, stans opp og bli forundret, for dere skal skrike ut og rope, ja, dere skal være drukne, men ikke av vin, dere skal rave, men ikke av sterk drikk.
- 5 For se, Herren har utøst en dyp søvnens ånd over dere. For se, dere har lukket deres øyne, og dere har forkastet profetene, og deres ledere og seerne har han skjult på grunn av deres synder.
- 6 Og det skal skje at Gud Herren skal frembringe en boks ord til dere, og de skal være ordene fra dem som er hensovet.
- 7 Og se, boken skal være forseglet, og i boken skal det være en åpenbaring fra Gud, fra verdens begynnelse til dens ende.
- 8 Derfor, på grunn av de ting som er forseglet, skal det som er forseglet, ikke overleveres i en tid når folket er ugudelig og avskyelig. Derfor skal boken holdes fra dem.
- 9 Men boken skal overlates til en mann, og han skal gi bokens ord, som er ordene fra dem som hviler i støvet, og han skal gi disse ord til en annen.

2 Nephi 27

But, behold, in the last days, or in the days of the Gentiles—yea, behold all the nations of the Gentiles and also the Jews, both those who shall come upon this land and those who shall be upon other lands, yea, even upon all the lands of the earth, behold, they will be drunken with iniquity and all manner of abominations—

And when that day shall come they shall be visited of the Lord of Hosts, with thunder and with earthquake, and with a great noise, and with storm, and with tempest, and with the flame of devouring fire.

And all the nations that fight against Zion, and that distress her, shall be as a dream of a night vision; yea, it shall be unto them, even as unto a hungry man which dreameth, and behold he eateth but he awaketh and his soul is empty; or like unto a thirsty man which dreameth, and behold he drinketh but he awaketh and behold he is faint, and his soul hath appetite; yea, even so shall the multitude of all the nations be that fight against Mount Zion.

For behold, all ye that doeth iniquity, stay yourselves and wonder, for ye shall cry out, and cry; yea, ye shall be drunken but not with wine, ye shall stagger but not with strong drink.

For behold, the Lord hath poured out upon you the spirit of deep sleep. For behold, ye have closed your eyes, and ye have rejected the prophets; and your rulers, and the seers hath he covered because of your iniquity.

And it shall come to pass that the Lord God shall bring forth unto you the words of a book, and they shall be the words of them which have slumbered.

And behold the book shall be sealed; and in the book shall be a revelation from God, from the beginning of the world to the ending thereof.

Wherefore, because of the things which are sealed up, the things which are sealed shall not be delivered in the day of the wickedness and abominations of the people. Wherefore the book shall be kept from them.

But the book shall be delivered unto a man, and he shall deliver the words of the book, which are the words of those who have slumbered in the dust, and he shall deliver these words unto another;

- 10 Men de ord som er forseglet, skal han ikke overlate, heller ikke skal han gi fra seg boken. For boken skal forsegles ved Guds kraft, og den åpenbaring som ble forseglet, skal bli stående i boken for å komme frem i Herrens beilelige tid, for se, de åpenbarer alle ting fra verdens grunnvoll ble lagt og til verdens ende.
- 11 Og dagen kommer da de av bokens ord som ble forseglet, skal leses fra hustakene, og de skal leses ved Kristi kraft, og alt som har skjedd blant menneskenes barn, og alt som vil skje så lenge jorden består, skal åpenbares for menneskenes barn.
- 12 Derfor, på den dag da boken skal overlates til mannen jeg har omtalt, skal boken skjules for verdens øyne, så ingen øyne skal se den, uten tre vitner som skal se den ved Guds kraft, foruten han som boken skal overlates til. Og de skal vitne om bokens sannhet og om hva den inneholder.
- 13 Og ingen andre skal se den, unntatt noen få ifølge Guds vilje, for å bære vitnesbyrd om hans ord til menneskenes barn. For Gud Herren har sagt at de trofastes ord skal tale som om de var fra de døde.
- 14 Derfor vil Gud Herren la bokens ord komme frem, og han vil stadfeste sitt ord ved så mange vitners munn som han synes gavnlige, og ve den som forkaster Guds ord!
- 15 Men se, det skal skje at Gud Herren skal si til ham som han skal overlate boken til: Ta disse ord som ikke er forseglet og gi dem til en annen, så han kan vise dem til den lærde og si: Jeg ber deg, les dette. Og den lærde skal si: Bring boken hit, så vil jeg lese dem.
- 16 Og nå, dette vil han si for verdens ære og for vinnings skyld, og ikke for å prise Gud.
- 17 Og mannen skal si: Jeg kan ikke bringe boken, for den er forseglet.
- 18 Da skal den lærde si: Jeg kan ikke lese den.

But the words which are sealed he shall not deliver, neither shall he deliver the book. For the book shall be sealed by the power of God, and the revelation which was sealed shall be kept in the book until the own due time of the Lord, that they may come forth; for behold, they reveal all things from the foundation of the world unto the end thereof.

And the day cometh that the words of the book which were sealed shall be read upon the house tops; and they shall be read by the power of Christ; and all things shall be revealed unto the children of men which ever have been among the children of men, and which ever will be even unto the end of the earth.

Wherefore, at that day when the book shall be delivered unto the man of whom I have spoken, the book shall be hid from the eyes of the world, that the eyes of none shall behold it save it be that three witnesses shall behold it, by the power of God, besides him to whom the book shall be delivered; and they shall testify to the truth of the book and the things therein.

And there is none other which shall view it, save it be a few according to the will of God, to bear testimony of his word unto the children of men; for the Lord God hath said that the words of the faithful should speak as if it were from the dead.

Wherefore, the Lord God will proceed to bring forth the words of the book; and in the mouth of as many witnesses as seemeth him good will he establish his word; and wo be unto him that rejecteth the word of God!

But behold, it shall come to pass that the Lord God shall say unto him to whom he shall deliver the book: Take these words which are not sealed and deliver them to another, that he may show them unto the learned, saying: Read this, I pray thee. And the learned shall say: Bring hither the book, and I will read them.

And now, because of the glory of the world and to get gain will they say this, and not for the glory of God.

And the man shall say: I cannot bring the book, for it is sealed.

Then shall the learned say: I cannot read it.

19 Derfor skal det skje at Gud Herren igjen vil overlate boken og dens ord til ham som ikke er lærd, og mannen som ikke er lærd, skal si: Jeg er ikke lærd.

20 Da skal Gud Herren si til ham: De lærde skal ikke lese disse ord, for de har forkastet dem, og jeg er istand til å utføre mitt eget verk, derfor skal du lese de ord som jeg vil gi deg.

21 Rør ikke det som er forseglet, for jeg vil bringe det frem i min egen beleilige tid, for jeg vil vise menneskenes barn at jeg er istand til å utføre mitt eget verk.

22 Derfor, når du har lest de ord jeg har befalt deg og har skaffet de vitner jeg har lovet deg, da skal du forsegle boken igjen og skjule den i meg, så jeg kan bevare de ord som du ikke har lest, inntil jeg i min visdom finner det beleilig å åpenbare alle ting for menneskenes barn.

23 For se, jeg er Gud, og jeg er en Gud som gjør mirakler, og jeg vil vise verden at jeg er den samme i går, i dag og for evig, og jeg virker bare blant menneskenes barn i samsvar med deres tro.

24 Og igjen skal det skje at Herren skal si til ham som skal lese de ord som skal leveres til ham:

25 Fordi dette folk holder seg nær til meg med sin munn og ærer meg med sine lepper, men deres hjerter er langt borte fra meg og deres frykt for meg er et menneskebud som de har lært,

26 derfor vil jeg utføre et forunderlig verk blant dette folk – ja, et underlig og forunderlig verk – for visdommen til deres vise og lærde skal forgå, og forstanden til deres forstandige skal skjules.

Wherefore it shall come to pass, that the Lord God will deliver again the book and the words thereof to him that is not learned; and the man that is not learned shall say: I am not learned.

Then shall the Lord God say unto him: The learned shall not read them, for they have rejected them, and I am able to do mine own work; wherefore thou shalt read the words which I shall give unto thee.

Touch not the things which are sealed, for I will bring them forth in mine own due time; for I will show unto the children of men that I am able to do mine own work.

Wherefore, when thou hast read the words which I have commanded thee, and obtained the witnesses which I have promised unto thee, then shalt thou seal up the book again, and hide it up unto me, that I may preserve the words which thou hast not read, until I shall see fit in mine own wisdom to reveal all things unto the children of men.

For behold, I am God; and I am a God of miracles; and I will show unto the world that I am the same yesterday, today, and forever; and I work not among the children of men save it be according to their faith.

And again it shall come to pass that the Lord shall say unto him that shall read the words that shall be delivered him:

Forasmuch as this people draw near unto me with their mouth, and with their lips do honor me, but have removed their hearts far from me, and their fear towards me is taught by the precepts of men—

Therefore, I will proceed to do a marvelous work among this people, yea, a marvelous work and a wonder, for the wisdom of their wise and learned shall perish, and the understanding of their prudent shall be hid.

27 Og ve dem som tenker dypt for å skjule sine planer for Herren. De gjør sine gjerninger i mørke og sier: Hvem ser oss, og hvem kjenner oss? Og de sier også: Snur dere alt opp ned, vil det visselig gå som med pottemakerens leire. Men se, jeg vil vise dem, sier Hærskarenes Herre, at jeg kjenner alle deres gjerninger, for skal gjerningen si om ham som gjorde den: Han har ikke gjort meg, eller det som ble skapt, si om ham som skapte det: Han forsto det ikke?

28 Men se, sier Hærskarenes Herre: Jeg vil vise menneskenes barn at om ikke lenge skal Libanon forandres til en fruktbar mark, og den fruktbare mark skal bli betraktet som en skog.

29 Og på den dag skal de døve høre bokens ord, og ut fra mulm og mørke skal de blindes øyne se.

30 Og de saktmodige skal også tilta, og deres glede skal være i Herren, og de fattige blant menneskene skal fryde seg i Israels Hellige.

31 For visselig, så sant Herren lever, skal de se at det er forbi med voldsmannen, og det er ute med spotteren, og avskåret blir alle som søker synd,

32 og de som gjør et menneske til synder for et ords skyld og legger snarer for den som hevder retten i porten, og viser den rettferdige bort som om han ingenting er.

33 Derfor, så sier Herren som forløste Abraham, om Jakobs hus: Jakob skal ikke skamme seg nå, heller ikke skal hans ansikt blekne.

34 Men når han ser sine barn, mine henders gjerning, midt iblant seg, da skal de hellige mitt navn og hellige Jakobs Mektige, og Israels Gud skal de frykte.

35 Og de som var åndelig på villspor, skal komme til forståelse, og de som knurret, skal ta imot lærdom.

And wo unto them that seek deep to hide their counsel from the Lord! And their works are in the dark; and they say: Who seeth us, and who knoweth us? And they also say: Surely, your turning of things upside down shall be esteemed as the potter's clay. But behold, I will show unto them, saith the Lord of Hosts, that I know all their works. For shall the work say of him that made it, he made me not? Or shall the thing framed say of him that framed it, he had no understanding?

But behold, saith the Lord of Hosts: I will show unto the children of men that it is yet a very little while and Lebanon shall be turned into a fruitful field; and the fruitful field shall be esteemed as a forest.

And in that day shall the deaf hear the words of the book, and the eyes of the blind shall see out of obscurity and out of darkness.

And the meek also shall increase, and their joy shall be in the Lord, and the poor among men shall rejoice in the Holy One of Israel.

For assuredly as the Lord liveth they shall see that the terrible one is brought to naught, and the scorner is consumed, and all that watch for iniquity are cut off;

And they that make a man an offender for a word, and lay a snare for him that reproveth in the gate, and turn aside the just for a thing of naught.

Therefore, thus saith the Lord, who redeemed Abraham, concerning the house of Jacob: Jacob shall not now be ashamed, neither shall his face now wax pale.

But when he seeth his children, the work of my hands, in the midst of him, they shall sanctify my name, and sanctify the Holy One of Jacob, and shall fear the God of Israel.

They also that erred in spirit shall come to understanding, and they that murmured shall learn doctrine.

2 Nephi 28

- 1 Og nå, se, mine brødre, jeg har talt til dere slik Ånden har drevet meg til å gjøre. Derfor vet jeg at det med sikkerhet vil skje.
- 2 Og det som skal skrives av boken, skal være av stor verdi for menneskenes barn, og særlig for vår ætt, som er en levning av Israels hus.
- 3 For det skal skje på den dag at kirkene som bygges opp, og ikke for Herren, skal si til hverandre: Se, jeg er Herrens. Og de andre skal si: Jeg, jeg er Herrens. Og slik skal alle si som har bygget opp kirker, og ikke for Herren.
- 4 Og de skal trette med hverandre, og prestene deres skal trette med hverandre, og de skal undervise i sin egen lærdom og fornekte Den hellige ånd som gir å tale.
- 5 Og de fornekter Guds, Israels Helliges makt og sier til folket: Lytt til oss og hør vår lære. For se, det er ingen Gud i dag, for Herren og Forløseren har utført sitt verk, og han har gitt sin makt til menneskene.
- 6 Se, lytt til min lære, og hvis noen sier at et mirakel er utført ved Herrens hånd, så tro det ikke, for i denne tid er han ikke en Gud som gjør mirakler, han har utført sitt verk.
- 7 Ja, og det skal være mange som skal si: Spis, drikk og vær glad, for imorgen dør vi, og det skal bli vel med oss.
- 8 Og det skal også være mange som skal si: Spis, drikk og vær glad, men frykt Gud likevel, han vil rettferdiggjøre deg om du begår en liten synd. Ja, lyv litt, dra fordel av en annen for hans ords skyld, grav en grav for din neste, det er ikke noe galt i det. Ja, gjør alt dette, for imorgen dør vi, og hvis vi skulle være skyldige, vil Gud gi oss noen få slag, og til slutt blir vi frelst i Guds rike.
- 9 Ja, og det skal være mange som på denne måte skal undervise i falske, nytteløse og tåpelige læresetninger, og skal være oppblåste i sine hjerter og skal tenke dypt for å skjule sine hensikter for Herren. Og deres gjerninger skal foregå i mørket.

2 Nephi 28

- And now, behold, my brethren, I have spoken unto you, according as the Spirit hath constrained me; wherefore, I know that they must surely come to pass.
- And the things which shall be written out of the book shall be of great worth unto the children of men, and especially unto our seed, which is a remnant of the house of Israel.
- For it shall come to pass in that day that the churches which are built up, and not unto the Lord, when the one shall say unto the other: Behold, I, I am the Lord's; and the others shall say: I, I am the Lord's; and thus shall every one say that hath built up churches, and not unto the Lord—
- And they shall contend one with another; and their priests shall contend one with another, and they shall teach with their learning, and deny the Holy Ghost, which giveth utterance.
- And they deny the power of God, the Holy One of Israel; and they say unto the people: Harken unto us, and hear ye our precept; for behold there is no God to-day, for the Lord and the Redeemer hath done his work, and he hath given his power unto men;
- Behold, hearken ye unto my precept; if they shall say there is a miracle wrought by the hand of the Lord, believe it not; for this day he is not a God of miracles; he hath done his work.
- Yea, and there shall be many which shall say: Eat, drink, and be merry, for tomorrow we die; and it shall be well with us.
- And there shall also be many which shall say: Eat, drink, and be merry; nevertheless, fear God—he will justify in committing a little sin; yea, lie a little, take the advantage of one because of his words, dig a pit for thy neighbor; there is no harm in this; and do all these things, for tomorrow we die; and if it so be that we are guilty, God will beat us with a few stripes, and at last we shall be saved in the kingdom of God.
- Yea, and there shall be many which shall teach after this manner, false and vain and foolish doctrines, and shall be puffed up in their hearts, and shall seek deep to hide their counsels from the Lord; and their works shall be in the dark.

- 10 Og de helliges blod skal rope fra jorden mot dem. And the blood of the saints shall cry from the ground against them.
- 11 Ja, de er alle kommet på avveie, de er blitt fordervet. Yea, they have all gone out of the way; they have become corrupted.
- 12 På grunn av stolthet og på grunn av falske lærere og falske læresetninger er deres kirker blitt fordervet, og deres kirker er hovmodige. På grunn av stolthet er de oppblåste. Because of pride, and because of false teachers, and false doctrine, their churches have become corrupted, and their churches are lifted up; because of pride they are puffed up.
- 13 De røver de fattige på grunn av sine fine helligdommer, de røver de fattige på grunn av sine fine klær, og de forfølger de saktmodige og de fattige av hjertet, fordi de er oppblåste i sin stolthet. They rob the poor because of their fine sanctuaries; they rob the poor because of their fine clothing; and they persecute the meek and the poor in heart, because in their pride they are puffed up.
- 14 De kneiser med nakken og bærer hodet høyt, ja, på grunn av stolthet og ugudelighet, avskyeligheter og horeri har de alle faret vill, unntatt noen få som er Kristi ydmyke etterfølgere. Likevel blir de ledet så de i mange tilfeller feiler, fordi de blir undervist i menneskebud. They wear stiff necks and high heads; yea, and because of pride, and wickedness, and abominations, and whoredoms, they have all gone astray save it be a few, who are the humble followers of Christ; nevertheless, they are led, that in many instances they do err because they are taught by the precepts of men.
- 15 De vise og de lærde og de rike som er oppblåste i sine hjerters stolthet, og alle dem som forkynner falske læresetninger, og alle som bedriver hor og forvrenger Herrens rette vei. Ve, ve, ve dem, sier Den Allmektige Herre Gud, for de skal styrtes ned til helvete! O the wise, and the learned, and the rich, that are puffed up in the pride of their hearts, and all those who preach false doctrines, and all those who commit whoredoms, and pervert the right way of the Lord, wo, wo, wo be unto them, saith the Lord God Almighty, for they shall be thrust down to hell!
- 16 Ve dem som skyver de rettferdige til side som om de ingenting er og håner det som er godt, og sier at det er verdiløst! For dagen kommer da Gud Herren i hast vil besøke jordens innbyggere. Og på den dag de er helt modne i synd, skal de omkomme. Wo unto them that turn aside the just for a thing of naught and revile against that which is good, and say that it is of no worth! For the day shall come that the Lord God will speedily visit the inhabitants of the earth; and in that day that they are fully ripe in iniquity they shall perish.
- 17 Men se, hvis jordens innbyggere omvender seg fra sin ugudelighet og sine avskyeligheter, skal de ikke bli ødelagt, sier Hærskarenes Herre. But behold, if the inhabitants of the earth shall repent of their wickedness and abominations they shall not be destroyed, saith the Lord of Hosts.
- 18 Men se, den store og avskyelige kirke, hele jordens skjøge, må falle til jorden, og stort må dens fall bli. But behold, that great and abominable church, the whore of all the earth, must tumble to the earth, and great must be the fall thereof.
- 19 For djevelens rike må ryste, og de som tilhører det, må nødvendigvis vekkes til omvendelse, ellers vil djevelen fange dem i sine evige lenker, så de oppegges til vrede og omkommer. For the kingdom of the devil must shake, and they which belong to it must needs be stirred up unto repentance, or the devil will grasp them with his everlasting chains, and they be stirred up to anger, and perish;
- 20 For se, på den dag skal han rase i menneskenes barns hjerter og oppegge dem til vrede mot det som er godt. For behold, at that day shall he rage in the hearts of the children of men, and stir them up to anger against that which is good.

21 Og andre vil han berolige og lulle dem inn i en verdslig trygghet, så de sier: Alt er vel i Sion, ja, Sion trives, alt er vel. Og på denne måten bedrar djevelen deres sjeler og leder dem forsiktig ned til helvete.

22 Og se, andre lokker han bort og forteller dem at det ikke er noe helvete, og han sier til dem: Jeg er ingen djevel, for det er ingen. Og slik hvisker han i ørene deres inntil han fanger dem i sine redselsfulle lenker, som det ikke er noen befrielse fra.

23 Ja, de fanges til døden og helvete. Og døden, helvete, djevelen og alle som er blitt fanget, må stå for Guds trone og bli dømt etter sine gjerninger. Og deretter må de gå til det sted som er beredt for dem, til en sjø av ild og svovel, som er uendelig pine.

24 Derfor, ve den som er likegyldig i Sion!

25 Ve den som roper: Alt er vel!

26 Ja, ve den som lytter til menneskebud og fornekter Guds kraft og Den hellige ånds gave!

27 Ja, ve den som sier: Vi har mottatt nok, og vi trenger ikke mer!

28 Og til slutt, ve alle dem som skjelver og er vrede på grunn av Guds sannhet! For se, den som er bygget på klippen, mottar den med glede, og den som er bygget på sandgrunn, skjelver av frykt for å falle.

29 Ve den som sier: Vi har mottatt Guds ord, og vi trenger ikke mer av Guds ord, for vi har nok!

30 For se, så sier Gud Herren: Jeg vil gi menneskenes barn linje på linje og bud på bud, litt nå og litt da, og vel-signet er de som lytter til mine bud og låner øre til mitt råd, for de skal lære visdom. For til den som mottar, vil jeg gi mer, og de som sier: Vi har nok, skal også fratas det de har.

31 Forbannet er den som setter sin lit til mennesker, eller holder kjød for sin arm, eller lytter til menneskebud, hvis ikke deres bud gis ved Den hellige ånds kraft.

And others will he pacify, and lull them away into carnal security, that they will say: All is well in Zion; yea, Zion prospereth, all is well—and thus the devil cheateth their souls, and leadeth them away carefully down to hell.

And behold, others he flattereth away, and telleth them there is no hell; and he saith unto them: I am no devil, for there is none—and thus he whispereth in their ears, until he grasps them with his awful chains, from whence there is no deliverance.

Yea, they are grasped with death, and hell; and death, and hell, and the devil, and all that have been seized therewith must stand before the throne of God, and be judged according to their works, from whence they must go into the place prepared for them, even a lake of fire and brimstone, which is endless torment.

Therefore, wo be unto him that is at ease in Zion!

Wo be unto him that crieth: All is well!

Yea, wo be unto him that hearkeneth unto the precepts of men, and denieth the power of God, and the gift of the Holy Ghost!

Yea, wo be unto him that saith: We have received, and we need no more!

And in fine, wo unto all those who tremble, and are angry because of the truth of God! For behold, he that is built upon the rock receiveth it with gladness; and he that is built upon a sandy foundation trembleth lest he shall fall.

Wo be unto him that shall say: We have received the word of God, and we need no more of the word of God, for we have enough!

For behold, thus saith the Lord God: I will give unto the children of men line upon line, precept upon precept, here a little and there a little; and blessed are those who hearken unto my precepts, and lend an ear unto my counsel, for they shall learn wisdom; for unto him that receiveth I will give more; and from them that shall say, We have enough, from them shall be taken away even that which they have.

Cursed is he that putteth his trust in man, or maketh flesh his arm, or shall hearken unto the precepts of men, save their precepts shall be given by the power of the Holy Ghost.

32 Ve hedningefolkene, sier Herren, Hærskarenes Gud!
For selv om jeg rekker ut min arm etter dem fra dag til dag, fornekter de meg. Likevel vil jeg være barmhjertig mot dem, sier Gud Herren, hvis de vil omvende seg og komme til meg, for min arm er rakt ut hele dagen lang, sier Herren, Hærskarenes Gud.

Wo be unto the Gentiles, saith the Lord God of Hosts! For notwithstanding I shall lengthen out mine arm unto them from day to day, they will deny me; nevertheless, I will be merciful unto them, saith the Lord God, if they will repent and come unto me; for mine arm is lengthened out all the day long, saith the Lord God of Hosts.

2 Nephi 29

- 1 Men se, det skal være mange – på den dag når jeg skal begynne å utføre et forunderlig verk blant dem, så jeg kan huske mine pakter som jeg har inngått med menneskenes barn, så jeg for annen gang kan rekke ut min hånd igjen for å gjenvinne mitt folk, som er av Israels hus,
- 2 og også så jeg kan huske de løfter som jeg har gitt til deg, Nephi, og også til din far, at jeg ville huske deres ætt og at deres ætts ord skulle gå ut av min munn til deres ætt, og mine ord skal hvisle frem til jordens ender og være et banner for mitt folk, som er av Israels hus –
- 3 og fordi mine ord skal hvisle frem, skal mange av hedningefolkene si: En bibel, en bibel! Vi har en bibel, og det kan ikke være noen annen bibel.
- 4 Men så sier Gud Herren: Dårer, de skal ha en bibel, og den skal gå ut fra jødene, min pakts folk i fordums tid. Og hvordan takker de jødene for den bibel som de får fra dem? Ja, hva mener hedningefolkene? Husker de jødernes anstrengelser, strev og smerte og deres flid for meg i å bringe frelse til hedningefolkene?
- 5 Dere hedningefolk, har dere husket jødene, min pakts folk i fordums tid? Nei, men dere har forbannet dem og har hatet dem og har ikke forsøkt å gjenreise dem. Men se, jeg vil la alt dette komme over deres egne hoder, for jeg, Herren, har ikke glemt mitt folk.
- 6 Du dåre som sier: En bibel, vi har en bibel, og vi trenger ingen annen bibel. Hadde dere fått noen bibel om den ikke hadde kommet gjennom jødene?
- 7 Vet dere ikke at det finnes mer enn én nasjon? Vet dere ikke at jeg, Herren deres Gud, har skapt alle mennesker, og at jeg husker dem som er på øyene i havet og at jeg hersker i himlene oventil og på jorden nedentil, og jeg frembringer mitt ord til menneskenes barn, ja, til alle jordens nasjoner?

2 Nephi 29

But behold, there shall be many—at that day when I shall proceed to do a marvelous work among them, that I may remember my covenants which I have made unto the children of men, that I may set my hand again the second time to recover my people, which are of the house of Israel;

And also, that I may remember the promises which I have made unto thee, Nephi, and also unto thy father, that I would remember your seed; and that the words of your seed should proceed forth out of my mouth unto your seed; and my words shall hiss forth unto the ends of the earth, for a standard unto my people, which are of the house of Israel;

And because my words shall hiss forth—many of the Gentiles shall say: A Bible! A Bible! We have got a Bible, and there cannot be any more Bible.

But thus saith the Lord God: O fools, they shall have a Bible; and it shall proceed forth from the Jews, mine ancient covenant people. And what thank they the Jews for the Bible which they receive from them? Yea, what do the Gentiles mean? Do they remember the travails, and the labors, and the pains of the Jews, and their diligence unto me, in bringing forth salvation unto the Gentiles?

O ye Gentiles, have ye remembered the Jews, mine ancient covenant people? Nay; but ye have cursed them, and have hated them, and have not sought to recover them. But behold, I will return all these things upon your own heads; for I the Lord have not forgotten my people.

Thou fool, that shall say: A Bible, we have got a Bible, and we need no more Bible. Have ye obtained a Bible save it were by the Jews?

Know ye not that there are more nations than one? Know ye not that I, the Lord your God, have created all men, and that I remember those who are upon the isles of the sea; and that I rule in the heavens above and in the earth beneath; and I bring forth my word unto the children of men, yea, even upon all the nations of the earth?

8 Hvorfor knurrer dere fordi dere skal motta mer av mitt ord? Vet dere ikke at to nasjoners vitnesbyrd stadfester for dere at jeg er Gud og at jeg husker én nasjon så vel som en annen? Derfor taler jeg de samme ord til én nasjon som til en annen. Og når de to nasjoner kommer sammen, skal de to nasjoners vitnesbyrd også komme sammen.

9 Og jeg gjør dette for å bevise for mange at jeg er den samme i går, i dag og for evig, og at jeg taler mine ord etter mitt eget behag. Og fordi jeg har talt ett ord, behøver dere ikke tro at jeg ikke kan tale et annet. For mitt verk er ennå ikke avsluttet og skal heller ikke bli det, hverken så lenge menneskene lever eller siden, i all evighet.

10 Derfor, fordi dere har Bibelen, behøver dere ikke tro at den inneholder alle mine ord, heller ikke behøver dere tro at jeg ikke har latt mer bli skrevet.

11 For jeg befaler alle mennesker, både i øst og i vest og i nord og i syd og på øyene i havet, at de skal skrive de ord som jeg taler til dem. For ut av bøkene som skal skrives, vil jeg dømme verden, enhver etter sine gjerninger, i overensstemmelse med det som er skrevet.

12 For se, jeg skal tale til jødene, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til nephittene, og de skal skrive det. Og jeg skal også tale til de andre stammene av Israels hus, som jeg har ført bort, og de skal skrive det. Og jeg skal også tale til alle jordens nasjoner, og de skal skrive det.

13 Og det skal skje at jødene skal ha nephittenes ord, og nephittene skal ha jødenes ord, og nephittene og jødene skal ha Israels tapte stammers ord, og Israels tapte stammer skal ha nephittenes og jødenes ord.

14 Og det skal skje at mitt folk som er av Israels hus, skal samles hjem til sine arveland, og mitt ord skal også samles til ett. Og jeg vil vise dem som kjemper mot mitt ord og mot mitt folk som er av Israels hus, at jeg er Gud, og at jeg sluttet en pakt med Abraham om at jeg ville huske hans ætt for evig.

Wherefore murmur ye, because that ye shall receive more of my word? Know ye not that the testimony of two nations is a witness unto you that I am God, that I remember one nation like unto another? Wherefore, I speak the same words unto one nation like unto another. And when the two nations shall run together the testimony of the two nations shall run together also.

And I do this that I may prove unto many that I am the same yesterday, today, and forever; and that I speak forth my words according to mine own pleasure. And because that I have spoken one word ye need not suppose that I cannot speak another; for my work is not yet finished; neither shall it be until the end of man, neither from that time henceforth and forever.

Wherefore, because that ye have a Bible ye need not suppose that it contains all my words; neither need ye suppose that I have not caused more to be written.

For I command all men, both in the east and in the west, and in the north, and in the south, and in the islands of the sea, that they shall write the words which I speak unto them; for out of the books which shall be written I will judge the world, every man according to their works, according to that which is written.

For behold, I shall speak unto the Jews and they shall write it; and I shall also speak unto the Nephites and they shall write it; and I shall also speak unto the other tribes of the house of Israel, which I have led away, and they shall write it; and I shall also speak unto all nations of the earth and they shall write it.

And it shall come to pass that the Jews shall have the words of the Nephites, and the Nephites shall have the words of the Jews; and the Nephites and the Jews shall have the words of the lost tribes of Israel; and the lost tribes of Israel shall have the words of the Nephites and the Jews.

And it shall come to pass that my people, which are of the house of Israel, shall be gathered home unto the lands of their possessions; and my word also shall be gathered in one. And I will show unto them that fight against my word and against my people, who are of the house of Israel, that I am God, and that I covenanted with Abraham that I would remember his seed forever.

2 Nephi 30

- 1 Og nå, se, mine elskede brødre, jeg vil tale til dere, for jeg, Nephi, vil ikke la dere tro at dere er mer rettfærdige enn hedningefolkene skal bli. For se, hvis dere ikke holder Guds bud, skal dere alle omkomme på samme måte, og på grunn av de ord som er uttalt, behøver dere ikke tro at hedningefolkene vil bli fullstendig ødelagt.
- 2 For se, jeg sier dere at så mange av hedningefolkene som vil omvende seg, er Herrens pakts folk, og så mange av jødene som ikke vil omvende seg, skal bli vist bort, for Herren inngår ikke pakter med andre enn dem som omvender seg og tror på hans Sønn, som er Israels Hellige.
- 3 Og nå vil jeg profetere noe mer om jødene og hedningefolkene. For etter at boken som jeg har omtalt, skal komme frem og bli skrevet til hedningefolkene og bli forseglet igjen for Herren, skal mange tro de ord som er skrevet, og de skal bringe dem ut til levningen av vår ætt.
- 4 Og da skal levningen av vår ætt få vite om oss, hvordan vi kom ut fra Jerusalem, og at de er etterkommere av jødene.
- 5 For Jesu Kristi evangelium skal forkynnes blant dem. Derfor skal de igjen komme til kunnskap om sine fedre og også til den kunnskap om Jesus Kristus som fantes blant deres fedre.
- 6 Og da skal de fryde seg, for de skal vite at det er en velsignelse til dem fra Guds hånd, og dunkelhetens skjell skal begynne å falle fra deres øyne, og mange generasjoner skal ikke gå bort blant dem før de skal bli et rent og tiltalende folk.
- 7 Og det skal skje at jødene som er adspredt, også skal begynne å tro på Kristus, og de skal begynne å samles inn i landet. Og så mange som skal tro på Kristus, skal også bli et tiltalende folk.
- 8 Og det skal skje at Gud Herren skal begynne sitt verk blant alle nasjoner, slekter, tungemål og folk for å tilveibringe sitt folks gjenopprettelse på jorden.

2 Nephi 30

And now behold, my beloved brethren, I would speak unto you; for I, Nephi, would not suffer that ye should suppose that ye are more righteous than the Gentiles shall be. For behold, except ye shall keep the commandments of God ye shall all likewise perish; and because of the words which have been spoken ye need not suppose that the Gentiles are utterly destroyed.

For behold, I say unto you that as many of the Gentiles as will repent are the covenant people of the Lord; and as many of the Jews as will not repent shall be cast off; for the Lord covenanteth with none save it be with them that repent and believe in his Son, who is the Holy One of Israel.

And now, I would prophesy somewhat more concerning the Jews and the Gentiles. For after the book of which I have spoken shall come forth, and be written unto the Gentiles, and sealed up again unto the Lord, there shall be many which shall believe the words which are written; and they shall carry them forth unto the remnant of our seed.

And then shall the remnant of our seed know concerning us, how that we came out from Jerusalem, and that they are descendants of the Jews.

And the gospel of Jesus Christ shall be declared among them; wherefore, they shall be restored unto the knowledge of their fathers, and also to the knowledge of Jesus Christ, which was had among their fathers.

And then shall they rejoice; for they shall know that it is a blessing unto them from the hand of God; and their scales of darkness shall begin to fall from their eyes; and many generations shall not pass away among them, save they shall be a pure and a delightful people.

And it shall come to pass that the Jews which are scattered also shall begin to believe in Christ; and they shall begin to gather in upon the face of the land; and as many as shall believe in Christ shall also become a delightful people.

And it shall come to pass that the Lord God shall commence his work among all nations, kindreds, tongues, and people, to bring about the restoration of his people upon the earth.

9 Og Gud Herren skal dømme de små i samfunnet med rettferdighet og skifte rett med rettvishet for de saktmodige på jorden. Han skal slå jorden med sin munns ris, og med pust fra sine lepper skal han drepe den ugudelige.

10 For tiden kommer hurtig da Gud Herren skal forårsake en stor adskillelse blant folket, og de ugudelige vil han ødelegge, og han vil spare sitt folk, ja, selv om han må ødelegge de ugudelige ved ild.

11 Og rettferdighet skal være beltet han har om livet, og trofasthet beltet om hans hofter.

12 Og da skal ulven bo sammen med lammet, og leoparden legge seg hos kjeet. Kalven og den unge løven og gjøfeet skal holde seg sammen, og et lite barn skal gjete dem.

13 Og ku og bjørn skal beite sammen, og deres unger legger seg ned sammen, og løven skal ete halm som oksen.

14 Og diebarnet skal leke ved huggormens hule, og det avvente barn skal rekke sin hånd ut over basiliskens hull.

15 Ingen skal gjøre noe ondt og ingen ødelegge noe på hele mitt hellige berg. For jorden skal være full av Herrens kunnskap, likesom vannet dekker havets bunn.

16 Derfor skal det som angår alle nasjoner, gjøres kjent, ja, alt skal gjøres kjent for menneskenes barn.

17 Det er intet som er skjult, som ikke skal bli åpenbart, det er ingen mørkets gjerning som ikke skal komme frem i lyset, og det er intet som er bundet på jorden, som ikke skal løses.

18 Derfor skal alt som er blitt åpenbart for menneskenes barn, åpenbares på den dag, og Satan skal en lang stund ikke mer ha makt over menneskenes barns hjerter. Og nå, mine elskede brødre, avslutter jeg mine uttalelser.

And with righteousness shall the Lord God judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth. And he shall smite the earth with the rod of his mouth; and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

For the time speedily cometh that the Lord God shall cause a great division among the people, and the wicked will he destroy; and he will spare his people, yea, even if it so be that he must destroy the wicked by fire.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

And then shall the wolf dwell with the lamb; and the leopard shall lie down with the kid, and the calf, and the young lion, and the fatling, together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain; for the earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea.

Wherefore, the things of all nations shall be made known; yea, all things shall be made known unto the children of men.

There is nothing which is secret save it shall be revealed; there is no work of darkness save it shall be made manifest in the light; and there is nothing which is sealed upon the earth save it shall be loosed.

Wherefore, all things which have been revealed unto the children of men shall at that day be revealed; and Satan shall have power over the hearts of the children of men no more, for a long time. And now, my beloved brethren, I make an end of my sayings.

2 Nephi 31

- 1 Og nå avslutter jeg, Nephi, mine profetier til dere, mine elskede brødre. Og jeg kan bare skrive noen få ting som jeg med sikkerhet vet må skje, heller ikke kan jeg skrive mer enn noen få av min bror Jakobs ord.
- 2 Derfor er de ting jeg har skrevet, tilstrekkelig for meg, bortsett fra noen få ord som jeg må si om Kristi lære. Derfor skal jeg tale klart og tydelig til dere ifølge min klare og tydelige måte å profetere på.
- 3 For min sjel fryder seg over klarhet, for på denne måte virker Gud Herren blant menneskenes barn. For Gud Herren gir lys til forståelse, for han taler til menneskene på deres eget språk så de kan forstå.
- 4 Derfor vil jeg dere skal huske at jeg har talt til dere om den profet som Herren viste meg, som skulle døpe Guds Lam som skulle ta bort verdens synder.
- 5 Og nå, hvis Guds Lam, som er hellig, skulle behøve å bli døpt med vann for å fullbyrde all rettferdighet, hvor meget mer skulle så ikke vi, som ikke er hellige, trenge å bli døpt, ja, med vann!
- 6 Og nå vil jeg spørre dere, mine elskede brødre, hvordan Guds Lam kunne fullbyrde all rettferdighet ved å bli døpt med vann?
- 7 Vet dere ikke at han var hellig? Men selv om han er hellig, viser han menneskenes barn at han i kjødet ydmyker seg for Faderen og vitner for Faderen at han ville være lydige mot ham ved å holde hans bud.
- 8 Derfor, etter at han var døpt med vann, kom Den hellige ånd ned over ham i en dues skikkelse.
- 9 Dette viser igjen menneskenes barn hvor snever stien er og hvor trang den port er som de skal gå inn gjennom, for han har vist dem eksemplet.

2 Nephi 31

And now I, Nephi, make an end of my prophesying unto you, my beloved brethren. And I cannot write but a few things, which I know must surely come to pass; neither can I write but a few of the words of my brother Jacob.

Wherefore, the things which I have written sufficeth me, save it be a few words which I must speak concerning the doctrine of Christ; wherefore, I shall speak unto you plainly, according to the plainness of my prophesying.

For my soul delighteth in plainness; for after this manner doth the Lord God work among the children of men. For the Lord God giveth light unto the understanding; for he speaketh unto men according to their language, unto their understanding.

Wherefore, I would that ye should remember that I have spoken unto you concerning that prophet which the Lord showed unto me, that should baptize the Lamb of God, which should take away the sins of the world.

And now, if the Lamb of God, he being holy, should have need to be baptized by water, to fulfil all righteousness, O then, how much more need have we, being unholy, to be baptized, yea, even by water!

And now, I would ask of you, my beloved brethren, wherein the Lamb of God did fulfil all righteousness in being baptized by water?

Know ye not that he was holy? But notwithstanding he being holy, he showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments.

Wherefore, after he was baptized with water the Holy Ghost descended upon him in the form of a dove.

And again, it showeth unto the children of men the straitness of the path, and the narrowness of the gate, by which they should enter, he having set the example before them.

10 Og han sa til menneskenes barn: Følg meg! Derfor, mine elskede brødre, kan vi følge Jesus hvis vi ikke er villige til å holde Faderens bud?

11 Og Faderen sa: Omvend dere, omvend dere, og bli døpt i min elskede Sønnns navn.

12 Og Sønnens røst kom også til meg, og han sa: Den som døpes i mitt navn, til ham vil Faderen gi Den hellige ånd, som til meg. Derfor, følg meg, og gjør de ting som dere har sett meg gjøre.

13 Derfor vet jeg, mine elskede brødre, at hvis dere følger Sønnen av hele deres hjerte, ikke viser falskhet og hykleri for Gud, men med ærlig hensikt omvender dere fra deres synder og vitner for Faderen at dere er villige til å påta dere Kristi navn ved dåp, ja, ved å følge deres Herre og Frelser ned i vannet i overensstemmelse med hans ord, se, da skal dere motta Den hellige ånd. Ja, da kommer dåpen med ild og med Den hellige ånd, og da kan dere tale med englers tunge og prise Israels Hellige.

14 Men se, mine elskede brødre, slik lød Sønnens røst til meg: Etter at dere har omvendt dere fra deres synder og har vitnet for Faderen at dere er villige til å holde mine bud ved dåp med vann, og har mottatt dåpen med ild og med Den hellige ånd og kan tale med en ny tunge, ja, med englers tunge, og etterpå skulle fornekte meg, ville det ha vært bedre for dere om dere ikke hadde kjent meg.

15 Og jeg hørte en røst fra Faderen som sa: Ja, min Elskedes ord er sanne og pålitelige. Den som holder ut til enden, skal bli frelst.

16 Og nå, mine elskede brødre, av dette vet jeg at med mindre et menneske holder ut til enden og følger det eksempel som den levende Guds Sønn har vist, kan han ikke bli frelst.

And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?

And the Father said: Repent ye, repent ye, and be baptized in the name of my Beloved Son.

And also, the voice of the Son came unto me, saying: He that is baptized in my name, to him will the Father give the Holy Ghost, like unto me; wherefore, follow me, and do the things which ye have seen me do.

Wherefore, my beloved brethren, I know that if ye shall follow the Son, with full purpose of heart, acting no hypocrisy and no deception before God, but with real intent, repenting of your sins, witnessing unto the Father that ye are willing to take upon you the name of Christ, by baptism—yea, by following your Lord and your Savior down into the water, according to his word, behold, then shall ye receive the Holy Ghost; yea, then cometh the baptism of fire and of the Holy Ghost; and then can ye speak with the tongue of angels, and shout praises unto the Holy One of Israel.

But, behold, my beloved brethren, thus came the voice of the Son unto me, saying: After ye have repented of your sins, and witnessed unto the Father that ye are willing to keep my commandments, by the baptism of water, and have received the baptism of fire and of the Holy Ghost, and can speak with a new tongue, yea, even with the tongue of angels, and after this should deny me, it would have been better for you that ye had not known me.

And I heard a voice from the Father, saying: Yea, the words of my Beloved are true and faithful. He that endureth to the end, the same shall be saved.

And now, my beloved brethren, I know by this that unless a man shall endure to the end, in following the example of the Son of the living God, he cannot be saved.

17 Derfor, gjør de ting som jeg har fortalt dere at jeg har sett deres Herre og Forløser skal gjøre, for i denne hensikt er de blitt vist til meg, så dere kunne kjenne porten dere må gå inn gjennom. For porten dere må gå inn gjennom, er omvendelse og dåp med vann, og så kommer en forlatelse for deres synder ved ild og ved Den hellige ånd.

18 Og da er dere på denne snevre og smale sti som fører til evig liv. Ja, dere har gått inn gjennom porten, dere har fulgt Faderens og Sønnens befalinger, og dere har mottatt Den hellige ånd som vitner om Faderen og Sønnen, for å oppfylle det løftet han har gitt om at hvis dere gikk inn på veien, skulle dere motta.

19 Og nå, mine elskede brødre, etter at dere er kommet inn på denne snevre og smale sti, vil jeg spørre om alt er gjort? Se, jeg sier dere, nei, for dere er ikke kommet så langt uten ved Kristi ord, ved urokkelig tro på ham og ved å stole fullt og fast på hans fortjeneste, han som er mektig til å frelse.

20 Derfor må dere streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker. Hvis dere derfor strever fremover, nyter Kristi ord og holder ut til enden, se, så sier Faderen: Dere skal få evig liv.

21 Og se nå, mine elskede brødre, dette er veien, og det finnes ingen annen vei eller noe annet navn gitt under himmelen ved hvilket mennesket kan bli frelst i Guds rike. Og se, dette er Kristi lære, og Faderens og Sønnens og Den hellige ånds eneste og sanne lære, og de er én Gud uten ende. Amen.

Wherefore, do the things which I have told you I have seen that your Lord and your Redeemer should do; for, for this cause have they been shown unto me, that ye might know the gate by which ye should enter. For the gate by which ye should enter is repentance and baptism by water; and then cometh a remission of your sins by fire and by the Holy Ghost.

And then are ye in this strait and narrow path which leads to eternal life; yea, ye have entered in by the gate; ye have done according to the commandments of the Father and the Son; and ye have received the Holy Ghost, which witnesses of the Father and the Son, unto the fulfilling of the promise which he hath made, that if ye entered in by the way ye should receive.

And now, my beloved brethren, after ye have gotten into this strait and narrow path, I would ask if all is done? Behold, I say unto you, Nay; for ye have not come thus far save it were by the word of Christ with unshaken faith in him, relying wholly upon the merits of him who is mighty to save.

Wherefore, ye must press forward with a steadfastness in Christ, having a perfect brightness of hope, and a love of God and of all men. Wherefore, if ye shall press forward, feasting upon the word of Christ, and endure to the end, behold, thus saith the Father: Ye shall have eternal life.

And now, behold, my beloved brethren, this is the way; and there is none other way nor name given under heaven whereby man can be saved in the kingdom of God. And now, behold, this is the doctrine of Christ, and the only and true doctrine of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, which is one God, without end. Amen.

2 Nephi 32

- 1 Og se nå, mine elskede brødre, jeg antar at dere i deres hjerter undrer dere litt over hva dere burde gjøre etter at dere er gått inn på veien. Men se, hvorfor grunner dere på disse ting i deres hjerter?
- 2 Husker dere ikke jeg sa til dere at etter at dere hadde mottatt Den hellige ånd, kunne dere tale med englers tunge? Og nå, hvordan kunne dere tale med englers tunge hvis det ikke var ved Den hellige ånd?
- 3 Engler taler ved Den hellige ånds kraft, derfor taler de Kristi ord. Derfor sa jeg til dere: Nyt Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortelle dere alt dere skal gjøre.
- 4 Og nå, etter at jeg har talt disse ord, hvis dere ikke kan forstå dem, er det fordi dere ikke ber og heller ikke banker på. Derfor blir dere ikke ført inn i lyset, men må komme i mørket.
- 5 For se, igjen sier jeg dere at hvis dere vil gå inn på veien og motta Den hellige ånd, vil den vise dere alt dere skal gjøre.
- 6 Se, dette er Kristi lære, og det vil ikke bli gitt noen annen lære før etter at han åpenbarer seg for dere i kjødet. Og når han åpenbarer seg for dere i kjødet, skal dere passe på å gjøre alt han sier til dere.
- 7 Og nå kan ikke jeg, Nephi, si mer. Ånden stanser mine uttalelser, og jeg må sørge på grunn av menneskenes vantro og ugudelighet og uvitenhet og hårdnakkethet. For de vil ikke søke kunnskap eller forstå stor kunnskap når den gis klart og tydelig til dem, ja, så tydelig som ord kan være.
- 8 Og nå, mine elskede brødre, jeg merker at dere fortsatt grunner i deres hjerter, og det bedrøver meg at jeg må tale om dette. For hvis dere ville lytte til Ånden som lærer menneskene å be, ville dere forstå at dere må be, for den onde ånd lærer ikke menneskene å be, men lærer dem at de ikke må be.

2 Nephi 32

And now, behold, my beloved brethren, I suppose that ye ponder somewhat in your hearts concerning that which ye should do after ye have entered in by the way. But, behold, why do ye ponder these things in your hearts?

Do ye not remember that I said unto you that after ye had received the Holy Ghost ye could speak with the tongue of angels? And now, how could ye speak with the tongue of angels save it were by the Holy Ghost?

Angels speak by the power of the Holy Ghost; wherefore, they speak the words of Christ. Wherefore, I said unto you, feast upon the words of Christ; for behold, the words of Christ will tell you all things what ye should do.

Wherefore, now after I have spoken these words, if ye cannot understand them it will be because ye ask not, neither do ye knock; wherefore, ye are not brought into the light, but must perish in the dark.

For behold, again I say unto you that if ye will enter in by the way, and receive the Holy Ghost, it will show unto you all things what ye should do.

Behold, this is the doctrine of Christ, and there will be no more doctrine given until after he shall manifest himself unto you in the flesh. And when he shall manifest himself unto you in the flesh, the things which he shall say unto you shall ye observe to do.

And now I, Nephi, cannot say more; the Spirit stoppeth mine utterance, and I am left to mourn because of the unbelief, and the wickedness, and the ignorance, and the stiffneckedness of men; for they will not search knowledge, nor understand great knowledge, when it is given unto them in plainness, even as plain as word can be.

And now, my beloved brethren, I perceive that ye ponder still in your hearts; and it grieveth me that I must speak concerning this thing. For if ye would hearken unto the Spirit which teacheth a man to pray, ye would know that ye must pray; for the evil spirit teacheth not a man to pray, but teacheth him that he must not pray.

9 Men se, jeg sier dere at dere alltid må be og ikke bli motløse, og at dere ikke må gjøre noe for Herren uten at dere først ber til Faderen i Kristi navn om at han vil hel- lige deres gjerning for dere, så deres gjerning kan bli til gavn for deres sjel.

But behold, I say unto you that ye must pray always, and not faint; that ye must not perform any thing unto the Lord save in the first place ye shall pray unto the Father in the name of Christ, that he will consecrate thy performance unto thee, that thy performance may be for the welfare of thy soul.

2 Nephi 33

- 1 Og nå, jeg Nephi, kan ikke skrive alle de ting det ble undervist om blant mitt folk, heller ikke er jeg så mektig i skrift som i tale. For når et menneske taler ved Den hellige ånds kraft, fører Den hellige ånds kraft det til menneskenes barns hjerter.
- 2 Men se, det er mange som forherder sine hjerter mot Den hellige ånd så den ikke har noen plass i dem. Derfor forkaster de mange ting som er skrevet og anser det for å være uten betydning.
- 3 Men jeg, Nephi, har skrevet det jeg har skrevet, og jeg anser det for å være av stor verdi, og spesielt for mitt folk. For jeg ber uopphørlig for dem om dagen, og mine øyne væter min pute om natten på grunn av dem. Jeg roper til min Gud i tro, og jeg vet at han vil høre mitt rop.
- 4 Og jeg vet at Gud Herren vil hellige mine bønner til mitt folks gagn. Og de ord jeg har skrevet i min svakhet, vil bli gjort sterke for dem. For de overtaler dem til å gjøre godt, de forteller dem om deres fedre, og de taler om Jesus og overtaler dem til å tro på ham og til å holde ut til enden, som er evig liv.
- 5 Og de taler strengt mot synd i overensstemmelse med sannhetens klarhet. Derfor vil ingen bli vred på grunn av de ord jeg har skrevet, hvis han ikke er av djevelens ånd.
- 6 Jeg fryder meg over klarhet, jeg fryder meg over sannhet, jeg fryder meg i min Jesus, for han har forløst min sjel fra helvete.
- 7 Jeg har kjærlighet til mitt folk og stor tro på Kristus om at jeg skal møte mange sjeler ubesmittet for hans domstol.
- 8 Jeg har kjærlighet til jødene, jeg sier jødene, for jeg mener dem jeg nedstammer fra.
- 9 Jeg har også kjærlighet til hedningefolkene. Men se, jeg kan ikke håpe for noen av disse hvis de ikke blir forsonet med Kristus, går inn gjennom den trange port, vandrer på den smale sti som fører til livet, og fortsetter på stien inntil prøvelsens dag er omme.

2 Nephi 33

And now I, Nephi, cannot write all the things which were taught among my people; neither am I mighty in writing, like unto speaking; for when a man speaketh by the power of the Holy Ghost the power of the Holy Ghost carrieth it unto the hearts of the children of men.

But behold, there are many that harden their hearts against the Holy Spirit, that it hath no place in them; wherefore, they cast many things away which are written and esteem them as things of naught.

But I, Nephi, have written what I have written, and I esteem it as of great worth, and especially unto my people. For I pray continually for them by day, and mine eyes water my pillow by night, because of them; and I cry unto my God in faith, and I know that he will hear my cry.

And I know that the Lord God will consecrate my prayers for the gain of my people. And the words which I have written in weakness will be made strong unto them; for it persuadeth them to do good; it maketh known unto them of their fathers; and it speaketh of Jesus, and persuadeth them to believe in him, and to endure to the end, which is life eternal.

And it speaketh harshly against sin, according to the plainness of the truth; wherefore, no man will be angry at the words which I have written save he shall be of the spirit of the devil.

I glory in plainness; I glory in truth; I glory in my Jesus, for he hath redeemed my soul from hell.

I have charity for my people, and great faith in Christ that I shall meet many souls spotless at his judgment-seat.

I have charity for the Jew—I say Jew, because I mean them from whence I came.

I also have charity for the Gentiles. But behold, for none of these can I hope except they shall be reconciled unto Christ, and enter into the narrow gate, and walk in the strait path which leads to life, and continue in the path until the end of the day of probation.

10 Og nå, mine elskede brødre, og også jøder og alle som bor på jorden, lytt til disse ord og tro på Kristus. Og hvis dere ikke tror disse ord, tro på Kristus. Og hvis dere tror på Kristus, vil dere tro disse ord, for de er Kristi ord, og han har gitt dem til meg, og de lærer alle mennesker at de skulle gjøre godt.

11 Og hvis de ikke er Kristi ord, døm selv, for Kristus vil vise dere med kraft og stor herlighet på den siste dag at det er hans ord. Og dere og jeg skal stå ansikt til ansikt for hans domstol, og dere skal vite at jeg har fått befaling fra ham om å skrive disse ting, til tross for min svakhet.

12 Og jeg ber Faderen i Kristi navn om at mange av oss, om ikke alle, må bli frelst i hans rike på denne store og siste dag.

13 Og nå, mine elskede brødre, alle dere som er av Israels hus, og alle dere jordens ender, jeg taler til dere som en hvis røst roper fra støvet: Farvel inntil denne store dag skal komme.

14 Og dere som ikke vil ta del i Guds godhet og gi akt på jødernes ord, og også mine ord og de ord som skal gå ut av Guds Lams munn, se, jeg byr dere et evig farvel, for disse ord skal fordømme dere på den siste dag.

15 For det jeg forseglar på jorden, skal føres mot dere ved dommens skranke, for slik har Herren befalt meg, og jeg må adlyde. Amen.

And now, my beloved brethren, and also Jew, and all ye ends of the earth, hearken unto these words and believe in Christ; and if ye believe not in these words believe in Christ. And if ye shall believe in Christ ye will believe in these words, for they are the words of Christ, and he hath given them unto me; and they teach all men that they should do good.

And if they are not the words of Christ, judge ye—for Christ will show unto you, with power and great glory, that they are his words, at the last day; and you and I shall stand face to face before his bar; and ye shall know that I have been commanded of him to write these things, notwithstanding my weakness.

And I pray the Father in the name of Christ that many of us, if not all, may be saved in his kingdom at that great and last day.

And now, my beloved brethren, all those who are of the house of Israel, and all ye ends of the earth, I speak unto you as the voice of one crying from the dust: Farewell until that great day shall come.

And you that will not partake of the goodness of God, and respect the words of the Jews, and also my words, and the words which shall proceed forth out of the mouth of the Lamb of God, behold, I bid you an everlasting farewell, for these words shall condemn you at the last day.

For what I seal on earth, shall be brought against you at the judgment bar; for thus hath the Lord commanded me, and I must obey. Amen.

Jakobs bok

Jakob – Nephis bror

Jakob taler til sine brødre. Han irettesetter en mann som forsøker å kullkaste læren om Kristus. Noen få ord om Nephis folks historie.

Jakob 1

- 1 For se, det skjedde at fem og femti år var gått fra den tid Lehi forlot Jerusalem, derfor ga Nephi meg, Jakob, en befaling angående de små plater som disse ting er gravert på.
- 2 Og han ga meg, Jakob, en befaling at jeg på disse platene skulle skrive noen få av de ting jeg anså for å være av størst verdi, og at jeg bare overfladisk skulle nevne historien om dette folk, som kalles Nephis folk.
- 3 For han sa at hans folks historie skulle graveres på hans andre plater, og at jeg skulle ta vare på disse platene og overlevere dem til min ætt fra generasjon til generasjon.
- 4 Og hvis det var hellig forkynnelse eller store åpenbaringer eller profetier, skulle jeg grave hovedpunktene på disse platene og omtale dem så ofte som mulig, for Kristi skyld og for vårt folks skyld.
- 5 For på grunn av tro og stor engstelse var det i sannhet gitt oss åpenbaringer om vårt folk, om hva som skulle skje med dem.
- 6 Og vi hadde også mange åpenbaringer og meget av profetiens ånd, derfor kjente vi til Kristus og hans rike som skulle komme.
- 7 Derfor arbeidet vi flittig blant vårt folk for å overtale dem til å komme til Kristus og ta del i Guds godhet så de kunne gå inn til hans hvile, for at han ikke på noen som helst måte skulle sverge i sin vrede at de ikke skulle komme inn, som under opprøret i fristelsens dager mens Israels barn var i villmarken.

The Book of Jacob

the Brother of Nephi

The words of his preaching unto his brethren. He confoundeth a man who seeketh to overthrow the doctrine of Christ. A few words concerning the history of the people of Nephi.

Jacob 1

- For behold, it came to pass that fifty and five years had passed away from the time that Lehi left Jerusalem; wherefore, Nephi gave me, Jacob, a commandment concerning the small plates, upon which these things are engraven.
- And he gave me, Jacob, a commandment that I should write upon these plates a few of the things which I considered to be most precious; that I should not touch, save it were lightly, concerning the history of this people which are called the people of Nephi.
- For he said that the history of his people should be engraven upon his other plates, and that I should preserve these plates and hand them down unto my seed, from generation to generation.
- And if there were preaching which was sacred, or revelation which was great, or prophesying, that I should engraven the heads of them upon these plates, and touch upon them as much as it were possible, for Christ's sake, and for the sake of our people.
- For because of faith and great anxiety, it truly had been made manifest unto us concerning our people, what things should happen unto them.
- And we also had many revelations, and the spirit of much prophecy; wherefore, we knew of Christ and his kingdom, which should come.
- Wherefore we labored diligently among our people, that we might persuade them to come unto Christ, and partake of the goodness of God, that they might enter into his rest, lest by any means he should swear in his wrath they should not enter in, as in the provocation in the days of temptation while the children of Israel were in the wilderness.

8 Derfor ønsker vi til Gud at vi kunne overtale alle mennesker til ikke å sette seg opp mot Gud for å vekke ham til vrede, men at alle mennesker må kunne tro på Kristus, og overveie hans død og påta seg hans kors og bære verdens skam. Derfor påtar jeg, Jakob meg å utføre min bror Nephis befaling.

9 Nå begynte Nephi å bli gammel, og han forsto at han snart måtte dø. Derfor salvet han nå en mann til å være konge og regent over sitt folk, slik det var vanlig å gjøre i kongenes regjeringstid.

10 Folket hadde elsket Nephi overmåte høyt, for han hadde vært en stor beskytter for dem, hadde svingt Labans sverd for å forsvare dem og hadde arbeidet hele sitt liv for deres velferd.

11 Derfor ønsket folket å bevare hans navn i erindringen. Og alle som skulle regjere i hans sted, ble av folket kalt Nephi den annen, Nephi den tredje og så videre, slik det var vanlig å gjøre i den tid kongene regjerte. Og slik ble de kalt av folket uten hensyn til hva deres navn var.

12 Og det skjedde at Nephi døde.

13 Nå, det folk som ikke var lamanitter, var nephitter. Likevel ble de kalt nephitter, jakobitter, josephitter, zoramitter, lamanitter, lemuelitter og ismaelitter.

14 Men jeg, Jakob, skal heretter ikke skjelne mellom dem ved disse navn, men jeg skal kalle dem lamanitter som forsøker å ødelegge Nephis folk, og de som er vennligsinnet mot Nephi, skal jeg kalle nephitter, eller Nephis folk, slik det var vanlig å gjøre i den tid kongene regjerte.

15 Og nå skjedde det at Nephis folk under den annen konges regjeringstid begynte å bli hårdhjertet og hengi seg noe til ugudelige handlinger, slik som da David, og også hans sønn Salomo, i fordums tid ønsket å ha mange hustruer og medhustruer.

16 Ja, og de begynte også å lete etter mye gull og sølv og begynte å bli noe oppblåste av stolthet.

17 Derfor ga jeg, Jakob, dem disse ord mens jeg underviste dem i tempelet, etter at jeg først hadde mottatt mitt oppdrag fra Herren.

Wherefore, we would to God that we could persuade all men not to rebel against God, to provoke him to anger, but that all men would believe in Christ, and view his death, and suffer his cross and bear the shame of the world; wherefore, I, Jacob, take it upon me to fulfil the commandment of my brother Nephi.

Now Nephi began to be old, and he saw that he must soon die; wherefore, he anointed a man to be a king and a ruler over his people now, according to the reigns of the kings.

The people having loved Nephi exceedingly, he having been a great protector for them, having wielded the sword of Laban in their defence, and having labored in all his days for their welfare—

Wherefore, the people were desirous to retain in remembrance his name. And whoso should reign in his stead were called by the people, second Nephi, third Nephi, and so forth, according to the reigns of the kings; and thus they were called by the people, let them be of whatever name they would.

And it came to pass that Nephi died.

Now the people which were not Lamanites were Nephites; nevertheless, they were called Nephites, Jacobites, Josephites, Zoramites, Lamanites, Lemuelites, and Ishmaelites.

But I, Jacob, shall not hereafter distinguish them by these names, but I shall call them Lamanites that seek to destroy the people of Nephi, and those who are friendly to Nephi I shall call Nephites, or the people of Nephi, according to the reigns of the kings.

And now it came to pass that the people of Nephi, under the reign of the second king, began to grow hard in their hearts, and indulge themselves somewhat in wicked practices, such as like unto David of old desiring many wives and concubines, and also Solomon, his son.

Yea, and they also began to search much gold and silver, and began to be lifted up somewhat in pride.

Wherefore I, Jacob, gave unto them these words as I taught them in the temple, having first obtained mine errand from the Lord.

18 For under Nephis hånd var jeg, Jakob, og min bror Josef blitt innviet til å være dette folks prester og lærere.

19 Og vi foredlet vårt embede for Herren og påtok oss ansvaret, idet vi lot folkets synder komme over våre egne hoder hvis vi ikke med all flid lærte dem Guds ord. Derfor arbeidet vi av all vår kraft for at deres blod ikke skulle komme på våre klær, ellers ville deres blod komme på våre klær, og vi ville ikke bli funnet plettfrie på den siste dag.

For I, Jacob, and my brother Joseph had been consecrated priests and teachers of this people, by the hand of Nephi.

And we did magnify our office unto the Lord, taking upon us the responsibility, answering the sins of the people upon our own heads if we did not teach them the word of God with all diligence; wherefore, by laboring with our might their blood might not come upon our garments; otherwise their blood would come upon our garments, and we would not be found spotless at the last day.

Jakob 2

- 1 De ord som Jakob, Nephis bror, talte til Nephis folk etter Nephis død:
- 2 Nå, mine elskede brødre, ifølge det ansvar jeg, Jakob, har for Gud når det gjelder å foredle mitt embede i all oppriktighet, og så jeg kan rense mine klær for deres synder, kommer jeg opp til tempelet i dag for å forkynne Guds ord for dere.
- 3 Og dere vet selv at jeg hittil har vært flittig i det embede jeg er kalt til. Men i dag er jeg tynget ned av et langt større ønske og er mer engstelig for deres sjelers velferd enn jeg hittil har vært.
- 4 For se, inntil nå har dere vært lydige mot Herrens ord som jeg har gitt dere.
- 5 Men se, lytt til meg, og vit at jeg ved himmelens og jordens allmektige Skapers hjelp kan fortelle dere om deres tanker, om hvordan dere begynner å leve i synd, en synd som er meget avskyelig for meg, ja, og avskyelig for Gud.
- 6 Ja, det bedrøver min sjel, og får meg til å kripe sammen av skam for min Skapers ansikt at jeg må vitne for dere om ugudeligheten i deres hjerter.
- 7 Og det bedrøver meg også at jeg må tale så strengt om dere når deres hustruer og barn er tilstede, for mange av dem har overmåte ømme og dydige og sarte følelser i Guds øyne, og dette er Gud til behag.
- 8 Og jeg går ut fra at dere er kommet hit opp for å høre Guds behagelige ord, ja, det ord som leger den sårede sjel.
- 9 Derfor tynger det min sjel at jeg på grunn av de strenge befalinger jeg har fått fra Gud, er tvunget til å advare dere med hensyn til deres lovovertrædelser, og gjøre sårene større hos dem som allerede er såret, istedenfor å gi dem trøst og lege deres sår. Og istedenfor å nyte Guds behagelige ord, får de som ikke er blitt såret, dolker rettet mot seg som gjennomborer deres sjeler og sårer deres følsomme sinn.

Jacob 2

The words which Jacob, the brother of Nephi, spake unto the people of Nephi, after the death of Nephi:

Now, my beloved brethren, I, Jacob, according to the responsibility which I am under to God, to magnify mine office with soberness, and that I might rid my garments of your sins, I come up into the temple this day that I might declare unto you the word of God.

And ye yourselves know that I have hitherto been diligent in the office of my calling; but I this day am weighed down with much more desire and anxiety for the welfare of your souls than I have hitherto been.

For behold, as yet, ye have been obedient unto the word of the Lord, which I have given unto you.

But behold, hearken ye unto me, and know that by the help of the all-powerful Creator of heaven and earth I can tell you concerning your thoughts, how that ye are beginning to labor in sin, which sin appeareth very abominable unto me, yea, and abominable unto God.

Yea, it grieveth my soul and causeth me to shrink with shame before the presence of my Maker, that I must testify unto you concerning the wickedness of your hearts.

And also it grieveth me that I must use so much boldness of speech concerning you, before your wives and your children, many of whose feelings are exceedingly tender and chaste and delicate before God, which thing is pleasing unto God;

And it supposeth me that they have come up hither to hear the pleasing word of God, yea, the word which healeth the wounded soul.

Wherefore, it burdeneth my soul that I should be constrained, because of the strict commandment which I have received from God, to admonish you according to your crimes, to enlarge the wounds of those who are already wounded, instead of consoling and healing their wounds; and those who have not been wounded, instead of feasting upon the pleasing word of God have daggers placed to pierce their souls and wound their delicate minds.

- 10 Men til tross for at oppgaven er så stor, må jeg følge Guds strenge befalinger og fortelle dere om deres ugudelighet og avskyeligheter, i nærvær av de rene av hjertet og det sønderknuste hjerte og under Den Allmektige Guds gjennomtrengende blikk.
- 11 Derfor må jeg fortelle dere sannheten ifølge Guds ords klarhet. For se, da jeg spurte Herren, kom ordet til meg slik: Jakob, gå opp i tempelet i morgen og forkynn det ord som jeg skal gi deg til dette folk.
- 12 Og se nå, mine brødre, dette er det ord jeg forkynner dere: Mange av dere har begynt å lete etter gull og sølv og allslags kostelig malm som dette land – som er et lovet land for dere og for deres ætt – har så stor overflod av.
- 13 Og forsynet har smilt til dere med stort velbehag så dere har fått store rikdommer. Og fordi noen av dere har fått i større overflod enn deres brødre, er dere oppblåste av stolthet i deres hjerter og kneiser med nakken og bærer hodet høyt på grunn av deres kostbare klær og forfølger deres brødre fordi dere synes dere er bedre enn dem.
- 14 Og nå, mine brødre, tror dere at Gud rettferdiggjør dere i dette? Se, jeg sier dere: Nei. Men han fordømmer dere, og hvis dere fortsetter med disse ting, må hans straffedommer hastig komme over dere.
- 15 Om han bare ville vise dere at han kan gjennomtrenge dere, og med ett øyekast kan han slå dere til jorden!
- 16 Om han bare ville fri dere fra denne misgjerning og avskyelighet. Og om dere bare ville lytte til hans befalingers ord og ikke la denne stolthet i deres hjerter ødelegge deres sjeler!
- 17 Tenk på deres brødre som på dere selv, og vær vennlige mot alle og gi med gavmild hånd, så de kan bli like rike som dere.
- 18 Men søk Guds rike før dere søker etter rikdom.

But, notwithstanding the greatness of the task, I must do according to the strict commands of God, and tell you concerning your wickedness and abominations, in the presence of the pure in heart, and the broken heart, and under the glance of the piercing eye of the Almighty God.

Wherefore, I must tell you the truth according to the plainness of the word of God. For behold, as I inquired of the Lord, thus came the word unto me, saying: Jacob, get thou up into the temple on the morrow, and declare the word which I shall give thee unto this people.

And now behold, my brethren, this is the word which I declare unto you, that many of you have begun to search for gold, and for silver, and for all manner of precious ores, in the which this land, which is a land of promise unto you and to your seed, doth abound most plentifully.

And the hand of providence hath smiled upon you most pleasingly, that you have obtained many riches; and because some of you have obtained more abundantly than that of your brethren ye are lifted up in the pride of your hearts, and wear stiff necks and high heads because of the costliness of your apparel, and persecute your brethren because ye suppose that ye are better than they.

And now, my brethren, do ye suppose that God justifieth you in this thing? Behold, I say unto you, Nay. But he condemneth you, and if ye persist in these things his judgments must speedily come unto you.

O that he would show you that he can pierce you, and with one glance of his eye he can smite you to the dust!

O that he would rid you from this iniquity and abomination. And, O that ye would listen unto the word of his commands, and let not this pride of your hearts destroy your souls!

Think of your brethren like unto yourselves, and be familiar with all and free with your substance, that they may be rich like unto you.

But before ye seek for riches, seek ye for the kingdom of God.

19 Og etter at dere har fått et håp i Kristus, skal dere få rikdommer hvis dere søker etter dem, og dere vil søke etter dem for å gjøre godt – for å kle den nakne og for å gi den sultne mat og for å sette den fangne fri og gi den syke og lidende hjelp.

20 Og nå, mine brødre, har jeg talt til dere om stolthet, og de av dere som har plaget deres neste og forfulgt ham fordi dere var stolte i deres hjerter av de ting som Gud har gitt dere, hva har dere å si til det?

21 Tror dere ikke at slike ting er avskyelige for ham som skapte alt kjød? Og det ene menneske er like dyrebart i hans øyne som det andre. Og alt kjød er av støvet, og han har skapt dem i samme hensikt, for at de skulle holde hans bud og forherlige ham for evig.

22 Og nå sier jeg ikke mer til dere om denne stolthet. Og hvis jeg ikke måtte tale til dere om en større lovovertrødelse, ville jeg fryde meg svært meget over dere i mitt hjerte.

23 Men Guds ord tynger meg på grunn av deres større lovovertrødelse. For se, så sier Herren: Dette folk begynner å vokse i synd. De forstår ikke Skriftene, for de forsøker å rettferdiggjøre at de bedriver hor på grunn av de ting som er skrevet om David og hans sønn Salomo.

24 Se, David og Salomo hadde virkelig mange hustruer og medhustruer, og dette var avskyelig for meg, sier Herren.

25 Derfor, så sier Herren: Jeg har ført dette folk ut av Jerusalems land ved min arms kraft, så jeg kunne oppreise meg en rettferdig gren av Josefs lunders frukt.

26 Derfor vil jeg, Gud Herren, ikke tillate at dette folk skal gjøre som dem i fordums tid.

27 Derfor, mine brødre, hør meg og lytt til Herrens ord: For ingen mann blant dere skal ha mer enn én hustru, og han skal ikke ha noen medhustruer.

28 For jeg, Gud Herren, har behag i kvinners kyskhet. Og hor er en avskyelighet for meg, så sier Hærskarens Herre.

And after ye have obtained a hope in Christ ye shall obtain riches, if ye seek them; and ye will seek them for the intent to do good—to clothe the naked, and to feed the hungry, and to liberate the captive, and administer relief to the sick and the afflicted.

And now, my brethren, I have spoken unto you concerning pride; and those of you which have afflicted your neighbor, and persecuted him because ye were proud in your hearts, of the things which God hath given you, what say ye of it?

Do ye not suppose that such things are abominable unto him who created all flesh? And the one being is as precious in his sight as the other. And all flesh is of the dust; and for the selfsame end hath he created them, that they should keep his commandments and glorify him forever.

And now I make an end of speaking unto you concerning this pride. And were it not that I must speak unto you concerning a grosser crime, my heart would rejoice exceedingly because of you.

But the word of God burdens me because of your grosser crimes. For behold, thus saith the Lord: This people begin to wax in iniquity; they understand not the scriptures, for they seek to excuse themselves in committing whoredoms, because of the things which were written concerning David, and Solomon his son.

Behold, David and Solomon truly had many wives and concubines, which thing was abominable before me, saith the Lord.

Wherefore, thus saith the Lord, I have led this people forth out of the land of Jerusalem, by the power of mine arm, that I might raise up unto me a righteous branch from the fruit of the loins of Joseph.

Wherefore, I the Lord God will not suffer that this people shall do like unto them of old.

Wherefore, my brethren, hear me, and hearken to the word of the Lord: For there shall not any man among you have save it be one wife; and concubines he shall have none;

For I, the Lord God, delight in the chastity of women. And whoredoms are an abomination before me; thus saith the Lord of Hosts.

29 Derfor skal dette folk holde mine bud, sier Hærskarenes Herre, ellers blir landet forbannet for deres skyld.

30 For hvis jeg vil oppreise meg avkom, sier Hærskarenes Herre, vil jeg gi befaling til mitt folk, ellers skal de lytte til disse ting.

31 For se, jeg, Herren, har sett mitt folks døtres bedrøvelse og har hørt deres sorg i Jerusalems land, ja, og i alle mitt folks land på grunn av deres ektemenns ugudelighet og avskyeligheter.

32 Og jeg vil ikke tillate, sier Hærskarenes Herre, at roppet fra dette folks skjønne døtre som jeg har ført ut av Jerusalems land, skal komme opp til meg mot mitt folks menn, sier Hærskarenes Herre.

33 For de skal ikke føre mitt folks døtre bort som fanger på grunn av deres ømhet uten at jeg skal hjemseke dem med en svær forbannelse, endog til ødeleggelse. For de skal ikke bedrive hor slik de gjorde i fordums tid, sier Hærskarenes Herre.

34 Og nå, se, mine brødre, dere vet at disse befalinger ble gitt til vår far, Lehi, derfor kjenner dere dem fra før. Og dere er kommet under stor fordømmelse, for dere har gjort disse ting som dere ikke burde ha gjort.

35 Se, dere har begått større synder enn våre brødre, lamanittene. Dere har knust deres ømme hustruers hjerter og mistet deres barns tillit på grunn av det dårlige eksempel dere har vært for dem, og deres hjertesukk stiger opp til Gud mot dere. Og på grunn av Guds strenge ord som kommer ned mot dere, døde mange hjerter, gjenomboret av dype sår.

Wherefore, this people shall keep my commandments, saith the Lord of Hosts, or cursed be the land for their sakes.

For if I will, saith the Lord of Hosts, raise up seed unto me, I will command my people; otherwise they shall hearken unto these things.

For behold, I, the Lord, have seen the sorrow, and heard the mourning of the daughters of my people in the land of Jerusalem, yea, and in all the lands of my people, because of the wickedness and abominations of their husbands.

And I will not suffer, saith the Lord of Hosts, that the cries of the fair daughters of this people, which I have led out of the land of Jerusalem, shall come up unto me against the men of my people, saith the Lord of Hosts.

For they shall not lead away captive the daughters of my people because of their tenderness, save I shall visit them with a sore curse, even unto destruction; for they shall not commit whoredoms, like unto them of old, saith the Lord of Hosts.

And now behold, my brethren, ye know that these commandments were given to our father, Lehi; wherefore, ye have known them before; and ye have come unto great condemnation; for ye have done these things which ye ought not to have done.

Behold, ye have done greater iniquities than the Lamanites, our brethren. Ye have broken the hearts of your tender wives, and lost the confidence of your children, because of your bad examples before them; and the sobbings of their hearts ascend up to God against you. And because of the strictness of the word of God, which cometh down against you, many hearts died, pierced with deep wounds.

Jakob 3

- 1 Men se, jeg, Jakob, vil tale til dere som er rene av hjertet. Se hen til Gud med fast besluttsomhet, og be til ham med overmåte stor tro. Han vil trøste dere i deres plager, og han vil tale deres sak og sende ned en rettferdig dom over dem som søker å ødelegge dere.
- 2 Alle dere som er rene av hjertet, løft deres hoder og motta Guds behagelige ord, og nyt av hans kjærlighet, for det kan dere evig og alltid gjøre hvis deres sinn er urokkelig.
- 3 Men ve, ve dere som ikke er rene av hjertet, men som er urene for Gud i dag. For hvis dere ikke omvender dere, blir landet forbannet for deres skyld, og lamanittene, som ikke er urene som dere, men likevel er forbannet med en svær forbannelse, skal tukte dere så dere blir ødelagt.
- 4 Og tiden kommer hastig da de skal ta deres arveland i besittelse hvis dere ikke omvender dere, og Gud Herren vil føre de rettferdige bort fra dere.
- 5 Se, deres brødre, lamanittene, som dere hater på grunn av deres urenheter og den forbannelse som er kommet over deres hud, er mer rettferdige enn dere. For de har ikke glemt Herrens bud som ble gitt til vår far – om at de bare skulle ha én hustru og ingen medhustruer, og det skulle ikke bedrives hor blant dem.
- 6 Og nå, dette bud er de nøye med å holde, og fordi de er nøye med å holde dette bud, vil Gud Herren ikke ødelegge dem, men vil være barmhjertig mot dem, og en dag skal de bli et velsignet folk.
- 7 Se, deres menn elsker sine hustruer, og deres hustruer elsker sine menn. Deres menn og hustruer elsker sine barn, og deres vantro og hat mot dere skyldes deres fedres misgjerninger. Derfor, hvor mye bedre er dere enn dem i deres store Skapers øyne?

Jacob 3

But behold, I, Jacob, would speak unto you that are pure in heart. Look unto God with firmness of mind, and pray unto him with exceeding faith, and he will console you in your afflictions, and he will plead your cause, and send down justice upon those who seek your destruction.

O all ye that are pure in heart, lift up your heads and receive the pleasing word of God, and feast upon his love; for ye may, if your minds are firm, forever.

But, wo, wo, unto you that are not pure in heart, that are filthy this day before God; for except ye repent the land is cursed for your sakes; and the Lamanites, which are not filthy like unto you, nevertheless they are cursed with a sore cursing, shall scourge you even unto destruction.

And the time speedily cometh, that except ye repent they shall possess the land of your inheritance, and the Lord God will lead away the righteous out from among you.

Behold, the Lamanites your brethren, whom ye hate because of their filthiness and the cursing which hath come upon their skins, are more righteous than you; for they have not forgotten the commandment of the Lord, which was given unto our father—that they should have save it were one wife, and concubines they should have none, and there should not be whoredoms committed among them.

And now, this commandment they observe to keep; wherefore, because of this observance, in keeping this commandment, the Lord God will not destroy them, but will be merciful unto them; and one day they shall become a blessed people.

Behold, their husbands love their wives, and their wives love their husbands; and their husbands and their wives love their children; and their unbelief and their hatred towards you is because of the iniquity of their fathers; wherefore, how much better are you than they, in the sight of your great Creator?

8 Mine brødre, jeg er redd for at hvis dere ikke omvender dere fra deres synder, vil lamanittenes hud bli hvitere enn deres egen når dere sammen med dem skal føres frem for Guds trone.

9 Derfor gir jeg dere en befaling, som er Guds ord, at dere ikke lenger spotter dem på grunn av deres mørke hud, heller ikke skal dere spotte dem fordi de er urene, men dere skal huske at dere selv er urene, og huske at de ble urene på grunn av sine fedre.

10 Derfor skal dere huske deres egne barn, hvordan dere har bedrøvet deres hjerter på grunn av det eksempel dere har vært for dem. Og husk også at dere, fordi dere er urene, kanskje fører deres egne barn inn i fortapelse. Og på den siste dag vil deres barns synder bli lagt på deres egne hoder.

11 Mine brødre, lytt til mine ord, anvend alle deres sjels evner, ryst dere selv så dere kan våkne opp fra dødens slummer, og løsriv dere fra helvetes pinsler så dere ikke blir djevelens engler og kastes i sjøen av ild og svovel, som er den annen død.

12 Og nå talte jeg, Jakob, mange flere ting til Nephis folk, advarte dem mot hor og løsaktighet og allslags synd og fortalte dem om de grufulle konsekvenser av dem.

13 Og bare en ørliten del av det som skjedde med dette folk som nå begynte å bli tallrikt, kan skrives på disse platene. Men mye av det de gjorde, og deres kriger og deres stridigheter og det som skjedde mens deres konger regjerte, er skrevet på de største platene.

14 Disse platene kalles Jakobs plater, og de ble laget ved Nephis hånd. Og jeg avslutter med å tale disse ord.

O my brethren, I fear that unless ye shall repent of your sins that their skins will be whiter than yours, when ye shall be brought with them before the throne of God.

Wherefore, a commandment I give unto you, which is the word of God, that ye revile no more against them because of the darkness of their skins; neither shall ye revile against them because of their filthiness; but ye shall remember your own filthiness, and remember that their filthiness came because of their fathers.

Wherefore, ye shall remember your children, how that ye have grieved their hearts because of the example that ye have set before them; and also, remember that ye may, because of your filthiness, bring your children unto destruction, and their sins be heaped upon your heads at the last day.

O my brethren, hearken unto my words; arouse the faculties of your souls; shake yourselves that ye may awake from the slumber of death; and loose yourselves from the pains of hell that ye may not become angels to the devil, to be cast into that lake of fire and brimstone which is the second death.

And now I, Jacob, spake many more things unto the people of Nephi, warning them against fornication and lasciviousness, and every kind of sin, telling them the awful consequences of them.

And a hundredth part of the proceedings of this people, which now began to be numerous, cannot be written upon these plates; but many of their proceedings are written upon the larger plates, and their wars, and their contentions, and the reigns of their kings.

These plates are called the plates of Jacob, and they were made by the hand of Nephi. And I make an end of speaking these words.

Jakob 4

- 1 Og se, det skjedde at jeg, Jakob, hadde tjent mitt folk meget med ordet, (og jeg kan bare skrive en liten del av mine ord fordi det er så vanskelig å gravere våre ord på plater), og vi vet at de ting vi skriver på plater, må bli stående.
- 2 Men alt vi skriver på noe annet enn plater, må forgå og forsvinne, men vi kan skrive noen få ord på plater som vil gi våre barn, og også våre elskede brødre, litt kunnskap om oss, eller om deres fedre.
- 3 Vi gleder oss over dette, og vi arbeider flittig for å gravere disse ord på plater og håper at våre elskede brødre og våre barn vil motta dem med takknemlige hjerter og se på dem, så de kan lære med glede, og ikke med bedrøvelse eller med forakt, om sine første foreldre.
- 4 For i denne hensikt har vi skrevet dette, så de kan vite at vi kjente til Kristus, og vi hadde et håp om hans herlighet mange hundre år før hans komme. Og ikke bare vi hadde et håp om hans herlighet, men også alle de hellige profeter som var før oss.
- 5 Se, de trodde på Kristus og tilba Faderen i hans navn, og vi tilber også Faderen i hans navn. Og i denne hensikt holder vi Moseloven, for den retter våre sjeler mot ham, og derfor er den helliggjort for oss til rettferdighet, slik det ble regnet Abraham til rettferdighet i villmarken at han var lydige mot Guds befaling ved å ofre sin sønn Isak, som er et bilde på Gud og hans Enbårne Sønn.
- 6 Derfor gransker vi profetene, og vi har mange åpenbaringer og profetiens ånd. Og når vi har alle disse vitnesbyrd, får vi et håp, og vår tro blir urokkelig, så vi i sannhet kan befale i Jesu navn, og selv trærne adlyder oss eller fjellene eller havets bølger.
- 7 Likevel viser Gud Herren oss vår svakhet så vi kan vite at det er ved hans nåde og hans store velvilje mot menneskenes barn at vi har kraft til å gjøre disse ting.

Jacob 4

Now behold, it came to pass that I, Jacob, having ministered much unto my people in word, (and I cannot write but a little of my words, because of the difficulty of engraving our words upon plates) and we know that the things which we write upon plates must remain;

But whatsoever things we write upon anything save it be upon plates must perish and vanish away; but we can write a few words upon plates, which will give our children, and also our beloved brethren, a small degree of knowledge concerning us, or concerning their fathers—

Now in this thing we do rejoice; and we labor diligently to engraven these words upon plates, hoping that our beloved brethren and our children will receive them with thankful hearts, and look upon them that they may learn with joy and not with sorrow, neither with contempt, concerning their first parents.

For, for this intent have we written these things, that they may know that we knew of Christ, and we had a hope of his glory many hundred years before his coming; and not only we ourselves had a hope of his glory, but also all the holy prophets which were before us.

Behold, they believed in Christ and worshiped the Father in his name, and also we worship the Father in his name. And for this intent we keep the law of Moses, it pointing our souls to him; and for this cause it is sanctified unto us for righteousness, even as it was accounted unto Abraham in the wilderness to be obedient unto the commands of God in offering up his son Isaac, which is a similitude of God and his Only Begotten Son.

Wherefore, we search the prophets, and we have many revelations and the spirit of prophecy; and having all these witnesses we obtain a hope, and our faith becometh unshaken, insomuch that we truly can command in the name of Jesus and the very trees obey us, or the mountains, or the waves of the sea.

Nevertheless, the Lord God showeth us our weakness that we may know that it is by his grace, and his great condescensions unto the children of men, that we have power to do these things.

- 8 Se, store og forunderlige er Herrens gjerninger. Hvor uransakelige er ikke hans mysteriers dyp, og det er umulig for mennesket å finne ut alle hans veier, og intet menneske kjenner til hans veier uten at det blir åpenbart for ham. Derfor, brødre, forakt ikke Guds åpenbaringer.
- 9 For se, ved hans ords kraft kom mennesket til jorden, til den jord som ble skapt ved hans ords kraft. Hvis Gud derfor var istand til å tale så verden ble til, og til å tale så mennesket ble skapt, hvorfor skulle han så ikke være istand til å befale jorden eller sine hendes gjerninger på den ifølge sin vilje og sitt behag?
- 10 Derfor, brødre, forsøk ikke å råde Herren, men ta råd fra hans hånd. For se, dere vet selv at han råder i visdom og i rettferdighet og i stor barmhjertighet over alle sine gjerninger.
- 11 Derfor, elskede brødre, bli forsonet med ham gjennom hans Enbårne Sønn, Kristi forsoning, og dere kan få en oppstandelse ifølge oppstandelsens kraft som er i Kristus, og bli fremstilt for Gud som Kristi førstegrøde, fordi dere har tro og har fått et godt håp om herlighet i ham før han åpenbarer seg i kjødet.
- 12 Og nå, mine elskede, bli ikke forundret over at jeg forteller dere disse ting. For hvorfor skulle vi ikke tale om Kristi forsoning og komme til en fullkommen kunnskap om ham, såvel som å komme til kunnskap om en oppstandelse og den kommende verden?
- 13 Se, mine brødre, den som profeterer, la ham gjøre det så menneskene forstår det, for Ånden taler sannheten og lyver ikke. Derfor taler den om tingene som de virkelig er og om tingene som de virkelig vil bli, og derfor blir disse ting tydelig åpenbart for oss til våre sjelers frelse. Men se, vi er ikke de eneste vitner om disse ting, for Gud talte dem også til profetene i fordums tid.

Behold, great and marvelous are the works of the Lord. How unsearchable are the depths of the mysteries of him; and it is impossible that man should find out all his ways. And no man knoweth of his ways save it be revealed unto him; wherefore, brethren, despise not the revelations of God.

For behold, by the power of his word man came upon the face of the earth, which earth was created by the power of his word. Wherefore, if God being able to speak and the world was, and to speak and man was created, O then, why not able to command the earth, or the workmanship of his hands upon the face of it, according to his will and pleasure?

Wherefore, brethren, seek not to counsel the Lord, but to take counsel from his hand. For behold, ye yourselves know that he counseleth in wisdom, and in justice, and in great mercy, over all his works.

Wherefore, beloved brethren, be reconciled unto him through the atonement of Christ, his Only Begotten Son, and ye may obtain a resurrection, according to the power of the resurrection which is in Christ, and be presented as the first-fruits of Christ unto God, having faith, and obtained a good hope of glory in him before he manifesteth himself in the flesh.

And now, beloved, marvel not that I tell you these things; for why not speak of the atonement of Christ, and attain to a perfect knowledge of him, as to attain to the knowledge of a resurrection and the world to come?

Behold, my brethren, he that prophesieth, let him prophesy to the understanding of men; for the Spirit speaketh the truth and lieth not. Wherefore, it speaketh of things as they really are, and of things as they really will be; wherefore, these things are manifested unto us plainly, for the salvation of our souls. But behold, we are not witnesses alone in these things; for God also spake them unto prophets of old.

14 Men se, jødene var et hårdnakket folk. De foraktet de klare og tydelige ord og drepte profetene og søkte ting de ikke kunne forstå. Derfor måtte de på grunn av sin blindhet, en blindhet som kom av at de så forbi målet, nødvendigvis falle. For Gud har tatt det som var klart og tydelig bort fra dem, og har gitt dem mange ting som de ikke kan forstå, fordi de ønsket det. Og fordi de ønsket det, har Gud gjort det slik at de kan snuble.

15 Og nå er jeg, Jakob, ledet videre av Ånden til å profetere, for jeg forstår gjennom påvirkning av den Ånd som er i meg, at jødene, fordi de snubler, vil forkaste den sten som de kunne bygge på og få en sikker grunnvoll.

16 Men se, ifølge Skriftene skal denne sten bli den store, den siste og den eneste sikre grunnvoll som jødene kan bygge på.

17 Og nå, mine elskede, hvordan er det mulig at disse, etter å ha forkastet denne sikre grunnvoll, noensinne skal kunne bygge på den så den kan bli deres hjørne-sten?

18 Se, mine elskede brødre, jeg vil forklare dette mysterium for dere, hvis jeg ikke på noen måte blir rokket i min fasthet i Ånden og snubler fordi jeg er så engstelig for dere.

But behold, the Jews were a stiffnecked people; and they despised the words of plainness, and killed the prophets, and sought for things that they could not understand. Wherefore, because of their blindness, which blindness came by looking beyond the mark, they must needs fall; for God hath taken away his plainness from them, and delivered unto them many things which they cannot understand, because they desired it. And because they desired it God hath done it, that they may stumble.

And now I, Jacob, am led on by the Spirit unto prophesying; for I perceive by the workings of the Spirit which is in me, that by the stumbling of the Jews they will reject the stone upon which they might build and have safe foundation.

But behold, according to the scriptures, this stone shall become the great, and the last, and the only sure foundation, upon which the Jews can build.

And now, my beloved, how is it possible that these, after having rejected the sure foundation, can ever build upon it, that it may become the head of their corner?

Behold, my beloved brethren, I will unfold this mystery unto you; if I do not, by any means, get shaken from my firmness in the Spirit, and stumble because of my over anxiety for you.

Jakob 5

- 1 Se, mine brødre, husker dere ikke å ha lest profeten Zenos' ord som han talte til Israels hus, og som lød:
- 2 Lytt, O du Israels hus, og hør mine, en Herrens profets, ord.
- 3 For se, så sier Herren: Jeg sammenligner deg, O Israels hus, med et dyrket oliventre som en mann tok og pleiet og ga næring i sin olivenhage, og det vokste og ble gammelt og begynte å råtne.
- 4 Og det skjedde at olivenhagens mester kom og så at hans oliventre begynte å råtne, og han sa: Jeg vil beskjære det og grave omkring det og pleie det og gi det næring, så det kanskje kan skyte frem unge og sarte grener og ikke dø.
- 5 Og det skjedde at han beskar det og gravde omkring det og pleiet det og ga det næring ifølge sitt ord.
- 6 Og det skjedde at det etter mange dager begynte å skyte frem noen små, sarte grener, men se, toppen begynte å dø.
- 7 Og det skjedde at olivenhagens mester så det, og han sa til sin tjener: Jeg er bedrøvet over å skulle miste dette treet. Gå derfor og ta grenene av et viltvoksende oliventre og bring dem hit til meg, og vi vil ta bort de store grenene som begynner å visne, og vi vil kaste dem på ilden så de kan brennes.
- 8 Og se, sier olivenhagens Herre, jeg tar bort mange av disse unge og sarte grenene, og jeg vil pode dem inn hvor jeg vil, og det gjør ingenting om roten av dette treet dør, jeg kan likevel bevare frukten av det for meg selv. Derfor vil jeg ta disse unge, sarte grenene, og jeg vil pode dem inn hvor jeg vil.
- 9 Ta du grenene fra det viltvoksende oliventre og pod dem inn i stedet, og disse som jeg har skåret av, vil jeg kaste på ilden og brenne, så de ikke skal ligge strødd omkring i min olivenhage.
- 10 Og det skjedde at olivenhagens Herres tjener gjorde som olivenhagens Herre hadde sagt, og podet inn grenene fra det viltvoksende oliventre.

Jacob 5

- Behold, my brethren, do ye not remember to have read the words of the prophet Zenos, which he spake unto the house of Israel, saying:
- Hearken, O ye house of Israel, and hear the words of me, a prophet of the Lord.
- For behold, thus saith the Lord, I will liken thee, O house of Israel, like unto a tame olive tree, which a man took and nourished in his vineyard; and it grew, and waxed old, and began to decay.
- And it came to pass that the master of the vineyard went forth, and he saw that his olive tree began to decay; and he said: I will prune it, and dig about it, and nourish it, that perhaps it may shoot forth young and tender branches, and it perish not.
- And it came to pass that he pruned it, and digged about it, and nourished it according to his word.
- And it came to pass that after many days it began to put forth somewhat a little, young and tender branches; but behold, the main top thereof began to perish.
- And it came to pass that the master of the vineyard saw it, and he said unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, go and pluck the branches from a wild olive tree, and bring them hither unto me; and we will pluck off those main branches which are beginning to wither away, and we will cast them into the fire that they may be burned.
- And behold, saith the Lord of the vineyard, I take away many of these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will; and it mattereth not that if it so be that the root of this tree will perish, I may preserve the fruit thereof unto myself; wherefore, I will take these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will.
- Take thou the branches of the wild olive tree, and graft them in, in the stead thereof; and these which I have plucked off I will cast into the fire and burn them, that they may not cumber the ground of my vineyard.
- And it came to pass that the servant of the Lord of the vineyard did according to the word of the Lord of the vineyard, and grafted in the branches of the wild olive tree.

11 Og olivenhagens Herre sørget for at det ble gravet omkring det og beskåret og pleiet og gitt næring, og sa til sin tjener: Jeg er bedrøvet over å skulle miste dette treet. Derfor har jeg gjort dette for om mulig å bevare røttene så de ikke dør, så jeg kan bevare dem for meg selv.

12 Gå derfor din vei, ta vare på treet, plei det og gi det næring ifølge mine ord.

13 Og disse vil jeg anbringe nederst i min olivenhage, hvor som helst jeg vil, det vedkommer ikke deg. Og jeg gjør det så jeg kan bevare treets naturlige grener for meg selv, og også for at jeg kan lagre frukten til meg selv, for jeg er bedrøvet over å skulle miste dette treet og dets frukt.

14 Og det skjedde at olivenhagens Herre gikk sin vei, og han skjulte det dyrkede oliventreets naturlige grener nederst i olivenhagen, noen her og noen der, alt etter sin vilje og sitt behag.

15 Og det skjedde at lang tid gikk, og olivenhagens Herre sa til sin tjener: Kom, la oss gå ned i olivenhagen og arbeide i olivenhagen.

16 Og det skjedde at olivenhagens Herre og også tjeneren gikk ned i olivenhagen for å arbeide. Og det skjedde at tjeneren sa til sin mester: Se her, se på treet.

17 Og det skjedde at olivenhagens Herre så og fikk se treet hvor grener fra det viltvoksende oliventreet var blitt podet inn, og det hadde sprunget ut og begynt å bære frukt, og han så at den var god, og frukten var lik den naturlige frukten.

18 Og han sa til tjeneren: Se, grenene fra det viltvoksende treet har tatt saften fra roten, så roten har frembragt stor styrke, og på grunn av rotens store styrke har de vilde grenene frembragt edel frukt. Men hvis vi ikke hadde podet inn disse grenene, ville treet ha gått til grunne. Og se, jeg skal legge til side mye frukt som treet har frembragt, og denne frukten skal jeg lagre til meg selv.

And the Lord of the vineyard caused that it should be digged about, and pruned, and nourished, saying unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, that perhaps I might preserve the roots thereof that they perish not, that I might preserve them unto myself, I have done this thing.

Wherefore, go thy way; watch the tree, and nourish it, according to my words.

And these will I place in the nethermost part of my vineyard, whithersoever I will, it mattereth not unto thee; and I do it that I may preserve unto myself the natural branches of the tree; and also, that I may lay up fruit thereof against the season, unto myself; for it grieveth me that I should lose this tree and the fruit thereof.

And it came to pass that the Lord of the vineyard went his way, and hid the natural branches of the tame olive tree in the nethermost parts of the vineyard, some in one and some in another, according to his will and pleasure.

And it came to pass that a long time passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor in the vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard, and also the servant, went down into the vineyard to labor. And it came to pass that the servant said unto his master: Behold, look here; behold the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard looked and beheld the tree in the which the wild olive branches had been grafted; and it had sprung forth and begun to bear fruit. And he beheld that it was good; and the fruit thereof was like unto the natural fruit.

And he said unto the servant: Behold, the branches of the wild tree have taken hold of the moisture of the root thereof, that the root thereof hath brought forth much strength; and because of the much strength of the root thereof the wild branches have brought forth tame fruit. Now, if we had not grafted in these branches, the tree thereof would have perished. And now, behold, I shall lay up much fruit, which the tree thereof hath brought forth; and the fruit thereof I shall lay up against the season, unto mine own self.

19 Og det skjedde at olivenhagens Herre sa til tjeneren: Kom, la oss gå til den nederste del av olivenhagen og se om ikke også treets naturlige grener har frembragt mye frukt, så jeg kan lagre frukten til meg selv.

20 Og det skjedde at de gikk dit hvor mesteren hadde skjult treets naturlige grener, og han sa til tjeneren: Se disse, og han så den første, at den hadde frembragt mye frukt, og han så også at den var god. Og han sa til tjeneren: Ta av dens frukt og legg den til side til meg selv, for se, sa han, denne lange tid har jeg gitt den næring, og den har frembragt mye frukt.

21 Og det skjedde at tjeneren sa til sin mester: Hvorfor kom du hit og plantet dette treet eller denne grenen av treet? For se, det var det magreste jordstykket i hele din olivenhage.

22 Og olivenhagens Herre sa til ham: Råd meg ikke. Jeg visste at det var et magert stykke jord, derfor sa jeg til deg: Jeg har pleiet den og gitt den næring denne lange tid, og du ser at den har frembragt mye frukt.

23 Og det skjedde at olivenhagens Herre sa til sin tjener: Se her, se, jeg har plantet en annen gren av treet også, og du vet at dette jordstykket var magrere enn det første. Men se på treet. Jeg har pleiet det og gitt det næring denne lange tid, og det har frembragt mye frukt. Sank den derfor sammen, og lagre den til meg selv.

24 Og det skjedde at olivenhagens Herre videre sa til sin tjener: Se her, og betrakt en annen gren som jeg også har plantet. Se, den har jeg også pleiet og gitt næring, og den har frembragt frukt.

25 Og han sa til tjeneren: Se her, og se på den siste. Se, denne har jeg plantet på et fruktbart stykke jord, og jeg har pleiet den og gitt den næring denne lange tid, og bare en del av treet har frembragt edel frukt, og den andre delen av treet har frembragt vill frukt. Se, jeg har pleiet og gitt dette treet næring på samme måte som de andre.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Come, let us go to the nethermost part of the vineyard, and behold if the natural branches of the tree have not brought forth much fruit also, that I may lay up of the fruit thereof against the season, unto mine own self.

And it came to pass that they went forth whither the master had hid the natural branches of the tree, and he said unto the servant: Behold these; and he beheld the first that it had brought forth much fruit; and he beheld also that it was good. And he said unto the servant: Take of the fruit thereof, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self; for behold, said he, this long time have I nourished it, and it hath brought forth much fruit.

And it came to pass that the servant said unto his master: How comest thou hither to plant this tree, or this branch of the tree? For behold, it was the poorest spot in all the land of thy vineyard.

And the Lord of the vineyard said unto him: Counsel me not; I knew that it was a poor spot of ground; wherefore, I said unto thee, I have nourished it this long time, and thou beholdest that it hath brought forth much fruit.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Look hither; behold I have planted another branch of the tree also; and thou knowest that this spot of ground was poorer than the first. But, behold the tree. I have nourished it this long time, and it hath brought forth much fruit; therefore, gather it, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said again unto his servant: Look hither, and behold another branch also, which I have planted; behold that I have nourished it also, and it hath brought forth fruit.

And he said unto the servant: Look hither and behold the last. Behold, this have I planted in a good spot of ground; and I have nourished it this long time, and only a part of the tree hath brought forth tame fruit, and the other part of the tree hath brought forth wild fruit; behold, I have nourished this tree like unto the others.

26 Og det skjedde at olivenhagens Herre sa til tjeneren: Hugg de grener av som ikke har frembragt god frukt, og kast dem på ilden.

27 Men se, tjeneren sa til ham: La oss beskjære det og grave omkring det og pleie det og gi det næring litt lenger, så vil det kanskje frembringe god frukt til deg, som du kan lagre.

28 Og det skjedde at olivenhagens Herre og olivenhagens Herres tjener pleiet og ga næring til all olivenhagens frukt.

29 Og det skjedde at en lang tid hadde gått, og olivenhagens Herre sa til sin tjener: Kom, la oss gå ned og arbeide i olivenhagen igjen. For se, tiden nærmer seg, og enden kommer snart, derfor må jeg lagre frukten til meg selv.

30 Og det skjedde at olivenhagens Herre og tjeneren gikk ned i olivenhagen og kom til det treet hvor de naturlige grenene var brukket av og ville grener var podet inn. Og se, treet bugnet av allslags frukt.

31 Og det skjedde at olivenhagens Herre smakte på frukten, enhver sort etter dens antall. Og olivenhagens Herre sa: Se, denne lange tid har vi pleiet og gitt næring til dette treet, og jeg har lagret mye frukt til meg selv.

32 Men se, denne gang har det frembragt mye frukt, men ikke noe av den er god. Og se, det er allslags dårlig frukt. Til tross for alt vårt arbeide er det meg til ingen nytte, og nå er jeg bedrøvet over å skulle miste dette treet.

33 Og olivenhagens Herre sa til tjeneren: Hva skal vi gjøre med treet så jeg igjen kan bevare god frukt av det til meg selv?

34 Og tjeneren sa til sin mester: Se, fordi du podet inn grener fra det viltvoksende oliventreet, har de gitt næring til røttene så de er i live og de ikke er døde. Derfor ser du at de fremdeles er gode.

35 Og det skjedde at olivenhagens Herre sa til sin tjener: Treet er meg til ingen nytte, og røttene gavner meg ikke så lenge det frembringer ond frukt.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck off the branches that have not brought forth good fruit, and cast them into the fire.

But behold, the servant said unto him: Let us prune it, and dig about it, and nourish it a little longer, that perhaps it may bring forth good fruit unto thee, that thou canst lay it up against the season.

And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant of the Lord of the vineyard did nourish all the fruit of the vineyard.

And it came to pass that a long time had passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor again in the vineyard. For behold, the time draweth near, and the end soon cometh; wherefore, I must lay up fruit against the season, unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant went down into the vineyard; and they came to the tree whose natural branches had been broken off, and the wild branches had been grafted in; and behold all sorts of fruit did cumber the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard did taste of the fruit, every sort according to its number. And the Lord of the vineyard said: Behold, this long time have we nourished this tree, and I have laid up unto myself against the season much fruit.

But behold, this time it hath brought forth much fruit, and there is none of it which is good. And behold, there are all kinds of bad fruit; and it profiteth me nothing, notwithstanding all our labor; and now it grieveth me that I should lose this tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: What shall we do unto the tree, that I may preserve again good fruit thereof unto mine own self?

And the servant said unto his master: Behold, because thou didst graft in the branches of the wild olive tree they have nourished the roots, that they are alive and they have not perished; wherefore thou beholdest that they are yet good.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: The tree profiteth me nothing, and the roots thereof profit me nothing so long as it shall bring forth evil fruit.

36 Ikke desto mindre vet jeg at røttene er gode, og jeg har bevart dem i min egen hensikt. Og på grunn av sin store styrke har de hittil frembragt god frukt på de ville grenene.

37 Men se, de ville grenene har vokst så røttene er helt overgrodd. Og fordi de ville grenene har fått overtaket over røttene, har det frembragt mye ond frukt. Og fordi det har frembragt så mye ond frukt, ser du at det begynner å dø. Og hvis vi ikke gjør noe for å bevare det, vil det snart være modent til å bli kastet på ilden.

38 Og det skjedde at olivenhagens Herre sa til sin tjener: La oss gå ned til de nederste deler av olivenhagen og se om de naturlige grenene også har frembragt ond frukt.

39 Og det skjedde at de gikk ned til de nederste deler av olivenhagen. Og det skjedde at de så at frukten fra de naturlige grenene også var blitt fordervet, ja, fra den første og den andre, og også den siste, og de var alle blitt fordervet.

40 Og den ville frukten fra den siste hadde fått overtaket over den delen av treet som frembragte god frukt, ja, så grenen hadde visnet bort og var død.

41 Og det skjedde at olivenhagens Herre gråt og sa til tjeneren: Hva mer kunne jeg ha gjort for min olivenhage?

42 Se, jeg visste at all frukten i olivenhagen, unntatt disse, var blitt fordervet. Og nå er disse som en gang frembragte god frukt, også blitt fordervet. Og nå kan ingen av trærne i min olivenhage brukes til annet enn å bli hugget ned og kastet på ilden.

43 Og se, dette siste, hvis gren har visnet bort, plantet jeg på et fruktbart stykke jord, ja, på et for meg mer utsøkt sted enn alle andre deler av min olivenhage.

44 Og du så at jeg også tok vekk det som lå strødd omkring på dette jordstykket, så jeg kunne plante dette treet der i stedet.

Nevertheless, I know that the roots are good, and for mine own purpose I have preserved them; and because of their much strength they have hitherto brought forth, from the wild branches, good fruit.

But behold, the wild branches have grown and have overrun the roots thereof; and because that the wild branches have overcome the roots thereof it hath brought forth much evil fruit; and because that it hath brought forth so much evil fruit thou beholdest that it beginneth to perish; and it will soon become ripened, that it may be cast into the fire, except we should do something for it to preserve it.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Let us go down into the nethermost parts of the vineyard, and behold if the natural branches have also brought forth evil fruit.

And it came to pass that they went down into the nethermost parts of the vineyard. And it came to pass that they beheld that the fruit of the natural branches had become corrupt also; yea, the first and the second and also the last; and they had all become corrupt.

And the wild fruit of the last had overcome that part of the tree which brought forth good fruit, even that the branch had withered away and died.

And it came to pass that the Lord of the vineyard wept, and said unto the servant: What could I have done more for my vineyard?

Behold, I knew that all the fruit of the vineyard, save it were these, had become corrupted. And now these which have once brought forth good fruit have also become corrupted; and now all the trees of my vineyard are good for nothing save it be to be hewn down and cast into the fire.

And behold this last, whose branch hath withered away, I did plant in a good spot of ground; yea, even that which was choice unto me above all other parts of the land of my vineyard.

And thou beheldest that I also cut down that which cumbered this spot of ground, that I might plant this tree in the stead thereof.

45 Og du så at en del av det frembragte god frukt, og en del av det frembragte vill frukt. Og fordi jeg ikke skar vekk grenene og kastet dem på ilden, se derfor har de fått overtaket over den gode grenen så den har visnet bort.

46 Og se, til tross for all den omsorg vi har vist min olivenhage, er trærne der blitt fordervet så de ikke bærer god frukt, og jeg hadde håpet å bevare disse så jeg kunne lagre frukten til senere bruk for meg selv. Men se, de er blitt som det viltvoksende oliventreet og kan ikke brukes til annet enn å bli hugget ned og kastet på ilden, og jeg er bedrøvet over å skulle miste dem.

47 Men hva mer kunne jeg ha gjort i min olivenhage? Har jeg holdt min hånd tilbake og unnlatt å pleie den og gi den næring? Nei, jeg har pleiet den og gitt den næring, og jeg har gravet i den, jeg har beskåret den, og jeg har gjødslet den og jeg har rakt ut min hånd nesten hele dagen lang, og enden nærmer seg. Og det bedrøver meg at jeg må hugge ned alle trærne i min olivenhage og kaste dem på ilden så de brenner opp. Hvem er det som har fordervet min olivenhage?

48 Og det skjedde at tjeneren sa til sin mester: Skyldes det ikke at din olivenhage er for høyreist? Har ikke grenene der fått overtaket over de røttene som er gode? Og fordi grenene har fått overtaket over røttene, se, derfor vokste de raskere enn røttene var sterke til og tok styrken selv. Se, sier jeg, er det ikke dette som er årsaken til at trærne i din olivenhage er blitt fordervet?

49 Og det skjedde at olivenhagens Herre sa til tjeneren: La oss gå og hugge ned trærne i olivenhagen og kaste dem på ilden, så de ikke blir liggende strødd omkring i min olivenhage, for jeg har gjort alt. Hva mer kunne jeg ha gjort for min olivenhage?

50 Men se, tjeneren sa til olivenhagens Herre: Spar den en stund til.

51 Og Herren sa: Ja, jeg vil spare den en stund til, for jeg er bedrøvet over å skulle miste trærne i min olivenhage.

And thou beheldest that a part thereof brought forth good fruit, and a part thereof brought forth wild fruit; and because I plucked not the branches thereof and cast them into the fire, behold, they have overcome the good branch that it hath withered away.

And now, behold, notwithstanding all the care which we have taken of my vineyard, the trees thereof have become corrupted, that they bring forth no good fruit; and these I had hoped to preserve, to have laid up fruit thereof against the season, unto mine own self. But, behold, they have become like unto the wild olive tree, and they are of no worth but to be hewn down and cast into the fire; and it grieveth me that I should lose them.

But what could I have done more in my vineyard? Have I slackened mine hand, that I have not nourished it? Nay, I have nourished it, and I have digged about it, and I have pruned it, and I have dunged it; and I have stretched forth mine hand almost all the day long, and the end draweth nigh. And it grieveth me that I should hew down all the trees of my vineyard, and cast them into the fire that they should be burned. Who is it that has corrupted my vineyard?

And it came to pass that the servant said unto his master: Is it not the loftiness of thy vineyard—have not the branches thereof overcome the roots which are good? And because the branches have overcome the roots thereof, behold they grew faster than the strength of the roots, taking strength unto themselves. Behold, I say, is not this the cause that the trees of thy vineyard have become corrupted?

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Let us go to and hew down the trees of the vineyard and cast them into the fire, that they shall not cumber the ground of my vineyard, for I have done all. What could I have done more for my vineyard?

But, behold, the servant said unto the Lord of the vineyard: Spare it a little longer.

And the Lord said: Yea, I will spare it a little longer, for it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard.

52 La oss derfor ta grenene fra disse som jeg har plantet i de nederste delene av min olivenhage, og la oss pøde dem inn i det treet de kom fra, og la oss hugge av de grenene som har den bitreste frukten, og i stedet pøde inn treets naturlige grener.

53 Og dette vil jeg gjøre for at treet ikke skal dø, så jeg kanskje kan bevare røttene for meg selv i min egen hensikt.

54 Og se, røttene fra treets naturlige grener som jeg plantet hvor jeg ville, er ennå i live. For at jeg også kan bevare dem i min egen hensikt, vil jeg ta av grenene fra dette treet og pøde dem inn i dem. Ja, jeg vil pøde inn i dem grenene fra deres modertre, så jeg også kan bevare røttene for meg selv, slik at de, når de er tilstrekkelig sterke, kanskje kan frembringe god frukt til meg, så jeg fremdeles kan få ære av frukten i min olivenhage.

55 Og det skjedde at de tok fra det naturlige treet som var blitt viltvoksende, og pødet inn i de naturlige trærne som også var blitt viltvoksende.

56 Og de tok også fra de naturlige trærne som var blitt viltvoksende, og pødet inn i deres modertre.

57 Og olivenhagens Herre sa til tjeneren: Hugg ikke andre ville grener av trærne enn de som er mest bitre, og pød inn i dem slik jeg har sagt.

58 Og vi vil igjen pleie og gi næring til trærne i olivenhagen, og vi vil beskjære grenene der. Og de grenene som er råtne og må dø, vil vi skjære vekk fra trærne og kaste dem på ilden.

59 Og dette gjør jeg for at røttene deres kanskje kan samle styrke fordi de er gode, og fordi grenene er blitt byttet ut, slik at de gode kan få overtaket over de onde.

Wherefore, let us take of the branches of these which I have planted in the nethermost parts of my vineyard, and let us graft them into the tree from whence they came; and let us pluck from the tree those branches whose fruit is most bitter, and graft in the natural branches of the tree in the stead thereof.

And this will I do that the tree may not perish, that, perhaps, I may preserve unto myself the roots thereof for mine own purpose.

And, behold, the roots of the natural branches of the tree which I planted whithersoever I would are yet alive; wherefore, that I may preserve them also for mine own purpose, I will take of the branches of this tree, and I will graft them in unto them. Yea, I will graft in unto them the branches of their mother tree, that I may preserve the roots also unto mine own self, that when they shall be sufficiently strong perhaps they may bring forth good fruit unto me, and I may yet have glory in the fruit of my vineyard.

And it came to pass that they took from the natural tree which had become wild, and grafted in unto the natural trees, which also had become wild.

And they also took of the natural trees which had become wild, and grafted into their mother tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck not the wild branches from the trees, save it be those which are most bitter; and in them ye shall graft according to that which I have said.

And we will nourish again the trees of the vineyard, and we will trim up the branches thereof; and we will pluck from the trees those branches which are ripened, that must perish, and cast them into the fire.

And this I do that, perhaps, the roots thereof may take strength because of their goodness; and because of the change of the branches, that the good may overcome the evil.

60 Og fordi jeg har bevart de naturlige grener og røtter og har podet de naturlige grenene inn i deres modertre igjen og har bevart røttene fra deres modertre, slik at trærne i min olivenhage kanskje kan frembringe god frukt igjen, og for at jeg igjen kan ha glede av frukten i min olivenhage og at jeg kanskje kan fryde meg svært meget over at jeg har bevart røttene og grenene som frembragte den første frukten –

61 gå derfor ut og kall tjenere, så vi kan arbeide flittig av all vår kraft i olivenhagen og berede veien så jeg kan frembringe naturlig frukt igjen, for denne naturlige frukten er god og mer dyrebar enn all annen frukt.

62 La oss derfor gå og arbeide av all vår kraft denne siste gang. For se, enden nærmer seg, og dette er siste gang jeg skal beskjære min olivenhage.

63 Pod inn grenene, begynn med de siste så de kan bli de første, og de første kan bli de siste. Og grav omkring trærne, både gamle og unge, de første og de siste, de siste og de første, slik at alle kan bli pleiet og få næring enda en gang – for siste gang.

64 Grav derfor omkring dem og beskjær dem og gjødsle dem enda en gang, for siste gang, for enden nærmer seg. Og om så skulle skje at disse siste podekvistene vokser og frembringer den naturlige frukt, da skal dere berede veien for dem så de kan vokse.

65 Og når de begynner å vokse, skal dere fjerne de grenene som frembringer bitter frukt, ifølge de godes kraft og størrelse. Og dere skal ikke fjerne alle de dårlige med én gang, ellers blir røttene for kraftige for podekvisten, så den dør og jeg mister trærne i min olivenhage.

66 For det bedrøver meg at jeg skulle miste trærne i min olivenhage. Derfor skal dere fjerne de dårlige etterhvert som de gode vokser, slik at rot og topp kan være like sterke, inntil de gode får overtaket over de dårlige og de dårlige hugges ned og kastes på ilden, så de ikke blir liggende strødd omkring i min olivenhage. Og slik vil jeg kaste de dårlige ut av min olivenhage.

67 Og det naturlige treets grener vil jeg pode inn igjen i det naturlige treet.

And because that I have preserved the natural branches and the roots thereof, and that I have grafted in the natural branches again into their mother tree, and have preserved the roots of their mother tree, that, perhaps, the trees of my vineyard may bring forth again good fruit; and that I may have joy again in the fruit of my vineyard, and, perhaps, that I may rejoice exceedingly that I have preserved the roots and the branches of the first fruit—

Wherefore, go to, and call servants, that we may labor diligently with our might in the vineyard, that we may prepare the way, that I may bring forth again the natural fruit, which natural fruit is good and the most precious above all other fruit.

Wherefore, let us go to and labor with our might this last time, for behold the end draweth nigh, and this is for the last time that I shall prune my vineyard.

Graft in the branches; begin at the last that they may be first, and that the first may be last, and dig about the trees, both old and young, the first and the last; and the last and the first, that all may be nourished once again for the last time.

Wherefore, dig about them, and prune them, and dung them once more, for the last time, for the end draweth nigh. And if it be so that these last grafts shall grow, and bring forth the natural fruit, then shall ye prepare the way for them, that they may grow.

And as they begin to grow ye shall clear away the branches which bring forth bitter fruit, according to the strength of the good and the size thereof; and ye shall not clear away the bad thereof all at once, lest the roots thereof should be too strong for the graft, and the graft thereof shall perish, and I lose the trees of my vineyard.

For it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard; wherefore ye shall clear away the bad according as the good shall grow, that the root and the top may be equal in strength, until the good shall overcome the bad, and the bad be hewn down and cast into the fire, that they cumber not the ground of my vineyard; and thus will I sweep away the bad out of my vineyard.

And the branches of the natural tree will I graft in again into the natural tree;

68 Og det naturlige treets grener vil jeg pode inn i treets naturlige grener, og slik vil jeg føre dem sammen igjen, så de kan frembringe den naturlige frukt, og de skal bli ett.

69 Og de dårlige skal kastes bort, ja, ut av hele min olivenhages land, for se, bare denne ene gang vil jeg beskjære min olivenhage.

70 Og det skjedde at olivenhagens Herre sendte sin tjener, og tjeneren gikk og gjorde som Herren hadde befalt ham og hentet andre tjenere, og de var få.

71 Og olivenhagens Herre sa til dem: Gå ut og arbeid i olivenhagen av alle krefter. For se, dette er siste gang jeg skal pleie og gi næring til min olivenhage. For enden er nær, og høsten nærmer seg raskt. Og hvis dere arbeider av alle krefter sammen med meg, skal dere kunne glede dere over den frukt som jeg skal lagre til meg selv til den tid som snart skal komme.

72 Og det skjedde at tjenerne gikk og arbeidet av alle krefter, og olivenhagens Herre arbeidet også sammen med dem, og de adlød olivenhagens Herres befalinger i alle ting.

73 Og den naturlige frukten begynte igjen å finnes i olivenhagen, og de naturlige grenene begynte å vokse og trives overmåte godt. Og de ville grenene begynte å bli hugget av og bli kastet bort, og de sørget for at trærnes rot og topp var like sterke.

74 Og slik arbeidet de med all flid ifølge olivenhagens Herres befalinger helt til de dårlige var blitt kastet ut av olivenhagen, og Herren hadde tatt vare på de trærne som nå bar naturlig frukt igjen. Og de ble som ett legeme, og fruktene var likeverdige, og olivenhagens Herre hadde bevart den naturlige frukten til seg selv, den som fra begynnelsen av var mest dyrebar for ham.

And the branches of the natural tree will I graft into the natural branches of the tree; and thus will I bring them together again, that they shall bring forth the natural fruit, and they shall be one.

And the bad shall be cast away, yea, even out of all the land of my vineyard; for behold, only this once will I prune my vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard sent his servant; and the servant went and did as the Lord had commanded him, and brought other servants; and they were few.

And the Lord of the vineyard said unto them: Go to, and labor in the vineyard, with your might. For behold, this is the last time that I shall nourish my vineyard; for the end is nigh at hand, and the season speedily cometh; and if ye labor with your might with me ye shall have joy in the fruit which I shall lay up unto myself against the time which will soon come.

And it came to pass that the servants did go and labor with their might; and the Lord of the vineyard labored also with them; and they did obey the commandments of the Lord of the vineyard in all things.

And there began to be the natural fruit again in the vineyard; and the natural branches began to grow and thrive exceedingly; and the wild branches began to be plucked off and to be cast away; and they did keep the root and the top thereof equal, according to the strength thereof.

And thus they labored, with all diligence, according to the commandments of the Lord of the vineyard, even until the bad had been cast away out of the vineyard, and the Lord had preserved unto himself that the trees had become again the natural fruit; and they became like unto one body; and the fruits were equal; and the Lord of the vineyard had preserved unto himself the natural fruit, which was most precious unto him from the beginning.

75 Og det skjedde at da olivenhagens Herre så at hans frukt var god, og at hans olivenhage ikke lenger var fordervet, sammenkalte han sine tjenere og sa til dem: Se, for siste gang har vi gitt næring til min olivenhage, og dere ser at jeg har gjort ifølge min vilje. Og jeg har bevart den naturlige frukten, så den er god slik som den var i begynnelsen. Og velsignet er dere, og fordi dere har arbeidet flittig med meg i min olivenhage, har holdt mine bud og har bragt den naturlige frukten til meg igjen, så min olivenhage ikke lenger er bedervet – og den dårlige er kastet ut – se, dere skal glede dere med meg over frukten i min olivenhage.

76 For se, i lang tid vil jeg lagre frukten i min olivenhage til meg selv i en tid som kommer hastig, og for siste gang har jeg pleiet og gitt næring til min olivenhage og beskåret den og har gravet i den og gjødslet den. Derfor vil jeg i lang tid lagre frukten til meg selv ifølge det jeg har talt.

77 Og når den tid kommer at ond frukt igjen kommer inn i min olivenhage, da vil jeg la den gode og den dårlige bli samlet sammen, og den gode vil jeg bevare til meg selv, og den dårlige vil jeg kaste bort til dens eget sted. Og så kommer tiden, og enden, og jeg vil la min olivenhage bli brent med ild.

And it came to pass that when the Lord of the vineyard saw that his fruit was good, and that his vineyard was no more corrupt, he called up his servants, and said unto them: Behold, for this last time have we nourished my vineyard; and thou beholdest that I have done according to my will; and I have preserved the natural fruit, that it is good, even like as it was in the beginning. And blessed art thou; for because ye have been diligent in laboring with me in my vineyard, and have kept my commandments, and have brought unto me again the natural fruit, that my vineyard is no more corrupted, and the bad is cast away, behold ye shall have joy with me because of the fruit of my vineyard.

For behold, for a long time will I lay up of the fruit of my vineyard unto mine own self against the season, which speedily cometh; and for the last time have I nourished my vineyard, and pruned it, and dug about it, and dunged it; wherefore I will lay up unto mine own self of the fruit, for a long time, according to that which I have spoken.

And when the time cometh that evil fruit shall again come into my vineyard, then will I cause the good and the bad to be gathered; and the good will I preserve unto myself, and the bad will I cast away into its own place. And then cometh the season and the end; and my vineyard will I cause to be burned with fire.

Jakob 6

- 1 Og nå, se, mine brødre, siden jeg sa til dere at jeg ville profetere, se, dette er min profeti – at det som denne profet Zenos sa om Israels hus da han sammenlignet dem med et dyrket oliventre, må visselig gå i oppfyllelse.
- 2 Og den dag da han for annen gang skal rekke ut sin hånd for å gjenvinne sitt folk, er den dag, ja, den siste gang da Herrens tjenere skal gå ut med hans myndighet for å nære og beskjære hans olivenhage, og deretter kommer enden snart.
- 3 Og hvor velsignet er ikke de som har arbeidet flittig i hans olivenhage, og hvor forbannet er ikke de som skal kastes ut til sitt eget sted! Og verden skal brennes med ild.
- 4 Og hvor barmhjertig er ikke vår Gud mot oss, for han husker Israels hus, både røtter og grener, og han rekker ut sine hender mot dem hele dagen lang, og de er et hårdnakket og ubøyelig folk. Men alle som ikke forherder sitt hjerte, skal bli frelst i Guds rike.
- 5 Derfor, mine elskede brødre, bønnfaller jeg dere med alvorlige ord om å omvende dere og av hele deres hjerte holde dere nær til Gud, slik han holder seg nær til dere. Og mens hans barmhjertighets arm er rakt ut mot dere i dagens lys, forherd ikke deres hjerter.
- 6 Ja, hvis dere vil høre hans røst i dag, så forherd ikke deres hjerter, for hvorfor vil dere dø?
- 7 For se, vil dere, etter å ha blitt næret med Guds gode ord hele dagen lang, frembringe ond frukt, så dere må hugges ned og kastes på ilden?
- 8 Se, vil dere forkaste disse ord? Vil dere forkaste profetenes ord, og vil dere forkaste alle de ord som er blitt talt om Kristus etter at så mange har talt om ham, og fornekte Kristi gode ord og Guds kraft og Den hellige ånds gave, slukke Den hellige ånd og gjøre narr av den store forløsningsplan som er blitt utarbeidet for dere?

Jacob 6

And now, behold, my brethren, as I said unto you that I would prophesy, behold, this is my prophecy—that the things which this prophet Zenos spake, concerning the house of Israel, in the which he likened them unto a tame olive tree, must surely come to pass.

And the day that he shall set his hand again the second time to recover his people, is the day, yea, even the last time, that the servants of the Lord shall go forth in his power, to nourish and prune his vineyard; and after that the end soon cometh.

And how blessed are they who have labored diligently in his vineyard; and how cursed are they who shall be cast out into their own place! And the world shall be burned with fire.

And how merciful is our God unto us, for he remembereth the house of Israel, both roots and branches; and he stretches forth his hands unto them all the day long; and they are a stiffnecked and a gainsaying people; but as many as will not harden their hearts shall be saved in the kingdom of God.

Wherefore, my beloved brethren, I beseech of you in words of soberness that ye would repent, and come with full purpose of heart, and cleave unto God as he cleaveth unto you. And while his arm of mercy is extended towards you in the light of the day, harden not your hearts.

Yea, today, if ye will hear his voice, harden not your hearts; for why will ye die?

For behold, after ye have been nourished by the good word of God all the day long, will ye bring forth evil fruit, that ye must be hewn down and cast into the fire?

Behold, will ye reject these words? Will ye reject the words of the prophets; and will ye reject all the words which have been spoken concerning Christ, after so many have spoken concerning him; and deny the good word of Christ, and the power of God, and the gift of the Holy Ghost, and quench the Holy Spirit, and make a mock of the great plan of redemption, which hath been laid for you?

- 9 Vet dere ikke at hvis dere gjør dette, skal forløsningens og oppstandelsens kraft som er i Kristus, føre dere med skam og en redselsfull skyld frem for Guds domstol?
- 10 Og ifølge rettferdighetens kraft, for rettferdigheten kan ikke fornektes, må dere gå bort i den sjø av ild og svovel hvis flammer er uslukkelige, og hvis røk stiger opp evindeligg og alltid, i den sjø av ild og svovel som er uendelig pine.
- 11 Mine elskede brødre, omvend dere og gå inn gjennom den trange port, og fortsett på den vei som er smal, til dere oppnår evig liv.
- 12 Vær kloke, hva mer kan jeg si?
- 13 Til slutt byr jeg dere farvel inntil jeg skal møte dere for Guds behagelige domstol, som slår de ugudelige med en grufull redsel og frykt. Amen.

Know ye not that if ye will do these things, that the power of the redemption and the resurrection, which is in Christ, will bring you to stand with shame and awful guilt before the bar of God?

And according to the power of justice, for justice cannot be denied, ye must go away into that lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever, which lake of fire and brimstone is endless torment.

O then, my beloved brethren, repent ye, and enter in at the strait gate, and continue in the way which is narrow, until ye shall obtain eternal life.

O be wise; what can I say more?

Finally, I bid you farewell, until I shall meet you before the pleasing bar of God, which bar striketh the wicked with awful dread and fear. Amen.

Jakob 7

- 1 Og nå skjedde det etter at noen år var gått, at det kom en mann ved navn Sherem blant Nephis folk.
- 2 Og det skjedde at han begynte å forkynne blant folket og fortelle dem at det ikke skulle komme noen Kristus. Og han forkynte mange ting som var smigrende for folket, og dette gjorde han for å kullkaste læren om Kristus.
- 3 Og han arbeidet flittig så han kunne lede folkets hjerter bort, ja, han ledet mange hjerter bort, og da han visste at jeg, Jakob, hadde tro på Kristus som skulle komme, søkte han ofte anledning til å komme til meg.
- 4 Og han var lærd, så han hadde fullkommen kunnskap om folkets språk, derfor kunne han bruke mye smiger og tale med stor kraft ifølge djevelens makt.
- 5 Og han håpet å rokke ved min tro til tross for de mange åpenbaringer og alt jeg hadde sett i forbindelse med disse ting, for jeg hadde virkelig sett engler, og de hadde betjent meg, og fra tid til annen hadde jeg også hørt Herrens røst tale til meg med virkelige ord, derfor kunne jeg ikke rokkes.
- 6 Og det skjedde at han kom til meg og talte til meg på følgende måte: Bror Jakob, jeg har ofte søkt anledning til å tale med deg, for jeg har hørt, og vet også, at du reiser mye omkring og forkynner det som du kaller evangeliet, eller læren om Kristus.
- 7 Og du har villedet mye av dette folk, så de forvrenger Guds riktige vei og ikke holder Moseloven, som er den riktige vei. De forandrer Moseloven og tilber et vesen som du sier skal komme om mange hundre år. Og se, jeg, Sherem, forteller deg at dette er bespottelse, for intet menneske kjenner til slike ting, for de kan ikke fortelle om ting som skal komme. Og på denne måten stred Sherem mot meg.
- 8 Men se, Gud Herren fylte min sjel med sin Ånd slik at jeg tilbakeviste alle hans ord.

Jacob 7

And now it came to pass after some years had passed away, there came a man among the people of Nephi, whose name was Sherem.

And it came to pass that he began to preach among the people, and to declare unto them that there should be no Christ. And he preached many things which were flattering unto the people; and this he did that he might overthrow the doctrine of Christ.

And he labored diligently that he might lead away the hearts of the people, insomuch that he did lead away many hearts; and he knowing that I, Jacob, had faith in Christ who should come, he sought much opportunity that he might come unto me.

And he was learned, that he had a perfect knowledge of the language of the people; wherefore, he could use much flattery, and much power of speech, according to the power of the devil.

And he had hope to shake me from the faith, notwithstanding the many revelations and the many things which I had seen concerning these things; for I truly had seen angels, and they had ministered unto me. And also, I had heard the voice of the Lord speaking unto me in very word, from time to time; wherefore, I could not be shaken.

And it came to pass that he came unto me, and on this wise did he speak unto me, saying: Brother Jacob, I have sought much opportunity that I might speak unto you; for I have heard and also know that thou goest about much, preaching that which ye call the gospel, or the doctrine of Christ.

And ye have led away much of this people that they pervert the right way of God, and keep not the law of Moses which is the right way; and convert the law of Moses into the worship of a being which ye say shall come many hundred years hence. And now behold, I, Sherem, declare unto you that this is blasphemy; for no man knoweth of such things; for he cannot tell of things to come. And after this manner did Sherem contend against me.

But behold, the Lord God poured in his Spirit into my soul, insomuch that I did confound him in all his words.

9 Og jeg sa til ham: Fornekter du Kristus som skal komme? Og han sa: Hvis det skulle finnes noen Kristus, ville jeg ikke fornekte ham, men jeg vet at det ikke finnes noen Kristus, heller ikke har det vært eller vil det noen-
sinne bli noen.

10 Og jeg sa til ham: Tror du Skriftene? Og han sa: Ja.

11 Og jeg sa til ham: Så forstår du dem ikke, for de bærer virkelig vitnesbyrd om Kristus. Se, jeg sier deg at ingen av profetene har skrevet eller profetert uten å ha talt om denne Kristus.

12 Og dette er ikke alt. Det er blitt åpenbart for meg, for jeg har hørt og sett, og det er også blitt åpenbart for meg ved Den hellige ånds kraft, derfor vet jeg at hvis det ikke ble utført noen forsoning, måtte hele menneskeheten gå fortapt.

13 Og det skjedde at han sa til meg: Vis meg et tegn ved denne kraft fra Den hellige ånd ved hvem du vet så mye.

14 Og jeg sa til ham: Hvem er jeg at jeg skulle friste Gud til å vise deg et tegn på noe du vet er sant? Du vil bare fornekte det, for du er av djevelen. Likevel, skje ikke min vilje, men hvis Gud slår deg, la det være deg et tegn på at han har makt både i himmelen og på jorden, og også på at Kristus skal komme, og din vilje skje, O Herre, og ikke min.

15 Og det skjedde at da jeg, Jakob, hadde talt disse ord, kom Herrens kraft over ham, så han falt til jorden. Og det skjedde at han ble pleiet i mange dager.

16 Og det skjedde at han sa til folket: Kom sammen i morgen, for jeg skal dø. Derfor ønsker jeg å tale til folket før jeg dør.

17 Og det skjedde at folket neste dag kom sammen, og han talte tydelig til dem og fornektet det han hadde lært dem, og bekjente Kristus og Den hellige ånds kraft og englers betjening.

18 Og han fortalte dem klart og tydelig at han var blitt bedratt av djevelens makt. Og han talte om helvete, evigheten og om evig straff.

And I said unto him: Deniest thou the Christ who shall come? And he said: If there should be a Christ, I would not deny him; but I know that there is no Christ, neither has been, nor ever will be.

And I said unto him: Believest thou the scriptures? And he said, Yea.

And I said unto him: Then ye do not understand them; for they truly testify of Christ. Behold, I say unto you that none of the prophets have written, nor prophesied, save they have spoken concerning this Christ.

And this is not all—it has been made manifest unto me, for I have heard and seen; and it also has been made manifest unto me by the power of the Holy Ghost; wherefore, I know if there should be no atonement made all mankind must be lost.

And it came to pass that he said unto me: Show me a sign by this power of the Holy Ghost, in the which ye know so much.

And I said unto him: What am I that I should tempt God to show unto thee a sign in the thing which thou knowest to be true? Yet thou wilt deny it, because thou art of the devil. Nevertheless, not my will be done; but if God shall smite thee, let that be a sign unto thee that he has power, both in heaven and in earth; and also, that Christ shall come. And thy will, O Lord, be done, and not mine.

And it came to pass that when I, Jacob, had spoken these words, the power of the Lord came upon him, in-
somuch that he fell to the earth. And it came to pass that he was nourished for the space of many days.

And it came to pass that he said unto the people: Gather together on the morrow, for I shall die; where-
fore, I desire to speak unto the people before I shall die.

And it came to pass that on the morrow the multi-
tude were gathered together; and he spake plainly unto them and denied the things which he had taught them, and confessed the Christ, and the power of the Holy Ghost, and the ministering of angels.

And he spake plainly unto them, that he had been de-
ceived by the power of the devil. And he spake of hell, and of eternity, and of eternal punishment.

19 Og han sa: Jeg frykter for at jeg har begått den uopp-
rettelige synd, for jeg har løyet for Gud, for jeg fornek-
tet Kristus og sa at jeg trodde Skriftene, og de bærer virkelig
vitnesbyrd om ham. Og fordi jeg har løyet for Gud på
denne måten, er jeg meget redd for at min sak vil bli for-
ferdelig, men jeg bekjenner for Gud.

20 Og det skjedde at da han hadde sagt disse ord, kunne
han ikke si mer, og han oppga ånden.

21 Og da forsamlingen hadde vært vitne til at han talte
disse ting like før han skulle til å oppgi ånden, ble de
overmåte forbauset, ja, i den grad at Guds kraft kom
ned over dem, og de ble så overveldet at de falt til jorden.

22 Nå gledet dette meg, Jakob, for jeg hadde bedt min
Fader i himmelen om det, for han hadde hørt mitt rop
og besvart min bønn.

23 Og det skjedde at fred og Guds kjærlighet igjen vend-
te tilbake til folket. De gransket Skriftene og lyttet ikke
mer til denne ugudelige manns ord.

24 Og det skjedde at mange midler ble tatt i bruk for å
gjenvinne og bringe lamanittene tilbake til kunnskap
om sannheten. Men alt var forgjeves, for de fant behag i
krig og blodsutgytelse, og de næret et evig hat til oss som
var deres brødre, og de forsøkte stadig å ødelegge oss ved
sine våpens kraft.

25 Derfor befestet Nephis folk seg mot dem med sine vå-
pen og av all sin makt, idet de stolte på Gud og sin frelses
klippe. Derfor hadde de hittil seiret over sine fiender.

26 Og det skjedde at jeg, Jakob, begynte å bli gammel, og
da dette folks opptegnelser føres på Nephis andre pla-
ter, avslutter jeg denne opptegnelsen. Jeg erklærer at
den er blitt skrevet ifølge min beste kunnskap, og jeg av-
slutter med å si at tiden svant hen, og våre liv svant også
hen som en drøm, for vi var et ensomt og et andektig
folk – omstreifere, som var utstøtt fra Jerusalem, født i
trengsel i en villmark og hatet av våre brødre, noe som
forårsaket kriger og stridigheter, derfor sørget vi alle
våre dager.

And he said: I fear lest I have committed the unpar-
donable sin, for I have lied unto God; for I denied the
Christ, and said that I believed the scriptures; and they
truly testify of him. And because I have thus lied unto
God I greatly fear lest my case shall be awful; but I con-
fess unto God.

And it came to pass that when he had said these
words he could say no more, and he gave up the ghost.

And when the multitude had witnessed that he spake
these things as he was about to give up the ghost, they
were astonished exceedingly; insomuch that the power
of God came down upon them, and they were overcome
that they fell to the earth.

Now, this thing was pleasing unto me, Jacob, for I
had requested it of my Father who was in heaven; for he
had heard my cry and answered my prayer.

And it came to pass that peace and the love of God
was restored again among the people; and they searched
the scriptures, and hearkened no more to the words of
this wicked man.

And it came to pass that many means were devised to
reclaim and restore the Lamanites to the knowledge of
the truth; but it all was vain, for they delighted in wars
and bloodshed, and they had an eternal hatred against
us, their brethren. And they sought by the power of
their arms to destroy us continually.

Wherefore, the people of Nephi did fortify against
them with their arms, and with all their might, trusting
in the God and rock of their salvation; wherefore, they
became as yet, conquerors of their enemies.

And it came to pass that I, Jacob, began to be old; and
the record of this people being kept on the other plates
of Nephi, wherefore, I conclude this record, declaring
that I have written according to the best of my knowl-
edge, by saying that the time passed away with us, and
also our lives passed away like as it were unto us a dream,
we being a lonesome and a solemn people, wanderers,
cast out from Jerusalem, born in tribulation, in a
wilderness, and hated of our brethren, which caused
wars and contentions; wherefore, we did mourn out
our days.

27 Og jeg, Jakob, så at jeg snart måtte gå ned i min grav, derfor sa jeg til min sønn Enos: Ta disse platene, og jeg fortalte ham hva min bror, Nephi, hadde befalt meg, og han lovet å være lydige mot befalingene. Jeg slutter å skrive på disse platene, og jeg har ikke skrevet mye, og jeg byr leseren farvel og håper at mange av mine brødre vil lese mine ord. Brødre, adjø.

And I, Jacob, saw that I must soon go down to my grave; wherefore, I said unto my son Enos: Take these plates. And I told him the things which my brother Nephi had commanded me, and he promised obedience unto the commands. And I make an end of my writing upon these plates, which writing has been small; and to the reader I bid farewell, hoping that many of my brethren may read my words. Brethren, adieu.

Enos' bok

- 1 Se, det skjedde at jeg, Enos, visste at min far var en rettferdig mann, for han underviste meg i sitt språk og også i Herrens tuktt og formaning – og velsignet være min Guds navn for det.
- 2 Og jeg vil fortelle dere om den kamp jeg hadde for Guds åsyn før jeg fikk forlatelse for mine synder.
- 3 Se, jeg gikk på jakt etter dyr i skogene, og de ord som jeg ofte hadde hørt min far uttale om evig liv og de helliges glede, sank dypt i mitt hjerte.
- 4 Og min sjel hungret, og jeg knelte ned for min Skaper og påkalte ham i kraftig bønn for min egen sjel. Og hele dagen lang påkalte jeg ham, ja, og da natten kom, hevet jeg fremdeles min røst så høyt at den nådde himlene.
- 5 Og det kom en røst til meg og sa: Enos, dine synder er deg forlatt, og du skal bli velsignet.
- 6 Og jeg, Enos, visste at Gud ikke kunne lyve, derfor var min skyld tatt bort.
- 7 Og jeg sa: Herre, hvordan er det gått til?
- 8 Og han sa til meg: På grunn av din tro på Kristus, som du aldri før hverken har hørt eller sett. Og mange år skal gå før han åpenbarer seg i kjødet. Gå derfor bort, din tro har gjort deg hel.
- 9 Nå skjedde det at da jeg hadde hørt disse ord, begynte jeg å føle et ønske for mine brødres, nephittenes, velferd. Derfor utøste jeg hele min sjel til Gud for dem.
- 10 Og mens jeg kjempet slik i ånden, se, da kom Herrens røst til mitt sinn igjen og sa: Jeg vil se til dine brødre i forhold til deres flid i å holde mine befalinger. Jeg har gitt dem dette land, og det er et hellig land, og jeg forbanner det ikke uten for misgjerningers skyld. Derfor vil jeg se til dine brødre ifølge det jeg har sagt, og deres overtredelser vil jeg med sorg bringe over deres egne hoder.

The Book of Enos

Behold, it came to pass that I, Enos, knowing my father that he was a just man—for he taught me in his language, and also in the nurture and admonition of the Lord—and blessed be the name of my God for it—

And I will tell you of the wrestle which I had before God, before I received a remission of my sins.

Behold, I went to hunt beasts in the forests; and the words which I had often heard my father speak concerning eternal life, and the joy of the saints, sunk deep into my heart.

And my soul hungered; and I kneeled down before my Maker, and I cried unto him in mighty prayer and supplication for mine own soul; and all the day long did I cry unto him; yea, and when the night came I did still raise my voice high that it reached the heavens.

And there came a voice unto me, saying: Enos, thy sins are forgiven thee, and thou shalt be blessed.

And I, Enos, knew that God could not lie; wherefore, my guilt was swept away.

And I said: Lord, how is it done?

And he said unto me: Because of thy faith in Christ, whom thou hast never before heard nor seen. And many years pass away before he shall manifest himself in the flesh; wherefore, go to, thy faith hath made thee whole.

Now, it came to pass that when I had heard these words I began to feel a desire for the welfare of my brethren, the Nephites; wherefore, I did pour out my whole soul unto God for them.

And while I was thus struggling in the spirit, behold, the voice of the Lord came into my mind again, saying: I will visit thy brethren according to their diligence in keeping my commandments. I have given unto them this land, and it is a holy land; and I curse it not save it be for the cause of iniquity; wherefore, I will visit thy brethren according as I have said; and their transgressions will I bring down with sorrow upon their own heads.

11 Og etter at jeg, Enos, hadde hørt disse ord, begynte min tro å bli urokkelig i Herren, og jeg ba til ham lenge og inderlig for mine brødre, lamanittene.

12 Og det skjedde at etter at jeg hadde bedt og arbeidet med all flid, sa Herren til meg: Jeg vil gi deg ifølge dine ønsker på grunn av din tro.

13 Og nå, se, dette var det ønske som jeg ønsket av ham, at om så skulle skje at mitt folk, nephittene, skulle falle i overtredelse og på en eller annen måte bli ødelagt, og lamanittene ikke skulle bli ødelagt, at Gud Herren ville bevare en oppteignelse om mitt folk, nephittene, selv om det skulle skje ved hans hellige arms kraft, så den en dag i fremtiden kunne bringes frem for lamanittene, så de kanskje kunne bli bragt til frelse.

14 For i øyeblikket strevde vi forgjeves med å bringe dem tilbake til den sanne tro. Og de sverget i sin vrede at om det var mulig, ville de ødelegge våre oppteignelser og oss selv og alle våre fedres tradisjoner også.

15 Derfor, da jeg visste at Gud Herren var istand til å bevare våre oppteignelser, ropte jeg til ham uavlatelig, for han hadde sagt til meg: Hva som helst dere ber om i tro og stoler på at dere skal få i Kristi navn, skal dere få.

16 Og jeg hadde tro, og jeg ropte til Gud at han måtte bevare oppteignelsene, og han inngikk en pakt med meg at han ville bringe dem frem til lamanittene i sin egen beleilige tid.

17 Og jeg, Enos, visste at det ville skje ifølge pakten som han hadde inngått, derfor falt min sjel til ro.

18 Og Herren sa til meg: Dine fedre har også bedt meg om dette, og det skal skje med dem ifølge deres tro, for deres tro var som din.

19 Nå skjedde det at jeg, Enos, gikk omkring blant Nephis folk, profeterte om ting som skulle komme, og vitnet om det jeg hadde hørt og sett.

And after I, Enos, had heard these words, my faith began to be unshaken in the Lord; and I prayed unto him with many long strugglings for my brethren, the Lamanites.

And it came to pass that after I had prayed and labored with all diligence, the Lord said unto me: I will grant unto thee according to thy desires, because of thy faith.

And now behold, this was the desire which I desired of him—that if it should so be, that my people, the Nephites, should fall into transgression, and by any means be destroyed, and the Lamanites should not be destroyed, that the Lord God would preserve a record of my people, the Nephites; even if it so be by the power of his holy arm, that it might be brought forth at some future day unto the Lamanites, that, perhaps, they might be brought unto salvation—

For at the present our strugglings were vain in restoring them to the true faith. And they swore in their wrath that, if it were possible, they would destroy our records and us, and also all the traditions of our fathers.

Wherefore, I knowing that the Lord God was able to preserve our records, I cried unto him continually, for he had said unto me: Whatsoever thing ye shall ask in faith, believing that ye shall receive in the name of Christ, ye shall receive it.

And I had faith, and I did cry unto God that he would preserve the records; and he covenanted with me that he would bring them forth unto the Lamanites in his own due time.

And I, Enos, knew it would be according to the covenant which he had made; wherefore my soul did rest.

And the Lord said unto me: Thy fathers have also required of me this thing; and it shall be done unto them according to their faith; for their faith was like unto thine.

And now it came to pass that I, Enos, went about among the people of Nephi, prophesying of things to come, and testifying of the things which I had heard and seen.

20 Og jeg bærer vitnesbyrd om at Nephis folk med flid forsøkte å bringe lamanittene tilbake til den sanne tro på Gud. Men vårt arbeide var forgjeves. Deres hat var innbitt, og de lot seg lede av sin onde natur, så de ble vilde og grusomme og et blodtørstig folk fulle av avgudsdyrkelse og urenhet. De levde av rovdyr, bodde i telt og vandret omkring i villmarken med et kort skinn bundet om hoftene og hadde glattrakede hoder. Og de var dyktige til å bruke bue og sabel og øks, og mange av dem spiste ikke annet enn rått kjøtt, og de forsøkte stadig å ødelegge oss.

21 Og det skjedde at Nephis folk dyrket jorden og allslags korn og frukt og alet opp buskap av storfe og allslags kveg av enhver art og geiter og villgeiter, og også mange hester.

22 Og det var overmåte mange profeter blant oss, og folket var et hårdnakket folk som var trege til å forstå.

23 Og det var ikke noe annet enn overmåte stor strenghet, formaninger og profetier om kriger og stridigheter og ødeleggelser, samt stadige påminnelser om døden og evighetens varighet og Guds straffedommer og kraft og alle disse ting, som sørget for at de stadig bevarte Herrens frykt. Jeg sier at det var intet mindre enn disse ting samt meget klar og tydelig tale, som forhindret at de hastig ble ødelagt. Og på denne måten skriver jeg om dem.

24 Og jeg så kriger mellom nephittene og lamanittene i mine levedager.

25 Og det skjedde at jeg begynte å bli gammel, og ett hundre og ni og sytti år var gått siden vår far, Lehi, forlot Jerusalem.

26 Og jeg forsto at jeg snart måtte gå ned i min grav, etter at jeg hadde vært påvirket av Guds kraft til å tale og profetere til dette folk og forkynne ordet ifølge den sannhet som er i Kristus. Og jeg har forkynt det alle mine dager og har gledet meg mer over det enn over det som hører verden til.

And I bear record that the people of Nephi did seek diligently to restore the Lamanites unto the true faith in God. But our labors were vain; their hatred was fixed, and they were led by their evil nature that they became wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, full of idolatry and filthiness; feeding upon beasts of prey; dwelling in tents, and wandering about in the wilderness with a short skin girdle about their loins and their heads shaven; and their skill was in the bow, and in the cimeter, and the ax. And many of them did eat nothing save it was raw meat; and they were continually seeking to destroy us.

And it came to pass that the people of Nephi did till the land, and raise all manner of grain, and of fruit, and flocks of herds, and flocks of all manner of cattle of every kind, and goats, and wild goats, and also many horses.

And there were exceedingly many prophets among us. And the people were a stiffnecked people, hard to understand.

And there was nothing save it was exceeding harshness, preaching and prophesying of wars, and contentions, and destructions, and continually reminding them of death, and the duration of eternity, and the judgments and the power of God, and all these things — stirring them up continually to keep them in the fear of the Lord. I say there was nothing short of these things, and exceedingly great plainness of speech, would keep them from going down speedily to destruction. And after this manner do I write concerning them.

And I saw wars between the Nephites and Lamanites in the course of my days.

And it came to pass that I began to be old, and an hundred and seventy and nine years had passed away from the time that our father Lehi left Jerusalem.

And I saw that I must soon go down to my grave, having been wrought upon by the power of God that I must preach and prophesy unto this people, and declare the word according to the truth which is in Christ. And I have declared it in all my days, and have rejoiced in it above that of the world.

27   Jeg går snart til mitt hvilested, som er hos min
Forløser, for jeg vet at i ham skal jeg hvile. Og jeg fryder
meg over den dag da min dødelighet skal ikle seg udøde-
lighet og skal stå for ham. Da skal jeg se hans ansikt med
velbehag, og han vil si til meg: Kom til meg, du velsigne-
de, det er en plass beredt for deg i min Faders boliger.
Amen.

And I soon go to the place of my rest, which is with
my Redeemer; for I know that in him I shall rest. And I
rejoice in the day when my mortal shall put on immor-
tality, and shall stand before him; then shall I see his face
with pleasure, and he will say unto me: Come unto me,
ye blessed, there is a place prepared for you in the man-
sions of my Father. Amen.

Jaroms bok

- 1 Se, nå skriver jeg, Jarom, noen få ord ifølge min far Enos' befaling så vår slektshistorie kan bli ført videre.
- 2 Og da disse platene er få, og dette blir skrevet for å være til gagn for våre brødre lamanittene, må jeg nødvendigvis skrive lite, men jeg skal ikke skrive det jeg har profetert, heller ikke om mine åpenbaringer. For hva mer kunne jeg skrive enn det mine fedre har skrevet? For har ikke de åpenbart frelsesplanen? Jeg sier dere, jo, og det er tilstrekkelig for meg.
- 3 Se, det er nødvendig å gjøre mye blant dette folk på grunn av deres hårde hjerter og deres døve ører og deres blinde sinn og deres hårdnakkethet. Ikke desto mindre er Gud overmåte barmhjertig mot dem og har ennå ikke utryddet dem fra landet.
- 4 Og det er mange blant oss som har mange åpenbaringer, for alle er de ikke hårdnakkede. Og de som ikke er hårdnakkede og har tro, har samfunn med Den hellige ånd, som åpenbarer seg for menneskenes barn i forhold til deres tro.
- 5 Og se, nå var to hundre år gått, og Nephis folk hadde vokst seg sterke i landet. De anstrengte seg for å etterleve Moseloven og holde sabbatsdagen hellig for Herren. Og de bannet ikke, heller ikke talte de bespottelig, og landets lover var overmåte strenge.
- 6 Og de var utbredt over store deler av landet, og det var lamanittene også. Og det var atskillig flere av dem enn av nephittene, og de elsket mord og drakk dyrs blod.
- 7 Og det skjedde at de mange ganger kom for å kjempe mot oss, nephittene, men våre konger og våre ledere var menn som var sterke i troen på Herren, og de lærte folket Herrens veier. Derfor holdt vi stand mot lamanittene og jaget dem ut av våre land og begynte å befeste våre byer eller våre forskjellige arvesteder.

The Book of Jarom

Now behold, I, Jarom, write a few words according to the commandment of my father, Enos, that our genealogy may be kept.

And as these plates are small, and as these things are written for the intent of the benefit of our brethren the Lamanites, wherefore, it must needs be that I write a little; but I shall not write the things of my prophesying, nor of my revelations. For what could I write more than my fathers have written? For have not they revealed the plan of salvation? I say unto you, Yea; and this sufficeth me.

Behold, it is expedient that much should be done among this people, because of the hardness of their hearts, and the deafness of their ears, and the blindness of their minds, and the stiffness of their necks; nevertheless, God is exceedingly merciful unto them, and has not as yet swept them off from the face of the land.

And there are many among us who have many revelations, for they are not all stiffnecked. And as many as are not stiffnecked and have faith, have communion with the Holy Spirit, which maketh manifest unto the children of men, according to their faith.

And now, behold, two hundred years had passed away, and the people of Nephi had waxed strong in the land. They observed to keep the law of Moses and the sabbath day holy unto the Lord. And they profaned not; neither did they blaspheme. And the laws of the land were exceedingly strict.

And they were scattered upon much of the face of the land, and the Lamanites also. And they were exceedingly more numerous than were they of the Nephites; and they loved murder and would drink the blood of beasts.

And it came to pass that they came many times against us, the Nephites, to battle. But our kings and our leaders were mighty men in the faith of the Lord; and they taught the people the ways of the Lord; wherefore, we withstood the Lamanites and swept them away out of our lands, and began to fortify our cities, or whatsoever place of our inheritance.

8 Og vi formerte oss overmåte sterkt og ble utbredt over hele landet og ble overmåte rike på gull og sølv og på kostelige ting og fine treskjærerarbeider, på bygninger og maskiner og også på jern og kobber og messing og stål, og vi laget alle slags redskaper for å dyrke jorden – og krigsvåpen – ja, den skarpoddede pil og koggeret og kastespydet og lanser, og gjorde alle slags krigsforberedelser.

9 Og når vi på denne måten var forberedt til å møte lamanittene, sto de seg ikke mot oss. Men Herrens ord som han talte til våre fedre, ble stadfestet, og det lød slik: Hvis dere holder mine bud, skal det gå dere vel i landet.

10 Og det skjedde at Herrens profeter advarte Nephis folk ifølge Guds ord og sa at hvis de ikke holdt budene, men falt i overtredelse, ville de bli utryddet av landet.

11 Derfor arbeidet profetene, prestene og lærerne flittig, og med stor langmodighet formante de folket til flid. De lærte dem Moseloven og i hvilken hensikt den var gitt, og overtalte dem til å se fremover mot Messias og tro at han skulle komme, som om han allerede hadde kommet. Og på denne måten underviste de dem.

12 Og det skjedde at ved å gjøre det, forhindret de at de ble ødelagt i landet, for de stakk dem i hjertet med ordet og manet dem stadig til omvendelse.

13 Og det skjedde at to hundre og åtte og tredve år var gått, og en stor del av denne tiden var det kriger, stridigheter og uenighet.

14 Og jeg, Jarom, skriver ikke mer, for platene er små. Men se, mine brødre, dere kan ta for dere Nephis andre plater, for se, på dem er oppteignelsen om våre kriger gravert ifølge det kongene skrev eller lot skrive.

15 Og jeg overleverer disse platene i min sønn Omnis hender, så de kan bli ført ifølge mine fedres befalinger.

And we multiplied exceedingly, and spread upon the face of the land, and became exceedingly rich in gold, and in silver, and in precious things, and in fine workmanship of wood, in buildings, and in machinery, and also in iron and copper, and brass and steel, making all manner of tools of every kind to till the ground, and weapons of war—yea, the sharp pointed arrow, and the quiver, and the dart, and the javelin, and all preparations for war.

And thus being prepared to meet the Lamanites, they did not prosper against us. But the word of the Lord was verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will keep my commandments ye shall prosper in the land.

And it came to pass that the prophets of the Lord did threaten the people of Nephi, according to the word of God, that if they did not keep the commandments, but should fall into transgression, they should be destroyed from off the face of the land.

Wherefore, the prophets, and the priests, and the teachers, did labor diligently, exhorting with all long-suffering the people to diligence; teaching the law of Moses, and the intent for which it was given; persuading them to look forward unto the Messiah, and believe in him to come as though he already was. And after this manner did they teach them.

And it came to pass that by so doing they kept them from being destroyed upon the face of the land; for they did prick their hearts with the word, continually stirring them up unto repentance.

And it came to pass that two hundred and thirty and eight years had passed away—after the manner of wars, and contentions, and dissensions, for the space of much of the time.

And I, Jarom, do not write more, for the plates are small. But behold, my brethren, ye can go to the other plates of Nephi; for behold, upon them the records of our wars are engraven, according to the writings of the kings, or those which they caused to be written.

And I deliver these plates into the hands of my son Omni, that they may be kept according to the commandments of my fathers.

Omnis bok

- 1 Se, det skjedde at jeg, Omni, ble befalt av min far, Jarom, at jeg skulle skrive noe på disse platene for å bevare vår slektshistorie.
- 2 Derfor vil jeg dere skal vite at jeg i min tid kjempet meget med sverdet for å forhindre at mitt folk, nephittene, falt i sine fienders, lamanittenes, hender. Men se, jeg er selv en ugudelig mann, og jeg har ikke holdt Herrens lover og befalinger slik jeg burde ha gjort.
- 3 Og det skjedde at to hundre og seks og sytti år var gått, og vi hadde mange perioder med fred. Og vi hadde mange perioder med fryktelig krig og blodsutgytelse. Ja, og til sist var to hundre og to og åtti år gått, og jeg hadde tatt vare på disse platene ifølge mine fedres befalinger, og jeg overleverte dem til min sønn, Amaron. Og hermed slutter jeg.
- 4 Og nå skriver jeg, Amaron, forskjellige ting i min fars bok, men jeg skriver lite.
- 5 Se, det skjedde at tre hundre og tyve år var gått, og den mest ugudelige del av nephittene var blitt ødelagt.
- 6 For Herren ville ikke tillate – etter at han hadde ført dem ut av Jerusalems land og hadde bevart dem og forhindre at de falt i sine fienders hender – ja, han ville ikke tillate at de ord han talte til våre fedre, ikke skulle bli stadfestet, og de lød: Hvis dere ikke holder mine bud, skal det ikke gå dere vel i landet.
- 7 Derfor hjemsøkte Herren dem med store straffedommer. Likevel sparte han de rettferdige så de ikke skulle omkomme, men fridde dem ut av deres fienders hender.
- 8 Og det skjedde at jeg overleverte platene til min bror Chemish.

The Book of Omni

Behold, it came to pass that I, Omni, being commanded by my father, Jarom, that I should write somewhat upon these plates, to preserve our genealogy—

Wherefore, in my days, I would that ye should know that I fought much with the sword to preserve my people, the Nephites, from falling into the hands of their enemies, the Lamanites. But behold, I of myself am a wicked man, and I have not kept the statutes and the commandments of the Lord as I ought to have done.

And it came to pass that two hundred and seventy and six years had passed away, and we had many seasons of peace; and we had many seasons of serious war and bloodshed. Yea, and in fine, two hundred and eighty and two years had passed away, and I had kept these plates according to the commandments of my fathers; and I conferred them upon my son Amaron. And I make an end.

And now I, Amaron, write the things whatsoever I write, which are few, in the book of my father.

Behold, it came to pass that three hundred and twenty years had passed away, and the more wicked part of the Nephites were destroyed.

For the Lord would not suffer, after he had led them out of the land of Jerusalem and kept and preserved them from falling into the hands of their enemies, yea, he would not suffer that the words should not be verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall not prosper in the land.

Wherefore, the Lord did visit them in great judgment; nevertheless, he did spare the righteous that they should not perish, but did deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that I did deliver the plates unto my brother Chemish.

- 9 Nå skriver jeg, Chemish, det lille jeg skriver i den samme bok som min bror, for se, jeg så at det siste han skrev, skrev han med sin egen hånd, og han skrev det samme dag som han overleverte dem til meg. På denne måten fører vi opptegnelsene, for det er ifølge våre fedres befalinger, og hermed slutter jeg.
- 10 Se, jeg, Abinadom, er sønn av Chemish. Se, det skjedde at jeg så mye krig og mange stridigheter mellom mitt folk, nephittene, og lamanittene. Og med mitt eget sverd har jeg tatt mange lamanitters liv for å forsvare mine brødre.
- 11 Og se, dette folks opptegnelser er gravert på plater som kongene har hatt i sin besittelse fra slekt til slekt, og jeg kjenner ikke til andre åpenbaringer eller profetier enn dem som er skrevet. Derfor er det som er skrevet, tilstrekkelig, og hermed slutter jeg.
- 12 Se, jeg er Amaleki, Abinadoms sønn. Se, jeg vil fortelle dere litt om Mosiah som ble gjort til konge i Zarahemlas land. For se, Herren advarte ham og ba ham flykte ut av Nephis land, og så mange som ville lytte til Herrens ord, skulle også forlate landet og bli med ham ut i villmarken.
- 13 Og det skjedde at han gjorde som Herren hadde befalt ham, og alle som ville adlyde Herrens røst, forlot landet og dro ut i villmarken, og de ble veiledet av mye forkynnelse og mange profetier. Og de ble stadig minnet om Guds ord, og de ble ledet ved hans arms kraft gjennom villmarken til de kom ned i det land som kalles Zarahemlas land.
- 14 Og de oppdaget et folk som ble kalt Zarahemlas folk. Nå ble det stor glede blant Zarahemlas folk, og Zarahemla var også overmåte glad fordi Herren hadde sendt Mosiahs folk med messingplatene som inneholdt jødernes opptegnelse.
- 15 Se, det skjedde at Mosiah oppdaget at Zarahemlas folk kom ut fra Jerusalem på den tid da Judas konge, Sidkia, ble ført som fange til Babylon.

Now I, Chemish, write what few things I write, in the same book with my brother; for behold, I saw the last which he wrote, that he wrote it with his own hand; and he wrote it in the day that he delivered them unto me. And after this manner we keep the records, for it is according to the commandments of our fathers. And I make an end.

Behold, I, Abinadom, am the son of Chemish. Behold, it came to pass that I saw much war and contention between my people, the Nephites, and the Lamanites; and I, with my own sword, have taken the lives of many of the Lamanites in the defence of my brethren.

And behold, the record of this people is engraven upon plates which is had by the kings, according to the generations; and I know of no revelation save that which has been written, neither prophecy; wherefore, that which is sufficient is written. And I make an end.

Behold, I am Amaleki, the son of Abinadom. Behold, I will speak unto you somewhat concerning Mosiah, who was made king over the land of Zarahemla; for behold, he being warned of the Lord that he should flee out of the land of Nephi, and as many as would hearken unto the voice of the Lord should also depart out of the land with him, into the wilderness—

And it came to pass that he did according as the Lord had commanded him. And they departed out of the land into the wilderness, as many as would hearken unto the voice of the Lord; and they were led by many preachings and prophesyings. And they were admonished continually by the word of God; and they were led by the power of his arm, through the wilderness until they came down into the land which is called the land of Zarahemla.

And they discovered a people, who were called the people of Zarahemla. Now, there was great rejoicing among the people of Zarahemla; and also Zarahemla did rejoice exceedingly, because the Lord had sent the people of Mosiah with the plates of brass which contained the record of the Jews.

Behold, it came to pass that Mosiah discovered that the people of Zarahemla came out from Jerusalem at the time that Zedekiah, king of Judah, was carried away captive into Babylon.

- 16 Og de reiste i villmarken og ble ved Herrens hånd ført over de store vann til det land hvor Mosiah oppdaget dem, og der hadde de bodd siden.
- 17 Og på den tid da Mosiah oppdaget dem, var de blitt overmåte tallrike. Likevel hadde de hatt mange kriger og alvorlige stridigheter og hadde fra tid til annen falt for sverdet, og deres språk var blitt forvansket, og de hadde ikke tatt noen opptegnelser med seg, og de fornektet sin Skapers eksistens, og hverken Mosiah eller Mosiahs folk kunne forstå dem.
- 18 Men det skjedde at Mosiah lot dem undervise i sitt språk. Og det skjedde at da de var blitt undervist i Mosiahs språk, fortalte Zarahemla sine fedres slekts historie etter hukommelsen, og det er nedskrevet, men ikke på disse platene.
- 19 Og det skjedde at Zarahemlas og Mosiahs folk slo seg sammen, og Mosiah ble utpekt til å være deres konge.
- 20 Og i Mosiahs dager skjedde det at en stor sten med graveringer ble bragt til ham, og han tydet graveringene ved Guds gave og kraft.
- 21 Og de ga en beretning om en Coriantumr og om hans folk som var slått ihjel. Og Coriantumr ble oppdaget av Zarahemlas folk, og han bodde hos dem i et tidsrom av ni nymåner.
- 22 Den inneholdt også noen få ord om hans fedre, og hans første foreldre kom ut fra tårnet på den tid da Herren forvirret folkets språk, og Herrens strenghet falt på dem ifølge hans straffedommer som er rettferdige. Og deres ben lå spredt omkring i landet mot nord.
- 23 Se, jeg, Amaleki, ble født i Mosiahs dager og har opplevd å se hans død, og hans sønn Benjamin regjerer i hans sted.
- And they journeyed in the wilderness, and were brought by the hand of the Lord across the great waters, into the land where Mosiah discovered them; and they had dwelt there from that time forth.
- And at the time that Mosiah discovered them, they had become exceedingly numerous. Nevertheless, they had had many wars and serious contentions, and had fallen by the sword from time to time; and their language had become corrupted; and they had brought no records with them; and they denied the being of their Creator; and Mosiah, nor the people of Mosiah, could understand them.
- But it came to pass that Mosiah caused that they should be taught in his language. And it came to pass that after they were taught in the language of Mosiah, Zarahemla gave a genealogy of his fathers, according to his memory; and they are written, but not in these plates.
- And it came to pass that the people of Zarahemla, and of Mosiah, did unite together; and Mosiah was appointed to be their king.
- And it came to pass in the days of Mosiah, there was a large stone brought unto him with engravings on it; and he did interpret the engravings by the gift and power of God.
- And they gave an account of one Coriantumr, and the slain of his people. And Coriantumr was discovered by the people of Zarahemla; and he dwelt with them for the space of nine moons.
- It also spake a few words concerning his fathers. And his first parents came out from the tower, at the time the Lord confounded the language of the people; and the severity of the Lord fell upon them according to his judgments, which are just; and their bones lay scattered in the land northward.
- Behold, I, Amaleki, was born in the days of Mosiah; and I have lived to see his death; and Benjamin, his son, reigneth in his stead.

24 Og se, i kong Benjamins dager har jeg sett en ødeleggende krig og mye blodsutgytelse mellom nephittene og lamanittene. Men se, nephittene ble meget overlegne, ja, i den grad at kong Benjamin drev dem ut av Zarahemlas land.

25 Og det skjedde at jeg begynte å bli gammel, og da jeg ikke har noe avkom og vet at kong Benjamin er en rettferdig mann overfor Herren, derfor skal jeg overlevere disse platene til ham, idet jeg formaner alle mennesker om å komme til Gud, Israels Hellige, og tro på profetier og på åpenbaringer og på englers betjening og på den gave det er å tale med tunger, og på å tolke språk, samt på alt som er godt. For det er intet som er godt uten at det kommer fra Herren, og det som er ondt, kommer fra djevelen.

26 Og nå, mine elskede brødre, vil jeg dere skal komme til Kristus, som er Israels Hellige, og ta del i hans frelse og hans forløsnings kraft. Ja, kom til ham, ofre hele deres sjel som et offer til ham og vedbli i faste og bønn og hold ut til enden, og så sant Herren lever, vil dere bli frelst.

27 Og nå vil jeg si noe om en bestemt gruppe som gikk opp i villmarken for å vende tilbake til Nephis land, for det var et stort antall som ønsket å komme i besittelse av sitt arveland.

28 Derfor dro de opp i villmarken. Og deres leder var en sterk og mektig mann og en hårdnakket mann, derfor var han årsak til en strid blant dem. Og de ble alle drept i villmarken unntatt femti, og de vendte igjen tilbake til Zarahemlas land.

29 Og det skjedde at de også tok et betydelig antall andre med seg og dro ut i villmarken igjen.

30 Og jeg, Amaleki, hadde en bror som også ble med dem, og siden har jeg ikke hørt noe fra dem. Og jeg er i ferd med å legge meg ned i min grav, og disse platene er fulle. Og jeg avslutter min beretning.

And behold, I have seen, in the days of king Benjamin, a serious war and much bloodshed between the Nephites and the Lamanites. But behold, the Nephites did obtain much advantage over them; yea, in-somuch that king Benjamin did drive them out of the land of Zarahemla.

And it came to pass that I began to be old; and, having no seed, and knowing king Benjamin to be a just man before the Lord, wherefore, I shall deliver up these plates unto him, exhorting all men to come unto God, the Holy One of Israel, and believe in prophesying, and in revelations, and in the ministering of angels, and in the gift of speaking with tongues, and in the gift of interpreting languages, and in all things which are good; for there is nothing which is good save it comes from the Lord: and that which is evil cometh from the devil.

And now, my beloved brethren, I would that ye should come unto Christ, who is the Holy One of Israel, and partake of his salvation, and the power of his redemption. Yea, come unto him, and offer your whole souls as an offering unto him, and continue in fasting and praying, and endure to the end; and as the Lord liveth ye will be saved.

And now I would speak somewhat concerning a certain number who went up into the wilderness to return to the land of Nephi; for there was a large number who were desirous to possess the land of their inheritance.

Wherefore, they went up into the wilderness. And their leader being a strong and mighty man, and a stiff-necked man, wherefore he caused a contention among them; and they were all slain, save fifty, in the wilderness, and they returned again to the land of Zarahemla.

And it came to pass that they also took others to a considerable number, and took their journey again into the wilderness.

And I, Amaleki, had a brother, who also went with them; and I have not since known concerning them. And I am about to lie down in my grave; and these plates are full. And I make an end of my speaking.

Mormons ord

- 1 Og nå er jeg, Mormon, ferdig til å overlevere den oppteignelse jeg har laget, i min sønn Moronis hender, og se, jeg har vært vitne til at nesten hele mitt folk, nephittene, er blitt ødelagt.
- 2 Og det er mange hundre år etter Kristi komme at jeg overleverer disse oppteignelsene i min sønns hender, og jeg antar at han vil være vitne til at mitt folk blir fullstendig ødelagt. Men måtte Gud gi at han overlever dem, så han kan skrive noe om dem og noe om Kristus som kanskje en dag kan bli til gagn for dem.
- 3 Og nå forteller jeg noe om det jeg har skrevet, for etter at jeg hadde laget en forkortelse av Nephis plater ned til denne kong Benjamins regjeringstid, den Benjamin som Amaleki talte om, lette jeg blant oppteignelsene som var blitt overlevert i mine hender, og jeg fant disse platene som inneholdt denne korte beretning om profetene, fra Jakob og nedover til denne kong Benjamins regjeringstid, og også mange av Nephis ord.
- 4 Og det som står på disse platene, behager meg på grunn av profetiene om Kristi komme, og mine fedre vet at mange av dem er blitt oppfylt – ja, og jeg vet også at mange ting som er blitt profetert om oss ned til denne dag, er blitt oppfylt, og at alt som angår tiden heretter, også visselig må skje –
- 5 derfor velger jeg disse ting for å avslutte min oppteignelse på dem, og den øvrige del av min oppteignelse skal jeg ta fra Nephis plater. Og jeg kan bare skrive en ørliten del av det som angår mitt folk.
- 6 Men se, jeg skal ta disse platene som inneholder disse profetier og åpenbaringer, og legge dem sammen med den øvrige del av min oppteignelse, for de er dyrebare for meg, og jeg vet at de også vil være dyrebare for mine brødre.

The Words of Mormon

And now I, Mormon, being about to deliver up the record which I have been making into the hands of my son Moroni, behold I have witnessed almost all the destruction of my people, the Nephites.

And it is many hundred years after the coming of Christ that I deliver these records into the hands of my son; and it supposeth me that he will witness the entire destruction of my people. But may God grant that he may survive them, that he may write somewhat concerning them, and somewhat concerning Christ, that perhaps some day it may profit them.

And now, I speak somewhat concerning that which I have written; for after I had made an abridgment from the plates of Nephi, down to the reign of this king Benjamin, of whom Amaleki spake, I searched among the records which had been delivered into my hands, and I found these plates, which contained this small account of the prophets, from Jacob down to the reign of this king Benjamin, and also many of the words of Nephi.

And the things which are upon these plates pleasing me, because of the prophecies of the coming of Christ; and my fathers knowing that many of them have been fulfilled; yea, and I also know that as many things as have been prophesied concerning us down to this day have been fulfilled, and as many as go beyond this day must surely come to pass—

Wherefore, I chose these things, to finish my record upon them, which remainder of my record I shall take from the plates of Nephi; and I cannot write the hundredth part of the things of my people.

But behold, I shall take these plates, which contain these prophesyings and revelations, and put them with the remainder of my record, for they are choice unto me; and I know they will be choice unto my brethren.

- 7 Og jeg gjør dette i en vis hensikt, for slik hviskes det til meg ifølge Herrens Ånd som er virksom i meg. Og jeg vet ikke alle ting, men Herren vet alle ting som skal skje, derfor påvirker han meg til å gjøre ifølge sin vilje.
- 8 Og min bønn til Gud er for mine brødre at de enda en gang må komme til kunnskap om Gud, ja, om Kristi forløsning, så de kan bli et tiltalende folk igjen.
- 9 Og nå fortsetter jeg, Mormon, med å avslutte min opptegnelse som jeg tar fra Nephis plater, og jeg lager den ifølge den kunnskap og forståelse som Gud har gitt meg.
- 10 Derfor skjedde det, etter at Amaleki hadde overlevert disse platene i kong Benjamins hender, at han tok dem og la dem sammen med de andre platene som inneholdt opptegnelser som var blitt overlevert av kongene fra generasjon til generasjon ned til kong Benjamins dager.
- 11 Og fra kong Benjamin ble de overlevert fra generasjon til generasjon inntil de er falt i mine hender. Og jeg, Mormon, ber til Gud at de heretter må bli bevart, og jeg vet at de vil bli bevart, for store ting er skrevet på dem, og ut fra dette skal mitt folk og deres brødre bli dømt på den store og siste dag, ifølge Guds ord som er skrevet.
- 12 Og nå, med hensyn til denne kong Benjamin – han hadde enkelte stridigheter blant sitt eget folk.
- 13 Og det skjedde også at lamanittenes hærstyrker kom ned fra Nephis land for å føre krig mot hans folk. Men se, kong Benjamin samlet sine hærstyrker, og han holdt stand mot dem. Og han kjempet med sin egen arms styrke, med Labans sverd.
- 14 Og i Herrens styrke kjempet de mot sine fiender til de hadde slått mange tusen lamanitter ihjel. Og det skjedde at de kjempet mot lamanittene til de hadde drevet dem ut av alle sine arveland.

And I do this for a wise purpose; for thus it whispereth me, according to the workings of the Spirit of the Lord which is in me. And now, I do not know all things; but the Lord knoweth all things which are to come; wherefore, he worketh in me to do according to his will.

And my prayer to God is concerning my brethren, that they may once again come to the knowledge of God, yea, the redemption of Christ; that they may once again be a delightsome people.

And now I, Mormon, proceed to finish out my record, which I take from the plates of Nephi; and I make it according to the knowledge and the understanding which God has given me.

Wherefore, it came to pass that after Amaleki had delivered up these plates into the hands of king Benjamin, he took them and put them with the other plates, which contained records which had been handed down by the kings, from generation to generation until the days of king Benjamin.

And they were handed down from king Benjamin, from generation to generation until they have fallen into my hands. And I, Mormon, pray to God that they may be preserved from this time henceforth. And I know that they will be preserved; for there are great things written upon them, out of which my people and their brethren shall be judged at the great and last day, according to the word of God which is written.

And now, concerning this king Benjamin—he had somewhat of contentions among his own people.

And it came to pass also that the armies of the Lamanites came down out of the land of Nephi, to battle against his people. But behold, king Benjamin gathered together his armies, and he did stand against them; and he did fight with the strength of his own arm, with the sword of Laban.

And in the strength of the Lord they did contend against their enemies, until they had slain many thousands of the Lamanites. And it came to pass that they did contend against the Lamanites until they had driven them out of all the lands of their inheritance.

- 15 Og det skjedde at etter at det hadde kommet falske Kristus'er, og deres munnar var blitt lukket og de var blitt straffet for sine forbrytelser,
- 16 og etter at det hadde vært falske profeter og falske forkynnere og lærere blant folket, og alle disse var blitt straffet for sine forbrytelser, og etter at det hadde vært mye strid og stort frafall over til lamanittene, se, da skjedde det at kong Benjamin, ved hjelp av de hellige profeter som var iblant hans folk –
- 17 for se, kong Benjamin var en hellig mann, og han regjerte over sitt folk i rettferdighet, og det var mange hellige menn i landet, og de talte Guds ord med kraft og med myndighet, og de talte meget strengt på grunn av folkets hårdnakkethet –
- 18 derfor greide kong Benjamin ved deres hjelp, og ved at både han og profetene arbeidet med hele sin legemstyrke og alle sine sjelsevner, enda en gang å opprette fred i landet.
- And it came to pass that after there had been false Christs, and their mouths had been shut, and they punished according to their crimes;
- And after there had been false prophets, and false preachers and teachers among the people, and all these having been punished according to their crimes; and after there having been much contention and many dissensions away unto the Lamanites, behold, it came to pass that king Benjamin, with the assistance of the holy prophets who were among his people—
- For behold, king Benjamin was a holy man, and he did reign over his people in righteousness; and there were many holy men in the land, and they did speak the word of God with power and with authority; and they did use much sharpness because of the stiffneckedness of the people—
- Wherefore, with the help of these, king Benjamin, by laboring with all the might of his body and the faculty of his whole soul, and also the prophets, did once more establish peace in the land.

Mosiahs bok

Mosiah 1

- 1 Og nå var det ikke lenger stridigheter i hele Zarahemlas land blant hele det folk som tilhørte kong Benjamin, slik at kong Benjamin hadde sammenhengende fred resten av sine dager.
- 2 Og det skjedde at han hadde tre sønner, og han kalte dem Mosiah og Helorum og Helaman. Og han lot dem undervise i alt om sine fedres språk, så de derved kunne bli forstandige menn og få kunnskap om profetiene som var blitt uttalt ved deres fedres munn, og som var overlevert til dem ved Herrens hånd.
- 3 Han underviste dem også om opptegnelsene som var gravert på messingplatene, og sa: Mine sønner, jeg vil dere skal huske at om det ikke hadde vært for disse platene som inneholder disse opptegnelser og disse bud, måtte vi nå ha vært i uvitenhet og ikke kjent Guds mysterier.
- 4 For det var ikke mulig for vår far Lehi å huske alle disse ting og undervise sine barn om dem uten hjelp fra disse platene. Fordi han var blitt undervist i egypternes språk, kunne han lese disse gravingene og undervise sine barn om dem, så de ved hjelp av dem kunne lære sine barn om dem og derved oppfylle Guds befalinger ned til denne tid.
- 5 Jeg sier dere, mine sønner, om det ikke hadde vært for disse ting som er blitt ført og bevart ved Guds hånd, så vi kunne lese og forstå hans mysterier og alltid ha hans bud for våre øyne, ville også våre fedre ha sunket ned i vantro, og vi ville ha vært som våre brødre, lamanittene, som ikke vet noe om disse ting, og ikke engang tror dem når de blir undervist om dem, på grunn av sine fedres tradisjoner, som ikke er riktige.

The Book of Mosiah

Mosiah 1

And now there was no more contention in all the land of Zarahemla, among all the people who belonged to king Benjamin, so that king Benjamin had continual peace all the remainder of his days.

And it came to pass that he had three sons; and he called their names Mosiah, and Helorum, and Helaman. And he caused that they should be taught in all the language of his fathers, that thereby they might become men of understanding; and that they might know concerning the prophecies which had been spoken by the mouths of their fathers, which were delivered them by the hand of the Lord.

And he also taught them concerning the records which were engraven on the plates of brass, saying: My sons, I would that ye should remember that were it not for these plates, which contain these records and these commandments, we must have suffered in ignorance, even at this present time, not knowing the mysteries of God.

For it were not possible that our father, Lehi, could have remembered all these things, to have taught them to his children, except it were for the help of these plates; for he having been taught in the language of the Egyptians therefore he could read these engravings, and teach them to his children, that thereby they could teach them to their children, and so fulfilling the commandments of God, even down to this present time.

I say unto you, my sons, were it not for these things, which have been kept and preserved by the hand of God, that we might read and understand of his mysteries, and have his commandments always before our eyes, that even our fathers would have dwindled in unbelief, and we should have been like unto our brethren, the Lamanites, who know nothing concerning these things, or even do not believe them when they are taught them, because of the traditions of their fathers, which are not correct.

6 Mine sønner, jeg vil dere skal huske at disse uttalelser er sanne, og også at disse opptegnelser er sanne. Og se, Nephis plater, som inneholder våre fedres opptegnelser og uttalelser fra den tid de forlot Jerusalem og til nå, er også sanne. Og vi vet at de er sanne, for vi har dem for våre øyne.

7 Og nå, mine sønner, jeg vil dere skal huske å granske dem med flid så dere kan ha utbytte av det. Og jeg vil dere skal holde Guds bud, så det kan gå dere vel i landet ifølge de løfter som Herren ga til våre fedre.

8 Og kong Benjamin lærte sine sønner mye annet som ikke er skrevet i denne bok.

9 Og det skjedde at etter at kong Benjamin var ferdig med å undervise sine sønner, ble han gammel, og han forsto at han meget snart måtte gå all kjødets gang. Derfor anså han det for nødvendig at han skulle overlate riket til en av sine sønner.

10 Derfor lot han Mosiah hente, og dette er de ord han talte til ham: Min sønn, jeg vil du skal kunngjøre i hele dette land blant hele dette folk, eller Zarahemlas folk, og Mosiahs folk som bor i landet, at de skal komme sammen, for i morgen skal jeg kunngjøre for dette mitt folk med min egen munn at du er konge og regent over dette folk som Herren, vår Gud har gitt oss.

11 Og videre, jeg skal gi dette folk et navn, så de kan skilles ut fra alle de folk som Gud Herren har ført ut av Jerusalems land. Og dette gjør jeg fordi de som et folk har strevd iherdig for å holde Herrens bud.

12 Og jeg gir dem et navn som aldri skal slettes unntatt ved overtredelse.

13 Ja, og videre sier jeg deg at hvis dette meget begunstigede Herrens folk skulle falle i overtredelse og bli et ugudelig og horaktig folk, da vil Herren forlate dem, så de derved blir svake som sine brødre, og han vil aldri mer bevare dem ved sin makeløse og strålende kraft, slik han hittil har bevart våre fedre.

O my sons, I would that ye should remember that these sayings are true, and also that these records are true. And behold, also the plates of Nephi, which contain the records and the sayings of our fathers from the time they left Jerusalem until now, and they are true; and we can know of their surety because we have them before our eyes.

And now, my sons, I would that ye should remember to search them diligently, that ye may profit thereby; and I would that ye should keep the commandments of God, that ye may prosper in the land according to the promises which the Lord made unto our fathers.

And many more things did king Benjamin teach his sons, which are not written in this book.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of teaching his sons, that he waxed old, and he saw that he must very soon go the way of all the earth; therefore, he thought it expedient that he should confer the kingdom upon one of his sons.

Therefore, he had Mosiah brought before him; and these are the words which he spake unto him, saying: My son, I would that ye should make a proclamation throughout all this land among all this people, or the people of Zarahemla, and the people of Mosiah who dwell in the land, that thereby they may be gathered together; for on the morrow I shall proclaim unto this my people out of mine own mouth that thou art a king and a ruler over this people, whom the Lord our God hath given us.

And moreover, I shall give this people a name, that thereby they may be distinguished above all the people which the Lord God hath brought out of the land of Jerusalem; and this I do because they have been a diligent people in keeping the commandments of the Lord.

And I give unto them a name that never shall be blotted out, except it be through transgression.

Yea, and moreover I say unto you, that if this highly favored people of the Lord should fall into transgression, and become a wicked and an adulterous people, that the Lord will deliver them up, that thereby they become weak like unto their brethren; and he will no more preserve them by his matchless and marvelous power, as he has hitherto preserved our fathers.

- 14 For jeg sier deg at om han ikke hadde rakt ut sin arm for å bevare våre fedre, måtte de ha falt i lamanitenes hender og blitt offer for deres hat.
- 15 Og det skjedde at etter at kong Benjamin hadde endt disse uttalelser til sin sønn, ga han ham ansvaret for alle rikets anliggender.
- 16 Og han ga ham også ansvaret for de opptegetninger som var gravert på messingplatene og også Nephis plater og også Labans sverd og kulen, eller veiviseren som ledet våre fedre gjennom villmarken, som ble laget ved Herrens hånd så de kunne ledes, enhver i forhold til den oppmerksomhet og flid de viste ham.
- 17 Derfor, når de ikke var trofaste, gikk det dem ikke vel, heller ikke hadde de fremgang på sin reise, men ble drevet tilbake og nedkalte Guds mishag over seg, og derfor ble de slått med sult og svære plager for å bli vekket til erindring om sin plikt.
- 18 Og nå skjedde det at Mosiah gikk og gjorde som hans far hadde befalt ham, og han kunngjorde for alle folk som var i Zarahemlas land, at de måtte samles for å gå opp til tempelet og høre de ord som hans far skulle tale til dem.
- For I say unto you, that if he had not extended his arm in the preservation of our fathers they must have fallen into the hands of the Lamanites, and become victims to their hatred.
- And it came to pass that after king Benjamin had made an end of these sayings to his son, that he gave him charge concerning all the affairs of the kingdom.
- And moreover, he also gave him charge concerning the records which were engraven on the plates of brass; and also the plates of Nephi; and also, the sword of Laban, and the ball or director, which led our fathers through the wilderness, which was prepared by the hand of the Lord that thereby they might be led, every one according to the heed and diligence which they gave unto him.
- Therefore, as they were unfaithful they did not prosper nor progress in their journey, but were driven back, and incurred the displeasure of God upon them; and therefore they were smitten with famine and sore afflictions, to stir them up in remembrance of their duty.
- And now, it came to pass that Mosiah went and did as his father had commanded him, and proclaimed unto all the people who were in the land of Zarahemla that thereby they might gather themselves together, to go up to the temple to hear the words which his father should speak unto them.

Mosiah 2

- 1 Og det skjedde at da Mosiah hadde gjort som hans far hadde befalt ham, og hadde sendt ut en kunngjøring over hele landet, da kom folk sammen fra alle kanter av landet for å gå opp til tempelet og høre de ord som kong Benjamin skulle tale til dem.
- 2 Og det var et stort antall, ja, så mange at de ikke talte dem, for de hadde formert seg overmåte og hadde vokst hurtig i landet.
- 3 Og de tok også av de førstefødte i sine hjorder, så de kunne ofre slaktoffer og brennoffer ifølge Moseloven,
- 4 og for at de også kunne takke Herren sin Gud, som hadde ført dem ut av Jerusalems land og som hadde fridd dem ut av deres fienders hender og hadde utpekt rettferdige menn til å være deres lærere og også en rettferdig mann til å være deres konge, som hadde opprettet fred i Zarahemlas land og som hadde lært dem å holde Guds bud, så de kunne glede seg og fylles med kjærlighet til Gud og alle mennesker.
- 5 Og det skjedde at da de kom opp til tempelet, slo de opp sine telt rundt omkring, hver mann med sin familie, som besto av hans hustru, hans sønner og døtre og deres sønner og deres døtre, fra den eldste ned til den yngste, idet hver familie var adskilt fra hverandre.
- 6 Og de slo opp sine telt rundt tempelet slik at hver mann hadde teltdøren sin vendt mot tempelet, så de kunne være i sine telt og høre de ord som kong Benjamin skulle si til dem.
- 7 For folkemengden var så stor at kong Benjamin ikke kunne undervise dem alle innenfor tempelets vegger. Derfor lot han bygge et tårn, så hans folk derfra kunne høre de ord han skulle tale til dem.

Mosiah 2

And it came to pass that after Mosiah had done as his father had commanded him, and had made a proclamation throughout all the land, that the people gathered themselves together throughout all the land, that they might go up to the temple to hear the words which king Benjamin should speak unto them.

And there were a great number, even so many that they did not number them; for they had multiplied exceedingly and waxed great in the land.

And they also took of the firstlings of their flocks, that they might offer sacrifice and burnt offerings according to the law of Moses;

And also that they might give thanks to the Lord their God, who had brought them out of the land of Jerusalem, and who had delivered them out of the hands of their enemies, and had appointed just men to be their teachers, and also a just man to be their king, who had established peace in the land of Zarahemla, and who had taught them to keep the commandments of God, that they might rejoice and be filled with love towards God and all men.

And it came to pass that when they came up to the temple, they pitched their tents round about, every man according to his family, consisting of his wife, and his sons, and his daughters, and their sons, and their daughters, from the eldest down to the youngest, every family being separate one from another.

And they pitched their tents round about the temple, every man having his tent with the door thereof towards the temple, that thereby they might remain in their tents and hear the words which king Benjamin should speak unto them;

For the multitude being so great that king Benjamin could not teach them all within the walls of the temple, therefore he caused a tower to be erected, that thereby his people might hear the words which he should speak unto them.

8 Og det skjedde at han begynte å tale til sitt folk fra tårnet, og de kunne ikke alle høre hans ord fordi folkemengden var så stor. Derfor sørget han for at de ord han talte, skulle bli skrevet ned og sendt ut blant dem som ikke kunne høre hans røst, så de også kunne motta hans ord.

9 Og dette er de ord han talte og fikk skrevet ned: Mine brødre, alle dere som er kommet sammen, dere som kan høre mine ord som jeg skal tale til dere i dag, for jeg har ikke befalt dere å komme hit opp for å ringeakte de ord jeg skal si, men for at dere skal lytte til meg og åpne deres ører så dere kan høre, og deres hjerter så dere kan forstå, og deres sinn så Guds mysterier kan utfoldes for deres blikk.

10 Jeg har ikke befalt dere å komme hit opp for at dere skulle frykte meg, eller for at dere skulle tro at jeg selv er noe mer enn et dødelig menneske.

11 Men jeg er, akkurat som dere, utsatt for alle slags skrøpeligheter på legeme og sinn. Likevel er jeg blitt valgt av dette folk og innviet av min far og ble ved Herrens hånd tillatt å være en regent og en konge over dette folk, og er blitt holdt oppe og bevart ved hans makeløse kraft for å tjene dere med all den makt, det sinn og den styrke som Herren har gitt meg.

12 Jeg sier dere at selv om jeg har fått tillatelse til å benytte mine dager i deres tjeneste like frem til denne tid, har jeg ikke traktet etter gull, sølv eller noen slags rikdommer fra dere.

13 Heller ikke har jeg tillatt at dere skulle kastes i fengsel, gjøre hverandre til slaver eller at dere skulle myrde eller plyndre eller stjele eller bedrive hor. Heller ikke har jeg tillatt dere å ta del i noen form for ugudelighet og har lært dere at dere skal holde Herrens befalinger i alt han har befalt dere.

And it came to pass that he began to speak to his people from the tower; and they could not all hear his words because of the greatness of the multitude; therefore he caused that the words which he spake should be written and sent forth among those that were not under the sound of his voice, that they might also receive his words.

And these are the words which he spake and caused to be written, saying: My brethren, all ye that have assembled yourselves together, you that can hear my words which I shall speak unto you this day; for I have not commanded you to come up hither to trifle with the words which I shall speak, but that you should hearken unto me, and open your ears that ye may hear, and your hearts that ye may understand, and your minds that the mysteries of God may be unfolded to your view.

I have not commanded you to come up hither that ye should fear me, or that ye should think that I of myself am more than a mortal man.

But I am like as yourselves, subject to all manner of infirmities in body and mind; yet I have been chosen by this people, and consecrated by my father, and was suffered by the hand of the Lord that I should be a ruler and a king over this people; and have been kept and preserved by his matchless power, to serve you with all the might, mind and strength which the Lord hath granted unto me.

I say unto you that as I have been suffered to spend my days in your service, even up to this time, and have not sought gold nor silver nor any manner of riches of you;

Neither have I suffered that ye should be confined in dungeons, nor that ye should make slaves one of another, nor that ye should murder, or plunder, or steal, or commit adultery; nor even have I suffered that ye should commit any manner of wickedness, and have taught you that ye should keep the commandments of the Lord, in all things which he hath commanded you—

14 Og jeg har selv arbeidet med mine egne hender for å tjene dere, og for at dere ikke skulle bli tynget ned av skatter, og for at ikke noe som var tungt å bære, skulle pålegges dere, og dere er i dag selv vitner til alt det jeg har talt.

15 Men, mine brødre, jeg har ikke gjort dette for å kunne rose meg, heller ikke forteller jeg dette for å bebreide dere, men jeg forteller dere disse ting så dere kan vite at jeg har ren samvittighet for Gud i dag.

16 Se, jeg sier dere at fordi jeg sa til dere at jeg hadde brukt mine dager i deres tjeneste, ønsker jeg ikke å rose meg, for jeg har jo vært i Guds tjeneste.

17 Og se, jeg forteller dere disse ting så dere kan få visdom og dere må lære at når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste.

18 Se, dere har kalt meg deres konge, og hvis jeg, som dere kaller deres konge, arbeider for å tjene dere, burde da ikke dere arbeide for å tjene hverandre?

19 Og videre, hvis jeg som dere kaller deres konge – som har brukt mine dager til å tjene dere og likevel har vært i Guds tjeneste – fortjener noen takk fra dere, hvor mye burde dere så ikke takke deres himmelske Konge!

20 Jeg sier dere, mine brødre, at selv om dere skulle gi all den takk og pris som hele deres sjel har kraft til å romme, til den Gud som har skapt dere og har holdt dere oppe og bevart dere og har sørget for at dere kunne fryde dere, og har latt dere leve i fred med hverandre,

21 jeg sier dere at om dere skulle tjene ham som har skapt dere fra begynnelsen av og bevarer dere fra dag til dag ved å gi dere ånde så dere kan leve og bevege dere og handle ifølge deres egen vilje, ja, endog støtter dere fra øyeblikk til øyeblikk – jeg sier at selv om dere skulle tjene ham av hele deres sjel, ville dere likevel være ulønnsomme tjenere.

And even I, myself, have labored with mine own hands that I might serve you, and that ye should not be laden with taxes, and that there should nothing come upon you which was grievous to be borne—and of all these things which I have spoken, ye yourselves are witnesses this day.

Yet, my brethren, I have not done these things that I might boast, neither do I tell these things that thereby I might accuse you; but I tell you these things that ye may know that I can answer a clear conscience before God this day.

Behold, I say unto you that because I said unto you that I had spent my days in your service, I do not desire to boast, for I have only been in the service of God.

And behold, I tell you these things that ye may learn wisdom; that ye may learn that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God.

Behold, ye have called me your king; and if I, whom ye call your king, do labor to serve you, then ought not ye to labor to serve one another?

And behold also, if I, whom ye call your king, who has spent his days in your service, and yet has been in the service of God, do merit any thanks from you, O how you ought to thank your heavenly King!

I say unto you, my brethren, that if you should render all the thanks and praise which your whole soul has power to possess, to that God who has created you, and has kept and preserved you, and has caused that ye should rejoice, and has granted that ye should live in peace one with another—

I say unto you that if ye should serve him who has created you from the beginning, and is preserving you from day to day, by lending you breath, that ye may live and move and do according to your own will, and even supporting you from one moment to another—I say, if ye should serve him with all your whole souls yet ye would be unprofitable servants.

- 22 Se, alt han forlanger av dere, er at dere holder hans bud, og han har lovet dere at hvis dere holder hans bud, skal det gå dere vel i landet, og han går aldri fra det han har sagt. Hvis dere derfor holder hans bud, velsigner han dere og gir dere fremgang.
- 23 Og nå, for det første har han skapt dere og gitt dere livet, som dere skylder ham.
- 24 Og for det annet forlanger han at dere skal gjøre som han har befalt dere, for hvis dere gjør det, velsigner han dere øyeblikkelig, og derfor har han belønnet dere, og dere står fortsatt i gjeld til ham, noe dere evindeligg og alltid vil gjøre. Derfor, hva har dere så å rose dere av?
- 25 Og nå spør jeg: Kan dere si noe som helst om dere selv? Jeg svarer dere: Nei, dere kan ikke si at dere engang er så mye som støvet på jorden. Likevel ble dere skapt av jordens støv, men se, det tilhører ham som skapte dere.
- 26 Og jeg, ja, selv jeg som dere kaller deres konge, er ikke bedre enn dere selv er, for jeg er også av støvet. Og dere ser at jeg er gammel og er i ferd med å gi dette dødelige hylster tilbake til moder jord.
- 27 Derfor, som jeg sa til dere, har jeg tjent dere og har vandret med ren samvittighet for Gud. Derfor har jeg nå bedt dere komme sammen, så jeg kunne bli funnet ulastelig og så deres blod ikke skulle komme over meg når jeg skal stå for å bli dømt av Gud for de ting han har befalt meg angående dere.
- 28 Jeg sier dere at jeg har bedt dere komme sammen så jeg kunne rense mine klær for deres blod når jeg nå er i ferd med å gå ned i min grav, så jeg kan gå bort i fred og min udødelige ånd kan forenes med de himmelske kor som med sang lovpriser en rettferdig Gud.
- 29 Og videre sier jeg dere at jeg har bedt dere komme sammen så jeg kunne fortelle dere at jeg ikke lenger kan være deres lærer, heller ikke deres konge.

And behold, all that he requires of you is to keep his commandments; and he has promised you that if ye would keep his commandments ye should prosper in the land; and he never doth vary from that which he hath said; therefore, if ye do keep his commandments he doth bless you and prosper you.

And now, in the first place, he hath created you, and granted unto you your lives, for which ye are indebted unto him.

And secondly, he doth require that ye should do as he hath commanded you; for which if ye do, he doth immediately bless you; and therefore he hath paid you. And ye are still indebted unto him, and are, and will be, forever and ever; therefore, of what have ye to boast?

And now I ask, can ye say aught of yourselves? I answer you, Nay. Ye cannot say that ye are even as much as the dust of the earth; yet ye were created of the dust of the earth; but behold, it belongeth to him who created you.

And I, even I, whom ye call your king, am no better than ye yourselves are; for I am also of the dust. And ye behold that I am old, and am about to yield up this mortal frame to its mother earth.

Therefore, as I said unto you that I had served you, walking with a clear conscience before God, even so I at this time have caused that ye should assemble yourselves together, that I might be found blameless, and that your blood should not come upon me, when I shall stand to be judged of God of the things whereof he hath commanded me concerning you.

I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together that I might rid my garments of your blood, at this period of time when I am about to go down to my grave, that I might go down in peace, and my immortal spirit may join the choirs above in singing the praises of a just God.

And moreover, I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together, that I might declare unto you that I can no longer be your teacher, nor your king;

30 For hele mitt legeme skjelver meget sterkt når jeg nå forsøker å tale til dere, men Gud Herren støtter meg og har latt meg tale til dere og har befalt meg at jeg i dag skulle fortelle dere at min sønn, Mosiah, er konge og regent over dere.

31 Og nå, mine brødre, vil jeg dere skal gjøre som dere hittil har gjort. På samme måte som dere har holdt mine befalinger og også min fars befalinger og det har gått dere vel og dere er blitt bevart, så dere ikke har falt i deres fienders hender, slik skal det også gå dere vel i landet hvis dere holder min sønns befalinger, eller Guds befalinger, som skal bli gitt dere ved ham. Og deres fiender skal ikke ha noen makt over dere.

32 Men, mitt folk, vakt dere så det ikke oppstår stridigheter blant dere og dere velger å adlyde den onde ånd som min far Mosiah talte om.

33 For se, det er uttalt et ve over den som velger å adlyde denne ånd, for hvis han velger å adlyde den, og vedblir med det og dør i sine synder, bringer han fordømmelse over sin egen sjel, for han mottar som lønn en evigvarende straff fordi han har overtrådt Guds lov mot sin egen kunnskap.

34 Jeg sier dere at det er ingen blant dere – bortsett fra deres små barn som ikke er blitt undervist om disse ting – som ikke vet at dere er evig skyldig deres himmelske Fader å gi ham alt dere har og er, og dere er også blitt undervist om opptegnelsene som inneholder profetiene som er blitt uttalt av de hellige profeter like ned til den tid da vår far Lehi forlot Jerusalem,

35 og også om alt som er blitt uttalt av våre fedre inntil nå. Og se, de talte også om det som Herren befalte dem, derfor er de rettfærdige og sanne.

36 Og nå sier jeg dere, mine brødre, at hvis dere etter å ha fått vite og er blitt undervist om alle disse ting, skulle overtre og gå imot det som er blitt uttalt, så dere trekker dere bort fra Herrens Ånd, så den ikke har noen plass i dere til å veilede dere på visdommens stier, så dere kan bli velsignet, ha fremgang og bli bevart,

For even at this time, my whole frame doth tremble exceedingly while attempting to speak unto you; but the Lord God doth support me, and hath suffered me that I should speak unto you, and hath commanded me that I should declare unto you this day, that my son Mosiah is a king and a ruler over you.

And now, my brethren, I would that ye should do as ye have hitherto done. As ye have kept my commandments, and also the commandments of my father, and have prospered, and have been kept from falling into the hands of your enemies, even so if ye shall keep the commandments of my son, or the commandments of God which shall be delivered unto you by him, ye shall prosper in the land, and your enemies shall have no power over you.

But, O my people, beware lest there shall arise contentions among you, and ye list to obey the evil spirit, which was spoken of by my father Mosiah.

For behold, there is a wo pronounced upon him who listeth to obey that spirit; for if he listeth to obey him, and remaineth and dieth in his sins, the same drinketh damnation to his own soul; for he receiveth for his wages an everlasting punishment, having transgressed the law of God contrary to his own knowledge.

I say unto you, that there are not any among you, except it be your little children that have not been taught concerning these things, but what knoweth that ye are eternally indebted to your heavenly Father, to render to him all that you have and are; and also have been taught concerning the records which contain the prophecies which have been spoken by the holy prophets, even down to the time our father, Lehi, left Jerusalem;

And also, all that has been spoken by our fathers until now. And behold, also, they spake that which was commanded them of the Lord; therefore, they are just and true.

And now, I say unto you, my brethren, that after ye have known and have been taught all these things, if ye should transgress and go contrary to that which has been spoken, that ye do withdraw yourselves from the Spirit of the Lord, that it may have no place in you to guide you in wisdom's paths that ye may be blessed, prospered, and preserved—

37 jeg sier dere, at den som gjør dette, gjør åpent opprør mot Gud. Derfor velger han å adlyde den onde ånd og blir en fiende av all rettferdighet, derfor har Herren ingen plass i ham, for han bor ikke i vanhellige templer.

38 Hvis et slikt menneske derfor ikke omvender seg, og forblir og dør som en fiende av Gud, vekker den guddommelige rettferdighets krav hans udødelige sjel til en levende erkjennelse av hans egen skyld, som får ham til å trekke seg tilbake fra Herrens nærhet og fyller hans bryst med skyldfølelse og smerte og kvaler, som er som en uslukkelig ild hvis flammer stiger opp evindelig og alltid.

39 Og nå sier jeg dere at barmhjertigheten ikke har noe krav på et slikt menneske, derfor er dets endelige skjebne å utholde en pine som aldri tar slutt.

40 Alle dere gamle menn og dere unge menn også og dere små barn som kan forstå mine ord, for jeg har talt tydelig til dere så dere kunne forstå, jeg ber at dere må våkne til erindring om den redselsfulle situasjon de befinner seg i som har falt i overtredelse.

41 Og videre skulle jeg ønske dere ville tenke på hvor velsignet og lykkelige de er som holder Guds befalinger. For se, de blir velsignet i alle ting, både timelig og åndelig, og hvis de holder trofast ut til enden, blir de mottatt i himmelen for å bo med Gud i en lykkelig tilstand som aldri tar slutt. Husk, husk at disse ting er sanne, for Gud Herren har uttalt det.

I say unto you, that the man that doeth this, the same cometh out in open rebellion against God; therefore he listeth to obey the evil spirit, and becometh an enemy to all righteousness; therefore, the Lord has no place in him, for he dwelleth not in unholy temples.

Therefore if that man repenteth not, and remaineth and dieth an enemy to God, the demands of divine justice do awaken his immortal soul to a lively sense of his own guilt, which doth cause him to shrink from the presence of the Lord, and doth fill his breast with guilt, and pain, and anguish, which is like an unquenchable fire, whose flame ascendeth up forever and ever.

And now I say unto you, that mercy hath no claim on that man; therefore his final doom is to endure a never-ending torment.

O, all ye old men, and also ye young men, and you little children who can understand my words, for I have spoken plainly unto you that ye might understand, I pray that ye should awake to a remembrance of the awful situation of those that have fallen into transgression.

And moreover, I would desire that ye should consider on the blessed and happy state of those that keep the commandments of God. For behold, they are blessed in all things, both temporal and spiritual; and if they hold out faithful to the end they are received into heaven, that thereby they may dwell with God in a state of never-ending happiness. O remember, remember that these things are true; for the Lord God hath spoken it.

Mosiah 3

- 1 Og igjen ber jeg om deres oppmerksomhet, mine brødre, for jeg har noe mer å tale til dere om, for se, jeg har noe å fortelle dere om det som skal komme.
- 2 Og de ting som jeg skal fortelle dere, er gjort kjent for meg av en engel fra Gud. Og han sa til meg: Våknet opp! Og jeg våknet, og se, han sto foran meg.
- 3 Og han sa til meg: Våknet opp, og hør de ord som jeg skal si deg. For se, jeg er kommet for å fortelle deg det store og gledelige budskap.
- 4 For Herren har hørt dine bønner og har bedømt din rettferdighet og har sendt meg for å fortelle deg at du kan fryde deg, og at du kan fortelle ditt folk at de også kan fylles med glede.
- 5 For se, tiden kommer og er ikke langt borte da Herren Den Allmektige, som regjerer, som var og er fra all evighet til all evighet, med kraft skal komme ned fra himmelen blant menneskenes barn og skal bo i et jordisk tabernakel og skal gå ut blant menneskene og utføre mektige mirakler, som å helbrede de syke, oppreise de døde, få de lamme til å gå, de blinde til å se og de døve til å høre og helbrede alle slags sykdommer.
- 6 Og han skal drive ut djevler, eller de onde ånder som bor i menneskenes barns hjerter.
- 7 Og se, han skal bli utsatt for fristelser og legemlig smerte, sult, tørst og utmattelse, endog mer enn et menneske kan tåle, uten at det forvolder døden. For se, det kommer blod fra hver pore, så store skal hans kvaler være for hans folks ugudelighet og avskyeligheter.
- 8 Og han skal kalles Jesus Kristus, Guds Sønn, himmelens og jordens Fader, Skaperen av alle ting fra begynnelsen av. Og hans mor skal kalles Maria.
- 9 Og se, han kommer til sine egne for at frelse kan komme til menneskenes barn ved tro på hans navn. Og selv etter alt dette skal de betrakte ham som et menneske og si at han er besatt av en djevel, og skal piske ham og skal korsfeste ham.

Mosiah 3

And again my brethren, I would call your attention, for I have somewhat more to speak unto you; for behold, I have things to tell you concerning that which is to come.

And the things which I shall tell you are made known unto me by an angel from God. And he said unto me: Awake; and I awoke, and behold he stood before me.

And he said unto me: Awake, and hear the words which I shall tell thee; for behold, I am come to declare unto you the glad tidings of great joy.

For the Lord hath heard thy prayers, and hath judged of thy righteousness, and hath sent me to declare unto thee that thou mayest rejoice; and that thou mayest declare unto thy people, that they may also be filled with joy.

For behold, the time cometh, and is not far distant, that with power, the Lord Omnipotent who reigneth, who was, and is from all eternity to all eternity, shall come down from heaven among the children of men, and shall dwell in a tabernacle of clay, and shall go forth amongst men, working mighty miracles, such as healing the sick, raising the dead, causing the lame to walk, the blind to receive their sight, and the deaf to hear, and curing all manner of diseases.

And he shall cast out devils, or the evil spirits which dwell in the hearts of the children of men.

And lo, he shall suffer temptations, and pain of body, hunger, thirst, and fatigue, even more than man can suffer, except it be unto death; for behold, blood cometh from every pore, so great shall be his anguish for the wickedness and the abominations of his people.

And he shall be called Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and earth, the Creator of all things from the beginning; and his mother shall be called Mary.

And lo, he cometh unto his own, that salvation might come unto the children of men even through faith on his name; and even after all this they shall consider him a man, and say that he hath a devil, and shall scourge him, and shall crucify him.

10 Og han skal stå opp fra de døde den tredje dag. Og se, han står for å dømme verden, og se, alt dette gjøres for at en rettfærdig dom skal komme over menneskenes barn.

11 For se, hans blod soner også for deres synder som har falt ved Adams overtredelse, som er døde uten kunnskap om Guds vilje med dem, eller som har syndet i uvi-tenhet.

12 Men ve, ve den som vet at han setter seg opp mot Gud! For frelse kommer ikke til noen slike uten ved omvendelse og tro på Herren, Jesus Kristus.

13 Og Gud Herren har sendt sine hellige profeter blant alle menneskenes barn for å forkynne dette for alle slekter, nasjoner og tungemål, for at hver den som vil tro at Kristus skal komme, derved kan få forlatelse for sine synder og fryde seg med overmåte stor glede, som om han allerede var kommet blant dem.

14 Men Gud Herren så at hans folk var et stivnakket folk, og han ga dem en lov, nemlig Moseloven.

15 Og mange tegn og undere og forbilder og symboler viste han dem om sitt komme, og hellige profeter talte også til dem om hans komme, og likevel forherdet de sine hjerter og forsto ikke at Moseloven er til ingen nytte uten gjennom forsoningen ved hans blod.

16 Og selv om det var mulig for små barn å synde, kunne de ikke bli frelst. Men jeg sier dere at de er velsignet, for se, likesom de faller på grunn av Adam eller av naturen, så soner også Kristi blod for deres synder.

17 Og videre sier jeg dere at det ikke skal gis noe annet navn, heller ingen annen vei eller noe annet middel hvorved frelse kan komme til menneskenes barn, enn i og gjennom Den Allmektige Herre Kristi navn.

18 For se, han dømmer, og hans dom er rettfærdig. Og spebarnet som dør som spebarn, går ikke til grunne, men menneskene bringer fordømmelse over sin egen sjel hvis de ikke ydmyker seg og blir som små barn og tror at frelse var og er og skal komme i og ved Den Allmektige Herre Kristi forsonende blod.

And he shall rise the third day from the dead; and behold, he standeth to judge the world; and behold, all these things are done that a righteous judgment might come upon the children of men.

For behold, and also his blood atoneth for the sins of those who have fallen by the transgression of Adam, who have died not knowing the will of God concerning them, or who have ignorantly sinned.

But wo, wo unto him who knoweth that he rebelleth against God! For salvation cometh to none such except it be through repentance and faith on the Lord Jesus Christ.

And the Lord God hath sent his holy prophets among all the children of men, to declare these things to every kindred, nation, and tongue, that thereby whosoever should believe that Christ should come, the same might receive remission of their sins, and rejoice with exceedingly great joy, even as though he had already come among them.

Yet the Lord God saw that his people were a stiff-necked people, and he appointed unto them a law, even the law of Moses.

And many signs, and wonders, and types, and shadows showed he unto them, concerning his coming; and also holy prophets spake unto them concerning his coming; and yet they hardened their hearts, and understood not that the law of Moses availeth nothing except it were through the atonement of his blood.

And even if it were possible that little children could sin they could not be saved; but I say unto you they are blessed; for behold, as in Adam, or by nature, they fall, even so the blood of Christ atoneth for their sins.

And moreover, I say unto you, that there shall be no other name given nor any other way nor means whereby salvation can come unto the children of men, only in and through the name of Christ, the Lord Omnipotent.

For behold he judgeth, and his judgment is just; and the infant perisheth not that dieth in his infancy; but men drink damnation to their own souls except they humble themselves and become as little children, and believe that salvation was, and is, and is to come, in and through the atoning blood of Christ, the Lord Omnipotent.

19 For det naturlige menneske er en fiende av Gud og har vært det fra Adams fall og vil evindeligen og alltid være det, med mindre det føyer seg etter Den hellige ånds tilskyndelser og avlegger det naturlige menneske og blir en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning og blir som et barn, lydig, saktmodig, ydmyk, tålmodig, full av kjærlighet, villig til å bøye seg for alt som Herren finner gavnlige å pålegge det, likesom et barn bøyer seg for sin far.

20 Og videre sier jeg dere at den tid skal komme da kunnskapen om en Frelser skal utbres blant alle nasjoner, slekter, tungemål og folk.

21 Og se, når den tid kommer, skal ingen andre enn små barn finnes ulastelige for Gud uten at det skjer gjennom omvendelse og tro på Den Allmektige Gud Herrens navn.

22 Og selv når du nå skal ha undervist ditt folk om de ting som Herren din Gud har befalt deg, selv da vil de bare være ulastelige i Guds øyne når de følger de ord jeg har talt til deg.

23 Og nå har jeg talt de ord som Gud Herren har befalt meg.

24 Og så sier Herren: De skal stå som et klart vitnesbyrd mot dette folk på dommens dag, og ifølge dem skal de dømmes, enhver ifølge sine gjerninger, enten de er gode eller onde.

25 Og hvis de er onde, overlates de til en fryktelig beskuelse av sin egen skyld og avskyelighet, som får dem til å trekke seg tilbake fra Guds nærhet til en tilstand av elendighet og uendelig pine, hvorfra de aldri mer kan vende tilbake. Derfor har de bragt fordømmelse over sin egen sjel.

26 Derfor har de drukket av Guds vredes beger, noe rettferdigheten ikke kunne forhindre dem mer enn den kunne forhindre at Adam falt da han spiste av den forbudte frukt. Derfor kunne barmhjertigheten aldri mer ha noe krav på dem i all evighet.

27 Og deres pine er som en sjø av ild og svovel hvis flammer er uslukkelige, og hvis røk stiger opp evindeligen og alltid. Slik har Herren befalt meg. Amen.

For the natural man is an enemy to God, and has been from the fall of Adam, and will be, forever and ever, unless he yields to the enticings of the Holy Spirit, and putteth off the natural man and becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father.

And moreover, I say unto you, that the time shall come when the knowledge of a Savior shall spread throughout every nation, kindred, tongue, and people.

And behold, when that time cometh, none shall be found blameless before God, except it be little children, only through repentance and faith on the name of the Lord God Omnipotent.

And even at this time, when thou shalt have taught thy people the things which the Lord thy God hath commanded thee, even then are they found no more blameless in the sight of God, only according to the words which I have spoken unto thee.

And now I have spoken the words which the Lord God hath commanded me.

And thus saith the Lord: They shall stand as a bright testimony against this people, at the judgment day; whereof they shall be judged, every man according to his works, whether they be good, or whether they be evil.

And if they be evil they are consigned to an awful view of their own guilt and abominations, which doth cause them to shrink from the presence of the Lord into a state of misery and endless torment, from whence they can no more return; therefore they have drunk damnation to their own souls.

Therefore, they have drunk out of the cup of the wrath of God, which justice could no more deny unto them than it could deny that Adam should fall because of his partaking of the forbidden fruit; therefore, mercy could have claim on them no more forever.

And their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever. Thus hath the Lord commanded me. Amen.

Mosiah 4

- 1 Og nå skjedde det at da kong Benjamin hadde talt de ord som Herrens engel hadde gitt til ham, så han seg omkring i folkemengden, og se, de hadde falt til jorden, for Herrens frykt hadde kommet over dem.
- 2 Og de hadde sett seg selv i sin egen kjødelige tilstand – ja, mindre enn støvet på jorden, og de ropte alle høyt i kor og sa: Ha barmhjertighet med oss og anvend Kristi sonende blod, så vi kan få tilgivelse for våre synder og våre hjerter kan bli rensset, for vi tror på Jesus Kristus, Guds Sønn, som skapte himmel og jord og alle ting, og som skal komme ned blant menneskenes barn.
- 3 Og det skjedde at etter at de hadde talt disse ord, kom Herrens Ånd over dem, og de ble fylt med glede, for de hadde fått forlatelse for sine synder og hadde fred i samvittigheten på grunn av den sterke tro de hadde på Jesus Kristus, som skulle komme ifølge de ord kong Benjamin hadde talt til dem.
- 4 Og kong Benjamin åpnet sin munn igjen og begynte å tale til dem og sa: Mine venner og mine brødre, min slekt og mitt folk, igjen vil jeg be om deres oppmerksomhet, så dere kan høre og forstå resten av de ord jeg skal tale til dere.
- 5 For se, hvis kunnskapen om Guds godhet nå har vekket dere til en erkjennelse av deres ubetydelighet og deres verdiløse og falne tilstand,
- 6 sier jeg dere at hvis dere er kommet til kunnskap om Guds godhet og hans makeløse kraft og hans visdom og hans tålmodighet og hans langmodighet mot menneskenes barn, og også om forsoningen som er blitt beredt fra verdens grunnvoll ble lagt, for at frelse derved kunne bli den til del som ville sette sin lit til Herren, være flittig i å holde hans bud og fortsette i tro inntil hans liv er slutt, jeg mener det dødelige legemes liv,

Mosiah 4

And now, it came to pass that when king Benjamin had made an end of speaking the words which had been delivered unto him by the angel of the Lord, that he cast his eyes round about on the multitude, and behold they had fallen to the earth, for the fear of the Lord had come upon them.

And they had viewed themselves in their own carnal state, even less than the dust of the earth. And they all cried aloud with one voice, saying: O have mercy, and apply the atoning blood of Christ that we may receive forgiveness of our sins, and our hearts may be purified; for we believe in Jesus Christ, the Son of God, who created heaven and earth, and all things; who shall come down among the children of men.

And it came to pass that after they had spoken these words the Spirit of the Lord came upon them, and they were filled with joy, having received a remission of their sins, and having peace of conscience, because of the exceeding faith which they had in Jesus Christ who should come, according to the words which king Benjamin had spoken unto them.

And king Benjamin again opened his mouth and began to speak unto them, saying: My friends and my brethren, my kindred and my people, I would again call your attention, that ye may hear and understand the remainder of my words which I shall speak unto you.

For behold, if the knowledge of the goodness of God at this time has awakened you to a sense of your nothingness, and your worthless and fallen state—

I say unto you, if ye have come to a knowledge of the goodness of God, and his matchless power, and his wisdom, and his patience, and his long-suffering towards the children of men; and also, the atonement which has been prepared from the foundation of the world, that thereby salvation might come to him that should put his trust in the Lord, and should be diligent in keeping his commandments, and continue in the faith even unto the end of his life, I mean the life of the mortal body—

- 7 sier jeg at dette er det menneske som mottar frelse gjennom forsoningen som fra verdens grunnvoll ble lagt, ble beredt for hele menneskeheten, for alle som har levet siden Adams fall, som lever nå, eller som noensinne skal leve helt til verdens ende.
- 8 På denne måten kommer frelsen, og det finnes ingen annen frelse enn denne som er blitt omtalt. Heller ikke kan mennesket frelses på andre betingelser enn dem jeg har fortalt dere om.
- 9 Tro på Gud, tro at han er til og at han skapte alle ting, både i himmel og på jord. Tro at han har all visdom og all makt både i himmel og på jord. Tro at mennesket ikke fatter alt som Herren fatter.
- 10 Og videre, tro at dere må omvende dere fra deres synder og forsake dem og ydmyke dere for Gud, og be i hjertets oppriktighet om at han må tilgi dere. Og hvis dere tror alt dette, se til at dere gjør det.
- 11 Og igjen sier jeg dere som jeg har sagt før, at ettersom dere har kommet til kunnskap om Guds herlighet – eller hvis dere har kjent hans godhet og har smakt hans kjærlighet og har fått forlatelse for deres synder, som forårsaker så umåtelig stor glede i deres sjel – vil jeg dere skal huske og alltid bevare i erindringen Guds storhet og deres egen ubetydelighet, samt hans godhet og langmodighet mot dere uverdige skapninger, og ydmyke dere i den dypeste ydmykhet, daglig påkalle Herrens navn og være standhaftige i troen på det som skal komme og som ble uttalt ved engelens munn.
- 12 Og se, jeg sier dere at hvis dere gjør dette, skal dere alltid fryde dere og fylles med kjærlighet til Gud og alltid bevare en forlatelse for deres synder. Og dere skal vokse i kunnskapen om hans herlighet som skapte dere, eller i kunnskapen om det som er rettferdig og sant.
- 13 Og dere vil ikke ha lyst til å skade hverandre, men til å leve i fred og gi hvert menneske det som tilkommer ham.

I say, that this is the man who receiveth salvation, through the atonement which was prepared from the foundation of the world for all mankind, which ever were since the fall of Adam, or who are, or who ever shall be, even unto the end of the world.

And this is the means whereby salvation cometh. And there is none other salvation save this which hath been spoken of; neither are there any conditions whereby man can be saved except the conditions which I have told you.

Believe in God; believe that he is, and that he created all things, both in heaven and in earth; believe that he has all wisdom, and all power, both in heaven and in earth; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend.

And again, believe that ye must repent of your sins and forsake them, and humble yourselves before God; and ask in sincerity of heart that he would forgive you; and now, if you believe all these things see that ye do them.

And again I say unto you as I have said before, that as ye have come to the knowledge of the glory of God, or if ye have known of his goodness and have tasted of his love, and have received a remission of your sins, which causeth such exceedingly great joy in your souls, even so I would that ye should remember, and always retain in remembrance, the greatness of God, and your own nothingness, and his goodness and long-suffering towards you, unworthy creatures, and humble yourselves even in the depths of humility, calling on the name of the Lord daily, and standing steadfastly in the faith of that which is to come, which was spoken by the mouth of the angel.

And behold, I say unto you that if ye do this ye shall always rejoice, and be filled with the love of God, and always retain a remission of your sins; and ye shall grow in the knowledge of the glory of him that created you, or in the knowledge of that which is just and true.

And ye will not have a mind to injure one another, but to live peaceably, and to render to every man according to that which is his due.

- 14 Og dere vil ikke tillate at deres barn går sultne eller nakne, heller ikke vil dere tillate at de overtrer Guds lover og slåss og tretter med hverandre og tjener djevelen, som er syndens herre, eller som er den onde ånd som våre fedre har talt om, han som er en fiende av all rettferdighet.
- 15 Men dere vil lære dem å vandre på sannhetens og sindinghetens veier, dere vil lære dem å elske hverandre og tjene hverandre.
- 16 Og dere vil også selv komme dem til hjelp som trenger deres hjelp, dere vil gi av deres midler til den som trenger det, og dere vil ikke tillate at tiggeren bønnfaller dere forgyeves og dere viser ham bort for å omkomme.
- 17 Kanskje dere vil si: Mannen har selv påført seg sin elendighet, derfor vil jeg holde min hånd tilbake og vil ikke gi ham av min mat eller dele mine midler med ham så han ikke skal lide, for hans straff er rettferdig.
- 18 Men jeg sier deg, du menneske, hver den som gjør dette, har god grunn til å omvende seg, og hvis han ikke omvender seg fra det han har gjort, skal han for evig gå til grunne og har ingen plass i Guds rike.
- 19 For se, er vi ikke alle tiggere? Er vi ikke alle avhengige av det samme vesen – ja, av Gud – for alle våre midler, både for mat og klær og for gull og for sølv og for alle slags rikdommer som vi har?
- 20 Og se, selv nå har dere påkalt hans navn og tryglet om å få forlatelse for deres synder. Og har han latt dere be forgyeves? Nei, han har utøst sin Ånd over dere og har latt deres hjerter bli fylt med glede og har lukket deres munn så dere ikke kunne finne ord – så overmåte stor var deres glede.
- 21 Og nå, hvis Gud som har skapt dere og som dere er avhengige av for deres liv og for alt dere har og er, gir dere hva som helst dere ber ham om som er riktig, i tro, og stoler på at dere skal få det, burde så ikke dere dele de midler dere har, med hverandre?

And ye will not suffer your children that they go hungry, or naked; neither will ye suffer that they transgress the laws of God, and fight and quarrel one with another, and serve the devil, who is the master of sin, or who is the evil spirit which hath been spoken of by our fathers, he being an enemy to all righteousness.

But ye will teach them to walk in the ways of truth and soberness; ye will teach them to love one another, and to serve one another.

And also, ye yourselves will succor those that stand in need of your succor; ye will administer of your substance unto him that standeth in need; and ye will not suffer that the beggar putteth up his petition to you in vain, and turn him out to perish.

Perhaps thou shalt say: The man has brought upon himself his misery; therefore I will stay my hand, and will not give unto him of my food, nor impart unto him of my substance that he may not suffer, for his punishments are just—

But I say unto you, O man, whosoever doeth this the same hath great cause to repent; and except he repenteth of that which he hath done he perisheth forever, and hath no interest in the kingdom of God.

For behold, are we not all beggars? Do we not all depend upon the same Being, even God, for all the substance which we have, for both food and raiment, and for gold, and for silver, and for all the riches which we have of every kind?

And behold, even at this time, ye have been calling on his name, and begging for a remission of your sins. And has he suffered that ye have begged in vain? Nay; he has poured out his Spirit upon you, and has caused that your hearts should be filled with joy, and has caused that your mouths should be stopped that ye could not find utterance, so exceedingly great was your joy.

And now, if God, who has created you, on whom you are dependent for your lives and for all that ye have and are, doth grant unto you whatsoever ye ask that is right, in faith, believing that ye shall receive, O then, how ye ought to impart of the substance that ye have one to another.

- 22 Og hvis dere dømmer den som henvender seg til dere med bønn om hjelp for ikke å omkomme, og dere fordømmer ham, hvor mye mer rettferdig vil ikke deres forømmelse være for å ha holdt tilbake deres midler, som ikke tilhører dere, men Gud, som deres liv også tilhører. Og likevel oppsender dere ingen bønn og omvender dere heller ikke fra det dere har gjort.
- 23 Jeg sier dere, ve over det menneske, for hans midler skal forgå sammen med ham selv. Og nå, jeg sier disse ting til dem som er rike på denne verdens gods.
- 24 Og videre sier jeg til de fattige, til dere som ikke har noe, men som likevel har tilstrekkelig så dere lever fra dag til dag. Jeg mener alle dere som avviser tiggeren fordi dere ikke har noe. Jeg vil dere skal si i deres hjerter: Jeg gir ingenting, for jeg har ikke noe, men hvis jeg hadde, ville jeg gi.
- 25 Og nå, hvis dere sier dette i deres hjerter, vil dere fortsatt være skyldfrie, ellers blir dere fordømt, og deres forømmelse er rettferdig, for dere trakter etter det dere ikke har fått.
- 26 Og nå, med hensyn til disse ting som jeg har talt til dere, ja, med hensyn til å bevare en forlatelse for deres synder fra dag til dag, så dere kan vandre skyldfrie for Gud, vil jeg dere skal gi av deres midler til de fattige – enhver ifølge det han har – ved å fø de sultne, kle de nakne, besøke de syke og yte dem hjelp, både åndelig og ti-melig ifølge deres behov.
- 27 Og se til at alt dette gjøres i visdom og orden, for det forlanges ikke at et menneske skal løpe hurtigere enn han har styrke til. Likevel er det nødvendig for ham å være flittig for å vinne belønningen. Derfor må alle ting gjøres med orden.
- 28 Og jeg vil dere skal huske at hver den blant dere som låner noe av sin neste, skulle levere tilbake det han låner slik han har lovet, ellers begår du en synd, og du forårsaker kanskje at din neste synder også.
- 29 Og endelig, jeg kan ikke fortelle dere alle måter dere kan synde på, for det kan gjøres på forskjellige måter og ved ulike midler, ja, så mange at jeg ikke kan telle dem.

And if ye judge the man who putteth up his petition to you for your substance that he perish not, and condemn him, how much more just will be your condemnation for withholding your substance, which doth not belong to you but to God, to whom also your life belongeth; and yet ye put up no petition, nor repent of the thing which thou hast done.

I say unto you, wo be unto that man, for his substance shall perish with him; and now, I say these things unto those who are rich as pertaining to the things of this world.

And again, I say unto the poor, ye who have not and yet have sufficient, that ye remain from day to day; I mean all you who deny the beggar, because ye have not; I would that ye say in your hearts that: I give not because I have not, but if I had I would give.

And now, if ye say this in your hearts ye remain guiltless, otherwise ye are condemned; and your condemnation is just for ye covet that which ye have not received.

And now, for the sake of these things which I have spoken unto you—that is, for the sake of retaining a remission of your sins from day to day, that ye may walk guiltless before God—I would that ye should impart of your substance to the poor, every man according to that which he hath, such as feeding the hungry, clothing the naked, visiting the sick and administering to their relief, both spiritually and temporally, according to their wants.

And see that all these things are done in wisdom and order; for it is not requisite that a man should run faster than he has strength. And again, it is expedient that he should be diligent, that thereby he might win the prize; therefore, all things must be done in order.

And I would that ye should remember, that whosoever among you borroweth of his neighbor should return the thing that he borroweth, according as he doth agree, or else thou shalt commit sin; and perhaps thou shalt cause thy neighbor to commit sin also.

And finally, I cannot tell you all the things whereby ye may commit sin; for there are divers ways and means, even so many that I cannot number them.

30 Men så mye kan jeg fortelle dere at hvis dere ikke passer dere selv og deres tanker og deres ord og deres gjerninger og etterlever Guds befalinger og holder fast ved troen på det dere har hørt om vår Herres komme, like til deres livs ende, må dere gå til grunne. Du menneske, husk nå dette, og gå ikke til grunne.

But this much I can tell you, that if ye do not watch yourselves, and your thoughts, and your words, and your deeds, and observe the commandments of God, and continue in the faith of what ye have heard concerning the coming of our Lord, even unto the end of your lives, ye must perish. And now, O man, remember, and perish not.

Mosiah 5

- 1 Og nå skjedde det at da kong Benjamin hadde talt slik til sitt folk, sendte han bud ut blant dem, for han ønsket å få vite av sitt folk om de trodde de ord han hadde talt til dem.
- 2 Og de ropte alle med én røst og sa: Ja, vi tror alle de ord som du har talt til oss, og vi vet også at de er pålitelige og sanne på grunn av Den Allmektige Herres Ånd som har bevirket en stor forandring i oss – eller i våre hjerter – så vi ikke har lyst til å gjøre ondt mer, men til stadig å gjøre godt.
- 3 Og gjennom Guds grenseløse godhet og ved hans Ånds tilkjenneviser har vi selv også store syner om det som skal komme, og var det nødvendig, kunne vi profetere om alle ting.
- 4 Og det er den tro vi har hatt på de ting som vår konge har talt til oss, som har gitt oss denne store kunnskap som vi fryder oss over med overmåte stor glede.
- 5 Og vi er villige til å inngå en pakt med vår Gud om å gjøre hans vilje og være lydige mot hans befalinger i alt han befaler oss alle våre levedager, så vi ikke påfører oss en pine som aldri tar slutt, slik det er blitt uttalt av engelen, så vi ikke behøver å drikke av Guds vredes beger.
- 6 Og nå, dette var de ord som kong Benjamin ønsket å høre av dem, og derfor sa han til dem: Dere har talt de ord som jeg ønsket å høre, og den pakt dere har inngått, er en rettferdig pakt.
- 7 Og nå, på grunn av den pakt dere har inngått, skal dere kalles Kristi barn, hans sønner og hans døtre, for se, i dag har han født dere åndelig, for dere sier at deres hjerter er forandret gjennom tro på hans navn. Derfor er dere født av ham og er blitt hans sønner og hans døtre.

Mosiah 5

And now, it came to pass that when king Benjamin had thus spoken to his people, he sent among them, desiring to know of his people if they believed the words which he had spoken unto them.

And they all cried with one voice, saying: Yea, we believe all the words which thou hast spoken unto us; and also, we know of their surety and truth, because of the Spirit of the Lord Omnipotent, which has wrought a mighty change in us, or in our hearts, that we have no more disposition to do evil, but to do good continually.

And we, ourselves, also, through the infinite goodness of God, and the manifestations of his Spirit, have great views of that which is to come; and were it expedient, we could prophesy of all things.

And it is the faith which we have had on the things which our king has spoken unto us that has brought us to this great knowledge, whereby we do rejoice with such exceedingly great joy.

And we are willing to enter into a covenant with our God to do his will, and to be obedient to his commandments in all things that he shall command us, all the remainder of our days, that we may not bring upon ourselves a never-ending torment, as has been spoken by the angel, that we may not drink out of the cup of the wrath of God.

And now, these are the words which king Benjamin desired of them; and therefore he said unto them: Ye have spoken the words that I desired; and the covenant which ye have made is a righteous covenant.

And now, because of the covenant which ye have made ye shall be called the children of Christ, his sons, and his daughters; for behold, this day he hath spiritually begotten you; for ye say that your hearts are changed through faith on his name; therefore, ye are born of him and have become his sons and his daughters.

- 8 Og ved dette navn er dere frigjort, og det finnes intet annet navn som kan frigjøre dere. Intet annet navn er gitt hvorved frelse kommer, derfor vil jeg dere skal påta dere Kristi navn, alle dere som har inngått den pakt med Gud at dere skal være lydige til deres liv er slutt.
- 9 Og det skal skje at hver den som gjør dette, skal finnes ved Guds høyre hånd, for han skal kjenne det navn han kalles ved, for han skal kalles ved Kristi navn.
- 10 Og det skal skje at hver den som ikke påtar seg Kristi navn, må kalles ved et annet navn. Derfor vil han befinne seg ved Guds venstre hånd.
- 11 Og jeg vil dere også skal huske at dette er det navn jeg sa jeg skulle gi dere, som aldri skulle slettes uten ved overtredelse. Ta dere derfor i vare for overtredelser, så navnet ikke blir strøket ut av deres hjerter.
- 12 Jeg sier dere: Jeg vil dere skal huske alltid å la navnet stå skrevet i deres hjerter, så dere ikke blir funnet ved Guds venstre hånd, men at dere hører og kjenner den røst som skal kalle på dere, og også det navn han skal kalle dere ved.
- 13 For hvordan kjenner et menneske den herre som han ikke har tjent og som er en fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensikter?
- 14 Og videre, tar vel et menneske et esel som tilhører hans neste og beholder det? Jeg sier dere: Nei, han vil ikke engang tillate at det gresser blant hans hjorder, men vil drive det bort og jage det vekk. Jeg sier dere at slik vil det også gå med dere hvis dere ikke kjenner det navn dere blir kalt ved.
- 15 Derfor vil jeg dere skal være standhaftige og urokkelige, alltid rike på gode gjerninger så Kristus, Gud Herren Den Allmechtige, kan besegle dere til seg så dere kan føres til himmelen og kan få evigvarende frelse og evig liv gjennom den visdom og makt og rettferdighet og barmhjertighet han har som skapte alle ting i himmel og på jord, og som er Gud over alt og alle. Amen.

And under this head ye are made free, and there is no other head whereby ye can be made free. There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ, all you that have entered into the covenant with God that ye should be obedient unto the end of your lives.

And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.

And now it shall come to pass, that whosoever shall not take upon him the name of Christ must be called by some other name; therefore, he findeth himself on the left hand of God.

And I would that ye should remember also, that this is the name that I said I should give unto you that never should be blotted out, except it be through transgression; therefore, take heed that ye do not transgress, that the name be not blotted out of your hearts.

I say unto you, I would that ye should remember to retain the name written always in your hearts, that ye are not found on the left hand of God, but that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.

For how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?

And again, doth a man take an ass which belongeth to his neighbor, and keep him? I say unto you, Nay; he will not even suffer that he shall feed among his flocks, but will drive him away, and cast him out. I say unto you, that even so shall it be among you if ye know not the name by which ye are called.

Therefore, I would that ye should be steadfast and immovable, always abounding in good works, that Christ, the Lord God Omnipotent, may seal you his, that you may be brought to heaven, that ye may have everlasting salvation and eternal life, through the wisdom, and power, and justice, and mercy of him who created all things, in heaven and in earth, who is God above all. Amen.

Mosiah 6

- 1 Og nå, etter at kong Benjamin hadde endt sin tale til folket, syntes han det var nødvendig å skrive ned navnene på alle dem som hadde inngått en pakt med Gud om å holde hans bud.
- 2 Og det skjedde at det ikke var en eneste sjel, unntatt små barn, som ikke hadde inngått pakten og hadde påtatt seg Kristi navn.
- 3 Og videre skjedde det at da kong Benjamin hadde utført alle disse ting – og hadde innviet sin sønn Mosiah til å være regent og konge over sitt folk og hadde gitt ham alle instruksjoner om riket og også hadde utpekt prester til å undervise folket, så de derved kunne høre og kjenne Guds befalinger og vekkes til erindring om den ed som de hadde avlagt – oppløste han mengden, og de vendte tilbake til sine egne hjem, hver og en med sin familie.
- 4 Og Mosiah begynte å regjere i sin fars sted. Og han begynte å regjere i sitt tredelte år, alt i alt omkring fire hundre og seks og sytti år fra den tid Lehi forlot Jerusalem.
- 5 Og kong Benjamin levde enda i tre år, og så døde han.
- 6 Og det skjedde at kong Mosiah vandret på Herrens veier og etterlevde hans bud og lover og holdt hans befalinger i alt han befalte ham.
- 7 Og kong Mosiah fikk sitt folk til å dyrke jorden. Og selv dyrket han også jorden, så han ikke skulle ligge sitt folk til byrde, men gjøre som hans far hadde gjort i alle ting. Og i tre år var det ingen stridigheter blant noen del av hans folk.

Mosiah 6

And now, king Benjamin thought it was expedient, after having finished speaking to the people, that he should take the names of all those who had entered into a covenant with God to keep his commandments.

And it came to pass that there was not one soul, except it were little children, but who had entered into the covenant and had taken upon them the name of Christ.

And again, it came to pass that when king Benjamin had made an end of all these things, and had consecrated his son Mosiah to be a ruler and a king over his people, and had given him all the charges concerning the kingdom, and also had appointed priests to teach the people, that thereby they might hear and know the commandments of God, and to stir them up in remembrance of the oath which they had made, he dismissed the multitude, and they returned, every one, according to their families, to their own houses.

And Mosiah began to reign in his father's stead. And he began to reign in the thirtieth year of his age, making in the whole, about four hundred and seventy-six years from the time that Lehi left Jerusalem.

And king Benjamin lived three years and he died.

And it came to pass that king Mosiah did walk in the ways of the Lord, and did observe his judgments and his statutes, and did keep his commandments in all things whatsoever he commanded him.

And king Mosiah did cause his people that they should till the earth. And he also, himself, did till the earth, that thereby he might not become burdensome to his people, that he might do according to that which his father had done in all things. And there was no contention among all his people for the space of three years.

Mosiah 7

- 1 Og nå skjedde det at etter at kong Mosiah hadde hatt sammenhengende fred i et tidsrom av tre år, ville han gjerne vite noe om dem som dro opp for å bo i Lehi-Nephis land, eller i byen Lehi-Nephi, for hans folk hadde ikke hørt noe fra dem siden de forlot Zarahemlas land, derfor trettet de ham med alt sitt mas.
- 2 Og det skjedde at kong Mosiah lot seksten av deres sterke menn dra opp til Lehi-Nephis land for å undersøke hvordan det var gått med deres brødre.
- 3 Og det skjedde at de dro avgårde neste dag og hadde med seg en ved navn Ammon, som var en sterk og mektig mann og en etterkommer av Zarahemla, og han var også deres leder.
- 4 Og nå visste de ikke hvilken vei de skulle reise i villmarken for å komme opp til Lehi-Nephis land, derfor vandret de omkring i villmarken i mange dager, ja, i førti dager var de på vandring.
- 5 Og da de hadde vandret i førti dager, kom de til en høyde som ligger nord for Shiloms land, og der slo de opp sine telt.
- 6 Og Ammon tok med seg tre av sine brødre, og deres navn var Amaleki, Helem og Hem, og de dro ned til Nephis land.
- 7 Og se, de møtte kongen over det folk som var i Nephis land og i Shiloms land, og de ble omringet av kongens livvakt og ble tatt og ble bundet og ble kastet i fengsel.
- 8 Og det skjedde at da de hadde sittet i fengsel i to dager, ble de ført frem for kongen igjen, og deres bånd ble løst, og de sto foran kongen og fikk tillatelse til, eller rettere sagt, de ble befalt å svare på de spørsmål som han skulle stille dem.
- 9 Og han sa til dem: Se, jeg er Limhi, sønn av Noah som var sønn av Zeniff – som kom opp fra Zarahemlas land for å arve dette land som var deres fedres land – han som ble gjort til konge ved folkets stemme.
- 10 Og nå vil jeg gjerne vite hvorfor dere var så dristige at dere kom like til byens murer når jeg hadde min livvakt med meg utenfor porten?

Mosiah 7

And now, it came to pass that after king Mosiah had had continual peace for the space of three years, he was desirous to know concerning the people who went up to dwell in the land of Lehi-Nephi, or in the city of Lehi-Nephi; for his people had heard nothing from them from the time they left the land of Zarahemla; therefore, they wearied him with their teasings.

And it came to pass that king Mosiah granted that sixteen of their strong men might go up to the land of Lehi-Nephi, to inquire concerning their brethren.

And it came to pass that on the morrow they started to go up, having with them one Ammon, he being a strong and mighty man, and a descendant of Zarahemla; and he was also their leader.

And now, they knew not the course they should travel in the wilderness to go up to the land of Lehi-Nephi; therefore they wandered many days in the wilderness, even forty days did they wander.

And when they had wandered forty days they came to a hill, which is north of the land of Shilom, and there they pitched their tents.

And Ammon took three of his brethren, and their names were Amaleki, Helem, and Hem, and they went down into the land of Nephi.

And behold, they met the king of the people who were in the land of Nephi, and in the land of Shilom; and they were surrounded by the king's guard, and were taken, and were bound, and were committed to prison.

And it came to pass when they had been in prison two days they were again brought before the king, and their bands were loosed; and they stood before the king, and were permitted, or rather commanded, that they should answer the questions which he should ask them.

And he said unto them: Behold, I am Limhi, the son of Noah, who was the son of Zeniff, who came up out of the land of Zarahemla to inherit this land, which was the land of their fathers, who was made a king by the voice of the people.

And now, I desire to know the cause whereby ye were so bold as to come near the walls of the city, when I, myself, was with my guards without the gate?

11 Og nå, av denne grunn har jeg latt dere bli spart så jeg kunne få anledning til å spørre dere ut, ellers ville jeg ha bedt min livvakt om å drepe dere. Dere har tillatelse til å tale.

12 Og nå, da Ammon forsto at han hadde tillatelse til å tale, gikk han frem og bøyde seg for kongen, og da han reiste seg igjen, sa han: O konge, jeg er i dag min Gud meget takknemlig for at jeg fremdeles er i live og har tillatelse til å tale, og jeg vil gjøre mitt beste for å tale frimodig.

13 For jeg er sikker på at hvis du hadde kjent meg, ville du ikke ha tillatt at jeg bærer disse lenker. For jeg er Ammon, en etterkommer av Zarahemla, og er kommet opp fra Zarahemlas land for å undersøke hvordan det er gått med våre brødre som Zeniff førte opp og ut av det landet.

14 Og nå skjedde det at etter at Limhi hadde hørt Ammons ord, ble han overmåte glad og sa: Nå vet jeg med sikkerhet at mine brødre som var i Zarahemlas land, fremdeles er i live. Og nå vil jeg fryde meg, og i morgen vil jeg la mitt folk fryde seg også.

15 For se, vi er i trelldom under lamanittene og er pålagt en skatt som er tung å bære. Og se, våre brødre vil nå fri oss ut av vår trelldom – ut av lamanittenes hender – og vi vil være deres slaver, for det er bedre for oss å være nephittenes slaver enn å betale skatt til lamanittenes konge.

16 Og nå befalte kong Limhi sin livvakt at de ikke lenger skulle la Ammon og hans brødre være bundet, men la dem dra til høyden nord for Shilom og ta sine brødre med seg inn i byen, så de kunne spise og drikke og hvile seg etter en slitsom reise, for de hadde lidd mye og hadde lidd sult, tørst og utmattelse.

17 Nå skjedde det at kong Limhi neste dag sendte en kunngjøring ut til hele sitt folk om at de skulle komme sammen ved tempelet for å høre de ord som han skulle tale til dem.

And now, for this cause have I suffered that ye should be preserved, that I might inquire of you, or else I should have caused that my guards should have put you to death. Ye are permitted to speak.

And now, when Ammon saw that he was permitted to speak, he went forth and bowed himself before the king; and rising again he said: O king, I am very thankful before God this day that I am yet alive, and am permitted to speak; and I will endeavor to speak with boldness;

For I am assured that if ye had known me ye would not have suffered that I should have worn these bands. For I am Ammon, and am a descendant of Zarahemla, and have come up out of the land of Zarahemla to inquire concerning our brethren, whom Zeniff brought up out of that land.

And now, it came to pass that after Limhi had heard the words of Ammon, he was exceedingly glad, and said: Now, I know of a surety that my brethren who were in the land of Zarahemla are yet alive. And now, I will rejoice; and on the morrow I will cause that my people shall rejoice also.

For behold, we are in bondage to the Lamanites, and are taxed with a tax which is grievous to be borne. And now, behold, our brethren will deliver us out of our bondage, or out of the hands of the Lamanites, and we will be their slaves; for it is better that we be slaves to the Nephites than to pay tribute to the king of the Lamanites.

And now, king Limhi commanded his guards that they should no more bind Ammon nor his brethren, but caused that they should go to the hill which was north of Shilom, and bring their brethren into the city, that thereby they might eat, and drink, and rest themselves from the labors of their journey; for they had suffered many things; they had suffered hunger, thirst, and fatigue.

And now, it came to pass on the morrow that king Limhi sent a proclamation among all his people, that thereby they might gather themselves together to the temple, to hear the words which he should speak unto them.

- 18 Og det skjedde at da de hadde kommet sammen, talte han til dem på denne måten og sa: Mitt folk, løft deres hoder og bli trøstet, for se, tiden er for hånden eller er ikke langt borte da vi ikke mer skal være underlagt våre fiender, for selv om vi har kjempet mange ganger til ingen nytte, stoler jeg likevel på at en avgjørende kamp gjenstår.
- 19 Løft derfor deres hoder, gled dere, og sett deres lit til Gud, til den Gud som var Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, og også den Gud som førte Israels barn ut av landet Egypt og lot dem gå gjennom Rødehavet på tørr grunn og ga dem manna å spise så de ikke skulle omkomme i villmarken, og han gjorde også mange flere ting for dem.
- 20 Og videre, den samme Gud har ført våre fedre ut av Jerusalems land og har støttet og bevart sitt folk helt til nå. Og se, det er på grunn av våre misgjerninger og avskyeligheter at han har ført oss i treldom.
- 21 Og i dag er dere alle vitner til at Zeniff, som ble gjort til konge over dette folk, var altfor ivrig etter å arve sine fedres land og ble derfor bedratt av kong Lamans kløkt og list. Laman inngikk en overenskomst med kong Zeniff og overlot en del av landet – byen Lehi-Nephi og byen Shilom og området omkring – i hans hender.
- 22 Og alt dette gjorde han utelukkende for å underlegge seg dette folk eller føre det i treldom. Og se, nå betaler vi skatt til lamanittenes konge, og den beløper seg til halvparten av vår mais og vårt bygg, ja, av alle våre kornslag, og også til halvparten av den tilvekst vi har av storfe og småfe. Ja, til og med halvparten av alt vi eier og har, forlanger lamanittenes konge av oss, eller vårt liv.
- 23 Og nå, er ikke dette tungt å bære, og er ikke denne vår plage stor? Se, hvor god grunn har vi ikke til å sørge.
- 24 Ja, jeg sier dere at vi har gode grunner til å sørge, for se, hvor mange av våre brødre er ikke blitt drept, og deres blod er utgytt til ingen nytte, og alt sammen på grunn av synd.

And it came to pass that when they had gathered themselves together that he spake unto them in this wise, saying: O ye, my people, lift up your heads and be comforted; for behold, the time is at hand, or is not far distant, when we shall no longer be in subjection to our enemies, notwithstanding our many strugglings, which have been in vain; yet I trust there remaineth an effectual struggle to be made.

Therefore, lift up your heads, and rejoice, and put your trust in God, in that God who was the God of Abraham, and Isaac, and Jacob; and also, that God who brought the children of Israel out of the land of Egypt, and caused that they should walk through the Red Sea on dry ground, and fed them with manna that they might not perish in the wilderness; and many more things did he do for them.

And again, that same God has brought our fathers out of the land of Jerusalem, and has kept and preserved his people even until now; and behold, it is because of our iniquities and abominations that he has brought us into bondage.

And ye all are witnesses this day, that Zeniff, who was made king over this people, he being over-zealous to inherit the land of his fathers, therefore being deceived by the cunning and craftiness of king Laman, who having entered into a treaty with king Zeniff, and having yielded up into his hands the possessions of a part of the land, or even the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom; and the land round about—

And all this he did, for the sole purpose of bringing this people into subjection or into bondage. And behold, we at this time do pay tribute to the king of the Lamanites, to the amount of one half of our corn, and our barley, and even all our grain of every kind, and one half of the increase of our flocks and our herds; and even one half of all we have or possess the king of the Lamanites doth exact of us, or our lives.

And now, is not this grievous to be borne? And is not this, our affliction, great? Now behold, how great reason we have to mourn.

Yea, I say unto you, great are the reasons which we have to mourn; for behold how many of our brethren have been slain, and their blood has been spilt in vain, and all because of iniquity.

25 For hvis dette folk ikke hadde falt i overtredelse, ville ikke Herren ha tillatt at dette store onde skulle komme over dem. Men se, de ville ikke lytte til hans ord, men det oppsto stridigheter blant dem, ja, så store at de utgjøt hverandres blod.

26 Og en Herrens profet har de slått ihjel, ja, en utvalgt Guds mann, som fortalte dem om deres ugudelighet og avskyeligheter og profeterte om mange ting som skal komme, ja, til og med om Kristi komme.

27 Og fordi han sa til dem at Kristus var Gud, alle tings Fader, og sa at han skulle påta seg et menneskes skikkelse, og det skulle være i den skikkelse hvori mennesket ble skapt i begynnelsen, eller med andre ord sa han at mennesket ble skapt i Guds bilde, og at Gud skulle komme ned blant menneskenes barn og påta seg kjøtt og blod og gå omkring på jorden –

28 og nå, fordi han sa dette, tok de ham av dage og gjorde mange flere ting som nedkalte Guds vrede over dem. Hvem kan derfor undre seg over at de er i trelldom, og at de blir slått med store plager?

29 For se, Herren har sagt: Jeg vil ikke hjelpe mitt folk på deres overtredelses dag, men jeg vil legge hindringer i veien for dem så det ikke går dem vel, og deres gjerninger skal være som en snublesten for dem.

30 Og videre sier han: Hvis mitt folk sår urenhet, skal de høste agner av den i hvirvelvinden, og dens virkning er gift.

31 Og videre sier han: Hvis mitt folk sår urenhet, skal de høste østenvinden, som bringer øyeblikkelig ødeleggelse.

32 Og se, Herrens løfte er oppfylt, og dere er slått og plaget.

33 Men hvis dere vil vende dere til Herren av hele deres hjerte og sette deres lit til ham og tjene ham med all flid, hvis dere gjør dette, vil han – etter sin egen vilje og sitt eget behag – fri dere ut av trelldom.

For if this people had not fallen into transgression the Lord would not have suffered that this great evil should come upon them. But behold, they would not hearken unto his words; but there arose contentions among them, even so much that they did shed blood among themselves.

And a prophet of the Lord have they slain; yea, a chosen man of God, who told them of their wickedness and abominations, and prophesied of many things which are to come, yea, even the coming of Christ.

And because he said unto them that Christ was the God, the Father of all things, and said that he should take upon him the image of man, and it should be the image after which man was created in the beginning; or in other words, he said that man was created after the image of God, and that God should come down among the children of men, and take upon him flesh and blood, and go forth upon the face of the earth—

And now, because he said this, they did put him to death; and many more things did they do which brought down the wrath of God upon them. Therefore, who wondereth that they are in bondage, and that they are smitten with sore afflictions?

For behold, the Lord hath said: I will not succor my people in the day of their transgression; but I will hedge up their ways that they prosper not; and their doings shall be as a stumbling block before them.

And again, he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the chaff thereof in the whirlwind; and the effect thereof is poison.

And again he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the east wind, which bringeth immediate destruction.

And now, behold, the promise of the Lord is fulfilled, and ye are smitten and afflicted.

But if ye will turn to the Lord with full purpose of heart, and put your trust in him, and serve him with all diligence of mind, if ye do this, he will, according to his own will and pleasure, deliver you out of bondage.

Mosiah 8

- 1 Og det skjedde at etter at kong Limhi hadde sluttet med å tale til sitt folk – for han talte mange ting til dem, og jeg har bare skrevet noen av dem i denne boken – fortalte han sitt folk alt om deres brødre som var i Zarahemlas land.
- 2 Og han ba Ammon stå frem for forsamlingen og fortelle dem alt som hadde skjedd med deres brødre fra den tid Zeniff dro opp og ut av landet og til han selv kom ut av landet.
- 3 Han fortalte dem også de siste ord som kong Benjamin hadde sagt til dem, og forklarte dem for kong Limhis folk så de kunne forstå alle de ord som han talte.
- 4 Og det skjedde at etter at han hadde gjort alt dette, oppløste kong Limhi forsamlingen og ba dem alle om å vende tilbake, hver og en til sitt eget hjem.
- 5 Og det skjedde at han ba om at platene som inneholdt oppteignelsen om hans folk fra den tid de forlot Zarahemlas land, skulle legges frem for Ammon, så han kunne lese dem.
- 6 Så snart som Ammon hadde lest oppteignelsen, spurte kongen ham om han kunne tyde språk, og Ammon fortalte ham at det kunne han ikke.
- 7 Og kongen sa til ham: Da jeg sørget over at mitt folk ble plaget, lot jeg tre og førti av mitt folk dra ut i villmarken for å finne Zarahemlas land, så vi kunne be våre brødre fri oss ut av trelldommen.
- 8 Og selv om de var påpasselige, gikk de seg vill og vandret omkring i villmarken i mange dager og fant ikke Zarahemlas land, men vendte tilbake til dette land, etter å ha vandret omkring i et land blant mange vann og ha oppdaget et land som var overstrødd med ben av mennesker og av dyr, og som også var overstrødd med ruiner av alle slags bygninger, og etter å ha oppdaget et land som hadde vært bebodd av et folk som var like tallrikt som Israels hærskarer.

Mosiah 8

And it came to pass that after king Limhi had made an end of speaking to his people, for he spake many things unto them and only a few of them have I written in this book, he told his people all the things concerning their brethren who were in the land of Zarahemla.

And he caused that Ammon should stand up before the multitude, and rehearse unto them all that had happened unto their brethren from the time that Zeniff went up out of the land even until the time that he himself came up out of the land.

And he also rehearsed unto them the last words which king Benjamin had taught them, and explained them to the people of king Limhi, so that they might understand all the words which he spake.

And it came to pass that after he had done all this, that king Limhi dismissed the multitude, and caused that they should return every one unto his own house.

And it came to pass that he caused that the plates which contained the record of his people from the time that they left the land of Zarahemla, should be brought before Ammon, that he might read them.

Now, as soon as Ammon had read the record, the king inquired of him to know if he could interpret languages, and Ammon told him that he could not.

And the king said unto him: Being grieved for the afflictions of my people, I caused that forty and three of my people should take a journey into the wilderness, that thereby they might find the land of Zarahemla, that we might appeal unto our brethren to deliver us out of bondage.

And they were lost in the wilderness for the space of many days, yet they were diligent, and found not the land of Zarahemla but returned to this land, having traveled in a land among many waters, having discovered a land which was covered with bones of men, and of beasts, and was also covered with ruins of buildings of every kind, having discovered a land which had been peopled with a people who were as numerous as the hosts of Israel.

9 Og som et bevis på at det de har sagt er sant, har de bragt med seg fire og tyve plater som er fulle av graveringer, og de er av rent gull.

10 Og se, de har også bragt med seg brystplater som er store, og de er av messing og kobber og er helt uskadde.

11 Og videre har de bragt med seg sverd med ødelagte håndtak og rustne blad, og det er ingen i landet som kan tyde språket eller gravingene som er på platene. Derfor sa jeg til deg: Kan du oversette?

12 Og jeg sier til deg igjen: Kjenner du noen som kan oversette? For jeg ønsker at disse opptegnelsene kunne bli oversatt til vårt eget språk, for de ville kanskje gi oss kunnskap om en levning av det folk som er blitt drept, og som disse opptegnelsene stammer fra. Eller kanskje de vil gi oss kunnskap om nettopp det folk som er blitt drept, og jeg ønsker å vite hvorfor de ble drept.

13 Da sa Ammon til ham: Jeg kan med sikkerhet fortelle deg, O konge, om en mann som kan oversette opptegnelsene, for han har noe han kan se med og oversette alle opptegnelser som er av gammel dato, og det er en gave fra Gud. Og de kalles uttydere, og ingen kan se i dem uten å være befalt til det, for at han ikke skal se etter noe han ikke burde, og omkomme. Og enhver som blir befalt å se i dem, kalles en seer.

14 Og se, kongen over folket som er i Zarahemlas land er den mann som er befalt å gjøre disse ting og som har denne store gaven fra Gud.

15 Og kongen sa at en seer er større enn en profet.

16 Og Ammon sa at en seer er en åpenbarer, og en profet også, og en større gave kan ingen ha uten å være i besittelse av Guds makt, noe intet menneske kan. Likevel kan et menneske få stor kraft fra Gud.

And for a testimony that the things that they had said are true they have brought twenty-four plates which are filled with engravings, and they are of pure gold.

And behold, also, they have brought breastplates, which are large, and they are of brass and of copper, and are perfectly sound.

And again, they have brought swords, the hilts thereof have perished, and the blades thereof were cankered with rust; and there is no one in the land that is able to interpret the language or the engravings that are on the plates. Therefore I said unto thee: Canst thou translate?

And I say unto thee again: Knowest thou of any one that can translate? For I am desirous that these records should be translated into our language; for, perhaps, they will give us a knowledge of a remnant of the people who have been destroyed, from whence these records came; or, perhaps, they will give us a knowledge of this very people who have been destroyed; and I am desirous to know the cause of their destruction.

Now Ammon said unto him: I can assuredly tell thee, O king, of a man that can translate the records; for he has wherewith that he can look, and translate all records that are of ancient date; and it is a gift from God. And the things are called interpreters, and no man can look in them except he be commanded, lest he should look for that he ought not and he should perish. And whosoever is commanded to look in them, the same is called seer.

And behold, the king of the people who are in the land of Zarahemla is the man that is commanded to do these things, and who has this high gift from God.

And the king said that a seer is greater than a prophet.

And Ammon said that a seer is a revelator and a prophet also; and a gift which is greater can no man have, except he should possess the power of God, which no man can; yet a man may have great power given him from God.

17 Men en seer kan vite hva som har hendt, og også hva som skal skje, og ved dem skal alle ting bli åpenbart, eller rettere sagt, skal hemmelige ting tilkjennegis og skjulte ting komme frem i lyset. Det som ikke er kjent, skal gjøres kjent ved dem, og likeledes skal ting som ellers ville forbli ukjent, gjøres kjent ved dem.

18 Slik har Gud tilveiebragt et middel hvorved mennesket ved tro kan utføre mektige mirakler, derfor blir han til stor nytte for sine medmennesker.

19 Og nå, da Ammon hadde sluttet med å tale disse ord, frydet kongen seg storlig og takket Gud og sa: Uten tvil inneholder disse platene et stort mysterium, og disse uttyderne ble utvilsomt beredt for å utfolde alle slike mysterier for menneskenes barn.

20 Hvor strålende er ikke Herrens gjerninger, og hvor langmodig er han ikke mot sitt folk. Ja, og hvor blind og ugjennomtrengelig er ikke menneskenes barns forstand, for de vil ikke søke visdom og ønsker heller ikke at den skal råde over dem!

21 Ja, de er som en vill hjord som flykter fra hyrden og blir adspredt og jaget og blir fortært av skogens dyr.

But a seer can know of things which are past, and also of things which are to come, and by them shall all things be revealed, or, rather, shall secret things be made manifest, and hidden things shall come to light, and things which are not known shall be made known by them, and also things shall be made known by them which otherwise could not be known.

Thus God has provided a means that man, through faith, might work mighty miracles; therefore he becometh a great benefit to his fellow beings.

And now, when Ammon had made an end of speaking these words the king rejoiced exceedingly, and gave thanks to God, saying: Doubtless a great mystery is contained within these plates, and these interpreters were doubtless prepared for the purpose of unfolding all such mysteries to the children of men.

O how marvelous are the works of the Lord, and how long doth he suffer with his people; yea, and how blind and impenetrable are the understandings of the children of men; for they will not seek wisdom, neither do they desire that she should rule over them!

Yea, they are as a wild flock which fleeth from the shepherd, and scattereth, and are driven, and are devoured by the beasts of the forest.

ZENIFFS OPPTEGNELSE. En beretning om hans folk fra den tid de forlot Zarahemlas land og til de ble fridd ut av lamanittenes hender.

Mosiah 9

- 1 Jeg, Zeniff, ble undervist i alt om nephittenes språk og hadde kunnskap om Nephis land – eller om våre fedres første arveland – og jeg ble sendt som spion blant lamanittene for å utspionere deres styrker, så vår hær kunne overfalle dem og drepe dem. Men da jeg så det som var godt blant dem, ønsket jeg ikke at de skulle drepes.
- 2 Derfor trettet jeg med mine brødre i villmarken, for jeg ville at vår leder skulle inngå en overenskomst med dem. Men da han var en barsk og blodtørstig mann, befalte han at jeg skulle drepes, men jeg ble reddet ved stor blodsutgytelse, for far kjempet mot far og bror mot bror inntil størstedelen av vår hær var drept i villmarken, og de av oss som ble spart, vendte tilbake til Zarahemlas land for å fortelle denne historien til deres hustruer og deres barn.
- 3 Og jeg, som var altfor ivrig etter å komme i besittelse av våre fedres land, samlet alle som ønsket å dra opp for å ta landet i besittelse, og la ut i villmarken igjen for å dra opp til landet. Men vi ble slått med sult og store lidelser, for vi var sene til å huske Herren vår Gud.
- 4 Likevel, etter å ha vandret omkring i villmarken i mange dager, slo vi opp teltene våre på det sted hvor våre brødre ble slått ihjel, som lå i nærheten av våre fedres land.
- 5 Og det skjedde at jeg tok med meg fire av mine menn og dro igjen inn i byen til kongen for å undersøke kongens holdning og for å finne ut om jeg kunne dra inn med mitt folk og slå meg ned i landet i fred.
- 6 Og jeg gikk inn til kongen, og han inngikk en pakt med meg om at jeg kunne slå meg ned i Lehi-Nephis land og i Shiloms land.

THE RECORD OF ZENIFF—An account of his people, from the time they left the land of Zarahemla until the time that they were delivered out of the hands of the Lamanites.

Mosiah 9

I, Zeniff, having been taught in all the language of the Nephites, and having had a knowledge of the land of Nephi, or of the land of our fathers' first inheritance, and having been sent as a spy among the Lamanites that I might spy out their forces, that our army might come upon them and destroy them—but when I saw that which was good among them I was desirous that they should not be destroyed.

Therefore, I contended with my brethren in the wilderness, for I would that our ruler should make a treaty with them; but he being an austere and a bloodthirsty man commanded that I should be slain; but I was rescued by the shedding of much blood; for father fought against father, and brother against brother, until the greater number of our army was destroyed in the wilderness; and we returned, those of us that were spared, to the land of Zarahemla, to relate that tale to their wives and their children.

And yet, I being over-zealous to inherit the land of our fathers, collected as many as were desirous to go up to possess the land, and started again on our journey into the wilderness to go up to the land; but we were smitten with famine and sore afflictions; for we were slow to remember the Lord our God.

Nevertheless, after many days' wandering in the wilderness we pitched our tents in the place where our brethren were slain, which was near to the land of our fathers.

And it came to pass that I went again with four of my men into the city, in unto the king, that I might know of the disposition of the king, and that I might know if I might go in with my people and possess the land in peace.

And I went in unto the king, and he covenanted with me that I might possess the land of Lehi-Nephi, and the land of Shilom.

7 Og han befalte også at hans folk skulle dra ut av landet, og jeg og mitt folk dro inn i landet for å slå oss ned der.

8 Og vi begynte å oppføre bygninger og reparere byens murer, ja, murene i byen Lehi-Nephi og byen Shilom.

9 Og vi begynte å dyrke jorden, ja, vi sådde alle slags frø – mais og hvete og bygg og neas og sjeum og frø av allslags frukt. Vi begynte å formere oss, og det gikk oss vel i landet.

10 Nå gikk Lamans snedighet og list ut på å bringe mitt folk i trelldom. Derfor ga han avkall på landet så vi kunne ta det i besittelse.

11 Derfor skjedde det at etter at vi hadde bodd i landet i tolv år, begynte kong Laman å bli urolig for at mitt folk på noen måte skulle vokse seg så sterkt i landet at de ikke kunne få makt over dem og bringe dem i trelldom.

12 De var et dovent og et avgudsdyrkende folk, derfor ønsket de å bringe oss i trelldom, så de kunne fråtse i våre henders arbeide, ja, så de kunne ta for seg av våre markers hjorder.

13 Derfor skjedde det at kong Laman begynte å egge sitt folk til strid mot mitt folk, derfor begynte det å bli krig og stridigheter i landet.

14 For i det trettende år jeg regjerte i Nephis land, langt syd i Shiloms land mens mitt folk vannet og fôret sine hjorder og dyrket sin jord, ble de overfalt av en hel hærskare lamanitter, som begynte å slå dem ihjel og dra avgårde med deres hjorder og med maisen fra deres marker.

15 Ja, og det skjedde at alle som ikke ble innhentet, flyktet like inn i byen Nephi og anropte meg om beskyttelse.

16 Og det skjedde at jeg væpnet dem med buer og med piler, med sverd og med sabler og med klubber og med slynger og med alle slags våpen vi kunne finne på, og jeg og mitt folk dro ut for å kjempe mot lamanittene.

And he also commanded that his people should depart out of the land, and I and my people went into the land that we might possess it.

And we began to build buildings, and to repair the walls of the city, yea, even the walls of the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom.

And we began to till the ground, yea, even with all manner of seeds, with seeds of corn, and of wheat, and of barley, and with neas, and with sheum, and with seeds of all manner of fruits; and we did begin to multiply and prosper in the land.

Now it was the cunning and the craftiness of king Laman, to bring my people into bondage, that he yielded up the land that we might possess it.

Therefore it came to pass, that after we had dwelt in the land for the space of twelve years that king Laman began to grow uneasy, lest by any means my people should wax strong in the land, and that they could not overpower them and bring them into bondage.

Now they were a lazy and an idolatrous people; therefore they were desirous to bring us into bondage, that they might glut themselves with the labors of our hands; yea, that they might feast themselves upon the flocks of our fields.

Therefore it came to pass that king Laman began to stir up his people that they should contend with my people; therefore there began to be wars and contentions in the land.

For, in the thirteenth year of my reign in the land of Nephi, away on the south of the land of Shilom, when my people were watering and feeding their flocks, and tilling their lands, a numerous host of Lamanites came upon them and began to slay them, and to take off their flocks, and the corn of their fields.

Yea, and it came to pass that they fled, all that were not overtaken, even into the city of Nephi, and did call upon me for protection.

And it came to pass that I did arm them with bows, and with arrows, with swords, and with cimeters, and with clubs, and with slings, and with all manner of weapons which we could invent, and I and my people did go forth against the Lamanites to battle.

- 17 Ja, i Herrens styrke gikk vi ut for å kjempe mot lamanittene, for jeg og mitt folk ropte med stor kraft til Herren at han måtte fri oss ut av våre fienders hender, for vi hadde våknet til erindring om våre fedres befrielse.
- 18 Og Gud hørte våre rop og besvarte våre bønner, og vi rykket frem i hans kraft, ja, vi rykket frem mot lamanittene. Og på én dag og én natt drepte vi tre tusen og tre og førti, og vi slo dem, helt til vi hadde drevet dem ut av vårt land.
- 19 Og med mine egne hender hjalp jeg selv til med å begrave deres døde. Og se, til vår store sorg og fortvilelse hadde to hundre og ni og sytti av våre brødre blitt drept.

Yea, in the strength of the Lord did we go forth to battle against the Lamanites; for I and my people did cry mightily to the Lord that he would deliver us out of the hands of our enemies, for we were awakened to a remembrance of the deliverance of our fathers.

And God did hear our cries and did answer our prayers; and we did go forth in his might; yea, we did go forth against the Lamanites, and in one day and a night we did slay three thousand and forty-three; we did slay them even until we had driven them out of our land.

And I, myself, with mine own hands, did help to bury their dead. And behold, to our great sorrow and lamentation, two hundred and seventy-nine of our brethren were slain.

Mosiah 10

- 1 Og det skjedde at vi igjen begynte å opprette riket, og igjen begynte vi å bo i landet i fred. Og jeg sørget for at det ble laget alle slags krigsvåpen, så jeg kunne ha våpen til mitt folk når lamanittene igjen skulle komme opp for å krige mot oss.
- 2 Og jeg satte ut vakter rundt omkring i landet så lamanittene ikke uventet skulle overfalle oss igjen og drepe oss. Og slik beskyttet jeg mitt folk og mine hjorder og unngikk at de falt i våre fienders hender.
- 3 Og det skjedde at vi bodde i våre fedres land i mange år, ja, i to og tyve år.
- 4 Og mennene lot jeg bearbeide jorden og dyrke allslags korn og allslags frukt.
- 5 Og kvinnene lot jeg spinne, streve og arbeide og tilvirke allslags fin lin, ja, alle slags stoffer, så vi kunne skjule vår nakenhet. Slik gikk det oss vel i landet, og slik hadde vi sammenhengende fred i landet i to og tyve år.
- 6 Og det skjedde at kong Laman døde, og hans sønn begynte å regjere i hans sted. Og han begynte å egge sitt folk til opprør mot mitt folk, derfor begynte de å forberede seg til krig og til å komme opp for å kjempe mot mitt folk.
- 7 Men jeg hadde sendt mine spioner rundt omkring i Shemlons land så jeg kunne oppdage deres forberedelser, så jeg kunne være på vakt mot dem, så de ikke skulle overfalle mitt folk og drepe dem.
- 8 Og det skjedde at de kom opp og inn i den nordlige del av Shiloms land med sine tallrike hærskarer, menn bevæpnet med buer og med piler og med sverd og med sabler og med stener og med slynger. Og deres hoder var glattraket, og de hadde spent et lærbelte om sine lender.

Mosiah 10

And it came to pass that we again began to establish the kingdom and we again began to possess the land in peace. And I caused that there should be weapons of war made of every kind, that thereby I might have weapons for my people against the time the Lamanites should come up again to war against my people.

And I set guards round about the land, that the Lamanites might not come upon us again unawares and destroy us; and thus I did guard my people and my flocks, and keep them from falling into the hands of our enemies.

And it came to pass that we did inherit the land of our fathers for many years, yea, for the space of twenty and two years.

And I did cause that the men should till the ground, and raise all manner of grain and all manner of fruit of every kind.

And I did cause that the women should spin, and toil, and work, and work all manner of fine linen, yea, and cloth of every kind, that we might clothe our nakedness; and thus we did prosper in the land—thus we did have continual peace in the land for the space of twenty and two years.

And it came to pass that king Laman died, and his son began to reign in his stead. And he began to stir his people up in rebellion against my people; therefore they began to prepare for war, and to come up to battle against my people.

But I had sent my spies out round about the land of Shemlon, that I might discover their preparations, that I might guard against them, that they might not come upon my people and destroy them.

And it came to pass that they came up upon the north of the land of Shilom, with their numerous hosts, men armed with bows, and with arrows, and with swords, and with cimeters, and with stones, and with slings; and they had their heads shaved that they were naked; and they were girded with a leathern girdle about their loins.

- 9 Og det skjedde at jeg lot mitt folks kvinner og barn bli skjult i villmarken, og jeg lot også alle mine gamle menn som kunne bære våpen, og også alle mine unge menn som kunne bære våpen, komme sammen for å kjempe mot lamanittene. Og jeg stilte dem opp på geledd, hver mann etter sin alder.
- 10 Og det skjedde at vi dro opp for å kjempe mot lamanittene, og jeg, ja, selv jeg i min høye alder, dro opp for å kjempe mot lamanittene. Og det skjedde at vi dro opp i Herrens styrke for å kjempe.
- 11 Nå visste ikke lamanittene noe om Herren eller Herrens styrke, derfor stolte de på sin egen styrke. Men de var et sterkt folk hva menneskelig styrke angår.
- 12 De var et vilt og grusomt og et blodtørstig folk som trodde på sine fedres overleveringer – som gikk ut på at de trodde de var drevet ut av Jerusalems land på grunn av sine fedres misgjerninger, og at deres brødre begikk urett mot dem i villmarken, og at de også begikk urett mot dem på reisen over havet,
- 13 og videre at de også led urett mens de var i sitt første arveland etter at de hadde krysset havet – og alt dette fordi Nephi var mer trofast i å holde Herrens befalinger. Derfor ble han begunstiget av Herren, for Herren hørte hans bønner og besvarte dem, og han tok ledelsen under deres reise i villmarken.
- 14 Og hans brødre var sinte på ham fordi de ikke forsto Herrens handlemåte, og de var også sinte på ham på vannene fordi de forherdet sine hjerter mot Herren.
- 15 Og videre var de sinte på ham etter ankomsten til det lovede land fordi de sa han hadde tatt herredømmet over folket ut av deres hender, og de forsøkte å drepe ham.
- 16 Og videre var de sinte på ham fordi han dro ut i villmarken slik Herren hadde befalt ham, og tok med seg opptegnelsene som var gravert på messingplatene, for de sa at han hadde stjålet dem.

And it came to pass that I caused that the women and children of my people should be hid in the wilderness; and I also caused that all my old men that could bear arms, and also all my young men that were able to bear arms, should gather themselves together to go to battle against the Lamanites; and I did place them in their ranks, every man according to his age.

And it came to pass that we did go up to battle against the Lamanites; and I, even I, in my old age, did go up to battle against the Lamanites. And it came to pass that we did go up in the strength of the Lord to battle.

Now, the Lamanites knew nothing concerning the Lord, nor the strength of the Lord, therefore they depended upon their own strength. Yet they were a strong people, as to the strength of men.

They were a wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, believing in the tradition of their fathers, which is this—Believing that they were driven out of the land of Jerusalem because of the iniquities of their fathers, and that they were wronged in the wilderness by their brethren, and they were also wronged while crossing the sea;

And again, that they were wronged while in the land of their first inheritance, after they had crossed the sea, and all this because that Nephi was more faithful in keeping the commandments of the Lord—therefore he was favored of the Lord, for the Lord heard his prayers and answered them, and he took the lead of their journey in the wilderness.

And his brethren were wroth with him because they understood not the dealings of the Lord; they were also wroth with him upon the waters because they hardened their hearts against the Lord.

And again, they were wroth with him when they had arrived in the promised land, because they said that he had taken the ruling of the people out of their hands; and they sought to kill him.

And again, they were wroth with him because he departed into the wilderness as the Lord had commanded him, and took the records which were engraven on the plates of brass, for they said that he robbed them.

- 17 Og på denne måten har de lært sine barn at de skulle hate dem og myrde dem, og at de skulle røve og plyndre dem og gjøre alt de kunne for å ødelegge dem. Derfor nærer de et evig hat til Nephis barn.
- 18 Av denne grunn har kong Laman ved sin snedige og løgnaktige list og sine besnærende løfter bedratt meg, så jeg har ført mitt folk opp til dette land så de kunne ødelegge dem. Ja, og i alle disse år har vi lidd i landet.
- 19 Og nå, etter at jeg, Zeniff, hadde fortalt mitt folk alt dette om lamanittene, oppmuntret jeg dem til å kjempe av all makt og sette sin lit til Herren. Derfor kjempet vi mot dem ansikt til ansikt.
- 20 Og det skjedde at vi igjen drev dem ut av vårt land, og vi slo dem ihjel i et stort blodbad, ja, så mange at vi ikke talte dem.
- 21 Og det skjedde at vi igjen vendte tilbake til vårt eget land, og mitt folk begynte igjen å gjete sine hjorder og dyrke sin jord.
- 22 Og da jeg nå var blitt gammel, overlot jeg riket til en av mine sønner, derfor sier jeg ikke mer. Og måtte Herren velsigne mitt folk. Amen.
- And thus they have taught their children that they should hate them, and that they should murder them, and that they should rob and plunder them, and do all they could to destroy them; therefore they have an eternal hatred towards the children of Nephi.
- For this very cause has king Laman, by his cunning, and lying craftiness, and his fair promises, deceived me, that I have brought this my people up into this land, that they may destroy them; yea, and we have suffered these many years in the land.
- And now I, Zeniff, after having told all these things unto my people concerning the Lamanites, I did stimulate them to go to battle with their might, putting their trust in the Lord; therefore, we did contend with them, face to face.
- And it came to pass that we did drive them again out of our land; and we slew them with a great slaughter, even so many that we did not number them.
- And it came to pass that we returned again to our own land, and my people again began to tend their flocks, and to till their ground.
- And now I, being old, did confer the kingdom upon one of my sons; therefore, I say no more. And may the Lord bless my people. Amen.

Mosiah 11

- 1 Og nå skjedde det at Zeniff overlot riket til Noah, en av sine sønner. Derfor begynte Noah å regjere i hans sted, og han gikk ikke i sin fars fotspor.
- 2 For se, han holdt ikke Guds bud, men han vandret etter sitt eget hjertes ønsker. Og han hadde mange hustruer og medhustruer, og fikk sitt folk til å begå synd og til å gjøre det som var avskyelig i Herrens øyne. Ja, og de bedrev hor og allslags ugudelighet.
- 3 Og han påla dem en skatt på en femtedel av alt de eide, en femtedel av deres gull og av deres sølv og en femtedel av deres siff og av deres kobber og av deres messing og deres jern, og en femtedel av deres gjøkølver og også en femtedel av alt deres korn.
- 4 Og alt dette tok han til underhold for seg selv og sine hustruer og sine medhustruer, og også for sine prester og deres hustruer og medhustruer. På denne måten hadde han forandret rikets anliggender.
- 5 For han avsatte alle prestene som var blitt innviet av hans far, og innviet nye i deres sted, slike som var oppblåste av stolthet i sine hjerter.
- 6 Ja, og slik ble de i sin dovenskap og i sin avgudsdyrkelse og i sitt horlevnet understøttet av de skatter som kong Noah hadde pålagt sitt folk, og slik arbeidet folket hårdt for å understøtte misgjerninger.
- 7 Ja, og de ble også avgudsdyrkere fordi de ble bedratt av kongens og prestenes tomme og smigrende ord, for de talte smigrende ting til dem.
- 8 Og det skjedde at kong Noah bygget mange flotte og store bygninger, og han utsmykket dem med fint treskjærerarbeide og med alle slags kostelige ting av gull og av sølv og av jern og av messing og av siff og av kobber.
- 9 Og han bygget seg også et stort slott med en trone i midten, og alt sammen var av fint treverk og var utsmykket med gull og sølv og med kostelige ting.

Mosiah 11

And now it came to pass that Zeniff conferred the kingdom upon Noah, one of his sons; therefore Noah began to reign in his stead; and he did not walk in the ways of his father.

For behold, he did not keep the commandments of God, but he did walk after the desires of his own heart. And he had many wives and concubines. And he did cause his people to commit sin, and do that which was abominable in the sight of the Lord. Yea, and they did commit whoredoms and all manner of wickedness.

And he laid a tax of one fifth part of all they possessed, a fifth part of their gold and of their silver, and a fifth part of their ziff, and of their copper, and of their brass and their iron; and a fifth part of their fatlings; and also a fifth part of all their grain.

And all this did he take to support himself, and his wives and his concubines; and also his priests, and their wives and their concubines; thus he had changed the affairs of the kingdom.

For he put down all the priests that had been consecrated by his father, and consecrated new ones in their stead, such as were lifted up in the pride of their hearts.

Yea, and thus they were supported in their laziness, and in their idolatry, and in their whoredoms, by the taxes which king Noah had put upon his people; thus did the people labor exceedingly to support iniquity.

Yea, and they also became idolatrous, because they were deceived by the vain and flattering words of the king and priests; for they did speak flattering things unto them.

And it came to pass that king Noah built many elegant and spacious buildings; and he ornamented them with fine work of wood, and of all manner of precious things, of gold, and of silver, and of iron, and of brass, and of ziff, and of copper;

And he also built him a spacious palace, and a throne in the midst thereof, all of which was of fine wood and was ornamented with gold and silver and with precious things.

10 Han lot også sine arbeidere utføre allslags fint arbeide av fint treverk og av kobber og av messing innenfor tempelets vegger.

11 Og setene som var bestemt for høyprestene og som lå høyere enn alle de andre setene, utsmykket han med rent gull. Og foran dem lot han bygge et brystvern som de kunne hvile sine legemer og sine armer på mens de talte løgnaktige og tomme ord til hans folk.

12 Og det skjedde at han bygget et tårn i nærheten av tempelet, ja, et meget høyt tårn, ja, så høyt at han kunne stå på toppen av det og ha utsikt over hele Shiloms land og også over Shemlons land, som var i lamanittenes besittelse, og han kunne også se ut over alle omkringliggende landområder.

13 Og det skjedde at han lot mange bygninger oppføre i Shiloms land, og han lot et stort tårn bli bygget på høyden nord for Shiloms land hvor Nephis barn hadde søkt tilflukt da de flyktet ut av landet. Og slik brukte han de rikdommer han skaffet seg ved å skattlegge sitt folk.

14 Og det skjedde at han la sin elsk på sine rikdommer og tilbragte sin tid i et løssluppent liv med sine hustruer og sine medhustruer. Og også hans prester tilbragte sin tid med skjøger.

15 Og det skjedde at han plantet vingårder rundt omkring i landet, og han bygget vinpresser og laget vin i overflod. Og derfor ble han en vindrunker, og det ble hans folk også.

16 Og det skjedde at lamanittene begynte å komme inn mot hans folk der hvor de var få i antall, og slå dem ihjel ute på markene deres og mens de gjette sine hjorder.

17 Og kong Noah sendte vakter rundt omkring i landet for å holde dem borte, men han sendte ikke et tilstrekkelig antall, og lamanittene kom mot dem og drepte dem og drev mange av deres hjorder ut av landet. Slik begynte lamanittene å utrydde dem og vise sitt hat til dem.

18 Og det skjedde at kong Noah sendte sine hærstyrker mot dem, og de ble drevet tilbake, eller de drev dem tilbake en tid. Derfor vendte de tilbake og frydet seg over sitt bytte.

And he also caused that his workmen should work all manner of fine work within the walls of the temple, of fine wood, and of copper, and of brass.

And the seats which were set apart for the high priests, which were above all the other seats, he did ornament with pure gold; and he caused a breastwork to be built before them, that they might rest their bodies and their arms upon while they should speak lying and vain words to his people.

And it came to pass that he built a tower near the temple; yea, a very high tower, even so high that he could stand upon the top thereof and overlook the land of Shilom, and also the land of Shemlon, which was possessed by the Lamanites; and he could even look over all the land round about.

And it came to pass that he caused many buildings to be built in the land Shilom; and he caused a great tower to be built on the hill north of the land Shilom, which had been a resort for the children of Nephi at the time they fled out of the land; and thus he did do with the riches which he obtained by the taxation of his people.

And it came to pass that he placed his heart upon his riches, and he spent his time in riotous living with his wives and his concubines; and so did also his priests spend their time with harlots.

And it came to pass that he planted vineyards round about in the land; and he built wine-presses, and made wine in abundance; and therefore he became a wine-bibber, and also his people.

And it came to pass that the Lamanites began to come in upon his people, upon small numbers, and to slay them in their fields, and while they were tending their flocks.

And king Noah sent guards round about the land to keep them off; but he did not send a sufficient number, and the Lamanites came upon them and killed them, and drove many of their flocks out of the land; thus the Lamanites began to destroy them, and to exercise their hatred upon them.

And it came to pass that king Noah sent his armies against them, and they were driven back, or they drove them back for a time; therefore, they returned rejoicing in their spoil.

19 Og på grunn av denne store seier ble de oppblåste av stolthet i sine hjerter, de skrøt av sin egen styrke og sa at femti av dem kunne holde stand mot tusenvis av lamanitter. Og slik skrøt de og forlystet seg i blod og i å utgyte sine brødres blod, og alt dette på grunn av deres konges og presters ugudelighet.

20 Og det skjedde at det var en mann blant dem hvis navn var Abinadi, og han gikk frem blant dem og begynte å profetere og sa: Se, så sier Herren, og slik har han befalt meg: Gå frem og si til dette folk: Så sier Herren, ve dette folk, for jeg har sett deres avskyeligheter og deres ugudelighet og deres horeri, og hvis de ikke omvender seg, vil jeg hjemsøke dem i min vrede.

21 Og hvis de ikke omvender seg og vender seg til Herren sin Gud, se, da vil jeg overgi dem i deres fienders hender, ja, og de skal føres i trelldom, og de skal plages ved sine fienders hånd.

22 Og det skal skje at de skal vite at jeg er Herren deres Gud, og jeg er en nidkjær Gud som hjemsøker mitt folks misgjerninger.

23 Og det skal skje at hvis dette folk ikke omvender seg og vender seg til Herren sin Gud, skal de føres i trelldom, og ingen andre enn Herren, Den Allmektige Gud, skal befri dem.

24 Ja, og det skal skje at når de anroper meg, vil jeg være sen til å høre deres rop, ja, og jeg vil la dem bli slått av sine fiender.

25 Og hvis de ikke omvender seg i sekk og aske og roper med stor kraft til Herren sin Gud, vil jeg ikke høre deres bønner, heller ikke vil jeg befri dem fra deres lidelser, og så sier Herren, og slik har han befalt meg.

26 Nå skjedde det at da Abinadi hadde talt disse ord til dem, ble de rasende på ham og forsøkte å ta hans liv, men Herren fridde ham ut av deres hender.

And now, because of this great victory they were lifted up in the pride of their hearts; they did boast in their own strength, saying that their fifty could stand against thousands of the Lamanites; and thus they did boast, and did delight in blood, and the shedding of the blood of their brethren, and this because of the wickedness of their king and priests.

And it came to pass that there was a man among them whose name was Abinadi; and he went forth among them, and began to prophesy, saying: Behold, thus saith the Lord, and thus hath he commanded me, saying, Go forth, and say unto this people, thus saith the Lord—Wo be unto this people, for I have seen their abominations, and their wickedness, and their whoredoms; and except they repent I will visit them in mine anger.

And except they repent and turn to the Lord their God, behold, I will deliver them into the hands of their enemies; yea, and they shall be brought into bondage; and they shall be afflicted by the hand of their enemies.

And it shall come to pass that they shall know that I am the Lord their God, and am a jealous God, visiting the iniquities of my people.

And it shall come to pass that except this people repent and turn unto the Lord their God, they shall be brought into bondage; and none shall deliver them, except it be the Lord the Almighty God.

Yea, and it shall come to pass that when they shall cry unto me I will be slow to hear their cries; yea, and I will suffer them that they be smitten by their enemies.

And except they repent in sackcloth and ashes, and cry mightily to the Lord their God, I will not hear their prayers, neither will I deliver them out of their afflictions; and thus saith the Lord, and thus hath he commanded me.

Now it came to pass that when Abinadi had spoken these words unto them they were wroth with him, and sought to take away his life; but the Lord delivered him out of their hands.

- 27 Da nå kong Noah fikk høre om de ord som Abinadi hadde talt til folket, ble også han rasende, og han sa: Hvem er Abinadi at jeg og mitt folk skulle dømmes av ham, eller hvem er Herren som skal bringe så store plager over mitt folk?
- 28 Jeg befaler dere å føre Abinadi hit, så jeg kan slå ham ihjel, for han har sagt disse ting så han kunne hisse mitt folk opp til vrede mot hverandre og skape stridigheter blant mitt folk. Derfor vil jeg slå ham ihjel.
- 29 Nå var folkets øyne forblindet, derfor forherdet de sine hjerter mot Abinadis ord, og fra den tid av forsøkte de å gripe ham. Og kong Noah forherdet sitt hjerte mot Herrens ord, og han omvendte seg ikke fra sine onde gjerninger.

Now when king Noah had heard of the words which Abinadi had spoken unto the people, he was also wroth; and he said: Who is Abinadi, that I and my people should be judged of him, or who is the Lord, that shall bring upon my people such great affliction?

I command you to bring Abinadi hither, that I may slay him, for he has said these things that he might stir up my people to anger one with another, and to raise contentions among my people; therefore I will slay him.

Now the eyes of the people were blinded; therefore they hardened their hearts against the words of Abinadi, and they sought from that time forward to take him. And king Noah hardened his heart against the word of the Lord, and he did not repent of his evil doings.

Mosiah 12

- 1 Og det skjedde at etter to år kom Abinadi forkledd blant dem så de ikke kjente ham, og begynte å profetere blant dem og sa: Således har Herren befalt meg og sagt: Abinadi, gå og profeter til dette mitt folk, for de har forherdet sine hjerter mot mine ord, og de har ikke omvendt seg fra sine onde gjerninger. Derfor vil jeg hjem-søke dem i min vrede, ja, i min heftige vrede vil jeg hjem-søke dem på grunn av deres synder og avskyeligheter.
- 2 Ja, ve denne generasjon! Og Herren sa til meg: Rekk ut din hånd og profeter og si: Så sier Herren: Det skal skje at denne generasjon på grunn av sine synder skal bli ført i treldom og skal bli slått på kinnet, ja, og skal bli jaget av mennesker og skal bli slått ihjel. Og luftens gribber og hundene, ja, de ville dyr skal fortære deres kjøtt.
- 3 Og det skal skje at kong Noahs liv ikke skal vurderes høyere enn et klesplagg i en varm smelteovn, for han skal vite at jeg er Herren.
- 4 Og det skal skje at jeg vil slå dette mitt folk med svære plager, ja, med hunger og med pest, og jeg vil la dem hyle hele dagen lang.
- 5 Ja, og jeg vil la byrder bli bundet til deres skuldre, og de skal drives frem som et stumt esel.
- 6 Og det skal skje at jeg vil sende hagl blant dem, og det skal slå dem. Og de skal også bli slått av østenvinden, og insekter skal også være en plage på markene deres og skal fortære deres korn.
- 7 Og de skal bli slått med en stor pest, og alt dette vil jeg gjøre på grunn av deres synder og avskyeligheter.
- 8 Og det skal skje at hvis de ikke omvender seg, vil jeg utrydde dem fullstendig fra jordens overflate. Likevel skal de etterlate seg en opptegnelse, og den vil jeg bevare for andre nasjoner som skal ta landet i besittelse. Ja, dette vil jeg gjøre så jeg kan avsløre dette folks avskyeligheter for andre nasjoner. Og Abinadi profeterte mange ting mot dette folk.

Mosiah 12

And it came to pass that after the space of two years that Abinadi came among them in disguise, that they knew him not, and began to prophesy among them, saying: Thus has the Lord commanded me, saying—Abinadi, go and prophesy unto this my people, for they have hardened their hearts against my words; they have repented not of their evil doings; therefore, I will visit them in my anger, yea, in my fierce anger will I visit them in their iniquities and abominations.

Yea, wo be unto this generation! And the Lord said unto me: Stretch forth thy hand and prophesy, saying: Thus saith the Lord, it shall come to pass that this generation, because of their iniquities, shall be brought into bondage, and shall be smitten on the cheek; yea, and shall be driven by men, and shall be slain; and the vultures of the air, and the dogs, yea, and the wild beasts, shall devour their flesh.

And it shall come to pass that the life of king Noah shall be valued even as a garment in a hot furnace; for he shall know that I am the Lord.

And it shall come to pass that I will smite this my people with sore afflictions, yea, with famine and with pestilence; and I will cause that they shall howl all the day long.

Yea, and I will cause that they shall have burdens lashed upon their backs; and they shall be driven before like a dumb ass.

And it shall come to pass that I will send forth hail among them, and it shall smite them; and they shall also be smitten with the east wind; and insects shall pester their land also, and devour their grain.

And they shall be smitten with a great pestilence—and all this will I do because of their iniquities and abominations.

And it shall come to pass that except they repent I will utterly destroy them from off the face of the earth; yet they shall leave a record behind them, and I will preserve them for other nations which shall possess the land; yea, even this will I do that I may discover the abominations of this people to other nations. And many things did Abinadi prophesy against this people.

9 Og det skjedde at de ble sinte på ham, og de grep ham og førte ham bundet frem for kongen og sa til kongen: Se, vi har ført frem for deg en mann som har profetert ondskap om ditt folk og sier at Gud vil ødelegge dem.

10 Og han profeterer også ondt om ditt liv og sier at ditt liv skal være som et klesplagg i en smelteovn.

11 Og videre sier han at du skal være som et strå, ja, som et tørt strå på marken som dyrene løper over og trækker under fot.

12 Og videre sier han at du skal være som blomstene på en tistel, som, når den er fullmoden, fyker utover marken hvis vinden blåser, og han hevder at Herren har sagt det, og han sier at alt dette skal komme over deg hvis du ikke omvender deg, og dette på grunn av dine synder.

13 Og nå, O konge, hvilken stor ondskap har du bedrevet, eller hvilke store synder har ditt folk begått så vi skulle bli fordømt av Gud eller dømmes av denne mann?

14 Og nå, O konge, se, vi er skyldfrie, og du, O konge, har ikke syndet, derfor har denne mann løyet om deg, og han har profetert til ingen nytte.

15 Og se, vi er sterke, vi skal ikke komme i trelldom eller bli tatt til fange av våre fiender. Ja, og det har gått deg vel i landet, og det skal fortsatt gå deg vel.

16 Se, her er mannen. Vi overlater ham i dine hender, og du kan gjøre med ham som du finner for godt.

17 Og det skjedde at kong Noah lot Abinadi kaste i fengsel og befalte at prestene skulle komme sammen så han kunne drøfte i råd med dem hva han skulle gjøre med ham.

18 Og det skjedde at de sa til kongen: Bring ham hit så vi kan spørre ham ut. Og kongen befalte at han skulle føres frem for dem.

And it came to pass that they were angry with him; and they took him and carried him bound before the king, and said unto the king: Behold, we have brought a man before thee who has prophesied evil concerning thy people, and saith that God will destroy them.

And he also prophesieth evil concerning thy life, and saith that thy life shall be as a garment in a furnace of fire.

And again, he saith that thou shalt be as a stalk, even as a dry stalk of the field, which is run over by the beasts and trodden under foot.

And again, he saith thou shalt be as the blossoms of a thistle, which, when it is fully ripe, if the wind bloweth, it is driven forth upon the face of the land. And he pretendeth the Lord hath spoken it. And he saith all this shall come upon thee except thou repent, and this because of thine iniquities.

And now, O king, what great evil hast thou done, or what great sins have thy people committed, that we should be condemned of God or judged of this man?

And now, O king, behold, we are guiltless, and thou, O king, hast not sinned; therefore, this man has lied concerning you, and he has prophesied in vain.

And behold, we are strong, we shall not come into bondage, or be taken captive by our enemies; yea, and thou hast prospered in the land, and thou shalt also prosper.

Behold, here is the man, we deliver him into thy hands; thou mayest do with him as seemeth thee good.

And it came to pass that king Noah caused that Abinadi should be cast into prison; and he commanded that the priests should gather themselves together that he might hold a council with them what he should do with him.

And it came to pass that they said unto the king: Bring him hither that we may question him; and the king commanded that he should be brought before them.

19 Og de begynte å spørre ham ut så de kunne sette ham fast så de derved kunne få noe å anklage ham for. Men han svarte dem frimodig, og til deres store forundring imøtegikk han alle deres spørsmål. For han imøtegikk alle deres spørsmål og gjorde alle deres ord til skamme.

20 Og det skjedde at en av dem sa til ham: Hva betyr de ord som er skrevet og som våre fedre har undervist om og som lyder slik:

21 Hvor fagre er på fjellene hans føtter som kommer med gledesbud, som forkynner fred, som bærer godt budskap, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din Gud regjerer.

22 Dine vektere løfter røsten, de jubler alle sammen. For like for sine øyne ser de at Herren skal bringe Sion tilbake.

23 Bryt ut i jubel, syng, Jerusalems ruiner! For Herren har trøstet sitt folk, han har forløst Jerusalem.

24 Herren har blottet sin hellige arm for alle nasjoners øyne, og alle jordens ender får se vår Guds frelse?

25 Og nå sa Abinadi til dem: Er dere prester og påberoper dere å undervise dette folk og forstå profetiens ånd, og likevel ønsker dere å vite av meg hva disse ting betyr?

26 Jeg sier dere, ve over dere fordi dere forvrenger Herrens veier! For hvis dere forstår disse ting, da har dere ikke undervist om dem. Derfor har dere forvrengt Herrens veier.

27 Dere har ikke forsøkt å forstå med hjertet, derfor har dere ikke vært vise. Derfor, hva lærer dere dette folk?

28 Og de sa: Vi lærer dem Moseloven.

29 Og videre sa han til dem: Hvis dere lærer dem Moseloven, hvorfor holder dere den ikke? Hvorfor legger dere deres elsk på rikdommer? Hvorfor bedriver dere hor og øder deres krefter med skjøger, ja, og får dette folk til å begå synd så Herren har grunn til å sende meg for å profetere mot dette folk, ja, en stor ondskap mot dette folk?

And they began to question him, that they might cross him, that thereby they might have wherewith to accuse him; but he answered them boldly, and withstood all their questions, yea, to their astonishment; for he did withstand them in all their questions, and did confound them in all their words.

And it came to pass that one of them said unto him: What meaneth the words which are written, and which have been taught by our fathers, saying:

How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings; that publisheth peace; that bringeth good tidings of good; that publisheth salvation; that saith unto Zion, Thy God reigneth;

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion;

Break forth into joy; sing together ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem;

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations, and all the ends of the earth shall see the salvation of our God?

And now Abinadi said unto them: Are you priests, and pretend to teach this people, and to understand the spirit of prophesying, and yet desire to know of me what these things mean?

I say unto you, wo be unto you for perverting the ways of the Lord! For if ye understand these things ye have not taught them; therefore, ye have perverted the ways of the Lord.

Ye have not applied your hearts to understanding; therefore, ye have not been wise. Therefore, what teach ye this people?

And they said: We teach the law of Moses.

And again he said unto them: If ye teach the law of Moses why do ye not keep it? Why do ye set your hearts upon riches? Why do ye commit whoredoms and spend your strength with harlots, yea, and cause this people to commit sin, that the Lord has cause to send me to prophesy against this people, yea, even a great evil against this people?

30 Vet dere ikke at jeg taler sannheten? Jo, dere vet at jeg taler sannheten, og dere burde skjelve for Gud.

31 Og det skal skje at dere skal bli slått for deres misgjeringer, for dere har sagt at dere underviser i Moseloven. Og hva vet dere om Moseloven? Kommer frelse ved Moseloven? Hva sier dere?

32 Og de svarte og sa at frelse kom ved Moseloven.

33 Men Abinadi sa til dem: Jeg vet at hvis dere holder Guds bud, vil dere bli frelst, ja, hvis dere holder de bud Herren ga til Moses på fjellet Sinai, da han sa:

34 Jeg er Herren din Gud, som førte deg ut av landet Egypt, ut av trelldommens hus.

35 Du skal ikke ha noen annen Gud enn meg.

36 Du skal ikke gjøre deg noe utskåret bilde eller noen avbildning av det som er oppe i himmelen, eller av det som er nede på jorden.

37 Nå sa Abinadi til dem: Har dere gjort alt dette? Jeg sier dere, nei, det har dere ikke. Og har dere lært dette folk at de skulle gjøre alle disse ting? Jeg sier dere, nei, det har dere ikke.

Know ye not that I speak the truth? Yea, ye know that I speak the truth; and you ought to tremble before God.

And it shall come to pass that ye shall be smitten for your iniquities, for ye have said that ye teach the law of Moses. And what know ye concerning the law of Moses? Doth salvation come by the law of Moses? What say ye?

And they answered and said that salvation did come by the law of Moses.

But now Abinadi said unto them: I know if ye keep the commandments of God ye shall be saved; yea, if ye keep the commandments which the Lord delivered unto Moses in the mount of Sinai, saying:

I am the Lord thy God, who hath brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage.

Thou shalt have no other God before me.

Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of any thing in heaven above, or things which are in the earth beneath.

Now Abinadi said unto them, Have ye done all this? I say unto you, Nay, ye have not. And have ye taught this people that they should do all these things? I say unto you, Nay, ye have not.

Mosiah 13

- 1 Og nå, da kongen hadde hørt disse ord, sa han til sine prester: Før denne person bort og slå ham ihjel. Hva har vi med ham å gjøre, for han er gal.
- 2 Og de gikk frem og forsøkte å legge hånd på ham, men han motsto dem og sa til dem:
- 3 Rør meg ikke, for Gud skal slå dere hvis dere legger hånd på meg, for jeg har ikke fremført det budskap Herren sendte meg for å fremføre, heller ikke har jeg fortalt dere det som dere ba meg om å fortelle. Derfor vil ikke Gud tillate at jeg skal bli drept på dette tidspunkt.
- 4 Men jeg må utføre de befalinger som Gud har befalt meg, og fordi jeg har fortalt dere sannheten, er dere sinte på meg. Og videre, fordi jeg har talt Guds ord, har dere stemplet meg som gal.
- 5 Nå skjedde det at etter at Abinadi hadde talt disse ord, våget ikke kong Noahs folk å legge hånd på ham, for Herrens Ånd var over ham, og hans ansikt skinte med umåtelig glans, slik som Moses' ansikt skinte da han var på Sinai berg mens han talte med Herren.
- 6 Og han talte med kraft og myndighet fra Gud, og han fortsatte med disse ord og sa:
- 7 Dere ser at dere ikke har makt til å slå meg ihjel, derfor fullfører jeg mitt budskap. Ja, og jeg forstår at det skjærer dere i hjertet fordi jeg forteller dere sannheten om deres synder.
- 8 Ja, og mine ord fyller dere med forundring og forbause og med vrede.
- 9 Men jeg fullfører mitt budskap, og da spiller det ingen rolle hvor jeg går hen bare jeg blir frelst.
- 10 Men så mye sier jeg dere at hva dere gjør med meg heretter, skal være som et bilde på og en skygge av ting som skal komme.
- 11 Og nå leser jeg resten av Guds bud for dere, for jeg forstår at de ikke er skrevet i deres hjerter, og jeg forstår at dere har studert og undervist i synd det meste av deres liv.

Mosiah 13

And now when the king had heard these words, he said unto his priests: Away with this fellow, and slay him; for what have we to do with him, for he is mad.

And they stood forth and attempted to lay their hands on him; but he withstood them, and said unto them:

Touch me not, for God shall smite you if ye lay your hands upon me, for I have not delivered the message which the Lord sent me to deliver; neither have I told you that which ye requested that I should tell; therefore, God will not suffer that I shall be destroyed at this time.

But I must fulfil the commandments wherewith God has commanded me; and because I have told you the truth ye are angry with me. And again, because I have spoken the word of God ye have judged me that I am mad.

Now it came to pass after Abinadi had spoken these words that the people of king Noah durst not lay their hands on him, for the Spirit of the Lord was upon him; and his face shone with exceeding luster, even as Moses' did while in the mount of Sinai, while speaking with the Lord.

And he spake with power and authority from God; and he continued his words, saying:

Ye see that ye have not power to slay me, therefore I finish my message. Yea, and I perceive that it cuts you to your hearts because I tell you the truth concerning your iniquities.

Yea, and my words fill you with wonder and amazement, and with anger.

But I finish my message; and then it matters not whither I go, if it so be that I am saved.

But this much I tell you, what you do with me, after this, shall be as a type and a shadow of things which are to come.

And now I read unto you the remainder of the commandments of God, for I perceive that they are not written in your hearts; I perceive that ye have studied and taught iniquity the most part of your lives.

12 Og nå, dere husker at jeg sa til dere: Du skal ikke gjøre deg noe utskåret bilde eller noen avbildning av det som er oppe i himmelen, eller av det som er nede på jorden, eller av det som er i vannet under jorden.

13 Og videre: Du skal ikke tilbe dem og heller ikke tjene dem. For jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedrenes synder på barna inntil tredje og fjerde generasjon av dem som hater meg,

14 og viser barmhjertighet mot tusener av dem som elsker meg og holder mine bud.

15 Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn, for Herren vil ikke holde den uskyldig som misbraker hans navn.

16 Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig.

17 Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning, 18 men på den syvende dag, Herren din Guds sabbat, skal du ikke gjøre noe arbeide, hverken du eller din sønn eller din datter, din trell eller din trelkvinne, heller ikke ditt fe eller den fremmede som er innenfor dine porter.

19 For på seks dager skapte Herren himmelen og jorden og havet og alt som i dem er. Derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den.

20 Hedre din far og din mor, så dine dager kan bli mange i det land som Herren din Gud gir deg.

21 Du skal ikke slå ihjel.

22 Du skal ikke drive hor. Du skal ikke stjele.

23 Du skal ikke si falskt vitnesbyrd mot din neste.

24 Du skal ikke begjære din nestes hus. Du skal ikke begjære din nestes hustru eller hans tjener eller hans tjenestekvinne eller hans okse eller hans esel eller noe annet som hører din neste til.

25 Og det skjedde at etter at Abinadi hadde endt disse uttalelser, sa han til dem: Har dere lært dette folk at de skulle sørge for å gjøre alle disse ting for å holde disse bud?

And now, ye remember that I said unto you: Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of things which are in heaven above, or which are in the earth beneath, or which are in the water under the earth.

And again: Thou shalt not bow down thyself unto them, nor serve them; for I the Lord thy God am a jealous God, visiting the iniquities of the fathers upon the children, unto the third and fourth generations of them that hate me;

And showing mercy unto thousands of them that love me and keep my commandments.

Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain; for the Lord will not hold him guiltless that taketh his name in vain.

Remember the sabbath day, to keep it holy.

Six days shalt thou labor, and do all thy work;

But the seventh day, the sabbath of the Lord thy God, thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates;

For in six days the Lord made heaven and earth, and the sea, and all that in them is; wherefore the Lord blessed the sabbath day, and hallowed it.

Honor thy father and thy mother, that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.

Thou shalt not kill.

Thou shalt not commit adultery. Thou shalt not steal.

Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.

Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.

And it came to pass that after Abinadi had made an end of these sayings that he said unto them: Have ye taught this people that they should observe to do all these things for to keep these commandments?

26 Jeg sier dere nei, for hvis dere hadde gjort det, ville ikke Herren ha bedt meg om å stå frem og profetere ondt om dette folk.

27 Og nå, dere har sagt at frelse kommer ved Moseloven. Jeg sier dere at det fremdeles er nødvendig at dere holder Moseloven, men jeg sier dere at den tid skal komme da det ikke lenger skal være nødvendig å holde Moseloven.

28 Og videre sier jeg dere at frelse ikke kommer ved loven alene, og om det ikke var for forsoningen som Gud selv skal utføre for sitt folks synder og misgjerninger, måtte de uunngåelig gå til grunne til tross for Moseloven.

29 Og nå sier jeg til dere at det var nødvendig at en lov ble gitt til Israels barn, ja, til og med en meget streng lov, for de var et gjenstridig folk som var raske til å begå synd og sene til å huske Herren sin Gud.

30 Derfor fikk de en lov, ja, en lov med ytre handlinger og ordinanser, en lov som de måtte følge nøye fra dag til dag for å minne dem om Gud og deres plikt mot ham.

31 Men se, jeg sier dere at alle disse ting var et bilde på noe som skulle komme.

32 Og nå, forsto de loven? Jeg sier dere nei, ikke alle forsto loven, og dette på grunn av deres hårde hjerter. For de forsto ikke at intet menneske kan bli frelst uten ved Guds forløsning.

33 For se, profeterte ikke Moses til dem om Messias som skulle komme, og at Gud skulle forløse sitt folk? Jo, og også alle profetene som har profetert helt siden verdens begynnelse – har de ikke sagt et eller annet om disse ting?

34 Har de ikke sagt at Gud selv skulle komme ned blant menneskenes barn og påta seg et menneskes skikkelse og gå frem i stor kraft på jorden?

35 Ja, og har de ikke også sagt at han skulle tilveiebringe de dødes oppstandelse og at han selv skulle bli mishandlet og plaget?

I say unto you, Nay; for if ye had, the Lord would not have caused me to come forth and to prophesy evil concerning this people.

And now ye have said that salvation cometh by the law of Moses. I say unto you that it is expedient that ye should keep the law of Moses as yet; but I say unto you, that the time shall come when it shall no more be expedient to keep the law of Moses.

And moreover, I say unto you, that salvation doth not come by the law alone; and were it not for the atonement, which God himself shall make for the sins and iniquities of his people, that they must unavoidably perish, notwithstanding the law of Moses.

And now I say unto you that it was expedient that there should be a law given to the children of Israel, yea, even a very strict law; for they were a stiffnecked people, quick to do iniquity, and slow to remember the Lord their God;

Therefore there was a law given them, yea, a law of performances and of ordinances, a law which they were to observe strictly from day to day, to keep them in remembrance of God and their duty towards him.

But behold, I say unto you, that all these things were types of things to come.

And now, did they understand the law? I say unto you, Nay, they did not all understand the law; and this because of the hardness of their hearts; for they understood not that there could not any man be saved except it were through the redemption of God.

For behold, did not Moses prophesy unto them concerning the coming of the Messiah, and that God should redeem his people? Yea, and even all the prophets who have prophesied ever since the world began—have they not spoken more or less concerning these things?

Have they not said that God himself should come down among the children of men, and take upon him the form of man, and go forth in mighty power upon the face of the earth?

Yea, and have they not said also that he should bring to pass the resurrection of the dead, and that he, himself, should be oppressed and afflicted?

Mosiah 14

- 1 Ja, sier ikke Jesaja: Hvem har trodd vårt budskap, og for hvem er Herrens arm åpenbart?
- 2 For han skal vokse opp som en sart plante for hans åsyn og som et rotskudd av tørr jord, og han har ingen trekk og det er ingen prakt eller skjønnhet ved ham som får oss til å like ham når vi ser ham.
- 3 Han er foraktet og forkastet av mennesker, en mann med bekymringer og kjent med sorg. Og vi skjulte våre ansikter for ham, han var foraktet, og vi aktet ham for intet.
- 4 Han har visselig båret våre sorger, og våre bekymringer har han påtatt seg, men vi betraktet ham som slått, knuget ned av Gud og plaget.
- 5 Men han ble såret for våre overtredelser, han ble knust for våre misgjerninger, straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.
- 6 Vi har alle gått vill som får, hver og en av oss har gått sin egen vei, og alle våre synder har Herren lagt på ham.
- 7 Han ble mishandlet og han ble plaget, likevel opplot han ikke sin munn. Han føres som et lam til slaktebenken, og likesom et får er stumt for den som klipper det, så opplot han ikke sin munn.
- 8 Han ble tatt fra fengsel og fra dom, og hvem skal fortelle om hans slekt? For han ble revet ut av de levendes land, for mitt folks overtredelser ble han drept.
- 9 Og han fikk sin grav hos de ugudelige og var hos den rike i sin død, for han hadde ikke gjort noe ondt, heller ikke var det svik i hans munn.
- 10 Likevel hadde Herren behag i å knuse ham, han har påført ham sorg. Når du skal la hans sjel bli et offer for synd, vil han se sin ætt. Han skal forlenge hans dager, og Herrens velbehag skal ha fremgang ved hans hånd.
- 11 Han skal se hans sjels møye og skal være tilfreds. Ved sin kunnskap skal min rettferdige tjener rettferdiggjøre mange, for han skal bære deres misgjerninger.

Mosiah 14

Yea, even doth not Isaiah say: Who hath believed our report, and to whom is the arm of the Lord revealed?

For he shall grow up before him as a tender plant, and as a root out of dry ground; he hath no form nor comeliness; and when we shall see him there is no beauty that we should desire him.

He is despised and rejected of men; a man of sorrows, and acquainted with grief; and we hid as it were our faces from him; he was despised, and we esteemed him not.

Surely he has borne our griefs, and carried our sorrows; yet we did esteem him stricken, smitten of God, and afflicted.

But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities; the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed.

All we, like sheep, have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquities of us all.

He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth; he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb so he opened not his mouth.

He was taken from prison and from judgment; and who shall declare his generation? For he was cut off out of the land of the living; for the transgressions of my people was he stricken.

And he made his grave with the wicked, and with the rich in his death; because he had done no evil, neither was any deceit in his mouth.

Yet it pleased the Lord to bruise him; he hath put him to grief; when thou shalt make his soul an offering for sin he shall see his seed, he shall prolong his days, and the pleasure of the Lord shall prosper in his hand.

He shall see the travail of his soul, and shall be satisfied; by his knowledge shall my righteous servant justify many; for he shall bear their iniquities.

12   Derfor vil jeg gi ham en del med de store, og han skal dele byttet med de sterke, for han har uttømt sin sjel til døden, og han ble regnet blant overtredere, og han barmanges synd og gikk i forbønn for overtredere.

Therefore will I divide him a portion with the great, and he shall divide the spoil with the strong; because he hath poured out his soul unto death; and he was numbered with the transgressors; and he bore the sins of many, and made intercession for the transgressors.

Mosiah 15

- 1 Og nå sa Abinadi til dem: Jeg vil dere skal forstå at Gud selv skal komme ned blant menneskenes barn og skal forløse sitt folk.
- 2 Og fordi han bor i kjød, skal han kalles Guds Sønn, og fordi han har underkastet kjødet Faderens vilje, er han Faderen og Sønnen –
- 3 Faderen fordi han ble unnfanget ved Guds kraft, og Sønnen på grunn av kjødet. Slik blir han Faderen og Sønnen.
- 4 Og de er én Gud, ja, selve himmelens og jordens evige Fader.
- 5 Og slik blir kjødet underkastet Ånden – eller Sønnen Faderen, som er én Gud – utholder fristelse og gir ikke etter for fristelsen, men han lar seg spotte og piske og bli utstøtt og vraket av sitt folk.
- 6 Og etter alt dette, og etter å ha utført mange mektige mirakler blant menneskenes barn, skal han føres bort, ja, akkurat som Jesaja sa: Og lik et får som tier når de klipper det, så opplot han ikke sin munn.
- 7 Ja, akkurat slik skal han føres bort, korsfestes og drepes, så kjødet blir underkastet døden, og Sønnens vilje blir oppslukt av Faderens vilje.
- 8 Og slik bryter Gud dødens bånd, da han har seiret over døden og gir Sønnen makt til å gå i forbønn for menneskenes barn –
- 9 og har fart opp til himmelen og har inderlig barmhjertighet, er fylt av medlidenhet mot menneskenes barn, står mellom dem og rettferdigheten, har brutt dødens bånd, påtatt seg deres synder og deres overtredelser, har forløst dem og tilfredsstilt rettferdighetens krav.
- 10 Og nå sier jeg til dere: Hvem skal fortelle om hans slekt? Se, jeg sier til dere at når hans sjel er gjort til et offer for synd, skal han se sin ætt. Og hva sier dere nå? Og hvem skal bli hans ætt?

Mosiah 15

And now Abinadi said unto them: I would that ye should understand that God himself shall come down among the children of men, and shall redeem his people.

And because he dwelleth in flesh he shall be called the Son of God, and having subjected the flesh to the will of the Father, being the Father and the Son—

The Father, because he was conceived by the power of God; and the Son, because of the flesh; thus becoming the Father and Son—

And they are one God, yea, the very Eternal Father of heaven and of earth.

And thus the flesh becoming subject to the Spirit, or the Son to the Father, being one God, suffereth temptation, and yieldeth not to the temptation, but suffereth himself to be mocked, and scourged, and cast out, and disowned by his people.

And after all this, after working many mighty miracles among the children of men, he shall be led, yea, even as Isaiah said, as a sheep before the shearer is dumb, so he opened not his mouth.

Yea, even so he shall be led, crucified, and slain, the flesh becoming subject even unto death, the will of the Son being swallowed up in the will of the Father.

And thus God breaketh the bands of death, having gained the victory over death; giving the Son power to make intercession for the children of men—

Having ascended into heaven, having the bowels of mercy; being filled with compassion towards the children of men; standing betwixt them and justice; having broken the bands of death, taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.

And now I say unto you, who shall declare his generation? Behold, I say unto you, that when his soul has been made an offering for sin he shall see his seed. And now what say ye? And who shall be his seed?

11 Se, jeg sier dere at alle som har hørt profetenes ord, ja, alle de hellige profeter som har profetert om Herrens komme, jeg sier til dere at alle de som har lyttet til deres ord og trodd at Herren ville forløse sitt folk, og har sett frem til den dag for å få forlatelse for sine synder, jeg sier dere at disse er hans ætt, eller de er arvinger til Guds rike.

12 For disse er de hvis synder han har båret, disse er de for hvem han døde for å forløse dem fra deres overtredelser. Og nå, er ikke de hans ætt?

13 Jo, og er ikke profetene enhver som har åpnet sin munn for å profetere som ikke har falt i overtredelse, jeg mener alle de hellige profeter helt siden verdens begynnelse? Jeg sier dere at de er hans ætt.

14 Og det er disse som har forkynt fred, som har bragt godt budskap om det gode, som har forkynt frelse og sagt til Sion: Din Gud regjerer!

15 Og hvor fagre var ikke deres føtter på fjellene!

16 Og videre, hvor fagre er ikke deres føtter på fjellene som fremdeles forkynner fred!

17 Og videre, hvor fagre er ikke deres føtter på fjellene som heretter skal forkynne fred, ja, fra nå av og for evig!

18 Og se, jeg sier dere at dette er ikke alt. For, hvor fagre er ikke hans føtter på fjellene som kommer med gledesbud, som oppretter fred, ja, Herren selv som har forløst sitt folk, ja, han som har skjenket frelse til sitt folk.

19 For hadde det ikke vært for forløsningen som han har utført for sitt folk, og som ble beredt fra verdens grunnvoll ble lagt, jeg sier dere, at om det ikke hadde vært for dette, måtte hele menneskeheten ha gått til grunne.

20 Men se, dødens bånd skal brytes, og Sønnen regjerer og har makt over de døde. Derfor tilveiebringer han de dødes oppstandelse.

21 Og det kommer en oppstandelse, endog en første oppstandelse, ja, endog en oppstandelse for dem som har levet og som lever og som skal leve like frem til Kristi oppstandelse, for Kristus skal han kalles.

Behold I say unto you, that whosoever has heard the words of the prophets, yea, all the holy prophets who have prophesied concerning the coming of the Lord—I say unto you, that all those who have hearkened unto their words, and believed that the Lord would redeem his people, and have looked forward to that day for a remission of their sins, I say unto you, that these are his seed, or they are the heirs of the kingdom of God.

For these are they whose sins he has borne; these are they for whom he has died, to redeem them from their transgressions. And now, are they not his seed?

Yea, and are not the prophets, every one that has opened his mouth to prophesy, that has not fallen into transgression, I mean all the holy prophets ever since the world began? I say unto you that they are his seed.

And these are they who have published peace, who have brought good tidings of good, who have published salvation; and said unto Zion: Thy God reigneth!

And O how beautiful upon the mountains were their feet!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those that are still publishing peace!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those who shall hereafter publish peace, yea, from this time henceforth and forever!

And behold, I say unto you, this is not all. For O how beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings, that is the founder of peace, yea, even the Lord, who has redeemed his people; yea, him who has granted salvation unto his people;

For were it not for the redemption which he hath made for his people, which was prepared from the foundation of the world, I say unto you, were it not for this, all mankind must have perished.

But behold, the bands of death shall be broken, and the Son reigneth, and hath power over the dead; therefore, he bringeth to pass the resurrection of the dead.

And there cometh a resurrection, even a first resurrection; yea, even a resurrection of those that have been, and who are, and who shall be, even until the resurrection of Christ—for so shall he be called.

22 Og alle profetene, alle som har trodd på deres ord, og alle som har holdt Guds bud, skal oppstå og komme frem i den første oppstandelse. Derfor er de den første oppstandelse.

23 De oppreises for å bo hos Gud som har forløst dem, og slik får de evig liv gjennom Kristus, som har brutt dødens bånd.

24 Og disse er de som har del i den første oppstandelse, og disse er de som døde i uvitenhet før Kristus kom, uten at frelsen ble forkynt for dem. Og slik tilveiebringer Herren gjenopprettelse for dem, og de har del i den første oppstandelse eller har evig liv, for de er forløst av Herren.

25 Og små barn har også evig liv.

26 Men se og frykt og bev for Gud. For dere burde skjelve, for Herren forløser ingen slike som gjør opprør mot ham og dør i sine synder, ja, alle dem som har omkommet i sine synder helt siden verdens begynnelse, som bevisst har gjort opprør mot Gud, som har kjent Guds bud og ikke har villet holde dem, disse er de som ikke har noen del i den første oppstandelse.

27 Derfor, burde dere ikke skjelve? For frelse kommer ikke til noen slike, for Herren har ikke forløst noen slike, heller ikke kan han forløse slike, for han kan ikke motsi seg selv, for han kan ikke avvise rettferdigheten når den gjør sitt krav gjeldende.

28 Og nå sier jeg til dere at den tid skal komme da Herrens frelse skal bli forkynt for alle nasjoner, slekter, tungemål og folk.

29 Ja, Herre, dine vektere skal heve røsten, de jubler alle sammen. For like for sine øyne ser de at Herren skal bringe Sion tilbake.

30 Bryt ut i jubel, syng, Jerusalems ruiner! For Herren har trøstet sitt folk, han har forløst Jerusalem.

31 Herren har blottet sin hellige arm for alle nasjoners øyne, og alle jordens ender skal se vår Guds frelse.

And now, the resurrection of all the prophets, and all those that have believed in their words, or all those that have kept the commandments of God, shall come forth in the first resurrection; therefore, they are the first resurrection.

They are raised to dwell with God who has redeemed them; thus they have eternal life through Christ, who has broken the bands of death.

And these are those who have part in the first resurrection; and these are they that have died before Christ came, in their ignorance, not having salvation declared unto them. And thus the Lord bringeth about the restoration of these; and they have a part in the first resurrection, or have eternal life, being redeemed by the Lord.

And little children also have eternal life.

But behold, and fear, and tremble before God, for ye ought to tremble; for the Lord redeemeth none such that rebel against him and die in their sins; yea, even all those that have perished in their sins ever since the world began, that have wilfully rebelled against God, that have known the commandments of God, and would not keep them; these are they that have no part in the first resurrection.

Therefore ought ye not to tremble? For salvation cometh to none such; for the Lord hath redeemed none such; yea, neither can the Lord redeem such; for he cannot deny himself; for he cannot deny justice when it has its claim.

And now I say unto you that the time shall come that the salvation of the Lord shall be declared to every nation, kindred, tongue, and people.

Yea, Lord, thy watchmen shall lift up their voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye, when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of our God.

Mosiah 16

- 1 Og nå skjedde det at etter at Abinadi hadde talt disse ord, rakte han ut sin hånd og sa: Den tid skal komme da alle skal se Herrens frelse, da alle nasjoner, slekter, tungemål og folk skal se øye til øye og skal bekjenne for Gud at hans straffedommer er rettferdige.
- 2 Og da skal de ugudelige bli utstøtt, og de skal ha grunn til å hyle og gråte og jamre seg og skjære tenner, og dette fordi de ikke ville lytte til Herrens røst. Derfor, Herren forløser dem ikke.
- 3 For de er kjødelige og djevleske, og djvelen har makt over dem, ja, den gamle slange som dåret våre første foreldre, og dette forårsaket deres fall og var årsak til at hele menneskeheten ble kjødelig, sanselig og djevlesk, istand til å skjelne mellom godt og ondt og underkaste seg djvelen.
- 4 Slik ble hele menneskeheten fortapt, og se, de ville for alltid ha vært fortapt hvis ikke Gud hadde forløst sitt folk fra deres fortapte og falne tilstand.
- 5 Men husk at den som holder fast ved sin egen kjødelige natur og fortsetter på syndens veier og gjør opprør mot Gud, forblir i sin falne tilstand, og djvelen har all makt over ham. Derfor er det for ham som om ingen forløsning var utført, da han er en fiende av Gud, og djvelen er også en fiende av Gud.
- 6 Og videre, hvis Kristus ikke hadde kommet til verden – jeg taler nå om det som skal skje som om det allerede hadde skjedd – kunne det ikke ha vært noen forløsning.
- 7 Og hvis Kristus ikke hadde oppstått fra de døde eller hadde brutt dødens bånd, så graven ikke skulle ha noen seier og døden ikke skulle ha noen brodd, kunne det ikke ha vært noen oppstandelse.
- 8 Men det er en oppstandelse, derfor har ikke graven noen seier, og dødens brodd er oppslukt i Kristus.
- 9 Han er verdens lys og liv, ja, et lys som er uendelig som aldri kan fordunkles, ja, og også et liv som er uendelig, så det aldri mer kan bli noen død.

Mosiah 16

And now, it came to pass that after Abinadi had spoken these words he stretched forth his hand and said: The time shall come when all shall see the salvation of the Lord; when every nation, kindred, tongue, and people shall see eye to eye and shall confess before God that his judgments are just.

And then shall the wicked be cast out, and they shall have cause to howl, and weep, and wail, and gnash their teeth; and this because they would not hearken unto the voice of the Lord; therefore the Lord redeemeth them not.

For they are carnal and devilish, and the devil has power over them; yea, even that old serpent that did beguile our first parents, which was the cause of their fall; which was the cause of all mankind becoming carnal, sensual, devilish, knowing evil from good, subjecting themselves to the devil.

Thus all mankind were lost; and behold, they would have been endlessly lost were it not that God redeemed his people from their lost and fallen state.

But remember that he that persists in his own carnal nature, and goes on in the ways of sin and rebellion against God, remaineth in his fallen state and the devil hath all power over him. Therefore he is as though there was no redemption made, being an enemy to God; and also is the devil an enemy to God.

And now if Christ had not come into the world, speaking of things to come as though they had already come, there could have been no redemption.

And if Christ had not risen from the dead, or have broken the bands of death that the grave should have no victory, and that death should have no sting, there could have been no resurrection.

But there is a resurrection, therefore the grave hath no victory, and the sting of death is swallowed up in Christ.

He is the light and the life of the world; yea, a light that is endless, that can never be darkened; yea, and also a life which is endless, that there can be no more death.

10 For dette dødelige skal bli ikledd udødelighet, og denne forkrenkelighet skal bli ikledd uforkrenkelighet og skal føres frem for Guds domstol for å bli dømt av ham ifølge sine gjerninger, enten de er gode eller onde –

11 hvis de er gode, oppstår de til uendelig liv og lykke, og hvis de er onde, oppstår de til uendelig fordømmelse, idet de blir overlatt til djevelen, som har overmannet dem, og det er fordømmelse –

12 for de har vandret etter sin egen kjødelige vilje og at-
trå, og påkalte aldri Herren mens barmhjertighetens ar-
mer var utrakt mot dem. For barmhjertighetens armer
var utrakt mot dem, og de ville ikke. De ble advart mot
sine synder, og likevel ville de ikke forlate dem. Og de
ble befalt å omvende seg, og likevel ville de ikke omven-
de seg.

13 Og nå, burde dere så ikke skjelve, omvende dere fra
deres synder og huske at det bare er i og gjennom
Kristus dere kan bli frelst?

14 Derfor, hvis dere underviser i Moseloven, så undervis
også om at den er en skygge av de ting som skal komme.

15 Lær dem at forløsning kommer gjennom Kristus,
Herren, som i sannhet er Den Evige Fader. Amen.

Even this mortal shall put on immortality, and this
corruption shall put on incorruption, and shall be
brought to stand before the bar of God, to be judged of
him according to their works whether they be good or
whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of endless life and
happiness; and if they be evil, to the resurrection of end-
less damnation, being delivered up to the devil, who
hath subjected them, which is damnation—

Having gone according to their own carnal wills and
desires; having never called upon the Lord while the
arms of mercy were extended towards them; for the
arms of mercy were extended towards them, and they
would not; they being warned of their iniquities and yet
they would not depart from them; and they were com-
manded to repent and yet they would not repent.

And now, ought ye not to tremble and repent of your
sins, and remember that only in and through Christ ye
can be saved?

Therefore, if ye teach the law of Moses, also teach
that it is a shadow of those things which are to come—

Teach them that redemption cometh through Christ
the Lord, who is the very Eternal Father. Amen.

Mosiah 17

- 1 Og nå skjedde det at da Abinadi hadde avsluttet disse uttalelsene, befalte kongen at prestene skulle gripe ham og sørge for at han ble henrettet.
- 2 Men det var en blant dem hvis navn var Alma, og han var også en etterkommer av Nephi. Og han var en ung mann, og han trodde de ord som Abinadi hadde uttalt, for han kjente til de synder Abinadi hadde beskyldt dem for. Derfor begynte han å be kongen innstendig om at han ikke måtte være sint på Abinadi, men la ham dra bort i fred.
- 3 Men dette gjorde kongen enda mer rasende, og han befalte at Alma skulle vises bort fra dem og sendte sine tjenere etter ham så de kunne slå ham ihjel.
- 4 Men han flyktet fra dem og gjemte seg, så de ikke fant ham. Og mens han holdt seg skjult i mange dager, skrev han ned alle de ord som Abinadi hadde uttalt.
- 5 Og det skjedde at kongen lot sin livvakt omringe Abinadi og gripe ham, og de bandt ham og kastet ham i fengsel.
- 6 Og etter tre dager, etter å ha rådført seg med sine prester, lot han ham igjen bli ført frem for seg.
- 7 Og han sa til ham: Abinadi, vi har funnet noe å anklage deg for, og du fortjener å dø.
- 8 For du har sagt at Gud selv skal komme ned blant menneskenes barn, og på grunn av dette skal du bli drept hvis du ikke vil tilbakekalle alle de onde ord du har uttalt om meg og mitt folk.
- 9 Da sa Abinadi til ham: Jeg sier deg at jeg vil ikke tilbakekalle de ord jeg har talt til deg om dette folk, for de er sanne. Og for at dere kan vite at de er sanne, har jeg selv overgitt meg i deres hender.
- 10 Ja, og jeg vil lide endog til døden, og jeg vil ikke tilbakekalle mine ord, og de skal stå som et vitnesbyrd mot dere. Og hvis dere slår meg ihjel, vil dere utgyte uskyldig blod, og dette skal også stå som et vitnesbyrd mot dere på den siste dag.

Mosiah 17

And now it came to pass that when Abinadi had finished these sayings, that the king commanded that the priests should take him and cause that he should be put to death.

But there was one among them whose name was Alma, he also being a descendant of Nephi. And he was a young man, and he believed the words which Abinadi had spoken, for he knew concerning the iniquity which Abinadi had testified against them; therefore he began to plead with the king that he would not be angry with Abinadi, but suffer that he might depart in peace.

But the king was more wroth, and caused that Alma should be cast out from among them, and sent his servants after him that they might slay him.

But he fled from before them and hid himself that they found him not. And he being concealed for many days did write all the words which Abinadi had spoken.

And it came to pass that the king caused that his guards should surround Abinadi and take him; and they bound him and cast him into prison.

And after three days, having counseled with his priests, he caused that he should again be brought before him.

And he said unto him: Abinadi, we have found an accusation against thee, and thou art worthy of death.

For thou hast said that God himself should come down among the children of men; and now, for this cause thou shalt be put to death unless thou wilt recall all the words which thou hast spoken evil concerning me and my people.

Now Abinadi said unto him: I say unto you, I will not recall the words which I have spoken unto you concerning this people, for they are true; and that ye may know of their surety I have suffered myself that I have fallen into your hands.

Yea, and I will suffer even until death, and I will not recall my words, and they shall stand as a testimony against you. And if ye slay me ye will shed innocent blood, and this shall also stand as a testimony against you at the last day.

11 Og nå var kong Noah nær ved å løslate ham, for han fryktet hans ord, for han fryktet at Guds straffedommer ville komme over ham.

12 Men prestene hevet sin røst mot ham og begynte å anklage ham og sa: Han har hånet kongen. Derfor ble kongen oppegget til vrede mot ham, og han utleverte ham så han kunne bli slått ihjel.

13 Og det skjedde at de tok ham og bandt ham og pisket ham med brennende kvister, ja, helt til han døde.

14 Og da flammene begynte å svi og brenne ham, ropte han til dem og sa:

15 Se, likesom dere har gjort med meg, slik skal det skje at deres etterkommere skal la mange lide de smerter som jeg lider – ja, dødens smerter ved ild – og dette fordi de tror på Herren sin Guds frelse.

16 Og det skal skje at dere skal bli plaget med alle slags sykdommer på grunn av deres synder.

17 Ja, og dere skal bli slått fra alle kanter og skal bli jaget og adspredt hit og dit, som en vill hjord jages av ville og glupske dyr.

18 Og på den dag skal dere bli jaget, og dere skal bli grepet av deres fienders hånd, og da skal dere lide slik jeg lider, dødens smerter ved ild.

19 Slik rammer Gud dem med sin hevn som dreper hans folk. O Gud, motta min sjel.

20 Og nå, da Abinadi hadde sagt disse ord, falt han om og hadde lidd døden ved ild. Ja, han var blitt drept fordi han ikke ville fornekte Guds bud og hadde beseglet sannheten av sine ord med sin død.

And now king Noah was about to release him, for he feared his word; for he feared that the judgments of God would come upon him.

But the priests lifted up their voices against him, and began to accuse him, saying: He has reviled the king. Therefore the king was stirred up in anger against him, and he delivered him up that he might be slain.

And it came to pass that they took him and bound him, and scourged his skin with faggots, yea, even unto death.

And now when the flames began to scorch him, he cried unto them, saying:

Behold, even as ye have done unto me, so shall it come to pass that thy seed shall cause that many shall suffer the pains that I do suffer, even the pains of death by fire; and this because they believe in the salvation of the Lord their God.

And it will come to pass that ye shall be afflicted with all manner of diseases because of your iniquities.

Yea, and ye shall be smitten on every hand, and shall be driven and scattered to and fro, even as a wild flock is driven by wild and ferocious beasts.

And in that day ye shall be hunted, and ye shall be taken by the hand of your enemies, and then ye shall suffer, as I suffer, the pains of death by fire.

Thus God executeth vengeance upon those that destroy his people. O God, receive my soul.

And now, when Abinadi had said these words, he fell, having suffered death by fire; yea, having been put to death because he would not deny the commandments of God, having sealed the truth of his words by his death.

Mosiah 18

- 1 Og nå skjedde det at Alma, som hadde flyktet fra kong Noahs tjenere, omvendte seg fra sine synder og misgjerninger og gikk omkring blant folket i all hemmelighet og begynte å undervise i Abinadis ord,
- 2 ja, om det som skulle komme, og også om de dødes oppstandelse og menneskenes forløsning, som skulle tilveiebringes gjennom Kristi kraft og lidelse og død, og om hans oppstandelse og himmelfart.
- 3 Og så mange som ville lytte til hans ord, underviste han, og han underviste dem i all hemmelighet så kongen ikke skulle få kjennskap til det. Og mange trodde hans ord.
- 4 Og det skjedde at så mange som trodde på ham, gikk til et sted som ble kalt Mormon. Det hadde fått sitt navn av kongen og grenset til det land som fra tid til annen – eller i visse perioder – ble oversvømmet av ville dyr.
- 5 Nå var det i Mormon en kilde med rent vann, og Alma søkte tilflukt der, for i nærheten av vannet var det en lav krattskog hvor han skjulte seg om dagen for kongens menn som lette etter dem.
- 6 Og det skjedde at alle som trodde på ham, gikk dit for å høre hans ord.
- 7 Og etter mange dager skjedde det at et betydelig antall var forsamlet på stedet Mormon for å høre Almas ord. Ja, alle var forsamlet som trodde på hans ord, for å høre ham. Og han underviste dem og forkynte for dem om omvendelse og forløsning og tro på Herren.
- 8 Og det skjedde at han sa til dem: Se, her er Mormons vann (for slik ble det kalt), og nå, ettersom dere ønsker å komme inn i Guds hjord og kalles hans folk, og er villige til å bære hverandres byrder, så de kan være lette,
- 9 ja, og er villige til å sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst, og stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder dere måtte være, like til døden, så dere kan bli forløst av Gud og bli regnet blant dem som får del i den første oppstandelse, så dere kan få evig liv –

Mosiah 18

And now, it came to pass that Alma, who had fled from the servants of king Noah, repented of his sins and iniquities, and went about privately among the people, and began to teach the words of Abinadi—

Yea, concerning that which was to come, and also concerning the resurrection of the dead, and the redemption of the people, which was to be brought to pass through the power, and sufferings, and death of Christ, and his resurrection and ascension into heaven.

And as many as would hear his word he did teach. And he taught them privately, that it might not come to the knowledge of the king. And many did believe his words.

And it came to pass that as many as did believe him did go forth to a place which was called Mormon, having received its name from the king, being in the borders of the land having been infested, by times or at seasons, by wild beasts.

Now, there was in Mormon a fountain of pure water, and Alma resorted thither, there being near the water a thicket of small trees, where he did hide himself in the daytime from the searches of the king.

And it came to pass that as many as believed him went thither to hear his words.

And it came to pass after many days there were a goodly number gathered together at the place of Mormon, to hear the words of Alma. Yea, all were gathered together that believed on his word, to hear him. And he did teach them, and did preach unto them repentance, and redemption, and faith on the Lord.

And it came to pass that he said unto them: Behold, here are the waters of Mormon (for thus were they called) and now, as ye are desirous to come into the fold of God, and to be called his people, and are willing to bear one another's burdens, that they may be light;

Yea, and are willing to mourn with those that mourn; yea, and comfort those that stand in need of comfort, and to stand as witnesses of God at all times and in all things, and in all places that ye may be in, even until death, that ye may be redeemed of God, and be numbered with those of the first resurrection, that ye may have eternal life—

10 nå sier jeg dere at hvis dette er deres hjertes ønske, hva har dere så imot å bli døpt i Herrens navn for å bekrefte for ham at dere har inngått en pakt med ham om at dere er villige til å tjene ham og holde hans bud, så han kan utøse sin Ånd over dere i enda rikere grad?

11 Og nå, da folket hadde hørt disse ord, klappet de i hendene av glede og utbrøt: Dette ønsker vi av hele vårt hjerte.

12 Og nå skjedde det at Alma tok Helam, som var en av de første, og gikk ut og sto i vannet og ropte: O Herre, utøs din Ånd over din tjener, så han kan utføre denne handling i hjertets hellighet.

13 Og da han hadde sagt disse ord, var Herrens Ånd over ham, og han sa: Helam, med fullmakt fra Den Allmektige Gud døper jeg deg som et vitnesbyrd på at du har inngått en pakt om å tjene ham inntil ditt fysiske legemes død. Og måtte Herrens Ånd bli utøst over deg, og måtte han gi deg evig liv gjennom Kristi forløsning, og Kristus har han beredt fra verdens grunnvoll ble lagt.

14 Og etter at Alma hadde sagt disse ord, ble både Alma og Helam begravet i vannet, og de reiste seg, kom opp av vannet og frydet seg, for de var fylt av Ånden.

15 Og deretter tok Alma en annen og gikk for annen gang ut i vannet og døyte ham slik som den første, men han begravde ikke seg selv i vannet igjen.

16 Og på denne måten døyte han alle som kom til stedet Mormon – og de var tilsammen omkring to hundre og fire sjeler – og de ble døpt i Mormons vann og ble fylt med Guds nåde.

17 Og de ble heretter kalt Guds kirke – eller Kristi kirke. Og det skjedde at alle som ble døpt ved Guds kraft og myndighet, ble innlemmet i hans kirke.

Now I say unto you, if this be the desire of your hearts, what have you against being baptized in the name of the Lord, as a witness before him that ye have entered into a covenant with him, that ye will serve him and keep his commandments, that he may pour out his Spirit more abundantly upon you?

And now when the people had heard these words, they clapped their hands for joy, and exclaimed: This is the desire of our hearts.

And now it came to pass that Alma took Helam, he being one of the first, and went and stood forth in the water, and cried, saying: O Lord, pour out thy Spirit upon thy servant, that he may do this work with holiness of heart.

And when he had said these words, the Spirit of the Lord was upon him, and he said: Helam, I baptize thee, having authority from the Almighty God, as a testimony that ye have entered into a covenant to serve him until you are dead as to the mortal body; and may the Spirit of the Lord be poured out upon you; and may he grant unto you eternal life, through the redemption of Christ, whom he has prepared from the foundation of the world.

And after Alma had said these words, both Alma and Helam were buried in the water; and they arose and came forth out of the water rejoicing, being filled with the Spirit.

And again, Alma took another, and went forth a second time into the water, and baptized him according to the first, only he did not bury himself again in the water.

And after this manner he did baptize every one that went forth to the place of Mormon; and they were in number about two hundred and four souls; yea, and they were baptized in the waters of Mormon, and were filled with the grace of God.

And they were called the church of God, or the church of Christ, from that time forward. And it came to pass that whosoever was baptized by the power and authority of God was added to his church.

- 18 Og det skjedde at Alma, som hadde myndighet fra Gud, ordinerte prester – en prest for hver femti av dem ordinerte han til å forkynne for dem og til å undervise dem om det som angår Guds rike.
- 19 Og han befalte dem at de ikke skulle undervise om noe annet enn det han hadde undervist om, og som var blitt uttalt ved de hellige profeters munn.
- 20 Ja, han befalte dem også at de ikke skulle forkynne noe annet enn omvendelse og tro på Herren, som hadde forløst sitt folk.
- 21 Og han befalte dem at de ikke skulle stride mot hverandre, men at de skulle se fremover, være enige, ha én tro og én dåp og la sine hjerter være knyttet sammen i enighet og i kjærlighet til hverandre.
- 22 Og slik befalte han dem å forkynne, og slik ble de Guds barn.
- 23 Og han befalte dem at de skulle huske sabbatsdagen og holde den hellig, og hver dag skulle de også takke Herren sin Gud.
- 24 Og han befalte dem også at prestene som han hadde ordinert, skulle arbeide med sine egne hender for å forsørge seg.
- 25 Og det ble avsatt en dag hver uke så de kunne komme sammen for å undervise folket og for å tilbe Herren sin Gud, og de skulle også komme sammen så ofte som det sto i deres makt.
- 26 Og prestene skulle ikke være avhengige av at folket forsørget dem, men skulle motta Guds nåde for sitt arbeid, så de kunne vokse seg sterke i Ånden og ha kunnskap om Gud, så de kunne undervise med kraft og myndighet fra Gud.
- 27 Og videre befalte Alma at kirkens folk skulle gi av sine midler, enhver i forhold til det han hadde. Hvis han hadde rikelig, skulle han gi rikelig, og av den som bare hadde litt, skulle det bare forlanges litt, og til den som ikke hadde noe, skulle det gis.
- And it came to pass that Alma, having authority from God, ordained priests; even one priest to every fifty of their number did he ordain to preach unto them, and to teach them concerning the things pertaining to the kingdom of God.
- And he commanded them that they should teach nothing save it were the things which he had taught, and which had been spoken by the mouth of the holy prophets.
- Yea, even he commanded them that they should preach nothing save it were repentance and faith on the Lord, who had redeemed his people.
- And he commanded them that there should be no contention one with another, but that they should look forward with one eye, having one faith and one baptism, having their hearts knit together in unity and in love one towards another.
- And thus he commanded them to preach. And thus they became the children of God.
- And he commanded them that they should observe the sabbath day, and keep it holy, and also every day they should give thanks to the Lord their God.
- And he also commanded them that the priests whom he had ordained should labor with their own hands for their support.
- And there was one day in every week that was set apart that they should gather themselves together to teach the people, and to worship the Lord their God, and also, as often as it was in their power, to assemble themselves together.
- And the priests were not to depend upon the people for their support; but for their labor they were to receive the grace of God, that they might wax strong in the Spirit, having the knowledge of God, that they might teach with power and authority from God.
- And again Alma commanded that the people of the church should impart of their substance, every one according to that which he had; if he have more abundantly he should impart more abundantly; and of him that had but little, but little should be required; and to him that had not should be given.

28 Og slik skulle de, av egen fri vilje og med hengivenhet til Gud, gi av sine midler til de prester som var trengende, ja, og til enhver trengende og naken sjel.

29 Og dette sa han til dem fordi han var blitt befalt av Gud å gjøre det, og de vandret rettskaffent for Gud og delte med hverandre både timelig og åndelig i forhold til sine behov og sin trang.

30 Og nå skjedde det at alt dette ble gjort i Mormon, ja, ved Mormons vann i skogen som lå like ved Mormons vann. Ja, stedet Mormon, Mormons vann, Mormons skog, hvor skjønne er de ikke for deres øyne som der kom til kunnskap om sin Forløser. Ja, og hvor velsignet er de ikke, for de skal synge og lovprise ham for evig.

31 Og disse ting ble gjort ute i grenseland så kongen ikke skulle få kjennskap til det.

32 Men se, det skjedde at kongen, som hadde oppdaget at noe rørte seg i folket, sendte sine tjenere ut for å holde øye med dem. Derfor, den dagen de kom sammen for å høre Herrens ord, ble de oppdaget av kongen.

33 Og nå sa kongen at Alma egget folket til opprør mot ham. Derfor sendte han sin hær for å drepe dem.

34 Og det skjedde at Alma og Herrens folk ble varslet om at kongens hær var underveis. Derfor tok de sine telt og sine familier og dro ut i villmarken.

35 Og de var tilsammen omkring fire hundre og femti sjeler.

And thus they should impart of their substance of their own free will and good desires towards God, and to those priests that stood in need, yea, and to every needy, naked soul.

And this he said unto them, having been commanded of God; and they did walk uprightly before God, imparting to one another both temporally and spiritually according to their needs and their wants.

And now it came to pass that all this was done in Mormon, yea, by the waters of Mormon, in the forest that was near the waters of Mormon; yea, the place of Mormon, the waters of Mormon, the forest of Mormon, how beautiful are they to the eyes of them who there came to the knowledge of their Redeemer; yea, and how blessed are they, for they shall sing to his praise forever.

And these things were done in the borders of the land, that they might not come to the knowledge of the king.

But behold, it came to pass that the king, having discovered a movement among the people, sent his servants to watch them. Therefore on the day that they were assembling themselves together to hear the word of the Lord they were discovered unto the king.

And now the king said that Alma was stirring up the people to rebellion against him; therefore he sent his army to destroy them.

And it came to pass that Alma and the people of the Lord were apprised of the coming of the king's army; therefore they took their tents and their families and departed into the wilderness.

And they were in number about four hundred and fifty souls.

Mosiah 19

- 1 Og det skjedde at kongens hær vendte tilbake etter å ha lett forgjeves etter Herrens folk.
- 2 Og se, kongens styrker var små, for de var blitt redusert, og resten av folket begynte å bli splittet.
- 3 Og den minste gruppen begynte å fremsette trusler mot kongen, og det begynte å bli stor splid blant dem.
- 4 Nå var det en mann ved navn Gideon blant dem, og da han var en sterk mann og kongens fiende, derfor trakk han sitt sverd og sverget i sin vrede at han ville drepe kongen.
- 5 Og det skjedde at han kjempet mot kongen, og da kongen forsto at han var nær ved å bli overmannet, flyktet han og løp opp i tårnet som lå like ved tempelet.
- 6 Og Gideon fulgte etter ham og hadde nesten kommet opp i tårnet for å drepe kongen, og kongen så utover mot Shemlons land, og se, lamanittenes hær var innenfor landets grenser.
- 7 Og kongen ropte ut i sjelekval og sa: Gideon, spar meg, for lamanittene overfaller oss, og de kommer til å drepe oss, ja, de kommer til å drepe mitt folk.
- 8 Og nå var ikke kongen så bekymret for sitt folk som han var for sitt eget liv, men likevel sparte Gideon hans liv.
- 9 Og kongen befalte folket at de skulle flykte for lamanittene, og selv dro han først, og de flyktet ut i villmarken med sine kvinner og sine barn.
- 10 Og det skjedde at lamanittene forfulgte dem og innhentet dem og begynte å drepe dem.
- 11 Nå skjedde det at kongen befalte dem at alle menn skulle forlate sine hustruer og sine barn og flykte for lamanittene.
- 12 Nå var det mange som ikke ville forlate dem, men heller ville bli hos dem og omkomme sammen med dem. Og resten forlot sine hustruer og barn og flyktet.

Mosiah 19

- And it came to pass that the army of the king returned, having searched in vain for the people of the Lord.
- And now behold, the forces of the king were small, having been reduced, and there began to be a division among the remainder of the people.
- And the lesser part began to breathe out threatenings against the king, and there began to be a great contention among them.
- And now there was a man among them whose name was Gideon, and he being a strong man and an enemy to the king, therefore he drew his sword, and swore in his wrath that he would slay the king.
- And it came to pass that he fought with the king; and when the king saw that he was about to overpower him, he fled and ran and got upon the tower which was near the temple.
- And Gideon pursued after him and was about to get upon the tower to slay the king, and the king cast his eyes round about towards the land of Shemlon, and behold, the army of the Lamanites were within the borders of the land.
- And now the king cried out in the anguish of his soul, saying: Gideon, spare me, for the Lamanites are upon us, and they will destroy us; yea, they will destroy my people.
- And now the king was not so much concerned about his people as he was about his own life; nevertheless, Gideon did spare his life.
- And the king commanded the people that they should flee before the Lamanites, and he himself did go before them, and they did flee into the wilderness, with their women and their children.
- And it came to pass that the Lamanites did pursue them, and did overtake them, and began to slay them.
- Now it came to pass that the king commanded them that all the men should leave their wives and their children, and flee before the Lamanites.
- Now there were many that would not leave them, but had rather stay and perish with them. And the rest left their wives and their children and fled.

13 Og det skjedde at de som ble hos sine hustruer og sine barn, lot sine vakre døtre gå frem og bønnfalle lamanittene om ikke å slå dem ihjel.

14 Og det skjedde at lamanittene hadde medlidenhet med dem, for de ble betatt av deres kvinners skjønnhet.

15 Derfor sparte lamanittene deres liv og tok dem til fange og førte dem tilbake til Nephis land og lot dem få bo i landet på den betingelse at de utleverte kong Noah til lamanittene og overlot dem sin eiendom, ja, halvparten av alt de eide, halvparten av sitt gull og sitt sølv og alle sine kostelige ting, og på denne måten skulle de betale skatt til lamanittenes konge fra år til år.

16 Og nå var en av kongens sønner blant dem som var tatt til fange, og hans navn var Limhi.

17 Og nå, Limhi ønsket at hans far ikke skulle bli drept, likevel var ikke Limhi uvitende om sin fars synder, for han var selv en rettferdig mann.

18 Og det skjedde at Gideon i all hemmelighet sendte menn ut i villmarken for å lete etter kongen og dem som var med ham. Og det skjedde at de støtte på folket ute i villmarken, alle unntatt kongen og hans prester.

19 Nå hadde de sverget i sine hjerter at de ville vende tilbake til Nephis land, og hvis deres hustruer og deres barn var drept, og også de som var blitt hos dem, ville de ta hevn og også omkomme sammen med dem.

20 Og kongen befalte dem at de ikke skulle vende tilbake, og de ble sinte på kongen og lot ham lide, ja, til han døde ved ild.

21 Og de hadde tenkt å ta prestene og drepe dem også, men de flyktet.

And it came to pass that those who tarried with their wives and their children caused that their fair daughters should stand forth and plead with the Lamanites that they would not slay them.

And it came to pass that the Lamanites had compassion on them, for they were charmed with the beauty of their women.

Therefore the Lamanites did spare their lives, and took them captives and carried them back to the land of Nephi, and granted unto them that they might possess the land, under the conditions that they would deliver up king Noah into the hands of the Lamanites, and deliver up their property, even one half of all they possessed, one half of their gold, and their silver, and all their precious things, and thus they should pay tribute to the king of the Lamanites from year to year.

And now there was one of the sons of the king among those that were taken captive, whose name was Limhi.

And now Limhi was desirous that his father should not be destroyed; nevertheless, Limhi was not ignorant of the iniquities of his father, he himself being a just man.

And it came to pass that Gideon sent men into the wilderness secretly, to search for the king and those that were with him. And it came to pass that they met the people in the wilderness, all save the king and his priests.

Now they had sworn in their hearts that they would return to the land of Nephi, and if their wives and their children were slain, and also those that had tarried with them, that they would seek revenge, and also perish with them.

And the king commanded them that they should not return; and they were angry with the king, and caused that he should suffer, even unto death by fire.

And they were about to take the priests also and put them to death, and they fled before them.

22 Og det skjedde at de var på vei tilbake til Nephis land, og de møtte Gideons menn. Og Gideons menn fortalte dem alt som hadde skjedd med deres hustruer og deres barn, og at lamanittene hadde latt dem få bo i landet mot å betale halvparten av alt de eide i skatt til lamanittene.

23 Og folket fortalte Gideons menn at de hadde slått kongen ihjel, og prestene hans hadde flyktet lenger ut i villmarken.

24 Og det skjedde at de etter dette møte vendte tilbake til Nephis land, og frydet seg over at deres hustruer og barn ikke var drept, og de fortalte Gideon hva de hadde gjort med kongen.

25 Og det skjedde at lamanittenes konge avla ed for dem på at hans folk ikke skulle drepe dem.

26 Og også Limhi, som var kongens sønn og som folket hadde overlatt riket til, avla ed til lamanittenes konge på at hans folk skulle betale skatt til ham, ja, halvparten av alt de eide.

27 Og det skjedde at Limhi begynte å bygge opp riket og skape fred blant sitt folk.

28 Og lamanittenes konge satte ut vakter rundt omkring i landet så han kunne holde Limhis folk i landet, så de ikke skulle dra ut i villmarken. Og han betalte sine vakter med skatten som han mottok fra nephittene.

29 Og nå hadde kong Limhi sammenhengende fred i sitt rike i to år som lamanittene ikke forulempet dem og heller ikke forsøkte å drepe dem.

And it came to pass that they were about to return to the land of Nephi, and they met the men of Gideon. And the men of Gideon told them of all that had happened to their wives and their children; and that the Lamanites had granted unto them that they might possess the land by paying a tribute to the Lamanites of one half of all they possessed.

And the people told the men of Gideon that they had slain the king, and his priests had fled from them farther into the wilderness.

And it came to pass that after they had ended the ceremony, that they returned to the land of Nephi, rejoicing, because their wives and their children were not slain; and they told Gideon what they had done to the king.

And it came to pass that the king of the Lamanites made an oath unto them, that his people should not slay them.

And also Limhi, being the son of the king, having the kingdom conferred upon him by the people, made oath unto the king of the Lamanites that his people should pay tribute unto him, even one half of all they possessed.

And it came to pass that Limhi began to establish the kingdom and to establish peace among his people.

And the king of the Lamanites set guards round about the land, that he might keep the people of Limhi in the land, that they might not depart into the wilderness; and he did support his guards out of the tribute which he did receive from the Nephites.

And now king Limhi did have continual peace in his kingdom for the space of two years, that the Lamanites did not molest them nor seek to destroy them.

Mosiah 20

- 1 Nå var det et sted i Shemlon hvor lamanittenes døtre kom sammen for å synge og for å danse og for å more seg.
- 2 Og det skjedde at en dag var noen ganske få av dem kommet sammen for å synge og danse.
- 3 Og da kong Noahs prester skammet seg for å vende tilbake til byen Nephi og også var redde for at folket skulle slå dem ihjel, våget de ikke vende tilbake til sine hustruer og barn.
- 4 Og mens de oppholdt seg i villmarken, hadde de oppdaget lamanittenes døtre, og de lå og vokter på dem.
- 5 Og da bare noen få av dem var kommet sammen for å danse, kom de frem fra sine skjulesteder og grep dem og førte dem ut i villmarken. Ja, fire og tyve av lamanittenes døtre førte de ut i villmarken.
- 6 Og det skjedde at da lamanittene oppdaget at deres døtre var forsvunnet, ble de sinte på Limhis folk, for de trodde det var Limhis folk.
- 7 Derfor sendte de ut sine hærstyrker, ja, kongen selv gikk foran sitt folk, og de dro opp til Nephis land for å drepe Limhis folk.
- 8 Og nå hadde Limhi oppdaget dem fra tårnet, ja, alle deres krigsforberedelser oppdaget han, derfor samlet han sitt folk og la seg i bakhold ute på markene og i skogene.
- 9 Og det skjedde at da lamanittene var kommet opp, overfalt Limhis folk dem fra sine skjulesteder og begynte å slå dem ihjel.
- 10 Og det skjedde at slaget ble overmåte hårdt, for de kjempet som løver for sitt bytte.
- 11 Og det skjedde at Limhis folk begynte å jage lamanittene foran seg, selv om de ikke var halvparten så mange som lamanittene. Men de kjempet for sitt liv og for sine hustruer og barn, derfor anstrengte de seg til det ytterste, og de kjempet som drager.

Mosiah 20

Now there was a place in Shemlon where the daughters of the Lamanites did gather themselves together to sing, and to dance, and to make themselves merry.

And it came to pass that there was one day a small number of them gathered together to sing and to dance.

And now the priests of king Noah, being ashamed to return to the city of Nephi, yea, and also fearing that the people would slay them, therefore they durst not return to their wives and their children.

And having tarried in the wilderness, and having discovered the daughters of the Lamanites, they laid and watched them;

And when there were but few of them gathered together to dance, they came forth out of their secret places and took them and carried them into the wilderness; yea, twenty and four of the daughters of the Lamanites they carried into the wilderness.

And it came to pass that when the Lamanites found that their daughters had been missing, they were angry with the people of Limhi, for they thought it was the people of Limhi.

Therefore they sent their armies forth; yea, even the king himself went before his people; and they went up to the land of Nephi to destroy the people of Limhi.

And now Limhi had discovered them from the tower, even all their preparations for war did he discover; therefore he gathered his people together, and laid wait for them in the fields and in the forests.

And it came to pass that when the Lamanites had come up, that the people of Limhi began to fall upon them from their waiting places, and began to slay them.

And it came to pass that the battle became exceedingly sore, for they fought like lions for their prey.

And it came to pass that the people of Limhi began to drive the Lamanites before them; yet they were not half so numerous as the Lamanites. But they fought for their lives, and for their wives, and for their children; therefore they exerted themselves and like dragons did they fight.

- 12 Og det skjedde at de fant lamanittenes konge blant deres døde. Imidlertid var han ikke død, men var blitt såret og var blitt etterlatt på slagmarken, så hurtig hadde hans folk flyktet.
- 13 Og de tok ham og forbandt hans sår og førte ham frem for Limhi og sa: Se, her er lamanittenes konge. Han er såret og er blitt liggende blant deres døde, og de har forlatt ham. Og se, vi har ført ham frem for deg, og la oss nå slå ham ihjel.
- 14 Men Limhi sa til dem: Dere skal ikke slå ham ihjel, men før ham hit så jeg kan få se ham. Og de hentet ham, og Limhi sa til ham: Av hvilken grunn kom dere opp for å krige mot mitt folk? Se, mitt folk har ikke brutt den ed jeg avla for dere. Hvorfor skulle så dere bryte den ed dere avla for mitt folk?
- 15 Og da sa kongen: Jeg har brutt eden fordi ditt folk har bortført mitt folks døtre. I min vrede lot jeg derfor mitt folk dra opp for å krige mot ditt folk.
- 16 Og nå hadde ikke Limhi hørt noe om denne saken, derfor sa han: Jeg vil lete blant mitt folk, og den som har gjort dette, skal dø. Derfor begynte han å lete blant sitt folk.
- 17 Da nå Gideon, som var kongens befalingsmann, hørte disse ting, gikk han frem og sa til kongen: Jeg ber deg være overbærende og ikke lete blant dette folk og beskyldte dem for dette.
- 18 For husker du ikke din fars prester som dette folk forsøkte å drepe? Er ikke de i villmarken, og er det ikke de som har stjålet lamanittenes døtre?
- 19 Og se, fortell kongen om disse ting så han kan be sitt folk bli fredelig stemt mot oss, for se, de forbereder seg allerede på å gå imot oss, og se, det er bare noen få av oss.
- 20 Og se, de kommer med sine tallrike skarer, og hvis kongen ikke greier å stagge dem, må vi omkomme.

And it came to pass that they found the king of the Lamanites among the number of their dead; yet he was not dead, having been wounded and left upon the ground, so speedy was the flight of his people.

And they took him and bound up his wounds, and brought him before Limhi, and said: Behold, here is the king of the Lamanites; he having received a wound has fallen among their dead, and they have left him; and behold, we have brought him before you; and now let us slay him.

But Limhi said unto them: Ye shall not slay him, but bring him hither that I may see him. And they brought him. And Limhi said unto him: What cause have ye to come up to war against my people? Behold, my people have not broken the oath that I made unto you; therefore, why should ye break the oath which ye made unto my people?

And now the king said: I have broken the oath because thy people did carry away the daughters of my people; therefore, in my anger I did cause my people to come up to war against thy people.

And now Limhi had heard nothing concerning this matter; therefore he said: I will search among my people and whosoever has done this thing shall perish. Therefore he caused a search to be made among his people.

Now when Gideon had heard these things, he being the king's captain, he went forth and said unto the king: I pray thee forbear, and do not search this people, and lay not this thing to their charge.

For do ye not remember the priests of thy father, whom this people sought to destroy? And are they not in the wilderness? And are not they the ones who have stolen the daughters of the Lamanites?

And now, behold, and tell the king of these things, that he may tell his people that they may be pacified towards us; for behold they are already preparing to come against us; and behold also there are but few of us.

And behold, they come with their numerous hosts; and except the king doth pacify them towards us we must perish.

21 For blir ikke Abinadis ord oppfylt som han profeter-
te mot oss, og alt dette fordi vi ikke ville lytte til Herrens
ord og vende oss bort fra våre synder?

22 Og la oss nå gjøre kongen fredelig stemt og oppfylle
den ed vi avla for ham. For det er bedre for oss å være i
trelldom enn å miste livet. La oss derfor sette en stopper
for all denne blodsutgytelse.

23 Og nå fortalte Limhi kongen alt om sin far og om
prestene som hadde flyktet ut i villmarken, og beskyldte
dem for å ha bortført deres døtre.

24 Og det skjedde at kongen ble fredelig stemt overfor
hans folk, og han sa til dem: La oss dra ut for å møte mitt
folk ubevæpnet, og jeg sverger med en ed at mitt folk
ikke skal drepe ditt folk.

25 Og det skjedde at de fulgte kongen og dro ubevæpnet
ut for å møte lamanittene. Og det skjedde at de møtte la-
manittene, og lamanittenes konge bøyde seg for dem og
ba inntrengende for Limhis folk.

26 Og da lamanittene så at Limhis folk var ubevæpnet,
fikk de medlidenhet med dem og ble fredelig stemt over-
for dem. Og de vendte tilbake med sin konge i fred til
sitt eget land.

For are not the words of Abinadi fulfilled, which he
prophesied against us—and all this because we would
not hearken unto the words of the Lord, and turn from
our iniquities?

And now let us pacify the king, and we fulfil the oath
which we have made unto him; for it is better that we
should be in bondage than that we should lose our lives;
therefore, let us put a stop to the shedding of so much
blood.

And now Limhi told the king all the things concern-
ing his father, and the priests that had fled into the
wilderness, and attributed the carrying away of their
daughters to them.

And it came to pass that the king was pacified to-
wards his people; and he said unto them: Let us go forth
to meet my people, without arms; and I swear unto you
with an oath that my people shall not slay thy people.

And it came to pass that they followed the king, and
went forth without arms to meet the Lamanites. And it
came to pass that they did meet the Lamanites; and the
king of the Lamanites did bow himself down before
them, and did plead in behalf of the people of Limhi.

And when the Lamanites saw the people of Limhi,
that they were without arms, they had compassion on
them and were pacified towards them, and returned
with their king in peace to their own land.

Mosiah 21

- 1 Og det skjedde at Limhi og hans folk vendte tilbake til byen Nephi og begynte igjen å bo i landet i fred.
- 2 Og det skjedde at etter mange dager begynte lamanitene igjen å bli vekket til vrede mot nephittene, og de begynte å gå over landets grenser på flere steder.
- 3 Nå våget de ikke å drepe dem på grunn av den ed deres konge hadde avlagt for Limhi, men de slo dem på kinnet, brukte makt over dem og begynte å legge tunge bærer på ryggene deres og drive dem frem som de ville gjort med et stumt esel.
- 4 Ja, alt dette ble gjort for at Herrens ord kunne bli oppfylt.
- 5 Og nå var nephittenes plager store, og de kunne på ingen måte selv fri seg ut av deres hender, for lamanittene hadde omringet dem på alle kanter.
- 6 Og det skjedde at folket begynte å knurre mot kongen på grunn av sine plager, og de begynte å få et ønske om å gå til krig mot dem. Og de plaget kongen svært med sine klager, derfor lot han dem gjøre som de ønsket.
- 7 Og de kom sammen igjen og iførte seg sine rustninger og gikk ut mot lamanittene for å drive dem ut av sitt land.
- 8 Og det skjedde at lamanittene slo dem og drev dem tilbake og drepte mange av dem.
- 9 Og nå ble det mye sorg og jammer blant Limhis folk. Enken sørget over sin mann, sønnen og datteren sørget over sin far, og brødrene over sine brødre.
- 10 Nå var det en mengde enker i landet, og de ropte med stor kraft dag etter dag, for en stor frykt for lamanittene var kommet over dem.
- 11 Og det skjedde at deres stadige jammer hisset resten av Limhis folk opp til vrede mot lamanittene. Og de gikk til kamp igjen, men de ble drevet tilbake igjen og led store tap.

Mosiah 21

And it came to pass that Limhi and his people returned to the city of Nephi, and began to dwell in the land again in peace.

And it came to pass that after many days the Lamanites began again to be stirred up in anger against the Nephites, and they began to come into the borders of the land round about.

Now they durst not slay them, because of the oath which their king had made unto Limhi; but they would smite them on their cheeks, and exercise authority over them; and began to put heavy burdens upon their backs, and drive them as they would a dumb ass—

Yea, all this was done that the word of the Lord might be fulfilled.

And now the afflictions of the Nephites were great, and there was no way that they could deliver themselves out of their hands, for the Lamanites had surrounded them on every side.

And it came to pass that the people began to murmur with the king because of their afflictions; and they began to be desirous to go against them to battle. And they did afflict the king sorely with their complaints; therefore he granted unto them that they should do according to their desires.

And they gathered themselves together again, and put on their armor, and went forth against the Lamanites to drive them out of their land.

And it came to pass that the Lamanites did beat them, and drove them back, and slew many of them.

And now there was a great mourning and lamentation among the people of Limhi, the widow mourning for her husband, the son and the daughter mourning for their father, and the brothers for their brethren.

Now there were a great many widows in the land, and they did cry mightily from day to day, for a great fear of the Lamanites had come upon them.

And it came to pass that their continual cries did stir up the remainder of the people of Limhi to anger against the Lamanites; and they went again to battle, but they were driven back again, suffering much loss.

12 Ja, for tredje gang dro de ut og led på lignende måte, og de som ikke ble drept, vendte igjen tilbake til byen Nephi.

13 Og de ydmyket seg i støvet, underkastet seg trelldommens åk, lot seg slå og drive hit og dit og bli tynget ned ifølge sine fienders ønsker.

14 Og de bøyde seg i den dypeste ydmykhet, og de ropte med stor kraft til Gud, ja, hele dagen lang ropte de til sin Gud at han måtte befri dem fra deres lidelser.

15 Og nå var Herren sen til å høre deres rop på grunn av deres synder. Likevel hørte Herren deres rop og begynte å bløtgjøre lamanittenes hjerter, så de begynte å lette deres byrder. Likevel fant ikke Herren det passende å fri dem ut av trelldom.

16 Og det skjedde at det gradvis begynte å gå dem vel i landet, og de begynte å dyrke korn i større mengder og ale opp storfe og småfe, så de ikke led av sult.

17 Nå var det et større antall kvinner enn menn, derfor befalte kong Limhi at hver mann skulle bidra til enkenes og deres barns underhold, så de ikke omkom av sult, og dette gjorde de på grunn av det store antall som var blitt drept.

18 Nå holdt Limhis folk sammen i én gruppe så godt som mulig og vokter sitt korn og sine hjerder.

19 Og kongen selv våget seg ikke utenfor byens murer uten å ta sin livvakt med seg, for han fryktet at han på en eller annen måte kunne falle i lamanittenes hender.

20 Og han lot sine folk holde vakt rundt omkring i landet, så de på en eller annen måte kunne gripe de prester som hadde flyktet ut i villmarken, som hadde stjålet lamanittenes døtre og som hadde forårsaket at de ble rammet av en så stor ødeleggelse.

21 De ville nemlig gjerne gripe dem så de kunne straffe dem, for de hadde kommet inn i Nephis land om natten og tatt med seg deres korn og mange av deres kostelige ting. Derfor lå de og ventet på dem.

Yea, they went again even the third time, and suffered in the like manner; and those that were not slain returned again to the city of Nephi.

And they did humble themselves even to the dust, subjecting themselves to the yoke of bondage, submitting themselves to be smitten, and to be driven to and fro, and burdened, according to the desires of their enemies.

And they did humble themselves even in the depths of humility; and they did cry mightily to God; yea, even all the day long did they cry unto their God that he would deliver them out of their afflictions.

And now the Lord was slow to hear their cry because of their iniquities; nevertheless the Lord did hear their cries, and began to soften the hearts of the Lamanites that they began to ease their burdens; yet the Lord did not see fit to deliver them out of bondage.

And it came to pass that they began to prosper by degrees in the land, and began to raise grain more abundantly, and flocks, and herds, that they did not suffer with hunger.

Now there was a great number of women, more than there was of men; therefore king Limhi commanded that every man should impart to the support of the widows and their children, that they might not perish with hunger; and this they did because of the greatness of their number that had been slain.

Now the people of Limhi kept together in a body as much as it was possible, and secured their grain and their flocks;

And the king himself did not trust his person without the walls of the city, unless he took his guards with him, fearing that he might by some means fall into the hands of the Lamanites.

And he caused that his people should watch the land round about, that by some means they might take those priests that fled into the wilderness, who had stolen the daughters of the Lamanites, and that had caused such a great destruction to come upon them.

For they were desirous to take them that they might punish them; for they had come into the land of Nephi by night, and carried off their grain and many of their precious things; therefore they laid wait for them.

22 Og det skjedde at det ikke var mer uro mellom lamanittene og Limhis folk frem til den tid da Ammon og hans brødre kom inn i landet.

23 Og kongen, som hadde vært utenfor byens porter med sin livvakt, oppdaget Ammon og hans brødre, og da han trodde at de var Noahs prester, lot han dem gripe og binde og kaste i fengsel. Og hvis de hadde vært Noahs prester, ville han ha latt dem bli drept.

24 Men da han fant ut at de ikke var det, men at de var hans brødre og var kommet fra Zarahemlas land, ble han fylt med overmåte stor glede.

25 Nå hadde kong Limhi, før Ammon kom, sendt et lite antall menn ut for å lete etter Zarahemlas land, men de kunne ikke finne det, og de gikk seg bort i villmarken.

26 Ikke desto mindre fant de et land som hadde vært befolket, ja, et land som var dekket med tørre ben, ja, et land hvor det hadde bodd et folk som var blitt drept. Og da de trodde det var Zarahemlas land, vendte de tilbake til Nephis land og var kommet innenfor landets grenser ikke mange dager før Ammon ankom.

27 Og de hadde med seg en opptegnelse, ja, en opptegnelse om det folk hvis ben de hadde funnet, og den var gravert på metallplater.

28 Og nå ble Limhi igjen fylt med glede da han fikk vite av Ammon at kong Mosiah hadde en gave fra Gud så han kunne tyde slike graveringer, ja, og Ammon ble også glad.

29 Likevel ble Ammon og hans brødre fylt med bedrøvelse fordi så mange av deres brødre var blitt drept,

30 og også fordi kong Noah og hans prester hadde fått folket til å begå så mange synder og misgjerninger mot Gud. Og de sørget også over Abinadis død og også over at Alma og de som gikk med ham, hadde reist sin vei, de som hadde dannet en Guds kirke gjennom Guds styrke og kraft og ved troen på de ord som var blitt uttalt av Abinadi.

And it came to pass that there was no more disturbance between the Lamanites and the people of Limhi, even until the time that Ammon and his brethren came into the land.

And the king having been without the gates of the city with his guard, discovered Ammon and his brethren; and supposing them to be priests of Noah therefore he caused that they should be taken, and bound, and cast into prison. And had they been the priests of Noah he would have caused that they should be put to death.

But when he found that they were not, but that they were his brethren, and had come from the land of Zarahemla, he was filled with exceedingly great joy.

Now king Limhi had sent, previous to the coming of Ammon, a small number of men to search for the land of Zarahemla; but they could not find it, and they were lost in the wilderness.

Nevertheless, they did find a land which had been peopled; yea, a land which was covered with dry bones; yea, a land which had been peopled and which had been destroyed; and they, having supposed it to be the land of Zarahemla, returned to the land of Nephi, having arrived in the borders of the land not many days before the coming of Ammon.

And they brought a record with them, even a record of the people whose bones they had found; and it was engraven on plates of ore.

And now Limhi was again filled with joy on learning from the mouth of Ammon that king Mosiah had a gift from God, whereby he could interpret such engravings; yea, and Ammon also did rejoice.

Yet Ammon and his brethren were filled with sorrow because so many of their brethren had been slain;

And also that king Noah and his priests had caused the people to commit so many sins and iniquities against God; and they also did mourn for the death of Abinadi; and also for the departure of Alma and the people that went with him, who had formed a church of God through the strength and power of God, and faith on the words which had been spoken by Abinadi.

31 Ja, de sørget over at de hadde reist sin vei, for de visste ikke hvor de hadde flyktet. Nå ville de mer enn gjerne ha sluttet seg til dem, for de hadde selv inngått en pakt med Gud om å tjene ham og holde hans bud.

32 Og nå, siden Ammon ankom, hadde kong Limhi også inngått en pakt med Gud, og også mange av hans folk om å tjene ham og holde hans bud.

33 Og det skjedde at kong Limhi og mange av hans folk ønsket å bli døpt, men det var ingen i landet som hadde myndighet fra Gud, og Ammon avsto å gjøre det, for han betraktet seg som en uverdigg tjener.

34 Derfor organiserte de seg ikke som en kirke da, men ventet på Herrens Ånd. Nå ønsket de å bli slik som Alma og hans brødre som hadde flyktet ut i villmarken.

35 De ønsket å bli døpt som et bevis på og et vitnesbyrd om at de var villige til å tjene Gud av hele sitt hjerte. Likevel utsatte de tidspunktet, og en beretning om deres dåp skal bli gitt senere.

36 Og det eneste Ammon og hans folk, samt kong Limhi og hans folk, nå tenkte på, var å fri seg ut av lamanittenes hender og ut av trelldom.

Yea, they did mourn for their departure, for they knew not whither they had fled. Now they would have gladly joined with them, for they themselves had entered into a covenant with God to serve him and keep his commandments.

And now since the coming of Ammon, king Limhi had also entered into a covenant with God, and also many of his people, to serve him and keep his commandments.

And it came to pass that king Limhi and many of his people were desirous to be baptized; but there was none in the land that had authority from God. And Ammon declined doing this thing, considering himself an unworthy servant.

Therefore they did not at that time form themselves into a church, waiting upon the Spirit of the Lord. Now they were desirous to become even as Alma and his brethren, who had fled into the wilderness.

They were desirous to be baptized as a witness and a testimony that they were willing to serve God with all their hearts; nevertheless they did prolong the time; and an account of their baptism shall be given hereafter.

And now all the study of Ammon and his people, and king Limhi and his people, was to deliver themselves out of the hands of the Lamanites and from bondage.

Mosiah 22

- 1 Og nå skjedde det at Ammon og kong Limhi begynte å rådslå med folket om hvordan de skulle fri seg ut av trelldommen, ja, de lot alt folket komme sammen, og dette gjorde de for å få vite folkets mening om saken.
- 2 Og det skjedde at de ikke kunne finne noen annen måte å komme ut av trelldommen på enn å ta sine kvinner og barn og sitt småfe og storfe og sine telt og dra ut i villmarken, for lamanittene var så tallrike at det var umulig for Limhis folk å kjempe mot dem og tenke på å fri seg ut av trelldommen ved sverdet.
- 3 Nå skjedde det at Gideon gikk frem og sto foran kongen og sa: Konge, du har hittil mange ganger lyttet til mine ord når vi har kjempet mot våre brødre, lamanittene.
- 4 Og nå, konge, hvis du ikke synes jeg har vært en ulønnsom tjener, og hvis du hittil overhodet har lyttet til mine ord og de har vært til nytte for deg, skulle jeg også ønske du ville lytte til mine ord denne gang, og jeg vil være din tjener og fri dette folk ut av trelldom.
- 5 Og kongen lot ham tale, og Gideon sa til ham:
- 6 Se porten i muren på baksiden av byen. Lamanittene, eller lamanittenes vakter, er drukne om natten. La oss derfor sende ut en kunngjøring blant hele dette folk hvor vi ber dem samle sammen sitt småfe og storfe, så de kan drive dem ut i villmarken i løpet av natten.
- 7 Og jeg vil på din befaling gå og betale lamanittene den siste vinskatten. Og de vil bli drukne, og vi vil passere gjennom den hemmelige porten til venstre for deres leir når de er drukne og sover.
- 8 Slik vil vi dra med våre kvinner og barn, vårt småfe og vårt storfe ut i villmarken, og vi vil reise utenom Shiloms land.
- 9 Og det skjedde at kongen lyttet til Gideons ord.

Mosiah 22

And now it came to pass that Ammon and king Limhi began to consult with the people how they should deliver themselves out of bondage; and even they did cause that all the people should gather themselves together; and this they did that they might have the voice of the people concerning the matter.

And it came to pass that they could find no way to deliver themselves out of bondage, except it were to take their women and children, and their flocks, and their herds, and their tents, and depart into the wilderness; for the Lamanites being so numerous, it was impossible for the people of Limhi to contend with them, thinking to deliver themselves out of bondage by the sword.

Now it came to pass that Gideon went forth and stood before the king, and said unto him: Now O king, thou hast hitherto hearkened unto my words many times when we have been contending with our brethren, the Lamanites.

And now O king, if thou hast not found me to be an unprofitable servant, or if thou hast hitherto listened to my words in any degree, and they have been of service to thee, even so I desire that thou wouldst listen to my words at this time, and I will be thy servant and deliver this people out of bondage.

And the king granted unto him that he might speak. And Gideon said unto him:

Behold the back pass, through the back wall, on the back side of the city. The Lamanites, or the guards of the Lamanites, by night are drunken; therefore let us send a proclamation among all this people that they gather together their flocks and herds, that they may drive them into the wilderness by night.

And I will go according to thy command and pay the last tribute of wine to the Lamanites, and they will be drunken; and we will pass through the secret pass on the left of their camp when they are drunken and asleep.

Thus we will depart with our women and our children, our flocks, and our herds into the wilderness; and we will travel around the land of Shilom.

And it came to pass that the king hearkened unto the words of Gideon.

10 Og kong Limhi lot sitt folk samle sine hjorder, og han sendte vinskatten til lamanittene. Og han sendte også mer vin som gave til dem, og de drakk rikelig av vinen som kong Limhi sendte til dem.

11 Og det skjedde at kong Limhis folk dro ut i villmarken om natten med sitt småfe og sitt storfe, og de la veien utenom Shiloms land i villmarken og bøyde av og satte kursen mot Zarahemlas land, ledet av Ammon og hans brødre.

12 Og de hadde tatt med seg alt sitt gull og sølv og sine kostelige ting som de kunne bære og også sine fødemidler ut i villmarken, og de fortsatte sin reise.

13 Og etter å ha reist mange dager i villmarken kom de frem til Zarahemlas land og sluttet seg til Mosiahs folk og ble underlagt Mosiah.

14 Og det skjedde at Mosiah tok imot dem med glede, og han mottok også deres opptegetninger og også de opptegetninger som var blitt funnet av Limhis folk.

15 Og nå skjedde det at da lamanittene oppdaget at Limhis folk hadde reist ut av landet i løpet av natten, sendte de en hær ut i villmarken for å forfølge dem.

16 Og etter at de hadde forfulgt dem i to dager, kunne de ikke lenger følge sporene deres, derfor gikk de seg bort i villmarken.

And king Limhi caused that his people should gather their flocks together; and he sent the tribute of wine to the Lamanites; and he also sent more wine, as a present unto them; and they did drink freely of the wine which king Limhi did send unto them.

And it came to pass that the people of king Limhi did depart by night into the wilderness with their flocks and their herds, and they went round about the land of Shilom in the wilderness, and bent their course towards the land of Zarahemla, being led by Ammon and his brethren.

And they had taken all their gold, and silver, and their precious things, which they could carry, and also their provisions with them, into the wilderness; and they pursued their journey.

And after being many days in the wilderness they arrived in the land of Zarahemla, and joined Mosiah's people, and became his subjects.

And it came to pass that Mosiah received them with joy; and he also received their records, and also the records which had been found by the people of Limhi.

And now it came to pass when the Lamanites had found that the people of Limhi had departed out of the land by night, that they sent an army into the wilderness to pursue them;

And after they had pursued them two days, they could no longer follow their tracks; therefore they were lost in the wilderness.

En beretning om Alma og Herrens folk som ble drevet ut i villmarken av kong Noahs folk.

Mosiah 23

- 1 Nå hadde Alma blitt varslet av Herren om at kong Noahs hærstyrker ville angripe dem, og hadde gjort dette kjent for sitt folk. Derfor samlet de sine hjorder og tok med seg noe av sitt korn og dro ut i villmarken foran kong Noahs hærstyrker.
- 2 Og Herren styrket dem så kong Noahs folk ikke kunne innhente dem for å drepe dem.
- 3 Og de flyktet åtte dagsreiser ut i villmarken.
- 4 Og de kom til et land, ja, et meget vakkert og deilig land, et land med rent vann.
- 5 Og de slo opp sine telt og begynte å dyrke jorden og begynte å bygge bygninger, ja, de var flittige og arbeidet overmåte hårdt.
- 6 Og folket ønsket at Alma skulle være deres konge, for han var elsket av sitt folk.
- 7 Men han sa til dem: Se, det er ikke godt for oss å ha en konge, for så sier Herren: Dere skal ikke akte ett menneske mer enn et annet, heller ikke skal ett menneske føle seg hevet over et annet. Derfor sier jeg dere at det ikke er godt for dere å ha en konge.
- 8 Ikke desto mindre, hvis det var mulig for dere alltid å få rettferdige menn til å være deres konger, ville det være godt for dere å ha en konge.
- 9 Men husk kong Noah og hans presters synder, og jeg ble selv fanget i en snare og gjorde mange ting som var avskyelige i Herrens øyne og som forårsaket smertefull omvendelse hos meg.
- 10 Men etter stor trengsel hørte Herren mine rop og besvarte mine bønner og har gjort meg til et redskap i sin hånd ved å bringe så mange av dere til kunnskap om hans sannhet.
- 11 Likevel roser jeg meg ikke av dette, for jeg er uverdigg til å rose meg selv.
- 12 Og nå sier jeg til dere: Dere har vært undertrykket av kong Noah, og har vært i trelldom under ham og hans prester, og er blitt ført ut i synd av dem. Derfor var dere bundet med syndens bånd.

An account of Alma and the people of the Lord, who were driven into the wilderness by the people of King Noah.

Mosiah 23

Now Alma, having been warned of the Lord that the armies of king Noah would come upon them, and having made it known to his people, therefore they gathered together their flocks, and took of their grain, and departed into the wilderness before the armies of king Noah.

And the Lord did strengthen them, that the people of king Noah could not overtake them to destroy them.

And they fled eight days' journey into the wilderness.

And they came to a land, yea, even a very beautiful and pleasant land, a land of pure water.

And they pitched their tents, and began to till the ground, and began to build buildings; yea, they were industrious, and did labor exceedingly.

And the people were desirous that Alma should be their king, for he was beloved by his people.

But he said unto them: Behold, it is not expedient that we should have a king; for thus saith the Lord: Ye shall not esteem one flesh above another, or one man shall not think himself above another; therefore I say unto you it is not expedient that ye should have a king.

Nevertheless, if it were possible that ye could always have just men to be your kings it would be well for you to have a king.

But remember the iniquity of king Noah and his priests; and I myself was caught in a snare, and did many things which were abominable in the sight of the Lord, which caused me sore repentance;

Nevertheless, after much tribulation, the Lord did hear my cries, and did answer my prayers, and has made me an instrument in his hands in bringing so many of you to a knowledge of his truth.

Nevertheless, in this I do not glory, for I am unworthy to glory of myself.

And now I say unto you, ye have been oppressed by king Noah, and have been in bondage to him and his priests, and have been brought into iniquity by them; therefore ye were bound with the bands of iniquity.

13 Og når dere nå ved Guds kraft er blitt befridd fra disse lenker – ja, fra kong Noah og hans folks hender og også fra misgjerningenes lenker – ønsker jeg at dere skal holde fast ved denne frihet hvorved dere er gjort fri, og ikke betro noen mann å være konge over dere.

14 Og betro heller ingen å være deres lærer eller åndelige leder uten at han er en Guds mann som vandrer på hans veier og holder hans bud.

15 Slik lærte Alma sitt folk at enhver skulle elske sin neste som seg selv så det ikke skulle være noen stridigheter blant dem.

16 Og Alma var deres høyprest, for han hadde grunnlagt deres kirke.

17 Og det skjedde at ingen mottok myndighet til å forkynne eller undervise uten at det var ved ham fra Gud. Derfor innviet han alle deres prester og alle deres lærere, og ingen ble innviet uten at de var rettfærdige menn.

18 Derfor våket de over sitt folk og livnærte dem med det som har med rettfærdighet å gjøre.

19 Og det skjedde at det begynte å gå dem overmåte vel i landet, og de kalte landet Helam.

20 Og det skjedde at de formerte seg, det gikk dem overmåte vel i Helams land, og de bygget en by som de kalte Helams by.

21 Likevel finner Herren det tjenlig å refse sitt folk, ja, han prøver deres tålmodighet og deres tro.

22 Ikke desto mindre, enhver som setter sin lit til ham, skal bli løftet opp på den siste dag, ja, og slik var det med dette folk.

23 For se, jeg vil vise dere at de ble ført i trelldom, og ingen andre kunne befri dem enn Herren deres Gud – Abrahams, Isaks og Jakobs Gud.

24 Og det skjedde at han fridde dem ut, og han viste dem sin mektige kraft, og stor var deres glede.

25 For se, det skjedde at mens de var i Helams land, ja, i byen Helam, mens de dyrket det omkringliggende landområde, se, da kom en hær lamanitter inn over landets grenser.

And now as ye have been delivered by the power of God out of these bonds; yea, even out of the hands of king Noah and his people, and also from the bonds of iniquity, even so I desire that ye should stand fast in this liberty wherewith ye have been made free, and that ye trust no man to be a king over you.

And also trust no one to be your teacher nor your minister, except he be a man of God, walking in his ways and keeping his commandments.

Thus did Alma teach his people, that every man should love his neighbor as himself, that there should be no contention among them.

And now, Alma was their high priest, he being the founder of their church.

And it came to pass that none received authority to preach or to teach except it were by him from God. Therefore he consecrated all their priests and all their teachers; and none were consecrated except they were just men.

Therefore they did watch over their people, and did nourish them with things pertaining to righteousness.

And it came to pass that they began to prosper exceedingly in the land; and they called the land Helam.

And it came to pass that they did multiply and prosper exceedingly in the land of Helam; and they built a city, which they called the city of Helam.

Nevertheless the Lord seeth fit to chasten his people; yea, he trieth their patience and their faith.

Nevertheless—whosoever putteth his trust in him the same shall be lifted up at the last day. Yea, and thus it was with this people.

For behold, I will show unto you that they were brought into bondage, and none could deliver them but the Lord their God, yea, even the God of Abraham and Isaac and of Jacob.

And it came to pass that he did deliver them, and he did show forth his mighty power unto them, and great were their rejoicings.

For behold, it came to pass that while they were in the land of Helam, yea, in the city of Helam, while tilling the land round about, behold an army of the Lamanites was in the borders of the land.

26 Nå skjedde det at Almas brødre flyktet fra sine marker og samlet seg i byen Helam, og de ble meget redde ved synet av lamanittene.

27 Men Alma gikk frem og sto blant dem og formante dem til ikke å være redde, men at de skulle huske Herren sin Gud, og han ville befri dem.

28 Derfor kuet de sin frykt og begynte å rope til Herren at han ville bløtgjøre lamanittenes hjerter, så de ville spare dem og deres hustruer og deres barn.

29 Og det skjedde at Herren bløtgjorde lamanittenes hjerter. Og Alma og hans brødre gikk frem og overga seg i deres hender, og lamanittene tok Helams land i besittelse.

30 Nå hadde lamanittenes hærstyrker som hadde forfulgt kong Limhis folk, gått seg bort i villmarken i mange dager.

31 Og se, de hadde funnet kong Noahs prester på et sted de kalte Amulon, og de hadde begynt å ta Amulons land i besittelse og hadde begynt å dyrke jorden.

32 Nå var Amulon navnet på disse prestenes leder.

33 Og det skjedde at Amulon bønnfalt lamanittene, og han sendte også deres hustruer, som var lamanittenes døtre, mot dem for å bønnfalle sine brødre om ikke å drepe deres ektemenn.

34 Og lamanittene hadde medlidenhet med Amulon og hans brødre og drepte dem ikke på grunn av deres hustruer.

35 Og Amulon og hans brødre sluttet seg til lamanittene, og de reiste omkring i villmarken på leting etter Nephis land da de oppdaget Helams land, som Alma og hans brødre hadde tatt i besittelse.

36 Og det skjedde at lamanittene lovet Alma og hans brødre at hvis de ville vise dem veien som førte til Nephis land, ville de skjenke dem livet og friheten.

Now it came to pass that the brethren of Alma fled from their fields, and gathered themselves together in the city of Helam; and they were much frightened because of the appearance of the Lamanites.

But Alma went forth and stood among them, and exhorted them that they should not be frightened, but that they should remember the Lord their God and he would deliver them.

Therefore they hushed their fears, and began to cry unto the Lord that he would soften the hearts of the Lamanites, that they would spare them, and their wives, and their children.

And it came to pass that the Lord did soften the hearts of the Lamanites. And Alma and his brethren went forth and delivered themselves up into their hands; and the Lamanites took possession of the land of Helam.

Now the armies of the Lamanites, which had followed after the people of king Limhi, had been lost in the wilderness for many days.

And behold, they had found those priests of king Noah, in a place which they called Amulon; and they had begun to possess the land of Amulon and had begun to till the ground.

Now the name of the leader of those priests was Amulon.

And it came to pass that Amulon did plead with the Lamanites; and he also sent forth their wives, who were the daughters of the Lamanites, to plead with their brethren, that they should not destroy their husbands.

And the Lamanites had compassion on Amulon and his brethren, and did not destroy them, because of their wives.

And Amulon and his brethren did join the Lamanites, and they were traveling in the wilderness in search of the land of Nephi when they discovered the land of Helam, which was possessed by Alma and his brethren.

And it came to pass that the Lamanites promised unto Alma and his brethren, that if they would show them the way which led to the land of Nephi that they would grant unto them their lives and their liberty.

37 Men etter at Alma hadde vist dem veien som førte til Nephis land, ville ikke lamanittene holde sitt løfte, men de satte ut vakter over Alma og hans brødre rundt omkring i Helams land.

38 Og resten av dem dro til Nephis land, og en del av dem vendte tilbake til Helams land og hadde også med seg hustruene og barna til de vaktene som var blitt etterlatt i landet.

39 Og lamanittenes konge hadde gitt Amulon tillatelse til å være konge og regent over hans folk som var i Helams land. Likevel skulle han ikke ha myndighet til å gjøre noe som var mot lamanittenes konges vilje.

But after Alma had shown them the way that led to the land of Nephi the Lamanites would not keep their promise; but they set guards round about the land of Helam, over Alma and his brethren.

And the remainder of them went to the land of Nephi; and a part of them returned to the land of Helam, and also brought with them the wives and the children of the guards who had been left in the land.

And the king of the Lamanites had granted unto Amulon that he should be a king and a ruler over his people, who were in the land of Helam; nevertheless he should have no power to do anything contrary to the will of the king of the Lamanites.

Mosiah 24

- 1 Og det skjedde at Amulon vant yndest i lamanittenes konges øyne, derfor tillot lamanittenes konge at han og hans brødre ble utnevnt til lærere over hans folk, ja, over det folk som var i Shemlons land og i Shiloms land og i Amulons land.
- 2 For lamanittene hadde tatt alle disse land i besittelse, derfor hadde lamanittenes konge utnevnt konger over alle disse land.
- 3 Og nå het lamanittenes konge Laman, for han var blitt oppkalt etter sin far. Derfor ble han kalt kong Laman, og han var konge over et tallrikt folk.
- 4 Og han utnevnte lærere fra Amulons brødre i hvert land som var i hans folks besittelse, og slik begynte Nephis språk å bli undervist blant hele det lamanittiske folk.
- 5 Og de var et innbyrdes fredelig folk, likevel kjente de ikke Gud. Amulons brødre underviste dem heller ikke noe om Herren deres Gud eller om Moseloven, og lærte dem heller ikke Abinadis ord.
- 6 Men de underviste dem så de skulle føre sin opptegnelse, og så de kunne skrive til hverandre.
- 7 Og slik begynte lamanittene å bli stadig rikere, og de begynte å handle med hverandre og bli mektige og begynte å bli et listig og klokt folk hva verdens visdom angår, ja, et meget listig folk som frydet seg over allslags ugudelighet og plyndring unntatt blant sine egne brødre.
- 8 Og nå skjedde det at Amulon begynte å utøve myndighet over Alma og hans brødre og begynte å forfølge ham og fikk sine barn til å forfølge deres barn.
- 9 For Amulon kjente Alma, visste at han hadde vært en av kongens prester, og at det var han som trodde Abinadis ord og ble drevet på flukt av kongen. Og derfor var han sint på ham, for han var underlagt kong Laman; likevel utøvet han myndighet over dem og påla dem arbeidsoppgaver og satte arbeidsfogder over dem.

Mosiah 24

And it came to pass that Amulon did gain favor in the eyes of the king of the Lamanites; therefore, the king of the Lamanites granted unto him and his brethren that they should be appointed teachers over his people, yea, even over the people who were in the land of Shemlon, and in the land of Shilom, and in the land of Amulon.

For the Lamanites had taken possession of all these lands; therefore, the king of the Lamanites had appointed kings over all these lands.

And now the name of the king of the Lamanites was Laman, being called after the name of his father; and therefore he was called king Laman. And he was king over a numerous people.

And he appointed teachers of the brethren of Amulon in every land which was possessed by his people; and thus the language of Nephi began to be taught among all the people of the Lamanites.

And they were a people friendly one with another; nevertheless they knew not God; neither did the brethren of Amulon teach them anything concerning the Lord their God, neither the law of Moses; nor did they teach them the words of Abinadi;

But they taught them that they should keep their record, and that they might write one to another.

And thus the Lamanites began to increase in riches, and began to trade one with another and wax great, and began to be a cunning and a wise people, as to the wisdom of the world, yea, a very cunning people, delighting in all manner of wickedness and plunder, except it were among their own brethren.

And now it came to pass that Amulon began to exercise authority over Alma and his brethren, and began to persecute him, and cause that his children should persecute their children.

For Amulon knew Alma, that he had been one of the king's priests, and that it was he that believed the words of Abinadi and was driven out before the king, and therefore he was wroth with him; for he was subject to king Laman, yet he exercised authority over them, and put tasks upon them, and put task-masters over them.

10 Og det skjedde at deres lidelser var så store at de begynte å rope med stor kraft til Gud.

11 Og Amulon befalte dem at de skulle holde opp med å rope. Og han satte vakter over dem for å passe på dem, så alle som ble grepet i å påkalle Gud, skulle drepes.

12 Og Alma og hans folk oppløftet ikke sin røst til Herren sin Gud, men åpnet sine hjerter for ham, og han kjente deres hjerters tanker.

13 Og det skjedde at Herrens røst kom til dem i deres lidelser og sa: Løft deres hoder og vær ved godt mot, for jeg kjenner til pakten som dere har inngått med meg, og jeg vil slutte en pakt med mitt folk og fri dem ut av trell-dom.

14 Og jeg vil også lette de byrder som er lagt på deres skuldre, så dere ikke engang kan føle dem på ryggen, ja, når dere er i trell-dom, og dette vil jeg gjøre så dere heretter kan stå som vitner for meg og så dere med sikkerhet kan vite at jeg, Gud Herren, ser til mitt folk i deres lidelser.

15 Og nå skjedde det at de byrder som var lagt på Alma og hans brødre, ble gjort lette. Ja, Herren styrket dem så de kunne bære sine byrder med letthet, og de underkastet seg hele Herrens vilje med glede og tålmodighet.

16 Og det skjedde at deres tro og tålmodighet var så stor at Herrens røst kom til dem igjen og sa: Vær ved godt mot, for i morgen vil jeg fri dere ut av trell-dom.

17 Og han sa til Alma: Du skal gå foran dette folk, og jeg vil gå med deg og fri dette folk ut av trell-dom.

18 Nå skjedde det at Alma og hans folk om natten samlet sine hjorder sammen og også noe av sitt korn, ja, hele natten samlet de sine hjorder sammen.

19 Og om morgenen lot Herren en dyp søvn falle over lamanittene, ja, og alle deres arbeidsfogder lå i dyp søvn.

20 Og Alma og hans folk dro ut i villmarken, og da de hadde reist hele dagen, slo de opp sine telt i en dal, og de kalte dalen Alma, fordi han viste vei i villmarken.

And it came to pass that so great were their afflictions that they began to cry mightily to God.

And Amulon commanded them that they should stop their cries; and he put guards over them to watch them, that whosoever should be found calling upon God should be put to death.

And Alma and his people did not raise their voices to the Lord their God, but did pour out their hearts to him; and he did know the thoughts of their hearts.

And it came to pass that the voice of the Lord came to them in their afflictions, saying: Lift up your heads and be of good comfort, for I know of the covenant which ye have made unto me; and I will covenant with my people and deliver them out of bondage.

And I will also ease the burdens which are put upon your shoulders, that even you cannot feel them upon your backs, even while you are in bondage; and this will I do that ye may stand as witnesses for me hereafter, and that ye may know of a surety that I, the Lord God, do visit my people in their afflictions.

And now it came to pass that the burdens which were laid upon Alma and his brethren were made light; yea, the Lord did strengthen them that they could bear up their burdens with ease, and they did submit cheerfully and with patience to all the will of the Lord.

And it came to pass that so great was their faith and their patience that the voice of the Lord came unto them again, saying: Be of good comfort, for on the morrow I will deliver you out of bondage.

And he said unto Alma: Thou shalt go before this people, and I will go with thee and deliver this people out of bondage.

Now it came to pass that Alma and his people in the night-time gathered their flocks together, and also of their grain; yea, even all the night-time were they gathering their flocks together.

And in the morning the Lord caused a deep sleep to come upon the Lamanites, yea, and all their task-masters were in a profound sleep.

And Alma and his people departed into the wilderness; and when they had traveled all day they pitched their tents in a valley, and they called the valley Alma, because he led their way in the wilderness.

- 21 Ja, og i dalen Alma utøste de sin takk til Gud fordi han hadde vært barmhjertig mot dem og lettet deres byrder og hadde fridd dem ut av trelldom. For de var i trelldom, og ingen andre enn Herren deres Gud kunne befri dem.
- 22 Og de takket Gud, ja, alle deres menn og alle deres kvinner og alle deres barn som kunne tale, oppløftet sin røst og priste sin Gud.
- 23 Og nå sa Herren til Alma: Skynd deg og kom dere ut av dette land, du og dette folk, for lamanittene har våknet og forfølger dere. Derfor, kom dere ut av dette land, og jeg vil stanse lamanittene i denne dalen så de ikke forfølger dette folk videre.
- 24 Og det skjedde at de dro ut av dalen og fortsatte sin reise ut i villmarken.
- 25 Og etter at de hadde vært i villmarken i tolv dager, kom de frem til Zarahemlas land, og kong Mosiah tok også imot dem med glede.

Yea, and in the valley of Alma they poured out their thanks to God because he had been merciful unto them, and eased their burdens, and had delivered them out of bondage; for they were in bondage, and none could deliver them except it were the Lord their God.

And they gave thanks to God, yea, all their men and all their women and all their children that could speak lifted their voices in the praises of their God.

And now the Lord said unto Alma: Haste thee and get thou and this people out of this land, for the Lamanites have awakened and do pursue thee; therefore get thee out of this land, and I will stop the Lamanites in this valley that they come no further in pursuit of this people.

And it came to pass that they departed out of the valley, and took their journey into the wilderness.

And after they had been in the wilderness twelve days they arrived in the land of Zarahemla; and king Mosiah did also receive them with joy.

Mosiah 25

- 1 Og nå lot kong Mosiah hele folket bli samlet.
- 2 Nå var det ikke så mange av Nephis barn – eller så mange av dem som var Nephis etterkommere – som det var av Zarahemlas folk og de som ble med ham ut i villmarken. Og Zarahemla var en etterkommer av Mulek.
- 3 Og det var ikke så mange av Nephis og Zarahemlas folk som det var av lamanittene, ja, de var ikke halvparten så mange.
- 4 Og nå var hele Nephis folk forsamlet, og også hele Zarahemlas folk, og de var forsamlet i to grupper.
- 5 Og det skjedde at Mosiah leste, og lot lese, Zeniff's opptegetninger for sitt folk. Ja, han leste opptegetningene om Zeniff's folk – fra den tid de forlot Zarahemlas land til de vendte tilbake igjen.
- 6 Og han leste også beretningen om Alma og hans brødre og alle deres lidelser, fra den tid de forlot Zarahemlas land og til den tid de vendte tilbake igjen.
- 7 Og da Mosiah hadde lest opptegetningene, ble hans folk som oppholdt seg i landet, slått av undring og forbauselse.
- 8 For de visste ikke hva de skulle tro, for da de så dem som var fridd ut av trelldom, ble de fylt med overmåte stor glede.
- 9 Og videre, når de tenkte på sine brødre som var blitt drept av lamanittene, ble de fylt med sorg og felte mange sorgens tårer.
- 10 Og videre, når de tenkte på Guds umiddelbare godhet og hans makt til å fri Alma og hans brødre ut av lamanittenes hender og ut av trelldom, hevet de sin røst og takket Gud.
- 11 Og videre, når de tenkte på lamanittene som var deres brødre, på deres syndige og fordervede tilstand, ble de fylt av smerte og kval for deres sjelers velferd.

Mosiah 25

And now king Mosiah caused that all the people should be gathered together.

Now there were not so many of the children of Nephi, or so many of those who were descendants of Nephi, as there were of the people of Zarahemla, who was a descendant of Mulek, and those who came with him into the wilderness.

And there were not so many of the people of Nephi and of the people of Zarahemla as there were of the Lamanites; yea, they were not half so numerous.

And now all the people of Nephi were assembled together, and also all the people of Zarahemla, and they were gathered together in two bodies.

And it came to pass that Mosiah did read, and caused to be read, the records of Zeniff to his people; yea, he read the records of the people of Zeniff, from the time they left the land of Zarahemla until they returned again.

And he also read the account of Alma and his brethren, and all their afflictions, from the time they left the land of Zarahemla until the time they returned again.

And now, when Mosiah had made an end of reading the records, his people who tarried in the land were struck with wonder and amazement.

For they knew not what to think; for when they beheld those that had been delivered out of bondage they were filled with exceedingly great joy.

And again, when they thought of their brethren who had been slain by the Lamanites they were filled with sorrow, and even shed many tears of sorrow.

And again, when they thought of the immediate goodness of God, and his power in delivering Alma and his brethren out of the hands of the Lamanites and of bondage, they did raise their voices and give thanks to God.

And again, when they thought upon the Lamanites, who were their brethren, of their sinful and polluted state, they were filled with pain and anguish for the welfare of their souls.

12 Og det skjedde at de som var barn av Amulon og hans brødre, som hadde tatt lamanittenes døtre til hustruer, var misfornøyde med sine fedres oppførsel, og de ville ikke lenger kalles ved sine fedres navn. Derfor påtok de seg Nephis navn, så de kunne kalles Nephis barn og regnes blant dem som ble kalt nephitter.

13 Og nå ble hele Zarahemlas folk regnet blant nephittene, og dette fordi riket ikke var blitt overlatt til andre enn dem som var Nephis etterkommere.

14 Og nå skjedde det at da Mosiah hadde sluttet å tale til og lese for folket, ønsket han at Alma også skulle tale til folket.

15 Og Alma talte til dem mens de var forsamlet i store grupper, og han gikk fra gruppe til gruppe og forkynte for folket, omvendelse og tro på Herren.

16 Og han formante Limhis og hans brødres folk, alle dem som var blitt befridd fra trelldom, at de skulle huske at det var Herren som hadde befridd dem.

17 Og det skjedde at etter at Alma hadde undervist folket om mange ting og hadde avsluttet sin tale til dem, at kong Limhi ønsket å bli døpt, og hele hans folk ønsket også å bli døpt.

18 Derfor gikk Alma ut i vannet og døypte dem, ja, han døypte dem på samme måte som han døypte sine brødre i Mormons vann. Ja, og alle han døypte, tilhørte Guds kirke fordi de trodde på Almas ord.

19 Og det skjedde at kong Mosiah tillot Alma å opprette menigheter overalt i Zarahemlas land og ga ham myndighet til å ordinere prester og lærere over hver menighet.

20 Nå ble dette gjort fordi det var så mange mennesker at ikke alle kunne ledes av én lærer. Heller ikke kunne de alle høre Guds ord i én forsamling.

And it came to pass that those who were the children of Amulon and his brethren, who had taken to wife the daughters of the Lamanites, were displeased with the conduct of their fathers, and they would no longer be called by the names of their fathers, therefore they took upon themselves the name of Nephi, that they might be called the children of Nephi and be numbered among those who were called Nephites.

And now all the people of Zarahemla were numbered with the Nephites, and this because the kingdom had been conferred upon none but those who were descendants of Nephi.

And now it came to pass that when Mosiah had made an end of speaking and reading to the people, he desired that Alma should also speak to the people.

And Alma did speak unto them, when they were assembled together in large bodies, and he went from one body to another, preaching unto the people repentance and faith on the Lord.

And he did exhort the people of Limhi and his brethren, all those that had been delivered out of bondage, that they should remember that it was the Lord that did deliver them.

And it came to pass that after Alma had taught the people many things, and had made an end of speaking to them, that king Limhi was desirous that he might be baptized; and all his people were desirous that they might be baptized also.

Therefore, Alma did go forth into the water and did baptize them; yea, he did baptize them after the manner he did his brethren in the waters of Mormon; yea, and as many as he did baptize did belong to the church of God; and this because of their belief on the words of Alma.

And it came to pass that king Mosiah granted unto Alma that he might establish churches throughout all the land of Zarahemla; and gave him power to ordain priests and teachers over every church.

Now this was done because there were so many people that they could not all be governed by one teacher; neither could they all hear the word of God in one assembly;

- 21 Derfor samlet de seg i forskjellige grupper som ble kalt menigheter. Hver menighet hadde sine prester og sine lærere, og hver prest forkynte ordet slik Alma talte det til ham.
- 22 Og selv om det altså var mange menigheter, var de alle én kirke – ja, Guds kirke – for det ble ikke forkynt noe annet i noen av menighetene enn omvendelse og tro på Gud.
- 23 Og nå var det syv menigheter i Zarahemlas land, og det skjedde at alle som ønsket å påta seg Kristi navn, eller Guds navn, sluttet seg til Guds menigheter.
- 24 Og de ble kalt Guds folk. Og Herren utøste sin Ånd over dem, og de ble velsignet og det gikk dem vel i landet.
- Therefore they did assemble themselves together in different bodies, being called churches; every church having their priests and their teachers, and every priest preaching the word according as it was delivered to him by the mouth of Alma.
- And thus, notwithstanding there being many churches they were all one church, yea, even the church of God; for there was nothing preached in all the churches except it were repentance and faith in God.
- And now there were seven churches in the land of Zarahemla. And it came to pass that whosoever were desirous to take upon them the name of Christ, or of God, they did join the churches of God;
- And they were called the people of God. And the Lord did pour out his Spirit upon them, and they were blessed, and prospered in the land.

Mosiah 26

- 1 Nå skjedde det at det var mange av den oppvoksende generasjon som ikke kunne forstå kong Benjamins ord, for de var små barn da han talte til sitt folk, og de trodde ikke på sine fedres overleveringer.
- 2 De trodde ikke det som var blitt sagt om de dødes oppstandelse, heller ikke trodde de på Kristi komme.
- 3 Og nå, på grunn av sin vantro kunne de ikke forstå Guds ord, og deres hjerter var forherdet.
- 4 Og de ville ikke bli døpt. Heller ikke ville de slutte seg til kirken. Og de var et adskilt folk med hensyn til sin tro og forble alltid siden i sin kjødelige og syndige tilstand, for de ville ikke påkalle Herren sin Gud.
- 5 Og nå, under kong Mosiahs regjeringstid var de ikke halvparten så tallrike som Guds folk, men på grunn av frafall blant brødrene ble de mer tallrike.
- 6 For det skjedde at de bedro mange som var i kirken, med sine smigrende ord og fikk dem til å begå mange synder. Derfor ble det nødvendig at de som begikk synd, som var i kirken, ble irettesatt av kirken.
- 7 Og det skjedde at de ble ført frem for prestene og overlatt til prestene av lærerne. Og prestene førte dem frem for Alma, som var høypresten.
- 8 Nå hadde kong Mosiah gitt Alma myndighet over kirken.
- 9 Og det skjedde at Alma ikke visste noe om dem, men det var mange vitner mot dem, ja, folket sto frem og vitnet om alle deres mange synder.
- 10 Noe slikt hadde ikke hendt i kirken før, derfor var Alma bekymret og lot dem føre frem for kongen.

Mosiah 26

Now it came to pass that there were many of the rising generation that could not understand the words of king Benjamin, being little children at the time he spake unto his people; and they did not believe the tradition of their fathers.

They did not believe what had been said concerning the resurrection of the dead, neither did they believe concerning the coming of Christ.

And now because of their unbelief they could not understand the word of God; and their hearts were hardened.

And they would not be baptized; neither would they join the church. And they were a separate people as to their faith, and remained so ever after, even in their carnal and sinful state; for they would not call upon the Lord their God.

And now in the reign of Mosiah they were not half so numerous as the people of God; but because of the dissensions among the brethren they became more numerous.

For it came to pass that they did deceive many with their flattering words, who were in the church, and did cause them to commit many sins; therefore it became expedient that those who committed sin, that were in the church, should be admonished by the church.

And it came to pass that they were brought before the priests, and delivered up unto the priests by the teachers; and the priests brought them before Alma, who was the high priest.

Now king Mosiah had given Alma the authority over the church.

And it came to pass that Alma did not know concerning them; but there were many witnesses against them; yea, the people stood and testified of their iniquity in abundance.

Now there had not any such thing happened before in the church; therefore Alma was troubled in his spirit, and he caused that they should be brought before the king.

11 Og han sa til kongen: Se, her er mange som vi har ført frem for deg, som er anklaget av sine brødre. Ja, og de er blitt grepet i forskjellige synder, og de omvender seg ikke fra sine synder. Derfor har vi ført dem frem for deg så du kan dømme dem for deres overtredelser.

12 Men kong Mosiah sa til Alma: Se, jeg dømmer dem ikke, derfor overlater jeg dem i dine hender for å bli dømt.

13 Og nå ble Alma bekymret igjen, og han gikk og spurte Herren hva han skulle gjøre med denne saken, for han var redd for å gjøre noe som var galt i Guds øyne.

14 Og det skjedde at etter at han hadde åpnet hele sin sjel for Gud, kom Herrens røst til ham og sa:

15 Velsignet er du, Alma, og velsignet er de som ble døpt i Mormons vann. Du er velsignet på grunn av din overmåte store tro etter bare å ha hørt min tjener Abinadis ord.

16 Og velsignet er de på grunn av sin overmåte store tro etter bare å ha hørt de ord du har talt til dem.

17 Og velsignet er du fordi du har opprettet en kirke blant dette folk. Og de skal grunnfestes, og de skal være mitt folk.

18 Ja, velsignet er dette folk som er villig til å bære mitt navn, for ved mitt navn skal de kalles, og de er mine.

19 Og fordi du har spurt meg om overtrederen, er du velsignet.

20 Du er min tjener, og jeg inngår en pakt med deg om at du skal ha evig liv, og du skal tjene meg og gå frem i mitt navn og samle mine får.

21 Og den som vil høre min røst, skal være mitt får. Og ham skal dere motta i kirken, og ham vil jeg også motta.

22 For se, dette er min kirke, hver den som døpes, skal døpes til omvendelse, og enhver som dere tar imot, skal tro på mitt navn, og ham vil jeg tilgi med gavmild hånd.

And he said unto the king: Behold, here are many whom we have brought before thee, who are accused of their brethren; yea, and they have been taken in divers iniquities. And they do not repent of their iniquities; therefore we have brought them before thee, that thou mayest judge them according to their crimes.

But king Mosiah said unto Alma: Behold, I judge them not; therefore I deliver them into thy hands to be judged.

And now the spirit of Alma was again troubled; and he went and inquired of the Lord what he should do concerning this matter, for he feared that he should do wrong in the sight of God.

And it came to pass that after he had poured out his whole soul to God, the voice of the Lord came to him, saying:

Blessed art thou, Alma, and blessed are they who were baptized in the waters of Mormon. Thou art blessed because of thy exceeding faith in the words alone of my servant Abinadi.

And blessed are they because of their exceeding faith in the words alone which thou hast spoken unto them.

And blessed art thou because thou hast established a church among this people; and they shall be established, and they shall be my people.

Yea, blessed is this people who are willing to bear my name; for in my name shall they be called; and they are mine.

And because thou hast inquired of me concerning the transgressor, thou art blessed.

Thou art my servant; and I covenant with thee that thou shalt have eternal life; and thou shalt serve me and go forth in my name, and shalt gather together my sheep.

And he that will hear my voice shall be my sheep; and him shall ye receive into the church, and him will I also receive.

For behold, this is my church; whosoever is baptized shall be baptized unto repentance. And whomsoever ye receive shall believe in my name; and him will I freely forgive.

- 23 For det er jeg som påtar meg verdens synder. For det er jeg som har skapt dem, og det er jeg som gir den som tror inntil enden, en plass ved min høyre hånd.
- 24 For se, ved mitt navn blir de kalt, og hvis de kjenner meg, skal de komme frem og få en plass ved min høyre hånd i all evighet.
- 25 Og det skal skje at ved lyden av den annen basun skal de som aldri har kjent meg, komme frem og stå for meg.
- 26 Og da skal de vite at jeg er Herren deres Gud, at jeg er deres Forløser, men de ville ikke bli forløst.
- 27 Og da vil jeg bekjenne for dem at jeg aldri har kjent dem, og de skal gå bort til evigvarende ild som er beredt for djevelen og hans engler.
- 28 Derfor sier jeg til deg at den som ikke vil høre min røst, skal dere ikke innlemme i min kirke, for ham vil jeg ikke motta på den siste dag.
- 29 Derfor sier jeg til deg: Gå, og enhver som begår overtredelser mot meg, skal du dømme i forhold til de synder han har begått, og hvis han bekjenner sine synder for deg og meg og omvender seg i hjertets oppriktighet, skal du tilgi ham, og jeg vil tilgi ham også.
- 30 Ja, og så ofte som mitt folk omvender seg, vil jeg tilgi dem deres overtredelser mot meg.
- 31 Og dere skal også tilgi hverandres overtredelser, for sannelig sier jeg dere, den som ikke tilgir sin nestes overtredelser når han sier han omvender seg, har bragt seg selv under fordømmelse.
- 32 Nå sier jeg til deg: Gå, og den som ikke vil omvende seg fra sine synder, skal ikke regnes blant mitt folk, og dette skal gjelde fra nå av.
- 33 Og det skjedde at da Alma hadde hørt disse ord, skrev han dem ned så han kunne ha dem, og for å kunne dømme denne kirkens folk i henhold til Guds befalinger.
- 34 Og det skjedde at Alma gikk og dømte dem som var blitt grepet i misgjerning, ifølge Herrens ord.
- For it is I that taketh upon me the sins of the world; for it is I that hath created them; and it is I that granteth unto him that believeth unto the end a place at my right hand.
- For behold, in my name are they called; and if they know me they shall come forth, and shall have a place eternally at my right hand.
- And it shall come to pass that when the second trump shall sound then shall they that never knew me come forth and shall stand before me.
- And then shall they know that I am the Lord their God, that I am their Redeemer; but they would not be redeemed.
- And then I will confess unto them that I never knew them; and they shall depart into everlasting fire prepared for the devil and his angels.
- Therefore I say unto you, that he that will not hear my voice, the same shall ye not receive into my church, for him I will not receive at the last day.
- Therefore I say unto you, Go; and whosoever transgresseth against me, him shall ye judge according to the sins which he has committed; and if he confess his sins before thee and me, and repenteth in the sincerity of his heart, him shall ye forgive, and I will forgive him also.
- Yea, and as often as my people repent will I forgive them their trespasses against me.
- And ye shall also forgive one another your trespasses; for verily I say unto you, he that forgiveth not his neighbor's trespasses when he says that he repents, the same hath brought himself under condemnation.
- Now I say unto you, Go; and whosoever will not repent of his sins the same shall not be numbered among my people; and this shall be observed from this time forward.
- And it came to pass when Alma had heard these words he wrote them down that he might have them, and that he might judge the people of that church according to the commandments of God.
- And it came to pass that Alma went and judged those that had been taken in iniquity, according to the word of the Lord.

- 35 Og enhver som omvendte seg fra sine synder og bekjente dem, regnet han blant kirkens folk.   And whosoever repented of their sins and did confess them, them he did number among the people of the church;
- 36 Og de som ikke ville bekjenne sine synder og omvende seg fra sin misgjerning, ble ikke regnet blant kirkens folk, og deres navn ble strøket ut.   And those that would not confess their sins and repent of their iniquity, the same were not numbered among the people of the church, and their names were blotted out.
- 37 Og det skjedde at Alma ordnet alle kirkens anliggender. Og de begynte igjen å ha fred, og det gikk overmåte vel med alle kirkens anliggender, de tok seg i vare overfor Gud, mottok mange og døpte mange.   And it came to pass that Alma did regulate all the affairs of the church; and they began again to have peace and to prosper exceedingly in the affairs of the church, walking circumspectly before God, receiving many, and baptizing many.
- 38 Og alt dette gjorde Alma og hans medarbeidere som ledet kirken. De vandret med all flid, underviste Guds ord i alle ting, hadde alle slags lidelser idet de ble forfulgt av alle dem som ikke tilhørte Guds kirke.   And now all these things did Alma and his fellow laborers do who were over the church, walking in all diligence, teaching the word of God in all things, suffering all manner of afflictions, being persecuted by all those who did not belong to the church of God.
- 39 Og de irettesatte sine brødre, og enhver av dem ble også irettesatt ved Guds ord i forhold til sine synder – de synder de hadde begått – og ble befalt av Gud å be uavlatelig og takke for alle ting.   And they did admonish their brethren; and they were also admonished, every one by the word of God, according to his sins, or to the sins which he had committed, being commanded of God to pray without ceasing, and to give thanks in all things.

Mosiah 27

- 1 Og nå skjedde det at den forfølgelse som de vantro ut-satte kirken for, ble så stor at kirkens medlemmer be-gynte å knurre og beklage seg til sine ledere om saken, og de beklaget seg til Alma. Og Alma forela saken for kong Mosiah, og Mosiah rådførte seg med sine prester.
- 2 Og det skjedde at kong Mosiah sendte ut en kunngjø-ring over hele landet om at ingen vantro skulle forfølge noen av dem som tilhørte Guds kirke.
- 3 Og alle menigheter fikk streng befaling om at det ikke skulle være noen forfølgelse blant dem, at det skulle være likhet blant alle mennesker,
- 4 at de ikke skulle la stolthet eller hovmod forstyrre fre-den, at enhver skulle akte sin neste som seg selv og arbei-de med sine egne hender for å forsørge seg.
- 5 Ja, og alle deres prester og lærere skulle arbeide med sine egne hender for å forsørge seg – i alle tilfeller unn-tatt under sykdom eller i stor nød – og ved å gjøre dette mottok de rikelig av Guds nåde.
- 6 Og det begynte igjen å bli fred i landet og folket be-gynte å bli meget tallrikt og begynte å bre seg utover hele landet, ja mot nord og mot syd, mot øst og mot vest, og de bygget store byer og landsbyer i alle deler av landet.
- 7 Og Herren så til dem og ga dem fremgang, og de ble et stort og velstående folk.
- 8 Nå ble Mosiahs sønner regnet blant de vantro, og en av Almas sønner ble også regnet blant dem, og han ble kalt Alma etter sin far. Likevel ble han en meget ugude-lig og en avgudsdyrkende mann. Og han var en mann av mange ord og talte meget smigrende til folket, derfor fikk han mange av folket til begå de samme misgjernin-ger som han.
- 9 Og han ble en stor hindring for Guds kirkes frem-gang, for han stjal folkets hjerter, var årsak til stor splid blant folket og ga Guds fiende anledning til å utøve sin makt over dem.

Mosiah 27

And now it came to pass that the persecutions which were inflicted on the church by the unbelievers became so great that the church began to murmur, and com-plain to their leaders concerning the matter; and they did complain to Alma. And Alma laid the case before their king, Mosiah. And Mosiah consulted with his priests.

And it came to pass that king Mosiah sent a procla-mation throughout the land round about that there should not any unbeliever persecute any of those who belonged to the church of God.

And there was a strict command throughout all the churches that there should be no persecutions among them, that there should be an equality among all men;

That they should let no pride nor haughtiness dis-turb their peace; that every man should esteem his neighbor as himself, laboring with their own hands for their support.

Yea, and all their priests and teachers should labor with their own hands for their support, in all cases save it were in sickness, or in much want; and doing these things, they did abound in the grace of God.

And there began to be much peace again in the land; and the people began to be very numerous, and began to scatter abroad upon the face of the earth, yea, on the north and on the south, on the east and on the west, building large cities and villages in all quarters of the land.

And the Lord did visit them and prosper them, and they became a large and wealthy people.

Now the sons of Mosiah were numbered among the unbelievers; and also one of the sons of Alma was num-bered among them, he being called Alma, after his fa-ther; nevertheless, he became a very wicked and an idol-atrous man. And he was a man of many words, and did speak much flattery to the people; therefore he led many of the people to do after the manner of his iniquities.

And he became a great hinderment to the prosperity of the church of God; stealing away the hearts of the people; causing much dissension among the people; giv-ing a chance for the enemy of God to exercise his power over them.

- 10 Og nå skjedde det at mens han gikk omkring for å ødelegge Guds kirke – for han gikk omkring i all hemmelighet sammen med Mosiahs sønner og forsøkte å ødelegge kirken og føre Herrens folk på villspor, stikk i strid med Guds, ja, også med kongens befalinger –
- 11 Og som jeg sa til dere, mens de gikk omkring og gjorde opprør mot Gud, se, da viste Herrens engel seg for dem, og han kom ned som i en sky, og han talte som med en tordenrøst som fikk jorden de sto på, til å skjelve.
- 12 Og så stor var deres forbauselse at de falt til jorden og forsto ikke de ord han talte til dem.
- 13 Likevel ropte han igjen og sa: Alma, reis deg og stå frem, for hvorfor forfølger du Guds kirke? For Herren har sagt: Dette er min kirke, og jeg vil grunnfeste den, og intet annet skal omstyrte den enn mitt folks overtredelse.
- 14 Og engelen sa videre: Se, Herren har hørt sitt folks bønner og sin tjener Almas, din fars, bønner også, for han har bedt i stor tro for deg om at du måtte bringes til kunnskap om sannheten. Derfor, i denne hensikt har jeg kommet for å overbevise deg om Guds kraft og myndighet, så hans tjeneres bønner kunne bli besvart i forhold til deres tro.
- 15 Og se, kan du bestride Guds kraft? For se, får ikke min røst jorden til å skjelve? Og kan du ikke også se meg fremfor deg? Og jeg er sendt fra Gud.
- 16 Nå sier jeg deg: Gå, og husk dine fedres fangenskap i Helams land og i Nephis land, og husk hvor store ting han har gjort for dem. For de var i trelldom, og han befri dem. Og nå sier jeg til deg, Alma: Gå din vei og forsøk ikke mer å ødelegge kirken, så deres bønner kan bli besvart selv om du skulle ønske å bli vist bort.
- 17 Og nå skjedde det at dette var de siste ord som engelen talte til Alma, og han forlot dem.

And now it came to pass that while he was going about to destroy the church of God, for he did go about secretly with the sons of Mosiah seeking to destroy the church, and to lead astray the people of the Lord, contrary to the commandments of God, or even the king—

And as I said unto you, as they were going about rebelling against God, behold, the angel of the Lord appeared unto them; and he descended as it were in a cloud; and he spake as it were with a voice of thunder, which caused the earth to shake upon which they stood;

And so great was their astonishment, that they fell to the earth, and understood not the words which he spake unto them.

Nevertheless he cried again, saying: Alma, arise and stand forth, for why persecutest thou the church of God? For the Lord hath said: This is my church, and I will establish it; and nothing shall overthrow it, save it is the transgression of my people.

And again, the angel said: Behold, the Lord hath heard the prayers of his people, and also the prayers of his servant, Alma, who is thy father; for he has prayed with much faith concerning thee that thou mightest be brought to the knowledge of the truth; therefore, for this purpose have I come to convince thee of the power and authority of God, that the prayers of his servants might be answered according to their faith.

And now behold, can ye dispute the power of God? For behold, doth not my voice shake the earth? And can ye not also behold me before you? And I am sent from God.

Now I say unto thee: Go, and remember the captivity of thy fathers in the land of Helam, and in the land of Nephi; and remember how great things he has done for them; for they were in bondage, and he has delivered them. And now I say unto thee, Alma, go thy way, and seek to destroy the church no more, that their prayers may be answered, and this even if thou wilt of thyself be cast off.

And now it came to pass that these were the last words which the angel spake unto Alma, and he departed.

18 Og nå falt Alma og de som var med ham, igjen til jorden, for de var meget forbauset, for med sine egne øyne hadde de sett en Herrens engel, og hans røst var som torden som rystet jorden, og de visste at det ikke var noe annet enn Guds kraft som kunne ryste jorden og få den til å skjelve som om den skulle gå i stykker.

19 Og Alma var så forbauset at han ble stum så han ikke kunne åpne sin munn. Ja, og han ble svak, ja, så han ikke kunne bevege sine hender. Derfor ble han tatt av dem som var med ham og båret hjelpeløs helt til han ble lagt fremfor sin far.

20 Og de fortalte hans far alt som hadde hendt dem, og hans far frydet seg, for han visste at det var Guds kraft.

21 Og han lot en folkemengde komme sammen så de kunne være vitne til hva Herren hadde gjort for hans sønn og også for dem som var med ham.

22 Og han lot prestene komme sammen, og de begynte å faste og be til Herren sin Gud om at han ville åpne Almas munn så han kunne tale, og også at hans lemmer måtte få sin styrke tilbake så folkets øyne kunne bli åpnet og de kunne se og forstå Guds godhet og herlighet.

23 Og det skjedde at etter at de hadde fastet og bedt i et tidsrom av to dager og to netter, fikk Almas lemmer sin styrke tilbake, og han sto opp og begynte å tale til dem og ba dem være ved godt mot.

24 For, sa han, jeg har omvendt meg fra mine synder og er blitt forløst av Herren. Se, jeg er født av Ånden.

25 Og Herren sa til meg: Bli ikke forundret over at hele menneskeheten, ja, menn og kvinner, alle nasjoner, slekter, tungemål og folk, må bli født på ny, ja, født av Gud, og bli forandret fra sin kjødelige og falne tilstand til en rettferdig tilstand og bli forløst av Gud og bli hans sønner og døtre.

26 Og på denne måten blir de nye skapninger, og hvis de ikke gjør dette, kan de på ingen måte arve Guds rike.

And now Alma and those that were with him fell again to the earth, for great was their astonishment; for with their own eyes they had beheld an angel of the Lord; and his voice was as thunder, which shook the earth; and they knew that there was nothing save the power of God that could shake the earth and cause it to tremble as though it would part asunder.

And now the astonishment of Alma was so great that he became dumb, that he could not open his mouth; yea, and he became weak, even that he could not move his hands; therefore he was taken by those that were with him, and carried helpless, even until he was laid before his father.

And they rehearsed unto his father all that had happened unto them; and his father rejoiced, for he knew that it was the power of God.

And he caused that a multitude should be gathered together that they might witness what the Lord had done for his son, and also for those that were with him.

And he caused that the priests should assemble themselves together; and they began to fast, and to pray to the Lord their God that he would open the mouth of Alma, that he might speak, and also that his limbs might receive their strength—that the eyes of the people might be opened to see and know of the goodness and glory of God.

And it came to pass after they had fasted and prayed for the space of two days and two nights, the limbs of Alma received their strength, and he stood up and began to speak unto them, bidding them to be of good comfort:

For, said he, I have repented of my sins, and have been redeemed of the Lord; behold I am born of the Spirit.

And the Lord said unto me: Marvel not that all mankind, yea, men and women, all nations, kindreds, tongues and people, must be born again; yea, born of God, changed from their carnal and fallen state, to a state of righteousness, being redeemed of God, becoming his sons and daughters;

And thus they become new creatures; and unless they do this, they can in nowise inherit the kingdom of God.

27 Jeg sier dere at hvis dette ikke skjer, må de vises bort, og dette vet jeg, for jeg var nær ved å bli vist bort.

28 Ikke desto mindre, etter å ha kjempet meg gjennom mange trengsler og omvendt meg nesten til døde, har Herren i sin barmhjertighet funnet det gagnlig å rive meg ut av en evigvarende ild, og jeg er født av Gud.

29 Min sjel er blitt forløst fra bitterhets galle og syndens lenker. Jeg var i den mørkeste avgrunn, men nå ser jeg Guds strålende lys. Min sjel var sønderrevet i evig pinsel, men jeg er revet ut, og min sjel pines ikke mer.

30 Jeg forkastet min Forløser og fornektet det som var blitt uttalt ved våre fedre. Men nå som de kan forutse at han vil komme og at han husker enhver skapning som han har skapt, vil han åpenbare seg for alle.

31 Ja, hvert kne skal bøyes og hver tunge bekjenne for ham. Ja, på den siste dag når alle mennesker skal stå frem og dømmes av ham, da skal de bekjenne at han er Gud. Da skal de som lever uten Gud i verden, bekjenne at det er rettferdig for dem å bli dømt til en evigvarende straff, og de skal skjelve og beve og krype sammen under hans altseende blikk.

32 Og nå skjedde det at fra denne tid av begynte Alma å undervise folket, og de som var sammen med Alma da engelen viste seg for dem. De reiste rundt omkring i hele landet, bekjentgjorde for hele folket hva de hadde hørt og sett, og forkynte Guds ord under stor trengsel, ble heftig forfulgt av de vantro og ble slått av mange av dem.

33 Men til tross for alt dette var de til stor trøst for kirken, styrket deres tro og formante dem med langmodighet og under store anstrengelser til å holde Guds bud.

34 Og fire av dem var Mosiahs sønner, og deres navn var Ammon og Aaron og Omner og Himni. Dette var Mosiahs sønners navn.

I say unto you, unless this be the case, they must be cast off; and this I know, because I was like to be cast off.

Nevertheless, after wading through much tribulation, repenting nigh unto death, the Lord in mercy hath seen fit to snatch me out of an everlasting burning, and I am born of God.

My soul hath been redeemed from the gall of bitterness and bonds of iniquity. I was in the darkest abyss; but now I behold the marvelous light of God. My soul was racked with eternal torment; but I am snatched, and my soul is pained no more.

I rejected my Redeemer, and denied that which had been spoken of by our fathers; but now that they may foresee that he will come, and that he remembereth every creature of his creating, he will make himself manifest unto all.

Yea, every knee shall bow, and every tongue confess before him. Yea, even at the last day, when all men shall stand to be judged of him, then shall they confess that he is God; then shall they confess, who live without God in the world, that the judgment of an everlasting punishment is just upon them; and they shall quake, and tremble, and shrink beneath the glance of his all-searching eye.

And now it came to pass that Alma began from this time forward to teach the people, and those who were with Alma at the time the angel appeared unto them, traveling round about through all the land, publishing to all the people the things which they had heard and seen, and preaching the word of God in much tribulation, being greatly persecuted by those who were unbelievers, being smitten by many of them.

But notwithstanding all this, they did impart much consolation to the church, confirming their faith, and exhorting them with long-suffering and much travail to keep the commandments of God.

And four of them were the sons of Mosiah; and their names were Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni; these were the names of the sons of Mosiah.

35 Og de reiste rundt omkring i hele Zarahemlas land og blant hele det folk som kong Mosiah regjerte over, og strevde iherdig for å utbedre all den skade de hadde påført kirken, bekjente alle sine synder og fortalte alt de hadde sett, og forklarte profetiene og Skriftene for alle som ønsket å høre dem.

36 Og slik var de redskaper i Guds hender til å bringe mange til kunnskap om sannheten, ja, til kunnskap om sin Forløser.

37 Og hvor velsignet er de ikke! For de forkynte fred, de forkynte godt budskap om det gode, og de fortalte folket at Herren regjerer.

And they traveled throughout all the land of Zarahemla, and among all the people who were under the reign of king Mosiah, zealously striving to repair all the injuries which they had done to the church, confessing all their sins, and publishing all the things which they had seen, and explaining the prophecies and the scriptures to all who desired to hear them.

And thus they were instruments in the hands of God in bringing many to the knowledge of the truth, yea, to the knowledge of their Redeemer.

And how blessed are they! For they did publish peace; they did publish good tidings of good; and they did declare unto the people that the Lord reigneth.

Mosiah 28

- 1 Nå skjedde det at etter at Mosiahs sønner hadde gjort alle disse ting, tok de et lite antall med seg og vendte tilbake til sin far, kongen, og spurte om han ville tillate at de sammen med dem de hadde valgt ut, kunne dra opp til Nephis land og forkynne det de hadde hørt, så de kunne gi Guds ord til sine brødre, lamanittene –
- 2 så de kanskje kunne bringe dem til kunnskap om Herren deres Gud, overbevise dem om deres synder og så de kanskje kunne helbrede dem for deres hat til nephittene, så de også kunne fryde seg i Herren sin Gud og så de kunne bli vennlige mot hverandre, og så det ikke mer skulle være stridigheter i hele det land som Herren deres Gud hadde gitt dem.
- 3 Nå ønsket de at frelse skulle forkynnes for enhver skapning, for de kunne ikke holde ut at noen menneskesjel skulle forgå. Ja, bare tanken på at en sjel skulle lide uendelig pine, fikk dem til å skjelve og beve.
- 4 Og slik virket Herrens Ånd på dem, for de var syndere av aller verste slag. Og Herren fant det for godt i sin grenseløse barmhjertighet å spare dem. Likevel led de store sjelekvaler på grunn av sine synder, led meget og fryktet at de skulle bli vist bort for evig.
- 5 Og det skjedde at de bønnfalt sin far i mange dager om å få dra opp til Nephis land.
- 6 Og kong Mosiah gikk og spurte Herren om han skulle la sine sønner dra opp blant lamanittene for å forkynne ordet.
- 7 Og Herren sa til Mosiah: La dem dra opp, for mange skal tro på deres ord, og de skal få evig liv. Og jeg vil fri dine sønner ut av lamanittenes hender.
- 8 Og det skjedde at Mosiah lot dem dra ut og gjøre som de hadde bedt om.
- 9 Og de reiste ut i villmarken for å dra opp og forkynne ordet blant lamanittene, og jeg skal senere gi en beretning om hvordan det gikk med dem.

Mosiah 28

Now it came to pass that after the sons of Mosiah had done all these things, they took a small number with them and returned to their father, the king, and desired of him that he would grant unto them that they might, with these whom they had selected, go up to the land of Nephi that they might preach the things which they had heard, and that they might impart the word of God to their brethren, the Lamanites—

That perhaps they might bring them to the knowledge of the Lord their God, and convince them of the iniquity of their fathers; and that perhaps they might cure them of their hatred towards the Nephites, that they might also be brought to rejoice in the Lord their God, that they might become friendly to one another, and that there should be no more contentions in all the land which the Lord their God had given them.

Now they were desirous that salvation should be declared to every creature, for they could not bear that any human soul should perish; yea, even the very thoughts that any soul should endure endless torment did cause them to quake and tremble.

And thus did the Spirit of the Lord work upon them, for they were the very vilest of sinners. And the Lord saw fit in his infinite mercy to spare them; nevertheless they suffered much anguish of soul because of their iniquities, suffering much and fearing that they should be cast off forever.

And it came to pass that they did plead with their father many days that they might go up to the land of Nephi.

And king Mosiah went and inquired of the Lord if he should let his sons go up among the Lamanites to preach the word.

And the Lord said unto Mosiah: Let them go up, for many shall believe on their words, and they shall have eternal life; and I will deliver thy sons out of the hands of the Lamanites.

And it came to pass that Mosiah granted that they might go and do according to their request.

And they took their journey into the wilderness to go up to preach the word among the Lamanites; and I shall give an account of their proceedings hereafter.

10 Nå hadde ikke kong Mosiah noen han kunne overlate riket til, for ingen av hans sønner ville ta imot riket.

11 Derfor tok han opptegnelsene som var gravert på messingplatene, og også Nephis plater og alle de ting som han hadde tatt vare på og oppbevart ifølge Guds befalinger, etter å ha oversatt og fått skrevet de opptegetelser som var på gullplatene som hadde blitt funnet av Limhis folk og som ble overlevert til ham av Limhi.

12 Og dette gjorde han fordi hans folk var meget spent, for de ønsket meget sterkt å få vite noe om de mennesker som var blitt drept.

13 Og nå oversatte han dem ved hjelp av de to stenene som var innfattet i en bue.

14 Nå var disse beredt fra begynnelsen av og ble overlevert fra generasjon til generasjon til oversettelse av språk.

15 Og de er blitt oppbevart og tatt vare på ved Herrens hånd, så han kunne avsløre for enhver skapning som skulle bo i landet, sitt folks misgjerninger og avskyeligheter.

16 Og den som har disse ting, kalles en seer – som i for-dums tid.

17 Etter at Mosiah nå hadde oversatt disse opptegetelsene, se, de ga en beretning om de mennesker som ble drept – fra de ble drept og tilbake til den tid da det store tårn ble bygget, da Herren forvirret folkets språk og de ble adspredt over hele jordens overflate – ja, fra denne tid og tilbake til Adams skapelse.

18 Denne beretningen fremkalte overmåte stor sorg hos Mosiahs folk, ja, de ble fylt av sorg. Likevel ga den dem stor kunnskap som de frydet seg over.

19 Og denne beretningen skal bli skrevet senere, for se, det er nødvendig at alle mennesker får kjennskap til de ting som er skrevet i denne beretningen.

Now king Mosiah had no one to confer the kingdom upon, for there was not any of his sons who would accept of the kingdom.

Therefore he took the records which were engraven on the plates of brass, and also the plates of Nephi, and all the things which he had kept and preserved according to the commandments of God, after having translated and caused to be written the records which were on the plates of gold which had been found by the people of Limhi, which were delivered to him by the hand of Limhi;

And this he did because of the great anxiety of his people; for they were desirous beyond measure to know concerning those people who had been destroyed.

And now he translated them by the means of those two stones which were fastened into the two rims of a bow.

Now these things were prepared from the beginning, and were handed down from generation to generation, for the purpose of interpreting languages;

And they have been kept and preserved by the hand of the Lord, that he should discover to every creature who should possess the land the iniquities and abominations of his people;

And whosoever has these things is called seer, after the manner of old times.

Now after Mosiah had finished translating these records, behold, it gave an account of the people who were destroyed, from the time that they were destroyed back to the building of the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people and they were scattered abroad upon the face of all the earth, yea, and even from that time back until the creation of Adam.

Now this account did cause the people of Mosiah to mourn exceedingly, yea, they were filled with sorrow; nevertheless it gave them much knowledge, in the which they did rejoice.

And this account shall be written hereafter; for behold, it is expedient that all people should know the things which are written in this account.

20 Og nå, som jeg sa til dere, etter at kong Mosiah hadde gjort disse ting, tok han messingplatene og alle de ting som han hadde oppbevart, og overleverte dem til Alma, som var Almas sønn – ja, alle opptegnelsene og også uttyderne overleverte han – og befalte ham at han skulle oppbevare og ta vare på dem og også føre en oppteegnelse over folket og overlevere dem fra generasjon til generasjon slik de var blitt overlevert fra den tid Lehi forlot Jerusalem.

And now, as I said unto you, that after king Mosiah had done these things, he took the plates of brass, and all the things which he had kept, and conferred them upon Alma, who was the son of Alma; yea, all the records, and also the interpreters, and conferred them upon him, and commanded him that he should keep and preserve them, and also keep a record of the people, handing them down from one generation to another, even as they had been handed down from the time that Lehi left Jerusalem.

Mosiah 29

- 1 Da nå Mosiah hadde gjort dette, sendte han bud ut over hele landet blant hele folket da han ønsket å vite hvem som skulle være deres konge.
- 2 Og det skjedde at folkets røst lød slik: Vi ønsker at din sønn Aaron skal være vår konge og vår regent.
- 3 Nå hadde Aaron dratt opp til Nephis land, derfor kunne ikke kongen overlate riket til ham. Aaron ville heller ikke overta riket, ja, ingen av Mosiahs sønner var villige til å overta riket.
- 4 Derfor sendte kong Mosiah bud ut blant folket igjen. Ja, han sendte en skrivelse ut blant folket, og dette er de ord som ble skrevet:
- 5 Se, dere som er mitt folk eller mine brødre, for jeg betrakter dere som brødre. Jeg ønsker at dere skal overveie den sak dere er bedt om å overveie, for dere ønsker å ha en konge.
- 6 Nå forteller jeg dere at han som riket med rette tilhører, har avslått og vil ikke overta riket.
- 7 Og hvis det nå skulle bli utnevnt en annen i hans sted, se, da er jeg redd for at det ville oppstå stridigheter blant dere. Og hvem vet om ikke min sønn, som riket med rette tilhører, kunne bli sint og trekke med seg en del av dette folk, noe som ville føre til kriger og stridigheter blant dere, noe som igjen ville forårsake stor blodsutgytelse, og at man fordreier Herrens vei og ødelegger mange menneskesjeler.
- 8 Nå sier jeg dere: La oss være kloke og overveie disse ting, for vi har ingen rett til å ta livet av min sønn. Heller ikke har vi noen rett til å ta livet av en annen som måtte bli utnevnt i hans sted.
- 9 Og hvis min sønn skulle vende tilbake til sin stolthet og sine verdiløse ting, ville han tilbakekalle det som han har sagt, og kreve sin rett til riket, noe som ville få ham, og også dette folk, til å begå stor synd.
- 10 Og la oss nå være kloke og forutse dette og gjøre det som vil sikre freden for dette folk.

Mosiah 29

- Now when Mosiah had done this he sent out throughout all the land, among all the people, desiring to know their will concerning who should be their king.
- And it came to pass that the voice of the people came, saying: We are desirous that Aaron thy son should be our king and our ruler.
- Now Aaron had gone up to the land of Nephi, therefore the king could not confer the kingdom upon him; neither would Aaron take upon him the kingdom; neither were any of the sons of Mosiah willing to take upon them the kingdom.
- Therefore king Mosiah sent again among the people; yea, even a written word sent he among the people. And these were the words that were written, saying:
- Behold, O ye my people, or my brethren, for I esteem you as such, I desire that ye should consider the cause which ye are called to consider—for ye are desirous to have a king.
- Now I declare unto you that he to whom the kingdom doth rightly belong has declined, and will not take upon him the kingdom.
- And now if there should be another appointed in his stead, behold I fear there would rise contentions among you. And who knoweth but what my son, to whom the kingdom doth belong, should turn to be angry and draw away a part of this people after him, which would cause wars and contentions among you, which would be the cause of shedding much blood and perverting the way of the Lord, yea, and destroy the souls of many people.
- Now I say unto you let us be wise and consider these things, for we have no right to destroy my son, neither should we have any right to destroy another if he should be appointed in his stead.
- And if my son should turn again to his pride and vain things he would recall the things which he had said, and claim his right to the kingdom, which would cause him and also this people to commit much sin.
- And now let us be wise and look forward to these things, and do that which will make for the peace of this people.

- 11 Derfor vil jeg være konge for dere resten av mine dager, men la oss likevel utnevne dommere til å dømme dette folk ifølge vår lov, og vi vil på ny ordne dette folks anliggender, for vi vil utnevne kloke menn til å være dommere som vil dømme dette folk ifølge Guds bud.
- 12 Nå er det bedre for et menneske å bli dømt av Gud enn av mennesker, for Guds dom er alltid rettferdig, men menneskenes dom er ikke alltid rettferdig.
- 13 Hvis det derfor var mulig for dere å få rettferdige menn til å være deres konger som ville grunnfeste Guds lover og dømme dette folk ifølge hans bud, ja, hvis dere kunne få menn til å være deres konger som ville gjøre slik min far Benjamin gjorde for dette folk, jeg sier dere at hvis det alltid kunne være slik, da ville det være tjenlig for dere alltid å ha en konge til å regjere over dere.
- 14 Og jeg har selv arbeidet av all kraft og med alle de evner jeg har vært i besittelse av, for å lære dere Guds bud og opprette fred rundt omkring i landet, så det ikke skulle være noen kriger eller stridigheter, hverken tyveri eller plyndring, hverken mord eller noen slags misgjerning.
- 15 Og enhver som har begått en synd, har jeg straffet ifølge den overtredelse han har begått, og ifølge den lov som er gitt til oss av våre fedre.
- 16 Nå sier jeg dere at ettersom ikke alle mennesker er rettferdige, er det ikke tjenlig for dere å ha en konge eller konger til å regjere over dere.
- 17 For se, hvor mange synder kan ikke én ugudelig konge være årsak til, ja, og hvilke store ødeleggelser!
- 18 Ja, husk kong Noah, hans ugudelighet og hans avskyeligheter og også hans folks ugudelighet og avskyeligheter. Se hvilke store ødeleggelser som kom over dem, og på grunn av sine synder ble de også ført i trelldom.
- 19 Og om det ikke hadde vært for deres allvitende Skapers inngripen – på grunn av deres oppriktige omvendelse – måtte de uunngåelig ha vært i trelldom inntil nå.

Therefore I will be your king the remainder of my days; nevertheless, let us appoint judges, to judge this people according to our law; and we will newly arrange the affairs of this people, for we will appoint wise men to be judges, that will judge this people according to the commandments of God.

Now it is better that a man should be judged of God than of man, for the judgments of God are always just, but the judgments of man are not always just.

Therefore, if it were possible that you could have just men to be your kings, who would establish the laws of God, and judge this people according to his commandments, yea, if ye could have men for your kings who would do even as my father Benjamin did for this people—I say unto you, if this could always be the case then it would be expedient that ye should always have kings to rule over you.

And even I myself have labored with all the power and faculties which I have possessed, to teach you the commandments of God, and to establish peace throughout the land, that there should be no wars nor contentions, no stealing, nor plundering, nor murdering, nor any manner of iniquity;

And whosoever has committed iniquity, him have I punished according to the crime which he has committed, according to the law which has been given to us by our fathers.

Now I say unto you, that because all men are not just it is not expedient that ye should have a king or kings to rule over you.

For behold, how much iniquity doth one wicked king cause to be committed, yea, and what great destruction!

Yea, remember king Noah, his wickedness and his abominations, and also the wickedness and abominations of his people. Behold what great destruction did come upon them; and also because of their iniquities they were brought into bondage.

And were it not for the interposition of their all-wise Creator, and this because of their sincere repentance, they must unavoidably remain in bondage until now.

20 Men se, han befridde dem fordi de ydmyket seg for ham. Og fordi de ropte med stor kraft til ham, fridde han dem ut av trelldom. Og slik virker Herren med sin kraft i alle forhold blant menneskenes barn og rekker ut barmhjertighetens arm mot dem som setter sin lit til ham.

21 Og se, nå sier jeg dere, dere kan ikke avsette en konge som er full av synd, uten at det blir stor strid og stor blodsutgytelse.

22 For se, han har sine venner som deltar i hans synder, og han omgir seg med sin livvakt og opphever lover gitt av dem som har regjert i rettferdighet før ham. Og han trækker Guds bud under sin fot.

23 Og han vedtar lover og sender dem ut blant sitt folk, ja, lover tilpasset hans egen ugudelighet. Og enhver som ikke adlyder hans lover, lar han drepe, og han sender sine hærstyrker ut for å krige mot enhver som gjør opprør mot ham – og hvis han kan, vil han drepe dem. Og på denne måten forvrenger en urettferdig konge all rettferdighets veier.

24 Og se, nå sier jeg dere at det ikke er ønskelig at slike avskyeligheter kommer over dere.

25 Velg dere derfor, ved dette folkets røst, dommere, så dere kan bli dømt ifølge de lover som er blitt gitt dere av våre fedre, som er riktige og som ble gitt dem ved Herrens hånd.

26 Nå er det ikke alminnelig at folkets røst ønsker noe som strider mot det som er riktig, men det er vanlig at mindretallet i et folk ønsker det som ikke er riktig. Derfor skal dere innrette dere etter dette og gjøre det til deres lov å ordne deres anliggender ved folkets røst.

27 Og hvis den tid kommer at folkets røst velger synd, da er tiden kommet da Guds straffedommer vil komme over dere, ja, da er tiden kommet da han vil hjemsøke dere med store ødeleggelser, slik han hittil har hjemsøkt dette land.

28 Og hvis dere nå har dommere og de ikke dømmer dere etter den lov som er gitt, kan dere la dem bli dømt av en overdommer.

But behold, he did deliver them because they did humble themselves before him; and because they cried mightily unto him he did deliver them out of bondage; and thus doth the Lord work with his power in all cases among the children of men, extending the arm of mercy towards them that put their trust in him.

And behold, now I say unto you, ye cannot dethrone an iniquitous king save it be through much contention, and the shedding of much blood.

For behold, he has his friends in iniquity, and he keepeth his guards about him; and he teareth up the laws of those who have reigned in righteousness before him; and he trampleth under his feet the commandments of God;

And he enacteth laws, and sendeth them forth among his people, yea, laws after the manner of his own wickedness; and whosoever doth not obey his laws he causeth to be destroyed; and whosoever doth rebel against him he will send his armies against them to war, and if he can he will destroy them; and thus an unrighteous king doth pervert the ways of all righteousness.

And now behold I say unto you, it is not expedient that such abominations should come upon you.

Therefore, choose you by the voice of this people, judges, that ye may be judged according to the laws which have been given you by our fathers, which are correct, and which were given them by the hand of the Lord.

Now it is not common that the voice of the people desireth anything contrary to that which is right; but it is common for the lesser part of the people to desire that which is not right; therefore this shall ye observe and make it your law—to do your business by the voice of the people.

And if the time comes that the voice of the people doth choose iniquity, then is the time that the judgments of God will come upon you; yea, then is the time he will visit you with great destruction even as he has hitherto visited this land.

And now if ye have judges, and they do not judge you according to the law which has been given, ye can cause that they may be judged of a higher judge.

29 Hvis deres overdommere ikke avsier rettferdige dommer, skal dere la et lite antall av deres underdommere komme sammen, og de skal dømme deres overdommere ifølge folkets røst.

30 Og jeg befaler dere å gjøre dette i Herrens frykt. Og jeg befaler dere å gjøre disse ting og at dere ikke har noen konge, og at hvis disse mennesker begår synder og misgjerninger, skal de legges på deres egne hoder.

31 For se, jeg sier dere at mange menneskers synder er forårsaket av deres kongers misgjerninger. Derfor legges deres synder på deres kongers hoder.

32 Og nå ønsker jeg at denne ulikhet ikke lenger skal finnes i dette land, og slett ikke blant dette mitt folk. Men jeg ønsker at dette land skal være et frihetens land og enhver kan nyte godt av sine rettigheter og privilegier på like fot så lenge Herren lar oss leve og arve landet, ja, så lenge det fortsatt finnes noen av våre etterkommere i landet.

33 Og Mosiah skrev mange flere ting til dem og forklarte dem alle en rettferdig konges prøvelser og vanskeligheter, ja, alle sjelevaler de hadde for sitt folk, og også hvordan folket knurret mot sin konge. Og alt dette forklarte han for dem.

34 Og han fortalte dem også at det ikke burde være slik, men at byrden skulle legges på hele folket, så enhver kunne bære sin del.

35 Og han forklarte dem også hvor uheldig det var at en urettferdig konge hersket over dem,

36 ja, alle hans synder og avskyeligheter og alle kriger og stridigheter og blodsutgytelse og tyveri og plyndring og hor og alle slags misgjerninger som ikke kan regnes opp – og han fortalte dem at slike ting ikke burde finnes, og at de uttrykkelig stred mot Guds bud.

37 Og nå skjedde det at etter at kong Mosiah hadde sendt disse ting ut blant folket, ble de overbevist om sannheten av hans ord.

If your higher judges do not judge righteous judgments, ye shall cause that a small number of your lower judges should be gathered together, and they shall judge your higher judges, according to the voice of the people.

And I command you to do these things in the fear of the Lord; and I command you to do these things, and that ye have no king; that if these people commit sins and iniquities they shall be answered upon their own heads.

For behold I say unto you, the sins of many people have been caused by the iniquities of their kings; therefore their iniquities are answered upon the heads of their kings.

And now I desire that this inequality should be no more in this land, especially among this my people; but I desire that this land be a land of liberty, and every man may enjoy his rights and privileges alike, so long as the Lord sees fit that we may live and inherit the land, yea, even as long as any of our posterity remains upon the face of the land.

And many more things did king Mosiah write unto them, unfolding unto them all the trials and troubles of a righteous king, yea, all the travails of soul for their people, and also all the murmurings of the people to their king; and he explained it all unto them.

And he told them that these things ought not to be; but that the burden should come upon all the people, that every man might bear his part.

And he also unfolded unto them all the disadvantages they labored under, by having an unrighteous king to rule over them;

Yea, all his iniquities and abominations, and all the wars, and contentions, and bloodshed, and the stealing, and the plundering, and the committing of whoredoms, and all manner of iniquities which cannot be enumerated—telling them that these things ought not to be, that they were expressly repugnant to the commandments of God.

And now it came to pass, after king Mosiah had sent these things forth among the people they were convinced of the truth of his words.

38 Derfor oppga de sitt ønske om å få en konge og ble svært opptatt av at enhver skulle ha de samme muligheter overalt i landet, ja, og enhver erklærte seg villig til å svare for sine egne synder.

39 Derfor skjedde det at de samlet seg i grupper over hele landet for å stemme over hvem som skulle være deres dommere og dømme dem ifølge den lov som var gitt dem. Og de frydet seg storlig på grunn av den frihet som var blitt gitt dem.

40 Og deres kjærlighet til Mosiah vokste seg sterk, ja, de aktet ham mer enn noe annet menneske, for de betraktet ham ikke som en tyrann som traktet etter fortrinn, ja, etter den vinning som forderver sjelen. For han hadde ikke presset dem for rikdommer, heller ikke hadde han funnet behag i blodsutgytelse, men han hadde opprettet fred i landet. Og han hadde latt sitt folk bli befridd fra allslags trelldom, derfor aktet de ham høyt, ja, overmåte høyt.

41 Og det skjedde at de utnevnte dommere til å regjere over seg, eller til å dømme dem ifølge loven, og dette gjorde de over hele landet.

42 Og det skjedde at Alma ble utnevnt til å være den første øverste dommer. Han var også høypresten, for hans far hadde overdratt embedet til ham og hadde gitt ham ansvaret for alle kirkens anliggender.

43 Og nå skjedde det at Alma vandret på Herrens veier, og han holdt hans bud og dømte rettferdige dommer, og det var sammenhengende fred i landet.

44 Og slik begynte dommernes regjeringstid i hele Zarahemlas land blant hele det folk som ble kalt nephitter, og Alma var den første og øverste dommer.

45 Og nå skjedde det at hans far døde, og han var to og åtti år gammel og hadde levd for å oppfylle Guds befalinger.

Therefore they relinquished their desires for a king, and became exceedingly anxious that every man should have an equal chance throughout all the land; yea, and every man expressed a willingness to answer for his own sins.

Therefore, it came to pass that they assembled themselves together in bodies throughout the land, to cast in their voices concerning who should be their judges, to judge them according to the law which had been given them; and they were exceedingly rejoiced because of the liberty which had been granted unto them.

And they did wax strong in love towards Mosiah; yea, they did esteem him more than any other man; for they did not look upon him as a tyrant who was seeking for gain, yea, for that lucre which doth corrupt the soul; for he had not exacted riches of them, neither had he delighted in the shedding of blood; but he had established peace in the land, and he had granted unto his people that they should be delivered from all manner of bondage; therefore they did esteem him, yea, exceedingly, beyond measure.

And it came to pass that they did appoint judges to rule over them, or to judge them according to the law; and this they did throughout all the land.

And it came to pass that Alma was appointed to be the first chief judge, he being also the high priest, his father having conferred the office upon him, and having given him the charge concerning all the affairs of the church.

And now it came to pass that Alma did walk in the ways of the Lord, and he did keep his commandments, and he did judge righteous judgments; and there was continual peace through the land.

And thus commenced the reign of the judges throughout all the land of Zarahemla, among all the people who were called the Nephites; and Alma was the first and chief judge.

And now it came to pass that his father died, being eighty and two years old, having lived to fulfil the commandments of God.

46 Og det skjedde at Mosiah også døde i det tre og tredevte år av sin regjeringstid, og han var tre og seksti år gammel. Det var nå ialt gått fem hundre og ni år siden Lehi forlot Jerusalem.

47 Og slik endte kongenes regjeringstid over Nephis folk, og slik endte Almas dager, han som var deres kirkes grunnlegger.

And it came to pass that Mosiah died also, in the thirty and third year of his reign, being sixty and three years old; making in the whole, five hundred and nine years from the time Lehi left Jerusalem.

And thus ended the reign of the kings over the people of Nephi; and thus ended the days of Alma, who was the founder of their church.

Almas bok

av Almas sønn

Beretningen av Alma, som var sønn av Alma, den første og øverste dommer over Nephis folk, og også Kirkens høyprest. En beretning om dommernes regjeringstid og krig og stridigheter blant folket, og også en beretning om en krig mellom nephittene og lamanittene ifølge Almas opptegnelse, han som var den første og øverste dommer.

Alma 1

- 1 Nå skjedde det at i det første år av dommernes regjeringstid over Nephis folk, fra denne tid av og fremover, hadde kong Mosiah – som var gått all kjødets gang etter å ha stridd den gode strid og vandret rettskaffent for Gud – ikke etterlatt seg noen som kunne regjere i hans sted. Likevel hadde han gitt lover, og de ble godtatt av folket. Derfor var de forpliktet til å etterleve de lover han hadde gitt.
- 2 Og det skjedde i det første år Alma satt i dommerse- tet, at en mann ble ført frem for ham for å bli dømt, en mann som var stor av vekst og kjent for sin store styrke.
- 3 Og han hadde gått omkring blant folket og forkynt for dem noe som han kalte Guds ord, men som stred mot kirken. Han forkynte for folket at enhver prest og lærer burde bli populær, og de burde ikke arbeide med sine hender, men de burde forsørges av folket.
- 4 Og han vitnet også for folket at hele menneskeheten skulle bli frelst på den siste dag, og at de ikke behøvde å frykte eller beve, men at de kunne løfte sine hoder og fryde seg, for Herren hadde skapt alle mennesker og hadde også forløst alle mennesker. Og til slutt skulle alle mennesker få evig liv.
- 5 Og det skjedde at han underviste om disse ting så mye at mange trodde på hans ord, ja, så mange at de begynte å støtte ham og gi ham penger.

The Book of Alma

the Son of Alma

The account of Alma, who was the son of Alma, the first and chief judge over the people of Nephi, and also the high priest over the Church. An account of the reign of the judges, and the wars and contentions among the people. And also an account of a war between the Nephites and the Lamanites, according to the record of Alma, the first and chief judge.

Alma 1

Now it came to pass that in the first year of the reign of the judges over the people of Nephi, from this time forward, king Mosiah having gone the way of all the earth, having warred a good warfare, walking uprightly before God, leaving none to reign in his stead; nevertheless he had established laws, and they were acknowledged by the people; therefore they were obliged to abide by the laws which he had made.

And it came to pass that in the first year of the reign of Alma in the judgment-seat, there was a man brought before him to be judged, a man who was large, and was noted for his much strength.

And he had gone about among the people, preaching to them that which he termed to be the word of God, bearing down against the church; declaring unto the people that every priest and teacher ought to become popular; and they ought not to labor with their hands, but that they ought to be supported by the people.

And he also testified unto the people that all mankind should be saved at the last day, and that they need not fear nor tremble, but that they might lift up their heads and rejoice; for the Lord had created all men, and had also redeemed all men; and, in the end, all men should have eternal life.

And it came to pass that he did teach these things so much that many did believe on his words, even so many that they began to support him and give him money.

6 Og han begynte å bli oppblåst og stolt i sitt hjerte og begynte å bruke meget kostbare klær, ja, og han opprettet til og med en kirke i overensstemmelse med det han forkynnte.

7 Og det skjedde at da han gikk for å forkynne for dem som trodde på hans ord, møtte han en mann som tilhørte Guds kirke, ja, til og med en av deres lærere, og han begynte å diskutere heftig med ham så han kunne vildele kirkens medlemmer, men mannen imøtegikk ham og advarte ham med Guds ord.

8 Nå var mannens navn Gideon, og det var han som var et redskap i Guds hånd til å fri Limhis folk ut av trelldom.

9 Men fordi Gideon imøtegikk ham med Guds ord, ble han rasende på Gideon og trakk sitt sverd og begynte å slå ham. Nå var Gideon en mann som hadde kommet langt opp i årene, derfor kunne han ikke stå seg mot hans hugg, derfor falt han for sverdet.

10 Og mannen som drepte ham, ble tatt av kirkens folk og ble ført frem for Alma for å bli dømt etter de forbrytelser som han hadde begått.

11 Og det skjedde at han sto for Alma og talte sin egen sak med stor freidighet.

12 Men Alma sa til ham: Se, dette er første gang presteliste er blitt innført blant dette folk. Og se, du er ikke bare skyldig i presteliste, men du har forsøkt å påtvinge den ved sverdet, og hvis presteliste skulle påtvinges dette folk, ville det føre til at de ble fullstendig ødelagt.

13 Og du har utgytt en rettferdig manns blod, ja, en mann som har gjort mye godt blant dette folk, og hvis vi skulle spare deg, ville hans blod bli hevnet på oss.

14 Derfor dømmes du til døden ifølge den lov som er gitt oss av Mosiah, vår siste konge, og den er blitt godtatt av dette folk, derfor må dette folk etterleve loven.

And he began to be lifted up in the pride of his heart, and to wear very costly apparel, yea, and even began to establish a church after the manner of his preaching.

And it came to pass as he was going, to preach to those who believed on his word, he met a man who belonged to the church of God, yea, even one of their teachers; and he began to contend with him sharply, that he might lead away the people of the church; but the man withstood him, admonishing him with the words of God.

Now the name of the man was Gideon; and it was he who was an instrument in the hands of God in delivering the people of Limhi out of bondage.

Now, because Gideon withstood him with the words of God he was wroth with Gideon, and drew his sword and began to smite him. Now Gideon being stricken with many years, therefore he was not able to withstand his blows, therefore he was slain by the sword.

And the man who slew him was taken by the people of the church, and was brought before Alma, to be judged according to the crimes which he had committed.

And it came to pass that he stood before Alma and pled for himself with much boldness.

But Alma said unto him: Behold, this is the first time that priestcraft has been introduced among this people. And behold, thou art not only guilty of priestcraft, but hast endeavored to enforce it by the sword; and were priestcraft to be enforced among this people it would prove their entire destruction.

And thou hast shed the blood of a righteous man, yea, a man who has done much good among this people; and were we to spare thee his blood would come upon us for vengeance.

Therefore thou art condemned to die, according to the law which has been given us by Mosiah, our last king; and it has been acknowledged by this people; therefore this people must abide by the law.

- 15 Og det skjedde at de tok ham, og hans navn var Nehor, og de førte ham opp på toppen av høyden Manti, og der måtte han erkjenne – eller rettere sagt erkjente han mellom himmel og jord – at det han hadde lært folket, var i strid med Guds ord. Og der led han en vanærende død.
- 16 Likevel ble det ikke slutt på utbredelsen av presteliste i landet, for det var mange som elsket verdens verdiløsting, og de gikk omkring og forkynte falske læresetninger, og dette gjorde de for å få rikdom og ære.
- 17 Av frykt for loven våget de likevel ikke å lyve i tilfelle det skulle bli oppdaget, for løgnere ble straffet. Derfor hevdet de at de forkynte ifølge sin tro, for ingen kunne rammes av loven på grunn av sin tro.
- 18 Og de våget ikke å stjele av frykt for loven, for slike ble straffet. Heller ikke våget de å røve eller myrde, for den som myrdet, ble straffet med døden.
- 19 Men det skjedde at de som ikke tilhørte Guds kirke, begynte å forfølge dem som tilhørte Guds kirke og hadde påtatt seg Kristi navn.
- 20 Ja, de forfulgte dem og plaget dem med alle slags ord fordi de var ydmyke, fordi de ikke var stolte i egne øyne, og fordi de delte Guds ord med hverandre uten penger og uten betaling.
- 21 Nå var det en streng lov blant kirkens folk at ingen som tilhørte kirken, skulle begynne å forfølge dem som ikke tilhørte kirken, og at det ikke skulle være noen forfølgelse blant dem innbyrdes.
- 22 Likevel var det mange blant dem som begynte å bli stolte og begynte å diskutere heftig med sine motstandere, så de til og med slo, ja, de slo hverandre med knyttnevene.
- 23 Dette fant sted i Almas annet regjeringsår, og det påførte kirken mange plager, ja, det var årsak til mange prøvelser for kirken.
- And it came to pass that they took him; and his name was Nehor; and they carried him upon the top of the hill Manti, and there he was caused, or rather did acknowledge, between the heavens and the earth, that what he had taught to the people was contrary to the word of God; and there he suffered an ignominious death.
- Nevertheless, this did not put an end to the spreading of priestcraft through the land; for there were many who loved the vain things of the world, and they went forth preaching false doctrines; and this they did for the sake of riches and honor.
- Nevertheless, they durst not lie, if it were known, for fear of the law, for liars were punished; therefore they pretended to preach according to their belief; and now the law could have no power on any man for his belief.
- And they durst not steal, for fear of the law, for such were punished; neither durst they rob, nor murder, for he that murdered was punished unto death.
- But it came to pass that whosoever did not belong to the church of God began to persecute those that did belong to the church of God, and had taken upon them the name of Christ.
- Yea, they did persecute them, and afflict them with all manner of words, and this because of their humility; because they were not proud in their own eyes, and because they did impart the word of God, one with another, without money and without price.
- Now there was a strict law among the people of the church, that there should not any man, belonging to the church, arise and persecute those that did not belong to the church, and that there should be no persecution among themselves.
- Nevertheless, there were many among them who began to be proud, and began to contend warmly with their adversaries, even unto blows; yea, they would smite one another with their fists.
- Now this was in the second year of the reign of Alma, and it was a cause of much affliction to the church; yea, it was the cause of much trial with the church.

- 24 For mange forherdet sitt hjerte, og deres navn ble strøket så de ikke mer ble regnet blant Guds folk. Og mange trakk seg også tilbake fra dem.
- 25 Nå var dette en stor prøvelse for dem som var faste i troen. Likevel var de standhaftige og urokkelige i å holde Guds bud, og de bar med tålmodighet alle de forfølgelser de ble utsatt for.
- 26 Og når prestene forlot sitt arbeide for å forkynne Guds ord til folket, forlot folket også sitt arbeide for å høre Guds ord. Og når prestene hadde talt Guds ord til dem, vendte de alle flittig tilbake til sitt arbeide. Og presten aktet ikke seg selv høyere enn sine tilhørere, for forkynneren var ikke bedre enn tilhøreren, heller ikke var læreren noe bedre enn eleven. Og slik var de alle likestilt, og de arbeidet alle, enhver ifølge sin styrke.
- 27 Og de delte sine midler – enhver i forhold til det han hadde – med de fattige og de trengende og de syke og de lidende, og de brukte ikke kostbare klær, likevel var de nette og anstendige.
- 28 Og slik ordnet de kirkens anliggender, og slik begynte de å ha sammenhengende fred igjen til tross for alle sine forfølgelser.
- 29 Og på grunn av kirkens stabilitet begynte de nå å bli overmåte rike og hadde overflod av alt de trengte – av storfe og småfe og allslags gjøkkeveg, og også overflod av korn og av gull og av sølv og av kostelige ting, og overflod av silke og finvevet lin og av allslags godt, enkelt stoff.
- 30 Og slik, i sine heldige omstendigheter sendte de ikke bort noen som var nakne eller som var sultne eller som var tørste eller som var syke eller manglet pleie. Og de la ikke sin elsk på rikdommer, derfor var de gavmilde mot alle, både gammel og ung, både trell og fri, både mann og kvinne, enten de var utenfor kirken eller i kirken, og hadde ingen persons anseelse overfor dem som var i nød.
- For the hearts of many were hardened, and their names were blotted out, that they were remembered no more among the people of God. And also many withdrew themselves from among them.
- Now this was a great trial to those that did stand fast in the faith; nevertheless, they were steadfast and immovable in keeping the commandments of God, and they bore with patience the persecution which was heaped upon them.
- And when the priests left their labor to impart the word of God unto the people, the people also left their labors to hear the word of God. And when the priest had imparted unto them the word of God they all returned again diligently unto their labors; and the priest, not esteeming himself above his hearers, for the preacher was no better than the hearer, neither was the teacher any better than the learner; and thus they were all equal, and they did all labor, every man according to his strength.
- And they did impart of their substance, every man according to that which he had, to the poor, and the needy, and the sick, and the afflicted; and they did not wear costly apparel, yet they were neat and comely.
- And thus they did establish the affairs of the church; and thus they began to have continual peace again, notwithstanding all their persecutions.
- And now, because of the steadiness of the church they began to be exceedingly rich, having abundance of all things whatsoever they stood in need—an abundance of flocks and herds, and fatlings of every kind, and also abundance of grain, and of gold, and of silver, and of precious things, and abundance of silk and finetwined linen, and all manner of good homely cloth.
- And thus, in their prosperous circumstances, they did not send away any who were naked, or that were hungry, or that were athirst, or that were sick, or that had not been nourished; and they did not set their hearts upon riches; therefore they were liberal to all, both old and young, both bond and free, both male and female, whether out of the church or in the church, having no respect to persons as to those who stood in need.

31 Og derfor gikk det dem vel, og de ble langt mer velstående enn dem som ikke tilhørte deres kirke.

32 For de som ikke tilhørte deres kirke, henga seg til trolldomskunster og til avgudsdyrkelse eller dovenskap og til sladder og til misunnelse og strid. De brukte kostbare klær og var stolte i egne øyne. De forfulgte, løy, stjal, røvet, bedrev hor og myrdet og begikk allslags ugudelighet. Likevel ble loven håndhevet og rammet om mulig alle som overtrådte den.

33 Og det skjedde at ved å anvende loven slik på dem så enhver måtte lide for det han hadde gjort, ble de roligere og våget ikke å begå noen ugudelighet, i tilfelle den ble kjent. Derfor var det mye fred blant Nephis folk frem til det femte år av dommernes regjeringstid.

And thus they did prosper and become far more wealthy than those who did not belong to their church.

For those who did not belong to their church did indulge themselves in sorceries, and in idolatry or idleness, and in babblings, and in envyings and strife; wearing costly apparel; being lifted up in the pride of their own eyes; persecuting, lying, thieving, robbing, committing whoredoms, and murdering, and all manner of wickedness; nevertheless, the law was put in force upon all those who did transgress it, inasmuch as it was possible.

And it came to pass that by thus exercising the law upon them, every man suffering according to that which he had done, they became more still, and durst not commit any wickedness if it were known; therefore, there was much peace among the people of Nephi until the fifth year of the reign of the judges.

Alma 2

- 1 Og det skjedde at i begynnelsen av det femte år av deres regjeringstid begynte det å bli strid blant folket, for en mann som het Amlici, var en meget listig mann, ja, en vis mann hva verdens visdom angår, og han tilhørte den samme orden som han som drepte Gideon med sverd, og som ble henrettet ifølge loven.
- 2 Nå hadde denne Amlici ved sin list lokket mange mennesker med seg, ja, så mange at de begynte å bli svært mektige, og de forsøkte å gjøre Amlici til konge over folket.
- 3 Nå var dette foruroligende for kirkens folk, og også for alle dem som ikke var blitt påvirket av Amlicis overtalelser, for de visste at ifølge deres lov måtte slike ting avgjøres ved folkets stemme.
- 4 Hvis det derfor ble mulig for Amlici å vinne folkets stemme, ville han, som var en ugudelig mann, frata dem deres rettigheter og privilegier i kirken, for han hadde til hensikt å ødelegge Guds kirke.
- 5 Og det skjedde at folk overalt i landet samlet seg i adskilte grupper, alt etter hvilken oppfatning de hadde, om de var for eller imot Amlici, og de hadde lange diskusjoner og forunderlige stridigheter seg imellom.
- 6 Og slik samlet de seg for å avgi sin stemme om saken, og resultatet ble lagt frem for dommerne.
- 7 Og det skjedde at folkets stemme gikk imot Amlici så han ikke ble gjort til konge over folket.
- 8 Nå forårsaket dette stor glede i deres hjerter som var mot ham. Men Amlici oppegget dem som var for ham, til vrede mot dem som ikke var for ham.
- 9 Og det skjedde at de kom sammen og innviet Amlici til konge.

Alma 2

And it came to pass in the commencement of the fifth year of their reign there began to be a contention among the people; for a certain man, being called Amlici, he being a very cunning man, yea, a wise man as to the wisdom of the world, he being after the order of the man that slew Gideon by the sword, who was executed according to the law—

Now this Amlici had, by his cunning, drawn away much people after him; even so much that they began to be very powerful; and they began to endeavor to establish Amlici to be a king over the people.

Now this was alarming to the people of the church, and also to all those who had not been drawn away after the persuasions of Amlici; for they knew that according to their law that such things must be established by the voice of the people.

Therefore, if it were possible that Amlici should gain the voice of the people, he, being a wicked man, would deprive them of their rights and privileges of the church; for it was his intent to destroy the church of God.

And it came to pass that the people assembled themselves together throughout all the land, every man according to his mind, whether it were for or against Amlici, in separate bodies, having much dispute and wonderful contentions one with another.

And thus they did assemble themselves together to cast in their voices concerning the matter; and they were laid before the judges.

And it came to pass that the voice of the people came against Amlici, that he was not made king over the people.

Now this did cause much joy in the hearts of those who were against him; but Amlici did stir up those who were in his favor to anger against those who were not in his favor.

And it came to pass that they gathered themselves together, and did consecrate Amlici to be their king.

10 Og da Amlici var gjort til konge over dem, befalte han dem å gripe til våpen mot sine brødre, og dette gjorde han så han kunne underkue dem.

11 Nå ble Amlicis folk kalt ved Amlicis navn og ble kalt amlicitter, og de andre ble kalt nephitter eller Guds folk.

12 Derfor var nephittene klar over amlicittenes hensikt og forberedte seg derfor på å møte dem. Ja, de væpnet seg med sverd og med sabler og med buer og med piler og med stener og med slynger og med alle slags krigsvåpen.

13 Og slik var de forberedt til å møte amlicittene når de kom. Og det ble utnevnt befalingsmenn og høyere befalingsmenn og hærførere, alt etter deres antall.

14 Og det skjedde at Amlici væpnet sine menn med alle slags krigsvåpen, og han utnevnte også dem som skulle lede og føre hans folk i krig mot sine brødre.

15 Og det skjedde at amlicittene kom opp på høyden Amnihu, som lå øst for elven Sidon, som fløt forbi Zarahemlas land, og der begynte de å krige mot nephittene.

16 Nå var Alma øverste dommer og guvernør over Nephis folk, derfor dro han opp sammen med sitt folk, ja, med sine befalingsmenn og hærførere, og gikk i spissen for sine hærstyrker til kamp mot amlicittene.

17 Og de begynte å slå amlicittene ihjel på høyden øst for Sidon. Og amlicittene kjempet mot nephittene med stor styrke, så mange av nephittene falt for amlicittene.

18 Ikke desto mindre styrket Herren nephittenes hånd, så de slo amlicittene i et stort blodbad så de begynte å flykte for dem.

19 Og det skjedde at nephittene forfulgte amlicittene hele denne dagen og slaktet dem ned for fote, slik at tolv tusen fem hundre og to og tredve sjeler av amlicittene ble drept, og av nephittene ble seks tusen fem hundre og to og seksti sjeler drept.

Now when Amlici was made king over them he commanded them that they should take up arms against their brethren; and this he did that he might subject them to him.

Now the people of Amlici were distinguished by the name of Amlici, being called Amlicites; and the remainder were called Nephites, or the people of God.

Therefore the people of the Nephites were aware of the intent of the Amlicites, and therefore they did prepare to meet them; yea, they did arm themselves with swords, and with cimeters, and with bows, and with arrows, and with stones, and with slings, and with all manner of weapons of war, of every kind.

And thus they were prepared to meet the Amlicites at the time of their coming. And there were appointed captains, and higher captains, and chief captains, according to their numbers.

And it came to pass that Amlici did arm his men with all manner of weapons of war of every kind; and he also appointed rulers and leaders over his people, to lead them to war against their brethren.

And it came to pass that the Amlicites came upon the hill Amnihu, which was east of the river Sidon, which ran by the land of Zarahemla, and there they began to make war with the Nephites.

Now Alma, being the chief judge and the governor of the people of Nephi, therefore he went up with his people, yea, with his captains, and chief captains, yea, at the head of his armies, against the Amlicites to battle.

And they began to slay the Amlicites upon the hill east of Sidon. And the Amlicites did contend with the Nephites with great strength, insomuch that many of the Nephites did fall before the Amlicites.

Nevertheless the Lord did strengthen the hand of the Nephites, that they slew the Amlicites with great slaughter, that they began to flee before them.

And it came to pass that the Nephites did pursue the Amlicites all that day, and did slay them with much slaughter, insomuch that there were slain of the Amlicites twelve thousand five hundred thirty and two souls; and there were slain of the Nephites six thousand five hundred sixty and two souls.

20 Og det skjedde at da Alma ikke lenger kunne forfølge amlicittene, lot han sine folk slå opp teltene sine i dalen Gideon – dalen som var blitt oppkalt etter den Gideon som ble drept med sverdet ved Nehors hånd – og i denne dalen slo nephittene opp teltene sine for natten.

21 Og Alma sendte ut spioner for å følge etter dem som var igjen av amlicittene, så han kunne kjenne deres planer og sammensvergelse så han kunne beskytte seg mot dem og forhindre at hans folk ble drept.

22 Nå ble de som han hadde sendt ut for å holde øye med amlicittenes leir, kalt Zeram og Amnor og Manti og Limher, og det var de som sammen med sine menn dro ut for å holde øye med amlicittenes leir.

23 Og det skjedde at de neste dag vendte tilbake til nephittenes leir i stor hast, meget forbauset og skrekkslagne, og sa:

24 Se, vi holdt øye med amlicittenes leir, og til vår store forbauselse så vi i Minons land ovenfor Zarahemlas land, på veien til Nephis land, en tallrik hærske lamanitter, og se, amlicittene har sluttet seg til dem.

25 Og de overfaller våre brødre der i landet, og de flykter for dem med sine hjorder og sine hustruer og sine barn mot vår by. Og hvis vi ikke skynder oss, inntar de vår by, og våre fedre og våre hustruer og våre barn blir drept.

26 Og det skjedde at Nephis folk tok sine telt og dro ut av Gideons dal mot sin by, som var byen Zarahemla.

27 Og se, da de gikk over elven Sidon, overfalt lamanittene og amlicittene dem for å drepe dem, og de syntes å være nesten like tallrike som havets sand.

28 Ikke desto mindre ble nephittene styrket ved Herrens hånd, for de hadde bedt inntrengende til ham om at han måtte fri dem ut av deres fienders hender. Derfor hørte Herren deres rop og styrket dem, og lamanittene og amlicittene falt for dem.

And it came to pass that when Alma could pursue the Amlicites no longer he caused that his people should pitch their tents in the valley of Gideon, the valley being called after that Gideon who was slain by the hand of Nehor with the sword; and in this valley the Nephites did pitch their tents for the night.

And Alma sent spies to follow the remnant of the Amlicites, that he might know of their plans and their plots, whereby he might guard himself against them, that he might preserve his people from being destroyed.

Now those whom he had sent out to watch the camp of the Amlicites were called Zeram, and Amnor, and Manti, and Limher; these were they who went out with their men to watch the camp of the Amlicites.

And it came to pass that on the morrow they returned into the camp of the Nephites in great haste, being greatly astonished, and struck with much fear, saying:

Behold, we followed the camp of the Amlicites, and to our great astonishment, in the land of Minon, above the land of Zarahemla, in the course of the land of Nephi, we saw a numerous host of the Lamanites; and behold, the Amlicites have joined them;

And they are upon our brethren in that land; and they are fleeing before them with their flocks, and their wives, and their children, towards our city; and except we make haste they obtain possession of our city, and our fathers, and our wives, and our children be slain.

And it came to pass that the people of Nephi took their tents, and departed out of the valley of Gideon towards their city, which was the city of Zarahemla.

And behold, as they were crossing the river Sidon, the Lamanites and the Amlicites, being as numerous almost, as it were, as the sands of the sea, came upon them to destroy them.

Nevertheless, the Nephites being strengthened by the hand of the Lord, having prayed mightily to him that he would deliver them out of the hands of their enemies, therefore the Lord did hear their cries, and did strengthen them, and the Lamanites and the Amlicites did fall before them.

29 Og det skjedde at Alma kjempet mot Amlici med sverd ansikt til ansikt, og de stred heftig mot hverandre.

30 Og det skjedde at Alma, som var en Guds mann og utøvet stor tro, ropte og sa: O Herre, vær barmhjertig og spar mitt liv så jeg kan være et redskap i dine hender til å redde og bevare dette folk.

31 Og da Alma hadde sagt disse ord, kjempet han igjen mot Amlici, og han ble så styrket at han drepte Amlici med sverdet.

32 Og han kjempet også mot lamanittenes konge, men lamanittenes konge flyktet bort fra Alma og sendte sine livvakter for å kjempe mot Alma.

33 Men Alma, med sine livvakter kjempet mot lamanittkongens livvakter inntil han drepte dem og drev dem tilbake.

34 Og slik ryddet han marken, eller rettere sagt bredden som var vest for elven Sidon, og han kastet de falne lamanitters legemer i Sidons vann så hans folk kunne få plass til å gå over og kjempe mot lamanittene og amlicitene på vestsiden av elven Sidon.

35 Og det skjedde at da de alle hadde kommet over elven Sidon, begynte lamanittene og amlicitene å flykte for dem, enda de var så tallrike at de ikke kunne telles.

36 Og de flyktet for nephittene ut mot villmarken i vest og nord, langt utenfor landets grenser, og nephittene forfulgte dem av all sin kraft og drepte dem.

37 Ja, de ble møtt på alle kanter, og ble slått ihjel og fordrevet inntil de ble adspredt mot vest og mot nord og kom frem til den villmarken som ble kalt Hermounts, og det var den del av villmarken som ble oversvømmet av ville og glupske dyr.

38 Og det skjedde at mange døde i villmarken av sine sår og ble fortært av disse dyrene og også av luftens gribber. Og deres ben er blitt funnet og er blitt lagt i hauger på jorden.

And it came to pass that Alma fought with Amlici with the sword, face to face; and they did contend mightily, one with another.

And it came to pass that Alma, being a man of God, being exercised with much faith, cried, saying: O Lord, have mercy and spare my life, that I may be an instrument in thy hands to save and preserve this people.

Now when Alma had said these words he contended again with Amlici; and he was strengthened, insomuch that he slew Amlici with the sword.

And he also contended with the king of the Lamanites; but the king of the Lamanites fled back from before Alma and sent his guards to contend with Alma.

But Alma, with his guards, contended with the guards of the king of the Lamanites until he slew and drove them back.

And thus he cleared the ground, or rather the bank, which was on the west of the river Sidon, throwing the bodies of the Lamanites who had been slain into the waters of Sidon, that thereby his people might have room to cross and contend with the Lamanites and the Amlicites on the west side of the river Sidon.

And it came to pass that when they had all crossed the river Sidon that the Lamanites and the Amlicites began to flee before them, notwithstanding they were so numerous that they could not be numbered.

And they fled before the Nephites towards the wilderness which was west and north, away beyond the borders of the land; and the Nephites did pursue them with their might, and did slay them.

Yea, they were met on every hand, and slain and driven, until they were scattered on the west, and on the north, until they had reached the wilderness, which was called Hermounts; and it was that part of the wilderness which was infested by wild and ravenous beasts.

And it came to pass that many died in the wilderness of their wounds, and were devoured by those beasts and also the vultures of the air; and their bones have been found, and have been heaped up on the earth.

Alma 3

- 1 Og det skjedde at de nephitter som ikke falt i krigen, etter å ha begravet alle som var blitt drept – som ikke ble talt på grunn av det store antall – etter at de hadde begravet sine døde, vendte de alle tilbake til sine landområder og sine hjem og sine hustruer og sine barn.
- 2 Nå var mange kvinner og barn blitt drept med sverd, og også mange av deres småfe og storfe, og mange av deres kornåkrer var også ødelagt, for de var blitt tråkket ned av menneskemassene.
- 3 Og alle lamanitter og amlicitter som var blitt drept på bredden av elven Sidon, ble kastet i Sidons vann, og se, deres ben ligger på havets bunn – og de er mange.
- 4 Og amlicittene skilte seg ut fra nephittene, for de hadde merket seg med rødt i pannen på lamanittenes vis, likevel hadde de ikke raket sine hoder som lamanittene.
- 5 Lamanittenes hoder var raket, og de var nakne bortsett fra et skinn som var bundet om deres lender, og også sin rustning som de var iført, og sine buer og sine piler og sine stener og sine slynger og så videre.
- 6 Og lamanittenes hud var mørk ifølge det merke som ble satt på deres fedre og som var en forbannelse over dem på grunn av deres overtredelse og deres opprør mot sine brødre – som var Nephi, Jakob og Josef og Sam – som var rettferdige og hellige menn.
- 7 Og deres brødre forsøkte å drepe dem, derfor ble de slått med en forbannelse, og Gud Herren satte et merke på dem – ja, på Laman og Lemuel og også på Ismaels sønner og ismaelittiske kvinner.
- 8 Og dette ble gjort så deres ætt kunne skilles ut fra deres brødres ætt, så Gud Herren derved kunne bevare sitt folk så de ikke blandet seg og trodde på feilaktige tradisjoner som ville føre til at de ble ødelagt.

Alma 3

And it came to pass that the Nephites who were not slain by the weapons of war, after having buried those who had been slain—now the number of the slain were not numbered, because of the greatness of their number—after they had finished burying their dead they all returned to their lands, and to their houses, and their wives, and their children.

Now many women and children had been slain with the sword, and also many of their flocks and their herds; and also many of their fields of grain were destroyed, for they were trodden down by the hosts of men.

And now as many of the Lamanites and the Amlicites who had been slain upon the bank of the river Sidon were cast into the waters of Sidon; and behold their bones are in the depths of the sea, and they are many.

And the Amlicites were distinguished from the Nephites, for they had marked themselves with red in their foreheads after the manner of the Lamanites; nevertheless they had not shorn their heads like unto the Lamanites.

Now the heads of the Lamanites were shorn; and they were naked, save it were skin which was girded about their loins, and also their armor, which was girded about them, and their bows, and their arrows, and their stones, and their slings, and so forth.

And the skins of the Lamanites were dark, according to the mark which was set upon their fathers, which was a curse upon them because of their transgression and their rebellion against their brethren, who consisted of Nephi, Jacob, and Joseph, and Sam, who were just and holy men.

And their brethren sought to destroy them, therefore they were cursed; and the Lord God set a mark upon them, yea, upon Laman and Lemuel, and also the sons of Ishmael, and Ishmaelitish women.

And this was done that their seed might be distinguished from the seed of their brethren, that thereby the Lord God might preserve his people, that they might not mix and believe in incorrect traditions which would prove their destruction.

- 9 Og det skjedde at hver den som blandet sin ætt med lamanittenes, bragte den samme forbannelse over sin ætt.
- 10 Derfor ble alle som lot seg forlede av lamanittene, oppkalt etter dem, og det ble satt et merke på dem.
- 11 Og det skjedde at alle som ikke ville tro på lamanittenes tradisjoner – men trodde på de opptegetninger som ble bragt ut av Jerusalems land, og også på sine fedres tradisjoner, som var riktige, som trodde på Guds bud og holdt dem – ble fra den tid av kalt nephitter, eller Nephis folk.
- 12 Og det er de som har ført de sanne opptegetninger om sitt folk, og også om lamanittenes folk.
- 13 Nå vil vi vende tilbake til amlicittene igjen, for de fikk også et merke på seg, ja, de satte et merke på seg selv, ja, et rødt merke i pannen.
- 14 Slik ble Guds ord oppfylt, for dette er de ord han sa til Nephi: Se, jeg har forbannet lamanittene, og jeg vil sette et merke på dem så de og deres ætt kan være adskilt fra deg og din ætt fra nå av og for evig hvis de ikke omvender seg fra sin ugudelighet og vender seg til meg så jeg kan vise dem barmhjertighet.
- 15 Og videre: Jeg vil sette et merke på den som blander sin ætt med dine brødre, så de også blir forbannet.
- 16 Og videre: Jeg vil sette et merke på den som kjemper mot deg og din ætt.
- 17 Og videre sier jeg at den som vender seg bort fra deg, skal ikke lenger kalles din ætt, og jeg vil velsigne deg og enhver som kalles din ætt, fra nå av og for evig. Og dette var Herrens løfter til Nephi og hans ætt.
- 18 Nå visste ikke amlicittene at de oppfylte Guds ord da de begynte å merke seg i pannen. Likevel hadde de gjort åpent opprør mot Gud, derfor var det nødvendig at forbannelsen skulle falle på dem.

And it came to pass that whosoever did mingle his seed with that of the Lamanites did bring the same curse upon his seed.

Therefore, whosoever suffered himself to be led away by the Lamanites was called under that head, and there was a mark set upon him.

And it came to pass that whosoever would not believe in the tradition of the Lamanites, but believed those records which were brought out of the land of Jerusalem, and also in the tradition of their fathers, which were correct, who believed in the commandments of God and kept them, were called the Nephites, or the people of Nephi, from that time forth—

And it is they who have kept the records which are true of their people, and also of the people of the Lamanites.

Now we will return again to the Amlicites, for they also had a mark set upon them; yea, they set the mark upon themselves, yea, even a mark of red upon their foreheads.

Thus the word of God is fulfilled, for these are the words which he said to Nephi: Behold, the Lamanites have I cursed, and I will set a mark on them that they and their seed may be separated from thee and thy seed, from this time henceforth and forever, except they repent of their wickedness and turn to me that I may have mercy upon them.

And again: I will set a mark upon him that mingleth his seed with thy brethren, that they may be cursed also.

And again: I will set a mark upon him that fighteth against thee and thy seed.

And again, I say he that departeth from thee shall no more be called thy seed; and I will bless thee, and whomsoever shall be called thy seed, henceforth and forever; and these were the promises of the Lord unto Nephi and to his seed.

Now the Amlicites knew not that they were fulfilling the words of God when they began to mark themselves in their foreheads; nevertheless they had come out in open rebellion against God; therefore it was expedient that the curse should fall upon them.

19 Nå vil jeg dere skal forstå at de selv bragte forbannelsen over seg, og på samme måte bringer alle mennesker som blir slått med en forbannelse, selv sin egen fordømmelse over seg.

20 Nå skjedde det at ikke mange dager etter slaget som ble utkjempet i Zarahemlas land av lamanittene og amlicittene, overfalt en annen av lamanittenes hærstyrker Nephis folk på samme sted som den første hærstyrken møtte amlicittene.

21 Og det skjedde at en hærstyrke ble sendt for å drive dem ut av deres land.

22 Nå var Alma selv såret, derfor dro han denne gang ikke ut for å kjempe mot lamanittene.

23 Men han sendte en tallrik hærstyrke mot dem, og de dro opp og drepte mange lamanitter og drev resten av dem utenfor sitt lands grenser.

24 Og deretter vendte de tilbake igjen og begynte å opprette fred i landet, og en tid ble de ikke lenger plaget av sine fiender.

25 Alt dette skjedde, ja, alle disse kriger og stridigheter begynte og endte i det femte år av dommernes regjeringstid.

26 Og på ett år ble tusener og titusener av sjeler sendt til den evige verden, så de kunne høste sin belønning etter sine gjerninger, enten de var gode eller dårlige, for å høste evig lykke eller evig elendighet ifølge den ånd de valgte å adlyde, enten det var en god eller en dårlig ånd.

27 For alle mennesker får lønn av ham de velger å adlyde, og dette er ifølge de ord som er fremsagt i profetiens ånd. Derfor skjer det i overensstemmelse med sannheten. Og slik endte det femte år av dommernes regjeringstid.

Now I would that ye should see that they brought upon themselves the curse; and even so doth every man that is cursed bring upon himself his own condemnation.

Now it came to pass that not many days after the battle which was fought in the land of Zarahemla, by the Lamanites and the Amlicites, that there was another army of the Lamanites came in upon the people of Nephi, in the same place where the first army met the Amlicites.

And it came to pass that there was an army sent to drive them out of their land.

Now Alma himself being afflicted with a wound did not go up to battle at this time against the Lamanites;

But he sent up a numerous army against them; and they went up and slew many of the Lamanites, and drove the remainder of them out of the borders of their land.

And then they returned again and began to establish peace in the land, being troubled no more for a time with their enemies.

Now all these things were done, yea, all these wars and contentions were commenced and ended in the fifth year of the reign of the judges.

And in one year were thousands and tens of thousands of souls sent to the eternal world, that they might reap their rewards according to their works, whether they were good or whether they were bad, to reap eternal happiness or eternal misery, according to the spirit which they listed to obey, whether it be a good spirit or a bad one.

For every man receiveth wages of him whom he listeth to obey, and this according to the words of the spirit of prophecy; therefore let it be according to the truth. And thus endeth the fifth year of the reign of the judges.

Alma 4

- 1 Nå skjedde det i det sjette år av dommernes regjeringstid over Nephis folk at det ikke var noen stridigheter og heller ingen kriger i Zarahemlas land.
- 2 Men folket måtte lide, ja, de led meget over tapet av sine brødre og også over tapet av sitt småfe og storfe og også over tapet av sine kornåkrer, som var blitt tråkket under fot og ødelagt av lamanittene.
- 3 Og så store var deres lidelser at hver sjel hadde grunn til å sørge, og de trodde at det var Guds straffedommer som ble sendt over dem på grunn av deres ugudelighet og deres avskyeligheter, derfor ble de vekket til erindring om sine plikter.
- 4 Og de begynte å organisere kirken mer fullstendig, ja, og mange ble døpt i Sidons vann og ble innlemmet i Guds kirke. Ja, de ble døpt av Alma som var blitt innviet til høyprest over kirkens folk av sin far Alma.
- 5 Og det skjedde at i det syvende år av dommernes regjeringstid sluttet omtrent tre tusen fem hundre sjeler seg til Guds kirke og ble døpt. Og slik endte det syvende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk, og det var sammenhengende fred hele denne tiden.
- 6 Og det skjedde i det åttende år av dommernes regjeringstid at kirkens folk begynte å bli stolte på grunn av sine store rikdommer og sin fine silke og sin finvevede lin og på grunn av alt sitt småfe og storfe og sitt gull og sitt sølv og alle slags kostelige ting som de hadde skaffet seg ved sin flid. Og på grunn av alt dette ble de stolte og store i egne øyne, for de begynte å bruke meget kostbare klær.
- 7 Nå førte dette til store lidelser for Alma, ja, også for mange av dem som Alma hadde innviet til å være lærere og prester og eldster over kirken. Ja, mange av dem ble svært bedrøvet over den ugudelighet de så hadde begynt å vise seg blant deres folk.

Alma 4

Now it came to pass in the sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were no contentions nor wars in the land of Zarahemla;

But the people were afflicted, yea, greatly afflicted for the loss of their brethren, and also for the loss of their flocks and herds, and also for the loss of their fields of grain, which were trodden under foot and destroyed by the Lamanites.

And so great were their afflictions that every soul had cause to mourn; and they believed that it was the judgments of God sent upon them because of their wickedness and their abominations; therefore they were awakened to a remembrance of their duty.

And they began to establish the church more fully; yea, and many were baptized in the waters of Sidon and were joined to the church of God; yea, they were baptized by the hand of Alma, who had been consecrated the high priest over the people of the church, by the hand of his father Alma.

And it came to pass in the seventh year of the reign of the judges there were about three thousand five hundred souls that united themselves to the church of God and were baptized. And thus ended the seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi; and there was continual peace in all that time.

And it came to pass in the eighth year of the reign of the judges, that the people of the church began to wax proud, because of their exceeding riches, and their fine silks, and their fine-twined linen, and because of their many flocks and herds, and their gold and their silver, and all manner of precious things, which they had obtained by their industry; and in all these things were they lifted up in the pride of their eyes, for they began to wear very costly apparel.

Now this was the cause of much affliction to Alma, yea, and to many of the people whom Alma had consecrated to be teachers, and priests, and elders over the church; yea, many of them were sorely grieved for the wickedness which they saw had begun to be among their people.

- 8 For de så og konstaterte med stor sorg at kirkens folk begynte å bli stolte og store i egne øyne, og begynte å legge sin elsk på rikdommer og verdens verdiløse ting, så de begynte å bli hånlige mot hverandre, og de begynte å forfølge dem som ikke trodde slik de selv ønsket og behaget.
- 9 I dette åttende år av dommernes regjeringstid begynte det derfor å bli store stridigheter blant kirkens folk. Ja, det var misunnelse og strid og ond sinnethet og forfølgelser og en stolthet som endog overgikk stoltheten hos dem som ikke tilhørte Guds kirke.
- 10 Og slik endte det åttende år av dommernes regjeringstid, og ugudeligheten i kirken var en stor anstøtsten for dem som ikke tilhørte kirken, derfor opphørte dens fremgang.
- 11 Og det skjedde i begynnelsen av det niende år at Alma så kirkens ugudelighet, og han så også at kirkens eksempel begynte å lede de vantro fra den ene misgjerning til den andre, noe som førte til at folket ble ødelagt.
- 12 Ja, han så stor ulikhet blant folket, idet noen ble oppblåste i sin stolthet, foraktet andre, vendte ryggen til de trengende og de nakne og til dem som var sultne og til dem som var tørste og til dem som var syke og lidende.
- 13 Nå var dette en stor årsak til klagerop blant folket, mens andre ydmyket seg og hjalp dem som trengte deres hjelp, ved at de ga av sine midler til de fattige og de trengende, ga mat til de sultne og tålte alle slags lidelser for Kristi skyld, han som skulle komme ifølge profetiens ånd,
- 14 mens de så frem til den dagen, og beholdt således forlatelse for sine synder og ble fylt med stor glede på grunn av de dødes oppstandelse, som følge av Jesu Kristi vilje og kraft og hans befrielse fra dødens bånd.
- For they saw and beheld with great sorrow that the people of the church began to be lifted up in the pride of their eyes, and to set their hearts upon riches and upon the vain things of the world, that they began to be scornful, one towards another, and they began to persecute those that did not believe according to their own will and pleasure.
- And thus, in this eighth year of the reign of the judges, there began to be great contentions among the people of the church; yea, there were envyings, and strife, and malice, and persecutions, and pride, even to exceed the pride of those who did not belong to the church of God.
- And thus ended the eighth year of the reign of the judges; and the wickedness of the church was a great stumbling-block to those who did not belong to the church; and thus the church began to fail in its progress.
- And it came to pass in the commencement of the ninth year, Alma saw the wickedness of the church, and he saw also that the example of the church began to lead those who were unbelievers on from one piece of iniquity to another, thus bringing on the destruction of the people.
- Yea, he saw great inequality among the people, some lifting themselves up with their pride, despising others, turning their backs upon the needy and the naked and those who were hungry, and those who were athirst, and those who were sick and afflicted.
- Now this was a great cause for lamentations among the people, while others were abasing themselves, succoring those who stood in need of their succor, such as imparting their substance to the poor and the needy, feeding the hungry, and suffering all manner of afflictions, for Christ's sake, who should come according to the spirit of prophecy;
- Looking forward to that day, thus retaining a remission of their sins; being filled with great joy because of the resurrection of the dead, according to the will and power and deliverance of Jesus Christ from the bands of death.

15 Og nå skjedde det at da Alma så hvordan Guds ydmyke etterfølgere ble plaget, hvor intenst de ble forfulgt av de øvrige av hans folk og så all ulikheten dem imellom, begynte han å bli meget sørgmodig, likevel forlot ikke Herrens Ånd ham.

16 Og han valgte en vis mann blant kirkens eldster og ga ham myndighet ifølge folkets stemme, så han kunne ha myndighet til å vedta lover ifølge de lover som var gitt, og gjøre dem gjeldende i forhold til folkets ugudelighet og forbrytelser.

17 Denne mannens navn var Nephihah. Og han ble utnevnt til øverste dommer, og han satt på dommersetet for å dømme og for å styre folket.

18 Nå overlot ikke Alma ham stillingen som kirkens høyprest, men han beholdt selv stillingen som høyprest, men han overlot dommersetet til Nephihah.

19 Og dette gjorde han så han selv kunne gå ut blant sitt folk, eller blant Nephis folk, så han kunne forkynne Guds ord for dem, for å vekke dem til erindring om deres plikter, og for at han ved Guds ord kunne bringe til opphør all den stolthet og list og alle de stridigheter som var blant hans folk, for han så ingen annen måte å vinne dem tilbake på enn ved å gå ut mot dem med sitt rene vitnesbyrd.

20 Og derfor, i begynnelsen av det niende år av dommerens regjeringstid over Nephis folk overlot Alma dommersetet til Nephihah, og ofret seg helt for det høye prestedømme i Guds hellige orden for å vitne om ordet ifølge åpenbarings og profetiens ånd.

And now it came to pass that Alma, having seen the afflictions of the humble followers of God, and the persecutions which were heaped upon them by the remainder of his people, and seeing all their inequality, began to be very sorrowful; nevertheless the Spirit of the Lord did not fail him.

And he selected a wise man who was among the elders of the church, and gave him power according to the voice of the people, that he might have power to enact laws according to the laws which had been given, and to put them in force according to the wickedness and the crimes of the people.

Now this man's name was Nephihah, and he was appointed chief judge; and he sat in the judgment-seat to judge and to govern the people.

Now Alma did not grant unto him the office of being high priest over the church, but he retained the office of high priest unto himself; but he delivered the judgment-seat unto Nephihah.

And this he did that he himself might go forth among his people, or among the people of Nephi, that he might preach the word of God unto them, to stir them up in remembrance of their duty, and that he might pull down, by the word of God, all the pride and craftiness and all the contentions which were among his people, seeing no way that he might reclaim them save it were in bearing down in pure testimony against them.

And thus in the commencement of the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi, Alma delivered up the judgment-seat to Nephihah, and confined himself wholly to the high priesthood of the holy order of God, to the testimony of the word, according to the spirit of revelation and prophecy.

De ord som Alma, høyprest ifølge Guds hellige orden, talte til folket i deres byer og landsbyer over hele landet.

Alma 5

- 1 Nå skjedde det at Alma begynte å forkynne Guds ord til folket, først i Zarahemlas land og siden over hele landet.
- 2 Og dette er de ord som han talte til folket i kirken som var opprettet i byen Zarahemla, ifølge hans egen oppteignelse som lyder:
  - 3 Jeg, Alma, som ble innviet av min far, Alma, til å være høyprest over Guds kirke, for han hadde kraft og myndighet fra Gud til å gjøre disse ting, se, jeg sier til dere at han begynte å opprette en kirke i det landet som grenset opp til Nephi, ja, i det landet som ble kalt Mormons land, ja, og han døpte sine brødre i Mormons vann.
- 4 Og se, jeg sier til dere: De ble befridd fra kong Noahs folks hender ved Guds barmhjertighet og kraft.
- 5 Og se, deretter ble de ført i treldom ved lamanittenes hender i villmarken, ja, jeg sier til dere, de var i fangenskap, og igjen fridde Herren dem ut av treldom ved sitt ords kraft. Og vi ble ført inn i dette landet, og her begynte vi å opprette Guds kirke overalt i dette landet også.
- 6 Og se, nå sier jeg til dere, mine brødre, dere som tilhører denne kirke: Har dere bevart deres fedres fangenskap tilstrekkelig klart i erindringen? Ja, og har dere bevart hans barmhjertighet og langmodighet mot dem tilstrekkelig klart i erindringen? Og videre, står det tilstrekkelig klart for dere at han har befridd deres sjeler fra helvete?
- 7 Se, han forandret deres hjerter, ja, han vekket dem opp av en dyp søvn, og de våknet opp for Gud. Se, de var omgitt av mørke, men likevel ble deres sjeler opplyst av det evige ords lys. Ja, de var bundet med dødens bånd og helvetes lenker, og en evig fortapelse ventet dem.

The words which Alma, the High Priest according to the holy order of God, delivered to the people in their cities and villages throughout the land.

Alma 5

- Now it came to pass that Alma began to deliver the word of God unto the people, first in the land of Zarahemla, and from thence throughout all the land.
- And these are the words which he spake to the people in the church which was established in the city of Zarahemla, according to his own record, saying:
- I, Alma, having been consecrated by my father, Alma, to be a high priest over the church of God, he having power and authority from God to do these things, behold, I say unto you that he began to establish a church in the land which was in the borders of Nephi; yea, the land which was called the land of Mormon; yea, and he did baptize his brethren in the waters of Mormon.
- And behold, I say unto you, they were delivered out of the hands of the people of king Noah, by the mercy and power of God.
- And behold, after that, they were brought into bondage by the hands of the Lamanites in the wilderness; yea, I say unto you, they were in captivity, and again the Lord did deliver them out of bondage by the power of his word; and we were brought into this land, and here we began to establish the church of God throughout this land also.
- And now behold, I say unto you, my brethren, you that belong to this church, have you sufficiently retained in remembrance the captivity of your fathers? Yea, and have you sufficiently retained in remembrance his mercy and long-suffering towards them? And moreover, have ye sufficiently retained in remembrance that he has delivered their souls from hell?
- Behold, he changed their hearts; yea, he awakened them out of a deep sleep, and they awoke unto God. Behold, they were in the midst of darkness; nevertheless, their souls were illuminated by the light of the everlasting word; yea, they were encircled about by the bands of death, and the chains of hell, and an everlasting destruction did await them.

- 8 Og nå spør jeg dere, mine brødre: Ble de ødelagt? Se, jeg sier dere: Nei, det ble de ikke.
- 9 Og videre spør jeg: Ble dødens bånd brutt og helvetes lenker som de var bundet med, ble de løst? Jeg sier dere: Ja, de ble løst, og deres sjel svulmet, og de sang om den forløsende kjærlighet. Og jeg sier dere at de er frelst.
- 10 Og nå spør jeg dere: På hvilke betingelser er de frelst? Ja, hvilke grunner hadde de til å håpe på frelse? Hva er årsaken til at de ble løst fra dødens bånd, ja, og også fra helvetes lenker?
- 11 Se, jeg kan fortelle dere – trodde ikke min far, Alma, de ord som ble forkynt ved Abinadis munn? Og var ikke han en hellig profet? Talte ikke han Guds ord, og trodde ikke min far, Alma, dem?
- 12 Og som følge av hans tro fant en mektig forandring sted i hans hjerte. Se, jeg sier dere at alt dette er sant.
- 13 Og se, han forkynte ordet til deres fedre, og en mektig forandring fant også sted i deres hjerter, og de ydmyket seg og satte sin lit til den sanne og levende Gud, og se, de var trofaste til enden, derfor ble de frelst.
- 14 Og se, nå spør jeg dere, mine brødre i kirken: Er dere blitt åndelig født av Gud? Har dere fått hans bilde i deres ansikter? Har dere erfart denne mektige forandring i deres hjerter?
- 15 Utøver dere tro på en forløsning av ham som skapte dere? Ser dere fremover med troens øyne og skuer dette dødelige legeme oppstått i udødelighet og denne forgjengelighet oppstått i uforgjengelighet, for å stå for Gud og bli dømt etter de gjerninger som er gjort i det dødelige legeme?
- 16 Jeg sier dere, kan dere forestille dere å høre Herrens røst si til dere på den dag: Kom til meg, dere velsignede, for se, deres gjerninger på jorden har vært rettfærdige gjerninger?
- 17 Eller kan dere forestille dere at dere kan lyve for Herren denne dagen og si: Herre, våre gjerninger på jorden har vært rettfærdige – og at han vil frelse dere?

And now I ask of you, my brethren, were they destroyed? Behold, I say unto you, Nay, they were not.

And again I ask, were the bands of death broken, and the chains of hell which encircled them about, were they loosed? I say unto you, Yea, they were loosed, and their souls did expand, and they did sing redeeming love. And I say unto you that they are saved.

And now I ask of you on what conditions are they saved? Yea, what grounds had they to hope for salvation? What is the cause of their being loosed from the bands of death, yea, and also the chains of hell?

Behold, I can tell you—did not my father Alma believe in the words which were delivered by the mouth of Abinadi? And was he not a holy prophet? Did he not speak the words of God, and my father Alma believe them?

And according to his faith there was a mighty change wrought in his heart. Behold I say unto you that this is all true.

And behold, he preached the word unto your fathers, and a mighty change was also wrought in their hearts, and they humbled themselves and put their trust in the true and living God. And behold, they were faithful until the end; therefore they were saved.

And now behold, I ask of you, my brethren of the church, have ye spiritually been born of God? Have ye received his image in your countenances? Have ye experienced this mighty change in your hearts?

Do ye exercise faith in the redemption of him who created you? Do you look forward with an eye of faith, and view this mortal body raised in immortality, and this corruption raised in incorruption, to stand before God to be judged according to the deeds which have been done in the mortal body?

I say unto you, can you imagine to yourselves that ye hear the voice of the Lord, saying unto you, in that day: Come unto me ye blessed, for behold, your works have been the works of righteousness upon the face of the earth?

Or do ye imagine to yourselves that ye can lie unto the Lord in that day, and say—Lord, our works have been righteous works upon the face of the earth—and that he will save you?

18 Eller kan dere forestille dere å bli ført frem for Guds domstol med sjelen full av skyld og anger, med erindring om all deres skyld, ja, en fullkommen erindring om all deres ugudelighet, ja, en erindring om at dere har trosset Guds bud?

19 Jeg sier til dere: Kan dere se opp til Gud på den dag med et rent hjerte og rene hender? Jeg sier dere: Kan dere se opp og ha Guds bilde preget i deres ansikter?

20 Jeg sier dere: Kan dere håpe på å bli frelst når dere har gitt etter og er blitt underkastet djevelen?

21 Jeg sier dere: På den dag vil dere vite at dere ikke kan bli frelst, for ingen kan bli frelst uten at hans klær er vasket hvite. Ja, hans klær må renses inntil alle flekker er fjernet ved blodet fra ham som våre fedre har talt om, han som skulle komme for å forløse sitt folk fra deres synder.

22 Og nå spør jeg dere, mine brødre: Hvordan vil dere føle dere hvis dere skulle stå for Guds domstol med klærne tilsmusset av blod og allslags urenheter? Se, hvordan vil ikke disse ting vitne mot dere?

23 Se, vil de ikke bevitne at dere er mordere, ja, og at dere også er skyldige i allslags ugudelighet?

24 Se, mine brødre, tror dere at slike kan få et sted hvor de kan ta plass i Guds rike sammen med Abraham, med Isak og med Jakob og også alle de hellige profeter hvis klær er rensset og er plettfrøe, rene og hvite?

25 Jeg sier dere, nei. For hvis dere ikke gjør vår Skaper til en løgner fra begynnelsen av, eller antar at han er en løgner fra begynnelsen av, kan dere ikke tro at slike kan få en plass i himmelens rike, men de skal bli utstøtt, for de er barn av djevelens rike.

26 Og se, nå sier jeg til dere, mine brødre, hvis dere har erfart en forandring i hjertet, og hvis dere har følt en trang til å synge den forløsende kjærlighets sang, vil jeg spørre dere: Har dere denne følelsen nå?

Or otherwise, can ye imagine yourselves brought before the tribunal of God with your souls filled with guilt and remorse, having a remembrance of all your guilt, yea, a perfect remembrance of all your wickedness, yea, a remembrance that ye have set at defiance the commandments of God?

I say unto you, can ye look up to God at that day with a pure heart and clean hands? I say unto you, can you look up, having the image of God engraven upon your countenances?

I say unto you, can ye think of being saved when you have yielded yourselves to become subjects to the devil?

I say unto you, ye will know at that day that ye cannot be saved; for there can no man be saved except his garments are washed white; yea, his garments must be purified until they are cleansed from all stain, through the blood of him of whom it has been spoken by our fathers, who should come to redeem his people from their sins.

And now I ask of you, my brethren, how will any of you feel, if ye shall stand before the bar of God, having your garments stained with blood and all manner of filthiness? Behold, what will these things testify against you?

Behold will they not testify that ye are murderers, yea, and also that ye are guilty of all manner of wickedness?

Behold, my brethren, do ye suppose that such an one can have a place to sit down in the kingdom of God, with Abraham, with Isaac, and with Jacob, and also all the holy prophets, whose garments are cleansed and are spotless, pure and white?

I say unto you, Nay; except ye make our Creator a liar from the beginning, or suppose that he is a liar from the beginning, ye cannot suppose that such can have place in the kingdom of heaven; but they shall be cast out for they are the children of the kingdom of the devil.

And now behold, I say unto you, my brethren, if ye have experienced a change of heart, and if ye have felt to sing the song of redeeming love, I would ask, can ye feel so now?

- 27 Har dere vandret og holdt dere ulastelige for Gud? Kunne dere – hvis døden tok dere bort nå – si ved dere selv at dere har vært tilstrekkelig ydmyke, at deres klær er blitt rensset og gjort hvite ved Kristi blod, ved ham som skal komme for å forløse sitt folk fra deres synder?
- 28 Se, har dere avlagt stolthet? Jeg sier dere at hvis dere ikke har det, er dere ikke beredt til å møte Gud. Se, dere må forberede dere straks, for himmelens rike er nær for hånden, og slike har ikke evig liv.
- 29 Se, jeg sier: Finnes det én iblant dere som ikke har avlagt misunnelse? Jeg sier dere at en sådan er ikke beredt, og jeg vil han skal forberede seg straks, for timen er nær for hånden, og han vet ikke når tiden kommer, og en sådan blir ikke funnet skyldfri.
- 30 Og videre sier jeg til dere: Finnes det noen iblant dere som gjør narr av sin bror eller stadig forfølger ham?
- 31 Ve ham, for han er ikke beredt, og tiden er for hånden da han må omvende seg, ellers kan han ikke bli frelst!
- 32 Ja, ve alle dere som begår synd, omvend dere, omvend dere, for Gud Herren har talt det!
- 33 Se, han innbyr alle mennesker, for barmhjertighetens armer er rakt ut mot dem, og han sier: Omvend dere, og jeg vil ta imot dere.
- 34 Ja, han sier: Kom til meg, og dere skal spise av frukten fra livets tre, ja, dere skal fritt spise og drikke av livets brød og vann.
- 35 Ja, kom til meg og gjør rettfærdige gjerninger, og dere skal ikke bli hugget ned og kastet på ilden,
- 36 for se, tiden er for hånden da hver den som ikke frembringer god frukt, eller hver den som ikke gjør rettfærdige gjerninger, skal ha grunn til å jamre seg og sørge.
- 37 Dere som begår misgjerninger, dere som er oppblåste av verdens verdiløse ting, dere som har sagt dere har kjent rettfærdighetens veier, men likevel har gått dere vill som får uten hyrde, selv om en hyrde har kalt på dere og fremdeles kaller på dere, men dere vil ikke lytte til hans røst!
- Have ye walked, keeping yourselves blameless before God? Could ye say, if ye were called to die at this time, within yourselves, that ye have been sufficiently humble? That your garments have been cleansed and made white through the blood of Christ, who will come to redeem his people from their sins?
- Behold, are ye stripped of pride? I say unto you, if ye are not ye are not prepared to meet God. Behold ye must prepare quickly; for the kingdom of heaven is soon at hand, and such an one hath not eternal life.
- Behold, I say, is there one among you who is not stripped of envy? I say unto you that such an one is not prepared; and I would that he should prepare quickly, for the hour is close at hand, and he knoweth not when the time shall come; for such an one is not found guiltless.
- And again I say unto you, is there one among you that doth make a mock of his brother, or that heapeth upon him persecutions?
- Wo unto such an one, for he is not prepared, and the time is at hand that he must repent or he cannot be saved!
- Yea, even wo unto all ye workers of iniquity; repent, repent, for the Lord God hath spoken it!
- Behold, he sendeth an invitation unto all men, for the arms of mercy are extended towards them, and he saith: Repent, and I will receive you.
- Yea, he saith: Come unto me and ye shall partake of the fruit of the tree of life; yea, ye shall eat and drink of the bread and the waters of life freely;
- Yea, come unto me and bring forth works of righteousness, and ye shall not be hewn down and cast into the fire—
- For behold, the time is at hand that whosoever bringeth forth not good fruit, or whosoever doeth not the works of righteousness, the same have cause to wail and mourn.
- O ye workers of iniquity; ye that are puffed up in the vain things of the world, ye that have professed to have known the ways of righteousness nevertheless have gone astray, as sheep having no shepherd, notwithstanding a shepherd hath called after you and is still calling after you, but ye will not hearken unto his voice!

38 Se, jeg sier til dere at den gode hyrde kaller virkelig på dere, ja, han kaller på dere med sitt eget navn som er Kristi navn, og hvis dere ikke vil lytte til den gode hyrdes røst, til det navn dere kalles ved, se, da er dere ikke den gode hyrdes får.

39 Og nå, hvis dere ikke er den gode hyrdes får, hvilken hjord tilhører dere da? Se, jeg sier dere at djevelen er deres hyrde, og dere er av hans hjord. Og nå, hvem kan fornekte dette? Se, jeg sier dere at hver den som fornekter dette, er en løgner og et djevelens barn.

40 For jeg sier dere at alt som er godt, kommer fra Gud, og alt som er ondt, kommer fra djevelen.

41 Hvis derfor et menneske gjør gode gjerninger, lytter han til den gode hyrdes røst og følger ham. Men den som gjør onde gjerninger, blir et djevelens barn, for han lytter til hans røst og følger ham.

42 Og den som gjør dette, må motta sin lønn av ham. Derfor mottar han død som belønning ifølge rettferdigheten, da han er død for alle gode gjerninger.

43 Og nå, mine brødre, vil jeg dere skal høre på meg, for jeg taler i min sjels kraft. For se, jeg har talt klart og tydelig til dere så dere ikke kan ta feil – jeg har talt ifølge Guds befalinger.

44 For jeg er kalt til å tale på denne måten ifølge Guds hellige orden, som er i Kristus Jesus. Ja, jeg er blitt befalt å stå og vitne for dette folk om det som er blitt sagt av våre fedre om de ting som skal skje.

45 Og dette er ikke alt. Tror dere ikke at jeg selv kjenner til disse ting? Se, jeg vitner for dere at jeg vet at disse ting som jeg har talt om, er sanne. Og hvordan tror dere jeg vet dette så sikkert?

46 Se, jeg sier dere at de er gjort kjent for meg av Guds Hellige ånd. Se, jeg har fastet og bedt i mange dager så jeg kunne vite disse ting selv, og nå vet jeg selv at de er sanne, for Gud Herren har tilkjennegitt det for meg ved sin Hellige ånd, og dette er åpenbaringsens ånd som er i meg.

Behold, I say unto you, that the good shepherd doth call you; yea, and in his own name he doth call you, which is the name of Christ; and if ye will not hearken unto the voice of the good shepherd, to the name by which ye are called, behold, ye are not the sheep of the good shepherd.

And now if ye are not the sheep of the good shepherd, of what fold are ye? Behold, I say unto you, that the devil is your shepherd, and ye are of his fold; and now, who can deny this? Behold, I say unto you, whosoever denieth this is a liar and a child of the devil.

For I say unto you that whatsoever is good cometh from God, and whatsoever is evil cometh from the devil.

Therefore, if a man bringeth forth good works he hearkeneth unto the voice of the good shepherd, and he doth follow him; but whosoever bringeth forth evil works, the same becometh a child of the devil, for he hearkeneth unto his voice, and doth follow him.

And whosoever doeth this must receive his wages of him; therefore, for his wages he receiveth death, as to things pertaining unto righteousness, being dead unto all good works.

And now, my brethren, I would that ye should hear me, for I speak in the energy of my soul; for behold, I have spoken unto you plainly that ye cannot err, or have spoken according to the commandments of God.

For I am called to speak after this manner, according to the holy order of God, which is in Christ Jesus; yea, I am commanded to stand and testify unto this people the things which have been spoken by our fathers concerning the things which are to come.

And this is not all. Do ye not suppose that I know of these things myself? Behold, I testify unto you that I do know that these things whereof I have spoken are true. And how do ye suppose that I know of their surety?

Behold, I say unto you they are made known unto me by the Holy Spirit of God. Behold, I have fasted and prayed many days that I might know these things of myself. And now I do know of myself that they are true; for the Lord God hath made them manifest unto me by his Holy Spirit; and this is the spirit of revelation which is in me.

47 Og videre sier jeg dere at slik er det også blitt åpenbart for meg at de ord som er blitt uttalt av våre fedre, er sanne, ja, ifølge profetiens ånd som er i meg som også er tilkjennegitt ved Guds Ånd.

48 Jeg sier dere at jeg vet selv at alt jeg skal si til dere om det som skal komme, er sant. Og jeg sier dere at jeg vet at Jesus Kristus skal komme, ja, Sønnen, Faderens Enbårne, full av nåde og barmhjertighet og sannhet. Og se, det er han som kommer for å ta bort verdens synder, ja, syndene til enhver som standhaftig tror på hans navn.

49 Og nå sier jeg dere at dette er den orden jeg er kalt etter, ja, til å forkynne for mine elskede brødre, ja, og for alle som bor i landet, ja, til å forkynne for alle, både gammel og ung, både trell og fri, ja, jeg sier, til dere tilårskomne og også til dere middelaldrende og til den oppvoksende generasjon, ja, til å rope ut til dem at de må omvende seg og bli født på ny.

50 Ja, så sier Ånden: Omvend dere, alle jordens ender, for himmelens rike er snart for hånden. Ja, Guds Sønn kommer i sin herlighet, i sin velde, majestet, kraft og i sitt herredømme. Ja, mine elskede brødre, jeg sier dere at Ånden sier: Se, hele jordens konges herlighet, og også himmelens konge, skal meget snart skinne blant alle menneskenes barn.

51 Og Ånden sier også til meg, ja, roper til meg med en høy røst og sier: Gå ut og si til dette folk: Omvend dere, for hvis dere ikke omvender dere, kan dere på ingen måte arve himmelens rike.

52 Og videre sier jeg til dere at Ånden sier: Se, øksen ligger ved roten av treet, derfor skal hvert tre som ikke bærer god frukt, hugges ned og kastes på ilden – ja, en ild som ikke kan fortæres, endog en uslukkelig ild. Se, og husk at Den Hellige har sagt det.

And moreover, I say unto you that it has thus been revealed unto me, that the words which have been spoken by our fathers are true, even so according to the spirit of prophecy which is in me, which is also by the manifestation of the Spirit of God.

I say unto you, that I know of myself that whatsoever I shall say unto you, concerning that which is to come, is true; and I say unto you, that I know that Jesus Christ shall come, yea, the Son, the Only Begotten of the Father, full of grace, and mercy, and truth. And behold, it is he that cometh to take away the sins of the world, yea, the sins of every man who steadfastly believeth on his name.

And now I say unto you that this is the order after which I am called, yea, to preach unto my beloved brethren, yea, and every one that dwelleth in the land; yea, to preach unto all, both old and young, both bond and free; yea, I say unto you the aged, and also the middle aged, and the rising generation; yea, to cry unto them that they must repent and be born again.

Yea, thus saith the Spirit: Repent, all ye ends of the earth, for the kingdom of heaven is soon at hand; yea, the Son of God cometh in his glory, in his might, majesty, power, and dominion. Yea, my beloved brethren, I say unto you, that the Spirit saith: Behold the glory of the King of all the earth; and also the King of heaven shall very soon shine forth among all the children of men.

And also the Spirit saith unto me, yea, crieth unto me with a mighty voice, saying: Go forth and say unto this people—Repent, for except ye repent ye can in nowise inherit the kingdom of heaven.

And again I say unto you, the Spirit saith: Behold, the ax is laid at the root of the tree; therefore every tree that bringeth not forth good fruit shall be hewn down and cast into the fire, yea, a fire which cannot be consumed, even an unquenchable fire. Behold, and remember, the Holy One hath spoken it.

53 Og nå, mine elskede brødre, jeg sier til dere: Kan dere motsi disse ord? Ja, kan dere forkaste disse ting og tråkke Den Hellige under deres føtter? Ja, kan dere være oppblåste i deres hjerters stolthet, ja, vil dere fremdeles bruke kostbare klær og legge deres elsk på verdens verdiløse ting og på deres rikdommer?

54 Ja, vil dere fortsette å tro at én av dere er bedre enn en annen, ja, vil dere fortsette å forfølge deres brødre som ydmyker seg og vandrer etter Guds hellige orden, hvorved de er blitt bragt inn i denne kirken, er blitt helliggjort ved Den hellige ånd og de utfører gjerninger som er omvendelsen verdig?

55 Ja, vil dere fortsette å vende ryggen til de fattige og de trengende og holde deres midler tilbake fra dem?

56 Og endelig, alle dere som fortsetter i deres ugudelighet, jeg sier til dere at disse er de som skal hugges ned og bli kastet på ilden hvis de ikke hastig omvender seg.

57 Og nå sier jeg dere, alle dere som ønsker å følge den gode hyrdes røst: Kom ut fra de ugudelige og skill dere ut fra dem og rør ikke deres urene ting. Og se, deres navn skal bli strøket ut, så de ugudeliges navn ikke skal regnes blant de rettferdiges navn, så Guds ord kan bli oppfylt som sier: De ugudeliges navn skal ikke blandes med mitt folks navn,

58 for de rettferdiges navn skal skrives i livets bok, og dem vil jeg gi en arv ved min høyre hånd. Og nå, mine brødre, hva har dere å si imot dette? Jeg sier dere at selv om dere taler imot det, har det ingen betydning, for Guds ord må oppfylles.

59 For hvilken hyrde blant dere som har mange får våker ikke over dem så ulvene ikke kommer og fortærer hans hjord? Og se, hvis en ulv kommer inn i hans hjord, jager han den så ikke ut? Jo, og hvis han kan, vil han til slutt drepe den.

And now my beloved brethren, I say unto you, can ye withstand these sayings; yea, can ye lay aside these things, and trample the Holy One under your feet; yea, can ye be puffed up in the pride of your hearts; yea, will ye still persist in the wearing of costly apparel and setting your hearts upon the vain things of the world, upon your riches?

Yea, will ye persist in supposing that ye are better one than another; yea, will ye persist in the persecution of your brethren, who humble themselves and do walk after the holy order of God, wherewith they have been brought into this church, having been sanctified by the Holy Spirit, and they do bring forth works which are meet for repentance—

Yea, and will you persist in turning your backs upon the poor, and the needy, and in withholding your substance from them?

And finally, all ye that will persist in your wickedness, I say unto you that these are they who shall be hewn down and cast into the fire except they speedily repent.

And now I say unto you, all you that are desirous to follow the voice of the good shepherd, come ye out from the wicked, and be ye separate, and touch not their unclean things; and behold, their names shall be blotted out, that the names of the wicked shall not be numbered among the names of the righteous, that the word of God may be fulfilled, which saith: The names of the wicked shall not be mingled with the names of my people;

For the names of the righteous shall be written in the book of life, and unto them will I grant an inheritance at my right hand. And now, my brethren, what have ye to say against this? I say unto you, if ye speak against it, it matters not, for the word of God must be fulfilled.

For what shepherd is there among you having many sheep doth not watch over them, that the wolves enter not and devour his flock? And behold, if a wolf enter his flock doth he not drive him out? Yea, and at the last, if he can, he will destroy him.

60 Og nå sier jeg dere at den gode hyrde virkelig kaller på dere, og hvis dere vil lytte til hans røst, vil han bringe dere inn i sin hjord, og dere er hans får. Og han befaler dere at dere ikke skal la noen glupsk ulv komme inn blant dere, så dere ikke skal bli ødelagt.

61 Og nå befaler jeg, Alma, dere med hans ord, han som har befalt meg, at dere er nøye med å følge de ord som jeg har talt til dere.

62 Jeg taler på en befalende måte til dere som tilhører kirken, og til dem som ikke tilhører kirken, taler jeg på en innbydende måte og sier: Kom og bli døpt til omvendelse, så dere også kan spise av frukten fra livets tre.

And now I say unto you that the good shepherd doth call after you; and if you will hearken unto his voice he will bring you into his fold, and ye are his sheep; and he commandeth you that ye suffer no ravenous wolf to enter among you, that ye may not be destroyed.

And now I, Alma, do command you in the language of him who hath commanded me, that ye observe to do the words which I have spoken unto you.

I speak by way of command unto you that belong to the church; and unto those who do not belong to the church I speak by way of invitation, saying: Come and be baptized unto repentance, that ye also may be partakers of the fruit of the tree of life.

Alma 6

- 1 Og nå skjedde det at etter at Alma hadde sluttet med å tale til medlemmene av kirken som var opprettet i byen Zarahemla, ordinerte han prester og eldster ved å legge sine hender på dem ifølge Guds orden, så de kunne presidere og våke over kirken.
- 2 Og det skjedde at de som ikke tilhørte kirken og som omvendte seg fra sine synder, ble døpt til omvendelse og ble innlemmet i kirken.
- 3 Og det skjedde også at de som tilhørte kirken og som ikke omvendte seg fra sin ugudelighet og ydmyket seg for Gud, jeg mener dem som var oppblåste i sine hjerters stolthet, ble forkastet, og deres navn ble strøket ut så deres navn ikke ble regnet blant de rettferdiges.
- 4 Og slik begynte de å opprette kirkens orden i byen Zarahemla.
- 5 Nå vil jeg dere skal forstå at Guds ord var fritt tilgjengelig for alle, og at ingen ble hindret i å komme sammen for å høre Guds ord.
- 6 Likevel ble Guds barn befalt at de skulle komme sammen ofte og forene seg i faste og mektig bønn for velferden til de sjeler som ikke kjente Gud.
- 7 Og nå skjedde det at da Alma hadde ordnet alt dette, forlot han dem, ja, han forlot kirken som var i byen Zarahemla, og dro over til østsiden av elven Sidon og inn i dalen Gideon, hvor det var blitt bygget en by som hadde fått navnet Gideon, som lå i dalen som ble kalt Gideon, og som var oppkalt etter den mannen som ble drept med sverd ved Nehors hånd.
- 8 Og Alma dro ut og begynte å forkynne Guds ord til kirken som var opprettet i dalen Gideon, ifølge åpenbaringen om ordets sannhet som var blitt uttalt av hans fedre, og ifølge profetiens ånd som var i ham, ifølge vitnesbyrdet om Jesus Kristus – Guds Sønn som skulle komme for å forløse sitt folk fra deres synder – og den hellige orden han var kalt ved. Og slik er det skrevet. Amen.

Alma 6

And now it came to pass that after Alma had made an end of speaking unto the people of the church, which was established in the city of Zarahemla, he ordained priests and elders, by laying on his hands according to the order of God, to preside and watch over the church.

And it came to pass that whosoever did not belong to the church who repented of their sins were baptized unto repentance, and were received into the church.

And it also came to pass that whosoever did belong to the church that did not repent of their wickedness and humble themselves before God—I mean those who were lifted up in the pride of their hearts—the same were rejected, and their names were blotted out, that their names were not numbered among those of the righteous.

And thus they began to establish the order of the church in the city of Zarahemla.

Now I would that ye should understand that the word of God was liberal unto all, that none were deprived of the privilege of assembling themselves together to hear the word of God.

Nevertheless the children of God were commanded that they should gather themselves together oft, and join in fasting and mighty prayer in behalf of the welfare of the souls of those who knew not God.

And now it came to pass that when Alma had made these regulations he departed from them, yea, from the church which was in the city of Zarahemla, and went over upon the east of the river Sidon, into the valley of Gideon, there having been a city built, which was called the city of Gideon, which was in the valley that was called Gideon, being called after the man who was slain by the hand of Nehor with the sword.

And Alma went and began to declare the word of God unto the church which was established in the valley of Gideon, according to the revelation of the truth of the word which had been spoken by his fathers, and according to the spirit of prophecy which was in him, according to the testimony of Jesus Christ, the Son of God, who should come to redeem his people from their sins, and the holy order by which he was called. And thus it is written. Amen.

Almas ord som han forkynte til folket i Gideon, ifølge hans egen opptegnelse.

Alma 7

- 1 Se, mine elskede brødre, ettersom jeg har fått anledning til å komme til dere, vil jeg forsøke å tale til dere med mine egne ord, ja, med min egen munn. Og det er første gang jeg har talt til dere med min egen munn, for jeg har vært helt bundet til dommerstet og har hatt så mange oppgaver at jeg ikke har kunnet komme til dere.
- 2 Og selv nå kunne jeg ikke ha kommet om ikke dommerstet var blitt overlatt til en annen, som regjerer i mitt sted. Og Herren har i sin store barmhjertighet latt meg komme til dere.
- 3 Og se, jeg er kommet med store forhåpninger og et inderlig ønske om å finne at dere hadde ydmyket dere for Gud og hadde fortsatt å be ydmykt om hans nåde, så jeg kunne finne at dere var ulastelige for ham, så jeg kunne finne at dere ikke var i samme fryktelige stilling som våre brødre i Zarahemla.
- 4 Men velsignet være Guds navn for at han lot meg få vite – ja, har gitt meg den overmåte store glede å vite – at de igjen er grunnfestet på hans rettferdighets vei.
- 5 Og jeg stoler på, ifølge Guds Ånd som er i meg, at jeg også skal ha stor glede av dere. Likevel ønsker jeg ikke at min glede over dere skulle komme på grunn av så mange lidelser og så mye sorg som jeg har hatt for brødrene i Zarahemla. For se, min glede over dem kommer etter at jeg har gjennomgått mange plager og lidd stor sorg.
- 6 Men se, jeg stoler på at dere ikke er i en så vantro tilstand som deres brødre var. Jeg stoler på at dere ikke er oppblåste i deres hjerters stolthet, ja, jeg stoler på at dere ikke har lagt deres elsk på rikdommer og verdens verdiløse ting. Ja, jeg stoler på at dere ikke tilber avguder, men at dere tilber den sanne og levende Gud, og at dere med en evig tro ser fremover til deres synders forlatelse som skal komme.

The words of Alma which he delivered to the people in Gideon, according to his own record.

Alma 7

Behold my beloved brethren, seeing that I have been permitted to come unto you, therefore I attempt to address you in my language; yea, by my own mouth, seeing that it is the first time that I have spoken unto you by the words of my mouth, I having been wholly confined to the judgment-seat, having had much business that I could not come unto you.

And even I could not have come now at this time were it not that the judgment-seat hath been given to another, to reign in my stead; and the Lord in much mercy hath granted that I should come unto you.

And behold, I have come having great hopes and much desire that I should find that ye had humbled yourselves before God, and that ye had continued in the supplicating of his grace, that I should find that ye were blameless before him, that I should find that ye were not in the awful dilemma that our brethren were in at Zarahemla.

But blessed be the name of God, that he hath given me to know, yea, hath given unto me the exceedingly great joy of knowing that they are established again in the way of his righteousness.

And I trust, according to the Spirit of God which is in me, that I shall also have joy over you; nevertheless I do not desire that my joy over you should come by the cause of so much afflictions and sorrow which I have had for the brethren at Zarahemla, for behold, my joy cometh over them after wading through much affliction and sorrow.

But behold, I trust that ye are not in a state of so much unbelief as were your brethren; I trust that ye are not lifted up in the pride of your hearts; yea, I trust that ye have not set your hearts upon riches and the vain things of the world; yea, I trust that you do not worship idols, but that ye do worship the true and the living God, and that ye look forward for the remission of your sins, with an everlasting faith, which is to come.

7 For se, jeg sier til dere at det er mange ting som skal skje, men det er én ting som er viktigere enn alle disse, for se, den tid er ikke langt borte da Forløseren kommer og bor blant sitt folk.

8 Se, jeg sier ikke at han vil komme blant oss mens han bor i sitt dødelige tabernakel, for se, Ånden har ikke sagt meg at så skal skje. Dette vet jeg ikke noe om, men så mye vet jeg at Gud Herren har makt til å gjøre alle ting som er i overensstemmelse med hans ord.

9 Men se, så mye har Ånden sagt til meg: Rop til dette folk og si: Omvend dere og bered Herrens vei og vandre på hans stier, som er rette, for se, himmelens rike er kommet nær, og Guds Sønn kommer til jorden.

10 Og se, han skal bli født av Maria ved Jerusalem, våre forfedres land. Og hun er en jomfru, et dyrebart og utvalgt redskap, som skal overskygges og bli med barn ved Den hellige ånds kraft. Og hun skal føde en sønn, ja, Guds Sønn.

11 Og han skal gå ut, ha smerter og lidelser og fristelser av alle slag, og dette for at det ord kunne bli oppfylt som sier at han vil påta seg sitt folks smerter og sykdommer.

12 Og han vil påta seg døden, så han kan løse dødens bånd som binder hans folk. Og han vil påta seg deres skrøpeligheter, så hans indre kan fylles med barmhjerthet i kjødet, så han i kjødet kan vite hvordan han skal hjelpe sitt folk i forhold til deres skrøpeligheter.

13 Nå vet Ånden alle ting, likevel lider Guds Sønn i kjødet så han kan påta seg sitt folks synder og kan slette ut deres overtredelser ved sin befrielses kraft. Og se, dette er vitnesbyrdet som er i meg.

For behold, I say unto you there be many things to come; and behold, there is one thing which is of more importance than they all—for behold, the time is not far distant that the Redeemer liveth and cometh among his people.

Behold, I do not say that he will come among us at the time of his dwelling in his mortal tabernacle; for behold, the Spirit hath not said unto me that this should be the case. Now as to this thing I do not know; but this much I do know, that the Lord God hath power to do all things which are according to his word.

But behold, the Spirit hath said this much unto me, saying: Cry unto this people, saying—Repent ye, and prepare the way of the Lord, and walk in his paths, which are straight; for behold, the kingdom of heaven is at hand, and the Son of God cometh upon the face of the earth.

And behold, he shall be born of Mary, at Jerusalem which is the land of our forefathers, she being a virgin, a precious and chosen vessel, who shall be overshadowed and conceive by the power of the Holy Ghost, and bring forth a son, yea, even the Son of God.

And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind; and this that the word might be fulfilled which saith he will take upon him the pains and the sicknesses of his people.

And he will take upon him death, that he may loose the bands of death which bind his people; and he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, according to the flesh, that he may know according to the flesh how to succor his people according to their infirmities.

Now the Spirit knoweth all things; nevertheless the Son of God suffereth according to the flesh that he might take upon him the sins of his people, that he might blot out their transgressions according to the power of his deliverance; and now behold, this is the testimony which is in me.

- 14 Nå sier jeg til dere at dere må omvende dere og bli født på ny, for Ånden sier at hvis dere ikke blir født på ny, kan dere ikke arve himmelens rike. Kom derfor og bli døpt til omvendelse, så deres synder kan bli vasket bort og dere kan ha tro på Guds Lam, som tar bort verdens synder, han som er mektig til å frelse og rense fra all urettferdighet.
- 15 Ja, jeg sier til dere: Kom, og frykt ikke, og legg til side enhver synd som lett får makt over dere, som binder dere så dere blir ødelagt. Ja, kom, og gå frem og vis deres Gud at dere er villige til å omvende dere fra deres synder og inngå en pakt med ham om å holde hans bud, og vitne for ham i dag ved å gå ned i dåpens vann.
- 16 Og enhver som gjør dette og deretter holder Guds befalinger, vil huske at jeg sier til ham, ja, han vil huske at jeg har sagt til ham, at han skal få evig liv ifølge Den helige ånds vitnesbyrd, som vitner i meg.
- 17 Og nå, mine elskede brødre, tror dere disse ting? Se, jeg sier til dere at ja, jeg vet at dere tror det. Og grunnen til at jeg vet dere tror det, er tilkjennegivelsen fra den Ånd som er i meg. Og fordi deres tro er sterk med hensyn til dette, ja, med hensyn til de ting som jeg har talt, er min glede stor.
- 18 For som jeg sa til dere til å begynne med, hadde jeg et inderlig ønske om at dere ikke befant dere i den samme vanskelige stilling som deres brødre, og i så henseende er mine ønsker blitt oppfylt.
- 19 For jeg forstår at dere vandrer på rettferdighetens stier. Jeg forstår at dere er på den sti som fører til Guds rike. Ja, jeg forstår at dere gjør hans stier rette.
- 20 Jeg forstår at det er blitt gjort kjent for dere ved hans vitnesbyrds ord at han ikke kan vandre på krokete stier, heller ikke går han fra det som han har sagt, og ikke finnes det skygge av omskiftelse fra høyre til venstre, eller fra det som er riktig til det som er galt. Derfor er hans vei et evig kretsløp.

Now I say unto you that ye must repent, and be born again; for the Spirit saith if ye are not born again ye cannot inherit the kingdom of heaven; therefore come and be baptized unto repentance, that ye may be washed from your sins, that ye may have faith on the Lamb of God, who taketh away the sins of the world, who is mighty to save and to cleanse from all unrighteousness.

Yea, I say unto you come and fear not, and lay aside every sin, which easily doth beset you, which doth bind you down to destruction, yea, come and go forth, and show unto your God that ye are willing to repent of your sins and enter into a covenant with him to keep his commandments, and witness it unto him this day by going into the waters of baptism.

And whosoever doeth this, and keepeth the commandments of God from thenceforth, the same will remember that I say unto him, yea, he will remember that I have said unto him, he shall have eternal life, according to the testimony of the Holy Spirit, which testifieth in me.

And now my beloved brethren, do you believe these things? Behold, I say unto you, yea, I know that ye believe them; and the way that I know that ye believe them is by the manifestation of the Spirit which is in me. And now because your faith is strong concerning that, yea, concerning the things which I have spoken, great is my joy.

For as I said unto you from the beginning, that I had much desire that ye were not in the state of dilemma like your brethren, even so I have found that my desires have been gratified.

For I perceive that ye are in the paths of righteousness; I perceive that ye are in the path which leads to the kingdom of God; yea, I perceive that ye are making his paths straight.

I perceive that it has been made known unto you, by the testimony of his word, that he cannot walk in crooked paths; neither doth he vary from that which he hath said; neither hath he a shadow of turning from the right to the left, or from that which is right to that which is wrong; therefore, his course is one eternal round.

- 21 Og han bor ikke i vanhellige templer, heller ikke kan det som er tilsmusset eller noe som er urent, bli mottatt i Guds rike. Derfor sier jeg dere at den tid skal komme – og det skal være på den siste dag – at den som er uren, skal fortsette å være uren.
- 22 Og nå, mine elskede brødre, jeg har sagt disse ting til dere for å vekke dere til en forståelse av deres plikt mot Gud, så dere kan vandre ulastelig for ham, så dere kan vandre etter Guds hellige orden, og etter denne orden er dere blitt mottatt.
- 23 Og nå vil jeg dere skal være ydmyke og være føyelige og vennlige, villige til å motta lærdom, fulle av tålmodighet og langmodighet, være måteholdne i alle ting, alltid være flittige til å holde Guds bud, be om alt dere står i trang til, både åndelig og timelig, og alltid vise Gud takknemlighet for alle de ting dere mottar.
- 24 Og se til at dere har tro, håp og kjærlighet, og da vil dere alltid være rike på gode gjerninger.
- 25 Og måtte Herren velsigne dere og holde deres klær plettfrie, så dere til slutt kan ta plass – sammen med Abraham, Isak og Jakob og med de hellige profeter som har levd helt siden verdens begynnelse, med klær like plettfrie som deres – i himmelens rike for aldri mer å gå ut.
- 26 Og nå, mine elskede brødre, jeg har talt disse ord til dere ifølge den Ånd som vitner i meg, og min sjel gleder seg svært meget over den overmåte store flid og oppmerksomhet som dere har vist mine ord.
- 27 Og nå, måtte Guds fred hvile over dere og på deres hus og jordeiendommer og på deres småfe og storfe og alt som dere eier, og over deres kvinner og deres barn, i forhold til deres tro og gode gjerninger, fra nå av og for evig. Og slik har jeg talt. Amen.

And he doth not dwell in unholy temples; neither can filthiness or anything which is unclean be received into the kingdom of God; therefore I say unto you the time shall come, yea, and it shall be at the last day, that he who is filthy shall remain in his filthiness.

And now my beloved brethren, I have said these things unto you that I might awaken you to a sense of your duty to God, that ye may walk blameless before him, that ye may walk after the holy order of God, after which ye have been received.

And now I would that ye should be humble, and be submissive and gentle; easy to be entreated; full of patience and long-suffering; being temperate in all things; being diligent in keeping the commandments of God at all times; asking for whatsoever things ye stand in need, both spiritual and temporal; always returning thanks unto God for whatsoever things ye do receive.

And see that ye have faith, hope, and charity, and then ye will always abound in good works.

And may the Lord bless you, and keep your garments spotless, that ye may at last be brought to sit down with Abraham, Isaac, and Jacob, and the holy prophets who have been ever since the world began, having your garments spotless even as their garments are spotless, in the kingdom of heaven to go no more out.

And now my beloved brethren, I have spoken these words unto you according to the Spirit which testifieth in me; and my soul doth exceedingly rejoice, because of the exceeding diligence and heed which ye have given unto my word.

And now, may the peace of God rest upon you, and upon your houses and lands, and upon your flocks and herds, and all that you possess, your women and your children, according to your faith and good works, from this time forth and forever. And thus I have spoken. Amen.

Alma 8

- 1 Og nå skjedde det at Alma vendte tilbake fra Gideons land etter å ha undervist Gideons folk om mange ting som ikke kan skrives, hadde opprettet kirkens orden slik han før hadde gjort i Zarahemlas land, ja, og han vendte tilbake til sitt eget hus i Zarahemla for å hvile seg etter det arbeide som han hadde gjort.
- 2 Og slik endte det niende år av dommernes regjerings-tid over Nephis folk.
- 3 Og det skjedde i begynnelsen av det tiende år av dommernes regjerings-tid over Nephis folk at Alma reiste derfra og dro over til Meleks land, vest for elven Sidon, ute i grenseland mot villmarken i vest.
- 4 Og han begynte å undervise folk i Meleks land ifølge Guds hellige orden, som han var blitt kalt ved, og han begynte å undervise folk overalt i Meleks land.
- 5 Og det skjedde at folk kom til ham fra alle kanter av det land som grenset mot villmarken. Og de ble døpt overalt i landet,
- 6 slik at da han hadde avsluttet sitt arbeide i Melek, reiste han derfra og dro videre tre dagsreiser nord for Meleks land, og han kom til en by som ble kalt Ammonihah.
- 7 Nå var det skikk og bruk blant Nephis folk å oppkalle sine land og sine byer og sine landsbyer, ja, til og med alle sine små landsbyer, etter den som først slo seg ned der, og slik var det også med Ammonihahs land.
- 8 Og det skjedde at da Alma hadde kommet til byen Ammonihah, begynte han å forkynne Guds ord for dem.
- 9 Nå hadde Satan fått godt tak på folkets hjerter i byen Ammonihah, derfor ville de ikke lytte til Almas ord.

Alma 8

And now it came to pass that Alma returned from the land of Gideon, after having taught the people of Gideon many things which cannot be written, having established the order of the church, according as he had before done in the land of Zarahemla, yea, he returned to his own house at Zarahemla to rest himself from the labors which he had performed.

And thus ended the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma departed from thence and took his journey over into the land of Melek, on the west of the river Sidon, on the west by the borders of the wilderness.

And he began to teach the people in the land of Melek according to the holy order of God, by which he had been called; and he began to teach the people throughout all the land of Melek.

And it came to pass that the people came to him throughout all the borders of the land which was by the wilderness side. And they were baptized throughout all the land;

So that when he had finished his work at Melek he departed thence, and traveled three days' journey on the north of the land of Melek; and he came to a city which was called Ammonihah.

Now it was the custom of the people of Nephi to call their lands, and their cities, and their villages, yea, even all their small villages, after the name of him who first possessed them; and thus it was with the land of Ammonihah.

And it came to pass that when Alma had come to the city of Ammonihah he began to preach the word of God unto them.

Now Satan had gotten great hold upon the hearts of the people of the city of Ammonihah; therefore they would not hearken unto the words of Alma.

10 Likevel anstremte Alma seg meget i ånden og kjempet med Gud i mektig bønn om at han ville utøse sin Ånd over menneskene som var i byen, og at han også ville la ham få døpe dem til omvendelse.

11 Likevel forherdet de sine hjerter og sa til ham: Se, vi vet at du er Alma, og vi vet at du er høyprest over kirken som du har opprettet i mange deler av landet ifølge din tradisjon. Og vi tilhører ikke din kirke, og vi tror ikke på slike tåpelige tradisjoner.

12 Og nå vet vi at ettersom vi ikke tilhører din kirke, vet vi at du ikke har noen makt over oss, og du har overlatt dommersetet til Nephiah, derfor er du ikke øverste dommer over oss.

13 Da nå folket hadde sagt dette og hadde imøtegått alle hans ord og hånet ham og spyttet på ham og kastet ham ut av sin by, dro han derfra og reiste til den by som ble kalt Aaron.

14 Og det skjedde at mens han var på vei dit, var nedtynget av sorg og kjempet med store trengsler og sjelevaler på grunn av ugudeligheten blant menneskene som var i byen Ammonihah, da skjedde det at mens Alma således var nedtynget av sorg, se, da viste en Herrens engel seg for ham og sa:

15 Velsignet er du, Alma. Derfor, løft ditt hode og fryd deg, for du har stor grunn til å fryde deg, for du har vært trofast i å holde Guds befalinger fra den tid da du mottok ditt første budskap fra ham. Se, jeg er den som overbragte det til deg.

16 Og se, jeg er sendt for å befale deg å vende tilbake til byen Ammonihah og tale til byens befolkning igjen, ja, forkynn for dem. Ja, si til dem at hvis de ikke omvender seg, vil Gud Herren ødelegge dem.

Nevertheless Alma labored much in the spirit, wrestling with God in mighty prayer, that he would pour out his Spirit upon the people who were in the city; that he would also grant that he might baptize them unto repentance.

Nevertheless, they hardened their hearts, saying unto him: Behold, we know that thou art Alma; and we know that thou art high priest over the church which thou hast established in many parts of the land, according to your tradition; and we are not of thy church, and we do not believe in such foolish traditions.

And now we know that because we are not of thy church we know that thou hast no power over us; and thou hast delivered up the judgment-seat unto Nephiah; therefore thou art not the chief judge over us.

Now when the people had said this, and withstood all his words, and reviled him, and spit upon him, and caused that he should be cast out of their city, he departed thence and took his journey towards the city which was called Aaron.

And it came to pass that while he was journeying thither, being weighed down with sorrow, wading through much tribulation and anguish of soul, because of the wickedness of the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass while Alma was thus weighed down with sorrow, behold an angel of the Lord appeared unto him, saying:

Blessed art thou, Alma; therefore, lift up thy head and rejoice, for thou hast great cause to rejoice; for thou hast been faithful in keeping the commandments of God from the time which thou receivedst thy first message from him. Behold, I am he that delivered it unto you.

And behold, I am sent to command thee that thou return to the city of Ammonihah, and preach again unto the people of the city; yea, preach unto them. Yea, say unto them, except they repent the Lord God will destroy them.

17 For se, nettopp i denne stund studerer de på hvordan de kan ødelegge ditt folks frihet (for så sier Herren), og det strider mot de lover og bud og befalinger som han har gitt til sitt folk.

18 Nå skjedde det at etter at Alma hadde mottatt sitt budskap fra Herrens engel, vendte han i all hast tilbake til Ammonihahs land. Og han gikk inn i byen en annen vei, ja, veien på sydsiden av byen Ammonihah.

19 Og da han gikk inn i byen, var han sulten og sa til en mann: Vil du gi en ydmyk Guds tjener noe å spise?

20 Og mannen sa til ham: Jeg er en nephitt, og jeg vet at du er en hellig Guds profet, for du er den mannen om hvem en engel sa i et syn: Du skal ta imot ham. Bli derfor med meg til mitt hus, og jeg vil dele min mat med deg, og jeg vet at du vil være en velsignelse for meg og mitt hus.

21 Og det skjedde at mannen tok ham inn i sitt hus. Og mannens navn var Amulek, og han hentet brød og kjøtt og satte frem for Alma.

22 Og det skjedde at Alma spiste brød og ble mett, og han velsignet Amulek og hans hus, og han takket Gud.

23 Og etter at han hadde spist og var mett, sa han til Amulek: Jeg er Alma, og er høypresten over Guds kirke i hele landet.

24 Og se, jeg er blitt kalt til å forkynne Guds ord blant hele dette folk ifølge åpenbaringsens og profetiens ånd. Og jeg var i dette landet, og de ville ikke ta imot meg, men de kastet meg ut, og jeg var nær ved å snu ryggen til dette landet for bestandig.

25 Men se, jeg er blitt befalt at jeg skulle vende tilbake og profetere for dette folk, ja, og vitne mot dem om deres synder.

26 Og nå, Amulek, fordi du har gitt meg mat og tatt meg inn, er du velsignet, for jeg var sulten, for jeg hadde fastet i mange dager.

27 Og Alma ble mange dager hos Amulek før han begynte å forkynne for folket.

28 Og det skjedde at folket begikk enda større synder.

For behold, they do study at this time that they may destroy the liberty of thy people, (for thus saith the Lord) which is contrary to the statutes, and judgments, and commandments which he has given unto his people.

Now it came to pass that after Alma had received his message from the angel of the Lord he returned speedily to the land of Ammonihah. And he entered the city by another way, yea, by the way which is on the south of the city of Ammonihah.

And as he entered the city he was an hungered, and he said to a man: Will ye give to an humble servant of God something to eat?

And the man said unto him: I am a Nephite, and I know that thou art a holy prophet of God, for thou art the man whom an angel said in a vision: Thou shalt receive. Therefore, go with me into my house and I will impart unto thee of my food; and I know that thou wilt be a blessing unto me and my house.

And it came to pass that the man received him into his house; and the man was called Amulek; and he brought forth bread and meat and set before Alma.

And it came to pass that Alma ate bread and was filled; and he blessed Amulek and his house, and he gave thanks unto God.

And after he had eaten and was filled he said unto Amulek: I am Alma, and am the high priest over the church of God throughout the land.

And behold, I have been called to preach the word of God among all this people, according to the spirit of revelation and prophecy; and I was in this land and they would not receive me, but they cast me out and I was about to set my back towards this land forever.

But behold, I have been commanded that I should turn again and prophesy unto this people, yea, and to testify against them concerning their iniquities.

And now, Amulek, because thou hast fed me and taken me in, thou art blessed; for I was an hungered, for I had fasted many days.

And Alma tarried many days with Amulek before he began to preach unto the people.

And it came to pass that the people did wax more gross in their iniquities.

29 Og ordet kom til Alma og lød: Gå, og si også til min tjener Amulek: Gå ut og profeter til dette folk og si: Omvend dere, for så sier Herren: Hvis dere ikke omvender dere, vil jeg hjemsøke dette folk i min vrede, ja, og jeg vil ikke vende min heftige vrede bort.

30 Og Alma og Amulek gikk ut blant folket for å forkynne Guds ord for dem, og de var fylt med Den hellige ånd.

31 Og de ble gitt så stor kraft at de ikke kunne holdes i fangehull, heller ikke var det mulig for noen å slå dem ihjel. Likevel brukte de ikke sin kraft før de ble bundet med rep og kastet i fengsel. Nå ble dette gjort for at Herren – ved dem – kunne vise sin kraft.

32 Og det skjedde at de dro ut og begynte å forkynne og profetere for folket ifølge den ånd og myndighet som Herren hadde gitt dem.

And the word came to Alma, saying: Go; and also say unto my servant Amulek, go forth and prophesy unto this people, saying—Repent ye, for thus saith the Lord, except ye repent I will visit this people in mine anger; yea, and I will not turn my fierce anger away.

And Alma went forth, and also Amulek, among the people, to declare the words of God unto them; and they were filled with the Holy Ghost.

And they had power given unto them, insomuch that they could not be confined in dungeons; neither was it possible that any man could slay them; nevertheless they did not exercise their power until they were bound in bands and cast into prison. Now, this was done that the Lord might show forth his power in them.

And it came to pass that they went forth and began to preach and to prophesy unto the people, according to the spirit and power which the Lord had given them.

Almas og også Amuleks ord som ble forkynt for folket som var i Ammonihabs land. De blir også kastet i fengsel og befridd ved Guds mirakuløse kraft som var i dem – ifølge Almas opptegnelse.

Alma 9

- 1 Og videre, etter at jeg, Alma, var blitt befalt av Gud at jeg skulle ta med meg Amulek og dra ut igjen for å forkynne for dette folk – for folket i byen Ammonihah – skjedde det at da jeg begynte å forkynne for dem, begynte de å diskutere heftig med meg og sa:
- 2 Hvem er du? Tror du at vi tror en manns vitnesbyrd selv om han skulle forkynne for oss at jorden skulle forgå?
- 3 Nå forsto de ikke de ord som de talte, for de visste ikke at jorden skulle forgå.
- 4 Og de sa også: Vi vil ikke tro dine ord selv om du skulle profetere at denne store byen skulle bli ødelagt på én dag.
- 5 Nå visste de ikke at Gud kunne utføre slike mektige gjerninger, for de var et hårdhjertet og et hårdnakket folk.
- 6 Og de sa: Hvem er Gud som ikke sender noen større autoritet enn én mann blant dette folk for å forkynne sannheten om så store og mektige ting for dem?
- 7 Og de gikk frem for å legge hånd på meg, men se, de gjorde det ikke. Og jeg sto frimodig frem for å tale til dem, ja, jeg vitnet frimodig for dem og sa:
- 8 Se, dere ugudelige og fordervede slekt! Hvordan kan dere ha glemt deres fedres tradisjoner? Ja, hvor snart har dere ikke glemt Guds bud.
- 9 Husker dere ikke at vår far, Lehi, ble ført ut av Jerusalem ved Guds hånd? Husker dere ikke at de alle ble ledet av ham gjennom villmarken?

The words of Alma, and also the words of Amulek, which were declared unto the people who were in the land of Ammonihah. And also they are cast into prison, and delivered by the miraculous power of God which was in them, according to the record of Alma.

Alma 9

And again, I, Alma, having been commanded of God that I should take Amulek and go forth and preach again unto this people, or the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass as I began to preach unto them, they began to contend with me, saying:

Who art thou? Suppose ye that we shall believe the testimony of one man, although he should preach unto us that the earth should pass away?

Now they understood not the words which they spake; for they knew not that the earth should pass away.

And they said also: We will not believe thy words if thou shouldst prophesy that this great city should be destroyed in one day.

Now they knew not that God could do such marvelous works, for they were a hard-hearted and a stiff-necked people.

And they said: Who is God, that sendeth no more authority than one man among this people, to declare unto them the truth of such great and marvelous things?

And they stood forth to lay their hands on me; but behold, they did not. And I stood with boldness to declare unto them, yea, I did boldly testify unto them, saying:

Behold, O ye wicked and perverse generation, how have ye forgotten the tradition of your fathers; yea, how soon ye have forgotten the commandments of God.

Do ye not remember that our father, Lehi, was brought out of Jerusalem by the hand of God? Do ye not remember that they were all led by him through the wilderness?

- 10 Og har dere allerede glemt hvor mange ganger han fridde våre fedre ut av deres fienders hender og bevarte dem så de ikke ble drept – til og med av sine egne brødre?
- 11 Ja, og hvis det ikke hadde vært for hans makeløse kraft og hans barmhjertighet og hans langmodighet mot oss, ville vi uvegerlig ha blitt utryddet fra jordens overflate lenge før denne tid og kanskje blitt henvist til en tilstand av uendelig elendighet og smerte.
- 12 Se, nå sier jeg til dere at han befaler dere å omvende dere, og hvis dere ikke omvender dere, kan dere på ingen måte arve Guds rike. Men se, dette er ikke alt – han har befalt dere å omvende dere, ellers vil han utrydde dere fullstendig fra jordens overflate, ja, han vil hjem søke dere i sin vrede, og i sin heftige vrede vil han ikke vende seg bort.
- 13 Se, husker dere ikke de ord som han talte til Lehi, da han sa: Hvis dere holder mine bud, skal det gå dere vel i landet? Og videre blir det sagt: Hvis dere ikke vil holde mine bud, skal dere bli avskåret fra Herrens nærhet.
- 14 Nå vil jeg dere skal huske at i den grad lamanittene ikke har holdt Guds befalinger, er de blitt avskåret fra Herrens nærhet. Nå ser vi at Herrens ord er blitt stadfestet i så henseende, og lamanittene er blitt avskåret fra hans nærhet helt siden de begynte med sine overtredelser i landet.
- 15 Likevel sier jeg til dere at det skal bli mer utholdelig for dem på dommens dag enn for dere hvis dere forblir i deres synder, ja, og også mer utholdelig for dem i dette liv enn for dere, hvis dere ikke omvender dere.
- 16 For det er mange løfter som er gitt til lamanittene, for det er på grunn av deres fedres tradisjoner at de er blitt i sin tilstand av uvitenhet. Derfor vil Herren være barmhjertig mot dem og forlenge deres tilværelse i landet.
- 17 Og en gang vil de bli bragt til troen på hans ord og vite at deres fedres tradisjoner var uriktige. Og mange av dem vil bli frelst, for Herren vil være barmhjertig mot alle som påkaller hans navn.

And have ye forgotten so soon how many times he delivered our fathers out of the hands of their enemies, and preserved them from being destroyed, even by the hands of their own brethren?

Yea, and if it had not been for his matchless power, and his mercy, and his long-suffering towards us, we should unavoidably have been cut off from the face of the earth long before this period of time, and perhaps been consigned to a state of endless misery and woe.

Behold, now I say unto you that he commandeth you to repent; and except ye repent, ye can in nowise inherit the kingdom of God. But behold, this is not all—he has commanded you to repent, or he will utterly destroy you from off the face of the earth; yea, he will visit you in his anger, and in his fierce anger he will not turn away.

Behold, do ye not remember the words which he spake unto Lehi, saying that: Inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper in the land? And again it is said that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from the presence of the Lord.

Now I would that ye should remember, that inasmuch as the Lamanites have not kept the commandments of God, they have been cut off from the presence of the Lord. Now we see that the word of the Lord has been verified in this thing, and the Lamanites have been cut off from his presence, from the beginning of their transgressions in the land.

Nevertheless I say unto you, that it shall be more tolerable for them in the day of judgment than for you, if ye remain in your sins, yea, and even more tolerable for them in this life than for you, except ye repent.

For there are many promises which are extended to the Lamanites; for it is because of the traditions of their fathers that caused them to remain in their state of ignorance; therefore the Lord will be merciful unto them and prolong their existence in the land.

And at some period of time they will be brought to believe in his word, and to know of the incorrectness of the traditions of their fathers; and many of them will be saved, for the Lord will be merciful unto all who call on his name.

- 18 Men se, jeg sier til dere at hvis dere fortsetter i deres ugudelighet, skal deres dager i landet ikke forlenges, for lamanittene skal bli sendt mot dere. Og hvis dere ikke omvender dere, skal de komme på et tidspunkt dere ikke venter det, og dere skal bli hjem søkt av en fullstendig ødeleggelse, og det skal finne sted på grunn av Herrens heftige vrede.
- 19 For han vil ikke tillate at dere lever i deres synder så dere ødelegger hans folk. Jeg sier dere: Nei, for han ville heller la lamanittene drepe hele hans folk, som kalles Nephis folk, hvis det var mulig for dem å falle i synd og overtredelse etter å ha fått så mye lys og så stor kunnskap av Herren sin Gud,
- 20 ja, etter å ha vært et folk så rikt begunstiget av Herren, ja, etter å ha blitt mer begunstiget enn alle andre nasjoner, slekter, tungemål og folk, etter at alle ting er gjort kjent for dem, ifølge deres ønsker og deres tro og bønner, om det som har vært og som er og som skal komme,
- 21 etter å ha blitt besøkt av Guds Ånd, etter å ha talt med engler og blitt talt til ved Herrens røst, etter å ha hatt profetiens ånd og åpenbaringsens ånd og også mange gaver – gaven til å tale med tunger og forkynnelsens gave og Den hellige ånds gave og oversettelsens gave,
- 22 ja, og etter at Gud har fridd dem ut av Jerusalems land ved Herrens hånd, etter å ha blitt reddet fra sult og fra sykdom og alle slags sykdomstilstander, og etter at de har blitt sterke på slagmarken så de ikke skulle bli drept, etter at de er blitt ført ut av trelldom gang på gang og er blitt støttet og bevart inntil nå og det har gått dem vel så de er rike på alle ting –
- 23 og nå, se jeg sier til dere at hvis dette folk som har mottatt så mange velsignelser fra Herrens hånd, skulle falle i overtredelse og synde mot det lys og den kunnskap de har, ja, jeg sier til dere at om så skulle skje at de skulle falle i overtredelse, ville det bli mye mer utholdelig for lamanittene enn for dem.

But behold, I say unto you that if ye persist in your wickedness that your days shall not be prolonged in the land, for the Lamanites shall be sent upon you; and if ye repent not they shall come in a time when you know not, and ye shall be visited with utter destruction; and it shall be according to the fierce anger of the Lord.

For he will not suffer you that ye shall live in your iniquities, to destroy his people. I say unto you, Nay; he would rather suffer that the Lamanites might destroy all his people who are called the people of Nephi, if it were possible that they could fall into sins and transgressions, after having had so much light and so much knowledge given unto them of the Lord their God;

Yea, after having been such a highly favored people of the Lord; yea, after having been favored above every other nation, kindred, tongue, or people; after having had all things made known unto them, according to their desires, and their faith, and prayers, of that which has been, and which is, and which is to come;

Having been visited by the Spirit of God; having conversed with angels, and having been spoken unto by the voice of the Lord; and having the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and also many gifts, the gift of speaking with tongues, and the gift of preaching, and the gift of the Holy Ghost, and the gift of translation;

Yea, and after having been delivered of God out of the land of Jerusalem, by the hand of the Lord; having been saved from famine, and from sickness, and all manner of diseases of every kind; and they having waxed strong in battle, that they might not be destroyed; having been brought out of bondage time after time, and having been kept and preserved until now; and they have been prospered until they are rich in all manner of things—

And now behold I say unto you, that if this people, who have received so many blessings from the hand of the Lord, should transgress contrary to the light and knowledge which they do have, I say unto you that if this be the case, that if they should fall into transgression, it would be far more tolerable for the Lamanites than for them.

- 24 For se, Herrens løfter er gitt til lamanittene, men de er ikke gitt til dere hvis dere faller i overtredelse, for har ikke Herren uttrykkelig lovet og fast bestemt at hvis dere setter dere opp mot ham, skal dere bli fullstendig utryddet fra jordens overflate?
- 25 Og nå, for at dere ikke skulle bli drept, har Herren sendt sin engel for å besøke mange av sine folk og har forkynt for dem at de må gå ut og rope kraftig til dette folk og si: Omvend dere, for himmelens rike er nær.
- 26 Om ikke mange dager skal Guds Sønn komme i sin herlighet, og hans herlighet skal være Faderens Enbårnes herlighet, full av nåde, rettvishet og sannhet, full av tålmodighet, barmhjertighet og langmodighet, snar til å høre sitt folks rop og til å besvare deres bønner.
- 27 Og se, han kommer for å forløse dem som vil bli døpt til omvendelse ved troen på hans navn.
- 28 Derfor, bered Herrens vei, for tiden er nær da alle mennesker skal høste lønn for sine gjerninger – etter hvordan de har vært. Hvis de har vært rettferdige, skal de høste frelse for sine sjeler ifølge Jesu Kristi kraft og befrielse. Og hvis de har vært onde, skal de høste sine sjelers fordømmelse ifølge djevelens makt og fangenskap.
- 29 Se, slik roper engelens røst til folket.
- 30 Og nå, mine elskede brødre, for dere er mine brødre, og dere burde være elsket, og dere burde gjøre gjerninger som er omvendelsen verdig, for jeg ser at deres hjerter er blitt meget forherdet mot Guds ord, og jeg ser at dere er et fortapt og et fallent folk.
- 31 Nå skjedde det at da jeg, Alma, hadde talt disse ord, se, da ble folket rasende på meg fordi jeg sa til dem at de var et hårdhjertet og et hårdnakket folk.
- 32 Og også fordi jeg sa til dem at de var et fortapt og et fallent folk, ble de sinte på meg og forsøkte å legge hånd på meg så de kunne kaste meg i fengsel.

For behold, the promises of the Lord are extended to the Lamanites, but they are not unto you if ye transgress; for has not the Lord expressly promised and firmly decreed, that if ye will rebel against him that ye shall utterly be destroyed from off the face of the earth?

And now for this cause, that ye may not be destroyed, the Lord has sent his angel to visit many of his people, declaring unto them that they must go forth and cry mightily unto this people, saying: Repent ye, for the kingdom of heaven is nigh at hand;

And not many days hence the Son of God shall come in his glory; and his glory shall be the glory of the Only Begotten of the Father, full of grace, equity, and truth, full of patience, mercy, and long-suffering, quick to hear the cries of his people and to answer their prayers.

And behold, he cometh to redeem those who will be baptized unto repentance, through faith on his name.

Therefore, prepare ye the way of the Lord, for the time is at hand that all men shall reap a reward of their works, according to that which they have been—if they have been righteous they shall reap the salvation of their souls, according to the power and deliverance of Jesus Christ; and if they have been evil they shall reap the damnation of their souls, according to the power and captivation of the devil.

Now behold, this is the voice of the angel, crying unto the people.

And now, my beloved brethren, for ye are my brethren, and ye ought to be beloved, and ye ought to bring forth works which are meet for repentance, seeing that your hearts have been grossly hardened against the word of God, and seeing that ye are a lost and a fallen people.

Now it came to pass that when I, Alma, had spoken these words, behold, the people were wroth with me because I said unto them that they were a hard-hearted and a stiffnecked people.

And also because I said unto them that they were a lost and a fallen people they were angry with me, and sought to lay their hands upon me, that they might cast me into prison.

33 Men det skjedde at Herren ikke tillot at de akkurat da skulle ta meg og kaste meg i fengsel.

34 Og det skjedde at Amulek kom, sto frem og begynte å tale til dem også. Og ikke alle Amuleks ord er skrevet, men en del av hans ord er skrevet i denne bok.

But it came to pass that the Lord did not suffer them that they should take me at that time and cast me into prison.

And it came to pass that Amulek went and stood forth, and began to preach unto them also. And now the words of Amulek are not all written, nevertheless a part of his words are written in this book.

Alma 10

- 1 Nå, dette er de ord som Amulek talte til folket i Ammonihahs land:
- 2 Jeg er Amulek. Jeg er sønn av Giddonah, som var sønn av Ismael, som var en etterkommer av Aminadi. Og det var den samme Aminadi som tydet det som sto skrevet på veggen i tempelet, og som var skrevet ved Guds finger.
- 3 Og Aminadi var en etterkommer av Nephi, som var sønn av Lehi, som dro ut fra Jerusalems land og som var en etterkommer av Manasse, som var sønn av Josef som ble solgt til Egypt av sine brødre.
- 4 Og se, jeg er også en mann med ikke helt lite aktelse blant alle dem som kjenner meg. Ja, og se, jeg har mange slektninger og venner, og jeg har også skaffet meg store rikdommer på grunn av min flid.
- 5 Likevel, på tross av alt dette, har jeg aldri visst mye om Herrens veier og hans mysterier og forunderlige kraft. Jeg sa at jeg aldri hadde visst mye om disse ting, men se, jeg tar feil, for jeg har sett mange av hans mysterier og hans forunderlige kraft, ja, til og med ved at dette folks liv er blitt bevart.
- 6 Likevel forherdet jeg mitt hjerte, for jeg ble kalt på mange ganger, og jeg ville ikke høre. Derfor hadde jeg kunnskap om disse ting, men jeg ville ikke vite. Jeg fortsatte derfor å sette meg opp mot Gud i mitt hjertes ugudelighet like til den fjerde dag i denne syvende måned som er i det tiende år av dommernes regjeringstid.
- 7 Mens jeg var underveis for å besøke en meget nær slektning, se, da viste en Herrens engel seg for meg og sa: Amulek, vend tilbake til ditt eget hus, for du skal gi en Herrens profet mat, ja, en hellig mann som er en utvalgt Guds mann, for han har fastet i mange dager på grunn av dette folks synder, og han er sulten, og du skal ta ham inn i ditt hus og gi ham mat, og han skal velsigne deg og ditt hus, og Herrens velsignelse skal hvile over deg og ditt hus.

Alma 10

Now these are the words which Amulek preached unto the people who were in the land of Ammonihah, saying:

I am Amulek; I am the son of Giddonah, who was the son of Ishmael, who was a descendant of Aminadi; and it was that same Aminadi who interpreted the writing which was upon the wall of the temple, which was written by the finger of God.

And Aminadi was a descendant of Nephi, who was the son of Lehi, who came out of the land of Jerusalem, who was a descendant of Manasseh, who was the son of Joseph who was sold into Egypt by the hands of his brethren.

And behold, I am also a man of no small reputation among all those who know me; yea, and behold, I have many kindreds and friends, and I have also acquired much riches by the hand of my industry.

Nevertheless, after all this, I never have known much of the ways of the Lord, and his mysteries and marvelous power. I said I never had known much of these things; but behold, I mistake, for I have seen much of his mysteries and his marvelous power; yea, even in the preservation of the lives of this people.

Nevertheless, I did harden my heart, for I was called many times and I would not hear; therefore I knew concerning these things, yet I would not know; therefore I went on rebelling against God, in the wickedness of my heart, even until the fourth day of this seventh month, which is in the tenth year of the reign of the judges.

As I was journeying to see a very near kindred, behold an angel of the Lord appeared unto me and said: Amulek, return to thine own house, for thou shalt feed a prophet of the Lord; yea, a holy man, who is a chosen man of God; for he has fasted many days because of the sins of this people, and he is an hungered, and thou shalt receive him into thy house and feed him, and he shall bless thee and thy house; and the blessing of the Lord shall rest upon thee and thy house.

- 8 Og det skjedde at jeg adlød engelens røst og vendte tilbake til mitt hus. Og mens jeg var på vei dit, fant jeg mannen som engelen hadde sagt følgende om til meg: Du skal ta ham inn i ditt hus. Og se, det var den samme mannen som har talt til dere om det som er av Gud.
- 9 Og engelen sa til meg at han er en hellig mann. Derfor vet jeg at han er en hellig mann fordi det ble sagt av en Guds engel.
- 10 Og videre, jeg vet at det han har vitnet om, er sant, for se, jeg sier dere at så sant Herren lever, har han sendt sin engel for å tilkjenne disse ting for meg, og dette har han gjort mens denne Alma har bodd i mitt hus.
- 11 For se, han har velsignet mitt hus, han har velsignet meg og mine kvinner og mine barn og min far og mine slektninger. Ja, hele min slekt har han velsignet, og Herrens velsignelse har hvilt over oss ifølge de ord som han talte.
- 12 Og nå, da Amulek hadde talt disse ord, begynte folket å bli forundret, for de så at det var mer enn ett vitne som vitnet om de ting som de ble anklaget for, og også om de ting som skulle skje ifølge profetiens ånd som var i dem.
- 13 Likevel var det noen blant dem som tenkte å spørre dem ut, så de ved sine snedige planer kunne fange dem i deres ord, så de kunne finne noen til å vitne mot dem, så de kunne overlevere dem til sine dommere, så de kunne bli dømt ifølge loven og så de kunne bli drept eller kastet i fengsel ifølge den forbrytelse som de kunne sikte eller beskyldte dem for.
- 14 Nå var det de menn som forsøkte å drepe dem, som var lovkyndige, og de var leid eller utpekt av folket til å administrere loven under rettsforhandlingene eller når folket ble fremstilt for dommerne for sine forbrytelser.
- 15 Nå hadde disse lovkyndige god kjennskap til alle folkets kunster og knep, og dette hadde de for å kunne være dyktige i sitt yrke.
- 16 Og det skjedde at de begynte å stille Amulek spørsmål så de derved kunne få ham til å motsi seg selv eller vikle seg inn i selvmotsigelser.

And it came to pass that I obeyed the voice of the angel, and returned towards my house. And as I was going thither I found the man whom the angel said unto me: Thou shalt receive into thy house—and behold it was this same man who has been speaking unto you concerning the things of God.

And the angel said unto me he is a holy man; wherefore I know he is a holy man because it was said by an angel of God.

And again, I know that the things whereof he hath testified are true; for behold I say unto you, that as the Lord liveth, even so has he sent his angel to make these things manifest unto me; and this he has done while this Alma hath dwelt at my house.

For behold, he hath blessed mine house, he hath blessed me, and my women, and my children, and my father and my kinsfolk; yea, even all my kindred hath he blessed, and the blessing of the Lord hath rested upon us according to the words which he spake.

And now, when Amulek had spoken these words the people began to be astonished, seeing there was more than one witness who testified of the things whereof they were accused, and also of the things which were to come, according to the spirit of prophecy which was in them.

Nevertheless, there were some among them who thought to question them, that by their cunning devices they might catch them in their words, that they might find witness against them, that they might deliver them to their judges that they might be judged according to the law, and that they might be slain or cast into prison, according to the crime which they could make appear or witness against them.

Now it was those men who sought to destroy them, who were lawyers, who were hired or appointed by the people to administer the law at their times of trials, or at the trials of the crimes of the people before the judges.

Now these lawyers were learned in all the arts and cunning of the people; and this was to enable them that they might be skilful in their profession.

And it came to pass that they began to question Amulek, that thereby they might make him cross his words, or contradict the words which he should speak.

17 Nå visste de ikke at Amulek kunne vite deres hensikter, men det skjedde at da de begynte å stille ham spørsmål, forsto han hva de tenkte, og sa til dem: Ugudelige og vrange slekt, dere lovkyndige og hyklere, for dere legger djevelens grunnvoll, for dere legger feller og snarer for å fange Guds hellige.

18 Dere legger planer for å fordreie de rettferdiges veier og for å nedkalle Guds vrede over deres hoder, ja, så dette folk blir fullstendig ødelagt.

19 Ja, med rette sa Mosiah, som var vår siste konge, da han var i ferd med å frasi seg riket og ikke hadde noen å overlate det til, hvilket medførte at dette folk skulle styres ved sin egen stemme – ja, med rette sa han at hvis den tid skulle komme at dette folk ved sin stemme skulle velge misgjerning – det vil si, hvis den tid skulle komme at dette folk skulle falle i overtredelse – ville de være modne til ødeleggelse.

20 Og nå sier jeg til dere at med rette dømmer Herren dere for deres synder, og med rette roper han til dette folk ved sine englers røst: Omvend dere, omvend dere, for himmelens rike er nær.

21 Ja, med rette roper han ved sine englers røst: Jeg vil komme ned blant mitt folk med rett og rettvishet i mine hender.

22 Ja, og jeg sier dere at om det ikke hadde vært for bønner fra de rettferdige som nå er i landet, ville dere allerede nå ha vært hjemsoekt av fullstendig ødeleggelse. Likevel ville det ikke ha skjedd ved en vannflom slik det skjedde med folket i Noahs dager, men det ville ha skjedd ved hungersnød og ved pest og sverd.

23 Men det er ved de rettferdiges bønner at dere er spart. Hvis dere derfor støter de rettferdige bort fra dere, vil Herren ikke holde sin hånd tilbake, men i sin heftige vrede vil han gå ut mot dere. Da skal dere bli slått med hungersnød og med pest og med sverd. Og tiden er snart for hånden hvis dere ikke omvender dere.

24 Og nå skjedde det at folket ble enda sintere på Amulek, og de ropte ut og sa: Denne mannen viser forakt for våre lover som er rettferdige, og for våre kloke lovkyndige som vi har utvalgt.

Now they knew not that Amulek could know of their designs. But it came to pass as they began to question him, he perceived their thoughts, and he said unto them: O ye wicked and perverse generation, ye lawyers and hypocrites, for ye are laying the foundations of the devil; for ye are laying traps and snares to catch the holy ones of God.

Ye are laying plans to pervert the ways of the righteous, and to bring down the wrath of God upon your heads, even to the utter destruction of this people.

Yea, well did Mosiah say, who was our last king, when he was about to deliver up the kingdom, having no one to confer it upon, causing that this people should be governed by their own voices—yea, well did he say that if the time should come that the voice of this people should choose iniquity, that is, if the time should come that this people should fall into transgression, they would be ripe for destruction.

And now I say unto you that well doth the Lord judge of your iniquities; well doth he cry unto this people, by the voice of his angels: Repent ye, repent, for the kingdom of heaven is at hand.

Yea, well doth he cry, by the voice of his angels that: I will come down among my people, with equity and justice in my hands.

Yea, and I say unto you that if it were not for the prayers of the righteous, who are now in the land, that ye would even now be visited with utter destruction; yet it would not be by flood, as were the people in the days of Noah, but it would be by famine, and by pestilence, and the sword.

But it is by the prayers of the righteous that ye are spared; now therefore, if ye will cast out the righteous from among you then will not the Lord stay his hand; but in his fierce anger he will come out against you; then ye shall be smitten by famine, and by pestilence, and by the sword; and the time is soon at hand except ye repent.

And now it came to pass that the people were more angry with Amulek, and they cried out, saying: This man doth revile against our laws which are just, and our wise lawyers whom we have selected.

25 Men Amulek rakte ut sin hånd og ropte enda kraftigere til dem og sa: Ugudelige og vrange slekt, hvorfor har Satan fått så godt tak på deres hjerter? Hvorfor vil dere hengi dere til ham så han kan ha makt over dere til å forblinde deres øyne, så dere ikke forstår de ord som blir uttalt, at de er sanne?

26 For se, har jeg vitnet mot deres lov? Dere forstår ikke, og dere sier at jeg har talt mot deres lov, men det har jeg ikke, men jeg har talt fordelaktig om deres lov til deres fordømmelse.

27 Og se, nå sier jeg til dere at grunnvollen til dette folks ødeleggelse begynner å bli lagt ved deres lovkyndiges og deres dommers urettferdighet.

28 Og nå skjedde det at da Amulek hadde talt disse ord, ropte folket mot ham og sa: Nå vet vi at denne mannen er et djevelens barn, for han har løyet for oss, for han har talt imot vår lov. Og nå sier han at han ikke har talt imot den.

29 Og videre, han har vist forakt for våre lovkyndige og våre dommere.

30 Og det skjedde at de lovkyndige la dem dette på sinne, så de skulle huske disse ting og bruke dem mot ham.

31 Og det var én iblant dem hvis navn var Zeezrom. Han var den ledende blant dem som anklaget Amulek og Alma, for han var en av de dyktigste blant dem og gjorde mange forretninger blant folket.

32 Nå var det disse lovkyndiges hensikt å skaffe seg inntekter, og de hadde inntekter i forhold til sitt arbeide.

But Amulek stretched forth his hand, and cried the mightier unto them, saying: O ye wicked and perverse generation, why hath Satan got such great hold upon your hearts? Why will ye yield yourselves unto him that he may have power over you, to blind your eyes, that ye will not understand the words which are spoken, according to their truth?

For behold, have I testified against your law? Ye do not understand; ye say that I have spoken against your law; but I have not, but I have spoken in favor of your law, to your condemnation.

And now behold, I say unto you, that the foundation of the destruction of this people is beginning to be laid by the unrighteousness of your lawyers and your judges.

And now it came to pass that when Amulek had spoken these words the people cried out against him, saying: Now we know that this man is a child of the devil, for he hath lied unto us; for he hath spoken against our law. And now he says that he has not spoken against it.

And again, he has reviled against our lawyers, and our judges.

And it came to pass that the lawyers put it into their hearts that they should remember these things against him.

And there was one among them whose name was Zeezrom. Now he was the foremost to accuse Amulek and Alma, he being one of the most expert among them, having much business to do among the people.

Now the object of these lawyers was to get gain; and they got gain according to their employ.

Alma 11

- 1 Nå sto det i Mosiahs lov at hver mann som var en lovens dommer, eller de som var utpekt til å være dommere, skulle motta lønn i forhold til den tid de brukte for å dømme dem som ble ført frem for dem for å bli dømt.
- 2 Nå, hvis en mann sto i gjeld til en annen og han ikke ville betale det som han skyldte, ble han innstevnet for dommeren, og dommeren brukte sin myndighet og sendte ut tjenestemenn, så mannen skulle bli ført frem for ham. Og han dømte mannen etter loven og de bevis som ble ført mot ham. Og slik ble mannen tvunget til å betale det han skyldte, eller bli fratatt alt, eller bli utstøtt fra folket som en tyv og en røver.
- 3 Og dommeren fikk lønn etter den tid han brukte, en senine av gull for et dagsverk, eller en senum av sølv, som er like mye som en senine av gull – og dette ifølge den lov som var gitt.
- 4 Nå, dette er navnene på deres forskjellige gull- og sølvmynter etter den verdi de hadde. Og navnene ble gitt av nephittene, for de brukte ikke samme pengesystem som jødene som var i Jerusalem. Heller ikke brukte de samme måleenheter som jødene, men de forandret sitt pengesystem og sine måleenheter ifølge folkets ønske og omstendigheter, i hver generasjon ned til dommerens regjeringstid – de som var blitt opprettet av kong Mosiah.
- 5 Nå var pengesystemet slik: En senine av gull, en seon av gull, en shum av gull og en limnah av gull.
- 6 En senum av sølv, en amnor av sølv, en ezrom av sølv og en onti av sølv.
- 7 En senum av sølv hadde samme verdi som en senine av gull, og med hver av dem kunne man betale et mål bygg og også et mål av enhver kornsort.
- 8 En seon av gull var dobbelt så mye verdt som en senine.
- 9 Og en shum av gull var dobbelt så mye verdt som en seon.
- 10 Og en limnah av gull var like mye verdt som dem alle.
- 11 Og en amnor av sølv var like stor som to senum.
- 12 Og en ezrom av sølv var like stor som fire senum.

Alma 11

Now it was in the law of Mosiah that every man who was a judge of the law, or those who were appointed to be judges, should receive wages according to the time which they labored to judge those who were brought before them to be judged.

Now if a man owed another, and he would not pay that which he did owe, he was complained of to the judge; and the judge executed authority, and sent forth officers that the man should be brought before him; and he judged the man according to the law and the evidences which were brought against him, and thus the man was compelled to pay that which he owed, or be stripped, or be cast out from among the people as a thief and a robber.

And the judge received for his wages according to his time—a senine of gold for a day, or a senum of silver, which is equal to a senine of gold; and this is according to the law which was given.

Now these are the names of the different pieces of their gold, and of their silver, according to their value. And the names are given by the Nephites, for they did not reckon after the manner of the Jews who were at Jerusalem; neither did they measure after the manner of the Jews; but they altered their reckoning and their measure, according to the minds and the circumstances of the people, in every generation, until the reign of the judges, they having been established by king Mosiah.

Now the reckoning is thus—a senine of gold, a seon of gold, a shum of gold, and a limnah of gold.

A senum of silver, an amnor of silver, an ezrom of silver, and an onti of silver.

A senum of silver was equal to a senine of gold, and either for a measure of barley, and also for a measure of every kind of grain.

Now the amount of a seon of gold was twice the value of a senine.

And a shum of gold was twice the value of a seon.

And a limnah of gold was the value of them all.

And an amnor of silver was as great as two senums.

And an ezrom of silver was as great as four senums.

- 13 Og en onti var like stor som dem alle.
 14 Nå, dette er verdien av de mindre myntene i deres pengesystem:
 15 En shiblon er halvparten av en senum, altså en shiblon for et halvt mål bygg.
 16 Og en shiblum er halvparten av en shiblon.
 17 Og en Leah er halvparten av en shiblum.
 18 Nå, dette er deres mynter ifølge deres pengesystem:
 19 Nå har en antion av gull samme verdi som tre shibloner.
 20 Nå var det utelukkende for å skaffe seg inntekter, fordi de mottok lønn etter hvor mye de arbeidet, derfor oppvegget de folket til opprør og til alle slags uroligheter og allslags ugudelighet, så de på denne måten kunne få mer å gjøre og tjene flere penger, alt etter hvor mange saker de fikk til behandling. Derfor hisset de folket opp mot Alma og Amulek.
 21 Og denne Zeezrom begynte å stille Amulek spørsmål og sa: Vil du besvare noen få spørsmål jeg skal stille deg? Nå var Zeezrom en mann som var ekspert på djevelens renkespill, så han kunne ødelegge det som var godt, derfor sa han til Amulek: Vil du besvare de spørsmål jeg skal stille deg?
 22 Og Amulek sa til ham: Ja, hvis det skjer ifølge Herrens Ånd, som er i meg, for jeg skal ikke si noe som er i strid med Herrens Ånd. Og Zeezrom sa til ham: Se, her er seks ontier av sølv, og alle disse vil jeg gi deg hvis du vil fornekte et Høyeste Vesens eksistens.
 23 Da sa Amulek: Du helvetes barn, hvorfor frister du meg? Vet du ikke at de rettferdige ikke gir etter for slike fristelser?
 24 Tror du at det ikke finnes noen Gud? Jeg sier til deg: Nei, du vet at det finnes en Gud, men du elsker ussel vinning mer enn ham.
- And an onti was as great as them all.
 Now this is the value of the lesser numbers of their reckoning—
 A shiblon is half of a senum; therefore, a shiblon for half a measure of barley.
 And a shiblum is a half of a shiblon.
 And a Leah is the half of a shiblum.
 Now this is their number, according to their reckoning.
 Now an antion of gold is equal to three shiblons.
 Now, it was for the sole purpose to get gain, because they received their wages according to their employ, therefore, they did stir up the people to riotings, and all manner of disturbances and wickedness, that they might have more employ, that they might get money according to the suits which were brought before them; therefore they did stir up the people against Alma and Amulek.
 And this Zeezrom began to question Amulek, saying: Will ye answer me a few questions which I shall ask you? Now Zeezrom was a man who was expert in the devices of the devil, that he might destroy that which was good; therefore, he said unto Amulek: Will ye answer the questions which I shall put unto you?
 And Amulek said unto him: Yea, if it be according to the Spirit of the Lord, which is in me; for I shall say nothing which is contrary to the Spirit of the Lord. And Zeezrom said unto him: Behold, here are six onties of silver, and all these will I give thee if thou wilt deny the existence of a Supreme Being.
 Now Amulek said: O thou child of hell, why tempt ye me? Knowest thou that the righteous yieldeth to no such temptations?
 Believest thou that there is no God? I say unto you, Nay, thou knowest that there is a God, but thou lovest that lucre more than him.

25 Og nå har du løyet til meg for Gud. Du sa til meg: Se, disse seks ontier, som er av stor verdi, vil jeg gi deg. Men i ditt hjerte tenkte du å beholde dem og hadde bare et ønske om at jeg skulle fornekte den sanne og levende Gud, så du kunne få en grunn til å drepe meg. Og nå, se, for dette store onde skal du få din lønn.

26 Og Zeezrom sa til ham: Du sier at det finnes en sann og levende Gud?

27 Og Amulek sa: Ja, det finnes en sann og levende Gud.

28 Da sa Zeezrom: Finnes det mer enn én Gud?

29 Og han svarte: Nei.

30 Da sa Zeezrom til ham igjen: Hvordan vet du disse ting?

31 Og han sa: En engel har fortalt meg det.

32 Og Zeezrom sa igjen: Hvem er han som skal komme? Er det Guds Sønn?

33 Og han sa til ham: Ja.

34 Og Zeezrom sa igjen: Skal han frelse sitt folk i deres synder? Og Amulek svarte og sa til ham: Jeg sier til deg at det skal han ikke, for det er umulig for ham å fornekte sitt ord.

35 Da sa Zeezrom til folket: Se til at dere husker disse ting, for han sa at det bare er én Gud. Likevel sier han at Guds Sønn skal komme, men at han ikke skal frelse sitt folk – som om han hadde myndighet til å befale Gud.

36 Nå sa Amulek til ham igjen: Se, du har løyet, for du sier at jeg talte som om jeg hadde myndighet til å befale Gud fordi jeg sa han ikke skal frelse sitt folk i deres synder.

37 Og jeg sier til deg igjen at han kan ikke frelse dem i deres synder, for jeg kan ikke fornekte hans ord, og han har sagt at intet urent kan arve himmelens rike, derfor, hvordan kan dere bli frelst uten at dere arver himmelens rike? Derfor kan dere ikke bli frelst i deres synder.

38 Da sa Zeezrom til ham igjen: Er Guds Sønn den virkelige Evige Fader?

And now thou hast lied before God unto me. Thou saidst unto me—Behold these six onties, which are of great worth, I will give unto thee—when thou hadst it in thy heart to retain them from me; and it was only thy desire that I should deny the true and living God, that thou mightest have cause to destroy me. And now behold, for this great evil thou shalt have thy reward.

And Zeezrom said unto him: Thou sayest there is a true and living God?

And Amulek said: Yea, there is a true and living God.

Now Zeezrom said: Is there more than one God?

And he answered, No.

Now Zeezrom said unto him again: How knowest thou these things?

And he said: An angel hath made them known unto me.

And Zeezrom said again: Who is he that shall come? Is it the Son of God?

And he said unto him, Yea.

And Zeezrom said again: Shall he save his people in their sins? And Amulek answered and said unto him: I say unto you he shall not, for it is impossible for him to deny his word.

Now Zeezrom said unto the people: See that ye remember these things; for he said there is but one God; yet he saith that the Son of God shall come, but he shall not save his people—as though he had authority to command God.

Now Amulek saith again unto him: Behold thou hast lied, for thou sayest that I spake as though I had authority to command God because I said he shall not save his people in their sins.

And I say unto you again that he cannot save them in their sins; for I cannot deny his word, and he hath said that no unclean thing can inherit the kingdom of heaven; therefore, how can ye be saved, except ye inherit the kingdom of heaven? Therefore, ye cannot be saved in your sins.

Now Zeezrom saith again unto him: Is the Son of God the very Eternal Father?

- 39 Og Amulek sa til ham: Ja, han er den virkelige himmelens og jordens Evige Fader og også Den Evige Fader til alle ting som i dem er. Han er begynnelsen og enden, den første og den siste.
- 40 Og han skal komme til verden for å forløse sitt folk, og han skal påta seg overtredelsene til dem som tror på hans navn, og disse er de som skal få evig liv, og frelse kommer ikke til noen andre.
- 41 Derfor forblir de ugudelige i en tilstand som om ingen forløsning var utført, unntatt forløsningen fra dødens bånd, for se, dagen kommer da alle skal oppstå fra de døde og stå for Gud og bli dømt etter sine gjerninger.
- 42 Nå er det en død som kalles en timelig død, og Kristi død skal løse denne timelige døds bånd, så alle skal oppstå fra denne timelige død.
- 43 Ånden og legemet skal gjenforenes til sin fullkomne skikkelse, både lemmer og ledd skal bringes tilbake til sin rette plass slik som vi er nå, og vi skal føres frem og stå for Gud og vite likesom vi vet nå, og ha en klar erindring om all vår skyld.
- 44 Nå vil alle få del i denne gjenforening, både gammel og ung, både trell og fri, både mann og kvinne, både ugudelige og rettferdige, og ikke så mye som et hår på deres hode skal gå tapt, men alle ting skal bringes tilbake til sin fullkomne skikkelse slik den er nå, eller i legemet, og skal føres frem og stilles for Kristi, Sønnens og Gud Faderens og Den hellige ånds domstol – de som er én Evig Gud – for å bli dømt etter sine gjerninger, enten de er gode eller onde.
- 45 Se, nå har jeg talt til deg om det dødelige legemes død, og også om det dødelige legemes oppstandelse, og jeg sier til deg at dette dødelige legeme blir oppreist til et udødelig legeme – det vil si fra døden – ja, fra den første død til liv, så de ikke kan dø mer. Deres ånder forenes med deres legemer for aldri mer å skilles ad, og slik blir det hele åndelig og udødelig, så de aldri mer kan se forgjengelighet.

And Amulek said unto him: Yea, he is the very Eternal Father of heaven and of earth, and all things which in them are; he is the beginning and the end, the first and the last;

And he shall come into the world to redeem his people; and he shall take upon him the transgressions of those who believe on his name; and these are they that shall have eternal life, and salvation cometh to none else.

Therefore the wicked remain as though there had been no redemption made, except it be the loosing of the bands of death; for behold, the day cometh that all shall rise from the dead and stand before God, and be judged according to their works.

Now, there is a death which is called a temporal death; and the death of Christ shall loose the bands of this temporal death, that all shall be raised from this temporal death.

The spirit and the body shall be reunited again in its perfect form; both limb and joint shall be restored to its proper frame, even as we now are at this time; and we shall be brought to stand before God, knowing even as we know now, and have a bright recollection of all our guilt.

Now, this restoration shall come to all, both old and young, both bond and free, both male and female, both the wicked and the righteous; and even there shall not so much as a hair of their heads be lost; but every thing shall be restored to its perfect frame, as it is now, or in the body, and shall be brought and be arraigned before the bar of Christ the Son, and God the Father, and the Holy Spirit, which is one Eternal God, to be judged according to their works, whether they be good or whether they be evil.

Now, behold, I have spoken unto you concerning the death of the mortal body, and also concerning the resurrection of the mortal body. I say unto you that this mortal body is raised to an immortal body, that is from death, even from the first death unto life, that they can die no more; their spirits uniting with their bodies, never to be divided; thus the whole becoming spiritual and immortal, that they can no more see corruption.

46 Da nå Amulek hadde sagt disse ord, begynte folket igjen å bli forundret, og Zeezrom begynte også å skjelve, og slik endte Amuleks ord, eller dette er alt jeg har skrevet.

Now, when Amulek had finished these words the people began again to be astonished, and also Zeezrom began to tremble. And thus ended the words of Amulek, or this is all that I have written.

Alma 12

- 1 Da nå Alma så at Amuleks ord hadde bragt Zeezrom til taushet – for han så at Amulek hadde grepet ham i hans løgn og bedrag for å ødelegge ham – og da han så at han begynte å skjelve under bevisstheten om sin skyld, opplot han sin munn og begynte å tale til ham og bekrefte Amuleks ord og forklare tingene videre eller utdype Skriftene utover det som Amulek hadde gjort.
- 2 Nå hørte folket som var rundt omkring, de ord Alma sa til Zeezrom, for folkemengden var stor, og han talte på denne måten:
- 3 Nå ser du, Zeezrom, at du er blitt grepet i din løgn og list, for ikke bare har du løyet for mennesker, men du har løyet for Gud. For se, han kjenner alle dine tanker, og du ser at dine tanker gjøres kjent for oss ved hans Ånd.
- 4 Og du ser at vi vet at din plan var en meget listig plan, lagt med djevlesk list, så du med løgn og bedrag kunne sette dette folk opp mot oss for å håne oss og kaste oss ut.
- 5 Nå var dette din fiendes plan, og han har utøvet sin makt i deg. Nå vil jeg du skal huske at det jeg sier til deg, sier jeg til alle.
- 6 Og se, jeg sier til dere alle at dette var en av motstanderens snarer som han har lagt for å fange dette folk, så dere kunne bli underkastet ham, så han kunne binde dere med sine lenker, så han kunne lenke dere ned til evig fortapelse ifølge den makt han har til å ta til fange.
- 7 Da nå Alma hadde talt disse ord, begynte Zeezrom å skjelve enda mer, for han ble mer og mer overbevist om Guds kraft, og han var også overbevist om at Alma og Amulek hadde kunnskap om ham. For han var overbevist om at de kjente hans hjertes tanker og hensikter, for de hadde fått makt til å vite disse ting ifølge profetiens ånd.

Alma 12

Now Alma, seeing that the words of Amulek had silenced Zeezrom, for he beheld that Amulek had caught him in his lying and deceiving to destroy him, and seeing that he began to tremble under a consciousness of his guilt, he opened his mouth and began to speak unto him, and to establish the words of Amulek, and to explain things beyond, or to unfold the scriptures beyond that which Amulek had done.

Now the words that Alma spake unto Zeezrom were heard by the people round about; for the multitude was great, and he spake on this wise:

Now Zeezrom, seeing that thou hast been taken in thy lying and craftiness, for thou hast not lied unto men only but thou hast lied unto God; for behold, he knows all thy thoughts, and thou seest that thy thoughts are made known unto us by his Spirit;

And thou seest that we know that thy plan was a very subtle plan, as to the subtlety of the devil, for to lie and to deceive this people that thou mightest set them against us, to revile us and to cast us out—

Now this was a plan of thine adversary, and he hath exercised his power in thee. Now I would that ye should remember that what I say unto thee I say unto all.

And behold I say unto you all that this was a snare of the adversary, which he has laid to catch this people, that he might bring you into subjection unto him, that he might encircle you about with his chains, that he might chain you down to everlasting destruction, according to the power of his captivity.

Now when Alma had spoken these words, Zeezrom began to tremble more exceedingly, for he was convinced more and more of the power of God; and he was also convinced that Alma and Amulek had a knowledge of him, for he was convinced that they knew the thoughts and intents of his heart; for power was given unto them that they might know of these things according to the spirit of prophecy.

8 Og Zeezrom begynte ivrig å stille dem spørsmål så han kunne få vite mer om Guds rike, og han sa til Alma: Hva betyr det Amulek har talt om de dødes oppstandelse, at alle skal oppstå fra de døde – både de rettfærdige og de urettferdige – og bli ført frem for Gud for å bli dømt etter sine gjerninger?

9 Og nå begynte Alma å forklare dette for ham og sa: Mange er det gitt å kjenne Guds mysterier. Likevel får de streng befaling om bare å bringe videre den del av hans ord som han gir til menneskenes barn – i forhold til den oppmerksomhet og flid de viser ham.

10 Og derfor mottar den som forherder sitt hjerte, en mindre del av ordet, og den som ikke forherder sitt hjerte, til ham gis en større del av ordet inntil det blir gitt ham å kjenne Guds mysterier, inntil han forstår dem helt.

11 Og de som forherder sine hjerter, til dem gis en mindre del av ordet inntil de ikke vet noe om hans mysterier, og da blir de tatt til fange av djevelen og ledet ved hans vilje ned til fortapelse. Dette er hva helvetes lenker betyr.

12 Og Amulek har talt tydelig om døden og om å bli oppreist fra denne dødelighet til en tilstand av udødelighet og om å bli ført frem for Guds domstol for å bli dømt etter våre gjerninger.

13 Derfor, hvis våre hjerter har vært forherdet, ja, hvis vi har forherdet våre hjerter mot ordet så mye at det ikke blir funnet i oss, da vil vår tilstand bli forferdelig, for da skal vi bli fordømt.

14 For våre ord vil fordømme oss, ja, alle våre gjerninger vil fordømme oss. Vi skal ikke finnes skyldfrie, og våre tanker vil også fordømme oss. Og i denne fryktelige tilstand skal vi ikke våge å se opp til vår Gud, og vi ville være umåtelig glade om vi kunne befale klippene og fjellene å falle over oss for å skjule oss for hans nærhet.

And Zeezrom began to inquire of them diligently, that he might know more concerning the kingdom of God. And he said unto Alma: What does this mean which Amulek hath spoken concerning the resurrection of the dead, that all shall rise from the dead, both the just and the unjust, and are brought to stand before God to be judged according to their works?

And now Alma began to expound these things unto him, saying: It is given unto many to know the mysteries of God; nevertheless they are laid under a strict command that they shall not impart only according to the portion of his word which he doth grant unto the children of men, according to the heed and diligence which they give unto him.

And therefore, he that will harden his heart, the same receiveth the lesser portion of the word; and he that will not harden his heart, to him is given the greater portion of the word, until it is given unto him to know the mysteries of God until he know them in full.

And they that will harden their hearts, to them is given the lesser portion of the word until they know nothing concerning his mysteries; and then they are taken captive by the devil, and led by his will down to destruction. Now this is what is meant by the chains of hell.

And Amulek hath spoken plainly concerning death, and being raised from this mortality to a state of immortality, and being brought before the bar of God, to be judged according to our works.

Then if our hearts have been hardened, yea, if we have hardened our hearts against the word, insomuch that it has not been found in us, then will our state be awful, for then we shall be condemned.

For our words will condemn us, yea, all our works will condemn us; we shall not be found spotless; and our thoughts will also condemn us; and in this awful state we shall not dare to look up to our God; and we would fain be glad if we could command the rocks and the mountains to fall upon us to hide us from his presence.

15 Men dette kan ikke skje. Vi må komme frem og stå for ham i hans herlighet og i hans kraft og i hans velde, majestet og herredømme, og erkjenne til vår evige skam at alle hans straffedommer er rettferdige, at han er rettferdig i alle sine handlinger, og at han er barmhjertig mot menneskenes barn, og at han har all makt til å frelse enhver som tror på hans navn og bærer frukt som er omvendelsen verdig.

16 Og se, nå sier jeg deg at så kommer en død, ja, den annen død, som er en åndelig død. Og så kommer en tid da enhver som dør en timelig død i sine synder, også skal dø en åndelig død, ja, han skal dø ifølge de ting som angår rettferdighet.

17 Så kommer tiden da deres pine skal være som en sjø av ild og svovel, hvis flammer stiger opp evindeligg og alltid, og så kommer tiden da de skal lenkes ned til en evig fortapelse ifølge Satans makt og fangenskap, for han har underlagt dem sin vilje.

18 Da, sier jeg deg, skal de være som om ingen forløsning var utført, for de kan ikke bli forløst ifølge Guds rettferdighet, og de kan ikke dø, for det finnes ingen forgjengelighet mer.

19 Nå skjedde det at da Alma hadde sluttet å tale disse ord, begynte folket å bli enda mer forundret.

20 Men en av deres øverste ledere ved navn Antionah sto frem og sa til ham: Hva er det du har sagt om at mennesket skal oppstå fra de døde og bli forandret fra denne dødelige til en udødelig tilstand, og at sjelen aldri kan dø?

21 Hva betyr Skriftene som sier at Gud plasserte kjeruber og et luende sverd øst i Edens have for at våre første foreldre ikke skulle gå dit og spise av frukten av livets tre og leve i all evighet? Og derav ser vi at det ikke var noen som helst mulighet for at de kunne leve for evig.

22 Da sa Alma til ham: Det var dette jeg hadde tenkt å forklare. Nå ser vi at Adam falt ved at han spiste av den forbudte frukt ifølge Guds ord, og således ser vi at ved hans fall ble hele menneskeheten et fortapt og fallent folk.

But this cannot be; we must come forth and stand before him in his glory, and in his power, and in his might, majesty, and dominion, and acknowledge to our everlasting shame that all his judgments are just; that he is just in all his works, and that he is merciful unto the children of men, and that he has all power to save every man that believeth on his name and bringeth forth fruit meet for repentance.

And now behold, I say unto you then cometh a death, even a second death, which is a spiritual death; then is a time that whosoever dieth in his sins, as to a temporal death, shall also die a spiritual death; yea, he shall die as to things pertaining unto righteousness.

Then is the time when their torments shall be as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever; and then is the time that they shall be chained down to an everlasting destruction, according to the power and captivity of Satan, he having subjected them according to his will.

Then, I say unto you, they shall be as though there had been no redemption made; for they cannot be redeemed according to God's justice; and they cannot die, seeing there is no more corruption.

Now it came to pass that when Alma had made an end of speaking these words, the people began to be more astonished;

But there was one Antionah, who was a chief ruler among them, came forth and said unto him: What is this that thou hast said, that man should rise from the dead and be changed from this mortal to an immortal state, that the soul can never die?

What does the scripture mean, which saith that God placed cherubim and a flaming sword on the east of the garden of Eden, lest our first parents should enter and partake of the fruit of the tree of life, and live forever? And thus we see that there was no possible chance that they should live forever.

Now Alma said unto him: This is the thing which I was about to explain. Now we see that Adam did fall by the partaking of the forbidden fruit, according to the word of God; and thus we see, that by his fall, all mankind became a lost and fallen people.

23 Og se, jeg sier deg at hvis det hadde vært mulig for Adam å spise av frukten fra livets tre på det daværende tidspunkt, ville det ikke ha vært noen død, og ordet ville ha vært uten virkning og gjort Gud til en løgner, for han sa: Hvis du spiser, skal du visselig dø.

24 Og vi ser at døden kommer til menneskeheten, ja, den død som Amulek talte om som er den timelige død. Likevel fikk menneskene en tid til å omvende seg, og derfor ble dette liv en prøvetilstand, en tid til å forberede seg til å møte Gud, en tid til å forberede seg til den uendelige tilstand som er blitt omtalt av oss, og som kommer etter de dødes oppstandelse.

25 Men hvis det ikke hadde vært for den forløsningsplan som ble utarbeidet fra verdens grunnvoll ble lagt, kunne det ikke ha vært noen oppstandelse fra de døde. Men det ble utarbeidet en forløsningsplan som skal tilveiebringe de dødes oppstandelse som er blitt omtalt.

26 Og se, hvis det hadde vært mulig for våre første foreldre å gå frem og spise av livets tre, ville de ha blitt evig ulykkelige og hadde ikke fått noen forberedelsestilstand. Og på denne måten ville forløsningsplanen ha blitt forpurret, og Guds ord ville ha vært innholdsløse og uten virkning.

27 Men se, slik var det ikke, men det ble bestemt at menneskene måtte dø, og etter døden måtte de komme til dommen, ja, den samme dom som vi har omtalt, som er enden.

28 Og etter at Gud hadde bestemt at slik skulle det skje med mennesket, se, da så han at det var nødvendig at mennesket hadde kjennskap til de ting han hadde fastsatt for dem.

29 Derfor sendte han engler for å tale med dem, så menneskene kunne skue noe av hans herlighet.

30 Og fra den tid av begynte de å påkalle hans navn, derfor talte Gud med menneskene, og kunngjorde for dem forløsningsplanen som var beredt fra verdens grunnvoll. Og dette kunngjorde han for dem i samsvar med deres tro og omvendelse og deres hellige gjerninger.

And now behold, I say unto you that if it had been possible for Adam to have partaken of the fruit of the tree of life at that time, there would have been no death, and the word would have been void, making God a liar, for he said: If thou eat thou shalt surely die.

And we see that death comes upon mankind, yea, the death which has been spoken of by Amulek, which is the temporal death; nevertheless there was a space granted unto man in which he might repent; therefore this life became a probationary state; a time to prepare to meet God; a time to prepare for that endless state which has been spoken of by us, which is after the resurrection of the dead.

Now, if it had not been for the plan of redemption, which was laid from the foundation of the world, there could have been no resurrection of the dead; but there was a plan of redemption laid, which shall bring to pass the resurrection of the dead, of which has been spoken.

And now behold, if it were possible that our first parents could have gone forth and partaken of the tree of life they would have been forever miserable, having no preparatory state; and thus the plan of redemption would have been frustrated, and the word of God would have been void, taking none effect.

But behold, it was not so; but it was appointed unto men that they must die; and after death, they must come to judgment, even that same judgment of which we have spoken, which is the end.

And after God had appointed that these things should come unto man, behold, then he saw that it was expedient that man should know concerning the things whereof he had appointed unto them;

Therefore he sent angels to converse with them, who caused men to behold of his glory.

And they began from that time forth to call on his name; therefore God conversed with men, and made known unto them the plan of redemption, which had been prepared from the foundation of the world; and this he made known unto them according to their faith and repentance and their holy works.

- 31 Derfor ga han menneskene befalinger fordi de først hadde overtrådt de første befalinger med hensyn til timelige ting og hadde blitt som guder, idet de kjente godt fra ondt, og satte seg i en tilstand der de kunne handle – eller ble plassert i en tilstand hvor de kunne handle – etter egen vilje og eget behag, og gjøre enten ondt eller godt.
- 32 Derfor ga Gud dem befalinger etter å ha kunngjort forløsningsplanen for dem så de ikke skulle gjøre ondt, da straffen for det var den annen død, en evigvarende død ifølge det som angår rettferdighet. Over slike kunne ikke forløsningsplanen ha noen makt, for rettferdighetens gjerninger kunne ikke ødelegges ifølge Guds enestående godhet.
- 33 Men Gud kalte på menneskene i sin Sønnns navn (for dette var forløsningsplanen som var utarbeidet) og sa: Hvis dere omvender dere og ikke forherder deres hjerter, da vil jeg ha barmhjertighet med dere gjennom min Enbårne Sønn.
- 34 Derfor skal enhver som omvender seg og ikke forherder sitt hjerte, ha krav på barmhjertighet gjennom min Enbårne Sønn til en forlatelse for sine synder, og disse skal gå inn til min hvile.
- 35 Og enhver som forherder sitt hjerte og begår synd, se, jeg sverger i min vrede at de ikke skal gå inn til min hvile.
- 36 Og nå, mine brødre, se, jeg sier dere at hvis dere forherder deres hjerter, skal dere ikke gå inn til Herrens hvile. Derfor blir han fortørnet over deres synd og sender ned sin vrede over dere som under den første fortørnelse. Ja, ifølge hans ord i den siste fortørnelse så vel som i den første, vil det føre til at deres sjeler går fortaapt i all evighet. Ifølge hans ord vil derfor det han har sagt om den siste død, skje like fullt som det han har sagt om den første.
- 37 Og nå, mine brødre, ettersom vi vet disse ting og de er sanne, la oss omvende oss og ikke forherde våre hjerter, så vi ikke gjør Herren vår Gud fortørnet og nedkaller hans vrede over oss i disse sine andre bud som han har gitt oss, men la oss gå inn til Guds hvile, som er beredt ifølge hans ord.

Wherefore, he gave commandments unto men, they having first transgressed the first commandments as to things which were temporal, and becoming as gods, knowing good from evil, placing themselves in a state to act, or being placed in a state to act according to their wills and pleasures, whether to do evil or to do good—

Therefore God gave unto them commandments, after having made known unto them the plan of redemption, that they should not do evil, the penalty thereof being a second death, which was an everlasting death as to things pertaining unto righteousness; for on such the plan of redemption could have no power, for the works of justice could not be destroyed, according to the supreme goodness of God.

But God did call on men, in the name of his Son, (this being the plan of redemption which was laid) saying: If ye will repent, and harden not your hearts, then will I have mercy upon you, through mine Only Begotten Son;

Therefore, whosoever repenteth, and hardeneth not his heart, he shall have claim on mercy through mine Only Begotten Son, unto a remission of his sins; and these shall enter into my rest.

And whosoever will harden his heart and will do iniquity, behold, I swear in my wrath that he shall not enter into my rest.

And now, my brethren, behold I say unto you, that if ye will harden your hearts ye shall not enter into the rest of the Lord; therefore your iniquity provoketh him that he sendeth down his wrath upon you as in the first provocation, yea, according to his word in the last provocation as well as the first, to the everlasting destruction of your souls; therefore, according to his word, unto the last death, as well as the first.

And now, my brethren, seeing we know these things, and they are true, let us repent, and harden not our hearts, that we provoke not the Lord our God to pull down his wrath upon us in these his second commandments which he has given unto us; but let us enter into the rest of God, which is prepared according to his word.

Alma 13

- 1 Og videre, mine brødre, vil jeg be dere erindre den tid da Gud Herren ga disse bud til sine barn, og jeg vil dere skal huske at Gud Herren ordinerte prester etter sin hellige orden – som var etter hans Sønnns orden – for å undervise folket om disse ting.
- 2 Og disse prestene ble ordinert etter hans Sønnns orden på en slik måte at folket derved kunne vite hvordan de skulle se frem til hans Sønn for å få forløsning.
- 3 Og på denne måten ble de ordinert: De ble kalt og beredt fra verdens grunnvoll ble lagt – ifølge Guds forutkunnskap – på grunn av sin overmåte store tro og sine gode gjerninger. I begynnelsen fikk de velge mellom godt og ondt, derfor, da de har valgt det gode og har utøvet overmåte stor tro, er de kalt med et hellig kall, ja, med det hellige kall som ble beredt til en forberedende forløsning for slike.
- 4 Og slik er de blitt kalt til dette hellige kall på grunn av sin tro, mens andre forkastet Guds Ånd på grunn av sine hårde hjerter og blinde sinn, mens de – om det ikke hadde vært for dette – kunne hatt et like stort privilegium som sine brødre.
- 5 Med andre ord, i begynnelsen var de på samme trinn som sine brødre, og slik var dette hellige kall beredt fra verdens grunnvoll ble lagt – for dem som ikke forherdet sine hjerter – og det kommer i og gjennom forsoningen ved Den Enbårne Sønn, han som ble beredt.
- 6 Og slik ble de kalt ved dette hellige kall og ordinert til det høye prestedømme i Guds hellige orden for å lære menneskenes barn hans bud, så de også kunne gå inn til hans hvile.
- 7 Dette høye prestedømme var etter hans Sønnns orden, en orden som har eksistert helt siden verdens grunnvoll ble lagt, eller som med andre ord er uten dagers begynnelse eller års ende, og er beredt fra evighet til all evighet som følge av hans forutkunnskap om alle ting.

Alma 13

And again, my brethren, I would cite your minds forward to the time when the Lord God gave these commandments unto his children; and I would that ye should remember that the Lord God ordained priests, after his holy order, which was after the order of his Son, to teach these things unto the people.

And those priests were ordained after the order of his Son, in a manner that thereby the people might know in what manner to look forward to his Son for redemption.

And this is the manner after which they were ordained—being called and prepared from the foundation of the world according to the foreknowledge of God, on account of their exceeding faith and good works; in the first place being left to choose good or evil; therefore they having chosen good, and exercising exceedingly great faith, are called with a holy calling, yea, with that holy calling which was prepared with, and according to, a preparatory redemption for such.

And thus they have been called to this holy calling on account of their faith, while others would reject the Spirit of God on account of the hardness of their hearts and blindness of their minds, while, if it had not been for this they might have had as great privilege as their brethren.

Or in fine, in the first place they were on the same standing with their brethren; thus this holy calling being prepared from the foundation of the world for such as would not harden their hearts, being in and through the atonement of the Only Begotten Son, who was prepared—

And thus being called by this holy calling, and ordained unto the high priesthood of the holy order of God, to teach his commandments unto the children of men, that they also might enter into his rest—

This high priesthood being after the order of his Son, which order was from the foundation of the world; or in other words, being without beginning of days or end of years, being prepared from eternity to all eternity, according to his foreknowledge of all things—

8 På denne måten ble de ordinert, idet de ble kalt med et hellig kall og ordinert med en hellig ordinans og påtok seg det høye prestedømme i den hellige orden. Og dette kall, denne ordinans og dette høye prestedømme er uten begynnelser eller ende.

9 Slik blir de høyprester for evig etter Sønnens orden, han som er Faderens Enbårne, som er uten dagers begynnelser eller års ende, og som er full av nåde, rettferdighet og sannhet. Og slik er det. Amen.

10 Nå, som jeg sa om den hellige orden – eller dette høye prestedømme – var det mange som ble ordinert og ble Guds høyprester, og det var på grunn av deres overmåte store tro og omvendelse og deres rettferdighet for Gud, for de valgte å omvende seg og gjøre rettferdige gjerninger i stedet for å forgå.

11 Derfor ble de kalt ved denne hellige orden og ble helliggjort og fikk sine klær vasket hvite ved Lammets blod.

12 Etter at de var blitt helliggjort ved Den hellige ånd og hadde fått sine klær vasket hvite så de var rene og plett-frie for Gud, kunne de ikke se på synd uten med avsky, og det var mange, ja, overmåte mange, som ble gjort rene og gikk inn til Herren sin Guds hvile.

13 Og nå, mine brødre, vil jeg dere skal ydmyke dere for Gud og bære frukt som er omvendelsen verdig, så dere også kan gå inn til denne hvile.

14 Ja, ydmyk dere likesom folket i Melkisedeks dager, han som også var en høyprest av den samme orden som jeg har omtalt, og han mottok også det høye prestedømme for evig.

15 Og det var til den samme Melkisedek Abraham betalte tiende, ja, selv vår far Abraham betalte tiende – en tiendedel av alt han eide.

16 Nå ble disse ordinanser gitt på denne måten for at folket derved kunne se fremover til Guds Sønn, for det var et forbilde på hans orden – eller det var hans orden – og dette for at de kunne se frem til ham for å få forlåtelse for sine synder, så de kunne gå inn til Herrens hvile.

Now they were ordained after this manner—being called with a holy calling, and ordained with a holy ordinance, and taking upon them the high priesthood of the holy order, which calling, and ordinance, and high priesthood, is without beginning or end—

Thus they become high priests forever, after the order of the Son, the Only Begotten of the Father, who is without beginning of days or end of years, who is full of grace, equity, and truth. And thus it is. Amen.

Now, as I said concerning the holy order, or this high priesthood, there were many who were ordained and became high priests of God; and it was on account of their exceeding faith and repentance, and their righteousness before God, they choosing to repent and work righteousness rather than to perish;

Therefore they were called after this holy order, and were sanctified, and their garments were washed white through the blood of the Lamb.

Now they, after being sanctified by the Holy Ghost, having their garments made white, being pure and spotless before God, could not look upon sin save it were with abhorrence; and there were many, exceedingly great many, who were made pure and entered into the rest of the Lord their God.

And now, my brethren, I would that ye should humble yourselves before God, and bring forth fruit meet for repentance, that ye may also enter into that rest.

Yea, humble yourselves even as the people in the days of Melchizedek, who was also a high priest after this same order which I have spoken, who also took upon him the high priesthood forever.

And it was this same Melchizedek to whom Abraham paid tithes; yea, even our father Abraham paid tithes of one-tenth part of all he possessed.

Now these ordinances were given after this manner, that thereby the people might look forward on the Son of God, it being a type of his order, or it being his order, and this that they might look forward to him for a remission of their sins, that they might enter into the rest of the Lord.

17 Nå var denne Melkisedek konge over Salems land, og hans folk hadde sunket dypt i misgjerning og avskyelighet, ja, de hadde alle kommet på avveie og var fulle av allslags ugudelighet.

18 Men Melkisedek, som hadde utøvet mektig tro og hadde mottatt det høye prestedømmes embede ifølge Guds hellige orden, forkynte omvendelse til sitt folk. Og se, de omvendte seg, og Melkisedek opprettet fred i landet i sine dager. Derfor ble han kalt fredsfyrsten, for han var konge i Salem og regjerte under sin far.

19 Nå var det mange før ham, og det var også mange etter ham, men ingen var større, derfor har man særlig omtalt ham.

20 Nå behøver jeg ikke fortelle mer om dette, for det jeg har sagt, er tilstrekkelig. Se, dere har Skriftene foran dere, og hvis dere forvrenger dem, skal dere selv bli ødelagt.

21 Og nå skjedde det at da Alma hadde sagt disse ord til dem, rakte han ut sin hånd mot dem, og ropte med høy røst og sa: Nå er tiden inne til å omvende seg, for frelsens dag nærmer seg.

22 Ja, og Herrens røst forkynner det ved englers munn til alle nasjoner, ja, forkynner det så de kan få et stort og gledelig budskap, ja, og han lar dette glade budskap lyde blant hele sitt folk, ja, også til dem som er adspredt omkring på jorden, derfor er det kommet til oss.

23 Og det er gjort kjent for oss med klare og tydelige ord så vi kan forstå og ikke ta feil, og dette fordi vi er omstreifere i et fremmed land. Slik er vi derfor rikt velsignet, for dette glade budskap er blitt forkynt for oss i alle deler av vår vingård.

24 For se, engler forkynner det nå for mange i vårt land, og dette skjer for å berede menneskenes barns hjerter til å motta hans ord når han kommer i sin herlighet.

25 Og nå venter vi bare å høre det glade budskap om hans komme forkynt for oss ved englers munn – for tiden kommer – hvor snart vet vi ikke. Ved Gud skulle jeg ønske det måtte bli i min tid, men enten det skjer før eller senere, vil jeg fryde meg over det.

Now this Melchizedek was a king over the land of Salem; and his people had waxed strong in iniquity and abomination; yea, they had all gone astray; they were full of all manner of wickedness;

But Melchizedek having exercised mighty faith, and received the office of the high priesthood according to the holy order of God, did preach repentance unto his people. And behold, they did repent; and Melchizedek did establish peace in the land in his days; therefore he was called the prince of peace, for he was the king of Salem; and he did reign under his father.

Now, there were many before him, and also there were many afterwards, but none were greater; therefore, of him they have more particularly made mention.

Now I need not rehearse the matter; what I have said may suffice. Behold, the scriptures are before you; if ye will wrest them it shall be to your own destruction.

And now it came to pass that when Alma had said these words unto them, he stretched forth his hand unto them and cried with a mighty voice, saying: Now is the time to repent, for the day of salvation draweth nigh;

Yea, and the voice of the Lord, by the mouth of angels, doth declare it unto all nations; yea, doth declare it, that they may have glad tidings of great joy; yea, and he doth sound these glad tidings among all his people, yea, even to them that are scattered abroad upon the face of the earth; wherefore they have come unto us.

And they are made known unto us in plain terms, that we may understand, that we cannot err; and this because of our being wanderers in a strange land; therefore, we are thus highly favored, for we have these glad tidings declared unto us in all parts of our vineyard.

For behold, angels are declaring it unto many at this time in our land; and this is for the purpose of preparing the hearts of the children of men to receive his word at the time of his coming in his glory.

And now we only wait to hear the joyful news declared unto us by the mouth of angels, of his coming; for the time cometh, we know not how soon. Would to God that it might be in my day; but let it be sooner or later, in it I will rejoice.

26 Og det skal kunngjøres for hellige og rettferdige menn ved englers munn ved hans komme, så våre fedres ord kan gå i oppfyllelse ifølge det de har talt om ham, og dette var ifølge profetiens ånd som var i dem.

27 Og nå, mine brødre, ønsker jeg fra dypet av mitt hjerte – ja, med så stor engstelse at det volder meg smerte – at dere vil lytte til mine ord og legge bort deres synder og ikke utsette deres omvendelsesdag,

28 men at dere vil ydmyke dere for Herren og påkalle hans hellige navn og alltid våke og be, så dere ikke blir fristet mer enn dere kan tåle og således være ledet av Den hellige ånd, bli ydmyke, saktmodige, medgjørlige, tålmodige, fulle av kjærlighet og all langmodighet,

29 ha tro på Herren, ha et håp om at dere skal motta evig liv, og alltid ha Guds kjærlighet i deres hjerter, så dere kan bli løftet opp på den siste dag og gå inn til hans hvile.

30 Og måtte Herren innrømme dere omvendelse, så dere ikke nedkaller hans vrede over dere, så dere ikke blir bundet med helvetes lenker, så dere ikke må lide den annen død.

31 Og Alma talte mange flere ord til folket som ikke er skrevet i denne bok.

And it shall be made known unto just and holy men, by the mouth of angels, at the time of his coming, that the words of our fathers may be fulfilled, according to that which they have spoken concerning him, which was according to the spirit of prophecy which was in them.

And now, my brethren, I wish from the inmost part of my heart, yea, with great anxiety even unto pain, that ye would hearken unto my words, and cast off your sins, and not procrastinate the day of your repentance;

But that ye would humble yourselves before the Lord, and call on his holy name, and watch and pray continually, that ye may not be tempted above that which ye can bear, and thus be led by the Holy Spirit, becoming humble, meek, submissive, patient, full of love and all long-suffering;

Having faith on the Lord; having a hope that ye shall receive eternal life; having the love of God always in your hearts, that ye may be lifted up at the last day and enter into his rest.

And may the Lord grant unto you repentance, that ye may not bring down his wrath upon you, that ye may not be bound down by the chains of hell, that ye may not suffer the second death.

And Alma spake many more words unto the people, which are not written in this book.

Alma 14

- 1 Og det skjedde at etter at han hadde sluttet å tale til folket, trodde mange av dem på hans ord og begynte å omvende seg og granske Skriftene.
- 2 Men de fleste av dem ønsket å drepe Alma og Amulek, for de var sinte på Alma fordi han hadde talt klart og tydelig til Zeezrom. Og de sa også at Amulek hadde løyet for dem og hadde vist forakt for deres lov og også for deres lovkyndige og dommere.
- 3 Og de var også sinte på Alma og Amulek, og fordi de hadde vitnet så klart og tydelig mot deres ugudelighet, forsøkte de å ta dem av dage i all hemmelighet.
- 4 Men det skjedde at de ikke gjorde det, men de tok dem og bandt dem med sterke rep og førte dem frem for landets øverste dommer.
- 5 Og folket kom frem og vitnet mot dem og bekreftet at de hadde vist forakt for loven, og deres lovkyndige og landets dommere, og også for alle mennesker som var i landet. Og de hadde også vitnet om at det bare var én Gud, og at han skulle sende sin Sønn blant folket, men han skulle ikke frelse dem. Og mange slike ting vitnet folket om mot Alma og Amulek, og dette fant sted for landets øverste dommer.
- 6 Og det skjedde at Zeezrom ble forbauset over de ord som var blitt talt, og han kjente også til de forblindede tanker som han hadde forårsaket blant folket ved sine løgnaktige ord. Og han begynte å bli opprørt i sin sjel ved bevisstheten om sin egen skyld, ja, han begynte å bli innhyllet i helvetes smerter.
- 7 Og det skjedde at han begynte å rope til folket og sa: Se, jeg er skyldig, og disse menn er plettfrie for Gud. Og han begynte å gå i forbønn for dem fra den tid av. Men de hånte ham og sa: Er du også besatt av djevelen? Og de spyttet på ham og kastet ham ut og også alle dem som trodde på de ord som Alma og Amulek hadde talt. Og de kastet dem ut og sendte menn for å kaste stener på dem.

Alma 14

And it came to pass after he had made an end of speaking unto the people many of them did believe on his words, and began to repent, and to search the scriptures.

But the more part of them were desirous that they might destroy Alma and Amulek; for they were angry with Alma, because of the plainness of his words unto Zeezrom; and they also said that Amulek had lied unto them, and had reviled against their law and also against their lawyers and judges.

And they were also angry with Alma and Amulek; and because they had testified so plainly against their wickedness, they sought to put them away privily.

But it came to pass that they did not; but they took them and bound them with strong cords, and took them before the chief judge of the land.

And the people went forth and witnessed against them—testifying that they had reviled against the law, and their lawyers and judges of the land, and also of all the people that were in the land; and also testified that there was but one God, and that he should send his Son among the people, but he should not save them; and many such things did the people testify against Alma and Amulek. Now this was done before the chief judge of the land.

And it came to pass that Zeezrom was astonished at the words which had been spoken; and he also knew concerning the blindness of the minds, which he had caused among the people by his lying words; and his soul began to be harrowed up under a consciousness of his own guilt; yea, he began to be encircled about by the pains of hell.

And it came to pass that he began to cry unto the people, saying: Behold, I am guilty, and these men are spotless before God. And he began to plead for them from that time forth; but they reviled him, saying: Art thou also possessed with the devil? And they spit upon him, and cast him out from among them, and also all those who believed in the words which had been spoken by Alma and Amulek; and they cast them out, and sent men to cast stones at them.

8 Og de samlet deres hustruer og barn, og de som trodde eller var blitt opplært til å tro på Guds ord, lot de kaste på bålet. Og de fant også frem deres opptegetninger som inneholdt hellige skrifter, og kastet også dem på bålet, så de kunne brennes og bli ødelagt av ild.

9 Og det skjedde at de tok Alma og Amulek og førte dem til martyrstedet, så de kunne være vitne til at de som ble fortært av ild, ble ødelagt.

10 Og da Amulek så hvilke smerter de kvinner og barn ble utsatt for som ble fortært av flammene, kjente også han smerte, og han sa til Alma: Hvordan kan vi være vitne til denne redselsfulle scene? La oss derfor rekke ut våre hender og bruke den Guds kraft som er i oss, og redde dem fra flammene.

11 Men Alma sa til ham: Ånden holder meg tilbake fra å rekke ut min hånd, for se, Herren tar dem opp til seg i herlighet, og han tillater at de gjør dette, eller at folket gjør dette med dem, ifølge sine harde hjerter, så de straffedommer som han skal sende over dem i sin vrede, kan bli rettfærdige. Og de uskyldiges blod skal stå som et vitne mot dem og rope kraftig mot dem på den siste dag.

12 Da sa Amulek til Alma: Se, kanskje de vil brenne oss også.

13 Og Alma sa: La det skje ifølge Herrens vilje. Men se, vår gjerning er ikke fullført, derfor brenner de ikke oss.

14 Nå skjedde det at da deres legemer som var kastet i ilden, var fortært, og likeså opptegetningene som var kastet inn med dem, kom landets øverste dommer og stilte seg foran Alma og Amulek, som var bundet. Og han slo dem med hånden på kinnene og sa til dem: Etter hva dere har sett, vil dere forkynne igjen for dette folk at de skal bli kastet i en sjø av ild og svovel?

And they brought their wives and children together, and whosoever believed or had been taught to believe in the word of God they caused that they should be cast into the fire; and they also brought forth their records which contained the holy scriptures, and cast them into the fire also, that they might be burned and destroyed by fire.

And it came to pass that they took Alma and Amulek, and carried them forth to the place of martyrdom, that they might witness the destruction of those who were consumed by fire.

And when Amulek saw the pains of the women and children who were consuming in the fire, he also was pained; and he said unto Alma: How can we witness this awful scene? Therefore let us stretch forth our hands, and exercise the power of God which is in us, and save them from the flames.

But Alma said unto him: The Spirit constraineth me that I must not stretch forth mine hand; for behold the Lord receiveth them up unto himself, in glory; and he doth suffer that they may do this thing, or that the people may do this thing unto them, according to the hardness of their hearts, that the judgments which he shall exercise upon them in his wrath may be just; and the blood of the innocent shall stand as a witness against them, yea, and cry mightily against them at the last day.

Now Amulek said unto Alma: Behold, perhaps they will burn us also.

And Alma said: Be it according to the will of the Lord. But, behold, our work is not finished; therefore they burn us not.

Now it came to pass that when the bodies of those who had been cast into the fire were consumed, and also the records which were cast in with them, the chief judge of the land came and stood before Alma and Amulek, as they were bound; and he smote them with his hand upon their cheeks, and said unto them: After what ye have seen, will ye preach again unto this people, that they shall be cast into a lake of fire and brimstone?

15 Som dere ser, hadde dere ingen makt til å redde dem som var blitt kastet i ilden, heller ikke har Gud reddet dem fordi de var av deres tro. Og dommeren slo dem på kinnet igjen og spurte: Hva har dere å si til dette?

16 Nå tilhørte denne dommeren Nehors orden og tro, den samme Nehor som slo Gideon ihjel.

17 Og det skjedde at Alma og Amulek ikke svarte ham, og han slo dem igjen og overleverte dem til tjenestemenn så de kunne kastes i fengsel.

18 Og da de hadde sittet i fengsel i tre dager, kom det mange lovkyndige og dommere og prester og lærere som var av Nehors tro. Og de kom inn i fengselet for å besøke dem, og de stilte dem mange spørsmål, men de svarte dem ikke.

19 Og det skjedde at dommeren sto foran dem og sa: Hvorfor svarer dere ikke på det disse menneskene sier? Vet dere ikke at jeg har myndighet til å overgi dere til flammene? Og han befalte dem å tale, men de svarte ikke.

20 Og det skjedde at de forlot dem og gikk sin vei, men kom tilbake neste dag, og dommeren slo dem igjen på kinnet. Og mange kom også frem og slo dem og sa: Vil dere igjen stå frem og dømme dette folk og fordømme vår lov? Hvis dere har så stor kraft, hvorfor befrir dere ikke dere selv?

21 Og mange slike ting sa de til dem, skar tenner mot dem og spyttet på dem og sa: Hvordan skal vi se ut når vi er fordømt?

22 Og mange slike ting, ja, alle mulige slike ting sa de til dem, og slik gjorde de narr av dem i mange dager. Og de lot dem ikke få mat for at de skulle bli sultne, og ga dem ikke vann for at de skulle bli tørste, og de tok også klærne fra dem så de var nakne. Og slik ble de bundet med sterke rep og kastet i fengsel.

Behold, ye see that ye had not power to save those who had been cast into the fire; neither has God saved them because they were of thy faith. And the judge smote them again upon their cheeks, and asked: What say ye for yourselves?

Now this judge was after the order and faith of Nehor, who slew Gideon.

And it came to pass that Alma and Amulek answered him nothing; and he smote them again, and delivered them to the officers to be cast into prison.

And when they had been cast into prison three days, there came many lawyers, and judges, and priests, and teachers, who were of the profession of Nehor; and they came in unto the prison to see them, and they questioned them about many words; but they answered them nothing.

And it came to pass that the judge stood before them, and said: Why do ye not answer the words of this people? Know ye not that I have power to deliver you up unto the flames? And he commanded them to speak; but they answered nothing.

And it came to pass that they departed and went their ways, but came again on the morrow; and the judge also smote them again on their cheeks. And many came forth also, and smote them, saying: Will ye stand again and judge this people, and condemn our law? If ye have such great power why do ye not deliver yourselves?

And many such things did they say unto them, gnashing their teeth upon them, and spitting upon them, and saying: How shall we look when we are damned?

And many such things, yea, all manner of such things did they say unto them; and thus they did mock them for many days. And they did withhold food from them that they might hunger, and water that they might thirst; and they also did take from them their clothes that they were naked; and thus they were bound with strong cords, and confined in prison.

- 23 Og det skjedde etter at de hadde lidd slik i mange dager (og det var den tolvte dag i den tiende måned i det tiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk) at den øverste dommer over Ammonihahs land og mange av deres lærere og deres lovkyndige gikk inn i fengselet hvor Alma og Amulek var bundet med rep.
- 24 Og den øverste dommer stilte seg foran dem og slo dem igjen og sa til dem: Hvis dere har Guds kraft, så befri dere fra disse bånd, og da skal vi tro at Herren vil ødelegge dette folk ifølge deres ord.
- 25 Og det skjedde at de alle gikk frem og slo dem og sa de samme ord, helt til siste mann. Og da den siste hadde talt til dem, kom Guds kraft over Alma og Amulek, og de reiste seg og sto på sine ben.
- 26 Og Alma ropte og sa: Hvor lenge skal vi tåle disse store plager, O Herre? O Herre, gi oss styrke ifølge den tro vi har på Kristus, ja, så vi kan bli befridd. Og de sprenget repene som de var bundet med, og da folk så dette, begynte de å flykte, for frykten for å bli ødelagt var kommet over dem.
- 27 Og det skjedde at deres frykt var så stor at de falt til jorden og ikke nådde frem til fengselets utgangsdør. Og jorden rystet kraftig, og fengselets vegger revnet i to så de falt til jorden, og den øverste dommer og de lovkyndige og prestene og lærerne som hadde slått Alma og Amulek, ble drept da fengselet raste sammen.
- 28 Og Alma og Amulek kom ut av fengselet, og de var ikke skadet, for Herren hadde gitt dem kraft ifølge den tro de hadde på Kristus. Og de kom straks ut av fengselet og var løst fra sine bånd. Og fengselet hadde rast sammen, og enhver sjel innenfor fengselets vegger bortsett fra Alma og Amulek var drept, og straks kom de inn i byen.

And it came to pass after they had thus suffered for many days, (and it was on the twelfth day, in the tenth month, in the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) that the chief judge over the land of Ammonihah and many of their teachers and their lawyers went in unto the prison where Alma and Amulek were bound with cords.

And the chief judge stood before them, and smote them again, and said unto them: If ye have the power of God deliver yourselves from these bands, and then we will believe that the Lord will destroy this people according to your words.

And it came to pass that they all went forth and smote them, saying the same words, even until the last; and when the last had spoken unto them the power of God was upon Alma and Amulek, and they rose and stood upon their feet.

And Alma cried, saying: How long shall we suffer these great afflictions, O Lord? O Lord, give us strength according to our faith which is in Christ, even unto deliverance. And they broke the cords with which they were bound; and when the people saw this, they began to flee, for the fear of destruction had come upon them.

And it came to pass that so great was their fear that they fell to the earth, and did not obtain the outer door of the prison; and the earth shook mightily, and the walls of the prison were rent in twain, so that they fell to the earth; and the chief judge, and the lawyers, and priests, and teachers, who smote upon Alma and Amulek, were slain by the fall thereof.

And Alma and Amulek came forth out of the prison, and they were not hurt; for the Lord had granted unto them power, according to their faith which was in Christ. And they straightway came forth out of the prison; and they were loosed from their bands; and the prison had fallen to the earth, and every soul within the walls thereof, save it were Alma and Amulek, was slain; and they straightway came forth into the city.

29 Nå kom folk som hadde hørt all larmen, løpende i store flokker for å få vite hva årsaken var, og da de så Alma og Amulek komme ut av fengselet og at veggene hadde rast sammen, ble de slått med stor frykt og flyktet fra Alma og Amulek som en geit med sin killing flykter for to løver, og slik flyktet de fra Alma og Amulek.

Now the people having heard a great noise came running together by multitudes to know the cause of it; and when they saw Alma and Amulek coming forth out of the prison, and the walls thereof had fallen to the earth, they were struck with great fear, and fled from the presence of Alma and Amulek even as a goat fleeth with her young from two lions; and thus they did flee from the presence of Alma and Amulek.

Alma 15

- 1 Og det skjedde at Alma og Amulek ble befalt å forlate byen, og de forlot den og kom inn i Sidoms land. Og se, der fant de alle dem som hadde dratt ut av Ammonihahs land, de som var blitt kastet ut og stenet fordi de trodde på Almas ord.
- 2 Og de fortalte dem alt som hadde skjedd med deres hustruer og barn og også med dem selv, og om den kraft de hadde fått til å bli befridd.
- 3 Og Zeezrom lå syk i Sidom med høy feber som var forårsaket av store sjelekvaler på grunn av hans ugudelighet. For han antok at Alma og Amulek ikke lenger var i live, og han antok at de var blitt drept på grunn av hans misgjerning. Og denne store synd og hans mange andre synder opprørte hans sinn til han led fryktelig og ikke fant noen lindring, derfor begynte han å bli pint av en brennende hete.
- 4 Da han nå hørte at Alma og Amulek var i Sidoms land, begynte han å fatte mot i sitt hjerte, og han sendte straks bud til dem og ønsket at de skulle komme til ham.
- 5 Og det skjedde at de straks dro avgårde og var lydige mot det bud som han hadde sendt dem, og de gikk inn i Zeezroms hus, og de fant ham i sengen, syk, meget svak med høy feber, og han hadde også overmåte store sjelekvaler på grunn av sine misgjerninger, og da han så dem, rakte han ut sin hånd og bønnfald dem og spurte om de ville helbrede ham.
- 6 Og det skjedde at Alma tok ham ved hånden og sa til ham: Tror du på Kristi kraft til frelse?
- 7 Og han svarte og sa: Ja, jeg tror alle de ord som du har undervist.
- 8 Og Alma sa: Hvis du tror på Kristi forløsning, kan du bli helbredet.
- 9 Og han sa: Ja, jeg tror ifølge dine ord.
- 10 Og da ropte Alma til Herren og sa: O Herre vår Gud, ha barmhjertighet med denne mann og helbred ham ifølge den tro han har på Kristus.

Alma 15

And it came to pass that Alma and Amulek were commanded to depart out of that city; and they departed, and came out even into the land of Sidom; and behold, there they found all the people who had departed out of the land of Ammonihah, who had been cast out and stoned, because they believed in the words of Alma.

And they related unto them all that had happened unto their wives and children, and also concerning themselves, and of their power of deliverance.

And also Zeezrom lay sick at Sidom, with a burning fever, which was caused by the great tribulations of his mind on account of his wickedness, for he supposed that Alma and Amulek were no more; and he supposed that they had been slain because of his iniquity. And this great sin, and his many other sins, did harrow up his mind until it did become exceedingly sore, having no deliverance; therefore he began to be scorched with a burning heat.

Now, when he heard that Alma and Amulek were in the land of Sidom, his heart began to take courage; and he sent a message immediately unto them, desiring them to come unto him.

And it came to pass that they went immediately, obeying the message which he had sent unto them; and they went in unto the house unto Zeezrom; and they found him upon his bed, sick, being very low with a burning fever; and his mind also was exceedingly sore because of his iniquities; and when he saw them he stretched forth his hand, and besought them that they would heal him.

And it came to pass that Alma said unto him, taking him by the hand: Believest thou in the power of Christ unto salvation?

And he answered and said: Yea, I believe all the words that thou hast taught.

And Alma said: If thou believest in the redemption of Christ thou canst be healed.

And he said: Yea, I believe according to thy words.

And then Alma cried unto the Lord, saying: O Lord our God, have mercy on this man, and heal him according to his faith which is in Christ.

11 Og da Alma hadde sagt disse ord, sprang Zeezrom opp og begynte å gå omkring. Og dette skjedde til folkets store forbauselse, og kunnskapen om dette gikk ut i hele Sidoms land.

12 Og Alma døpte Zeezrom til Herren, og han begynte fra den tid av å forkynne for folket.

13 Og Alma opprettet en menighet i Sidoms land og innviet prester og lærere i landet for å døpe til Herren alle som ønsket å bli døpt.

14 Og det skjedde at de var mange, for de strømmet til fra hele området omkring i Sidom og ble døpt.

15 Men det folk som var i Ammonihahs land, forble et hårdhjertet og hårdnakket folk, og de omvendte seg ikke fra sine synder. All Almas og Amuleks kraft tilskrev de djevelen, for de var av Nehors tro og trodde ikke på omvendelse fra sine synder.

16 Og slik var situasjonen for Alma og Amulek: Amulek hadde forlatt alt sitt gull og sølv og sine kostelige ting som var i Ammonihahs land på grunn av Guds ord, og han ble forkastet av dem som en gang var hans venner, og også av sin far og sine slektninger.

17 Derfor, etter at Alma hadde opprettet menigheten i Sidom, så han en stor forandring, ja, han så at folket sluttet å være stolte i sine hjerter og begynte å ydmyke seg for Gud og begynte å komme sammen i sine helligdommer for å tilbe Gud ved alteret, mens de stadig våket og ba så de kunne bli befridd fra Satan og fra død og ødeleggelse,

18 og som jeg sa, etter at Alma hadde sett alle disse ting, derfor tok han Amulek med seg til Zarahemlas land og tok ham med seg til sitt eget hus, og han betjente ham i hans trengsler og styrket ham i Herren.

19 Og slik endte det tiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

And when Alma had said these words, Zeezrom leaped upon his feet, and began to walk; and this was done to the great astonishment of all the people; and the knowledge of this went forth throughout all the land of Sidom.

And Alma baptized Zeezrom unto the Lord; and he began from that time forth to preach unto the people.

And Alma established a church in the land of Sidom, and consecrated priests and teachers in the land, to baptize unto the Lord whosoever were desirous to be baptized.

And it came to pass that they were many; for they did flock in from all the region round about Sidom, and were baptized.

But as to the people that were in the land of Ammonihah, they yet remained a hard-hearted and a stiffnecked people; and they repented not of their sins, ascribing all the power of Alma and Amulek to the devil; for they were of the profession of Nehor, and did not believe in the repentance of their sins.

And it came to pass that Alma and Amulek, Amulek having forsaken all his gold, and silver, and his precious things, which were in the land of Ammonihah, for the word of God, he being rejected by those who were once his friends and also by his father and his kindred;

Therefore, after Alma having established the church at Sidom, seeing a great check, yea, seeing that the people were checked as to the pride of their hearts, and began to humble themselves before God, and began to assemble themselves together at their sanctuaries to worship God before the altar, watching and praying continually, that they might be delivered from Satan, and from death, and from destruction—

Now as I said, Alma having seen all these things, therefore he took Amulek and came over to the land of Zarahemla, and took him to his own house, and did administer unto him in his tribulations, and strengthened him in the Lord.

And thus ended the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Alma 16

- 1 Og det skjedde i det ellefte år av dommernes regjeringstid over Nephis folk, på den femte dag i den annen måned – etter at det lenge hadde vært fred i Zarahemlas land og det i en rekke år ikke hadde vært noen kriger eller stridigheter – da hørtes på den femte dag i den annen måned i det ellefte år et rop om krig overalt i landet.
- 2 For se, lamanittenes hærstyrker hadde kommet inn over landets grenser fra villmarken, like til byen Ammonihah, og begynte å slå folket ihjel og ødelegge byen.
- 3 Og nå skjedde det at før nephittene kunne samle en tilstrekkelig hærstyrke for å drive dem ut av landet, hadde de ødelagt folket som var i byen Ammonihah, og også noen ved Noahs grenser og ført andre som fanger ut i villmarken.
- 4 Nå skjedde det at nephittene ønsket å redde dem som var blitt ført som fanger ut i villmarken.
- 5 Derfor, han som var utnevnt til hærfører over nephittenes styrker (og hans navn var Zoram, og han hadde to sønner, Lehi og Aha), denne Zoram og hans to sønner, som visste at Alma var høyprest over kirken og hadde hørt at han hadde profetiens ånd, gikk til ham og ønsket å få vite av ham hvor Herren ville de skulle gå i villmarken for å lete etter sine brødre som hadde blitt tatt til fange av lamanittene.
- 6 Og det skjedde at Alma spurte Herren om saken, og Alma vendte tilbake og sa til dem: Se, lamanittene vil gå over elven Sidon mot syd i villmarken, langt forbi grensene til Mantis land. Og se, der skal dere møte dem på østsiden av elven Sidon, og der vil Herren overgi til dere deres brødre som er blitt tatt til fange av lamanittene.
- 7 Og det skjedde at Zoram og hans sønner gikk over elven Sidon med sine hærstyrker og marsjerte langt forbi Mantis grenser, inn i den sydlige del av villmarken, som lå på østsiden av elven Sidon.

Alma 16

And it came to pass in the eleventh year of the reign of the judges over the people of Nephi, on the fifth day of the second month, there having been much peace in the land of Zarahemla, there having been no wars nor contentions for a certain number of years, even until the fifth day of the second month in the eleventh year, there was a cry of war heard throughout the land.

For behold, the armies of the Lamanites had come in upon the wilderness side, into the borders of the land, even into the city of Ammonihah, and began to slay the people and destroy the city.

And now it came to pass, before the Nephites could raise a sufficient army to drive them out of the land, they had destroyed the people who were in the city of Ammonihah, and also some around the borders of Noah, and taken others captive into the wilderness.

Now it came to pass that the Nephites were desirous to obtain those who had been carried away captive into the wilderness.

Therefore, he that had been appointed chief captain over the armies of the Nephites, (and his name was Zoram, and he had two sons, Lehi and Aha)—now Zoram and his two sons, knowing that Alma was high priest over the church, and having heard that he had the spirit of prophecy, therefore they went unto him and desired of him to know whither the Lord would that they should go into the wilderness in search of their brethren, who had been taken captive by the Lamanites.

And it came to pass that Alma inquired of the Lord concerning the matter. And Alma returned and said unto them: Behold, the Lamanites will cross the river Sidon in the south wilderness, away up beyond the borders of the land of Manti. And behold there shall ye meet them, on the east of the river Sidon, and there the Lord will deliver unto thee thy brethren who have been taken captive by the Lamanites.

And it came to pass that Zoram and his sons crossed over the river Sidon, with their armies, and marched away beyond the borders of Manti into the south wilderness, which was on the east side of the river Sidon.

8 Og de angrep lamanittenes hærstyrker, og lamanittene ble adspredt og drevet ut i villmarken. Og de tok sine brødre som hadde blitt tatt til fange av lamanittene, og ikke en eneste sjel av dem som var tatt til fange, var gått tapt. Og de ble ført tilbake av sine brødre for å bo i sitt eget land.

9 Og slik endte dommernes ellefte år. Lamanittene hadde blitt drevet ut av landet, og folket i Ammonihah var ødelagt, ja, hver eneste levende sjel av Ammonihahs innbyggere var ødelagt, og også deres mektige by som de sa Gud ikke kunne ødelegge fordi den var så mektig.

10 Men se, på én dag ble den lagt i ruiner, og likene ble revet i stykker av hunder og villmarkens ville dyr.

11 Ikke desto mindre, etter mange dager ble deres døde legemer dynget opp på jorden, og de ble dekket med et tynt lag jord. Og stanken fra dem var så stor at folk ikke kom for å slå seg ned i Ammonihahs land på mange år. Og det ble kalt Nehores ødemark, for de som ble drept, tilhørte Nehors tro, og deres landområder ble liggende øde.

12 Og lamanittene gikk ikke til krig mot nephittene igjen før i det fjortende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk. Og slik hadde Nephis folk sammenhengende fred i hele landet i tre år.

13 Og Alma og Amulek gikk ut og forkynte omvendelse til folket i deres templer og i deres helligdommer og også i deres synagoger, som var bygget på jødernes vis.

14 Og til alle som ville høre på deres ord, forkynte de Guds ord uten å vise noen persons anseelse og uten opphør.

15 Og slik dro Alma og Amulek ut – og også mange andre som var blitt utvalgt til arbeidet – for å forkynne ordet over hele landet. Og kirken ble opprettet overalt i landet, omkring i hele området, blant hele det nephittiske folk.

And they came upon the armies of the Lamanites, and the Lamanites were scattered and driven into the wilderness; and they took their brethren who had been taken captive by the Lamanites, and there was not one soul of them had been lost that were taken captive. And they were brought by their brethren to possess their own lands.

And thus ended the eleventh year of the judges, the Lamanites having been driven out of the land, and the people of Ammonihah were destroyed; yea, every living soul of the Ammonihahites was destroyed, and also their great city, which they said God could not destroy, because of its greatness.

But behold, in one day it was left desolate; and the carcasses were mangled by dogs and wild beasts of the wilderness.

Nevertheless, after many days their dead bodies were heaped up upon the face of the earth, and they were covered with a shallow covering. And now so great was the scent thereof that the people did not go in to possess the land of Ammonihah for many years. And it was called Desolation of Nehors; for they were of the profession of Nehor, who were slain; and their lands remained desolate.

And the Lamanites did not come again to war against the Nephites until the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus for three years did the people of Nephi have continual peace in all the land.

And Alma and Amulek went forth preaching repentance to the people in their temples, and in their sanctuaries, and also in their synagogues, which were built after the manner of the Jews.

And as many as would hear their words, unto them they did impart the word of God, without any respect of persons, continually.

And thus did Alma and Amulek go forth, and also many more who had been chosen for the work, to preach the word throughout all the land. And the establishment of the church became general throughout the land, in all the region round about, among all the people of the Nephites.

- 16 Og det var ingen ulikhet blant dem. Herren utøste sin Ånd over hele landet for å berede menneskenes barns sinn, eller for å berede deres hjerter til å motta ordet som skulle forkynnes blant dem ved hans komme,
- 17 så de ikke skulle forherde seg mot ordet, så de ikke skulle bli vantro og gå videre og bli ødelagt, men at de kunne motta ordet med glede og som en gren bli podet inn i det sanne vintre, så de kunne gå inn til Herren sin Guds hvile.
- 18 Nå, disse prestene som gikk ut blant folket, talte mot all løgn og alt bedrag og misunnelse og strid og ondsinnethet og hån og spott og tyveri, røveri, plyndring, mord, horlevnet og allslags vellyst, og ropte ut at denslags ikke burde finne sted.
- 19 De talte om de ting som snart skulle skje, ja, om Guds Sønnns komme, hans lidelser og død og også de dødes oppstandelse.
- 20 Og mange av folket spurte på hvilket sted Guds Sønn skulle komme, og de ble undervist om at han ville vise seg for dem etter sin oppstandelse, og dette lyttet folket til med stor fryd og glede.
- 21 Og nå, etter at kirken hadde blitt opprettet overalt i hele landet – hadde seiret over djevelen, og Guds ord hadde blitt forkynt i sin renhet over hele landet og Herren hadde utøst sine velsignelser over folket – endte det fjortende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

And there was no inequality among them; the Lord did pour out his Spirit on all the face of the land to prepare the minds of the children of men, or to prepare their hearts to receive the word which should be taught among them at the time of his coming—

That they might not be hardened against the word, that they might not be unbelieving, and go on to destruction, but that they might receive the word with joy, and as a branch be grafted into the true vine, that they might enter into the rest of the Lord their God.

Now those priests who did go forth among the people did preach against all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and malice, and revilings, and stealing, robbing, plundering, murdering, committing adultery, and all manner of lasciviousness, crying that these things ought not so to be—

Holding forth things which must shortly come; yea, holding forth the coming of the Son of God, his sufferings and death, and also the resurrection of the dead.

And many of the people did inquire concerning the place where the Son of God should come; and they were taught that he would appear unto them after his resurrection; and this the people did hear with great joy and gladness.

And now after the church had been established throughout all the land—having got the victory over the devil, and the word of God being preached in its purity in all the land, and the Lord pouring out his blessings upon the people—thus ended the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

En beretning om Mosiahs sønner, som frasa seg sine rettigheter til riket til fordel for Guds ord og dro opp til Nephis land for å forkynne for lamanittene. Deres lidelser og befrielse, ifølge Almas optegnelse.

Alma 17

- 1 Og nå skjedde det at mens Alma reiste fra Gideons land sydover til Mantis land, se, da møtte han til sin forbauelse Mosiahs sønner som var på vei til Zarahemlas land.
- 2 Nå var disse Mosiahs sønner sammen med Alma da engelen første gang viste seg for ham. Derfor frydet Alma seg svært meget over å se sine brødre, og det som gjorde ham enda mer glad, var at de fremdeles var hans brødre i Herren. Ja, og de hadde vokst seg sterke i kunnskap om sannheten, for de var menn med en sunn forståelse, og de hadde gransket Skriftene flittig så de kunne kjenne Guds ord.
- 3 Men dette er ikke alt. De hadde hengitt seg til mye bønn og faste, derfor hadde de profetiens ånd og åpenbarings ånd, og når de underviste, underviste de med kraft og myndighet fra Gud.
- 4 Og de hadde forkynt Guds ord i fjorten år blant lamanittene og hadde i stor grad lykkes med å bringe mange til kunnskap om sannheten. Ja, ved deres ords kraft ble mange ført frem for Guds alter for å påkalle hans navn og bekjenne sine synder for ham.
- 5 Nå var det slike ting som hendte dem på deres reiser, for de hadde mange lidelser, de led mye både på legeme og sjel i form av sult, tørst og utmattelse, og også mye på grunn av åndelige anstrengelser.
- 6 Nå var dette deres reiser: Etter å ha tatt farvel med sin far, Mosiah, i dommernes første år og etter å ha frasagt seg det rike som deres far ønsket å overlate til dem – og dette var også folkets ønske –

An account of the sons of Mosiah, who rejected their rights to the kingdom for the word of God, and went up to the land of Nephi to preach to the Lamanites; their sufferings and deliverance—according to the record of Alma.

Alma 17

And now it came to pass that as Alma was journeying from the land of Gideon southward, away to the land of Manti, behold, to his astonishment, he met with the sons of Mosiah journeying towards the land of Zarahemla.

Now these sons of Mosiah were with Alma at the time the angel first appeared unto him; therefore Alma did rejoice exceedingly to see his brethren; and what added more to his joy, they were still his brethren in the Lord; yea, and they had waxed strong in the knowledge of the truth; for they were men of a sound understanding and they had searched the scriptures diligently, that they might know the word of God.

But this is not all; they had given themselves to much prayer, and fasting; therefore they had the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and when they taught, they taught with power and authority of God.

And they had been teaching the word of God for the space of fourteen years among the Lamanites, having had much success in bringing many to the knowledge of the truth; yea, by the power of their words many were brought before the altar of God, to call on his name and confess their sins before him.

Now these are the circumstances which attended them in their journeyings, for they had many afflictions; they did suffer much, both in body and in mind, such as hunger, thirst and fatigue, and also much labor in the spirit.

Now these were their journeyings: Having taken leave of their father, Mosiah, in the first year of the judges; having refused the kingdom which their father was desirous to confer upon them, and also this was the minds of the people;

- 7 dro de ut av Zarahemlas land og tok med seg sine sverd og sine spyd og sine buer og sine piler og sine slynger, og dette gjorde de så de kunne skaffe seg mat mens de var i villmarken.
- 8 Og på denne måten dro de ut i villmarken med alle dem de hadde valgt ut, for å dra opp til Nephis land for å forkynne Guds ord til lamanittene.
- 9 Og det skjedde at de reiste mange dager i villmarken, og de fastet mye og ba mye om at Herren ville gi dem en del av sin Ånd som kunne følge dem og være hos dem, så de kunne være et redskap i Guds hender til om mulig å bringe sine brødre, lamanittene, til kunnskap om sannheten, til kunnskap om deres fedres ugudelige tradisjoner som ikke var riktige.
- 10 Og det skjedde at Herren så til dem med sin Ånd og sa til dem: Vær trøstet, og de ble trøstet.
- 11 Og Herren sa også til dem: Gå ut blant deres brødre, lamanittene, og forkynn mitt ord. Likevel skal dere være tålmodige i langvarig lidelse og trengsel, så dere kan vise dem et godt eksempel i meg, og jeg vil gjøre dere til et redskap i mine hender til mange sjelers frelse.
- 12 Og det skjedde at Mosiahs sønner og de som var med dem, i sine hjerter tok mot til seg og dro ut til lamanittene for å forkynne Guds ord til dem.
- 13 Og det skjedde at da de hadde kommet frem til grensen av lamanittenes land, delte de seg og skilte lag, idet de stolte på Herren og at de skulle møtes igjen når deres innhøsting var avsluttet, for de antok at det var et stort arbeide de hadde påtatt seg.

Nevertheless they departed out of the land of Zarahemla, and took their swords, and their spears, and their bows, and their arrows, and their slings; and this they did that they might provide food for themselves while in the wilderness.

And thus they departed into the wilderness with their numbers which they had selected, to go up to the land of Nephi, to preach the word of God unto the Lamanites.

And it came to pass that they journeyed many days in the wilderness, and they fasted much and prayed much that the Lord would grant unto them a portion of his Spirit to go with them, and abide with them, that they might be an instrument in the hands of God to bring, if it were possible, their brethren, the Lamanites, to the knowledge of the truth, to the knowledge of the baseness of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that the Lord did visit them with his Spirit, and said unto them: Be comforted. And they were comforted.

And the Lord said unto them also: Go forth among the Lamanites, thy brethren, and establish my word; yet ye shall be patient in long-suffering and afflictions, that ye may show forth good examples unto them in me, and I will make an instrument of thee in my hands unto the salvation of many souls.

And it came to pass that the hearts of the sons of Mosiah, and also those who were with them, took courage to go forth unto the Lamanites to declare unto them the word of God.

And it came to pass when they had arrived in the borders of the land of the Lamanites, that they separated themselves and departed one from another, trusting in the Lord that they should meet again at the close of their harvest; for they supposed that great was the work which they had undertaken.

14 Og det var virkelig stort, for de hadde påtatt seg å forkynne Guds ord til et vilt og et forherdet og et grusomt folk, et folk som fant behag i å myrde nephittene og i å røve og plyndre dem. Og de hadde lagt sin elsk på rikdommer, eller på gull og sølv og kostelige stener, likevel forsøkte de å skaffe seg disse ting ved å myrde og plyndre, så de kunne slippe å arbeide for dem med sine egne hender.

15 Derfor var de et meget dovent folk hvorav mange tilba avguder, og Guds forbannelse var kommet over dem på grunn av deres fedres tradisjoner. Likevel var Herrens løfter gitt til dem på omvendelsens betingelser.

16 Dette var derfor grunnen til at Mosiahs sønner hadde påtatt seg arbeidet, så de kanskje kunne bringe dem til omvendelse, så de kanskje kunne bringe dem til kunnskap om forløsningsplanen.

17 Derfor skilte de lag og dro ut blant dem hver for seg ifølge Guds ord og kraft som var gitt til dem.

18 Nå var Ammon deres leder, eller det var han som betjente dem. Og han forlot dem, etter å ha velsignet dem ifølge deres forskjellige oppdrag og meddelt dem Guds ord, eller han betjente dem før han forlot dem. Og deretter dro de hver sin vei omkring i landet.

19 Og Ammon dro til Ismaels land, det land som var oppkalt etter Ismaels sønner som også ble lamanitter.

20 Og da Ammon kom inn i Ismaels land, tok lamanitene ham og bandt ham, for det var deres skikk å binde alle nephitter som falt i deres hender, og føre dem frem for kongen. Og derfor var det opp til kongen om han ville slå dem ihjel eller holde dem i fangenskap eller kaste dem i fengsel eller vise dem ut av sitt land etter egen vilje og eget forgodtbefinnende.

21 Ammon ble derfor ført frem for ham som var konge over Ismaels land, og hans navn var Lamoni, og han var en etterkommer av Ismael.

And assuredly it was great, for they had undertaken to preach the word of God to a wild and a hardened and a ferocious people; a people who delighted in murdering the Nephites, and robbing and plundering them; and their hearts were set upon riches, or upon gold and silver, and precious stones; yet they sought to obtain these things by murdering and plundering, that they might not labor for them with their own hands.

Thus they were a very indolent people, many of whom did worship idols, and the curse of God had fallen upon them because of the traditions of their fathers; notwithstanding the promises of the Lord were extended unto them on the conditions of repentance.

Therefore, this was the cause for which the sons of Mosiah had undertaken the work, that perhaps they might bring them unto repentance; that perhaps they might bring them to know of the plan of redemption.

Therefore they separated themselves one from another, and went forth among them, every man alone, according to the word and power of God which was given unto him.

Now Ammon being the chief among them, or rather he did administer unto them, and he departed from them, after having blessed them according to their several stations, having imparted the word of God unto them, or administered unto them before his departure; and thus they took their several journeys throughout the land.

And Ammon went to the land of Ishmael, the land being called after the sons of Ishmael, who also became Lamanites.

And as Ammon entered the land of Ishmael, the Lamanites took him and bound him, as was their custom to bind all the Nephites who fell into their hands, and carry them before the king; and thus it was left to the pleasure of the king to slay them, or to retain them in captivity, or to cast them into prison, or to cast them out of his land, according to his will and pleasure.

And thus Ammon was carried before the king who was over the land of Ishmael; and his name was Lamoni; and he was a descendant of Ishmael.

22 Og kongen spurte Ammon om han ønsket å bo i landet blant lamanittene, eller blant hans folk.

23 Og Ammon sa til ham: Ja, jeg ønsker å oppholde meg blant dette folk en tid, ja, og kanskje til min dødsdag.

24 Og det skjedde at kong Lamoni likte Ammon meget godt og lot hans bånd løse, og han ville at Ammon skulle ta en av hans døtre til hustru.

25 Men Ammon sa til ham: Nei, men jeg vil være din tjener. Derfor ble Ammon kong Lamonis tjener. Og det skjedde at han sammen med andre tjenere fikk i oppdrag å passe på Lamonis småfe ifølge lamanittenes skikk.

26 Og etter at han hadde vært i kongens tjeneste i tre dager, var han sammen med lamanitt-tjenerne, og de drev sitt småfe til det vanningssted som ble kalt Sebusvannet, og alle lamanitter driver sitt småfe hit så de kan få vann.

27 Derfor, da Ammon og kongens tjenere drev sitt småfe til dette vanningsstedet, se, da kom noen lamanitter som hadde vannet sitt småfe, og de jaget Ammons og kongens tjeneres småfe vekk så de løp i alle retninger.

28 Nå begynte kongens tjenere å knurre og sa: Nå kommer kongen til å drepe oss, slik han har gjort med våre brødre fordi deres småfe ble adspredt på grunn av disse menns ugudelighet. Og de begynte å gråte overmåte sårt og sa: Se, vårt småfe er allerede adspredt.

29 Nå gråt de av frykt for å bli drept. Men da Ammon så dette, svulmet hans hjerte av glede, for, sa han: Jeg vil vise disse mine medtjenere min kraft, eller den kraft som er i meg, ved å føre dette småfe tilbake til kongen, så jeg kan vinne disse mine medtjeneres hjerter så jeg kan få dem til å tro på mine ord.

30 Og nå var dette Ammons tanker da han så lidelsene til dem som han kalte sine brødre.

And the king inquired of Ammon if it were his desire to dwell in the land among the Lamanites, or among his people.

And Ammon said unto him: Yea, I desire to dwell among this people for a time; yea, and perhaps until the day I die.

And it came to pass that king Lamoni was much pleased with Ammon, and caused that his bands should be loosed; and he would that Ammon should take one of his daughters to wife.

But Ammon said unto him: Nay, but I will be thy servant. Therefore Ammon became a servant to king Lamoni. And it came to pass that he was set among other servants to watch the flocks of Lamoni, according to the custom of the Lamanites.

And after he had been in the service of the king three days, as he was with the Lamanitish servants going forth with their flocks to the place of water, which was called the water of Sebus, and all the Lamanites drive their flocks hither, that they may have water—

Therefore, as Ammon and the servants of the king were driving forth their flocks to this place of water, behold, a certain number of the Lamanites, who had been with their flocks to water, stood and scattered the flocks of Ammon and the servants of the king, and they scattered them insomuch that they fled many ways.

Now the servants of the king began to murmur, saying: Now the king will slay us, as he has our brethren because their flocks were scattered by the wickedness of these men. And they began to weep exceedingly, saying: Behold, our flocks are scattered already.

Now they wept because of the fear of being slain. Now when Ammon saw this his heart was swollen within him with joy; for, said he, I will show forth my power unto these my fellow-servants, or the power which is in me, in restoring these flocks unto the king, that I may win the hearts of these my fellow-servants, that I may lead them to believe in my words.

And now, these were the thoughts of Ammon, when he saw the afflictions of those whom he termed to be his brethren.

31 Og det skjedde at han oppmuntret dem med sine ord og sa: Mine brødre, vær ved godt mot, og la oss gå og lete etter småfeet, og vi vil samle dem og drive dem tilbake til vanningsstedet, og slik vil vi bevare småfeet for kongen, og han vil ikke slå oss ihjel.

32 Og det skjedde at de gikk for å lete etter småfeet, og de fulgte Ammon, og de løp avsted så fort de kunne. Og de fikk kongens småfe til å snu og samlet dem igjen ved vanningsstedet.

33 Og de samme menn sto der igjen for å jage vekk deres småfe, men Ammon sa til sine brødre: Omring småfeet så de ikke flykter, og jeg skal gå og kjempe mot disse menn som sprer vårt småfe.

34 Derfor gjorde de som Ammon befalte dem, og han gikk frem for å kjempe mot dem som sto ved Sebusvannet, og de var ikke helt få i antall.

35 Derfor var de ikke redde for Ammon, for de trodde at én av deres menn kunne slå ham ihjel om de fant det for godt, for de visste ikke at Herren hadde lovet Mosiah at han ville fri hans sønner ut av deres hender. Heller ikke visste de noe om Herren. Derfor fant de behag i å ødelegge sine brødre, og av denne grunn sto de der for å adspre kongens småfe.

36 Men Ammon gikk frem og begynte å kaste stener på dem med slyngen sin, ja, med stor kraft slynget han stener mot dem. Og på denne måten drepte han noen av dem, så de begynte å bli forbauset over hans kraft. Likevel var de sinte fordi deres brødre var drept, og de var fast bestemt på at han skulle falle. Derfor, da de så at de ikke kunne treffe ham med sine stener, gikk de frem med stokker for å slå ham ihjel.

37 Men se, enhver som løftet stokken for å slå Ammon, hugget han armen av med sitt sverd, for han motsto deres slag ved å slå armene deres med eggen av sverdet sitt, så de begynte å bli forbauset og begynte å flykte for ham, ja, og de var ikke helt få i antall. Og han drev dem på flukt ved sin arms styrke.

And it came to pass that he flattered them by his words, saying: My brethren, be of good cheer and let us go in search of the flocks, and we will gather them together and bring them back unto the place of water; and thus we will preserve the flocks unto the king and he will not slay us.

And it came to pass that they went in search of the flocks, and they did follow Ammon, and they rushed forth with much swiftness and did head the flocks of the king, and did gather them together again to the place of water.

And those men again stood to scatter their flocks; but Ammon said unto his brethren: Encircle the flocks round about that they flee not; and I go and contend with these men who do scatter our flocks.

Therefore, they did as Ammon commanded them, and he went forth and stood to contend with those who stood by the waters of Sebus; and they were in number not a few.

Therefore they did not fear Ammon, for they supposed that one of their men could slay him according to their pleasure, for they knew not that the Lord had promised Mosiah that he would deliver his sons out of their hands; neither did they know anything concerning the Lord; therefore they delighted in the destruction of their brethren; and for this cause they stood to scatter the flocks of the king.

But Ammon stood forth and began to cast stones at them with his sling; yea, with mighty power he did sling stones amongst them; and thus he slew a certain number of them insomuch that they began to be astonished at his power; nevertheless they were angry because of the slain of their brethren, and they were determined that he should fall; therefore, seeing that they could not hit him with their stones, they came forth with clubs to slay him.

But behold, every man that lifted his club to smite Ammon, he smote off their arms with his sword; for he did withstand their blows by smiting their arms with the edge of his sword, insomuch that they began to be astonished, and began to flee before him; yea, and they were not few in number; and he caused them to flee by the strength of his arm.

38 Nå hadde seks av dem falt for slyngen, men han drepte ingen andre enn deres leder med sitt sverd. Og han hugget av så mange av deres armer som ble løftet mot ham, og det var ikke få.

39 Og da han hadde drevet dem langt bort, vendte han tilbake, og de vannet sitt småfe og drev dem tilbake til kongens gressganger. Og deretter gikk de inn til kongen og bar med seg armene som var hugget av med Ammons sverd på dem som hadde forsøkt å drepe ham, og de ble båret inn til kongen som et bevis på de ting som de hadde gjort.

Now six of them had fallen by the sling, but he slew none save it were their leader with his sword; and he smote off as many of their arms as were lifted against him, and they were not a few.

And when he had driven them afar off, he returned and they watered their flocks and returned them to the pasture of the king, and then went in unto the king, bearing the arms which had been smitten off by the sword of Ammon, of those who sought to slay him; and they were carried in unto the king for a testimony of the things which they had done.

Alma 18

- 1 Og det skjedde at kong Lamoni ba sine tjenere stå frem og vitne om alle de ting som de hadde sett angående saken.
- 2 Og da de alle hadde vitnet om de ting som de hadde sett, og han hadde fått vite hvor trofast Ammon hadde vaktet hans småfe, og også med hvilken stor kraft han hadde kjempet mot dem som forsøkte å slå ham ihjel, ble han overmåte forbauset og sa: Dette er virkelig noe mer enn et menneske. Se, er ikke dette Den Store Ånd som sender så stor straff over dette folk på grunn av deres myrderier?
- 3 Og de svarte kongen og sa: Vi vet ikke om han er Den Store Ånd eller et menneske, men så mye vet vi at han ikke kan drepes av kongens fiender, heller ikke kan de adspre kongens småfe når han er med oss, på grunn av hans dyktighet og store styrke. Derfor vet vi at han er en venn av kongen. Og nå, O konge, vi tror ikke at et menneske har så stor makt, for vi vet at han ikke kan drepes.
- 4 Og nå, da kongen hørte disse ord, sa han til dem: Nå vet jeg at det er Den Store Ånd, og han har kommet ned i denne stund for å spare deres liv, så jeg ikke skal drepe dere slik jeg gjorde med deres brødre. Dette er Den Store Ånd som våre fedre har talt om.
- 5 Nå var dette den tradisjon Lamoni hadde fått av sin far, at det fantes en Stor Ånd. Men selv om de trodde på en Stor Ånd, antok de at alt de gjorde, var riktig. Likevel begynte Lamoni å bli overmåte engstelig og fryktet for at han hadde gjort noe galt ved å drepe sine tjenere.
- 6 For han hadde drept mange av dem fordi deres brødre hadde adspreddt deres småfe ved vanningsstedet. Og fordi deres småfe var blitt adspreddt, ble de drept.
- 7 Nå hadde disse lamanittene for vane å stå ved Sebusvannet for å adspre folkets småfe, så de derved kunne jage mange av dem som ble adspreddt, inn i sitt eget land da dette var en plyndringsskikk blant dem.

Alma 18

And it came to pass that king Lamoni caused that his servants should stand forth and testify to all the things which they had seen concerning the matter.

And when they had all testified to the things which they had seen, and he had learned of the faithfulness of Ammon in preserving his flocks, and also of his great power in contending against those who sought to slay him, he was astonished exceedingly, and said: Surely, this is more than a man. Behold, is not this the Great Spirit who doth send such great punishments upon this people, because of their murders?

And they answered the king, and said: Whether he be the Great Spirit or a man, we know not; but this much we do know, that he cannot be slain by the enemies of the king; neither can they scatter the king's flocks when he is with us, because of his expertness and great strength; therefore, we know that he is a friend to the king. And now, O king, we do not believe that a man has such great power, for we know he cannot be slain.

And now, when the king heard these words, he said unto them: Now I know that it is the Great Spirit; and he has come down at this time to preserve your lives, that I might not slay you as I did your brethren. Now this is the Great Spirit of whom our fathers have spoken.

Now this was the tradition of Lamoni, which he had received from his father, that there was a Great Spirit. Notwithstanding they believed in a Great Spirit, they supposed that whatsoever they did was right; nevertheless, Lamoni began to fear exceedingly, with fear lest he had done wrong in slaying his servants;

For he had slain many of them because their brethren had scattered their flocks at the place of water; and thus, because they had had their flocks scattered they were slain.

Now it was the practice of these Lamanites to stand by the waters of Sebus to scatter the flocks of the people, that thereby they might drive away many that were scattered unto their own land, it being a practice of plunder among them.

8 Og det skjedde at kong Lamoni spurte sine tjenere og sa: Hvor er den mannen som har så stor kraft?

9 Og de sa til ham: Se, han fôrer hestene dine. Nå hadde kongen befalt sine tjenere – før han sendte dem for å vanne sitt småfe – at de skulle gjøre istand hans hester og vogner og bli med ham til Nephis land, for en stor fest var planlagt i Nephis land av Lamonis far, som var konge over hele landet.

10 Da kong Lamoni hørte at Ammon gjorde istand hans hester og vogner, ble han enda mer forbauset over Ammons trofasthet og sa: Aldri har noen av mine tjenere noen gang vært så trofaste som denne mannen, for han husker til og med å gjøre alt jeg ber ham om.

11 Nå vet jeg helt sikkert at dette er Den Store Ånd, og jeg ønsker at han skal komme inn til meg, men jeg våger ikke.

12 Og det skjedde at da Ammon hadde gjort istand hestene og vognene til kongen og hans tjenere, gikk han inn til kongen, og han så at kongens ansiktsuttrykk var forandret, derfor skulle han nettopp til å trekke seg tilbake.

13 Og en av kongens tjenere sa til ham: Rabbanah, som oversatt betyr mektige eller store konge, for de anså sine konger for å være mektige, derfor sa han til ham: Rabbanah, kongen ønsker at du skal bli.

14 Derfor snudde Ammon seg mot kongen og sa til ham: Hva vil du jeg skal gjøre for deg, O konge? Og kongen svarte ham ikke på én time etter deres tid, for han visste ikke hva han skulle si til ham.

15 Og det skjedde at Ammon sa til ham igjen: Hva ønsker du av meg? Men kongen svarte ham ikke.

And it came to pass that king Lamoni inquired of his servants, saying: Where is this man that has such great power?

And they said unto him: Behold, he is feeding thy horses. Now the king had commanded his servants, previous to the time of the watering of their flocks, that they should prepare his horses and chariots, and conduct him forth to the land of Nephi; for there had been a great feast appointed at the land of Nephi, by the father of Lamoni, who was king over all the land.

Now when king Lamoni heard that Ammon was preparing his horses and his chariots he was more astonished, because of the faithfulness of Ammon, saying: Surely there has not been any servant among all my servants that has been so faithful as this man; for even he doth remember all my commandments to execute them.

Now I surely know that this is the Great Spirit, and I would desire him that he come in unto me, but I durst not.

And it came to pass that when Ammon had made ready the horses and the chariots for the king and his servants, he went in unto the king, and he saw that the countenance of the king was changed; therefore he was about to return out of his presence.

And one of the king's servants said unto him, Rabbanah, which is, being interpreted, powerful or great king, considering their kings to be powerful; and thus he said unto him: Rabbanah, the king desireth thee to stay.

Therefore Ammon turned himself unto the king, and said unto him: What wilt thou that I should do for thee, O king? And the king answered him not for the space of an hour, according to their time, for he knew not what he should say unto him.

And it came to pass that Ammon said unto him again: What desirest thou of me? But the king answered him not.

16 Og det skjedde at Ammon var fylt med Guds Ånd, derfor forsto han hva kongen tenkte, og han sa til ham: Er det fordi du har hørt at jeg forsvarte dine tjenere og ditt småfe og drepte syv av deres brødre med slyngen og sverdet og hugget armene av andre for å forsvare ditt småfe og dine tjenere, se, er det dette som er årsaken til din forundring?

17 Jeg sier til deg: Hva kommer det av at du er så forundret? Se, jeg er et menneske og din tjener, derfor, alt du ønsker, som er riktig, det vil jeg gjøre.

18 Da nå kongen hadde hørt disse ord, ble han igjen forundret, for han forsto at Ammon kunne lese hans tanker. Men likevel opplot kong Lamoni sin munn og sa til ham: Hvem er du? Er du Den Store Ånd som vet alle ting?

19 Ammon svarte og sa til ham: Det er jeg ikke.

20 Og kongen sa: Hvordan kjenner du mitt hjertes tanker? Du kan tale frimodig og fortelle meg om dette og også si meg ved hvilken makt du drepte og hugget armene av mine brødre som adspredte mitt småfe.

21 Og nå, hvis du vil fortelle meg disse ting, vil jeg gi deg hva som helst du ønsker, og om nødvendig vil jeg beskytte deg med mine hærstyrker. Men jeg vet at du har større kraft enn dem alle. Likevel vil jeg gi deg hva som helst du ønsker av meg.

22 Nå var Ammon klok, men likevel harmløs, og han sa til Lamoni: Vil du lytte til mine ord hvis jeg forteller deg ved hvilken kraft jeg gjør disse ting? Og dette er det som jeg ønsker av deg.

23 Og kongen svarte ham og sa: Ja, jeg vil tro alle dine ord, og slik ble han fanget med list.

24 Og Ammon begynte å tale til ham med frimodighet og sa til ham: Tror du at det finnes en Gud?

25 Og han svarte og sa til ham: Jeg vet ikke hva det betyr.

26 Og da sa Ammon: Tror du at det finnes en Stor Ånd?

27 Og han sa: Ja.

And it came to pass that Ammon, being filled with the Spirit of God, therefore he perceived the thoughts of the king. And he said unto him: Is it because thou hast heard that I defended thy servants and thy flocks, and slew seven of their brethren with the sling and with the sword, and smote off the arms of others, in order to defend thy flocks and thy servants; behold, is it this that causeth thy marvelings?

I say unto you, what is it, that thy marvelings are so great? Behold, I am a man, and am thy servant; therefore, whatsoever thou desirest which is right, that will I do.

Now when the king had heard these words, he marvelled again, for he beheld that Ammon could discern his thoughts; but notwithstanding this, king Lamoni did open his mouth, and said unto him: Who art thou? Art thou that Great Spirit, who knows all things?

Ammon answered and said unto him: I am not.

And the king said: How knowest thou the thoughts of my heart? Thou mayest speak boldly, and tell me concerning these things; and also tell me by what power ye slew and smote off the arms of my brethren that scattered my flocks—

And now, if thou wilt tell me concerning these things, whatsoever thou desirest I will give unto thee; and if it were needed, I would guard thee with my armies; but I know that thou art more powerful than all they; nevertheless, whatsoever thou desirest of me I will grant it unto thee.

Now Ammon being wise, yet harmless, he said unto Lamoni: Wilt thou hearken unto my words, if I tell thee by what power I do these things? And this is the thing that I desire of thee.

And the king answered him, and said: Yea, I will believe all thy words. And thus he was caught with guile.

And Ammon began to speak unto him with boldness, and said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, and said unto him: I do not know what that meaneth.

And then Ammon said: Believest thou that there is a Great Spirit?

And he said, Yea.

28 Og Ammon sa: Den er Gud. Og Ammon sa videre til ham: Tror du at denne Store Ånd, som er Gud, skapte alle ting som er i himmelen og på jorden?

29 Og han sa: Ja, jeg tror at han skapte alle ting som er på jorden, men himmelen vet jeg ikke noe om.

30 Og Ammon sa til ham: Himmelen er et sted hvor Gud og alle hans hellige engler bor.

31 Og kong Lamoni sa: Er den over jorden?

32 Og Ammon sa: Ja, og han ser ned på alle menneskenes barn og kjenner alle hjertets tanker og hensikter, for ved hans hånd ble de alle skapt fra begynnelsen av.

33 Og kong Lamoni sa: Jeg tror alle disse ting som du har talt. Er du sendt fra Gud?

34 Ammon sa til ham: Jeg er et menneske, og mennesket ble i begynnelsen skapt i Guds bilde. Og jeg er kalt ved hans Hellige ånd til å undervise dette folk om disse ting, så de kan komme til kunnskap om det som er rettferdig og sant.

35 Og en del av denne Ånd bor i meg, og den gir meg kunnskap, og også kraft, i forhold til min tro og mine ønsker som er i Gud.

36 Da nå Ammon hadde sagt disse ord, begynte han ved verdens skapelse og også Adams skapelse og fortalte ham alle ting om menneskets fall, forklarte og la frem for ham folkets opptegnelser og hellige skrifter, som inneholdt hva profetene hadde sagt like ned til den tid da deres far, Lehi, forlot Jerusalem.

37 Og han fortalte dem også (nemlig kongen og hans tjenere) om alle de reiser deres fedre hadde foretatt i villmarken, og alle deres lidelser med sult og tørst, og deres slit og strev og så videre.

38 Og han fortalte dem også om Lamans, Lemuels og Ismaels sønners opprør, ja, han fortalte dem om all deres oppstand, og han forklarte dem inngående om alle opptegnelser og hellige skrifter fra den tid da Lehi forlot Jerusalem og ned til den nåværende tid.

And Ammon said: This is God. And Ammon said unto him again: Believest thou that this Great Spirit, who is God, created all things which are in heaven and in the earth?

And he said: Yea, I believe that he created all things which are in the earth; but I do not know the heavens.

And Ammon said unto him: The heavens is a place where God dwells and all his holy angels.

And king Lamoni said: Is it above the earth?

And Ammon said: Yea, and he looketh down upon all the children of men; and he knows all the thoughts and intents of the heart; for by his hand were they all created from the beginning.

And king Lamoni said: I believe all these things which thou hast spoken. Art thou sent from God?

Ammon said unto him: I am a man; and man in the beginning was created after the image of God, and I am called by his Holy Spirit to teach these things unto this people, that they may be brought to a knowledge of that which is just and true;

And a portion of that Spirit dwelleth in me, which giveth me knowledge, and also power according to my faith and desires which are in God.

Now when Ammon had said these words, he began at the creation of the world, and also the creation of Adam, and told him all the things concerning the fall of man, and rehearsed and laid before him the records and the holy scriptures of the people, which had been spoken by the prophets, even down to the time that their father, Lehi, left Jerusalem.

And he also rehearsed unto them (for it was unto the king and to his servants) all the journeyings of their fathers in the wilderness, and all their sufferings with hunger and thirst, and their travail, and so forth.

And he also rehearsed unto them concerning the rebellions of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, yea, all their rebellions did he relate unto them; and he expounded unto them all the records and scriptures from the time that Lehi left Jerusalem down to the present time.

39 Men dette er ikke alt, for han ga dem en fullstendig forklaring av forløsningsplanen som var beredt fra verdens grunnvoll ble lagt, og han gjorde dem også kjent med Kristi komme, og alle Herrens gjerninger gjorde han dem kjent med.

40 Og det skjedde at etter at han hadde sagt alle disse ting og hadde forklart dem for kongen, at kongen trodde alle hans ord.

41 Og han begynte å rope til Herren og sa: O Herre, vær barmhjertig, og vis meg og mitt folk den samme store barmhjertighet som du viste Nephis folk.

42 Og nå, da han hadde sagt dette, falt han til jorden som om han var død.

43 Og det skjedde at hans tjenere tok ham og bar ham inn til hans hustru og la ham på en seng. Og han lå der som om han var død i to dager og to netter, og hans hustru og hans sønner og hans døtre sørget over ham på lamanittenes vis og gråt sårt fordi han var død.

But this is not all; for he expounded unto them the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world; and he also made known unto them concerning the coming of Christ, and all the works of the Lord did he make known unto them.

And it came to pass that after he had said all these things, and expounded them to the king, that the king believed all his words.

And he began to cry unto the Lord, saying: O Lord, have mercy; according to thy abundant mercy which thou hast had upon the people of Nephi, have upon me, and my people.

And now, when he had said this, he fell unto the earth, as if he were dead.

And it came to pass that his servants took him and carried him in unto his wife, and laid him upon a bed; and he lay as if he were dead for the space of two days and two nights; and his wife, and his sons, and his daughters mourned over him, after the manner of the Lamanites, greatly lamenting his loss.

Alma 19

- 1 Og det skjedde at etter to dager og to netter var de i ferd med å ta hans legeme og legge det i et gravkammer som de hadde laget for å begrave sine døde.
- 2 Nå hadde dronningen hørt om Ammons ry, derfor sendte hun bud til ham og ønsket at han skulle komme inn til henne.
- 3 Og det skjedde at Ammon gjorde som han ble befalt, og gikk inn til dronningen og ønsket å få vite hva hun ville han skulle gjøre.
- 4 Og hun sa til ham: Min manns tjenere har fortalt meg at du er en hellig Guds profet, og at du har kraft til å utføre mange mektige gjerninger i hans navn.
- 5 Derfor, hvis dette er riktig, vil jeg du skal gå inn og se til min mann, for han har ligget på sin seng i to dager og to netter, og noen sier at han ikke er død, men andre sier at han er død og at han stinker og at han burde legges i gravkammeret. Men jeg for min del kan ikke merke at han stinker.
- 6 Nå var det dette Ammon ønsket, for han visste at kong Lamoni var i Guds makt. Han visste at vantroens mørke slør var blitt fjernet fra hans sinn, og lyset som opplyste hans sinn – som var Guds herlighets lys, som var hans godhets vidunderlige lys – ja, dette lys hadde fylt hans sjel med så stor glede at mørkets sky var blitt drevet bort og det evige livs lys var tent i hans sjel. Ja, han visste at dette hadde overvunnet hans naturlige legeme, og at han var ført bort i Gud.
- 7 Derfor, det dronningen ønsket av ham, var også hans eneste ønske. Derfor gikk han inn for å se til kongen slik dronningen hadde ønsket han skulle gjøre, og han så kongen, og han visste at han ikke var død.
- 8 Og han sa til dronningen: Han er ikke død, men han sover i Gud, og i morgen skal han stå opp igjen, derfor, begrav ham ikke.
- 9 Og Ammon sa til henne: Tror du dette? Og hun sa til ham: Jeg har ikke noe annet vitnesbyrd enn ditt ord og våre tjeneres ord. Likevel tror jeg det vil gå som du har sagt.

Alma 19

And it came to pass that after two days and two nights they were about to take his body and lay it in a sepulchre, which they had made for the purpose of burying their dead.

Now the queen having heard of the fame of Ammon, therefore she sent and desired that he should come in unto her.

And it came to pass that Ammon did as he was commanded, and went in unto the queen, and desired to know what she would that he should do.

And she said unto him: The servants of my husband have made it known unto me that thou art a prophet of a holy God, and that thou hast power to do many mighty works in his name;

Therefore, if this is the case, I would that ye should go in and see my husband, for he has been laid upon his bed for the space of two days and two nights; and some say that he is not dead, but others say that he is dead and that he stinketh, and that he ought to be placed in the sepulchre; but as for myself, to me he doth not stink.

Now, this was what Ammon desired, for he knew that king Lamoni was under the power of God; he knew that the dark veil of unbelief was being cast away from his mind, and the light which did light up his mind, which was the light of the glory of God, which was a marvelous light of his goodness—yea, this light had infused such joy into his soul, the cloud of darkness having been dispelled, and that the light of everlasting life was lit up in his soul, yea, he knew that this had overcome his natural frame, and he was carried away in God—

Therefore, what the queen desired of him was his only desire. Therefore, he went in to see the king according as the queen had desired him; and he saw the king, and he knew that he was not dead.

And he said unto the queen: He is not dead, but he sleepeth in God, and on the morrow he shall rise again; therefore bury him not.

And Ammon said unto her: Believest thou this? And she said unto him: I have had no witness save thy word, and the word of our servants; nevertheless I believe that it shall be according as thou hast said.

10 Og Ammon sa til henne: Velsignet er du på grunn av din overmåte store tro. Jeg sier til deg, kvinne, at så stor tro har det ikke vært blant hele det nephittiske folk.

11 Og det skjedde at hun våket ved sin manns seng fra denne stund av og inntil den tid neste dag da Ammon hadde sagt at han skulle stå opp.

12 Og det skjedde at han sto opp ifølge Ammons ord, og da han reiste seg, rakte han sin hånd ut til kvinnen og sa: Velsignet være Guds navn, og velsignet er du.

13 For se, like sikkert som du lever, har jeg sett min Forløser, og han skal komme og bli født av en kvinne, og han skal forløse alle mennesker som tror på hans navn. Da han nå hadde sagt disse ord, svulmet hans hjerte i ham, og han sank sammen igjen av glede, og dronningen sank også sammen, for hun var overveldet av Ånden.

14 Da nå Ammon så at Herrens Ånd som svar på hans bønner ble utøst over hans brødre, lamanittene, som hadde forårsaket så mye sorg blant nephittene, eller blant hele Guds folk, på grunn av sine synder og sine tradisjoner, falt han ned på sine knær og begynte å utøse sin sjel i bønn og takksigelse til Gud for det han hadde gjort for hans brødre. Og han var også overveldet av glede, og derfor var de alle tre sunket sammen på jorden.

15 Da nå kongens tjenere så at de var sunket sammen, begynte de også å rope til Gud, for Herrens frykt hadde kommet over dem også, for det var de som hadde stått for kongen og vitnet til ham om Ammons store kraft.

16 Og det skjedde at de påkalte Herrens navn av all sin kraft, ja, til de alle hadde falt til jorden unntatt én av lamanittenes kvinner hvis navn var Abish. Og hun hadde vært omvendt til Herren i mange år på grunn av et enestående syn hennes far hadde hatt.

And Ammon said unto her: Blessed art thou because of thy exceeding faith; I say unto thee, woman, there has not been such great faith among all the people of the Nephites.

And it came to pass that she watched over the bed of her husband, from that time even until that time on the morrow which Ammon had appointed that he should rise.

And it came to pass that he arose, according to the words of Ammon; and as he arose, he stretched forth his hand unto the woman, and said: Blessed be the name of God, and blessed art thou.

For as sure as thou livest, behold, I have seen my Redeemer; and he shall come forth, and be born of a woman, and he shall redeem all mankind who believe on his name. Now, when he had said these words, his heart was swollen within him, and he sunk again with joy; and the queen also sunk down, being overpowered by the Spirit.

Now Ammon seeing the Spirit of the Lord poured out according to his prayers upon the Lamanites, his brethren, who had been the cause of so much mourning among the Nephites, or among all the people of God because of their iniquities and their traditions, he fell upon his knees, and began to pour out his soul in prayer and thanksgiving to God for what he had done for his brethren; and he was also overpowered with joy; and thus they all three had sunk to the earth.

Now, when the servants of the king had seen that they had fallen, they also began to cry unto God, for the fear of the Lord had come upon them also, for it was they who had stood before the king and testified unto him concerning the great power of Ammon.

And it came to pass that they did call on the name of the Lord, in their might, even until they had all fallen to the earth, save it were one of the Lamanitish women, whose name was Abish, she having been converted unto the Lord for many years, on account of a remarkable vision of her father—

17 Derfor, hun var omvendt til Herren, og hadde aldri gjort det kjent, derfor, da hun så at alle Lamoni's tjenere hadde falt til jorden, og at også hennes herskerinne, dronningen, og kongen og Ammon lå utstrakt på jorden, visste hun at det var Guds kraft. Ved å få vite hva som hadde skjedd blant dem, og ved å få se dette opptrinn, antok hun at folket ville bli påvirket til å tro på Guds kraft, derfor løp hun fra hus til hus og gjorde det kjent for folket.

18 Og de begynte å samle seg i kongens hus. Og det kom en stor menneskemengde, og til sin forundring så de kongen og dronningen og deres tjenere ligge utstrakt på jorden, og de lå alle der som om de var døde. De så også Ammon, og se, han var en nephitt.

19 Og nå begynte folket å knurre seg imellom, og noen sa det var et stort onde som var kommet over dem, eller over kongen og hans hus, fordi han hadde tillatt at nephitten skulle få bli i landet.

20 Men andre irettesatte dem og sa: Kongen har bragt dette onde over sitt hus fordi han drepte sine tjenere som fikk sitt småfe adspredt ved Sebus-vannet.

21 Og de ble også irettesatt av de menn som hadde stått ved Sebus-vannet og adspredt småfeet som tilhørte kongen, for de var sinte på Ammon fordi han hadde drept mange av deres brødre ved Sebus-vannet da han forsvarte kongens småfe.

22 Nå, en av dem, hvis bror var blitt drept av Ammons sverd, var overmåte sint på Ammon, trakk sverdet sitt og gikk frem for å la det falle på Ammon og drepe ham, og da han løftet sverdet for å slå ham, se, da falt han død om.

23 Nå ser vi at Ammon ikke kunne drepes, for Herren hadde sagt til hans far, Mosiah: Jeg vil spare ham, og det skal gå ham ifølge din tro. Derfor overlot Mosiah ham til Herren.

Thus, having been converted to the Lord, and never having made it known, therefore, when she saw that all the servants of Lamoni had fallen to the earth, and also her mistress, the queen, and the king, and Ammon lay prostrate upon the earth, she knew that it was the power of God; and supposing that this opportunity, by making known unto the people what had happened among them, that by beholding this scene it would cause them to believe in the power of God, therefore she ran forth from house to house, making it known unto the people.

And they began to assemble themselves together unto the house of the king. And there came a multitude, and to their astonishment, they beheld the king, and the queen, and their servants prostrate upon the earth, and they all lay there as though they were dead; and they also saw Ammon, and behold, he was a Nephite.

And now the people began to murmur among themselves; some saying that it was a great evil that had come upon them, or upon the king and his house, because he had suffered that the Nephite should remain in the land.

But others rebuked them, saying: The king hath brought this evil upon his house, because he slew his servants who had had their flocks scattered at the waters of Sebus.

And they were also rebuked by those men who had stood at the waters of Sebus and scattered the flocks which belonged to the king, for they were angry with Ammon because of the number which he had slain of their brethren at the waters of Sebus, while defending the flocks of the king.

Now, one of them, whose brother had been slain with the sword of Ammon, being exceedingly angry with Ammon, drew his sword and went forth that he might let it fall upon Ammon, to slay him; and as he lifted the sword to smite him, behold, he fell dead.

Now we see that Ammon could not be slain, for the Lord had said unto Mosiah, his father: I will spare him, and it shall be unto him according to thy faith—therefore, Mosiah trusted him unto the Lord.

24 Og det skjedde at da menneskemengden så at den mannen som løftet sverdet for å drepe Ammon, hadde falt død om, ble de alle grepet av frykt og våget ikke rekke ut hånden for å røre ham eller noen av dem som hadde falt. Og de begynte igjen å undres seg imellom hva årsaken kunne være til denne store kraft, eller hva alle disse ting kunne bety.

25 Og det skjedde at det var mange blant dem som sa at Ammon var Den Store Ånd, og andre sa han var sendt av Den Store Ånd.

26 Men andre irettesatte dem alle og sa at han var et uhyre som hadde blitt sendt fra nephittene for å pine og plage dem.

27 Og det var noen som sa at Ammon var sendt av Den Store Ånd for å plage dem på grunn av deres synder, og at det var Den Store Ånd som alltid hadde vært med nephittene og bestandig hadde fridd dem ut av deres hender. Og de sa at det var denne Store Ånd som hadde drept så mange av deres brødre, lamanittene.

28 Og derfor begynte de å diskutere overmåte heftig seg imellom, og mens de diskuterte, kom tjenerinnen som hadde bedt folk om å samle seg. Og da hun så hvordan menneskemengden diskuterte seg imellom, ble hun overmåte bedrøvet og gråt.

29 Og det skjedde at hun gikk og tok dronningen ved hånden for kanskje å få henne til å stå opp, og straks hun rørte ved hennes hånd, reiste hun seg, sto på sine ben og ropte med høy røst og sa: O velsignede Jesus som har frelst meg fra et redselsfullt helvete! O velsignede Gud, vær barmhjertig mot dette folk!

30 Og da hun hadde sagt dette, slo hun hendene sammen, for hun var fylt av glede og talte mange ord som ikke ble forstått. Og da hun hadde gjort dette, tok hun kong Lamoni ved hånden, og se, han reiste seg og sto på sine ben.

31 Og med det samme han så hvordan hans folk stred seg imellom, gikk han frem for å irettesette dem og lære dem de ord som han hadde hørt fra Ammons munn. Og alle som hørte hans ord, trodde og ble omvendt til Herren.

And it came to pass that when the multitude beheld that the man had fallen dead, who lifted the sword to slay Ammon, fear came upon them all, and they durst not put forth their hands to touch him or any of those who had fallen; and they began to marvel again among themselves what could be the cause of this great power, or what all these things could mean.

And it came to pass that there were many among them who said that Ammon was the Great Spirit, and others said he was sent by the Great Spirit;

But others rebuked them all, saying that he was a monster, who had been sent from the Nephites to torment them.

And there were some who said that Ammon was sent by the Great Spirit to afflict them because of their iniquities; and that it was the Great Spirit that had always attended the Nephites, who had ever delivered them out of their hands; and they said that it was this Great Spirit who had destroyed so many of their brethren, the Lamanites.

And thus the contention began to be exceedingly sharp among them. And while they were thus contending, the woman servant who had caused the multitude to be gathered together came, and when she saw the contention which was among the multitude she was exceedingly sorrowful, even unto tears.

And it came to pass that she went and took the queen by the hand, that perhaps she might raise her from the ground; and as soon as she touched her hand she arose and stood upon her feet, and cried with a loud voice, saying: O blessed Jesus, who has saved me from an awful hell! O blessed God, have mercy on this people!

And when she had said this, she clasped her hands, being filled with joy, speaking many words which were not understood; and when she had done this, she took the king, Lamoni, by the hand, and behold he arose and stood upon his feet.

And he, immediately, seeing the contention among his people, went forth and began to rebuke them, and to teach them the words which he had heard from the mouth of Ammon; and as many as heard his words believed, and were converted unto the Lord.

- 32 Men det var mange blant dem som ikke ville lytte til hans ord, derfor gikk de sin vei.
- 33 Og det skjedde at da Ammon sto opp, betjente han dem også, og det samme gjorde alle Lamonis tjenere. Og alle forkynte de det samme for folket, at deres hjerter var blitt forandret og at de ikke lenger hadde noe ønske om å gjøre ondt.
- 34 Og se, mange fortalte folket at de hadde sett engler og hadde talt med dem, og slik hadde de fortalt dem om Gud og hans rettferdighet.
- 35 Og det skjedde at det var mange som trodde på deres ord, og alle som trodde, ble døpt. Og de ble et rettferdig folk, og de opprettet en menighet der.
- 36 Og slik begynte Herrens verk blant lamanittene, og derfor begynte Herren å utøse sin Ånd over dem, og vi ser at hans arm er rakt ut til alle mennesker som vil omvende seg og tro på hans navn.

But there were many among them who would not hear his words; therefore they went their way.

And it came to pass that when Ammon arose he also administered unto them, and also did all the servants of Lamoni; and they did all declare unto the people the selfsame thing—that their hearts had been changed; that they had no more desire to do evil.

And behold, many did declare unto the people that they had seen angels and had conversed with them; and thus they had told them things of God, and of his righteousness.

And it came to pass that there were many that did believe in their words; and as many as did believe were baptized; and they became a righteous people, and they did establish a church among them.

And thus the work of the Lord did commence among the Lamanites; thus the Lord did begin to pour out his Spirit upon them; and we see that his arm is extended to all people who will repent and believe on his name.

Alma 20

- 1 Og det skjedde at da de hadde opprettet en menighet i landet, ville kong Lamoni at Ammon skulle bli med ham til Nephis land så han kunne vise ham frem for sin far.
- 2 Og Herrens røst kom til Ammon og sa: Du skal ikke dra opp til Nephis land, for se, kongen vil stå deg etter livet. Men du skal dra til Middonis land, for se, din bror, Aaron, og likeledes Muloki og Ammah er i fengsel.
- 3 Nå skjedde det at da Ammon hørte dette, sa han til Lamoni: Se, min bror og mine medbrødre er i fengsel i Middoni, og jeg drar for å befri dem.
- 4 Nå sa Lamoni til Ammon: Jeg vet at i Herrens styrke kan du gjøre alle ting, men se, jeg vil bli med deg til Middonis land, for kongen over Middonis land, hvis navn er Antiomno, er en venn av meg. Derfor drar jeg til Middonis land så jeg kan legge inn et godt ord hos landets konge, og han vil slippe dine brødre ut av fengselet. Da sa Lamoni til ham: Hvem fortalte deg at dine brødre var i fengsel?
- 5 Og Ammon sa til ham: Ingen unntatt Gud har fortalt meg det, og han sa til meg: Gå og befri dine brødre, for de er i fengsel i Middonis land.
- 6 Da nå Lamoni hørte dette, lot han sine tjenere gjøre klar sine hester og sine vogner.
- 7 Og han sa til Ammon: Kom, jeg vil bli med deg ned til Middonis land, og der vil jeg be kongen inntrengende om å slippe dine brødre ut av fengselet.
- 8 Og det skjedde at mens Ammon og Lamoni var på vei dit, møtte de Lamonis far, som var konge over hele landet.
- 9 Og se, Lamonis far sa til ham: Hvorfor kom du ikke til festen på den store dag da jeg holdt gjestebud for mine sønner og for mitt folk?
- 10 Og han sa også: Hvor skal du hen med denne nephitt som er et av barna til en løgner?
- 11 Og det skjedde at Lamoni fortalte ham hvor han skulle dra, for han var redd for å fornærme ham.

Alma 20

And it came to pass that when they had established a church in that land, that king Lamoni desired that Ammon should go with him to the land of Nephi, that he might show him unto his father.

And the voice of the Lord came to Ammon, saying: Thou shalt not go up to the land of Nephi, for behold, the king will seek thy life; but thou shalt go to the land of Middoni; for behold, thy brother Aaron, and also Muloki and Ammah are in prison.

Now it came to pass that when Ammon had heard this, he said unto Lamoni: Behold, my brother and brethren are in prison at Middoni, and I go that I may deliver them.

Now Lamoni said unto Ammon: I know, in the strength of the Lord thou canst do all things. But behold, I will go with thee to the land of Middoni; for the king of the land of Middoni, whose name is Antiomno, is a friend unto me; therefore I go to the land of Middoni, that I may flatter the king of the land, and he will cast thy brethren out of prison. Now Lamoni said unto him: Who told thee that thy brethren were in prison?

And Ammon said unto him: No one hath told me, save it be God; and he said unto me—Go and deliver thy brethren, for they are in prison in the land of Middoni.

Now when Lamoni had heard this he caused that his servants should make ready his horses and his chariots.

And he said unto Ammon: Come, I will go with thee down to the land of Middoni, and there I will plead with the king that he will cast thy brethren out of prison.

And it came to pass that as Ammon and Lamoni were journeying thither, they met the father of Lamoni, who was king over all the land.

And behold, the father of Lamoni said unto him: Why did ye not come to the feast on that great day when I made a feast unto my sons, and unto my people?

And he also said: Whither art thou going with this Nephite, who is one of the children of a liar?

And it came to pass that Lamoni rehearsed unto him whither he was going, for he feared to offend him.

12 Og han fortalte ham også alt om hvorfor han ble i sitt eget rike og ikke kom til sin far og til gjestebudet som han hadde gjort istand.

13 Og nå, da Lamoni hadde fortalt ham alt dette, se, til hans store forbauselse ble hans far sint på ham og sa: Lamoni, du drar for å befri disse nephittene som er sønner av en løgner. Se, han røvet våre fedre, og nå er også hans barn kommet iblant oss så de ved sin snedighet og sine løgner kan bedra oss, så de igjen kan ta fra oss vår eiendom.

14 Nå befalte Lamonis far ham at han skulle drepe Ammon med sverdet, og han befalte ham også at han ikke skulle dra til Middonis land, men at han skulle bli med ham tilbake til Ismaels land.

15 Men Lamoni sa til ham: Jeg vil ikke drepe Ammon, heller ikke vil jeg vende tilbake til Ismaels land, men jeg drar til Middonis land så jeg kan befri Ammons brødre, for jeg vet at de er rettferdige menn og hellige profeter av den sanne Gud.

16 Da nå hans far hørte disse ord, ble han sint på ham, og han trakk sverdet for å slå ham til jorden.

17 Men Ammon gikk frem og sa til ham: Se, du skal ikke slå din sønn ihjel. Likevel ville det være bedre at han falt enn at du skulle falle, for se, han har omvendt seg fra sine synder. Men hvis du skulle falle i denne stund i din vrede, kunne din sjel ikke bli frelst.

18 Og videre er det nødvendig for deg å vise tilbakeholdenhet, for hvis du skulle drepe din sønn, han som er en uskyldig mann, ville hans blod rope hevn over deg fra jorden til Herren hans Gud, og kanskje ville du miste din sjel.

19 Da Ammon hadde sagt disse ord til ham, svarte han ham og sa: Jeg vet at om jeg skulle drepe min sønn, ville jeg utgyte uskyldig blod, for det er du som har forsøkt å ødelegge ham.

20 Og han rakte ut sin hånd for å drepe Ammon, men Ammon parerte hans hugg og slo til armen hans så han ikke kunne bruke den.

And he also told him all the cause of his tarrying in his own kingdom, that he did not go unto his father to the feast which he had prepared.

And now when Lamoni had rehearsed unto him all these things, behold, to his astonishment, his father was angry with him, and said: Lamoni, thou art going to deliver these Nephites, who are sons of a liar. Behold, he robbed our fathers; and now his children are also come amongst us that they may, by their cunning and their lyings, deceive us, that they again may rob us of our property.

Now the father of Lamoni commanded him that he should slay Ammon with the sword. And he also commanded him that he should not go to the land of Middoni, but that he should return with him to the land of Ishmael.

But Lamoni said unto him: I will not slay Ammon, neither will I return to the land of Ishmael, but I go to the land of Middoni that I may release the brethren of Ammon, for I know that they are just men and holy prophets of the true God.

Now when his father had heard these words, he was angry with him, and he drew his sword that he might smite him to the earth.

But Ammon stood forth and said unto him: Behold, thou shalt not slay thy son; nevertheless, it were better that he should fall than thee, for behold, he has repented of his sins; but if thou shouldst fall at this time, in thine anger, thy soul could not be saved.

And again, it is expedient that thou shouldst forbear; for if thou shouldst slay thy son, he being an innocent man, his blood would cry from the ground to the Lord his God, for vengeance to come upon thee; and perhaps thou wouldst lose thy soul.

Now when Ammon had said these words unto him, he answered him, saying: I know that if I should slay my son, that I should shed innocent blood; for it is thou that hast sought to destroy him.

And he stretched forth his hand to slay Ammon. But Ammon withstood his blows, and also smote his arm that he could not use it.

21 Da nå kongen forsto at Ammon kunne drepe ham, ba han Ammon inntrengende om å spare hans liv.

22 Men Ammon løftet sverdet og sa til ham: Se, jeg vil slå deg ihjel hvis du ikke lover meg å slippe mine brødre ut av fengselet.

23 Kongen, som nå ble redd for å miste livet, sa: Hvis du vil spare meg, vil jeg gi deg hva som helst du ber om, ja, til og med halvparten av riket.

24 Da Ammon så at han hadde påvirket den gamle kongen etter sitt ønske, sa han til ham: Hvis du vil la mine brødre få slippe ut av fengselet og også la Lamoni få beholde sitt rike, og du ikke vil være misfornøyd med ham, men vil la ham få handle etter sitt eget ønske og som han selv synes i alt, da vil jeg spare deg, ellers vil jeg slå deg til jorden.

25 Da nå Ammon hadde sagt disse ord, begynte kongen å fryde seg fordi hans liv var blitt spart.

26 Og da han så at Ammon ikke hadde noe ønske om å drepe ham, og da han også så den store kjærlighet han hadde til hans sønn Lamoni, ble han overmåte forundret og sa: Fordi du ikke har ønsket annet enn at jeg løslater dine brødre og lar min sønn Lamoni få beholde sitt rike, se, da lover jeg deg at min sønn kan få beholde sitt rike fra nå av og for evig, og jeg vil ikke mer regjere over ham.

27 Og jeg lover deg også at dine brødre skal slippes ut av fengselet, og du og dine brødre er velkommen til meg i mitt rike, for jeg vil meget gjerne snakke med deg. For kongen var storlig forbauset over de ord som han hadde uttalt, og også over de ord som var blitt uttalt av hans sønn Lamoni, derfor ønsket han å lære dem.

28 Og det skjedde at Ammon og Lamoni fortsatte sin reise til Middonis land. Og Lamoni fant nåde for landets konges øyne, derfor ble Ammons brødre sluppet ut av fengselet.

Now when the king saw that Ammon could slay him, he began to plead with Ammon that he would spare his life.

But Ammon raised his sword, and said unto him: Behold, I will smite thee except thou wilt grant unto me that my brethren may be cast out of prison.

Now the king, fearing he should lose his life, said: If thou wilt spare me I will grant unto thee whatsoever thou wilt ask, even to half of the kingdom.

Now when Ammon saw that he had wrought upon the old king according to his desire, he said unto him: If thou wilt grant that my brethren may be cast out of prison, and also that Lamoni may retain his kingdom, and that ye be not displeased with him, but grant that he may do according to his own desires in whatsoever thing he thinketh, then will I spare thee; otherwise I will smite thee to the earth.

Now when Ammon had said these words, the king began to rejoice because of his life.

And when he saw that Ammon had no desire to destroy him, and when he also saw the great love he had for his son Lamoni, he was astonished exceedingly, and said: Because this is all that thou hast desired, that I would release thy brethren, and suffer that my son Lamoni should retain his kingdom, behold, I will grant unto you that my son may retain his kingdom from this time and forever; and I will govern him no more—

And I will also grant unto thee that thy brethren may be cast out of prison, and thou and thy brethren may come unto me, in my kingdom; for I shall greatly desire to see thee. For the king was greatly astonished at the words which he had spoken, and also at the words which had been spoken by his son Lamoni, therefore he was desirous to learn them.

And it came to pass that Ammon and Lamoni proceeded on their journey towards the land of Middoni. And Lamoni found favor in the eyes of the king of the land; therefore the brethren of Ammon were brought forth out of prison.

29 Og da Ammon fikk se dem, ble han meget bedrøvet, for se, de var nakne, og huden hadde dype merker etter å ha vært bundet med sterke rep. Og de hadde også lidd sult, tørst og alle slags plager, men likevel var de tålmodige i alle sine lidelser.

30 Og slik gikk det til at det ble deres lodd å falle i hendene på et mer forherdet og mer hårdnakket folk, derfor ville de ikke lytte til deres ord, og de hadde kastet dem ut og hadde slått dem og hadde jaget dem fra hus til hus og fra sted til sted helt til de kom til Middonis land, og der ble de tatt og kastet i fengsel og bundet med sterke rep og holdt fengslet i mange dager, og de ble befridd av Lamoni og Ammon.

And when Ammon did meet them he was exceedingly sorrowful, for behold they were naked, and their skins were worn exceedingly because of being bound with strong cords. And they also had suffered hunger, thirst, and all kinds of afflictions; nevertheless they were patient in all their sufferings.

And, as it happened, it was their lot to have fallen into the hands of a more hardened and a more stiff-necked people; therefore they would not hearken unto their words, and they had cast them out, and had smitten them, and had driven them from house to house, and from place to place, even until they had arrived in the land of Middoni; and there they were taken and cast into prison, and bound with strong cords, and kept in prison for many days, and were delivered by Lamoni and Ammon.

En beretning om Aaron, Muloki og deres medbrødre som forkynner for lamanittene.

Alma 21

- 1 Da nå Ammon og hans medbrødre skilte lag ved grensen til lamanittenes land, dro Aaron til det land som av lamanittene ble kalt Jerusalem, for det var oppkalt etter deres fedres fødeland, og det lå langt borte og grenset til Mormons land.
- 2 Nå hadde lamanittene, amalekittene og Amulons folk bygget en stor by som ble kalt Jerusalem.
- 3 Nå var lamanittene i seg selv meget forherdet, men amalekittene og amulonittene var enda hårdere. Derfor fikk de lamanittene til å forherde sine hjerter og tilta i ugudelighet og i avskyelighet.
- 4 Og det skjedde at Aaron kom til byen Jerusalem og begynte først å forkynne for amalekittene. Og han begynte å forkynne for dem i deres synagoger, for de hadde bygget synagoger etter nehorenes orden, for mange av amalekittene og amulonittene tilhørte nehorenes orden.
- 5 Og Aaron kom inn i en av deres synagoger for å tale til folket, og mens han talte til dem, se, da reiste en amalekitt seg, begynte å diskutere heftig med ham og sa: Hva er det du har vitnet om? Har du sett en engel? Hvorfor viser ikke engler seg for oss? Se, er ikke dette folk like godt som ditt folk?
- 6 Du sier også at hvis vi ikke omvender oss, skal vi gå til grunne. Hvordan kjenner du våre hjerters tanker og hensikter? Hvordan vet du at vi trenger å omvende oss? Hvordan vet du at vi ikke er et rettferdig folk? Se, vi har bygget helligdommer, og vi kommer sammen for å tilbe Gud. Vi tror at Gud vil frelse alle mennesker.
- 7 Da sa Aaron til ham: Tror du at Guds Sønn skal komme og forløse menneskene fra deres synder?

An account of the preaching of Aaron, and Muloki, and their brethren, to the Lamanites.

Alma 21

Now when Ammon and his brethren separated themselves in the borders of the land of the Lamanites, behold Aaron took his journey towards the land which was called by the Lamanites, Jerusalem, calling it after the land of their fathers' nativity; and it was away joining the borders of Mormon.

Now the Lamanites and the Amalekites and the people of Amulon had built a great city, which was called Jerusalem.

Now the Lamanites of themselves were sufficiently hardened, but the Amalekites and the Amulonites were still harder; therefore they did cause the Lamanites that they should harden their hearts, that they should wax strong in wickedness and their abominations.

And it came to pass that Aaron came to the city of Jerusalem, and first began to preach to the Amalekites. And he began to preach to them in their synagogues, for they had built synagogues after the order of the Nehors; for many of the Amalekites and the Amulonites were after the order of the Nehors.

Therefore, as Aaron entered into one of their synagogues to preach unto the people, and as he was speaking unto them, behold there arose an Amalekite and began to contend with him, saying: What is that thou hast testified? Hast thou seen an angel? Why do not angels appear unto us? Behold are not this people as good as thy people?

Thou also sayest, except we repent we shall perish. How knowest thou the thought and intent of our hearts? How knowest thou that we have cause to repent? How knowest thou that we are not a righteous people? Behold, we have built sanctuaries, and we do assemble ourselves together to worship God. We do believe that God will save all men.

Now Aaron said unto him: Believest thou that the Son of God shall come to redeem mankind from their sins?

8 Og mannen sa til ham: Vi tror ikke at du vet noe slikt. Vi tror ikke på disse tåpelige tradisjoner. Vi tror ikke du vet hva som skal skje, heller ikke tror vi at dine fedre, og heller ikke våre fedre, visste noe om de ting de talte om, om det som skal skje.

9 Da begynte Aaron å forklare for dem hva Skriftene sier om Kristi komme og også om de dødes oppstandelse, og at menneskene ikke kunne bli forløst uten ved Kristi død og lidelse og forsoningen ved hans blod.

10 Og det skjedde at da han begynte å forklare dette for dem, ble de sinte på ham og begynte å gjøre narr av ham, og de ville ikke lytte til de ord han talte.

11 Derfor, da han forsto at de ikke ville lytte til hans ord, forlot han deres synagoge og kom til en landsby som ble kalt Ani-Anti, og der fant han Muloki som forkynte ordet for dem og også Ammah og hans medbrødre. Og de diskuterte heftig med mange om ordet.

12 Og det skjedde at de forsto at folket ville forherde sine hjerter, derfor dro de videre og kom til Middonis land. Og de forkynte ordet for mange, men det var få som trodde på det de lærte.

13 Ikke desto mindre ble Aaron og noen av hans medbrødre tatt og kastet i fengsel, og resten flyktet ut av Middonis land til områdene omkring.

14 Og de som ble kastet i fengsel, led meget, og de ble befridd av Lamoni og Ammon, og de fikk mat og klær.

15 Og de dro ut igjen for å forkynne ordet. Og slik ble de første gang befridd fra fengselet, og slik var deres lidelser.

16 Og de gikk hvor som helst de ble ledet av Herrens Ånd og forkynte Guds ord i alle amalekittenes synagoger eller i alle lamanittenes forsamlinger hvor de kunne få adgang.

And the man said unto him: We do not believe that thou knowest any such thing. We do not believe in these foolish traditions. We do not believe that thou knowest of things to come, neither do we believe that thy fathers and also that our fathers did know concerning the things which they spake, of that which is to come.

Now Aaron began to open the scriptures unto them concerning the coming of Christ, and also concerning the resurrection of the dead, and that there could be no redemption for mankind save it were through the death and sufferings of Christ, and the atonement of his blood.

And it came to pass as he began to expound these things unto them they were angry with him, and began to mock him; and they would not hear the words which he spake.

Therefore, when he saw that they would not hear his words, he departed out of their synagogue, and came over to a village which was called Ani-Anti, and there he found Muloki preaching the word unto them; and also Ammah and his brethren. And they contended with many about the word.

And it came to pass that they saw that the people would harden their hearts, therefore they departed and came over into the land of Middoni. And they did preach the word unto many, and few believed on the words which they taught.

Nevertheless, Aaron and a certain number of his brethren were taken and cast into prison, and the remainder of them fled out of the land of Middoni unto the regions round about.

And those who were cast into prison suffered many things, and they were delivered by the hand of Lamoni and Ammon, and they were fed and clothed.

And they went forth again to declare the word, and thus they were delivered for the first time out of prison; and thus they had suffered.

And they went forth whithersoever they were led by the Spirit of the Lord, preaching the word of God in every synagogue of the Amalekites, or in every assembly of the Lamanites where they could be admitted.

- 17 Og det skjedde at Herren begynte å velsigne dem så de bragte mange til kunnskap om sannheten, ja, de overbeviste mange om deres synder og om deres fedres tradisjoner som ikke var riktige.
- 18 Og det skjedde at Ammon og Lamoni vendte tilbake fra Middonis land til Ismaels land, som var deres arve-land.
- 19 Og kong Lamoni ville ikke tillate at Ammon skulle tjene ham eller være hans tjener.
- 20 Men han sørget for at det ble bygget synagoger i Ismaels land, og han sørget for at hans folk, eller det folk han regjerte over, skulle samles.
- 21 Og han frydet seg over dem og lærte dem mange ting. Og han fortalte dem også at de var et folk som var underlagt ham, og at de var et fritt folk og var fri for hans fars, kongens, undertrykkelse da hans far hadde latt ham få regjere over folket som var i Ismaels land og i hele landet omkring.
- 22 Og han fortalte dem også at de fritt kunne dyrke Herren sin Gud etter eget ønske og på et hvilket som helst sted de befant seg, bare det lå i det land som kong Lamoni regjerte over.
- 23 Og Ammon forkynte for kong Lamonis folk, og det skjedde at han lærte dem alle ting om det som angår rettferdighet. Og han formante dem daglig med all flid, og de ga akt på hans ord, og de var ivrige etter å holde Guds bud.
- And it came to pass that the Lord began to bless them, insomuch that they brought many to the knowledge of the truth; yea, they did convince many of their sins, and of the traditions of their fathers, which were not correct.
- And it came to pass that Ammon and Lamoni returned from the land of Middoni to the land of Ishmael, which was the land of their inheritance.
- And king Lamoni would not suffer that Ammon should serve him, or be his servant.
- But he caused that there should be synagogues built in the land of Ishmael; and he caused that his people, or the people who were under his reign, should assemble themselves together.
- And he did rejoice over them, and he did teach them many things. And he did also declare unto them that they were a people who were under him, and that they were a free people, that they were free from the oppressions of the king, his father; for that his father had granted unto him that he might reign over the people who were in the land of Ishmael, and in all the land round about.
- And he also declared unto them that they might have the liberty of worshiping the Lord their God according to their desires, in whatsoever place they were in, if it were in the land which was under the reign of king Lamoni.
- And Ammon did preach unto the people of king Lamoni; and it came to pass that he did teach them all things concerning things pertaining to righteousness. And he did exhort them daily, with all diligence; and they gave heed unto his word, and they were zealous for keeping the commandments of God.

Alma 22

1 Mens Ammon stadig underviste Lamoni folk, vil vi vende tilbake til beretningen om Aaron og hans medbrødre, for etter at han hadde forlatt Middoni land, ble han ledet av Ånden til Nephi land, ja, til kongens hus, til ham som var konge over hele landet unntatt over Ismaels land, og han var Lamoni far.

2 Og det skjedde at han gikk inn til ham i kongens slott sammen med sine medbrødre og bøyde seg for kongen og sa til ham: Se, O konge, vi er Ammons medbrødre som du har fridd ut av fengselet.

3 Og nå, O konge, hvis du vil spare våre liv, vil vi være dine tjenere. Og kongen sa til dem: Stå opp, for jeg vil skjenke dere livet, og jeg vil ikke la dere være mine tjenere, men jeg forlanger at dere skal undervise meg, for jeg har vært litt urolig til sinns på grunn av din bror Ammons edelmodighet og store ord, og jeg ønsker å vite hvorfor han ikke kom hit opp fra Middoni sammen med deg.

4 Og Aaron sa til kongen: Se, Herrens Ånd har ledet ham en annen vei, han har dratt til Ismaels land for å undervise Lamoni folk.

5 Da sa kongen til dem: Hva betyr det dere har sagt om Herrens Ånd? Se, dette er det som gjør meg urolig.

6 Og videre, hva betyr det Ammon sa: Hvis dere vil omvende dere, skal dere bli frelst, og hvis dere ikke vil omvende dere, skal dere bli vist bort på den siste dag?

7 Og Aaron svarte ham og sa til ham: Tror du at det finnes en Gud? Og kongen sa: Jeg vet at amalekittene sier at det finnes en Gud, og jeg har latt dem få bygge helligdommer slik at de kan komme sammen for å tilbe ham. Og hvis du nå sier at det finnes en Gud, se, da vil jeg tro.

8 Og nå, da Aaron hørte dette, begynte han å fryde seg i sitt hjerte, og han sa: Se, like sikkert som du lever, O konge, så finnes det en Gud.

9 Og kongen sa: Er Gud Den Store Ånd som førte våre fedre ut av Jerusalems land?

Alma 22

Now, as Ammon was thus teaching the people of Lamoni continually, we will return to the account of Aaron and his brethren; for after he departed from the land of Middoni he was led by the Spirit to the land of Nephi, even to the house of the king which was over all the land save it were the land of Ishmael; and he was the father of Lamoni.

And it came to pass that he went in unto him into the king's palace, with his brethren, and bowed himself before the king, and said unto him: Behold, O king, we are the brethren of Ammon, whom thou hast delivered out of prison.

And now, O king, if thou wilt spare our lives, we will be thy servants. And the king said unto them: Arise, for I will grant unto you your lives, and I will not suffer that ye shall be my servants; but I will insist that ye shall administer unto me; for I have been somewhat troubled in mind because of the generosity and the greatness of the words of thy brother Ammon; and I desire to know the cause why he has not come up out of Middoni with thee.

And Aaron said unto the king: Behold, the Spirit of the Lord has called him another way; he has gone to the land of Ishmael, to teach the people of Lamoni.

Now the king said unto them: What is this that ye have said concerning the Spirit of the Lord? Behold, this is the thing which doth trouble me.

And also, what is this that Ammon said—If ye will repent ye shall be saved, and if ye will not repent, ye shall be cast off at the last day?

And Aaron answered him and said unto him: Believest thou that there is a God? And the king said: I know that the Amalekites say that there is a God, and I have granted unto them that they should build sanctuaries, that they may assemble themselves together to worship him. And if now thou sayest there is a God, behold I will believe.

And now when Aaron heard this, his heart began to rejoice, and he said: Behold, assuredly as thou livest, O king, there is a God.

And the king said: Is God that Great Spirit that brought our fathers out of the land of Jerusalem?

10 Og Aaron sa til ham: Ja, han er denne Store Ånd, og han skapte alle ting, både i himmelen og på jorden. Tror du dette?

11 Og han sa: Ja, jeg tror at Den Store Ånd skapte alle ting, og jeg ønsker at du skal fortelle meg om alle disse ting, og jeg vil tro dine ord.

12 Og det skjedde at da Aaron forsto at kongen ville tro hans ord, begynte han fra Adams skapelse idet han leste Skriftene for kongen – hvordan Gud skapte mennesket i sitt eget bilde, og at Gud ga ham befalinger, og at mennesket hadde falt på grunn av overtredelse.

13 Og Aaron utla Skriftene for ham fra Adams skapelse, forklarte menneskets fall tydelig for ham, og deres kjødelige tilstand og også forløsningsplanen som var beredt fra verdens grunnvoll ble lagt, gjennom Kristus, for alle som ville tro på hans navn.

14 Og fordi mennesket hadde falt, kunne de ikke selv gjøre seg fortjent til noe, men Kristi lidelse og død soner for deres synder gjennom tro og omvendelse og så videre, og at han bryter dødens bånd så graven ikke skal ha noen seier og at dødens brodd skulle bli oppslukt i herlighetens håp. Og Aaron forklarte alle disse ting for kongen.

15 Og det skjedde at etter at Aaron hadde forklart disse ting for ham, sa kongen: Hva skal jeg gjøre så jeg kan få dette evige liv som du har talt om? Ja, hva skal jeg gjøre så jeg kan bli født av Gud og få denne ugudelige ånd revet ut av mitt bryst og motta hans Ånd, så jeg kan bli fylt med glede så jeg ikke blir forkastet på den siste dag? Se, sa han, jeg vil gi alt jeg eier, ja, jeg vil gi fra meg mitt rike så jeg kan få del i denne store glede.

16 Men Aaron sa til ham: Hvis du ønsker dette, hvis du vil bøye deg ned for Gud, ja, hvis du vil omvende deg fra alle dine synder og vil bøye deg ned for Gud og påkalle hans navn i tro, og ha tro på at du skal få, da skal du få det håp som du ønsker.

17 Og det skjedde at da Aaron hadde sagt disse ord, falt kongen ned på sine knær for Herren, ja, han la seg ned på jorden, ropte høyt og sa:

And Aaron said unto him: Yea, he is that Great Spirit, and he created all things both in heaven and in earth. Believest thou this?

And he said: Yea, I believe that the Great Spirit created all things, and I desire that ye should tell me concerning all these things, and I will believe thy words.

And it came to pass that when Aaron saw that the king would believe his words, he began from the creation of Adam, reading the scriptures unto the king—how God created man after his own image, and that God gave him commandments, and that because of transgression, man had fallen.

And Aaron did expound unto him the scriptures from the creation of Adam, laying the fall of man before him, and their carnal state and also the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world, through Christ, for all whosoever would believe on his name.

And since man had fallen he could not merit anything of himself; but the sufferings and death of Christ atone for their sins, through faith and repentance, and so forth; and that he breaketh the bands of death, that the grave shall have no victory, and that the sting of death should be swallowed up in the hopes of glory; and Aaron did expound all these things unto the king.

And it came to pass that after Aaron had expounded these things unto him, the king said: What shall I do that I may have this eternal life of which thou hast spoken? Yea, what shall I do that I may be born of God, having this wicked spirit rooted out of my breast, and receive his Spirit, that I may be filled with joy, that I may not be cast off at the last day? Behold, said he, I will give up all that I possess, yea, I will forsake my kingdom, that I may receive this great joy.

But Aaron said unto him: If thou desirest this thing, if thou wilt bow down before God, yea, if thou wilt repent of all thy sins, and will bow down before God, and call on his name in faith, believing that ye shall receive, then shalt thou receive the hope which thou desirest.

And it came to pass that when Aaron had said these words, the king did bow down before the Lord, upon his knees; yea, even he did prostrate himself upon the earth, and cried mightily, saying:

18 O Gud, Aaron har fortalt meg at det finnes en Gud, og hvis det finnes en Gud – og hvis du er Gud – vil du gi deg til kjenne for meg, og jeg vil forsake alle mine synder for å kjenne deg, så jeg kan bli oppreist fra de døde og bli frelst på den siste dag. Og da kongen hadde sagt disse ord, falt han om som om han var død.

19 Og det skjedde at hans tjenere løp og fortalte dronningen alt som hadde hendt kongen. Og hun kom inn til kongen, og da hun så ham ligge som om han var død, og også at Aaron og hans medbrødre sto som om de hadde forårsaket hans fall, ble hun sint på dem og befalte at hennes tjenere, eller kongens tjenere, skulle gripe dem og slå dem ihjel.

20 Nå hadde tjenerne sett hva årsaken var til at kongen falt om, derfor våget de ikke å legge hånd på Aaron og hans medbrødre, og de bønnfalt dronningen og sa: Hvorfor befaler du oss å slå disse menn ihjel når én av dem i virkeligheten er mektigere enn oss alle? Derfor kommer vi til å falle for dem.

21 Men da dronningen så tjenernes redsel, begynte hun også å frykte svært meget for at noe ondt skulle ramme henne. Og hun befalte sine tjenere at de skulle gå og sammenkalle folket så de kunne slå Aaron og hans medbrødre ihjel.

22 Men da nå Aaron forsto hva dronningen bestemte seg for, og han også visste hvor hårdhjertet folket var, ble han redd for at en folkemengde skulle komme sammen, og at det ville bli stor strid og uro blant dem. Derfor rakte han ut sin hånd og reiste kongen opp fra jorden og sa til ham: Stå! Og han sto på sine ben og fikk sin styrke tilbake.

23 Nå ble dette gjort i nærvær av dronningen og mange av tjenerne. Og da de så det, ble de storlig forundret og begynte å bli redde. Og kongen sto frem og begynte å tale til dem. Og han talte slik til dem at hele hans hus ble omvendt til Herren.

24 Nå hadde en stor folkemengde kommet sammen på dronningens befaling, og det begynte å bli mye knurring blant dem på grunn av Aaron og hans medbrødre.

O God, Aaron hath told me that there is a God; and if there is a God, and if thou art God, wilt thou make thyself known unto me, and I will give away all my sins to know thee, and that I may be raised from the dead, and be saved at the last day. And now when the king had said these words, he was struck as if he were dead.

And it came to pass that his servants ran and told the queen all that had happened unto the king. And she came in unto the king; and when she saw him lay as if he were dead, and also Aaron and his brethren standing as though they had been the cause of his fall, she was angry with them, and commanded that her servants, or the servants of the king, should take them and slay them.

Now the servants had seen the cause of the king's fall, therefore they durst not lay their hands on Aaron and his brethren; and they pled with the queen saying: Why commandest thou that we should slay these men, when behold one of them is mightier than us all? Therefore we shall fall before them.

Now when the queen saw the fear of the servants she also began to fear exceedingly, lest there should some evil come upon her. And she commanded her servants that they should go and call the people, that they might slay Aaron and his brethren.

Now when Aaron saw the determination of the queen, he, also knowing the hardness of the hearts of the people, feared lest that a multitude should assemble themselves together, and there should be a great contention and a disturbance among them; therefore he put forth his hand and raised the king from the earth, and said unto him: Stand. And he stood upon his feet, receiving his strength.

Now this was done in the presence of the queen and many of the servants. And when they saw it they greatly marveled, and began to fear. And the king stood forth, and began to minister unto them. And he did minister unto them, insomuch that his whole household were converted unto the Lord.

Now there was a multitude gathered together because of the commandment of the queen, and there began to be great murmurings among them because of Aaron and his brethren.

25 Men kongen gikk frem og betjente dem. Og de ble fredelig stemt overfor Aaron og dem som var med ham.

26 Og det skjedde at da kongen så at folket var blitt fredelig stemt, ba han Aaron og hans medbrødre at de skulle stå frem midt i forsamlingen og at de skulle forkynde ordet til dem.

27 Og det skjedde at kongen sendte ut en kunngjøring over hele landet blant hele folket som var i hele hans land, som var i hele området omkring som strakte seg fra havet i øst til havet i vest, og som var adskilt fra Zarahemlas land av en smal stripe villmark, som strakte seg fra havet i øst til havet i vest, og langs havets bredd og villmarkens grenser som lå i nord ved Zarahemlas land, gjennom Mantis grenser ved elven Sidons utspring. Og elven Sidon rant fra øst mot vest. Og slik var lamanittene adskilt fra nephittene.

28 Nå oppholdt den mest dovne del av lamanittene seg i villmarken og bodde i telt. Og de var spredt gjennom villmarken mot vest i Nephis land, ja, og også vest for Zarahemlas land, som grenset ut mot havet, og mot vest i Nephis land på det sted som var deres fedres første arv, og slik dannet de et belte ut mot havet.

29 Og det var også mange lamanitter ut mot havet i øst, for dit hadde nephittene drevet dem. Og derfor var nephittene nesten omringet av lamanittene. Likevel hadde nephittene slått seg ned i alle de nordlige deler av landet som grenset til villmarken ved elven Sidons utspring – fra øst til vest og rundt omkring mot villmarken og mot nord – helt til de kom til det land som de kalte Overflod.

30 Og det grenset til det land som de kalte Ødemark, da det lå så langt mot nord at det gikk over i det land som hadde vært befolket og var blitt ødelagt. Deres ben har vi omtalt tidligere, og landet ble oppdaget av Zarahemlas folk, da det var på dette sted de først gikk i land.

But the king stood forth among them and administered unto them. And they were pacified towards Aaron and those who were with him.

And it came to pass that when the king saw that the people were pacified, he caused that Aaron and his brethren should stand forth in the midst of the multitude, and that they should preach the word unto them.

And it came to pass that the king sent a proclamation throughout all the land, amongst all his people who were in all his land, who were in all the regions round about, which was bordering even to the sea, on the east and on the west, and which was divided from the land of Zarahemla by a narrow strip of wilderness, which ran from the sea east even to the sea west, and round about on the borders of the seashore, and the borders of the wilderness which was on the north by the land of Zarahemla, through the borders of Manti, by the head of the river Sidon, running from the east towards the west—and thus were the Lamanites and the Nephites divided.

Now, the more idle part of the Lamanites lived in the wilderness, and dwelt in tents; and they were spread through the wilderness on the west, in the land of Nephi; yea, and also on the west of the land of Zarahemla, in the borders by the seashore, and on the west in the land of Nephi, in the place of their fathers' first inheritance, and thus bordering along by the seashore.

And also there were many Lamanites on the east by the seashore, whither the Nephites had driven them. And thus the Nephites were nearly surrounded by the Lamanites; nevertheless the Nephites had taken possession of all the northern parts of the land bordering on the wilderness, at the head of the river Sidon, from the east to the west, round about on the wilderness side; on the north, even until they came to the land which they called Bountiful.

And it bordered upon the land which they called Desolation, it being so far northward that it came into the land which had been peopled and been destroyed, of whose bones we have spoken, which was discovered by the people of Zarahemla, it being the place of their first landing.

- 31 Og derfra kom de opp og inn i villmarken i syd. Landet i nord ble derfor kalt Ødemark, og landet i syd ble kalt Overflod, for det var denne villmark som var full av alle slags ville dyr, noen av dem hadde kommet fra landet i nord for å finne mat.
- 32 Nå var det bare en strekning på en og en halv dagsreise for en nephitt, langs grensen mellom landene Overflod og Ødemark, fra havet i øst til havet i vest, og derfor var Nephis land og Zarahemlas land nesten omgitt av vann, for det var bare en smal landstripe mellom landet i nord og landet i syd.
- 33 Og det skjedde at nephittene hadde bosatt seg i landet Overflod, fra havet i øst til havet i vest, og slik hadde nephittene i sin visdom, med sine vakter og sine hærstyrker, stengt lamanittene inne i syd så de ikke lenger skulle slå seg ned i nord, så de ikke kunne oversvømme landet i nord.
- 34 Derfor kunne ikke lamanittene slå seg ned andre steder enn i Nephis land og i villmarken omkring. Nå var dette klokt av nephittene, for siden lamanittene var deres fiender, ville de ikke finne seg i å bli plaget av dem fra alle kanter, og dessuten ville de ha et land hvor de kunne søke tilflukt alt etter sine ønsker.
- 35 Og etter at jeg nå har sagt dette, vender jeg igjen tilbake til beretningen om Ammon og Aaron, Omner og Himni og deres medbrødre.

And they came from there up into the south wilderness. Thus the land on the northward was called Desolation, and the land on the southward was called Bountiful, it being the wilderness which is filled with all manner of wild animals of every kind, a part of which had come from the land northward for food.

And now, it was only the distance of a day and a half's journey for a Nephite, on the line Bountiful and the land Desolation, from the east to the west sea; and thus the land of Nephi and the land of Zarahemla were nearly surrounded by water, there being a small neck of land between the land northward and the land southward.

And it came to pass that the Nephites had inhabited the land Bountiful, even from the east unto the west sea, and thus the Nephites in their wisdom, with their guards and their armies, had hemmed in the Lamanites on the south, that thereby they should have no more possession on the north, that they might not overrun the land northward.

Therefore the Lamanites could have no more possessions only in the land of Nephi, and the wilderness round about. Now this was wisdom in the Nephites—as the Lamanites were an enemy to them, they would not suffer their afflictions on every hand, and also that they might have a country whither they might flee, according to their desires.

And now I, after having said this, return again to the account of Ammon and Aaron, Omner and Himni, and their brethren.

Alma 23

- 1 Se, nå skjedde det at lamanittenes konge lot en kunngjøring gå ut til hele folket om at de ikke skulle legge hånd på Ammon eller Aaron eller Omner eller Himni, heller ikke på noen av deres medbrødre som skulle dra ut for å forkynne Guds ord – uansett hvor de måtte befinne seg i noen del av landet.
- 2 Ja, han sendte en forordning ut blant dem om at de ikke skulle legge hånd på dem for å binde dem eller for å kaste dem i fengsel, heller ikke skulle de spytte på dem eller slå dem eller kaste dem ut av synagogene eller piske dem. Heller ikke skulle de kaste stener på dem, men de skulle ha fri adgang til deres hjem og også deres templer og deres helligdommer.
- 3 Og derfor kunne de dra ut og forkynne ordet ifølge sitt ønske, for kongen og hele hans hus var blitt omvendt til Herren. Derfor sendte han denne kunngjøringen ut til hele sitt folk overalt i landet, så Guds ord ikke skulle møte noen hindring, men så det kunne gå ut over hele landet, så hans folk kunne bli overbevist om sine fedres ugudelige tradisjoner og så de kunne bli overbevist om at de alle var brødre, og at de ikke burde myrde eller plyndre eller stjele eller bedrive hor eller begå noen slags ugudelighet.
- 4 Og nå skjedde det at da kongen hadde sendt denne kunngjøringen ut, at Aaron og hans medbrødre gikk fra by til by og fra det ene gudshuset til det andre og opprettet menigheter og innviet prester og lærere over hele landet blant lamanittene for å forkynne og for å undervise Guds ord blant dem. Og slik begynte de å ha stor fremgang.
- 5 Og tusener ble bragt til kunnskap om Herren, ja, tusener ble bragt til troen på nephittenes tradisjoner, og de ble undervist fra de opptegnelser og profetier som var overlevert like ned til den nåværende tid.

Alma 23

Behold, now it came to pass that the king of the Lamanites sent a proclamation among all his people, that they should not lay their hands on Ammon, or Aaron, or Omner, or Himni, nor either of their brethren who should go forth preaching the word of God, in whatsoever place they should be, in any part of their land.

Yea, he sent a decree among them, that they should not lay their hands on them to bind them, or to cast them into prison; neither should they spit upon them, nor smite them, nor cast them out of their synagogues, nor scourge them; neither should they cast stones at them, but that they should have free access to their houses, and also their temples, and their sanctuaries.

And thus they might go forth and preach the word according to their desires, for the king had been converted unto the Lord, and all his household; therefore he sent his proclamation throughout the land unto his people, that the word of God might have no obstruction, but that it might go forth throughout all the land, that his people might be convinced concerning the wicked traditions of their fathers, and that they might be convinced that they were all brethren, and that they ought not to murder, nor to plunder, nor to steal, nor to commit adultery, nor to commit any manner of wickedness.

And now it came to pass that when the king had sent forth this proclamation, that Aaron and his brethren went forth from city to city, and from one house of worship to another, establishing churches, and consecrating priests and teachers throughout the land among the Lamanites, to preach and to teach the word of God among them; and thus they began to have great success.

And thousands were brought to the knowledge of the Lord, yea, thousands were brought to believe in the traditions of the Nephites; and they were taught the records and prophecies which were handed down even to the present time.

6 Og like sikkert som Herren lever, like sikkert er det at alle som trodde – eller alle som ble bragt til kunnskap om sannheten gjennom Ammon og hans medbrøders forkynnelse ifølge åpenbaringsens og profetiens ånd og Guds kraft som utførte mirakler i dem – ja, jeg sier til dere at like sikkert som Herren lever, så mange av lamanittene som trodde på deres forkynnelse og ble omvendt til Herren, falt aldri fra.

7 For de ble et rettferdig folk, de la ned sine opprørsvåpen og kjempet ikke mer mot Gud, heller ikke mot noen av sine medbrødre.

8 Og dette er de som ble omvendt til Herren:

9 De av lamanittenes folk som var i Ismaels land,

10 og også de av lamanittenes folk som var i Middonis land,

11 og også de av lamanittenes folk som var i byen Nephi,

12 og også de av lamanittenes folk som var i Shiloms land og som var i Shemlons land og i byen Lemuel og i byen Shimnilom.

13 Og dette er navnene på de av lamanittenes byer som ble omvendt til Herren, og disse er de som la ned sine opprørsvåpen, ja, alle sine krigsvåpen, og de var alle lamanitter.

14 Og amalekittene ble ikke omvendt, unntatt én, heller ingen av amulonittene. Men de forherdet sine hjerter og også lamanittenes hjerter i den del av landet hvor de bodde, ja, og i alle deres landsbyer og alle deres byer.

15 Derfor har vi nevnt navnene på alle lamanittenes byer hvor de angret, kom til kunnskap om sannheten og ble omvendt.

And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.

For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.

Now, these are they who were converted unto the Lord:

The people of the Lamanites who were in the land of Ishmael;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Middoni;

And also of the people of the Lamanites who were in the city of Nephi;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Shilom, and who were in the land of Shemlon, and in the city of Lemuel, and in the city of Shimnilom.

And these are the names of the cities of the Lamanites which were converted unto the Lord; and these are they that laid down the weapons of their rebellion, yea, all their weapons of war; and they were all Lamanites.

And the Amalekites were not converted, save only one; neither were any of the Amulonites; but they did harden their hearts, and also the hearts of the Lamanites in that part of the land wheresoever they dwelt, yea, and all their villages and all their cities.

Therefore, we have named all the cities of the Lamanites in which they did repent and come to the knowledge of the truth, and were converted.

16 Og nå skjedde det at kongen og de som var omvendt, ønsket å få et navn så de kunne skilles ut fra sine brødre. Derfor rådførte kongen seg med Aaron og mange av deres prester om hvilket navn de skulle påta seg så de kunne skilles ut.

17 Og det skjedde at de kalte seg Anti-Nephi-Lehis folk. Og de ble kalt ved dette navn og ble ikke mer kalt lamanitter.

18 Og de begynte å bli et meget driftig folk, ja, og de var vennlige mot nephittene, derfor begynte de å ha forbindelse med dem, og Guds forbannelse fulgte dem ikke mer.

And now it came to pass that the king and those who were converted were desirous that they might have a name, that thereby they might be distinguished from their brethren; therefore the king consulted with Aaron and many of their priests, concerning the name that they should take upon them, that they might be distinguished.

And it came to pass that they called their names Anti-Nephi-Lehies; and they were called by this name and were no more called Lamanites.

And they began to be a very industrious people; yea, and they were friendly with the Nephites; therefore, they did open a correspondence with them, and the curse of God did no more follow them.

Alma 24

- 1 Og det skjedde at amalekittene og amulonittene og lamanittene som var i Amulons land og også i Helams land og som var i Jerusalems land, ja, i hele landet omkring, som ikke var blitt omvendt og ikke hadde påtatt seg navnet Anti-Nephi-Lehi, ble oppegget til vrede mot sine brødre av amalekittene og amulonittene.
- 2 Og deres hat til dem ble overmåte stort, ja, så stort at de begynte å gjøre opprør mot sin konge og ikke ville han skulle være deres konge. Derfor grep de til våpen mot Anti-Nephi-Lehis folk.
- 3 Nå overlot kongen riket til sin sønn og kalte ham Anti-Nephi-Lehi.
- 4 Og kongen døde samme år som lamanittene begynte å gjøre forberedelser til krig mot Guds folk.
- 5 Da Ammon og hans brødre og alle som var kommet opp sammen med ham, så at lamanittene gjorde forberedelser til å ødelegge sine brødre, dro de til Midians land, og der traff Ammon alle sine brødre. Og derfra kom de til Ismaels land for å rådføre seg med Lamoni og også med hans bror Anti-Nephi-Lehi om hva de skulle gjøre for å forsvare seg mot lamanittene.
- 6 Nå var det ikke en eneste sjel blant hele det folk som hadde blitt omvendt til Herren, som ville gripe til våpen mot sine brødre, nei, de ville ikke engang gjøre forberedelser til krig. Ja, også deres konge befalte dem at de ikke skulle gjøre det.
- 7 Nå er dette de ord som han sa til folket om saken: Jeg takker min Gud, mitt elskede folk, for at vår store Gud i sin godhet har sendt disse våre brødre, nephittene, til oss for å forkynne for oss og for å overbevise oss om våre ugudelige fedres tradisjoner.
- 8 Og se, jeg takker min store Gud for at han har gitt oss en del av sin Ånd for å bløtgjøre våre hjerter, så vi har kommet i forbindelse med disse brødre, nephittene.

Alma 24

And it came to pass that the Amalekites and the Amulonites and the Lamanites who were in the land of Amulon, and also in the land of Helam, and who were in the land of Jerusalem, and in fine, in all the land round about, who had not been converted and had not taken upon them the name of Anti-Nephi-Lehi, were stirred up by the Amalekites and by the Amulonites to anger against their brethren.

And their hatred became exceedingly sore against them, even insomuch that they began to rebel against their king, insomuch that they would not that he should be their king; therefore, they took up arms against the people of Anti-Nephi-Lehi.

Now the king conferred the kingdom upon his son, and he called his name Anti-Nephi-Lehi.

And the king died in that selfsame year that the Lamanites began to make preparations for war against the people of God.

Now when Ammon and his brethren and all those who had come up with him saw the preparations of the Lamanites to destroy their brethren, they came forth to the land of Midian, and there Ammon met all his brethren; and from thence they came to the land of Ishmael that they might hold a council with Lamoni and also with his brother Anti-Nephi-Lehi, what they should do to defend themselves against the Lamanites.

Now there was not one soul among all the people who had been converted unto the Lord that would take up arms against their brethren; nay, they would not even make any preparations for war; yea, and also their king commanded them that they should not.

Now, these are the words which he said unto the people concerning the matter: I thank my God, my beloved people, that our great God has in goodness sent these our brethren, the Nephites, unto us to preach unto us, and to convince us of the traditions of our wicked fathers.

And behold, I thank my great God that he has given us a portion of his Spirit to soften our hearts, that we have opened a correspondence with these brethren, the Nephites.

- 9 Og se, jeg takker også min Gud for at vi, ved å komme i forbindelse med dem, er blitt overbevist om våre synder og om de mange mord vi har begått.
- 10 Og jeg takker også min Gud, ja, min store Gud, for at han har gitt oss en mulighet så vi kunne omvende oss fra disse ting, og også for at han har tilgitt oss alle de mange synder og mord som vi har begått, og har tatt skylden bort fra våre hjerter ved sin Sønnns sonoffer.
- 11 Og se nå, mine brødre, ettersom alt vi kunne gjøre (da vi var de mest fortapte av alle mennesker), var å omvende oss fra alle våre synder og de mange mord som vi har begått, og få Gud til å ta dem bort fra våre hjerter, for alt vi kunne gjøre var å omvende oss tilstrekkelig for Gud så han kunne ta bort vår skamplott –
- 12 og nå, mine høyst elskede brødre, ettersom Gud har tatt bort vår skamplott og våre sverd er blitt blanke, så la oss aldri mer besudle våre sverd med våre brødres blod.
- 13 Se, jeg sier til dere: Nei, la oss holde våre sverd tilbake så de ikke blir besudlet med våre brødres blod. For om vi skulle besudle våre sverd igjen, kan de kanskje aldri mer vaskes rene ved vår store Guds Sønnns blod, som skal utgytes til soning for våre synder.
- 14 Og den store Gud har vist oss barmhjertighet og har gjort disse ting kjent for oss så vi ikke skulle forgå. Ja, og han har gjort disse ting kjent for oss på forhånd, fordi han elsker våre sjeler like høyt som han elsker våre barn. I sin barmhjertighet ser han derfor til oss ved sine engler, så frelsesplanen kunne bli gjort kjent for oss så vel som for kommende generasjoner.
- 15 Hvor barmhjertig er ikke vår Gud! Og se, ettersom dette har vært alt vi kunne gjøre for å få vår skamplott fjernet fra oss, og våre sverd er gjort blanke, så la oss gjemme dem bort så de kan holde seg blanke og være et vitnesbyrd for vår Gud på den siste dag, eller på den dag da vi skal føres frem og stå for ham for å bli dømt, om at vi ikke har besudlet våre sverd med våre brødres blod etter at han ga sitt ord til oss og derved har gjort oss rene.

And behold, I also thank my God, that by opening this correspondence we have been convinced of our sins, and of the many murders which we have committed.

And I also thank my God, yea, my great God, that he hath granted unto us that we might repent of these things, and also that he hath forgiven us of those our many sins and murders which we have committed, and taken away the guilt from our hearts, through the merits of his Son.

And now behold, my brethren, since it has been all that we could do (as we were the most lost of all mankind) to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain—

Now, my best beloved brethren, since God hath taken away our stains, and our swords have become bright, then let us stain our swords no more with the blood of our brethren.

Behold, I say unto you, Nay, let us retain our swords that they be not stained with the blood of our brethren; for perhaps, if we should stain our swords again they can no more be washed bright through the blood of the Son of our great God, which shall be shed for the atonement of our sins.

And the great God has had mercy on us, and made these things known unto us that we might not perish; yea, and he has made these things known unto us beforehand, because he loveth our souls as well as he loveth our children; therefore, in his mercy he doth visit us by his angels, that the plan of salvation might be made known unto us as well as unto future generations.

Oh, how merciful is our God! And now behold, since it has been as much as we could do to get our stains taken away from us, and our swords are made bright, let us hide them away that they may be kept bright, as a testimony to our God at the last day, or at the day that we shall be brought to stand before him to be judged, that we have not stained our swords in the blood of our brethren since he imparted his word unto us and has made us clean thereby.

16 Og nå, mine brødre, hvis våre brødre søker å ødelegge oss, se, da vil vi gjemme bort våre sverd, ja, vi vil grave dem dypt ned i jorden så de kan holde seg blanke og på den siste dag være et vitnesbyrd om at vi aldri har brukt dem. Og hvis våre brødre tar vårt liv, se, da skal vi gå til vår Gud og skal bli frelst.

17 Og nå skjedde det at da kongen hadde endt disse uttalelser og hele folket var forsamlet, tok de sine sverd og alle våpen som ble brukt til å utgyte menneskers blod, og de gravde dem dypt ned i jorden.

18 Og dette gjorde de da det etter deres mening var et vitnesbyrd for Gud og også for mennesker om at de aldri mer ville bruke våpen for å utgyte menneskers blod. Og dette gjorde de samtidig som de lovet og sluttet en pakt med Gud om at de heller ville ofre sitt eget liv enn å utgyte sine brødres blod, at de heller ville gi enn å ta fra en bror og heller arbeide hårdt med sine hender enn å tilbringe sine dager i dovenskap.

19 Og således ser vi at da disse lamanittene hadde fått tro og kunnskap om sannheten, var de standhaftige og ville heller lide døden enn å begå synd. Og således ser vi at de begravde sine våpen til fred, eller de begravde sine krigsvåpen for å ha fred.

20 Og det skjedde at deres brødre, lamanittene, gjorde forberedelser til krig og kom opp til Nephis land for å drepe kongen og innsette en annen i hans sted, og også for å rydde Anti-Nephi-Lehis folk ut av landet.

21 Da folket så at de kom imot dem, gikk de ut for å møte dem og la seg ned på jorden foran dem og begynte å påkalle Herrens navn. Og derfor lå de i denne stillingen da lamanittene angrep dem og begynte å drepe dem med sverdet.

22 Og uten å møte noen motstand drepte de ett tusen og fem av dem, og vi vet at de er velsignet, for de er gått bort for å bo hos sin Gud.

And now, my brethren, if our brethren seek to destroy us, behold, we will hide away our swords, yea, even we will bury them deep in the earth, that they may be kept bright, as a testimony that we have never used them, at the last day; and if our brethren destroy us, behold, we shall go to our God and shall be saved.

And now it came to pass that when the king had made an end of these sayings, and all the people were assembled together, they took their swords, and all the weapons which were used for the shedding of man's blood, and they did bury them up deep in the earth.

And this they did, it being in their view a testimony to God, and also to men, that they never would use weapons again for the shedding of man's blood; and this they did, vouching and covenanting with God, that rather than shed the blood of their brethren they would give up their own lives; and rather than take away from a brother they would give unto him; and rather than spend their days in idleness they would labor abundantly with their hands.

And thus we see that, when these Lamanites were brought to believe and to know the truth, they were firm, and would suffer even unto death rather than commit sin; and thus we see that they buried their weapons of peace, or they buried the weapons of war, for peace.

And it came to pass that their brethren, the Lamanites, made preparations for war, and came up to the land of Nephi for the purpose of destroying the king, and to place another in his stead, and also of destroying the people of Anti-Nephi-Lehi out of the land.

Now when the people saw that they were coming against them they went out to meet them, and prostrated themselves before them to the earth, and began to call on the name of the Lord; and thus they were in this attitude when the Lamanites began to fall upon them, and began to slay them with the sword.

And thus without meeting any resistance, they did slay a thousand and five of them; and we know that they are blessed, for they have gone to dwell with their God.

23 Da nå lamanittene så at deres brødre ikke flyktet for sverdet og heller ikke vek hverken til høyre eller venstre, men at de la seg ned og ble drept og til og med priste Gud mens de omkom ved sverdet,

24 da lamanittene så dette, sluttet de å drepe dem, og det var mange hvis hjerter ble beveget for de av deres brødre som hadde falt for sverdet, for de angret det de hadde gjort.

25 Og det skjedde at de kastet fra seg sine krigsvåpen, og de ville ikke ta dem opp igjen, for de led store kvaler for de mord de hadde begått. De la seg ned som sine brødre og stolte på barmhjertighet fra dem som løftet sine armer for å ta deres liv.

26 Og det skjedde at flere enn de som var blitt drept sluttet seg til Guds folk den dagen, og de som var blitt drept, var rettferdige mennesker, derfor har vi ingen grunn til å tvile på at de ble frelst.

27 Og ikke et eneste ugudelig menneske blant dem ble drept, men over ett tusen ble bragt til kunnskap om sannheten. Således ser vi at Herren virker på mange måter for å frelse sitt folk.

28 Størsteparten av de lamanitter som drepte så mange av sine brødre, var amalekitter og amulonitter, og de fleste av dem tilhørte nehorenes orden.

29 Men blant dem som sluttet seg til Herrens folk, var det ingen som var amalekitter eller amulonitter eller som tilhørte Nehors orden, men de var direkte etterkommere av Laman og Lemuel.

30 Og av dette ser vi helt tydelig at når et folk en gang er blitt opplyst av Guds Ånd og har hatt stor kunnskap om de ting som angår rettferdighet, og så faller fra i synd og overtredelse, blir de mer forherdet, og derfor er de i en verre tilstand enn om de aldri hadde kjent til disse ting.

Now when the Lamanites saw that their brethren would not flee from the sword, neither would they turn aside to the right hand or to the left, but that they would lie down and perish, and praised God even in the very act of perishing under the sword—

Now when the Lamanites saw this they did forbear from slaying them; and there were many whose hearts had swollen in them for those of their brethren who had fallen under the sword, for they repented of the things which they had done.

And it came to pass that they threw down their weapons of war, and they would not take them again, for they were stung for the murders which they had committed; and they came down even as their brethren, relying upon the mercies of those whose arms were lifted to slay them.

And it came to pass that the people of God were joined that day by more than the number who had been slain; and those who had been slain were righteous people, therefore we have no reason to doubt but what they were saved.

And there was not a wicked man slain among them; but there were more than a thousand brought to the knowledge of the truth; thus we see that the Lord worketh in many ways to the salvation of his people.

Now the greatest number of those of the Lamanites who slew so many of their brethren were Amalekites and Amulonites, the greatest number of whom were after the order of the Nehors.

Now, among those who joined the people of the Lord, there were none who were Amalekites or Amulonites, or who were of the order of Nehor, but they were actual descendants of Laman and Lemuel.

And thus we can plainly discern, that after a people have been once enlightened by the Spirit of God, and have had great knowledge of things pertaining to righteousness, and then have fallen away into sin and transgression, they become more hardened, and thus their state becomes worse than though they had never known these things.

Alma 25

- 1 Og se, nå skjedde det at disse lamanittene var enda sintere fordi de hadde drept deres brødre, derfor sverget de hevn over nephittene, og de forsøkte ikke mer å drepe Anti-Nephi-Lehis folk denne gang.
- 2 Men de tok sine hærstyrker og gikk over grensen til Zarahemlas land og overfalt det folk som var i Ammonihahs land og drepte dem.
- 3 Og etter dette hadde de mange trefninger med nephittene hvor de ble jaget på flukt og drept.
- 4 Og de lamanitter som ble drept, var nesten alle etterkommere av Amulon og hans brødre som var Noahs prester, og de ble drept ved nephittenes hånd.
- 5 Og de øvrige, som flyktet ut i villmarken i øst og hadde tilrevet seg makt og myndighet over lamanittene, forårsaket at mange lamanitter omkom ved ild for sin tros skyld.
- 6 For etter å ha lidd store tap og blitt utsatt for så mange plager, begynte mange av dem å bli vekket til erindring om de ord som Aaron og hans brødre hadde forkynt for dem i deres land. Derfor begynte de å miste troen på sine fedres tradisjoner og begynte å tro på Herren og at han ga nephittene stor makt, og derfor ble mange av dem omvendt i villmarken.
- 7 Og det skjedde at de ledere som var levningen av Amulons barn, sørget for at de skulle bli tatt av dage, ja, alle de som trodde på disse ting.
- 8 Nå førte denne martyrdød til at mange av deres brødre ble oppegget til vrede, og det kom til strid i villmarken. Og lamanittene begynte å jakte på Amulons etterkommere og hans brødre og begynte å slå dem ihjel, og de flyktet ut i villmarken i øst.
- 9 Og se, lamanittene jakter på dem den dag i dag. Slik gikk Abinadis ord i oppfyllelse, de ord som han uttalte om etterkommerne av de prestene som lot ham lide døden ved ild.

Alma 25

And behold, now it came to pass that those Lamanites were more angry because they had slain their brethren; therefore they swore vengeance upon the Nephites; and they did no more attempt to slay the people of Anti-Nephi-Lehi at that time.

But they took their armies and went over into the borders of the land of Zarahemla, and fell upon the people who were in the land of Ammonihah and destroyed them.

And after that, they had many battles with the Nephites, in the which they were driven and slain.

And among the Lamanites who were slain were almost all the seed of Amulon and his brethren, who were the priests of Noah, and they were slain by the hands of the Nephites;

And the remainder, having fled into the east wilderness, and having usurped the power and authority over the Lamanites, caused that many of the Lamanites should perish by fire because of their belief—

For many of them, after having suffered much loss and so many afflictions, began to be stirred up in remembrance of the words which Aaron and his brethren had preached to them in their land; therefore they began to disbelieve the traditions of their fathers, and to believe in the Lord, and that he gave great power unto the Nephites; and thus there were many of them converted in the wilderness.

And it came to pass that those rulers who were the remnant of the children of Amulon caused that they should be put to death, yea, all those that believed in these things.

Now this martyrdom caused that many of their brethren should be stirred up to anger; and there began to be contention in the wilderness; and the Lamanites began to hunt the seed of Amulon and his brethren and began to slay them; and they fled into the east wilderness.

And behold they are hunted at this day by the Lamanites. Thus the words of Abinadi were brought to pass, which he said concerning the seed of the priests who caused that he should suffer death by fire.

- 10 For han sa til dem: Det dere gjør med meg, skal være et bilde på det som skal komme.
- 11 Og nå var Abinadi den første som led døden ved ild fordi han trodde på Gud. Og det han mente, var at mange skulle lide døden ved ild på samme måte som ham.
- 12 Og han sa til Noahs prester at deres etterkommere skulle forårsake at mange ble tatt av dage på samme måte som han selv, og at de skulle bli adspredt og slått ihjel som et får uten hyrde jages og drepes av ville dyr. Og se, disse ord ble bekreftet, for de ble drevet omkring av lamanittene, og de ble jaget og de ble slått.
- 13 Og det skjedde at da lamanittene forsto at de ikke kunne få makt over nephittene, vendte de tilbake til sitt eget land, og mange av dem kom og bosatte seg i Ismaels land og i Nephis land og slo seg sammen med Guds folk, som var Anti-Nephi-Lehis folk.
- 14 Og de begravde også sine krigsvåpen slik deres brødre hadde gjort, og de begynte å bli et rettferdig folk, og de vandret på Herrens veier og var nøye med å holde hans bud og befalinger.
- 15 Ja, de holdt Moseloven, for det var nødvendig at de fremdeles skulle holde Moseloven for den var ikke helt oppfylt. Men selv om de hadde Moseloven, så de frem til Kristi komme, betraktet Moseloven som et bilde på hans komme og trodde at de måtte utføre disse ytre handlinger inntil den tid kom da han skulle åpenbares for dem.
- 16 Nå trodde de ikke at frelse kom ved Moseloven, men Moseloven tjente til å styrke deres tro på Kristus. Og derfor bevarte de ved troen et håp om evig frelse, idet de stolte på profetiens ånd som talte om de ting som skulle komme.

For he said unto them: What ye shall do unto me shall be a type of things to come.

And now Abinadi was the first that suffered death by fire because of his belief in God; now this is what he meant, that many should suffer death by fire, according as he had suffered.

And he said unto the priests of Noah that their seed should cause many to be put to death, in the like manner as he was, and that they should be scattered abroad and slain, even as a sheep having no shepherd is driven and slain by wild beasts; and now behold, these words were verified, for they were driven by the Lamanites, and they were hunted, and they were smitten.

And it came to pass that when the Lamanites saw that they could not overpower the Nephites they returned again to their own land; and many of them came over to dwell in the land of Ishmael and the land of Nephi, and did join themselves to the people of God, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And they did also bury their weapons of war, according as their brethren had, and they began to be a righteous people; and they did walk in the ways of the Lord, and did observe to keep his commandments and his statutes.

Yea, and they did keep the law of Moses; for it was expedient that they should keep the law of Moses as yet, for it was not all fulfilled. But notwithstanding the law of Moses, they did look forward to the coming of Christ, considering that the law of Moses was a type of his coming, and believing that they must keep those outward performances until the time that he should be revealed unto them.

Now they did not suppose that salvation came by the law of Moses; but the law of Moses did serve to strengthen their faith in Christ; and thus they did retain a hope through faith, unto eternal salvation, relying upon the spirit of prophecy, which spake of those things to come.

17   Og se, Ammon og Aaron og Omner og Himni og deres medbrødre frydet seg storlig over den fremgang som de hadde hatt blant lamanittene, for de forsto at Herren hadde hørt deres bønner og at han også hadde bekreftet sitt ord for dem til minste detalj.

And now behold, Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni, and their brethren did rejoice exceedingly, for the success which they had had among the Lamanites, seeing that the Lord had granted unto them according to their prayers, and that he had also verified his word unto them in every particular.

Alma 26

- 1 Og dette er de ord Ammon sa til sine medbrødre og som lyder slik: Mine brødre og mine medbrødre, se, jeg sier til dere: Hvor stor grunn har vi ikke til å glede oss, for kunne vi ha ventet da vi dro fra Zarahemlas land, at Gud ville ha gitt oss så store velsignelser?
- 2 Og nå spør jeg: Hvilke store velsignelser har han gitt oss? Kan dere si det?
- 3 Se, jeg svarer for dere, for våre brødre, lamanittene, var i mørke, ja, i den mørkeste avgrunn. Men se, hvor mange av dem er ikke blitt bragt til å skue Guds strålende lys! Og dette er den velsignelse som er gitt oss, at vi har fått være redskaper i Guds hånd til å utføre dette store verk.
- 4 Se, tusener av dem gleder seg og er blitt bragt inn i Guds hjord.
- 5 Se, åkeren var moden, og velsignet er dere, for dere støtte frem med sigden og høstet av all kraft, ja, hele dagen lang arbeidet dere, og se så mange kornbånd! Og de skal samles i låvene så de ikke blir ødslet bort.
- 6 Ja, de skal ikke slås ned av stormen på den siste dag, ja, heller ikke skal de rykkes opp av hvirvelvinden. Men når stormen kommer, skal de samles sammen til sitt sted så stormen ikke kan trenge inn til dem. Heller ikke skal de drives av sterke vinder hvor som helst fienden velger å føre dem.
- 7 Men se, de er i innhøstningens Herres hånd, og de er hans, og han vil oppvekke dem på den siste dag.
- 8 Velsignet være vår Guds navn. La oss synge til hans pris, ja, la oss gi takk til hans hellige navn, for han utøver rettferdighet for evig.
- 9 For hvis vi ikke hadde kommet opp fra Zarahemlas land, ville disse, våre høyt elskede brødre, som har elsket oss så høyt, fremdeles ha vært plaget av hat til oss. Ja, og de ville også ha vært fremmede for Gud.

Alma 26

And now, these are the words of Ammon to his brethren, which say thus: My brothers and my brethren, behold I say unto you, how great reason have we to rejoice; for could we have supposed when we started from the land of Zarahemla that God would have granted unto us such great blessings?

And now, I ask, what great blessings has he bestowed upon us? Can ye tell?

Behold, I answer for you; for our brethren, the Lamanites, were in darkness, yea, even in the darkest abyss, but behold, how many of them are brought to behold the marvelous light of God! And this is the blessing which hath been bestowed upon us, that we have been made instruments in the hands of God to bring about this great work.

Behold, thousands of them do rejoice, and have been brought into the fold of God.

Behold, the field was ripe, and blessed are ye, for ye did thrust in the sickle, and did reap with your might, yea, all the day long did ye labor; and behold the number of your sheaves! And they shall be gathered into the garners, that they are not wasted.

Yea, they shall not be beaten down by the storm at the last day; yea, neither shall they be harrowed up by the whirlwinds; but when the storm cometh they shall be gathered together in their place, that the storm cannot penetrate to them; yea, neither shall they be driven with fierce winds whithersoever the enemy listeth to carry them.

But behold, they are in the hands of the Lord of the harvest, and they are his; and he will raise them up at the last day.

Blessed be the name of our God; let us sing to his praise, yea, let us give thanks to his holy name, for he doth work righteousness forever.

For if we had not come up out of the land of Zarahemla, these our dearly beloved brethren, who have so dearly beloved us, would still have been racked with hatred against us, yea, and they would also have been strangers to God.

- 10 Og det skjedde at da Ammon hadde sagt disse ord, irettesatte hans bror Aaron ham og sa: Ammon, jeg er redd for at din glede forleder deg til selvros.
- 11 Men Ammon sa til ham: Jeg roser meg ikke av min egen styrke, heller ikke av min egen visdom. Men se, min glede er fullkommen, ja, mitt hjerte er fylt av glede, og jeg vil fryde meg i min Gud.
- 12 Ja, jeg vet at jeg ikke er noe. Hva min egen styrke angår, er jeg svak. Derfor vil jeg ikke rose meg selv, men jeg vil rose meg i min Gud, for i hans styrke kan jeg gjøre alle ting. Ja, se, mange mektige mirakler har vi utført i dette land, og for dem vil vi prise hans navn for evig.
- 13 Se, hvor mange tusen av våre brødre har han ikke løst fra helvetes pinsler, og de kan synge om den forløsende kjærlighet, og dette er på grunn av hans ords kraft som er i oss. Har vi så ikke stor grunn til å fryde oss?
- 14 Ja, vi har grunn til å prise ham for evig, for han er Den Aller Høyeste Gud og har løst våre brødre fra helvetes lenker.
- 15 Ja, de var innhyllet i evig mørke og fortapelse, men se, han har ført dem inn i sitt evige lys, ja, inn til evig frelse, og de er innhyllet i hans kjærlighets makeløse gavmildhet, ja, og vi har vært redskaper i hans hånd til å utføre dette store og vidunderlige verk.
- 16 La oss derfor juble, ja, la oss juble i Herren, ja, la oss fryde oss, for vår glede er fullkommen. Ja, vi vil prise vår Gud for evig. Se, hvem kan juble for mye i Herren? Ja, hvem kan si for mye om hans store kraft og om hans barmhjertighet og om hans langmodighet mot menneskenes barn? Se, jeg sier til dere, jeg kan på ingen måte gi uttrykk for hva jeg føler.
- 17 Hvem ville ha trodd at vår Gud kunne være så barmhjertig at han ville rive oss ut av vår redselsfulle, syndige og fordervede tilstand?
- 18 Se, vi gikk til og med ut i vrede og med heftige trusler om å ødelegge hans kirke.
- 19 Hvorfor overlot han oss ikke til en redselsfull ødeleggelse, ja, hvorfor lot han ikke sitt rettferdighets sverd falle på oss og fordømte oss til evig fortvilelse?

And it came to pass that when Ammon had said these words, his brother Aaron rebuked him, saying: Ammon, I fear that thy joy doth carry thee away unto boasting.

But Ammon said unto him: I do not boast in my own strength, nor in my own wisdom; but behold, my joy is full, yea, my heart is brim with joy, and I will rejoice in my God.

Yea, I know that I am nothing; as to my strength I am weak; therefore I will not boast of myself, but I will boast of my God, for in his strength I can do all things; yea, behold, many mighty miracles we have wrought in this land, for which we will praise his name forever.

Behold, how many thousands of our brethren has he loosed from the pains of hell; and they are brought to sing redeeming love, and this because of the power of his word which is in us, therefore have we not great reason to rejoice?

Yea, we have reason to praise him forever, for he is the Most High God, and has loosed our brethren from the chains of hell.

Yea, they were encircled about with everlasting darkness and destruction; but behold, he has brought them into his everlasting light, yea, into everlasting salvation; and they are encircled about with the matchless bounty of his love; yea, and we have been instruments in his hands of doing this great and marvelous work.

Therefore, let us glory, yea, we will glory in the Lord; yea, we will rejoice, for our joy is full; yea, we will praise our God forever. Behold, who can glory too much in the Lord? Yea, who can say too much of his great power, and of his mercy, and of his long-suffering towards the children of men? Behold, I say unto you, I cannot say the smallest part which I feel.

Who could have supposed that our God would have been so merciful as to have snatched us from our awful, sinful, and polluted state?

Behold, we went forth even in wrath, with mighty threatenings to destroy his church.

Oh then, why did he not consign us to an awful destruction, yea, why did he not let the sword of his justice fall upon us, and doom us to eternal despair?

20 Det er nesten som om min sjel svinner hen ved tanken. Se, han utøvet ikke sin rettferdighet over oss, men i sin store barmhjertighet har han ført oss over dødens og elendighetens evige svelg, ja, til våre sjelers frelse.

21 Og se, mine brødre, hvilket naturlig menneske er det som vet disse ting? Jeg sier til dere at det er ingen som vet disse ting uten de angrende.

22 Ja, de som omvender seg og utøver tro og gjør gode gjerninger og ber bestandig og uten opphør, til slike er det gitt å kjenne Guds mysterier. Ja, til slike skal det gis å åpenbare ting som aldri er blitt åpenbart, ja, til slike skal det gis å bringe tusener av sjeler til omvendelse, slik det har blitt gitt oss å bringe disse våre brødre til omvendelse.

23 Husker dere, mine brødre, at vi sa til våre brødre i Zarahemlas land at vi ville dra opp til Nephis land for å forkynne for våre brødre, lamanittene, og de lo hånlig av oss?

24 For de sa til oss: Tror dere at dere kan bringe lamanittene til kunnskap om sannheten? Tror dere at dere kan overbevise lamanittene om at deres fedres tradisjoner var uriktige, et så hårdnakket folk som de er, som finner behag i blodsutgytelse, som har tilbragt sine dager i den største synd, og hvis veier har vært overtreders veier fra begynnelsen av? Mine brødre, dere husker at det var slike ord de brukte.

25 Og videre sa de: La oss gripe til våpen mot dem så vi kan rydde dem og deres synd ut av landet, ellers overfaller de oss og dreper oss.

26 Men se, mine elskede brødre, vi kom ut i villmarken, ikke for å drepe våre brødre, men i den hensikt at vi kanskje kunne redde noen få av deres sjeler.

27 Og da våre hjerter var nedstemte og vi var nær ved å vende tilbake, se, da trøstet Herren oss og sa: Gå til deres brødre lamanittene, og bær deres plager med tålmodighet, og jeg vil gi dere fremgang.

Oh, my soul, almost as it were, fleeth at the thought. Behold, he did not exercise his justice upon us, but in his great mercy hath brought us over that everlasting gulf of death and misery, even to the salvation of our souls.

And now behold, my brethren, what natural man is there that knoweth these things? I say unto you, there is none that knoweth these things, save it be the penitent.

Yea, he that repenteth and exerciseth faith, and bringeth forth good works, and prayeth continually without ceasing—unto such it is given to know the mysteries of God; yea, unto such it shall be given to reveal things which never have been revealed; yea, and it shall be given unto such to bring thousands of souls to repentance, even as it has been given unto us to bring these our brethren to repentance.

Now do ye remember, my brethren, that we said unto our brethren in the land of Zarahemla, we go up to the land of Nephi, to preach unto our brethren, the Lamanites, and they laughed us to scorn?

For they said unto us: Do ye suppose that ye can bring the Lamanites to the knowledge of the truth? Do ye suppose that ye can convince the Lamanites of the incorrectness of the traditions of their fathers, as stiff-necked a people as they are; whose hearts delight in the shedding of blood; whose days have been spent in the grossest iniquity; whose ways have been the ways of a transgressor from the beginning? Now my brethren, ye remember that this was their language.

And moreover they did say: Let us take up arms against them, that we destroy them and their iniquity out of the land, lest they overrun us and destroy us.

But behold, my beloved brethren, we came into the wilderness not with the intent to destroy our brethren, but with the intent that perhaps we might save some few of their souls.

Now when our hearts were depressed, and we were about to turn back, behold, the Lord comforted us, and said: Go amongst thy brethren, the Lamanites, and bear with patience thine afflictions, and I will give unto you success.

28 Og se, vi kom og har vært iblant dem, og vi har vært tålmodige i våre lidelser og har tålt alle savn. Ja, vi har vandret fra hus til hus og har stolt på verdens barmhjertighet – ikke bare på verdens barmhjertighet, men på Guds barmhjertighet.

29 Og vi har gått inn i deres hjem og undervist dem, og vi har undervist dem på gatene, ja, vi har undervist dem på deres høyder, og vi har også gått inn i deres templer og deres synagoger og undervist dem. Og vi er blitt kastet ut og gjort narr av og spyttet på og slått i ansiktet. Og vi er blitt stenet og grepet og bundet med sterke rep og kastet i fengsel, og ved Guds kraft og visdom er vi blitt befridd igjen.

30 Og vi har tålt alle slags lidelser, og alt dette for at vi kanskje kunne være et middel til å frelse en eller annen sjel. Og vi antok at vår glede ville bli fullkommen hvis vi kanskje kunne være et middel til å frelse noen.

31 Se, nå kan vi se fruktene av vårt arbeide, og er de få? Jeg sier dere: Nei, de er mange. Ja, og vi kan vitne om deres oppriktighet på grunn av den kjærlighet de har til sine brødre og også til oss.

32 For se, de ville heller ofre sitt liv enn å ta sin fiendes liv, og de har gravd sine krigsvåpen dypt ned i jorden på grunn av den kjærlighet de har til sine brødre.

33 Og se, nå spør jeg dere, har det vært så stor kjærlighet i hele landet? Se, jeg sier dere: Nei, det har det ikke, ikke engang blant nephittene.

34 For se, de grep til våpen mot sine brødre. De ville ikke la seg drepe. Men se, hvor mange av disse har ikke satt livet til, og vi vet at de er gått til sin Gud på grunn av sin kjærlighet og sitt hat til synd.

And now behold, we have come, and been forth amongst them; and we have been patient in our sufferings, and we have suffered every privation; yea, we have traveled from house to house, relying upon the mercies of the world—not upon the mercies of the world alone but upon the mercies of God.

And we have entered into their houses and taught them, and we have taught them in their streets; yea, and we have taught them upon their hills; and we have also entered into their temples and their synagogues and taught them; and we have been cast out, and mocked, and spit upon, and smote upon our cheeks; and we have been stoned, and taken and bound with strong cords, and cast into prison; and through the power and wisdom of God we have been delivered again.

And we have suffered all manner of afflictions, and all this, that perhaps we might be the means of saving some soul; and we supposed that our joy would be full if perhaps we could be the means of saving some.

Now behold, we can look forth and see the fruits of our labors; and are they few? I say unto you, Nay, they are many; yea, and we can witness of their sincerity, because of their love towards their brethren and also towards us.

For behold, they had rather sacrifice their lives than even to take the life of their enemy; and they have buried their weapons of war deep in the earth, because of their love towards their brethren.

And now behold I say unto you, has there been so great love in all the land? Behold, I say unto you, Nay, there has not, even among the Nephites.

For behold, they would take up arms against their brethren; they would not suffer themselves to be slain. But behold how many of these have laid down their lives; and we know that they have gone to their God, because of their love and of their hatred to sin.

35 Har vi så ikke grunn til å fryde oss? Jo, jeg sier dere at siden verden begynte, har aldri noe menneske hatt større grunn til å fryde seg enn vi har. Ja, og jeg er så henført i min glede at jeg til og med roser meg i min Gud, for han har all makt, all visdom og all forståelse. Han fatter alle ting, og han er et barmhjertig Vesen som gir frelse til dem som vil omvende seg og tro på hans navn.

36 Hvis dette er å rose seg, da vil jeg rose meg, for dette er mitt liv og mitt lys, min glede og min frelse og min forløsning fra evig sorg. Ja, velsignet er min Guds navn, han som har husket dette folk, som er en gren av Israels tre og har vært adskilt fra hovedstammen i et fremmed land. Ja, jeg sier: Velsignet være min Guds navn, han som har husket oss, omstreifere som vi er i et fremmed land.

37 Nå, mine brødre, ser vi at Gud husker alle folk, uansett i hvilket land de befinner seg. Ja, han teller sitt folk, og hans inderlige barmhjertighet er over hele jorden. Nå er dette min glede og min store takksigelse, ja, og jeg vil gi takk til min Gud for evig. Amen.

Now have we not reason to rejoice? Yea, I say unto you, there never were men that had so great reason to rejoice as we, since the world began; yea, and my joy is carried away, even unto boasting in my God; for he has all power, all wisdom, and all understanding; he comprehendeth all things, and he is a merciful Being, even unto salvation, to those who will repent and believe on his name.

Now if this is boasting, even so will I boast; for this is my life and my light, my joy and my salvation, and my redemption from everlasting wo. Yea, blessed is the name of my God, who has been mindful of this people, who are a branch of the tree of Israel, and has been lost from its body in a strange land; yea, I say, blessed be the name of my God, who has been mindful of us, wanderers in a strange land.

Now my brethren, we see that God is mindful of every people, whatsoever land they may be in; yea, he numbereth his people, and his bowels of mercy are over all the earth. Now this is my joy, and my great thanksgiving; yea, and I will give thanks unto my God forever. Amen.

Alma 27

- 1 Nå skjedde det at da de lamanitter som hadde gått til krig mot nephittene, etter sine mange forsøk på å drepe dem, fant ut at det var nytteløst, vendte de tilbake til Nephis land.
- 2 Og det skjedde at amalekittene var overmåte rasende på grunn av sine tap. Og da de forsto at de ikke kunne få hevn over nephittene, begynte de å oppegge folket til vrede mot sine brødre, Anti-Nephi-Lehis folk. Derfor begynte de igjen å drepe dem.
- 3 Men dette folk nektet igjen å gripe til våpen, og de lot seg drepe etter sine fienders ønske.
- 4 Da nå Ammon og hans brødre så dette ødeleggelsesverk blant dem de elsket så høyt, og blant dem som hadde elsket dem så høyt – for de ble behandlet som om de var engler sendt fra Gud for å redde dem fra evig fortapelse – derfor, da Ammon og hans brødre så dette store ødeleggelsesverk, ble de fylt av medlidenhet, og de sa til kongen:
- 5 La oss samle dette Herrens folk, og la oss gå ned til Zarahemlas land til våre brødre, nephittene, og flykte ut av våre fienders hender så vi ikke blir drept.
- 6 Men kongen sa til dem: Se, nephittene kommer til å drepe oss fordi vi har begått så mange mord og synder mot dem.
- 7 Og Ammon sa: Jeg vil gå og spørre Herren, og hvis han sier til oss at vi skal dra ned til våre brødre, vil dere da dra?
- 8 Og kongen sa til ham: Ja, hvis Herren sier til oss at vi skal gå, vil vi gå ned til våre brødre, og vi vil være deres slaver inntil vi har gjort opp for alle de mord og synder som vi har begått mot dem.
- 9 Men Ammon sa til ham: Det er i strid med våre brødres lov, som ble gitt av min far, at det skulle være noen slaver blant dem. La oss derfor dra ned og stole på våre brødres barmhjertighet.

Alma 27

Now it came to pass that when those Lamanites who had gone to war against the Nephites had found, after their many struggles to destroy them, that it was in vain to seek their destruction, they returned again to the land of Nephi.

And it came to pass that the Amalekites, because of their loss, were exceedingly angry. And when they saw that they could not seek revenge from the Nephites, they began to stir up the people in anger against their brethren, the people of Anti-Nephi-Lehi; therefore they began again to destroy them.

Now this people again refused to take their arms, and they suffered themselves to be slain according to the desires of their enemies.

Now when Ammon and his brethren saw this work of destruction among those whom they so dearly beloved, and among those who had so dearly beloved them—for they were treated as though they were angels sent from God to save them from everlasting destruction—therefore, when Ammon and his brethren saw this great work of destruction, they were moved with compassion, and they said unto the king:

Let us gather together this people of the Lord, and let us go down to the land of Zarahemla to our brethren the Nephites, and flee out of the hands of our enemies, that we be not destroyed.

But the king said unto them: Behold, the Nephites will destroy us, because of the many murders and sins we have committed against them.

And Ammon said: I will go and inquire of the Lord, and if he say unto us, go down unto our brethren, will ye go?

And the king said unto him: Yea, if the Lord saith unto us go, we will go down unto our brethren, and we will be their slaves until we repair unto them the many murders and sins which we have committed against them.

But Ammon said unto him: It is against the law of our brethren, which was established by my father, that there should be any slaves among them; therefore let us go down and rely upon the mercies of our brethren.

10 Men kongen sa til ham: Spør Herren, og hvis han sier til oss at vi skal dra, vil vi dra, ellers vil vi omkomme i landet.

11 Og det skjedde at Ammon gikk og spurte Herren, og Herren sa til ham:

12 Før dette folket ut av dette landet så de ikke omkommer, for Satan har godt tak på amalekittenes hjerter, så de oppegger lamanittene til vrede mot sine brødre og slår dem ihjel. Dra derfor ut av dette landet, og velsignet er dette folk i denne generasjon, for jeg vil bevare dem.

13 Og nå skjedde det at Ammon gikk og fortalte kongen alle de ord som Herren hadde sagt til ham.

14 Og de samlet hele sitt folk, ja, hele Herrens folk, og samlet alt sitt småfe og storfe og forlot landet og kom ut i villmarken som skilte Nephis land fra Zarahemlas land, og dro gjennom den og like til landets grense.

15 Og det skjedde at Ammon sa til dem: Se, jeg og mine brødre drar inn i Zarahemlas land, og dere skal bli her til vi kommer tilbake, og vi vil prøve våre brødres hjerter om de vil at dere skal komme inn i deres land.

16 Og det skjedde at da Ammon var på vei inn i landet, møtte han og hans brødre Alma på det før omtalte sted, og se, det ble et gledelig møte.

17 Nå var Ammon fylt av så stor glede, ja, han var så overveldet av gleden i Gud at han ble helt utmattet, og han falt til jorden igjen.

18 Og var ikke dette en overmåte stor glede? Se, dette er en glede som ingen annen får del i enn den som med sann anger og ydmykhet søker etter lykke.

19 Nå var Almas glede over å møte sine brødre i sannhet stor, og det var Aarons, Omners og Himnis glede også. Men se, deres glede var ikke slik at kreftene helt forlot dem.

But the king said unto him: Inquire of the Lord, and if he saith unto us go, we will go; otherwise we will perish in the land.

And it came to pass that Ammon went and inquired of the Lord, and the Lord said unto him:

Get this people out of this land, that they perish not; for Satan has great hold on the hearts of the Amalekites, who do stir up the Lamanites to anger against their brethren to slay them; therefore get thee out of this land; and blessed are this people in this generation, for I will preserve them.

And now it came to pass that Ammon went and told the king all the words which the Lord had said unto him.

And they gathered together all their people, yea, all the people of the Lord, and did gather together all their flocks and herds, and departed out of the land, and came into the wilderness which divided the land of Nephi from the land of Zarahemla, and came over near the borders of the land.

And it came to pass that Ammon said unto them: Behold, I and my brethren will go forth into the land of Zarahemla, and ye shall remain here until we return; and we will try the hearts of our brethren, whether they will that ye shall come into their land.

And it came to pass that as Ammon was going forth into the land, that he and his brethren met Alma, over in the place of which has been spoken; and behold, this was a joyful meeting.

Now the joy of Ammon was so great even that he was full; yea, he was swallowed up in the joy of his God, even to the exhausting of his strength; and he fell again to the earth.

Now was not this exceeding joy? Behold, this is joy which none receiveth save it be the truly penitent and humble seeker of happiness.

Now the joy of Alma in meeting his brethren was truly great, and also the joy of Aaron, of Omner, and Himni; but behold their joy was not that to exceed their strength.

20 Og nå skjedde det at Alma fulgte sine brødre tilbake til Zarahemlas land, like til sitt eget hus. Og de gikk og fortalte den øverste dommer alt som hadde hendt dem i Nephis land blant deres brødre, lamanittene.

21 Og det skjedde at den øverste dommer sendte ut en kunngjøring over hele landet, da han ønsket å vite hva folket mente om å ta imot sine brødre som var Anti-Nephi-Lehis folk.

22 Og det skjedde at folkemeningen var denne: Se, vi vil avstå Jershons land, som ligger i øst ved havet, som grenser til landet Overflod og som ligger syd for landet Overflod. Og dette landet, Jershon, er det land vi vil gi våre brødre i arv.

23 Og se, vi vil plassere våre hærstyrker mellom Jershons land og Nephis land, så vi kan beskytte våre brødre i Jershons land. Og dette gjør vi for våre brødre da de er redde for å gripe til våpen mot sine brødre av frykt for å synde. Og denne store frykt kom av deres smertefulle omvendelse på grunn av deres mange mord og deres fryktelige ugudelighet.

24 Og se, dette vil vi gjøre for våre brødre så de kan arve Jershons land, og vi vil beskytte dem mot deres fiender med våre hærstyrker på betingelse av at de gir oss en del av sine midler for å hjelpe oss så vi kan opprettholde våre hærstyrker.

25 Nå skjedde det at da Ammon hadde hørt dette, vendte han sammen med Alma tilbake til Anti-Nephi-Lehis folk ute i villmarken, hvor de hadde slått opp teltene sine, og kunngjorde alle disse ting for dem. Og Alma fortalte dem også om hvordan han ble omvendt sammen med Ammon og Aaron og hans brødre.

26 Og det skjedde at dette forårsaket stor glede blant dem. Og de gikk ned til Jershons land og slo seg ned i Jershons land. Og nephittene kalte dem Ammons folk, derfor ble de alltid senere kjent under dette navn.

And now it came to pass that Alma conducted his brethren back to the land of Zarahemla; even to his own house. And they went and told the chief judge all the things that had happened unto them in the land of Nephi, among their brethren, the Lamanites.

And it came to pass that the chief judge sent a proclamation throughout all the land, desiring the voice of the people concerning the admitting their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: Behold, we will give up the land of Jershon, which is on the east by the sea, which joins the land Bountiful, which is on the south of the land Bountiful; and this land Jershon is the land which we will give unto our brethren for an inheritance.

And behold, we will set our armies between the land Jershon and the land Nephi, that we may protect our brethren in the land Jershon; and this we do for our brethren, on account of their fear to take up arms against their brethren lest they should commit sin; and this their great fear came because of their sore repentance which they had, on account of their many murders and their awful wickedness.

And now behold, this will we do unto our brethren, that they may inherit the land Jershon; and we will guard them from their enemies with our armies, on condition that they will give us a portion of their substance to assist us that we may maintain our armies.

Now, it came to pass that when Ammon had heard this, he returned to the people of Anti-Nephi-Lehi, and also Alma with him, into the wilderness, where they had pitched their tents, and made known unto them all these things. And Alma also related unto them his conversion, with Ammon and Aaron, and his brethren.

And it came to pass that it did cause great joy among them. And they went down into the land of Jershon, and took possession of the land of Jershon; and they were called by the Nephites the people of Ammon; therefore they were distinguished by that name ever after.

- 27 Og de var blant Nephis folk og ble også regnet blant det folk som tilhørte Guds kirke. Og de skilte seg også ut ved sin nidkjærhet mot Gud og også mot mennesker, for de var fullkomment ærlige og uklanderlige i alle ting, og de sto fast i troen på Kristus inntil enden.
- 28 Og de betraktet utgytelsen av sine brødres blod med den største avsky, og de kunne aldri beveges til å gripe til våpen mot sine brødre, og de betraktet aldri døden med den minste redsel på grunn av det håp og den forståelse de hadde av Kristus og oppstandelsen. For dem var derfor døden oppslukt, da Kristus hadde seiret over den.
- 29 Derfor ville de heller lide døden på den hardeste og mest smertefulle måte som deres brødre kunne utsette dem for, enn å ta opp sverd eller sabel for å slå dem ned.
- 30 Og derfor var de et nidkjært og elsket folk, et folk som var rikt begunstiget av Herren.
- And they were among the people of Nephi, and also numbered among the people who were of the church of God. And they were also distinguished for their zeal towards God, and also towards men; for they were perfectly honest and upright in all things; and they were firm in the faith of Christ, even unto the end.
- And they did look upon shedding the blood of their brethren with the greatest abhorrence; and they never could be prevailed upon to take up arms against their brethren; and they never did look upon death with any degree of terror, for their hope and views of Christ and the resurrection; therefore, death was swallowed up to them by the victory of Christ over it.
- Therefore, they would suffer death in the most aggravating and distressing manner which could be inflicted by their brethren, before they would take the sword or cimeter to smite them.
- And thus they were a zealous and beloved people, a highly favored people of the Lord.

Alma 28

- 1 Og nå skjedde det at etter at Ammons folk hadde slått seg ned i Jershons land og kirken også var opprettet i Jershons land og nephittenes hærstyrker var blitt stasjonert omkring Jershons land, ja, ved alle grenser omkring Zarahemlas land, se, da hadde lamanittenes hærstyrker forfulgt sine brødre ut i villmarken.
- 2 Og derfor kom det til et fryktelig slag, ja, et slag som ingen i hele landet hadde opplevd maken til siden Lehi forlot Jerusalem. Ja, titusener av lamanittene ble drept og adspredt.
- 3 Ja, og det var også et fryktelig blodbad blant Nephis folk. Likevel ble lamanittene jaget og adspredt, og Nephis folk vendte tilbake til sitt land.
- 4 Nå var dette en tid hvor stor sorg og jammer kunne høres over hele landet blant hele Nephis folk,
- 5 ja, ropet fra enker som sørget over sine menn, og også fra fedre som sørget over sine sønner, og datteren over broren, ja, broren over sin far. Og derfor hørtes sorgens rop blant dem alle, for de sørget over sine slektninger som hadde blitt drept.
- 6 Og dette var virkelig en sorgens dag, ja, en tid for andektighet og en tid for mye faste og bønn.
- 7 Og slik endte det femtende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.
- 8 Og dette er beretningen om Ammon og hans brødre, deres reiser i Nephis land, deres lidelser i landet, deres sorger og deres plager og deres ufattelige glede, samt hvordan brødrene ble mottatt og levde trygt i Jershons land. Og måtte Herren, alle menneskers Forløser, velsigne deres sjeler til evig tid.
- 9 Og dette er beretningen om krigene og stridighetene blant nephittene og også om krigene mellom nephittene og lamanittene, og det femtende år av dommernes regjeringstid er forbi.

Alma 28

And now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, and a church also established in the land of Jershon, and the armies of the Nephites were set round about the land of Jershon, yea, in all the borders round about the land of Zarahemla; behold the armies of the Lamanites had followed their brethren into the wilderness.

And thus there was a tremendous battle; yea, even such an one as never had been known among all the people in the land from the time Lehi left Jerusalem; yea, and tens of thousands of the Lamanites were slain and scattered abroad.

Yea, and also there was a tremendous slaughter among the people of Nephi; nevertheless, the Lamanites were driven and scattered, and the people of Nephi returned again to their land.

And now this was a time that there was a great mourning and lamentation heard throughout all the land, among all the people of Nephi—

Yea, the cry of widows mourning for their husbands, and also of fathers mourning for their sons, and the daughter for the brother, yea, the brother for the father; and thus the cry of mourning was heard among all of them, mourning for their kindred who had been slain.

And now surely this was a sorrowful day; yea, a time of solemnity, and a time of much fasting and prayer.

And thus endeth the fifteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi;

And this is the account of Ammon and his brethren, their journeyings in the land of Nephi, their sufferings in the land, their sorrows, and their afflictions, and their incomprehensible joy, and the reception and safety of the brethren in the land of Jershon. And now may the Lord, the Redeemer of all men, bless their souls forever.

And this is the account of the wars and contentions among the Nephites, and also the wars between the Nephites and the Lamanites; and the fifteenth year of the reign of the judges is ended.

- 10 Og fra det første til det femtende år har mange tusen liv blitt tatt, ja, i denne tiden har det vært et fryktelig blodbad.
- 11 Og mange tusen legemer er lagt ned i jorden, mens mange tusen legemer smuldrer hen i hauger på jorden. Ja, og mange tusen sørger over tapet av sine slektninger fordi de, ifølge Herrens løfter, har grunn til å frykte at de er henvist til en tilstand av endeløs sorg.
- 12 Selv om mange tusen andre virkelig sørger over tapet av sine slektninger, fryder de seg likevel og er henrykt i håpet om, ja, de til og med vet – ifølge Herrens løfter – at de vil bli oppreist for å leve ved Guds høyre hånd i en lykkens tilstand som aldri tar slutt.
- 13 Og således ser vi hvor stor ulikheten er mellom menneskene på grunn av synd og overtredelse og djevelens makt, som kommer ved de snedige planer han har lagt for å fange menneskenes hjerter.
- 14 Og således ser vi at menneskene kalles til å arbeide flittig i Herrens vingårder, og således ser vi den store årsak til sorg såvel som til glede – sorg på grunn av død og ødeleggelse blant menneskene, og glede på grunn av Kristi lys til liv.

And from the first year to the fifteenth has brought to pass the destruction of many thousand lives; yea, it has brought to pass an awful scene of bloodshed.

And the bodies of many thousands are laid low in the earth, while the bodies of many thousands are moldering in heaps upon the face of the earth; yea, and many thousands are mourning for the loss of their kindred, because they have reason to fear, according to the promises of the Lord, that they are consigned to a state of endless wo.

While many thousands of others truly mourn for the loss of their kindred, yet they rejoice and exult in the hope, and even know, according to the promises of the Lord, that they are raised to dwell at the right hand of God, in a state of never-ending happiness.

And thus we see how great the inequality of man is because of sin and transgression, and the power of the devil, which comes by the cunning plans which he hath devised to ensnare the hearts of men.

And thus we see the great call of diligence of men to labor in the vineyards of the Lord; and thus we see the great reason of sorrow, and also of rejoicing—sorrow because of death and destruction among men, and joy because of the light of Christ unto life.

Alma 29

- 1 Om jeg var en engel og kunne få mitt hjertes ønske oppfylt, så jeg kunne gå ut og tale med Guds basun, med en røst som kunne ryste jorden, og rope omvendelse til alle mennesker!
- 2 Ja, som med en tordenrøst ville jeg forkynne omvendelse og forløsningens plan for enhver sjel, så de skulle omvende seg og komme til vår Gud, så det ikke mer kunne være noen sorg på hele jordens overflate.
- 3 Men se, jeg er et menneske og synder ved å ønske dette, for jeg burde være tilfreds med det Herren har tilmålt meg.
- 4 Jeg burde ikke med mine ønsker røkke ved en rettferdig Guds faste beslutning, for jeg vet at han gir menneskene ifølge deres ønske, enten det er til død eller til liv. Ja, jeg vet at han tilmåler menneskene, ja, påbyr dem uforanderlige påbud ifølge deres vilje, enten de er til frelse eller til fortapelse.
- 5 Ja, og jeg vet at godt og ondt er kommet til alle mennesker. Den som ikke kjenner godt fra ondt, er uklarerlig. Men den som kjenner godt og ondt, til ham gis ifølge hans ønsker, enten han ønsker godt eller ondt, liv eller død, glede eller samvittighetsnag.
- 6 Når jeg vet dette, hvorfor skulle jeg så ønske mer enn å utføre det arbeide som jeg er blitt kalt til?
- 7 Hvorfor skulle jeg ønske at jeg var en engel så jeg kunne tale til alle jordens ender?
- 8 For se, Herren lar alle nasjoner bli undervist om sitt ord av dem som tilhører deres nasjon og taler deres språk, ja, om alt han i sin visdom anser det tjenlig for dem å ha. Derfor forstår vi at Herren gir råd i visdom ifølge det som er rettferdig og sant.
- 9 Jeg vet hva Herren har befalt meg, og jeg frydes over det. Jeg frydes ikke over meg selv, men jeg frydes over det Herren har befalt meg, ja, og dette er min fryd at jeg kanskje kan være et redskap i Guds hånd til å bringe en eller annen sjel til omvendelse, og dette er min glede.

Alma 29

O that I were an angel, and could have the wish of mine heart, that I might go forth and speak with the trump of God, with a voice to shake the earth, and cry repentance unto every people!

Yea, I would declare unto every soul, as with the voice of thunder, repentance and the plan of redemption, that they should repent and come unto our God, that there might not be more sorrow upon all the face of the earth.

But behold, I am a man, and do sin in my wish; for I ought to be content with the things which the Lord hath allotted unto me.

I ought not to harrow up in my desires the firm decree of a just God, for I know that he granteth unto men according to their desire, whether it be unto death or unto life; yea, I know that he allotteth unto men, yea, decreeth unto them decrees which are unalterable, according to their wills, whether they be unto salvation or unto destruction.

Yea, and I know that good and evil have come before all men; he that knoweth not good from evil is blameless; but he that knoweth good and evil, to him it is given according to his desires, whether he desireth good or evil, life or death, joy or remorse of conscience.

Now, seeing that I know these things, why should I desire more than to perform the work to which I have been called?

Why should I desire that I were an angel, that I could speak unto all the ends of the earth?

For behold, the Lord doth grant unto all nations, of their own nation and tongue, to teach his word, yea, in wisdom, all that he seeth fit that they should have; therefore we see that the Lord doth counsel in wisdom, according to that which is just and true.

I know that which the Lord hath commanded me, and I glory in it. I do not glory of myself, but I glory in that which the Lord hath commanded me; yea, and this is my glory, that perhaps I may be an instrument in the hands of God to bring some soul to repentance; and this is my joy.

- 10 Og se, når jeg ser at mange av mine brødre angrer oppriktig og kommer til Herren sin Gud, da fylles min sjel med glede. Da husker jeg hva Herren har gjort for meg, ja, at han har hørt min bønn. Ja, da husker jeg hans barmhjertige arm som han rakte ut mot meg.
- 11 Ja, og jeg husker også mine fedres fangenskap, for jeg vet helt sikkert at Herren fridde dem ut av trelldom og derved opprettet sin kirke. Ja, Gud Herren, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, fridde dem ut av trelldom.
- 12 Ja, jeg har alltid husket mine fedres fangenskap, og den samme Gud som fridde dem ut av egypternes hender, fridde dem ut av trelldom.
- 13 Ja, og den samme Gud opprettet sin kirke blant dem, ja, og den samme Gud har kalt meg ved et hellig kall for å forkynne ordet til dette folk og har gitt meg stor fremgang, derfor er min glede fullkommen.
- 14 Men jeg gleder meg ikke bare over min egen fremgang, men min glede er mer fullkommen på grunn av mine brødres fremgang, de som har vært oppe i Nephis land.
- 15 Se, de har arbeidet overmåte hårdt og har frembragt mye frukt, og hvor stor skal ikke deres belønning være!
- 16 Når jeg tenker på disse mine brødres fremgang, blir jeg henrykket i Ånden som om den var ute av legemet, så stor er min glede.
- 17 Og måtte Gud la disse, mine brødre, få en plass i Guds rike sammen med alle dem som er frukten av deres arbeide, så de aldri mer går ut, men kan prise ham i all evighet. Og måtte Gud la det skje ifølge mine ord, slik som jeg har talt. Amen.

And behold, when I see many of my brethren truly penitent, and coming to the Lord their God, then is my soul filled with joy; then do I remember what the Lord has done for me, yea, even that he hath heard my prayer; yea, then do I remember his merciful arm which he extended towards me.

Yea, and I also remember the captivity of my fathers; for I surely do know that the Lord did deliver them out of bondage, and by this did establish his church; yea, the Lord God, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, did deliver them out of bondage.

Yea, I have always remembered the captivity of my fathers; and that same God who delivered them out of the hands of the Egyptians did deliver them out of bondage.

Yea, and that same God did establish his church among them; yea, and that same God hath called me by a holy calling, to preach the word unto this people, and hath given me much success, in the which my joy is full.

But I do not joy in my own success alone, but my joy is more full because of the success of my brethren, who have been up to the land of Nephi.

Behold, they have labored exceedingly, and have brought forth much fruit; and how great shall be their reward!

Now, when I think of the success of these my brethren my soul is carried away, even to the separation of it from the body, as it were, so great is my joy.

And now may God grant unto these, my brethren, that they may sit down in the kingdom of God; yea, and also all those who are the fruit of their labors that they may go no more out, but that they may praise him forever. And may God grant that it may be done according to my words, even as I have spoken. Amen.

Alma 30

- 1 Se, nå skjedde det at etter at Ammons folk hadde slått seg ned i Jershons land, ja, og også etter at lamanittene var drevet ut av landet og deres døde var blitt begravet av landets folk –
- 2 nå ble ikke deres døde talt, for de var veldig mange, heller ikke ble nephittenes døde talt – men det skjedde at etter at de hadde begravet sine døde, og også etter at dagene med faste og sorg og bønn var over (og dette var i det sekstende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk), begynte det å bli varig fred i hele landet.
- 3 Ja, og folket passet på å holde Herrens befalinger, og de var nøye med å utføre Guds ordinanser ifølge Moseloven, for de lærte at de skulle holde Moseloven inntil den skulle bli oppfylt.
- 4 Og derfor hadde folket ingen uroligheter i hele det sekstende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.
- 5 Og det skjedde at i begynnelsen av det syttende år av dommernes regjeringstid var det stadig fred.
- 6 Men det skjedde i slutten av det syttende år at det kom en mann til Zarahemlas land, og han var en anti-krist, for han begynte å tale til folket mot profetiene som profetene hadde uttalt om Kristi komme.
- 7 Nå var det ingen lov mot et menneskes tro, for det var stikk i strid med Guds befalinger at det skulle være en lov som ikke behandlet alle mennesker likt.
- 8 For så sier Skriftene: Velg i dag hvem dere vil tjene.
- 9 Hvis et menneske ønsket å tjene Gud, hadde han rett til det, eller med andre ord, hvis han trodde på Gud, hadde han rett til å tjene ham, men hvis han ikke trodde på ham, var det ingen lov som kunne straffe ham.

Alma 30

Behold, now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, yea, and also after the Lamanites were driven out of the land, and their dead were buried by the people of the land—

Now their dead were not numbered because of the greatness of their numbers; neither were the dead of the Nephites numbered—but it came to pass after they had buried their dead, and also after the days of fasting, and mourning, and prayer, (and it was in the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) there began to be continual peace throughout all the land.

Yea, and the people did observe to keep the commandments of the Lord; and they were strict in observing the ordinances of God, according to the law of Moses; for they were taught to keep the law of Moses until it should be fulfilled.

And thus the people did have no disturbance in all the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass that in the commencement of the seventeenth year of the reign of the judges, there was continual peace.

But it came to pass in the latter end of the seventeenth year, there came a man into the land of Zarahemla, and he was Anti-Christ, for he began to preach unto the people against the prophecies which had been spoken by the prophets, concerning the coming of Christ.

Now there was no law against a man's belief; for it was strictly contrary to the commands of God that there should be a law which should bring men on to unequal grounds.

For thus saith the scripture: Choose ye this day, whom ye will serve.

Now if a man desired to serve God, it was his privilege; or rather, if he believed in God it was his privilege to serve him; but if he did not believe in him there was no law to punish him.

10 Men hvis han myrdet, ble han straffet med døden, og hvis han røvet, ble han også straffet. Og hvis han stjal, ble han også straffet, og hvis han bedrev hor, ble han også straffet. Ja, for all denne ugudelighet ble de straffet.

11 For loven var slik at menneskene skulle dømmes ifølge sine forbrytelser, men det var ingen lov mot et menneskes tro. Derfor ble et menneske bare straffet for de forbrytelser som det hadde begått, derfor ble alle mennesker behandlet likt.

12 Og denne antikrist, hvis navn var Korihor (og som ikke kunne rammes av loven), begynte å forkynne til folket og sa at det ikke skulle komme noen Kristus, og han forkynnte på denne måten og sa:

13 Dere som holdes nede av et tåpelig og nytteløst håp, hvorfor tillater dere at dere blir tynget ned av slike tåpeligheter? Hvorfor venter dere en Kristus? For intet menneske kan vite noe om det som skal skje.

14 Se, disse ting som dere kaller profetier, som dere sier er overlevert av hellige profeter, se, de er deres fedres tåpelige tradisjoner.

15 Hvordan kan dere vite at de er sanne? Se, dere kan ikke vite noe som dere ikke ser, derfor kan dere ikke vite at det skal komme en Kristus.

16 Dere ser fremover og sier at dere ser en forlatelse for deres synder. Men se, dette er følgen av et forvirret sinn, og denne sinnsforvirring kommer på grunn av deres fedres tradisjoner som forleder dere til å tro på noe som ikke er sant.

17 Og mange flere lignende ting sa han til dem og fortalte dem at ingen forsoning kunne utføres for menneskenes synder, men at det gikk hvert menneske i dette liv i forhold til dets vandel. Derfor utviklet hvert menneske seg i forhold til sine evner, og hvert menneske seiret i forhold til sin styrke, og uansett hva et menneske gjorde, så var det ingen forbrytelse.

18 Og slik talte han til dem og villedet manges hjerter, fikk dem til å løfte sine hoder i ugudelighet, ja, villedet mange kvinner og også menn til å bedrive hor, og fortalte dem at når et menneske døde, så var det ikke noe mer.

But if he murdered he was punished unto death; and if he robbed he was also punished; and if he stole he was also punished; and if he committed adultery he was also punished; yea, for all this wickedness they were punished.

For there was a law that men should be judged according to their crimes. Nevertheless, there was no law against a man's belief; therefore, a man was punished only for the crimes which he had done; therefore all men were on equal grounds.

And this Anti-Christ, whose name was Korihor, (and the law could have no hold upon him) began to preach unto the people that there should be no Christ. And after this manner did he preach, saying:

O ye that are bound down under a foolish and a vain hope, why do ye yoke yourselves with such foolish things? Why do ye look for a Christ? For no man can know of anything which is to come.

Behold, these things which ye call prophecies, which ye say are handed down by holy prophets, behold, they are foolish traditions of your fathers.

How do ye know of their surety? Behold, ye cannot know of things which ye do not see; therefore ye cannot know that there shall be a Christ.

Ye look forward and say that ye see a remission of your sins. But behold, it is the effect of a frenzied mind; and this derangement of your minds comes because of the traditions of your fathers, which lead you away into a belief of things which are not so.

And many more such things did he say unto them, telling them that there could be no atonement made for the sins of men, but every man fared in this life according to the management of the creature; therefore every man prospered according to his genius, and that every man conquered according to his strength; and whatsoever a man did was no crime.

And thus he did preach unto them, leading away the hearts of many, causing them to lift up their heads in their wickedness, yea, leading away many women, and also men, to commit whoredoms—telling them that when a man was dead, that was the end thereof.

19 Denne mannen dro også over til Jershons land for å forkynne disse ting blant Ammons folk, som en gang var lamanittenes folk.

20 Men se, de var klokere enn mange nephitter, for de tok ham og bandt ham og førte ham frem for Ammon, som var høyprest over dette folk.

21 Og det skjedde at han ga beskjed om at han skulle vises ut av landet. Og han kom over til Gideons land og begynte å tale til dem også. Og her hadde han ikke mye hell med seg, for han ble tatt og bundet og ført frem for høypresten og også landets øverste dommer.

22 Og det skjedde at høypresten sa til ham: Hvorfor går du omkring og forvrenger Herrens veier? Hvorfor lærer du dette folk at det ikke skal komme noen Kristus, og tar bort deres glede? Hvorfor taler du imot alle de hellige profeters profetier?

23 Høyprestens navn var Giddonah, og Korihor sa til ham: Fordi jeg ikke lærer dem deres fedres tåpelige tradisjoner og fordi jeg ikke lærer dette folk å underkaste seg tåpelige ordinanser og handlinger, som er fastsatt av prester i fordums tid for å tilrive seg makt og myndighet over dem og holde dem i uvitenhet, så de ikke kan løfte hodet, men bringes ned ifølge dine ord.

24 Dere sier at dette folk er et fritt folk, se, jeg sier at de er i trelldom. Dere sier at profetiene fra fordums tid er sanne, se, jeg sier at dere ikke vet at de er sanne.

25 Dere sier at dette folk er et syndig og fallent folk på grunn av en stamfars overtredelse, se, jeg sier at et barn har ingen skyld på grunn av sine foreldre.

26 Og dere sier også at Kristus skal komme, men se, jeg sier at dere ikke vet at det skal komme en Kristus. Og dere sier også at han skal bli drept for verdens synder.

Now this man went over to the land of Jershon also, to preach these things among the people of Ammon, who were once the people of the Lamanites.

But behold they were more wise than many of the Nephites; for they took him, and bound him, and carried him before Ammon, who was a high priest over that people.

And it came to pass that he caused that he should be carried out of the land. And he came over into the land of Gideon, and began to preach unto them also; and here he did not have much success, for he was taken and bound and carried before the high priest, and also the chief judge over the land.

And it came to pass that the high priest said unto him: Why do ye go about perverting the ways of the Lord? Why do ye teach this people that there shall be no Christ, to interrupt their rejoicings? Why do ye speak against all the prophecies of the holy prophets?

Now the high priest's name was Giddonah. And Korihor said unto him: Because I do not teach the foolish traditions of your fathers, and because I do not teach this people to bind themselves down under the foolish ordinances and performances which are laid down by ancient priests, to usurp power and authority over them, to keep them in ignorance, that they may not lift up their heads, but be brought down according to thy words.

Ye say that this people is a free people. Behold, I say they are in bondage. Ye say that those ancient prophecies are true. Behold, I say that ye do not know that they are true.

Ye say that this people is a guilty and a fallen people, because of the transgression of a parent. Behold, I say that a child is not guilty because of its parents.

And ye also say that Christ shall come. But behold, I say that ye do not know that there shall be a Christ. And ye say also that he shall be slain for the sins of the world—

27 Og på denne måten villeder dere dette folk så de følger sine fedres tåpelige tradisjoner og gjør som dere ønsker. Og dere holder dem nede som om de var i trelldom, så dere kan fråtse i fruktene av deres henders arbeide, så de ikke våger å se opp med frimodighet og ikke våger å benytte seg av sine rettigheter og privilegier.

28 Ja, de våger ikke å gjøre bruk av det som er deres eget, av frykt for å fornærme sine prester, som legger byrder på dem ifølge sine ønsker, og som ved sine tradisjoner og sine drømmer og sine påfunn og sine syner og angivelige mysterier har fått dem til å tro at de, hvis de ikke gjør som de sier, vil fornærme et eller annet ukjent vesen som de sier er Gud, et vesen som aldri har vært sett eller kjent, som aldri har eksistert og ikke kommer til å gjøre det.

29 Da nå høypresten og den øverste dommer forsto hvor forherdet hans hjerte var, ja, da de forsto at han til og med ville spotte Gud, ville de ikke besvare hans ord, men lot ham binde, og de overlot ham til tjenestemenn og sendte ham til Zarahemlas land, så han kunne bli ført frem for Alma og den øverste dommer som var guvernør over hele landet.

30 Og det skjedde at da han ble ført frem for Alma og den øverste dommer, fortsatte han på samme måte som han gjorde i Gideons land, ja, han fortsatte å spotte Gud.

31 Og han sto frem for Alma med store, svulmende ord og hånte prestene og lærerne og beskyldte dem for å villede folket etter deres fedres enfoldige tradisjoner for å kunne fråtse i folkets arbeide.

32 Da sa Alma til ham: Du vet at vi ikke fråtser i dette folks arbeide, for se, helt fra dommernes regjeringstid begynte og til i dag, har jeg arbeidet med mine egne hender for å forsørge meg selv, og dette til tross for mine mange reiser omkring i landet for å forkynne Guds ord til mitt folk.

33 Og til tross for alle de mange arbeidsoppgaver jeg har utført i kirken, har jeg aldri mottatt så mye som en senine for mitt arbeide, og det har heller ikke noen av mine brødre, unntatt på dommersetet, og da har vi bare fått for den tid vi har brukt, ifølge loven.

And thus ye lead away this people after the foolish traditions of your fathers, and according to your own desires; and ye keep them down, even as it were in bondage, that ye may glut yourselves with the labors of their hands, that they durst not look up with boldness, and that they durst not enjoy their rights and privileges.

Yea, they durst not make use of that which is their own lest they should offend their priests, who do yoke them according to their desires, and have brought them to believe, by their traditions and their dreams and their whims and their visions and their pretended mysteries, that they should, if they did not do according to their words, offend some unknown being, who they say is God—a being who never has been seen or known, who never was nor ever will be.

Now when the high priest and the chief judge saw the hardness of his heart, yea, when they saw that he would revile even against God, they would not make any reply to his words; but they caused that he should be bound; and they delivered him up into the hands of the officers, and sent him to the land of Zarahemla, that he might be brought before Alma, and the chief judge who was governor over all the land.

And it came to pass that when he was brought before Alma and the chief judge, he did go on in the same manner as he did in the land of Gideon; yea, he went on to blaspheme.

And he did rise up in great swelling words before Alma, and did revile against the priests and teachers, accusing them of leading away the people after the silly traditions of their fathers, for the sake of glutting on the labors of the people.

Now Alma said unto him: Thou knowest that we do not glut ourselves upon the labors of this people; for behold I have labored even from the commencement of the reign of the judges until now, with mine own hands for my support, notwithstanding my many travels round about the land to declare the word of God unto my people.

And notwithstanding the many labors which I have performed in the church, I have never received so much as even one senine for my labor; neither has any of my brethren, save it were in the judgment-seat; and then we have received only according to law for our time.

34 Og hvis vi ikke mottar noe for vårt arbeide i kirken, hvilken nytte har vi da av å arbeide i kirken om det ikke er for å forkynne sannheten, så vi kan fryde oss over våre brødres glede?

35 Hvorfor sier du så at vi forkynner for dette folk for vinnings skyld når du selv vet at vi ikke mottar noen betaling? Og nå, tror du at vi bedrar dette folk, og at det er dette som forårsaker slik glede i deres hjerter?

36 Og Korihor svarte ham: Ja.

37 Og da sa Alma til ham: Tror du at det finnes en Gud?

38 Og han svarte: Nei.

39 Da sa Alma til ham: Vil du igjen fornekte at det finnes en Gud og fornekte Kristus også? For se, jeg sier deg, jeg vet at det finnes en Gud og også at Kristus skal komme.

40 Og hvilke bevis har du for at det ikke finnes noen Gud eller at Kristus ikke kommer? Jeg sier deg at du har ingen – ingen unntatt ditt eget ord.

41 Men se, jeg har alle ting til vitnesbyrd om at disse ting er sanne, og du har også alle ting til vitnesbyrd for deg om at de er sanne, og vil du fornekte dem? Tror du at disse ting er sanne?

42 Se, jeg vet at du tror, men du er besatt av en løgnens ånd, og du har forkastet Guds Ånd så den ikke har noen plass i deg. Men djevlen har makt over deg, og han leder deg omkring og utarbeider planer så han kan ødelegge Guds barn.

43 Og da sa Korihor til Alma: Hvis du vil vise meg et tegn så jeg kan bli overbevist om at det finnes en Gud, ja, vis meg at han har makt, og da vil jeg bli overbevist om sannheten av dine ord.

44 Men Alma sa til ham: Du har fått tegn nok. Vil du friste din Gud? Vil du si: Vis meg et tegn når du har vitnesbyrd fra alle disse dine brødre og også fra alle de hellige profeter? Skriftene er lagt foran deg, ja, og alle ting bærer bud om at det finnes en Gud. Ja, til og med jorden og alle ting som er på dens overflate, ja, og dens bevegelser, ja, og også alle planetene som beveger seg i sine faste baner, vitner om at det finnes en høyeste Skaper.

And now, if we do not receive anything for our labors in the church, what doth it profit us to labor in the church save it were to declare the truth, that we may have rejoicings in the joy of our brethren?

Then why sayest thou that we preach unto this people to get gain, when thou, of thyself, knowest that we receive no gain? And now, believest thou that we deceive this people, that causes such joy in their hearts?

And Korihor answered him, Yea.

And then Alma said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, Nay.

Now Alma said unto him: Will ye deny again that there is a God, and also deny the Christ? For behold, I say unto you, I know there is a God, and also that Christ shall come.

And now what evidence have ye that there is no God, or that Christ cometh not? I say unto you that ye have none, save it be your word only.

But, behold, I have all things as a testimony that these things are true; and ye also have all things as a testimony unto you that they are true; and will ye deny them? Believest thou that these things are true?

Behold, I know that thou believest, but thou art possessed with a lying spirit, and ye have put off the Spirit of God that it may have no place in you; but the devil has power over you, and he doth carry you about, working devices that he may destroy the children of God.

And now Korihor said unto Alma: If thou wilt show me a sign, that I may be convinced that there is a God, yea, show unto me that he hath power, and then will I be convinced of the truth of thy words.

But Alma said unto him: Thou hast had signs enough; will ye tempt your God? Will ye say, Show unto me a sign, when ye have the testimony of all these thy brethren, and also all the holy prophets? The scriptures are laid before thee, yea, and all things denote there is a God; yea, even the earth, and all things that are upon the face of it, yea, and its motion, yea, and also all the planets which move in their regular form do witness that there is a Supreme Creator.

45 Og likevel går du omkring og villeder dette folks hjerter og vitner for dem at det ikke finnes noen Gud? Og vil du fremdeles fornekte alle disse vitner? Og han sa: Ja, jeg vil fornekte hvis du ikke viser meg et tegn.

46 Og nå skjedde det at Alma sa til ham: Se, jeg er bedrøvet på grunn av ditt hårde hjerte, ja, for at du fremdeles vil motsette deg sannhetens ånd, så din sjel kan gå for-tapt.

47 Men se, det er bedre at din sjel går for-tapt enn at du skulle være årsak til at mange sjeler føres ned i fortapelse ved dine løgner og ved dine smigrende ord. Hvis du derfor fornekte disse ting igjen, se, da skal Gud slå deg så du skal bli stum, så du aldri mer skal åpne din munn, så du aldri mer skal bedra dette folk.

48 Da sa Korihor til ham: Jeg fornekte ikke en Guds eksistens, men jeg tror ikke at det finnes en Gud. Og jeg sier også at du ikke vet at det finnes en Gud, og hvis du ikke viser meg et tegn, vil jeg ikke tro.

49 Da sa Alma til ham: Dette vil jeg gi deg som et tegn, at du skal bli stum ifølge mine ord. Og jeg sier i Guds navn at du skal bli stum så du ikke mer kan tale.

50 Da nå Alma hadde sagt disse ord, ble Korihor stum så han ikke kunne tale slik Alma hadde sagt.

51 Og da den øverste dommer så dette, rakte han frem sin hånd og skrev til Korihor: Er du overbevist om Guds makt? På hvem ønsket du at Alma skulle vise sitt tegn? Ville du at han skulle plage andre for å vise deg et tegn? Se, han har vist deg et tegn, og nå, vil du fortsatt protestere?

52 Og Korihor rakte frem sin hånd og skrev: Jeg vet at jeg er stum, for jeg kan ikke tale, og jeg vet at intet annet enn Guds kraft kunne bringe dette over meg. Ja, og jeg visste hele tiden at det fantes en Gud.

And yet do ye go about, leading away the hearts of this people, testifying unto them there is no God? And yet will ye deny against all these witnesses? And he said: Yea, I will deny, except ye shall show me a sign.

And now it came to pass that Alma said unto him: Behold, I am grieved because of the hardness of your heart, yea, that ye will still resist the spirit of the truth, that thy soul may be destroyed.

But behold, it is better that thy soul should be lost than that thou shouldst be the means of bringing many souls down to destruction, by thy lying and by thy flattering words; therefore if thou shalt deny again, behold God shall smite thee, that thou shalt become dumb, that thou shalt never open thy mouth any more, that thou shalt not deceive this people any more.

Now Korihor said unto him: I do not deny the existence of a God, but I do not believe that there is a God; and I say also, that ye do not know that there is a God; and except ye show me a sign, I will not believe.

Now Alma said unto him: This will I give unto thee for a sign, that thou shalt be struck dumb, according to my words; and I say, that in the name of God, ye shall be struck dumb, that ye shall no more have utterance.

Now when Alma had said these words, Korihor was struck dumb, that he could not have utterance, according to the words of Alma.

And now when the chief judge saw this, he put forth his hand and wrote unto Korihor, saying: Art thou convinced of the power of God? In whom did ye desire that Alma should show forth his sign? Would ye that he should afflict others, to show unto thee a sign? Behold, he has showed unto you a sign; and now will ye dispute more?

And Korihor put forth his hand and wrote, saying: I know that I am dumb, for I cannot speak; and I know that nothing save it were the power of God could bring this upon me; yea, and I always knew that there was a God.

53 Men se, djevelen har bedratt meg, for han viste seg for meg i en engels skikkelse og sa til meg: Gå og vinn tilbake dette folk, for de har alle fart vill etter en ukjent Gud. Og han sa til meg: Det finnes ingen Gud, ja, og han lærte meg hva jeg skulle si. Og jeg har undervist hans ord, og jeg underviste dem fordi de var behagelige for det kjødelige sinn. Og jeg underviste dem til jeg hadde stor fremgang, så jeg selv trodde de var sanne. Og av denne grunn motarbeidet jeg sannheten helt til jeg har ført denne store forbannelse over meg.

54 Da han hadde sagt dette, bønnfalt han Alma om å be til Gud at forbannelsen måtte bli tatt bort fra ham.

55 Men Alma sa til ham: Hvis denne forbannelsen skulle bli tatt bort fra deg, ville du igjen villede dette folks hjerter, derfor skal det gå deg som Herren vil.

56 Og det skjedde at forbannelsen ikke ble tatt bort fra Korihor, men han ble utstøtt og gikk omkring fra hus til hus og tigget mat.

57 Nå ble kunnskapen om det som hadde skjedd med Korihor, øyeblikkelig kunngjort over hele landet. Ja, en kunngjøring ble sendt ut av den øverste dommer til hele landets befolkning med beskjed om at de som hadde trodd på Korihors ord, straks måtte omvende seg, ellers ville de samme straffedommer komme over dem.

58 Og det skjedde at de alle ble overbevist om Korihors ugudelighet. Derfor ble de alle omvendt til Herren igjen, og dette gjorde ende på de synder Korihor var årsak til. Og Korihor gikk omkring fra hus til hus og tigget mat for å oppholde livet.

59 Og det skjedde at mens han gikk omkring blant folket – blant et folk som hadde skilt seg ut fra nephitte og kalte seg zoramitter, for de ble ledet av en mann ved navn Zoram – og mens han gikk omkring blant dem, se, da ble han løpt over ende og trampet ihjel.

But behold, the devil hath deceived me; for he appeared unto me in the form of an angel, and said unto me: Go and reclaim this people, for they have all gone astray after an unknown God. And he said unto me: There is no God; yea, and he taught me that which I should say. And I have taught his words; and I taught them because they were pleasing unto the carnal mind; and I taught them, even until I had much success, inasmuch that I verily believed that they were true; and for this cause I withstood the truth, even until I have brought this great curse upon me.

Now when he had said this, he besought that Alma should pray unto God, that the curse might be taken from him.

But Alma said unto him: If this curse should be taken from thee thou wouldst again lead away the hearts of this people; therefore, it shall be unto thee even as the Lord will.

And it came to pass that the curse was not taken off of Korihor; but he was cast out, and went about from house to house begging for his food.

Now the knowledge of what had happened unto Korihor was immediately published throughout all the land; yea, the proclamation was sent forth by the chief judge to all the people in the land, declaring unto those who had believed in the words of Korihor that they must speedily repent, lest the same judgments would come unto them.

And it came to pass that they were all convinced of the wickedness of Korihor; therefore they were all converted again unto the Lord; and this put an end to the iniquity after the manner of Korihor. And Korihor did go about from house to house, begging food for his support.

And it came to pass that as he went forth among the people, yea, among a people who had separated themselves from the Nephites and called themselves Zoramites, being led by a man whose name was Zoram—and as he went forth amongst them, behold, he was run upon and trodden down, even until he was dead.

60 Og således ser vi hvordan det går med den som for-
vrenger Herrens veier, og således ser vi at djvelen ikke
vil støtte sine barn på den siste dag, men trekker dem
raskt ned til helvete.

And thus we see the end of him who perverteth the
ways of the Lord; and thus we see that the devil will not
support his children at the last day, but doth speedily
drag them down to hell.

Alma 31

- 1 Nå skjedde det at da Alma etter Korihors død fikk beskjed om at zoramittene forvrenget Herrens veier, og at Zoram, som var deres leder, påvirket folkets hjerter så de tilba stumme avguder, begynte han igjen å føle seg syk i hjertet på grunn av folkets synder.
- 2 For det voldte Alma stor sorg å høre om den synd som ble begått av hans folk. Derfor voldte det ham stor sorg i hjertet at zoramittene hadde skilt lag med nephittene.
- 3 Nå hadde zoramittene samlet seg i et land som de kalte Antionum, som lå øst for Zarahemlas land som strakte seg nesten helt ut mot havet og som lå syd for Jershons land, som også grenset til villmarken i syd, en villmark som var full av lamanitter.
- 4 Nå var nephittene svært engstelige for at zoramittene skulle slutte forbund med lamanittene og at det derved ville påføre nephittene et stort tap.
- 5 Og da forkynnelsen av ordet hadde stor tilbøyelighet til å få folket til å gjøre det som var rettferdig – ja, det hadde hatt større innvirkning på folkets sinn enn sverdet eller noe annet som hadde hendt dem – derfor mente Alma det var nødvendig at de skulle prøve Guds ords kraft.
- 6 Derfor tok han med seg Ammon og Aaron og Omner, og lot Himni være igjen i kirken i Zarahemla. Men de tre førstnevnte tok han med seg, og også Amulek og Zeezrom som var i Melek. Og han tok også med seg to av sine sønner.
- 7 Nå tok han ikke med seg sin eldste sønn, og hans navn var Helaman, men de han tok med seg, het Shiblön og Corianton. Og dette er navnene på dem som ble med ham til zoramittene for å forkynne ordet for dem.
- 8 Nå var zoramittene frafalne nephitter, derfor hadde Guds ord blitt forkynt for dem.

Alma 31

Now it came to pass that after the end of Korihor, Alma having received tidings that the Zoramites were perverting the ways of the Lord, and that Zoram, who was their leader, was leading the hearts of the people to bow down to dumb idols, his heart again began to sicken because of the iniquity of the people.

For it was the cause of great sorrow to Alma to know of iniquity among his people; therefore his heart was exceedingly sorrowful because of the separation of the Zoramites from the Nephites.

Now the Zoramites had gathered themselves together in a land which they called Antionum, which was east of the land of Zarahemla, which lay nearly bordering upon the seashore, which was south of the land of Jershon, which also bordered upon the wilderness south, which wilderness was full of the Lamanites.

Now the Nephites greatly feared that the Zoramites would enter into a correspondence with the Lamanites, and that it would be the means of great loss on the part of the Nephites.

And now, as the preaching of the word had a great tendency to lead the people to do that which was just—yea, it had had more powerful effect upon the minds of the people than the sword, or anything else, which had happened unto them—therefore Alma thought it was expedient that they should try the virtue of the word of God.

Therefore he took Ammon, and Aaron, and Omner; and Himni he did leave in the church in Zarahemla; but the former three he took with him, and also Amulek and Zeezrom, who were at Melek; and he also took two of his sons.

Now the eldest of his sons he took not with him, and his name was Helaman; but the names of those whom he took with him were Shiblön and Corianton; and these are the names of those who went with him among the Zoramites, to preach unto them the word.

Now the Zoramites were dissenters from the Nephites; therefore they had had the word of God preached unto them.

- 9 Men de hadde kommet i stor villfarelse, for de ville ikke holde Guds bud og hans lover ifølge Moseloven.
- 10 Heller ikke ville de rette seg etter kirkens påbud og daglig henvende seg til Gud i bønn og påkallelse for ikke å falle i fristelse.
- 11 Ja, kort sagt fordreide de i svært mange tilfeller Herrens veier, dette var derfor grunnen til at Alma og hans brødre dro inn i landet for å forkynne ordet for dem.
- 12 Og da de hadde kommet inn i landet, oppdaget de til sin forbauselse at zoramittene hadde bygget synagoger og at de kom sammen på en bestemt ukedag som de kalte Herrens dag. Og de dyrket Gud på en måte som Alma og hans brødre aldri før hadde sett.
- 13 For midt i synagogen hadde de bygget en plass til å stå på som var høyt over hodene deres, og øverst på den var det bare plass til én person.
- 14 Den som ønsket å tilbe, måtte derfor gå opp og stå på denne plattformen og løfte sine hender mot himmelen og rope med høy røst og si:
- 15 Hellige, hellige Gud! Vi tror at du er Gud, og vi tror at du er hellig og at du var en ånd og at du er en ånd, og at du alltid vil være en ånd.
- 16 Hellige Gud, vi tror at du har skilt oss fra våre brødre, og vi tror ikke på våre brødres tradisjoner, som ble overlevert til dem på grunn av deres fedres troskyldighet. Men vi tror at du har utvalgt oss til å være dine hellige barn, og du har også gjort kjent for oss at det ikke skal komme noen Kristus.

But they had fallen into great errors, for they would not observe to keep the commandments of God, and his statutes, according to the law of Moses.

Neither would they observe the performances of the church, to continue in prayer and supplication to God daily, that they might not enter into temptation.

Yea, in fine, they did pervert the ways of the Lord in very many instances; therefore, for this cause, Alma and his brethren went into the land to preach the word unto them.

Now, when they had come into the land, behold, to their astonishment they found that the Zoramites had built synagogues, and that they did gather themselves together on one day of the week, which day they did call the day of the Lord; and they did worship after a manner which Alma and his brethren had never beheld;

For they had a place built up in the center of their synagogue, a place for standing, which was high above the head; and the top thereof would only admit one person.

Therefore, whosoever desired to worship must go forth and stand upon the top thereof, and stretch forth his hands towards heaven, and cry with a loud voice, saying:

Holy, holy God; we believe that thou art God, and we believe that thou art holy, and that thou wast a spirit, and that thou art a spirit, and that thou wilt be a spirit forever.

Holy God, we believe that thou hast separated us from our brethren; and we do not believe in the tradition of our brethren, which was handed down to them by the childishness of their fathers; but we believe that thou hast elected us to be thy holy children; and also thou hast made it known unto us that there shall be no Christ.

17 Men du er den samme i går, i dag og til evig tid, og du har utvalgt oss for at vi skal bli frelst, mens alle omkring oss er utvalgt til å bli kastet ned til helvete på grunn av din vrede. Vi takker deg, Gud, for denne hellighet, og vi takker deg også for at du har utvalgt oss, så vi ikke kan bli villedet av våre brødres tåpelige tradisjoner, som tvinger dem til å tro på Kristus og leder deres hjerter langt bort fra deg, vår Gud.

18 Og igjen takker vi deg, O Gud, for at vi er et utvalgt og et hellig folk. Amen.

19 Nå skjedde det at etter at Alma og hans brødre og hans sønner hadde hørt disse bønner, ble de umåtelig forbauset.

20 For se, hver mann gikk frem og oppsendte den samme bønn.

21 De kalte plassen Rameumptom, som betyr den hellige forhøyning.

22 Fra denne forhøyningen oppsendte hver mann nøyaktig den samme bønn til Gud, takket sin Gud for at de var utvalgt av ham og for at han ikke ledet dem på avveie med deres brødres tradisjoner, og at deres hjerter ikke ble forledet til å tro på de tilkommende ting som de ikke visste noe om.

23 Etter at alt folket hadde oppsendt sin takk på denne måten, vendte de tilbake til sine hjem og nevnte ikke Gud mer før de igjen kom sammen ved den hellige forhøyning for å oppsende takk på sin måte.

24 Da Alma så dette, ble han svært bedrøvet i hjertet, for han forsto at de var et ugudelig og fordervet folk, ja, han forsto at de hadde lagt sin elsk på gull og på sølv og på alle slags utsøkte ting.

25 Ja, og han forsto også at de i sin stolthet var oppblåste i sine hjerter til stor selvros.

26 Og han hevet sin røst mot himmelen og ropte og sa: Hvor lenge vil du tillate, O Herre, at dine tjenere skal bo her nede i kjødet og se så stor ugudelighet blant menneskenes barn?

But thou art the same yesterday, today, and forever; and thou hast elected us that we shall be saved, whilst all around us are elected to be cast by thy wrath down to hell; for the which holiness, O God, we thank thee; and we also thank thee that thou hast elected us, that we may not be led away after the foolish traditions of our brethren, which doth bind them down to a belief of Christ, which doth lead their hearts to wander far from thee, our God.

And again we thank thee, O God, that we are a chosen and a holy people. Amen.

Now it came to pass that after Alma and his brethren and his sons had heard these prayers, they were astonished beyond all measure.

For behold, every man did go forth and offer up these same prayers.

Now the place was called by them Rameumptom, which, being interpreted, is the holy stand.

Now, from this stand they did offer up, every man, the selfsame prayer unto God, thanking their God that they were chosen of him, and that he did not lead them away after the tradition of their brethren, and that their hearts were not stolen away to believe in things to come, which they knew nothing about.

Now, after the people had all offered up thanks after this manner, they returned to their homes, never speaking of their God again until they had assembled themselves together again to the holy stand, to offer up thanks after their manner.

Now when Alma saw this his heart was grieved; for he saw that they were a wicked and a perverse people; yea, he saw that their hearts were set upon gold, and upon silver, and upon all manner of fine goods.

Yea, and he also saw that their hearts were lifted up unto great boasting, in their pride.

And he lifted up his voice to heaven, and cried, saying: O, how long, O Lord, wilt thou suffer that thy servants shall dwell here below in the flesh, to behold such gross wickedness among the children of men?

27 Se, O Gud, de roper til deg, men likevel er deres hjerter oppslukt i deres stolthet. Se, O Gud, de roper til deg med munnen, men de er oppblåste, ja, meget oppblåste, av verdens verdiløse ting.

28 Se, O min Gud, deres kostbare klær og deres ringer og deres armbånd og deres smykker av gull og alle deres kostelige ting som de pryder seg med, og se, de har lagt sin elsk på dem. Og likevel roper de til deg og sier: Vi takker deg, O Gud, for vi er ditt utvalgte folk, mens andre skal omkomme.

29 Ja, og de sier at du har kunngjort for dem at det ikke skal komme noen Kristus.

30 O Gud, Herre, hvor lenge vil du tillate at det skal finnes slik ugudelighet og vantro blant dette folk? O Herre, vil du gi meg styrke så jeg kan utholde mine skrøpeligheter. For jeg er skrøpelig, og slik ugudelighet blant dette folk piner min sjel.

31 O Herre, jeg er overmåte bedrøvet i mitt hjerte. Vil du trøste min sjel i Kristus. O Herre, vil du gi meg styrke så jeg med tålmodighet kan utholde disse lidelser som skal komme over meg på grunn av dette folks synder.

32 O Herre, vil du trøste min sjel og gi meg fremgang og også mine medarbeidere som er med meg – ja, Ammon og Aaron og Omner og også Amulek og Zeezrom og også mine to sønner – ja, vil du trøste alle disse, O Herre. Ja, vil du trøste deres sjeler i Kristus.

33 Vil du gi dem styrke så de kan utholde de lidelser som skal komme over dem på grunn av dette folks synder.

34 O Herre, vil du hjelpe oss så vi kan lykkes med å bringe dem tilbake til deg i Kristus.

35 Se, O Herre, deres sjeler er dyrebare, og mange av dem er våre brødre. Gi oss derfor kraft og visdom, O Herre, så vi kan bringe disse våre brødre tilbake til deg.

Behold, O God, they cry unto thee, and yet their hearts are swallowed up in their pride. Behold, O God, they cry unto thee with their mouths, while they are puffed up, even to greatness, with the vain things of the world.

Behold, O my God, their costly apparel, and their ringlets, and their bracelets, and their ornaments of gold, and all their precious things which they are ornamented with; and behold, their hearts are set upon them, and yet they cry unto thee and say—We thank thee, O God, for we are a chosen people unto thee, while others shall perish.

Yea, and they say that thou hast made it known unto them that there shall be no Christ.

O Lord God, how long wilt thou suffer that such wickedness and infidelity shall be among this people? O Lord, wilt thou give me strength, that I may bear with mine infirmities. For I am infirm, and such wickedness among this people doth pain my soul.

O Lord, my heart is exceedingly sorrowful; wilt thou comfort my soul in Christ. O Lord, wilt thou grant unto me that I may have strength, that I may suffer with patience these afflictions which shall come upon me, because of the iniquity of this people.

O Lord, wilt thou comfort my soul, and give unto me success, and also my fellow laborers who are with me—yea, Ammon, and Aaron, and Omner, and also Amulek and Zeezrom, and also my two sons—yea, even all these wilt thou comfort, O Lord. Yea, wilt thou comfort their souls in Christ.

Wilt thou grant unto them that they may have strength, that they may bear their afflictions which shall come upon them because of the iniquities of this people.

O Lord, wilt thou grant unto us that we may have success in bringing them again unto thee in Christ.

Behold, O Lord, their souls are precious, and many of them are our brethren; therefore, give unto us, O Lord, power and wisdom that we may bring these, our brethren, again unto thee.

36 Nå skjedde det at da Alma hadde sagt disse ord, la han sine hender på alle dem som var med ham. Og se, da han la sine hender på dem, ble de fylt med Den hellige ånd.

37 Og deretter skilte de lag uten tanke på seg selv og hva de skulle spise eller hva de skulle drikke eller hva de skulle kle seg med.

38 Og Herren sørget for dem så de ikke skulle sulte, heller ikke skulle de tørste, ja, og han ga dem også styrke så de ikke skulle ha noen lidelser som ikke ble oppslukt i gleden over Kristus. Dette var i overensstemmelse med Almas bønn, og dette fordi han ba i tro.

Now it came to pass that when Alma had said these words, that he clapped his hands upon all them who were with him. And behold, as he clapped his hands upon them, they were filled with the Holy Spirit.

And after that they did separate themselves one from another, taking no thought for themselves what they should eat, or what they should drink, or what they should put on.

And the Lord provided for them that they should hunger not, neither should they thirst; yea, and he also gave them strength, that they should suffer no manner of afflictions, save it were swallowed up in the joy of Christ. Now this was according to the prayer of Alma; and this because he prayed in faith.

Alma 32

- 1 Og det skjedde at de gikk ut og begynte å forkynne Guds ord til folket. Og de gikk inn i deres synagoger og i deres hus, ja, og de forkynnte også ordet på deres gater.
- 2 Og det skjedde at de etter å ha arbeidet hårdt blant dem, begynte å ha fremgang blant den fattige del av folket, for se, de var utstøtt av synagogene på grunn av sine grove klær –
- 3 derfor fikk de ikke tillatelse til å komme inn i deres synagoger for å dyrke Gud da de ble betraktet som urene. Derfor var de fattige, ja, de ble av sine brødre betraktet som berme fordi de var fattige på denne verdens gods, og de var også fattige av hjertet.
- 4 Mens Alma underviste og talte til folket på høyden Onidah, kom det en stor folkemengde til ham, og det var de som vi har omtalt som var fattige av hjertet, fordi de var fattige på verdens gods.
- 5 Og de kom til Alma, og den som var den øverste blant dem, sa til ham: Se, hva skal disse mine brødre gjøre, for de blir foraktet av alle mennesker på grunn av sin fattigdom, ja, og særlig av våre prester, for de har utstøtt oss fra våre synagoger som vi har arbeidet hårdt for å bygge med våre egne hender, og de har utstøtt oss på grunn av vår overmåte store fattigdom. Og vi har ikke noe sted vi kan dyrke vår Gud, og se, hva skal vi gjøre?
- 6 Og da Alma hørte dette, snudde han seg straks med ansiktet vendt mot ham og betraktet ham med stor glede, for han forsto at deres plager virkelig hadde ydmyket dem, og at de var beredt til å høre ordet.
- 7 Derfor sa han ikke mer til den andre folkemengden, men han rakte ut sin hånd og ropte til dem han så, som i sannhet var angrende, og sa til dem:
- 8 Jeg ser at dere er ydmyke av hjertet, og om så er, velsignet er dere.
- 9 Se, deres bror har sagt: Hva skal vi gjøre? For vi er utstøtt av våre synagoger så vi ikke kan dyrke vår Gud.

Alma 32

And it came to pass that they did go forth, and began to preach the word of God unto the people, entering into their synagogues, and into their houses; yea, and even they did preach the word in their streets.

And it came to pass that after much labor among them, they began to have success among the poor class of people; for behold, they were cast out of the synagogues because of the coarseness of their apparel—

Therefore they were not permitted to enter into their synagogues to worship God, being esteemed as filthiness; therefore they were poor; yea, they were esteemed by their brethren as dross; therefore they were poor as to things of the world; and also they were poor in heart.

Now, as Alma was teaching and speaking unto the people upon the hill Onidah, there came a great multitude unto him, who were those of whom we have been speaking, of whom were poor in heart, because of their poverty as to the things of the world.

And they came unto Alma; and the one who was the foremost among them said unto him: Behold, what shall these my brethren do, for they are despised of all men because of their poverty, yea, and more especially by our priests; for they have cast us out of our synagogues which we have labored abundantly to build with our own hands; and they have cast us out because of our exceeding poverty; and we have no place to worship our God; and behold, what shall we do?

And now when Alma heard this, he turned him about, his face immediately towards him, and he beheld with great joy; for he beheld that their afflictions had truly humbled them, and that they were in a preparation to hear the word.

Therefore he did say no more to the other multitude; but he stretched forth his hand, and cried unto those whom he beheld, who were truly penitent, and said unto them:

I behold that ye are lowly in heart; and if so, blessed are ye.

Behold thy brother hath said, What shall we do?— for we are cast out of our synagogues, that we cannot worship our God.

10 Se, jeg sier til dere: Tror dere at dere bare kan dyrke Gud i synagogene?

11 Og videre vil jeg spørre: Tror dere at dere ikke må dyrke Gud mer enn én gang om uken?

12 Jeg sier til dere: Det er godt at dere er blitt utstøtt av synagogene, så dere kan bli ydmyke og så dere kan lære visdom, for det er nødvendig for dere å lære visdom. For det er fordi dere er utstøtt, fordi dere blir forakttet av deres brødre på grunn av deres overmåte fattigdom, at dere er blitt ydmyke av hjertet, for dere har vært nødt til å være ydmyke.

13 Og velsignet er dere fordi dere er blitt tvunget til å være ydmyke, for når et menneske tvinges til å være ydmyk, vil han av og til forsøke å omvende seg, og den som omvender seg, skal visselig finne barmhjertighet. Og den som finner barmhjertighet og holder ut til enden, skal bli frelst.

14 Og selv om jeg sa til dere at dere var velsignet fordi dere var tvunget til å være ydmyke, tror dere ikke at de er mer velsignet som virkelig ydmyker seg på grunn av ordet?

15 Ja, den som virkelig ydmyker seg og omvender seg fra sine synder og holder ut til enden, skal bli velsignet, ja, mye mer velsignet enn de som er tvunget til å være ydmyke på grunn av sin store fattigdom.

16 Derfor, velsignet er de som ydmyker seg uten å være tvunget til å være ydmyke, eller med andre ord, velsignet er den som tror på Guds ord og blir døpt uten hjertets gjenstridighet, ja, uten å være nødt eller tvunget til å kjenne ordet før de vil tro.

17 Ja, det er mange som sier: Hvis du vil vise oss et tegn fra himmelen, da skal vi med sikkerhet vite, da skal vi tro.

18 Nå spør jeg: Er dette tro? Se, jeg sier dere: Nei, for hvis et menneske vet en ting, har han ingen grunn til å tro, for han vet det.

19 Og nå, hvor mye mer forbannet er ikke den som kjenner Guds vilje og ikke gjør den, enn den som bare tror eller bare har grunn til å tro og faller i overtredelse?

Behold I say unto you, do ye suppose that ye cannot worship God save it be in your synagogues only?

And moreover, I would ask, do ye suppose that ye must not worship God only once in a week?

I say unto you, it is well that ye are cast out of your synagogues, that ye may be humble, and that ye may learn wisdom; for it is necessary that ye should learn wisdom; for it is because that ye are cast out, that ye are despised of your brethren because of your exceeding poverty, that ye are brought to a lowliness of heart; for ye are necessarily brought to be humble.

And now, because ye are compelled to be humble blessed are ye; for a man sometimes, if he is compelled to be humble, seeketh repentance; and now surely, whosoever repenteth shall find mercy; and he that findeth mercy and endureth to the end the same shall be saved.

And now, as I said unto you, that because ye were compelled to be humble ye were blessed, do ye not suppose that they are more blessed who truly humble themselves because of the word?

Yea, he that truly humbleth himself, and repenteth of his sins, and endureth to the end, the same shall be blessed—yea, much more blessed than they who are compelled to be humble because of their exceeding poverty.

Therefore, blessed are they who humble themselves without being compelled to be humble; or rather, in other words, blessed is he that believeth in the word of God, and is baptized without stubbornness of heart, yea, without being brought to know the word, or even compelled to know, before they will believe.

Yea, there are many who do say: If thou wilt show unto us a sign from heaven, then we shall know of a surety; then we shall believe.

Now I ask, is this faith? Behold, I say unto you, Nay; for if a man knoweth a thing he hath no cause to believe, for he knoweth it.

And now, how much more cursed is he that knoweth the will of God and doeth it not, than he that only believeth, or only hath cause to believe, and falleth into transgression?

20 Nå, dette må dere selv bedømme. Se, jeg sier dere at det er med den ene som det er med den andre, og enhver vil få etter sine gjerninger.

21 Og nå, som jeg sa angående tro – tro er ikke å ha en fullkommen kunnskap om noe. Hvis dere derfor har tro, håper dere på noe som ikke er sett, som er sant.

22 Og se, nå sier jeg til dere – og jeg vil dere skal huske – at Gud er barmhjertig mot alle som tror på hans navn. Derfor ønsker han først og fremst at dere skal tro, ja, tro på hans ord.

23 Og nå meddeler han sitt ord til menn ved engler, ja, ikke bare til menn, men også til kvinner. Nå er ikke dette alt, små barn blir mange ganger gitt ord som gjør de vise og lærde til skamme.

24 Og nå, mine elskede brødre, ettersom dere ønsker å vite av meg hva dere skal gjøre fordi dere lider og er utstøtt – vil jeg ikke dere skal tro at jeg mener å dømme dere for annet enn det som er i overensstemmelse med sannheten –

25 for jeg mener ikke at dere alle er blitt tvunget til å ydmyke dere, for jeg tror virkelig det finnes noen blant dere som ville ydmyke seg uansett i hvilken situasjon de befant seg.

26 Og som jeg sa angående tro, at den ikke var en fullkommen kunnskap, slik er det også med mine ord. Dere kan ikke til å begynne med vite til fullkommenhet at de er sanne, like lite som at tro er en fullkommen kunnskap.

27 Men se, hvis dere vil våkne opp og anstrenge deres evner, ja, prøve mine ord og utøve tro i den minste grad, ja, selv om dere ikke kan gjøre mer enn ønske å tro, la dette ønske virke i dere inntil dere tror så mye at dere kan gi plass for en del av mine ord.

Now of this thing ye must judge. Behold, I say unto you, that it is on the one hand even as it is on the other; and it shall be unto every man according to his work.

And now as I said concerning faith—faith is not to have a perfect knowledge of things; therefore if ye have faith ye hope for things which are not seen, which are true.

And now, behold, I say unto you, and I would that ye should remember, that God is merciful unto all who believe on his name; therefore he desireth, in the first place, that ye should believe, yea, even on his word.

And now, he imparteth his word by angels unto men, yea, not only men but women also. Now this is not all; little children do have words given unto them many times, which confound the wise and the learned.

And now, my beloved brethren, as ye have desired to know of me what ye shall do because ye are afflicted and cast out—now I do not desire that ye should suppose that I mean to judge you only according to that which is true—

For I do not mean that ye all of you have been compelled to humble yourselves; for I verily believe that there are some among you who would humble themselves, let them be in whatsoever circumstances they might.

Now, as I said concerning faith—that it was not a perfect knowledge—even so it is with my words. Ye cannot know of their surety at first, unto perfection, any more than faith is a perfect knowledge.

But behold, if ye will awake and arouse your faculties, even to an experiment upon my words, and exercise a particle of faith, yea, even if ye can no more than desire to believe, let this desire work in you, even until ye believe in a manner that ye can give place for a portion of my words.

28 Nå vil vi sammenligne ordet med et frø. Hvis dere gir plass så et frø kan bli sådd i deres hjerte, se, hvis det er et ekte frø, eller et godt frø, og hvis dere ikke kaster det ut ved deres vantro så dere derved motsetter dere Herrens Ånd, se, da vil det begynne å svulme i deres bryst, og når dere føler denne svulmende bevegelse, vil dere begynne å si til dere selv: Dette må nødvendigvis være et godt frø – eller ordet må være godt – for det begynner å utvide min sjel, ja, det begynner å opplyse min forstand, ja, jeg begynner å fryde meg over det.

29 Og se, ville ikke dette styrke deres tro? Jeg sier dere: Jo, men den har likevel ikke vokst til en fullkommen kunnskap.

30 Men se, etterhvert som frøet svulmer og spirer og begynner å vokse, da må dere nødvendigvis si at frøet er godt, for se, det svulmer og spirer og begynner å vokse. Og se, vil ikke dette styrke deres tro? Jo, det vil styrke deres tro, for dere vil si: Jeg vet at dette er et godt frø, for se, det spirer og begynner å vokse.

31 Og se, er dere sikre på at dette er et godt frø? Jeg sier til dere: Ja, for ethvert frø frembringer sitt eget slag.

32 Hvis derfor et frø vokser, er det godt, men hvis det ikke vokser, se, da er det ikke godt, derfor blir det kastet bort.

33 Og se, fordi dere har foretatt prøven og sådd frøet og det svulmer og spirer og begynner å vokse, må dere nødvendigvis vite at frøet er godt.

34 Og se, er deres kunnskap fullkommen? Ja, deres kunnskap om dette er fullkommen, og deres tro er uvirksom. Og dette fordi dere vet, for dere vet at ordet har opphøyet deres sjel, og dere vet også at det har spiret frem, at deres forstand begynner å bli opplyst, og at deres sinn begynner å utvide seg.

35 Er ikke dette en virkelighet? Jeg sier til dere: Jo, fordi det er lys, og alt som er lys, er godt fordi det kan skjernes, derfor må dere vite at det er godt. Og se, etter at dere har smakt dette lys, er deres kunnskap fullkommen?

Now, we will compare the word unto a seed. Now, if ye give place, that a seed may be planted in your heart, behold, if it be a true seed, or a good seed, if ye do not cast it out by your unbelief, that ye will resist the Spirit of the Lord, behold, it will begin to swell within your breasts; and when you feel these swelling motions, ye will begin to say within yourselves—It must needs be that this is a good seed, or that the word is good, for it beginneth to enlarge my soul; yea, it beginneth to enlighten my understanding, yea, it beginneth to be delicious to me.

Now behold, would not this increase your faith? I say unto you, Yea; nevertheless it hath not grown up to a perfect knowledge.

But behold, as the seed swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow, then you must needs say that the seed is good; for behold it swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow. And now, behold, will not this strengthen your faith? Yea, it will strengthen your faith: for ye will say I know that this is a good seed; for behold it sprouteth and beginneth to grow.

And now, behold, are ye sure that this is a good seed? I say unto you, Yea; for every seed bringeth forth unto its own likeness.

Therefore, if a seed groweth it is good, but if it groweth not, behold it is not good, therefore it is cast away.

And now, behold, because ye have tried the experiment, and planted the seed, and it swelleth and sprouteth, and beginneth to grow, ye must needs know that the seed is good.

And now, behold, is your knowledge perfect? Yea, your knowledge is perfect in that thing, and your faith is dormant; and this because you know, for ye know that the word hath swelled your souls, and ye also know that it hath sprouted up, that your understanding doth begin to be enlightened, and your mind doth begin to expand.

O then, is not this real? I say unto you, Yea, because it is light; and whatsoever is light, is good, because it is discernible, therefore ye must know that it is good; and now behold, after ye have tasted this light is your knowledge perfect?

- 36 Se, jeg sier til dere: Nei. Heller ikke må dere legge deres tro til side, for dere har bare brukt deres tro til å så frøet så dere kunne foreta prøven og finne ut om frøet var godt.
- 37 Og se, når treet begynner å vokse, vil dere si: La oss gi det næring og pleie det med stor omsorg, så det kan slå rot, så det kan vokse opp og gi oss frukt. Og se, hvis dere pleier det og gir det næring og steller det med stor omsorg, vil det slå rot og vokse opp og bære frukt.
- 38 Men hvis dere forsømmer treet og ikke har tanke for å pleie det og gi det næring, se, da vil det ikke slå rot, og når solen svir det med sin hete, visner det fordi det ikke har noen rot, og dere rykker det opp og kaster det bort.
- 39 Nå skjer ikke dette fordi frøet ikke var godt, heller ikke fordi frukten ikke ville være ettertraktelsesverdig, men det skjer fordi deres jord er ufruktbar og dere ikke vil pleie treet og gi det næring, derfor kan dere ikke høste frukt.
- 40 Og derfor, hvis dere ikke vil pleie ordet og gi det næring og ved troens blick se fremover til frukten, kan dere aldri høste av frukten fra livets tre.
- 41 Men hvis dere vil pleie ordet og gi det næring, ja, med deres tro og med stor flid og med tålmodighet vil pleie treet og gi det næring når det begynner å vokse, idet dere ser fremover til frukten, da skal det slå rot, og se, det skal bli et tre som vokser frem til evig liv.
- 42 Og fordi dere har pleiet ordet og gitt det næring med deres flid og med tro og med tålmodighet så det kan slå rot i dere, se, da skal dere snart høste frukten av det, en frukt som er meget dyrebar, som er søtere enn alt som er søtt, og som er hvitere enn alt som er hvitt, ja, og renere enn alt som er rent. Og dere skal nyte av denne frukten helt til dere er mettete – så dere ikke hungre, heller ikke skal dere tørste.
- 43 Da, mine brødre, skal dere høste belønningen for at dere med tro, flid, tålmodighet og langmodighet har ventet på at treet skulle gi dere frukt.

Behold I say unto you, Nay; neither must ye lay aside your faith, for ye have only exercised your faith to plant the seed that ye might try the experiment to know if the seed was good.

And behold, as the tree beginneth to grow, ye will say: Let us nourish it with great care, that it may get root, that it may grow up, and bring forth fruit unto us. And now behold, if ye nourish it with much care it will get root, and grow up, and bring forth fruit.

But if ye neglect the tree, and take no thought for its nourishment, behold it will not get any root; and when the heat of the sun cometh and scorcheth it, because it hath no root it withers away, and ye pluck it up and cast it out.

Now, this is not because the seed was not good, neither is it because the fruit thereof would not be desirable; but it is because your ground is barren, and ye will not nourish the tree, therefore ye cannot have the fruit thereof.

And thus, if ye will not nourish the word, looking forward with an eye of faith to the fruit thereof, ye can never pluck of the fruit of the tree of life.

But if ye will nourish the word, yea, nourish the tree as it beginneth to grow, by your faith with great diligence, and with patience, looking forward to the fruit thereof, it shall take root; and behold it shall be a tree springing up unto everlasting life.

And because of your diligence and your faith and your patience with the word in nourishing it, that it may take root in you, behold, by and by ye shall pluck the fruit thereof, which is most precious, which is sweet above all that is sweet, and which is white above all that is white, yea, and pure above all that is pure; and ye shall feast upon this fruit even until ye are filled, that ye hunger not, neither shall ye thirst.

Then, my brethren, ye shall reap the rewards of your faith, and your diligence, and patience, and long-suffering, waiting for the tree to bring forth fruit unto you.

Alma 33

- 1 Etter at Alma hadde talt disse ord, sendte de bud til ham, for de ønsket å få vite om de skulle tro på én Gud, så de kunne få del i den frukt som han hadde omtalt, eller hvordan de skulle så frøet, eller ordet, han hadde talt om, og som han sa måtte bli sådd i deres hjerter, eller på hvilken måte de skulle begynne å utøve sin tro.
- 2 Og Alma sa til dem: Se, dere har sagt at dere ikke kunne tilbe deres Gud fordi dere er utstøtt av deres synagoger. Men se, jeg sier til dere: Hvis dere tror at dere ikke kan tilbe Gud, tar dere skammelig feil, og dere burde granske Skriftene, for hvis dere tror at de har lært dere dette, forstår dere dem ikke.
- 3 Kan dere huske å ha lest hva profeten Zenos i for-dums tid har sagt om bønn og tilbedelse?
- 4 For han sa: Du er barmhjertig, O Gud, for du har hørt min bønn, også da jeg var i villmarken. Ja, du var barmhjertig da jeg ba for dem som var mine fiender, og du vendte dem til meg.
- 5 Ja, O Gud, og du var barmhjertig mot meg da jeg rop-te til deg på min åker, da jeg ropte til deg i min bønn, og du hørte meg.
- 6 Og igjen, O Gud, da jeg vendte tilbake til mitt hus, hørte du meg i min bønn.
- 7 Og da jeg gikk inn i mitt lønnkammer og ba til deg, O Herre, da hørte du meg.
- 8 Ja, du er barmhjertig mot dine barn når de roper til deg for å bli hørt av deg og ikke av mennesker, og du vil høre dem.
- 9 Ja, O Gud, du har vært barmhjertig mot meg og har hørt mine rop midt i dine forsamlinger.
- 10 Ja, og du har også hørt meg når jeg er blitt utstøtt og er blitt foraktet av mine fiender, ja, du hørte mine rop og var vred på mine fiender, og du hjemsøkte dem i din vrede med hastig ødeleggelse.

Alma 33

Now after Alma had spoken these words, they sent forth unto him desiring to know whether they should believe in one God, that they might obtain this fruit of which he had spoken, or how they should plant the seed, or the word of which he had spoken, which he said must be planted in their hearts; or in what manner they should begin to exercise their faith.

And Alma said unto them: Behold, ye have said that ye could not worship your God because ye are cast out of your synagogues. But behold, I say unto you, if ye suppose that ye cannot worship God, ye do greatly err, and ye ought to search the scriptures; if ye suppose that they have taught you this, ye do not understand them.

Do ye remember to have read what Zenos, the prophet of old, has said concerning prayer or worship?

For he said: Thou art merciful, O God, for thou hast heard my prayer, even when I was in the wilderness; yea, thou wast merciful when I prayed concerning those who were mine enemies, and thou didst turn them to me.

Yea, O God, and thou wast merciful unto me when I did cry unto thee in my field; when I did cry unto thee in my prayer, and thou didst hear me.

And again, O God, when I did turn to my house thou didst hear me in my prayer.

And when I did turn unto my closet, O Lord, and prayed unto thee, thou didst hear me.

Yea, thou art merciful unto thy children when they cry unto thee, to be heard of thee and not of men, and thou wilt hear them.

Yea, O God, thou hast been merciful unto me, and heard my cries in the midst of thy congregations.

Yea, and thou hast also heard me when I have been cast out and have been despised by mine enemies; yea, thou didst hear my cries, and wast angry with mine enemies, and thou didst visit them in thine anger with speedy destruction.

11 Og du hørte meg på grunn av mine plager og min oppriktighet, og det er på grunn av din Sønn at du har vært så barmhjertig mot meg, derfor vil jeg påkalle deg i alle mine plager, for i deg er min glede. For du har vendt dine straffedommer bort fra meg på grunn av din Sønn.

12 Og nå sa Alma til dem: Tror dere Skriftene som ble skrevet av dem som levde i fordums tid?

13 Se, hvis dere gjør det, må dere tro på det Zenos sa, for se, han sa: Du har vendt dine straffedommer bort på grunn av din Sønn.

14 Og se, mine brødre, jeg vil spørre om dere har lest Skriftene? Hvis dere har gjort det, hvorfor tror dere da ikke på Guds Sønn?

15 For det står ikke skrevet at det bare var Zenos som talte om disse ting, men Zenock talte også om disse ting.

16 For se, han sa: Du er vred på dette folk, O Herre, fordi de ikke vil forstå din barmhjertighet som du har skjennet dem på grunn av din Sønn.

17 Og nå, mine brødre, som dere ser, har også en annen av de fordums profeter vitnet om Guds Sønn, og fordi folket ikke ville forstå hans ord, stenet de ham til døde.

18 Men se, dette er ikke alt, for disse to er ikke de eneste som har talt om Guds Sønn.

19 Se, Moses talte om ham, ja, og et symbol ble løftet opp i villmarken, så enhver som ville se på det, kunne leve. Og mange så på det og levde.

20 Men få forsto hva disse ting betydde, og dette på grunn av deres hårde hjerter. Men det var mange som var så forherdet at de ikke ville se, derfor omkom de. Nå var grunnen til at de ikke ville se, at de ikke trodde det ville helbrede dem.

21 Mine brødre, hvis dere kunne bli helbredet bare ved å løfte blikket og så bli helbredet, ville dere ikke da straks gjøre det, eller ville dere heller forherde deres hjerter i vantro og omkomme fordi dere var så dovre at dere ikke løftet blikket?

And thou didst hear me because of mine afflictions and my sincerity; and it is because of thy Son that thou hast been thus merciful unto me, therefore I will cry unto thee in all mine afflictions, for in thee is my joy; for thou hast turned thy judgments away from me, because of thy Son.

And now Alma said unto them: Do ye believe those scriptures which have been written by them of old?

Behold, if ye do, ye must believe what Zenos said; for, behold he said: Thou hast turned away thy judgments because of thy Son.

Now behold, my brethren, I would ask if ye have read the scriptures? If ye have, how can ye disbelieve on the Son of God?

For it is not written that Zenos alone spake of these things, but Zenock also spake of these things—

For behold, he said: Thou art angry, O Lord, with this people, because they will not understand thy mercies which thou hast bestowed upon them because of thy Son.

And now, my brethren, ye see that a second prophet of old has testified of the Son of God, and because the people would not understand his words they stoned him to death.

But behold, this is not all; these are not the only ones who have spoken concerning the Son of God.

Behold, he was spoken of by Moses; yea, and behold a type was raised up in the wilderness, that whosoever would look upon it might live. And many did look and live.

But few understood the meaning of those things, and this because of the hardness of their hearts. But there were many who were so hardened that they would not look, therefore they perished. Now the reason they would not look is because they did not believe that it would heal them.

O my brethren, if ye could be healed by merely casting about your eyes that ye might be healed, would ye not behold quickly, or would ye rather harden your hearts in unbelief, and be slothful, that ye would not cast about your eyes, that ye might perish?

22 Hvis det er slik, skal ve komme over dere, men hvis ikke, løft blikket og begynn å tro på Guds Sønn, at han vil komme for å forløse sitt folk og at han skal lide og dø for å sone for deres synder, og at han skal oppstå fra de døde. Det vil tilveiebringe oppstandelsen, så alle mennesker på den siste dag – på dommens dag – skal stå for ham for å bli dømt etter sine gjerninger.

23 Og nå, mine brødre, jeg ønsker at dere skal så dette ord i deres hjerter, og når det begynner å svulme, skal dere gi det næring ved deres tro. Og se, det vil bli et tre som veller frem i dere til evig liv. Og måtte Gud la deres byrder bli lette gjennom gleden over hans Sønn. Og alt dette kan dere gjøre hvis dere vil. Amen.

If so, wo shall come upon you; but if not so, then cast about your eyes and begin to believe in the Son of God, that he will come to redeem his people, and that he shall suffer and die to atone for their sins; and that he shall rise again from the dead, which shall bring to pass the resurrection, that all men shall stand before him, to be judged at the last and judgment day, according to their works.

And now, my brethren, I desire that ye shall plant this word in your hearts, and as it beginneth to swell even so nourish it by your faith. And behold, it will become a tree, springing up in you unto everlasting life. And then may God grant unto you that your burdens may be light, through the joy of his Son. And even all this can ye do if ye will. Amen.

Alma 34

- 1 Og nå skjedde det at etter at Alma hadde sagt disse ord til dem, satte han seg ned på marken, og Amulek reiste seg og begynte å undervise dem og sa:
- 2 Mine brødre, jeg tror det er umulig at dere skulle være uvitende om de ting som er blitt uttalt om Kristi komme, han som vi lærer dere er Guds Sønn. Ja, jeg vet at dere ble undervist om disse ting i rikt mønn før dere skilte lag med oss.
- 3 Og ettersom dere har ønsket av min elskede bror at han skulle fortelle dere hva dere skulle gjøre fordi dere har lidd, og han har fortalt dere noe for å berede deres sinn, ja, og han har formant dere til tro og tålmodighet,
- 4 ja, en tilstrekkelig tro til å så ordet i deres hjerter for å sette dets godhet på prøve.
- 5 Og vi har sett at det store spørsmål som ligger dere på sinne, er om ordet er i Guds Sønn, eller om det ikke skal komme noen Kristus.
- 6 Og dere har også sett at min bror mange ganger har bevist for dere at ordet er i Kristus til frelse.
- 7 Min bror har henvist til Zenos' ord om at forløsningen kommer gjennom Guds Sønn og har også vist til Zenocks ord. Og han har også henvist til Moses for å bevise at disse ting er sanne.
- 8 Og se, jeg vil selv vitne for dere at disse ting er sanne. Se, jeg sier dere at jeg vet at Kristus skal komme blant menneskenes barn for å påta seg sitt folks overtredelser, og at han skal sone for verdens synder, for Gud Herren har talt det.
- 9 For en forsoning må nødvendigvis bli utført, for ifølge Den Evige Guds store plan må en forsoning finne sted, ellers må hele menneskeheten uunngåelig gå til grunne. Ja, alle er forherdet, ja, alle er falt og er fortapt og må gå til grunne hvis det ikke var for forsoningen som nødvendigvis skulle bli utført.

Alma 34

And now it came to pass that after Alma had spoken these words unto them he sat down upon the ground, and Amulek arose and began to teach them, saying:

My brethren, I think that it is impossible that ye should be ignorant of the things which have been spoken concerning the coming of Christ, who is taught by us to be the Son of God; yea, I know that these things were taught unto you bountifully before your dissension from among us.

And as ye have desired of my beloved brother that he should make known unto you what ye should do, because of your afflictions; and he hath spoken somewhat unto you to prepare your minds; yea, and he hath exhorted you unto faith and to patience—

Yea, even that ye would have so much faith as even to plant the word in your hearts, that ye may try the experiment of its goodness.

And we have beheld that the great question which is in your minds is whether the word be in the Son of God, or whether there shall be no Christ.

And ye also beheld that my brother has proved unto you, in many instances, that the word is in Christ unto salvation.

My brother has called upon the words of Zenos, that redemption cometh through the Son of God, and also upon the words of Zenock; and also he has appealed unto Moses, to prove that these things are true.

And now, behold, I will testify unto you of myself that these things are true. Behold, I say unto you, that I do know that Christ shall come among the children of men, to take upon him the transgressions of his people, and that he shall atone for the sins of the world; for the Lord God hath spoken it.

For it is expedient that an atonement should be made; for according to the great plan of the Eternal God there must be an atonement made, or else all mankind must unavoidably perish; yea, all are hardened; yea, all are fallen and are lost, and must perish except it be through the atonement which it is expedient should be made.

10 For det er nødvendig at det skulle være et stort og siste offer, ja, ikke ved et menneskeoffer, heller ikke noe dyr eller noen slags fugl, for det skal ikke være et offer av mennesker, men det må være et altomfattende og evig offer.

11 Nå finnes det ikke noe menneske som ved å ofre sitt eget blod kan sone for en annens synder. Hvis en mann myrder, se, vil da vår lov, som er rettfærdig, kreve hans brors liv? Jeg sier dere, nei.

12 Men loven krever hans liv som har myrdet, derfor er det intet mindre enn en altomfattende forsoning som vil være tilstrekkelig for verdens synder.

13 Derfor er det nødvendig at det skulle være et stort og siste offer, og da skal det være, ja, det er nødvendig at det skulle være slutt på all blodsutgytelse. Da skal Moseloven være oppfylt, ja, den skal være helt oppfylt, hver eneste minste bokstav og hver eneste tøddel – ikke noe skal ha forgått.

14 Og se, dette er hele lovens betydning at hver minste del peker hen på det store og siste offer, og dette store og siste offer vil være Guds Sønn, ja, altomfattende og evig.

15 Og slik skal han bringe frelse til alle som tror på hans navn, for hensikten med dette siste offer er å tilveiebringe den inderlige barmhertighet som overvinner rettferdigheten og tilveiebringer et middel for menneskene så de kan ha tro til omvendelse.

16 Og slik kan barmhertigheten tilfredsstillere rettferdighetens krav, og den innhyller dem i trygghetens armer, mens den som ikke utøver noen tro til omvendelse, blir utsatt for hele den lov som rettferdigheten forlanger. Derfor er den store og evige forløsningsplan bare tilveiebragt for den som har tro til omvendelse.

17 Derfor, må Gud la det bli dere forunt, mine brødre, å begynne å utøve deres tro til omvendelse, så dere begynner å påkalle hans hellige navn, så han kan vise dere barmhertighet.

18 Ja, rop til ham om barmhertighet, for han er mektig til å frelse.

19 Ja, ydmyk dere og vedbli i bønn til ham.

For it is expedient that there should be a great and last sacrifice; yea, not a sacrifice of man, neither of beast, neither of any manner of fowl; for it shall not be a human sacrifice; but it must be an infinite and eternal sacrifice.

Now there is not any man that can sacrifice his own blood which will atone for the sins of another. Now, if a man murdereth, behold will our law, which is just, take the life of his brother? I say unto you, Nay.

But the law requireth the life of him who hath murdered; therefore there can be nothing which is short of an infinite atonement which will suffice for the sins of the world.

Therefore, it is expedient that there should be a great and last sacrifice, and then shall there be, or it is expedient there should be, a stop to the shedding of blood; then shall the law of Moses be fulfilled; yea, it shall be all fulfilled, every jot and tittle, and none shall have passed away.

And behold, this is the whole meaning of the law, every whit pointing to that great and last sacrifice; and that great and last sacrifice will be the Son of God, yea, infinite and eternal.

And thus he shall bring salvation to all those who shall believe on his name; this being the intent of this last sacrifice, to bring about the bowels of mercy, which overpowereth justice, and bringeth about means unto men that they may have faith unto repentance.

And thus mercy can satisfy the demands of justice, and encircles them in the arms of safety, while he that exercises no faith unto repentance is exposed to the whole law of the demands of justice; therefore only unto him that has faith unto repentance is brought about the great and eternal plan of redemption.

Therefore may God grant unto you, my brethren, that ye may begin to exercise your faith unto repentance, that ye begin to call upon his holy name, that he would have mercy upon you;

Yea, cry unto him for mercy; for he is mighty to save.

Yea, humble yourselves, and continue in prayer unto him.

20 Rop til ham når dere er på deres marker, ja, for alle deres hjorder.

21 Rop til ham i deres hus, ja, for alle i deres hus, både morgen, middag og aften.

22 Ja, rop til ham om beskyttelse mot deres fienders makt.

23 Ja, rop til ham om beskyttelse mot djevelen som er en fiende av all rettferdighet.

24 Rop til ham for markens grøde at den må bli rik.

25 Rop for hjordene på deres marker at de må forøkes.

26 Men dette er ikke alt. Dere må utøse deres sjel i deres lønnkammer og på hemmelige steder og ute i villmarken.

27 Ja, og når dere ikke ber til Herren, så la hjertet være fylt og stadig oppløftet i bønn til ham om deres velferd, og også for velferden til dem som er omkring dere.

28 Og nå, se, mine elskede brødre, jeg sier dere: Tro ikke at dette er alt, for hvis dere, etter å ha gjort alle disse ting, viser bort de trengende og de nakne og ikke besøker de syke og plagede og gir av deres midler, hvis dere har noen, til dem som står i trang til det, jeg sier til dere at hvis dere ikke gjør noen av disse ting, se, da er deres bønner forgjeves og gavner dere ikke, og dere er som hyklere som forneker troen.

29 Derfor, hvis dere ikke husker å være kjærlige mot deres neste, da er dere som slagg som smelterne kaster ut (da det er verdiløst), og som menneskene trækker ned.

30 Og nå, mine brødre, vil jeg at dere, etter å ha mottatt så mange vitnesbyrd og sett at De Hellige Skrifter vitner om disse ting, skal komme frem og bære omvendelsens frukter.

31 Ja, jeg vil dere skal komme frem og ikke mer forherde deres hjerter, for se, nå er tiden og dagen for deres frelse. Og derfor, hvis dere vil omvende dere og ikke forherder deres hjerter, skal den store forløsningsplan straks bli virksom for dere.

32 For se, dette liv er den tid menneskene har til å forbedre seg til å møte Gud. Ja, se, denne livsdag er dagen menneskene har til å utføre sitt arbeide.

Cry unto him when ye are in your fields, yea, over all your flocks.

Cry unto him in your houses, yea, over all your household, both morning, mid-day, and evening.

Yea, cry unto him against the power of your enemies.

Yea, cry unto him against the devil, who is an enemy to all righteousness.

Cry unto him over the crops of your fields, that ye may prosper in them.

Cry over the flocks of your fields, that they may increase.

But this is not all; ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually for your welfare, and also for the welfare of those who are around you.

And now behold, my beloved brethren, I say unto you, do not suppose that this is all; for after ye have done all these things, if ye turn away the needy, and the naked, and visit not the sick and afflicted, and impart of your substance, if ye have, to those who stand in need—I say unto you, if ye do not any of these things, behold, your prayer is vain, and availeth you nothing, and ye are as hypocrites who do deny the faith.

Therefore, if ye do not remember to be charitable, ye are as dross, which the refiners do cast out, (it being of no worth) and is trodden under foot of men.

And now, my brethren, I would that, after ye have received so many witnesses, seeing that the holy scriptures testify of these things, ye come forth and bring fruit unto repentance.

Yea, I would that ye would come forth and harden not your hearts any longer; for behold, now is the time and the day of your salvation; and therefore, if ye will repent and harden not your hearts, immediately shall the great plan of redemption be brought about unto you.

For behold, this life is the time for men to prepare to meet God; yea, behold the day of this life is the day for men to perform their labors.

33 Og nå, som jeg sa til dere før, siden dere har hatt så mange vitnesbyrd, ber jeg dere innstendig om ikke å utsette deres omvendelsesdag inntil enden, for etter denne livsdag, som er gitt oss til forberedelse for evigheten, se, hvis vi ikke benytter vår tid mens vi er i dette liv, da kommer nattens mørke, da intet arbeide kan utføres.

34 Dere kan ikke si når dere har nådd dette fryktelige tidspunkt: Jeg vil omvende meg, jeg vil vende tilbake til min Gud. Nei, dere kan ikke si dette, for den samme ånd som er i besittelse av deres legeme når dere forlater dette liv, den samme ånd vil ha makt til å besitte deres legeme i den evige verden.

35 For se, hvis dere har utsatt deres omvendelsesdag like til døden, se, da er dere blitt underlagt djevelens ånd, og han besegler dere til seg. Derfor har Herrens Ånd trukket seg tilbake fra dere og har ingen plass i dere, og djevelen har all makt over dere, og dette er de ugudeliges endelige tilstand.

36 Og dette vet jeg fordi Herren har sagt han ikke bor i vanhellige templer, men i de rettferdiges hjerter bor han. Ja, og han har også sagt at de rettferdige skal ta plass i hans rike for aldri mer å gå ut, men deres klær skal gjøres hvite ved Lammets blod.

37 Og nå, mine elskede brødre, vil jeg dere skal huske disse ting, og at dere skal utarbeide deres frelse med ærefrykt for Gud og at dere ikke mer skal fornekte Kristi komme,

38 at dere ikke mer strider mot Den hellige ånd, men at dere mottar den og påtar dere Kristi navn, at dere ydmyker dere i støvet og tilber Gud i ånd og i sannhet uansett hvor dere måtte være, og at dere hver dag lever i takksigelse for all barmhjertighet og alle velsignelser han skjenker dere.

39 Ja, mine brødre, jeg ber dere også innstendig om stadig å være på vakt og hengi dere til bønn, så dere ikke blir villedet av djevelens fristelser, så han ikke overmaner dere så dere ikke blir underlagt ham på den siste dag, for se, han belønner dere ikke med noe godt.

And now, as I said unto you before, as ye have had so many witnesses, therefore, I beseech of you that ye do not procrastinate the day of your repentance until the end; for after this day of life, which is given us to prepare for eternity, behold, if we do not improve our time while in this life, then cometh the night of darkness wherein there can be no labor performed.

Ye cannot say, when ye are brought to that awful crisis, that I will repent, that I will return to my God. Nay, ye cannot say this; for that same spirit which doth possess your bodies at the time that ye go out of this life, that same spirit will have power to possess your body in that eternal world.

For behold, if ye have procrastinated the day of your repentance even until death, behold, ye have become subjected to the spirit of the devil, and he doth seal you his; therefore, the Spirit of the Lord hath withdrawn from you, and hath no place in you, and the devil hath all power over you; and this is the final state of the wicked.

And this I know, because the Lord hath said he dwelleth not in unholy temples, but in the hearts of the righteous doth he dwell; yea, and he has also said that the righteous shall sit down in his kingdom, to go no more out; but their garments should be made white through the blood of the Lamb.

And now, my beloved brethren, I desire that ye should remember these things, and that ye should work out your salvation with fear before God, and that ye should no more deny the coming of Christ;

That ye contend no more against the Holy Ghost, but that ye receive it, and take upon you the name of Christ; that ye humble yourselves even to the dust, and worship God, in whatsoever place ye may be in, in spirit and in truth; and that ye live in thanksgiving daily, for the many mercies and blessings which he doth bestow upon you.

Yea, and I also exhort you, my brethren, that ye be watchful unto prayer continually, that ye may not be led away by the temptations of the devil, that he may not overpower you, that ye may not become his subjects at the last day; for behold, he rewardeth you no good thing.

40 Og nå, mine elskede brødre, vil jeg be dere innstendig om å være tålmodige og utholde alle slags lidelser, at dere ikke forbanner dem som støter dere ut på grunn av stor fattigdom, ellers blir dere syndere likesom dem,

41 men at dere er tålmodige og utholder disse lidelser med et fast håp om at dere en dag skal hvile fra alle lidelser.

And now my beloved brethren, I would exhort you to have patience, and that ye bear with all manner of afflictions; that ye do not revile against those who do cast you out because of your exceeding poverty, lest ye become sinners like unto them;

But that ye have patience, and bear with those afflictions, with a firm hope that ye shall one day rest from all your afflictions.

Alma 35

- 1 Nå skjedde det at etter at Amulek hadde uttalt disse ord, trakk de seg tilbake fra folkemengden og kom over til Jershons land.
- 2 Og etter at de andre brødrene hadde forkynt ordet for zoramittene, kom de også over til Jershons land.
- 3 Og det skjedde at etter at den mest ansette del av zoramittene hadde rådført seg med hverandre om de ord som var blitt forkynt for dem, ble de sinte på grunn av ordet, for det satte en stopper for deres aktiviteter, derfor ville de ikke lytte til ordet.
- 4 Og de sendte bud ut over hele landet, samlet alt folket sammen og rådførte seg med dem om de ord som var blitt uttalt.
- 5 Nå lot ikke deres ledere og deres prester og deres lærere folket få vite hva de ønsket å gjøre. Derfor fant de i all stillhet ut hva hele folket mente.
- 6 Og det skjedde at etter at de hadde funnet ut hva hele folket mente, ble alle som likte de ord som var blitt uttalt av Alma og hans brødre, utvist fra landet. Og de var mange, og de kom også over til Jershons land.
- 7 Og det skjedde at Alma og hans brødre betjente dem.
- 8 Nå var zoramittene sinte på Ammons folk som var i Jershon, og zoramittenes øverste leder, som var en meget ugudelig mann, sendte bud til Ammons folk og sa han ønsket at de skulle utvise alle som kom over fra dem og inn i deres land.
- 9 Og han fremsatte mange trusler mot dem, men Ammons folk fryktet ikke deres ord, derfor utviste de dem ikke, men de tok imot alle de fattige zoramittene som kom over til dem. Og de ga dem mat, kledde dem og ga dem jordeiendommer til arv, og de betjente dem ifølge deres behov.

Alma 35

Now it came to pass that after Amulek had made an end of these words, they withdrew themselves from the multitude and came over into the land of Jershon.

Yea, and the rest of the brethren, after they had preached the word unto the Zoramites, also came over into the land of Jershon.

And it came to pass that after the more popular part of the Zoramites had consulted together concerning the words which had been preached unto them, they were angry because of the word, for it did destroy their craft; therefore they would not hearken unto the words.

And they sent and gathered together throughout all the land all the people, and consulted with them concerning the words which had been spoken.

Now their rulers and their priests and their teachers did not let the people know concerning their desires; therefore they found out privily the minds of all the people.

And it came to pass that after they had found out the minds of all the people, those who were in favor of the words which had been spoken by Alma and his brethren were cast out of the land; and they were many; and they came over also into the land of Jershon.

And it came to pass that Alma and his brethren did minister unto them.

Now the people of the Zoramites were angry with the people of Ammon who were in Jershon, and the chief ruler of the Zoramites, being a very wicked man, sent over unto the people of Ammon desiring them that they should cast out of their land all those who came over from them into their land.

And he breathed out many threatenings against them. And now the people of Ammon did not fear their words; therefore they did not cast them out, but they did receive all the poor of the Zoramites that came over unto them; and they did nourish them, and did clothe them, and did give unto them lands for their inheritance; and they did administer unto them according to their wants.

10 Nå egget dette zoramittene opp til vrede mot Ammons folk, og de begynte å blande seg med lamanittene og egget også dem opp til vrede mot dem.

11 Og derfor begynte zoramittene og lamanittene å gjøre forberedelser til krig mot Ammons folk og også mot nephittene.

12 Og slik endte det syttende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

13 Og Ammons folk dro ut av Jershons land og kom inn i Meleks land og ga plass til nephittenes hærstyrker i Jershons land, så de kunne kjempe mot lamanittenes hærstyrker og zoramittenes hærstyrker. Og derfor begynte en krig mellom lamanittene og nephittene i det attende år av dommernes regjeringstid, og en beretning om deres kriger vil bli gitt senere.

14 Og Alma og Ammon og deres brødre og også to av Almas sønner vendte tilbake til Zarahemlas land etter å ha vært redskaper i Guds hender til å bringe mange zoramitter til omvendelse. Og alle som ble bragt til omvendelse, ble drevet ut av sitt land, men de har fått landområder til arv i Jershons land, og de har grepet til våpen for å forsvare seg selv og sine hustruer og barn og sine landområder.

15 Nå var Alma meget bedrøvet over sitt folks synder, ja, over krigene og blodsutgytelsene og stridighetene som var blant dem. Og fordi han hadde vært ute for å forkynne ordet eller hadde sendt andre for å forkynne ordet til alle folk i hver by – og da han så at folkets hjerter begynte å bli hårde, og at de begynte å bli forarget over ordets strenghet – var han overmåte sørgmodig i sitt hjerte.

16 Derfor sammenkalte han sine sønner så han kunne gi hver især formaninger om det som angår rettferdighet. Og vi har en beretning om de befalinger han ga dem ifølge hans egen opptegnelse.

Now this did stir up the Zoramites to anger against the people of Ammon, and they began to mix with the Lamanites and to stir them up also to anger against them.

And thus the Zoramites and the Lamanites began to make preparations for war against the people of Ammon, and also against the Nephites.

And thus ended the seventeenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And the people of Ammon departed out of the land of Jershon, and came over into the land of Melek, and gave place in the land of Jershon for the armies of the Nephites, that they might contend with the armies of the Lamanites and the armies of the Zoramites; and thus commenced a war betwixt the Lamanites and the Nephites, in the eighteenth year of the reign of the judges; and an account shall be given of their wars hereafter.

And Alma, and Ammon, and their brethren, and also the two sons of Alma returned to the land of Zarahemla, after having been instruments in the hands of God of bringing many of the Zoramites to repentance; and as many as were brought to repentance were driven out of their land; but they have lands for their inheritance in the land of Jershon, and they have taken up arms to defend themselves, and their wives, and children, and their lands.

Now Alma, being grieved for the iniquity of his people, yea for the wars, and the bloodsheds, and the contentions which were among them; and having been to declare the word, or sent to declare the word, among all the people in every city; and seeing that the hearts of the people began to wax hard, and that they began to be offended because of the strictness of the word, his heart was exceedingly sorrowful.

Therefore, he caused that his sons should be gathered together, that he might give unto them every one his charge, separately, concerning the things pertaining unto righteousness. And we have an account of his commandments, which he gave unto them according to his own record.

Alma 36

- 1 Min sønn, lytt til mine ord, for jeg sverger for deg at i den grad du holder Guds befalinger, skal det gå deg vel i landet.
- 2 Jeg vil du skal gjøre som jeg har gjort, og huske våre fedres fangenskap, for de var i trelldom, og ingen andre kunne befri dem enn Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud, og han befri dem virkelig i deres lidelser.
- 3 Og nå, min sønn Helaman, se, du er i din ungdom, og derfor formaner jeg deg til å lytte til mine ord og lære av meg, for jeg vet at den som setter sin lit til Gud, skal bli styrket i sine prøvelser og sine vanskeligheter og sine lidelser og skal bli løftet opp på den siste dag.
- 4 Og jeg vil ikke du skal tro at jeg vet dette av meg selv – ikke av det timelige, men av det åndelige, ikke av det kjødelige sinn, men av Gud.
- 5 Se, jeg sier deg at hvis jeg ikke var blitt født av Gud, ville jeg ikke ha visst disse ting. Men Gud har ved sin hellige engels munn gjort disse ting kjent for meg enda jeg ikke var verdig til det.
- 6 For jeg gikk omkring sammen med Mosiahs sønner og forsøkte å ødelegge Guds kirke. Men se, Gud sendte sin hellige engel for å stanse oss på vår ferd.
- 7 Og se, han talte til oss som med en tordenrøst, og hele jorden skalv under våre føtter, og vi falt alle til jorden, da Herrens frykt kom over oss.
- 8 Men se, røsten sa til meg: Stå opp, og jeg reiste meg opp og så engelen.
- 9 Og han sa til meg: Om du selv velger å bli ødelagt, så søk ikke mer å ødelegge Guds kirke.
- 10 Og det skjedde at jeg falt til jorden, og i tre dager og tre netter kunne jeg ikke åpne munnen, heller ikke kunne jeg bruke mine lemmer.

Alma 36

My son, give ear to my words; for I swear unto you, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land.

I would that ye should do as I have done, in remembering the captivity of our fathers; for they were in bondage, and none could deliver them except it was the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and he surely did deliver them in their afflictions.

And now, O my son Helaman, behold, thou art in thy youth, and therefore, I beseech of thee that thou wilt hear my words and learn of me; for I do know that whosoever shall put their trust in God shall be supported in their trials, and their troubles, and their afflictions, and shall be lifted up at the last day.

And I would not that ye think that I know of myself—not of the temporal but of the spiritual, not of the carnal mind but of God.

Now, behold, I say unto you, if I had not been born of God I should not have known these things; but God has, by the mouth of his holy angel, made these things known unto me, not of any worthiness of myself;

For I went about with the sons of Mosiah, seeking to destroy the church of God; but behold, God sent his holy angel to stop us by the way.

And behold, he spake unto us, as it were the voice of thunder, and the whole earth did tremble beneath our feet; and we all fell to the earth, for the fear of the Lord came upon us.

But behold, the voice said unto me: Arise. And I arose and stood up, and beheld the angel.

And he said unto me: If thou wilt of thyself be destroyed, seek no more to destroy the church of God.

And it came to pass that I fell to the earth; and it was for the space of three days and three nights that I could not open my mouth, neither had I the use of my limbs.

11 Og engelen sa flere ting til meg som mine brødre hørte, men jeg hørte dem ikke, for da jeg hørte ordene: Om du selv vil bli ødelagt, så forsøk ikke mer å ødelegge Guds kirke – ble jeg slått med så stor frykt og redsel for at jeg kanskje ville bli drept, at jeg falt til jorden og ikke hørte mer.

12 Men jeg var sønderrevet i evig pinsel, for min sjel var i høyeste grad opprørt og sønderrevet av alle mine synder.

13 Ja, jeg husket alle mine synder og misgjerninger, og for dette ble jeg pint med helvetes smerter. Ja, jeg forsto at jeg hadde gjort opprør mot min Gud, og at jeg ikke hadde holdt hans hellige bud.

14 Ja, og jeg hadde myrdet mange av hans barn – eller rettere sagt ledet dem bort til fortapelse – ja, så store synder hadde jeg begått at bare tanken på å komme i min Guds nærhet plaget min sjel med ubeskrivelig angst.

15 Og jeg tenkte: Om jeg bare kunne bli vist bort og tiltetgjort, både på legeme og sjel, og slippe å bli ført frem og stå i min Guds nærhet for å bli dømt for mine gjerninger.

16 Og i tre dager og tre netter ble jeg plaget med en fordømt sjels smerter.

17 Og det skjedde at mens jeg således var sønderrevet i pinsler og var opprørt ved tanken på mine mange synder, se, da husket jeg også å ha hørt min far profetere til folket om en Jesus Kristus som skulle komme, en Guds Sønn som skulle sone for verdens synder.

18 Da mitt sinn ble grepet av denne tanken, ropte jeg i mitt hjerte: O Jesus, du Guds Sønn, ha barmhjertighet med meg som er i bitterhets galle og er innhyllet i dødens evigvarende lenker.

19 Og se, da jeg tenkte dette, kunne jeg ikke lenger huske mine smerter, ja, jeg ble ikke lenger opprevet ved tanken på mine synder.

20 Hvilken glede og hvilket strålende lys jeg så! Ja, min sjel ble fylt med glede, like stor som min smerte hadde vært.

And the angel spake more things unto me, which were heard by my brethren, but I did not hear them; for when I heard the words—If thou wilt be destroyed of thyself, seek no more to destroy the church of God—I was struck with such great fear and amazement lest perhaps I should be destroyed, that I fell to the earth and I did hear no more.

But I was racked with eternal torment, for my soul was harrowed up to the greatest degree and racked with all my sins.

Yea, I did remember all my sins and iniquities, for which I was tormented with the pains of hell; yea, I saw that I had rebelled against my God, and that I had not kept his holy commandments.

Yea, and I had murdered many of his children, or rather led them away unto destruction; yea, and in fine so great had been my iniquities, that the very thought of coming into the presence of my God did rack my soul with inexpressible horror.

Oh, thought I, that I could be banished and become extinct both soul and body, that I might not be brought to stand in the presence of my God, to be judged of my deeds.

And now, for three days and for three nights was I racked, even with the pains of a damned soul.

And it came to pass that as I was thus racked with torment, while I was harrowed up by the memory of my many sins, behold, I remembered also to have heard my father prophesy unto the people concerning the coming of one Jesus Christ, a Son of God, to atone for the sins of the world.

Now, as my mind caught hold upon this thought, I cried within my heart: O Jesus, thou Son of God, have mercy on me, who am in the gall of bitterness, and am encircled about by the everlasting chains of death.

And now, behold, when I thought this, I could remember my pains no more; yea, I was harrowed up by the memory of my sins no more.

And oh, what joy, and what marvelous light I did behold; yea, my soul was filled with joy as exceeding as was my pain!

21 Ja, jeg sier til deg, min sønn, at intet kunne være så intenst og så bittert som mine smerter. Ja, og videre sier jeg deg, min sønn, at på den annen side kan ikke noe være så intenst og sødmefylt som min glede var.

22 Ja, jeg syntes jeg så, slik vår far Lehi så, Gud sittende på sin trone omgitt av utallige engleskarer, som sang og priste sin Gud, ja, og min sjel lengtet etter å komme dit.

23 Men se, mine lemmer fikk sin styrke tilbake, og jeg sto på mine ben og kunngjorde for folket at jeg var blitt født av Gud.

24 Ja, og fra denne tid og frem til i dag har jeg arbeidet uten opphør så jeg kunne bringe sjeler til omvendelse, så jeg kunne la dem få smake denne overmåte store glede som jeg smakte, så de også kunne bli født av Gud og bli fylt med Den hellige ånd.

25 Ja, og se nå, min sønn, Herren gir meg overmåte stor glede over frukten av mitt arbeide.

26 For på grunn av ordet som han har gitt til meg, er mange blitt født av Gud og har smakt det samme som jeg har smakt, og har sett med egne øyne slik jeg har gjort. Derfor har de kunnskap om disse ting som jeg har omtalt, slik jeg selv har, og den kunnskap jeg har, er av Gud.

27 Og jeg er blitt styrket gjennom alle slags prøvelser og vanskeligheter, ja, og ved alle slags lidelser. Ja, Gud har befridd meg fra fengsel og fra lenker og fra død. Ja, og jeg setter min lit til ham, og han vil fortsatt befri meg.

28 Og jeg vet at han vil oppvekke meg på den siste dag så jeg kan bo hos ham i herlighet. Ja, og jeg vil prise ham i all evighet, for han har ført våre fedre ut av Egypt, og han lot egypterne bli oppslukt i Rødehavet. Og han førte dem ved sin makt inn i det lovede land, ja, og han har befridd dem fra trelldom og fangenskap fra tid til annen.

Yea, I say unto you, my son, that there could be nothing so exquisite and so bitter as were my pains. Yea, and again I say unto you, my son, that on the other hand, there can be nothing so exquisite and sweet as was my joy.

Yea, methought I saw, even as our father Lehi saw, God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels, in the attitude of singing and praising their God; yea, and my soul did long to be there.

But behold, my limbs did receive their strength again, and I stood upon my feet, and did manifest unto the people that I had been born of God.

Yea, and from that time even until now, I have labored without ceasing, that I might bring souls unto repentance; that I might bring them to taste of the exceeding joy of which I did taste; that they might also be born of God, and be filled with the Holy Ghost.

Yea, and now behold, O my son, the Lord doth give me exceedingly great joy in the fruit of my labors;

For because of the word which he has imparted unto me, behold, many have been born of God, and have tasted as I have tasted, and have seen eye to eye as I have seen; therefore they do know of these things of which I have spoken, as I do know; and the knowledge which I have is of God.

And I have been supported under trials and troubles of every kind, yea, and in all manner of afflictions; yea, God has delivered me from prison, and from bonds, and from death; yea, and I do put my trust in him, and he will still deliver me.

And I know that he will raise me up at the last day, to dwell with him in glory; yea, and I will praise him forever, for he has brought our fathers out of Egypt, and he has swallowed up the Egyptians in the Red Sea; and he led them by his power into the promised land; yea, and he has delivered them out of bondage and captivity from time to time.

29 Ja, og han har også ført våre fedre ut av Jerusalems land, og ved sin evigvarende kraft har han også fridd dem ut av trelldom og fangenskap fra tid til annen, ja, ned til denne dag. Og jeg har alltid bevart deres fangenskap i erindringen, ja, og du burde også bevare deres fangenskap i erindringen slik jeg har gjort.

30 Men se, min sønn, dette er ikke alt, for du burde vite, slik jeg vet, at i den grad du holder Guds befalinger, skal det gå deg vel i landet, og du burde også vite at i den grad du ikke holder Guds befalinger, skal du bli utestengt fra hans nærhet. Dette er i overensstemmelse med hans ord.

Yea, and he has also brought our fathers out of the land of Jerusalem; and he has also, by his everlasting power, delivered them out of bondage and captivity, from time to time even down to the present day; and I have always retained in remembrance their captivity; yea, and ye also ought to retain in remembrance, as I have done, their captivity.

But behold, my son, this is not all; for ye ought to know as I do know, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and ye ought to know also, that inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence. Now this is according to his word.

Alma 37

- 1 Og nå, min sønn Helaman, befaler jeg deg å ta opptege-
nelsene som har vært betrodd meg.
- 2 Og jeg befaler deg også å føre en opptegnelse over det-
te folk på Nephis plater slik jeg har gjort, og at du holder
hellig alle disse ting som jeg har oppbevart, slik jeg har
gjort, for det er i en vis hensikt de blir bevart.
- 3 Og disse messingplatene med disse graveringer, som
inneholder opptegnelsene over de hellige skrifter som
har en slektshistorie over våre forfedre helt fra begyn-
nelsen av,
- 4 se, det er blitt profetert av våre forfedre at de skulle
føres og overleveres fra generasjon til generasjon og bli
ført og bevart ved Herrens hånd inntil de skulle gå ut til
alle nasjoner, slekter, tungemål og folk, så de skal få
kunnskap om de mysterier de inneholder.
- 5 Og se, hvis de blir ført, må de beholde sin klarhet, ja,
og de vil beholde sin klarhet, ja, og det skal også alle pla-
ter gjøre som inneholder det som er hellig skrift.
- 6 Nå synes du kanskje at dette er tåpelig av meg, men
se, jeg sier deg at ved små og enkle ting vil store ting skje,
og ved små midler blir de vise i mange tilfeller gjort til
skamme.
- 7 Og Gud Herren benytter seg av midler for å gjen-
nomføre sine store og evige hensikter, og ved meget små
midler gjør Herren de vise til skamme og tilveiebringer
mange sjelers frelse.
- 8 Og nå har Gud hittil hatt en vis hensikt med at disse
ting skulle bli bevart, for se, de har utvidet dette folks er-
indring, ja, og overbevist mange om deres feilaktige vei-
er og bragt dem til kunnskap om deres Gud til deres sje-
lers frelse.

Alma 37

- And now, my son Helaman, I command you that ye
take the records which have been entrusted with me;
- And I also command you that ye keep a record of this
people, according as I have done, upon the plates of
Nephi, and keep all these things sacred which I have
kept, even as I have kept them; for it is for a wise pur-
pose that they are kept.
- And these plates of brass, which contain these en-
gravings, which have the records of the holy scriptures
upon them, which have the genealogy of our forefa-
thers, even from the beginning—
- Behold, it has been prophesied by our fathers, that
they should be kept and handed down from one genera-
tion to another, and be kept and preserved by the hand
of the Lord until they should go forth unto every na-
tion, kindred, tongue, and people, that they shall know
of the mysteries contained thereon.
- And now behold, if they are kept they must retain
their brightness; yea, and they will retain their bright-
ness; yea, and also shall all the plates which do contain
that which is holy writ.
- Now ye may suppose that this is foolishness in me;
but behold I say unto you, that by small and simple
things are great things brought to pass; and small means
in many instances doth confound the wise.
- And the Lord God doth work by means to bring
about his great and eternal purposes; and by very small
means the Lord doth confound the wise and bringeth
about the salvation of many souls.
- And now, it has hitherto been wisdom in God that
these things should be preserved; for behold, they have
enlarged the memory of this people, yea, and convinced
many of the error of their ways, and brought them to
the knowledge of their God unto the salvation of their
souls.

- 9 Ja, jeg sier deg at om det ikke hadde vært for det disse opptegetninger som finnes på disse plater inneholder, kunne ikke Ammon og hans brødre ha overbevist så mange tusen lamanitter om deres fedres feilaktige tradisjoner. Ja, disse opptegetninger og deres ord bragte dem til omvendelse, det vil si, de bragte dem til kunnskap om Herren deres Gud og til å fryde seg ved sin Forløser, Jesus Kristus.
- 10 Og hvem vet om de ikke vil være det middel som vil bringe mange tusen av dem, ja, og også mange tusen av våre hårdnakkede brødre, nephittene, som nå forherder sine hjerter i synd og misgjerninger, til kunnskap om sin Forløser!
- 11 Nå er disse mysterier ennå ikke fullstendig tilkjennegitt for meg, derfor sier jeg ikke mer om det.
- 12 Og det kan være tilstrekkelig om jeg bare sier at de blir bevart i en vis hensikt, en hensikt som Gud kjenner, for han råder i visdom over alle sine gjerninger, og hans stier er rette, og hans vei er et evig kretsløp.
- 13 Husk, husk, min sønn Helaman, hvor strenge Guds bud er. Og han sa: Hvis dere holder mine bud, skal det gå dere vel i landet – men hvis dere ikke holder hans bud, skal dere bli utestengt fra hans nærhet.
- 14 Og husk nå, min sønn, at Gud har betrodd deg disse ting som er hellige, som han har holdt hellig, og som han også vil beskytte og bevare i en for ham vis hensikt, så han kan vise sin kraft for kommende generasjoner.
- 15 Og se, jeg forteller deg ved profetiens ånd at hvis du bryter Guds bud, se, da skal disse ting som er hellige, bli fratatt deg ved Guds kraft, og du skal overleveres til Satan, så han kan sikte deg som agner for vinden.
- 16 Men hvis du holder Guds bud og behandler disse hellige ting slik Herren befaler deg (for du må rådspørre Herren om alt du akter å gjøre med dem), se, da kan ingen makt på jord eller i helvete ta dem fra deg, for Gud er mektig til å oppfylle alle sine ord.

Yea, I say unto you, were it not for these things that these records do contain, which are on these plates, Ammon and his brethren could not have convinced so many thousands of the Lamanites of the incorrect tradition of their fathers; yea, these records and their words brought them unto repentance; that is, they brought them to the knowledge of the Lord their God, and to rejoice in Jesus Christ their Redeemer.

And who knoweth but what they will be the means of bringing many thousands of them, yea, and also many thousands of our stiffnecked brethren, the Nephites, who are now hardening their hearts in sin and iniquities, to the knowledge of their Redeemer?

Now these mysteries are not yet fully made known unto me; therefore I shall forbear.

And it may suffice if I only say they are preserved for a wise purpose, which purpose is known unto God; for he doth counsel in wisdom over all his works, and his paths are straight, and his course is one eternal round.

O remember, remember, my son Helaman, how strict are the commandments of God. And he said: If ye will keep my commandments ye shall prosper in the land—but if ye keep not his commandments ye shall be cut off from his presence.

And now remember, my son, that God has entrusted you with these things, which are sacred, which he has kept sacred, and also which he will keep and preserve for a wise purpose in him, that he may show forth his power unto future generations.

And now behold, I tell you by the spirit of prophecy, that if ye transgress the commandments of God, behold, these things which are sacred shall be taken away from you by the power of God, and ye shall be delivered up unto Satan, that he may sift you as chaff before the wind.

But if ye keep the commandments of God, and do with these things which are sacred according to that which the Lord doth command you, (for you must appeal unto the Lord for all things whatsoever ye must do with them) behold, no power of earth or hell can take them from you, for God is powerful to the fulfilling of all his words.

17 For han vil holde alle sine løfter som han skal gi til deg, for han har holdt alle sine løfter som han har gitt til våre fedre.

18 For han lovet dem at han ville bevare disse ting i en for ham vis hensikt, så han kunne vise sin makt for kommende generasjoner.

19 Og se, én hensikt har han oppfylt, nemlig å bringe kunnskapen om sannheten tilbake til mange tusen lamanitter, og gjennom dem har han vist sin makt, og han vil også fortsette å vise sin makt gjennom dem for kommende generasjoner, derfor skal de bli bevart.

20 Derfor befaler jeg deg, min sønn Helaman, at du med flid oppfyller alle mine ord og at du flittig holder Guds befalinger som de står skrevet.

21 Og nå vil jeg tale til deg om de fire og tyve platene – at du tar vare på dem så mysteriene og mørkets gjerninger og deres hemmelige gjerninger, eller hemmelige gjerninger begått av det folk som er blitt utryddet, kan gjøres kjent for dette folk, ja, så alle deres mord og røverier og deres plyndringer og all deres ugudelighet og avskyelighet kan gjøres kjent for dette folk, ja – og at du tar vare på disse uttyderne.

22 For se, Herren så at hans folk begynte å arbeide i mørke, ja, å begå hemmelige mord og avskyeligheter. Derfor sa Herren at hvis de ikke omvendte seg, skulle de bli utryddet fra jordens overflate.

23 Og Herren sa: Jeg vil berede en sten for min tjener Gazelem, en sten som skal skinne og lyse i mørket, så jeg kan gjøre kjent for mitt folk som tjener meg, så jeg kan gjøre kjent deres brødres gjerninger for dem, ja, deres hemmelige gjerninger, deres mørkets gjerninger og deres ugudelighet og avskyeligheter.

24 Og nå, min sønn, disse uttyderne ble beredt så Guds ord kunne oppfylles som han talte idet han sa:

For he will fulfil all his promises which he shall make unto you, for he has fulfilled his promises which he has made unto our fathers.

For he promised unto them that he would preserve these things for a wise purpose in him, that he might show forth his power unto future generations.

And now behold, one purpose hath he fulfilled, even to the restoration of many thousands of the Lamanites to the knowledge of the truth; and he hath shown forth his power in them, and he will also still show forth his power in them unto future generations; therefore they shall be preserved.

Therefore I command you, my son Helaman, that ye be diligent in fulfilling all my words, and that ye be diligent in keeping the commandments of God as they are written.

And now, I will speak unto you concerning those twenty-four plates, that ye keep them, that the mysteries and the works of darkness, and their secret works, or the secret works of those people who have been destroyed, may be made manifest unto this people; yea, all their murders, and robbings, and their plunderings, and all their wickedness and abominations, may be made manifest unto this people; yea, and that ye preserve these interpreters.

For behold, the Lord saw that his people began to work in darkness, yea, work secret murders and abominations; therefore the Lord said, if they did not repent they should be destroyed from off the face of the earth.

And the Lord said: I will prepare unto my servant Gazelem, a stone, which shall shine forth in darkness unto light, that I may discover unto my people who serve me, that I may discover unto them the works of their brethren, yea, their secret works, their works of darkness, and their wickedness and abominations.

And now, my son, these interpreters were prepared that the word of God might be fulfilled, which he spake, saying:

25 Jeg vil bringe ut av mørket og frem i lyset alle deres hemmelige gjerninger og deres avskyeligheter, og hvis de ikke omvender seg, vil jeg utrydde dem fra jordens overflate. Og jeg vil bringe frem i lyset alle deres hemmeligheter og avskyeligheter til enhver nasjon som heretter skal ta landet i besittelse.

26 Og nå, min sønn, vi ser at de ikke omvendte seg, derfor er de blitt ødelagt, og så langt har Guds ord blitt oppfylt, ja, deres hemmelige avskyeligheter er blitt bragt ut av mørket og er gjort kjent for oss.

27 Og nå befaler jeg deg, min sønn, at du holder tilbake alle deres eder og deres pakter og deres overenskomster i deres hemmelige avskyeligheter, ja, og alle deres tegn og deres undere skal du holde skjult for dette folk, så de ikke får kjennskap til dem for at kanskje også de skulle hengi seg til mørkets gjerninger og bli ødelagt.

28 For se, det hviler en forbannelse over hele dette landet – at alle som arbeider i mørke, vil bli ødelagt ifølge Guds kraft når de er fullstendig modne. Derfor ønsker jeg at dette folk ikke skal bli ødelagt.

29 Derfor skal du holde disse hemmelige planer med deres eder og deres pakter borte fra dette folk og bare la dem få kjennskap til deres ugudelighet og deres mord og deres avskyeligheter. Og du skal lære dem å avsky slik ugudelighet og avskyelighet og mord, og du skal også lære dem at dette folk ble ødelagt på grunn av sin ugudelighet og sine avskyeligheter og sine mord.

30 For se, de myrdet alle Herrens profeter som kom blant dem for å fortelle dem om deres synder, og blodet fra dem som de myrdet, ropte til Herren deres Gud om hevn over dem som var deres mordere. Og derfor kom Guds straffedommer over dem som arbeidet i mørke og i hemmelige forbund.

31 Ja, for evig og alltid vil landet være forbannet for dem som arbeider i mørke og i hemmelige forbund, ja, de vil bli ødelagt hvis de ikke omvender seg før de er fullstendig modne.

I will bring forth out of darkness unto light all their secret works and their abominations; and except they repent I will destroy them from off the face of the earth; and I will bring to light all their secrets and abominations, unto every nation that shall hereafter possess the land.

And now, my son, we see that they did not repent; therefore they have been destroyed, and thus far the word of God has been fulfilled; yea, their secret abominations have been brought out of darkness and made known unto us.

And now, my son, I command you that ye retain all their oaths, and their covenants, and their agreements in their secret abominations; yea, and all their signs and their wonders ye shall keep from this people, that they know them not, lest peradventure they should fall into darkness also and be destroyed.

For behold, there is a curse upon all this land, that destruction shall come upon all those workers of darkness, according to the power of God, when they are fully ripe; therefore I desire that this people might not be destroyed.

Therefore ye shall keep these secret plans of their oaths and their covenants from this people, and only their wickedness and their murders and their abominations shall ye make known unto them; and ye shall teach them to abhor such wickedness and abominations and murders; and ye shall also teach them that these people were destroyed on account of their wickedness and abominations and their murders.

For behold, they murdered all the prophets of the Lord who came among them to declare unto them concerning their iniquities; and the blood of those whom they murdered did cry unto the Lord their God for vengeance upon those who were their murderers; and thus the judgments of God did come upon these workers of darkness and secret combinations.

Yea, and cursed be the land forever and ever unto those workers of darkness and secret combinations, even unto destruction, except they repent before they are fully ripe.

- 32 Og nå, min sønn, husk de ord som jeg har talt til deg. Betro ikke dette folk disse hemmelige planer, men lær dem å nære et evig hat til synd og misgjerninger.
- 33 Forkynn for dem omvendelse og tro på Herren, Jesus Kristus. Lær dem å ydmyke seg og være saktmodige og ydmyke av hjertet. Lær dem å motstå alle djevelens fristelser ved sin tro på Herren, Jesus Kristus.
- 34 Lær dem at de aldri må bli trette av å gjøre gode gjerninger, men å være saktmodige og ydmyke av hjertet, for slike skal finne hvile for sine sjeler.
- 35 Min sønn, husk å lære visdom i din ungdom, ja, lær i din ungdom å holde Guds bud.
- 36 Ja, rop til Gud om alt ditt underhold. Ja, la alle dine gjerninger være for Herren, og hvor du enn går, så la det være i Herren. Ja, la alle dine tanker være rettet mot Herren, ja, la alltid ditt hjertes ønsker være hos Herren.
- 37 Søk råd hos Herren i alt du foretar deg, og han vil lede deg til det gode. Ja, når du legger deg ned om kvelden, så legg deg ned for Herren, så han kan våke over deg når du sover, og når du står opp om morgenen, så la ditt hjerte være fylt av takk til Gud. Og hvis du gjør disse ting, skal du bli løftet opp på den siste dag.
- 38 Og nå, min sønn, har jeg noe å si om det som våre fedre kaller en kule eller veiviser – våre fedre kalte den Liahona, som oversatt betyr et kompass – og Herren beredte den.
- 39 Og se, intet menneske kan utføre et så fint stykke håndverk. Og se, den ble beredt for å vise våre fedre hvilken vei de skulle reise i villmarken.
- 40 Og den tjente dem i forhold til deres tro på Gud. Derfor, hvis de trodde at Gud kunne få disse viserne til å peke i den retningen de skulle reise, se, da skjedde det. Derfor ble dette mirakel, og også mange andre mirakler, utført ved Guds kraft dag etter dag.
- And now, my son, remember the words which I have spoken unto you; trust not those secret plans unto this people, but teach them an everlasting hatred against sin and iniquity.
- Preach unto them repentance, and faith on the Lord Jesus Christ; teach them to humble themselves and to be meek and lowly in heart; teach them to withstand every temptation of the devil, with their faith on the Lord Jesus Christ.
- Teach them to never be weary of good works, but to be meek and lowly in heart; for such shall find rest to their souls.
- O, remember, my son, and learn wisdom in thy youth; yea, learn in thy youth to keep the commandments of God.
- Yea, and cry unto God for all thy support; yea, let all thy doings be unto the Lord, and whithersoever thou goest let it be in the Lord; yea, let all thy thoughts be directed unto the Lord; yea, let the affections of thy heart be placed upon the Lord forever.
- Counsel with the Lord in all thy doings, and he will direct thee for good; yea, when thou liest down at night lie down unto the Lord, that he may watch over you in your sleep; and when thou risest in the morning let thy heart be full of thanks unto God; and if ye do these things, ye shall be lifted up at the last day.
- And now, my son, I have somewhat to say concerning the thing which our fathers call a ball, or director—or our fathers called it Liahona, which is, being interpreted, a compass; and the Lord prepared it.
- And behold, there cannot any man work after the manner of so curious a workmanship. And behold, it was prepared to show unto our fathers the course which they should travel in the wilderness.
- And it did work for them according to their faith in God; therefore, if they had faith to believe that God could cause that those spindles should point the way they should go, behold, it was done; therefore they had this miracle, and also many other miracles wrought by the power of God, day by day.

41 Ikke desto mindre, fordi disse mirakler ble utført ved enkle virkemidler, var det vidunderlige gjerninger som ble vist dem. De var dovnne og glemte å utøve sin tro og flid, og da opphørte disse vidunderlige gjerninger, og de hadde ingen fremgang på reisen.

42 Derfor ble de værende i villmarken, eller de reiste ikke korteste vei, og ble plaget av hunger og tørst på grunn av sine overtredelser.

43 Og nå, min sønn, vil jeg du skal forstå at disse ting ikke er uten symbolsk betydning, for ettersom våre fedre var sene til å gi akt på dette kompasset (nå var disse ting timelige) så det ikke gikk dem vel, slik er det også med åndelige ting.

44 For se, det er like lett å gi akt på Kristi ord, som vil vise deg den rette vei til evig lykke, som det var for våre fedre å gi akt på dette kompasset, som ville vise dem riktig kurs til det lovede land.

45 Og nå sier jeg: Er ikke dette et forbilde? For like sikkert som denne veiviseren førte våre fedre til det lovede land når de fulgte dens anvisning, skal Kristi ord, hvis vi følger deres anvisning, føre oss gjennom denne sorgens dal og inn i et lovet land som er langt bedre.

46 Min sønn, la oss ikke være dovnne fordi veien er lett, slik det var med våre fedre, for slik var det tilrettelagt for dem – at hvis de ville se, kunne de leve – slik er det også med oss. Veien er beredt, og hvis vi vil se, kan vi leve for evig.

47 Og nå, min sønn, se til at du tar vare på disse hellige ting, ja, se hen til Gud og lev. Gå til dette folk og forkynn ordet og vær sindig. Farvel, min sønn.

Nevertheless, because those miracles were worked by small means it did show unto them marvelous works. They were slothful, and forgot to exercise their faith and diligence and then those marvelous works ceased, and they did not progress in their journey;

Therefore, they tarried in the wilderness, or did not travel a direct course, and were afflicted with hunger and thirst, because of their transgressions.

And now, my son, I would that ye should understand that these things are not without a shadow; for as our fathers were slothful to give heed to this compass (now these things were temporal) they did not prosper; even so it is with things which are spiritual.

For behold, it is as easy to give heed to the word of Christ, which will point to you a straight course to eternal bliss, as it was for our fathers to give heed to this compass, which would point unto them a straight course to the promised land.

And now I say, is there not a type in this thing? For just as surely as this director did bring our fathers, by following its course, to the promised land, shall the words of Christ, if we follow their course, carry us beyond this vale of sorrow into a far better land of promise.

O my son, do not let us be slothful because of the easiness of the way; for so was it with our fathers; for so was it prepared for them, that if they would look they might live; even so it is with us. The way is prepared, and if we will look we may live forever.

And now, my son, see that ye take care of these sacred things, yea, see that ye look to God and live. Go unto this people and declare the word, and be sober. My son, farewell.

Alma 38

- 1 Min sønn, lån øre til mine ord, for jeg sier deg som jeg sa til Helaman, at i den grad du holder Guds bud, skal det gå deg vel i landet, og i den grad du ikke holder Guds bud, skal du bli utestengt fra hans nærhet.
- 2 Og nå, min sønn, jeg tror jeg vil få stor glede av deg på grunn av din standhaftighet og trofasthet mot Gud, for ettersom du i din ungdom har begynt å søke Herren din Gud, håper jeg du vil fortsette å holde hans bud, for vel-signet er den som holder ut til enden.
- 3 Jeg sier til deg, min sønn, at jeg allerede har hatt stor glede av deg på grunn av din trofasthet og din flid og din tålmodighet og din langmodighet blant zoramittene.
- 4 For jeg vet at du var i lenker, og jeg vet også at du ble stenet for ordets skyld. Og du bar alle disse ting med tålmodighet fordi Herren var med deg, og nå vet du at Herren befrikk deg.
- 5 Og nå, min sønn Shiblön, vil jeg du skal huske at i samme grad som du setter din lit til Gud, skal du bli befridd fra dine prøvelser og dine vanskeligheter og dine plager, og du skal bli løftet opp på den siste dag.
- 6 Min sønn, jeg vil ikke du skal tro at jeg vet dette av meg selv, men det er Guds Ånd som er i meg, som gjør disse ting kjent for meg. For hvis jeg ikke var blitt født av Gud, ville jeg ikke ha visst disse ting.
- 7 Men se, på grunn av sin store barmhjertighet sendte Herren sin engel for å fortelle meg at jeg måtte stanse ødeleggelsens verk blant hans folk. Ja, og jeg har sett en engel ansikt til ansikt, og han talte med meg, og hans røst var som torden, og den rystet hele jorden.

Alma 38

My son, give ear to my words, for I say unto you, even as I said unto Helaman, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence.

And now, my son, I trust that I shall have great joy in you, because of your steadiness and your faithfulness unto God; for as you have commenced in your youth to look to the Lord your God, even so I hope that you will continue in keeping his commandments; for blessed is he that endureth to the end.

I say unto you, my son, that I have had great joy in thee already, because of thy faithfulness and thy diligence, and thy patience and thy long-suffering among the people of the Zoramites.

For I know that thou wast in bonds; yea, and I also know that thou wast stoned for the word's sake; and thou didst bear all these things with patience because the Lord was with thee; and now thou knowest that the Lord did deliver thee.

And now my son, Shiblön, I would that ye should remember, that as much as ye shall put your trust in God even so much ye shall be delivered out of your trials, and your troubles, and your afflictions, and ye shall be lifted up at the last day.

Now, my son, I would not that ye should think that I know these things of myself, but it is the Spirit of God which is in me which maketh these things known unto me; for if I had not been born of God I should not have known these things.

But behold, the Lord in his great mercy sent his angel to declare unto me that I must stop the work of destruction among his people; yea, and I have seen an angel face to face, and he spake with me, and his voice was as thunder, and it shook the whole earth.

8 Og det skjedde at i tre dager og tre netter befant jeg meg i den bitreste smerte og sjele kval, og ikke før jeg ropte ut til Herren, Jesus Kristus, og ba om barmhjertighet, fikk jeg forlatelse for mine synder. Men se, jeg ropte til ham, og jeg fant fred for min sjel.

9 Og nå, min sønn, jeg har fortalt deg dette så du kan lære visdom og lære av meg at det ikke finnes noen annen vei eller noe annet middel hvorved mennesket kan bli frelst, enn i og gjennom Kristus. Se, han er verdens liv og lys. Se, han er ordet som bringer sannhet og rettferdighet.

10 Og slik som du har begynt å forkynne ordet, slik vil jeg også du skal fortsette å undervise. Og jeg vil du skal være flittig og måteholden i alle ting.

11 Se til at du ikke blir oppblåst i stolthet, ja, se til at du ikke roser deg av din egen visdom, heller ikke av din store styrke.

12 Vær frimodig, men ikke overmodig, og se også til at du holder alle dine lidenskaper i tømme så du kan bli fylt med kjærlighet. Se til at du holder deg borte fra dovenskap.

13 Be ikke slik zoramittene gjør, for du har sett at de ber for å bli hørt av mennesker og for å bli rost for sin visdom.

14 Si ikke: O Gud, jeg takker deg for at vi er bedre enn våre brødre, men si heller: O Herre, tilgi min uverdighet og vær barmhjertig mot mine brødre. Ja, erkjenn alltid din uverdighet for Gud.

15 Og måtte Herren velsigne din sjel og motta deg i sitt rike på den siste dag så du kan ta plass i fred. Gå nå, min sønn, og forkynn ordet for dette folk. Vær sindig. Farvel, min sønn.

And it came to pass that I was three days and three nights in the most bitter pain and anguish of soul; and never, until I did cry out unto the Lord Jesus Christ for mercy, did I receive a remission of my sins. But behold, I did cry unto him and I did find peace to my soul.

And now, my son, I have told you this that ye may learn wisdom, that ye may learn of me that there is no other way or means whereby man can be saved, only in and through Christ. Behold, he is the life and the light of the world. Behold, he is the word of truth and righteousness.

And now, as ye have begun to teach the word even so I would that ye should continue to teach; and I would that ye would be diligent and temperate in all things.

See that ye are not lifted up unto pride; yea, see that ye do not boast in your own wisdom, nor of your much strength.

Use boldness, but not overbearance; and also see that ye bridle all your passions, that ye may be filled with love; see that ye refrain from idleness.

Do not pray as the Zoramites do, for ye have seen that they pray to be heard of men, and to be praised for their wisdom.

Do not say: O God, I thank thee that we are better than our brethren; but rather say: O Lord, forgive my unworthiness, and remember my brethren in mercy—yea, acknowledge your unworthiness before God at all times.

And may the Lord bless your soul, and receive you at the last day into his kingdom, to sit down in peace. Now go, my son, and teach the word unto this people. Be sober. My son, farewell.

Alma 39

- 1 Og nå min sønn, jeg har litt mer å si til deg enn jeg sa til din bror, for se, har du ikke lagt merke til din brors standhaftighet, hans trofasthet og hans flid når det gjelder å holde Guds bud? Se, har han ikke vært et godt eksempel for deg?
- 2 For du ga ikke like mye akt på mine ord som din bror gjorde blant zoramittene. Dette har jeg imot deg, at du gikk så langt at du roste deg av din styrke og din visdom.
- 3 Og dette er ikke alt, min sønn. Du gjorde også noe som bedrøvet meg meget, for du forlot din tjenestegjering og dro over til landet Siron innenfor lamanittenes grenser etter skjøgen Isabel.
- 4 Ja, hun stjal manges hjerter, men dette var ingen unnskyldning for deg, min sønn. Du skulle ha utført den tjenestegjering du var betrodd.
- 5 Vet du ikke, min sønn, at disse ting er en avskyelighet i Herrens øyne, ja, mer avskyelig enn alle andre synder unntatt utgytelsen av uskyldig blod eller å fornekte Den hellige ånd?
- 6 For se, hvis du fornekter Den hellige ånd når den en gang har hatt plass i deg og du vet at du fornekter den, da er dette en uopprettelig synd, og for enhver som myrder når han har lys og kunnskap fra Gud, er det ikke lett å få tilgivelse. Ja, jeg sier til deg, min sønn, for ham er det ikke lett å få tilgivelse.
- 7 Og nå, min sønn, jeg ønsker ved Gud at du ikke hadde vært skyldig i en så stor forbrytelse. Jeg ville ikke dvele ved dine forbrytelser og opprøre din sjel om det ikke var til ditt beste.
- 8 Men se, du kan ikke skjule dine forbrytelser for Gud, og hvis du ikke omvender deg, vil de stå som et vitnesbyrd mot deg på den siste dag.

Alma 39

And now, my son, I have somewhat more to say unto thee than what I said unto thy brother; for behold, have ye not observed the steadiness of thy brother, his faithfulness, and his diligence in keeping the commandments of God? Behold, has he not set a good example for thee?

For thou didst not give so much heed unto my words as did thy brother, among the people of the Zoramites. Now this is what I have against thee; thou didst go on unto boasting in thy strength and thy wisdom.

And this is not all, my son. Thou didst do that which was grievous unto me; for thou didst forsake the ministry, and did go over into the land of Siron among the borders of the Lamanites, after the harlot Isabel.

Yea, she did steal away the hearts of many; but this was no excuse for thee, my son. Thou shouldst have tended to the ministry wherewith thou wast entrusted.

Know ye not, my son, that these things are an abomination in the sight of the Lord; yea, most abominable above all sins save it be the shedding of innocent blood or denying the Holy Ghost?

For behold, if ye deny the Holy Ghost when it once has had place in you, and ye know that ye deny it, behold, this is a sin which is unpardonable; yea, and whosoever murdereth against the light and knowledge of God, it is not easy for him to obtain forgiveness; yea, I say unto you, my son, that it is not easy for him to obtain a forgiveness.

And now, my son, I would to God that ye had not been guilty of so great a crime. I would not dwell upon your crimes, to harrow up your soul, if it were not for your good.

But behold, ye cannot hide your crimes from God; and except ye repent they will stand as a testimony against you at the last day.

- 9 Og nå, min sønn, jeg vil du skal omvende deg og forsake dine synder og ikke mer gå etter dine øynes lyster, men nekt deg alle disse ting, for hvis du ikke gjør det, kan du på ingen måte arve Guds rike. Husk dette, og forplikt deg til å nekte deg disse ting.
- 10 Og jeg befaler deg at du forplikter deg til å rådføre deg med dine eldre brødre i alt du foretar deg, for se, du er i din ungdom og trenger å bli undervist av dine brødre. Og gi akt på deres råd.
- 11 Bli ikke villedet av tomme eller tåpelige ting. La ikke djevelen forlede ditt hjerte igjen til å søke disse ugudelige skjøger. Se, min sønn, tenk hvor store synder du påførte zoramittene, for da de så din oppførsel, ville de ikke tro mine ord.
- 12 Og nå sier Herrens Ånd til meg: Befal dine barn å gjøre godt, så de ikke forleder mange menneskers hjerter til fortapelse. Derfor befaler jeg deg, min sønn, med frykt for Gud at du avstår fra dine misgjerninger –
- 13 at du vender deg til Herren av all din hu, makt og styrke, at du ikke forleder fleres hjerter til å handle ugudelig, men heller vender tilbake til dem og erkjenner dine feil og det gale som du har gjort.
- 14 Søk ikke etter rikdommer eller denne verdens verdiløse ting, for se, du kan ikke ta dem med deg.
- 15 Og nå, min sønn, vil jeg si litt til deg om Kristi komme. Se, jeg sier til deg at det er han som visselig skal komme for å ta bort verdens synder. Ja, han kommer for å forkynne det glade budskap om frelse til sitt folk.
- 16 Og nå, min sønn, dette var den tjenestegjerning du var kalt til, å forkynne dette glade budskap til dette folk for å berede deres sinn – eller rettere sagt for at frelse kunne bli dem til del, så de kan berede sine barns sinn til å høre ordet ved hans komme.
- Now my son, I would that ye should repent and forsake your sins, and go no more after the lusts of your eyes, but cross yourself in all these things; for except ye do this ye can in nowise inherit the kingdom of God. Oh, remember, and take it upon you, and cross yourself in these things.
- And I command you to take it upon you to counsel with your elder brothers in your undertakings; for behold, thou art in thy youth, and ye stand in need to be nourished by your brothers. And give heed to their counsel.
- Suffer not yourself to be led away by any vain or foolish thing; suffer not the devil to lead away your heart again after those wicked harlots. Behold, O my son, how great iniquity ye brought upon the Zoramites; for when they saw your conduct they would not believe in my words.
- And now the Spirit of the Lord doth say unto me: Command thy children to do good, lest they lead away the hearts of many people to destruction; therefore I command you, my son, in the fear of God, that ye refrain from your iniquities;
- That ye turn to the Lord with all your mind, might, and strength; that ye lead away the hearts of no more to do wickedly; but rather return unto them, and acknowledge your faults and that wrong which ye have done.
- Seek not after riches nor the vain things of this world; for behold, you cannot carry them with you.
- And now, my son, I would say somewhat unto you concerning the coming of Christ. Behold, I say unto you, that it is he that surely shall come to take away the sins of the world; yea, he cometh to declare glad tidings of salvation unto his people.
- And now, my son, this was the ministry unto which ye were called, to declare these glad tidings unto this people, to prepare their minds; or rather that salvation might come unto them, that they may prepare the minds of their children to hear the word at the time of his coming.

- 17 Og nå vil jeg berolige ditt sinn noe med hensyn til dette emne. Se, du undrer deg over hvorfor disse ting skulle være kjent så lang tid på forhånd. Se, jeg sier til deg, er ikke en sjel i dag like dyrebar for Gud som en sjel vil være ved hans komme?
- 18 Er det ikke like nødvendig at forløsningsplanen skulle gjøres kjent for dette folk som for deres barn?
- 19 Er det ikke like lett for Herren i dag å sende sin engel for å forkynne dette glade budskap til oss som til våre barn eller som det vil være etter hans komme?
- And now I will ease your mind somewhat on this subject. Behold, you marvel why these things should be known so long beforehand. Behold, I say unto you, is not a soul at this time as precious unto God as a soul will be at the time of his coming?
- Is it not as necessary that the plan of redemption should be made known unto this people as well as unto their children?
- Is it not as easy at this time for the Lord to send his angel to declare these glad tidings unto us as unto our children, or as after the time of his coming?

Alma 40

- 1 Min sønn, det er noe mer jeg gjerne vil si til deg, for jeg forstår at ditt sinn er urolig med hensyn til de dødes oppstandelse.
- 2 Se, jeg sier til deg at det er ingen oppstandelse – eller jeg vil si det med andre ord – at dette dødelige ikke blir ikledd udødelighet og denne forgjengelighet ikke blir ikledd uforgjengelighet før etter Kristi komme.
- 3 Se, han tilveiebringer de dødes oppstandelse. Men se, min sønn, oppstandelsen er ikke ennå. Nå avslører jeg et mysterium for deg, likevel er det mange mysterier som holdes skjult så ingen kjenner dem unntatt Gud selv. Men jeg forteller deg én ting som jeg har bedt Gud flittig om å la meg få vite – nemlig angående oppstandelsen.
- 4 Se, det er fastsatt en tid da alle skal stå opp fra de døde. Ingen vet når denne tid kommer, men Gud kjenner den fastsatte tid.
- 5 Nå spiller det ingen rolle om menneskene skal oppstå fra de døde i en første eller en annen eller en tredje periode, for Gud vet alle disse ting, og det er tilstrekkelig for meg å vite at det er slik, at det er en tid fastsatt da alle skal oppstå fra de døde.
- 6 Nå må det nødvendigvis være et tidsrom mellom døden og oppstandelsen.
- 7 Og nå vil jeg spørre: Hva skjer med menneskenes sjeler fra døden inntreer og til den tid som er fastsatt for oppstandelsen?
- 8 Nå spiller det ingen rolle om det er mer enn én tid fastsatt for menneskenes oppstandelse, for alle dør ikke på én gang, og dette er uten betydning. Alt er som én dag for Gud, og tiden er bare tilmålt for menneskene.
- 9 Derfor er det fastsatt en tid da menneskene skal oppstå fra de døde, og det er et tidsrom mellom døden og oppstandelsen. Og nå, med hensyn til dette tidsrom – hva som skjer med menneskenes sjeler – det er dette jeg har bedt Herren flittig om å få vite, og det er dette jeg vet noe om.

Alma 40

Now my son, here is somewhat more I would say unto thee; for I perceive that thy mind is worried concerning the resurrection of the dead.

Behold, I say unto you, that there is no resurrection—or, I would say, in other words, that this mortal does not put on immortality, this corruption does not put on incorruption—until after the coming of Christ.

Behold, he bringeth to pass the resurrection of the dead. But behold, my son, the resurrection is not yet. Now, I unfold unto you a mystery; nevertheless, there are many mysteries which are kept, that no one knoweth them save God himself. But I show unto you one thing which I have inquired diligently of God that I might know—that is concerning the resurrection.

Behold, there is a time appointed that all shall come forth from the dead. Now when this time cometh no one knows; but God knoweth the time which is appointed.

Now, whether there shall be one time, or a second time, or a third time, that men shall come forth from the dead, it mattereth not; for God knoweth all these things; and it sufficeth me to know that this is the case—that there is a time appointed that all shall rise from the dead.

Now there must needs be a space betwixt the time of death and the time of the resurrection.

And now I would inquire what becometh of the souls of men from this time of death to the time appointed for the resurrection?

Now whether there is more than one time appointed for men to rise it mattereth not; for all do not die at once, and this mattereth not; all is as one day with God, and time only is measured unto men.

Therefore, there is a time appointed unto men that they shall rise from the dead; and there is a space between the time of death and the resurrection. And now, concerning this space of time, what becometh of the souls of men is the thing which I have inquired diligently of the Lord to know; and this is the thing of which I do know.

10 Og når tiden kommer da alle skal oppstå, da skal de vite at Gud kjenner alle tider som er fastsatt for mennesket.

11 Med hensyn til sjelens tilstand mellom døden og oppstandelsen, se, det er blitt kunngjort meg av en engel at alle menneskers ånder, så snart de har forlatt dette dødelige legeme, ja, alle menneskers ånder, enten de er gode eller onde, blir tatt hjem til den Gud som ga dem liv.

12 Og da skal det skje at deres ånder som er rettferdige, blir ønsket velkommen i en lykkens tilstand som kalles paradiset, en hvilestilstand, en fredens tilstand hvor de skal hvile fra alle sine vanskeligheter og fra all bekymring og sorg.

13 Og da skal det skje at de ugudeliges ånder, ja, som er onde – for se, de har ingen del i Herrens Ånd, for se, de valgte onde gjerninger istedenfor gode, derfor kom djævelens ånd inn i dem og tok deres hus i besittelse – og disse skal kastes ut i det ytterste mørke, hvor det skal være gråt og jammer og tenners gnissel, og dette på grunn av deres synder, for de tas til fange ifølge djævelens vilje.

14 Og dette er de ugudelige sjelers tilstand, i mørke og med en forferdelig redsel og gru for Guds brennende vrede. Derfor forblir de i denne tilstand, så vel som de rettferdige i paradiset, inntil tiden for deres oppstandelse.

15 Nå er det noen som har forstått det slik at denne sjelens tilstand i lykke eller elendighet før oppstandelsen var en første oppstandelse. Ja, jeg innrømmer at det kan kalles en oppstandelse når ånden, eller sjelen, oppløstes og overlates til lykke eller elendighet ifølge de ord som er blitt uttalt.

16 Og se, igjen er det sagt at det er en første oppstandelse, en oppstandelse for alle dem som har levet eller som lever eller som skal leve frem til Kristi oppstandelse fra de døde.

17 Nå antar ikke vi at denne første oppstandelse, som er blitt omtalt på denne måten, kan være sjelenes oppstandelse og deres overgivelse til lykke eller elendighet. Du kan ikke tro at det er dette det betyr.

And when the time cometh when all shall rise, then shall they know that God knoweth all the times which are appointed unto man.

Now, concerning the state of the soul between death and the resurrection—Behold, it has been made known unto me by an angel, that the spirits of all men, as soon as they are departed from this mortal body, yea, the spirits of all men, whether they be good or evil, are taken home to that God who gave them life.

And then shall it come to pass, that the spirits of those who are righteous are received into a state of happiness, which is called paradise, a state of rest, a state of peace, where they shall rest from all their troubles and from all care, and sorrow.

And then shall it come to pass, that the spirits of the wicked, yea, who are evil—for behold, they have no part nor portion of the Spirit of the Lord; for behold, they chose evil works rather than good; therefore the spirit of the devil did enter into them, and take possession of their house—and these shall be cast out into outer darkness; there shall be weeping, and wailing, and gnashing of teeth, and this because of their own iniquity, being led captive by the will of the devil.

Now this is the state of the souls of the wicked, yea, in darkness, and a state of awful, fearful looking for the fiery indignation of the wrath of God upon them; thus they remain in this state, as well as the righteous in paradise, until the time of their resurrection.

Now, there are some that have understood that this state of happiness and this state of misery of the soul, before the resurrection, was a first resurrection. Yea, I admit it may be termed a resurrection, the raising of the spirit or the soul and their consignation to happiness or misery, according to the words which have been spoken.

And behold, again it hath been spoken, that there is a first resurrection, a resurrection of all those who have been, or who are, or who shall be, down to the resurrection of Christ from the dead.

Now, we do not suppose that this first resurrection, which is spoken of in this manner, can be the resurrection of the souls and their consignation to happiness or misery. Ye cannot suppose that this is what it meaneth.

18 Se, jeg sier deg: Nei. Men det betyr at sjelen gjenfor-
enes med legemet for dem som har levet – fra Adams da-
ger og ned til Kristi oppstandelse.

19 Nå sier jeg ikke at deres sjeler og legemer som er om-
talt, skal gjenforenes på én gang enten de er ugudelige
eller rettferdige. La det være nok at jeg sier at de alle skal
komme frem, eller med andre ord, deres oppstandelse
finner sted før oppstandelsen for dem som dør etter
Kristi oppstandelse.

20 Nå, min sønn, jeg sier ikke at deres oppstandelse fin-
ner sted ved Kristi oppstandelse, men se, jeg sier det som
min mening at de rettferdiges sjeler og legemer blir gjen-
forenet ved Kristi oppstandelse og hans himmelfart.

21 Men om det skjer ved hans oppstandelse eller senere,
sier jeg ikke, men så mye sier jeg, at det er et tidsrom mel-
lom døden og legemets oppstandelse og en tilstand hvor
sjelen befinner seg i lykke eller i elendighet inntil den tid
som er fastsatt av Gud, da de døde skal komme frem, og
både sjel og legeme skal gjenforenes og føres frem og stå
for Gud og bli dømt ifølge sine gjerninger.

22 Ja, dette tilveiebringer gjenopprettelsen av de ting
som er blitt omtalt ved profetenes munn.

23 Sjelen skal føres tilbake til legemet og legemet til sje-
len, ja, og hvert lem og ledd skal føres tilbake til sitt lege-
me. Ja, ikke et eneste hår på hodet skal gå tapt, men alle
ting skal føres tilbake til sin rette og fullkomne skikkel-
se.

24 Og nå, min sønn, dette er den gjenopprettelse som er
blitt omtalt ved profetenes munn.

25 Og da skal de rettferdige skinne i Guds rike.

26 Men se, en fryktelig død kommer over de ugudelige,
for de dør i følge rettferdigheten, for de er urene, og in-
tet urent kan arve Guds rike, men de blir kastet ut og
overlatt til å høste fruktene av sitt arbeide, eller av sine
gjerninger som har vært onde, og de drikker en bitter
kalk til siste dråpe.

Behold, I say unto you, Nay; but it meaneth the re-
uniting of the soul with the body, of those from the
days of Adam down to the resurrection of Christ.

Now, whether the souls and the bodies of those of
whom has been spoken shall all be reunited at once, the
wicked as well as the righteous, I do not say; let it suffice,
that I say that they all come forth; or in other words,
their resurrection cometh to pass before the resurrec-
tion of those who die after the resurrection of Christ.

Now, my son, I do not say that their resurrection
cometh at the resurrection of Christ; but behold, I give
it as my opinion, that the souls and the bodies are re-
united, of the righteous, at the resurrection of Christ,
and his ascension into heaven.

But whether it be at his resurrection or after, I do not
say; but this much I say, that there is a space between
death and the resurrection of the body, and a state of
the soul in happiness or in misery until the time which
is appointed of God that the dead shall come forth, and
be reunited, both soul and body, and be brought to
stand before God, and be judged according to their
works.

Yea, this bringeth about the restoration of those
things of which has been spoken by the mouths of the
prophets.

The soul shall be restored to the body, and the body
to the soul; yea, and every limb and joint shall be re-
stored to its body; yea, even a hair of the head shall not
be lost; but all things shall be restored to their proper
and perfect frame.

And now, my son, this is the restoration of which has
been spoken by the mouths of the prophets—

And then shall the righteous shine forth in the king-
dom of God.

But behold, an awful death cometh upon the wicked;
for they die as to things pertaining to things of right-
eousness; for they are unclean, and no unclean thing
can inherit the kingdom of God; but they are cast out,
and consigned to partake of the fruits of their labors or
their works, which have been evil; and they drink the
dregs of a bitter cup.

Alma 41

- 1 Og nå, min sønn, jeg har noe å si deg om den gjenopprettelse som er blitt omtalt, for se, noen har forvrent Skriftene og har kommet langt på avveie på grunn av dette. Og jeg forstår at ditt sinn også har vært urolig på grunn av dette, men se, jeg vil forklare det for deg.
- 2 Jeg sier til deg, min sønn, at Guds rettferdighet nødvendiggjør gjenopprettelsens plan, for det er nødvendig at alle ting skulle føres tilbake til sin rette orden. Se, det er nødvendig og rettferdig ifølge Kristi kraft og oppstandelse at menneskets sjel blir forenet med dets legerme, og at hver del av legemet føres tilbake til sin plass.
- 3 Og det er nødvendig ifølge Guds rettferdighet at menneskene skulle bli dømt etter sine gjerninger, og hvis deres gjerninger var gode i dette liv og deres hjerters ønsker var gode, da skulle de også på den siste dag bli gjenopprettet til det som er godt.
- 4 Og hvis deres gjerninger er onde, skal de føres tilbake til dem som onde. Derfor skal alle ting føres tilbake til sin rette orden, hver ting til sin rette form – dødelighet oppvekkes til udødelighet og forgjengelighet til ufor-gjengelighet. De oppvekkes til uendelig lykke for å arve Guds rike, eller til uendelig elendighet for å arve djevelens rike – den ene får det ene, og den andre det andre.
- 5 Den ene oppvekkes til lykke ifølge sine ønsker om lykke, eller til det gode ifølge sine ønsker om det gode, og den andre til det onde ifølge sine ønsker om det onde. For likesom han har ønsket å gjøre ondt hele dagen lang, skal han også få sin belønning i form av ondt når natten kommer.
- 6 Og i motsatt fall er det likedan. Hvis han har omvendt seg fra sine synder og har ønsket rettferdighet helt til sine dagers ende, da skal han bli belønnet med rettferdighet.
- 7 Dette er de som blir forløst av Herren, ja, disse er de som blir tatt ut, som blir befrikket fra mørkets endeløse natt. Og derfor står de eller faller de, for se, de er sine egne dommere enten til å gjøre godt eller ondt.

Alma 41

And now, my son, I have somewhat to say concerning the restoration of which has been spoken; for behold, some have wrested the scriptures, and have gone far astray because of this thing. And I perceive that thy mind has been worried also concerning this thing. But behold, I will explain it unto thee.

I say unto thee, my son, that the plan of restoration is requisite with the justice of God; for it is requisite that all things should be restored to their proper order. Behold, it is requisite and just, according to the power and resurrection of Christ, that the soul of man should be restored to its body, and that every part of the body should be restored to itself.

And it is requisite with the justice of God that men should be judged according to their works; and if their works were good in this life, and the desires of their hearts were good, that they should also, at the last day, be restored unto that which is good.

And if their works are evil they shall be restored unto them for evil. Therefore, all things shall be restored to their proper order, every thing to its natural frame—mortality raised to immortality, corruption to incorruption—raised to endless happiness to inherit the kingdom of God, or to endless misery to inherit the kingdom of the devil, the one on one hand, the other on the other—

The one raised to happiness according to his desires of happiness, or good according to his desires of good; and the other to evil according to his desires of evil; for as he has desired to do evil all the day long even so shall he have his reward of evil when the night cometh.

And so it is on the other hand. If he hath repented of his sins, and desired righteousness until the end of his days, even so he shall be rewarded unto righteousness.

These are they that are redeemed of the Lord; yea, these are they that are taken out, that are delivered from that endless night of darkness; and thus they stand or fall; for behold, they are their own judges, whether to do good or do evil.

- 8 Nå er Guds lover uforanderlige, derfor er veien beredt så hver den som vil, kan vandre på den og bli frelst.
- 9 Og se, min sønn, drist deg ikke til å synde en eneste gang mer mot din Gud når det gjelder disse punkter i læren som du hittil har dristet deg til å synde mot.
- 10 Tro ikke, fordi en gjenopprettelse er omtalt, at du skal bli oppreist fra synd til lykke. Se, jeg sier deg at ugudelighet har aldri vært lykke.
- 11 Og nå, min sønn, alle mennesker som er i en naturlig tilstand – eller la meg si i en kjødelig tilstand – er i bitterhets galle og syndens lenker. De er uten Gud i verden, og de har motsatt seg Guds natur. Derfor er de i en tilstand som er i strid med lykkens natur.
- 12 Og se, er betydningen av ordet gjenopprettelse å ta en ting fra en naturlig tilstand og plassere den i en unaturlig tilstand eller å plassere den i en tilstand som er i strid med dens natur?
- 13 Min sønn, dette er ikke tilfelle, men betydningen av ordet gjenopprettelse er å bringe tilbake ondt for ondt eller kjødelig for kjødelig eller djevlesk for djevlesk – godt for det som er godt, rettskaffenhet for det som er rettskaffent, rettferdighet for det som er rettferdig, og barmhjertighet for det som er barmhjertig.
- 14 Derfor, min sønn, se til at du er barmhjertig mot dine brødre. Vær redelig, døm rettferdig og gjør godt bestandig, og hvis du gjør alt dette, da skal du motta din belønning, ja, du skal selv finne barmhjertigheten gjenopprettet, du skal få en rettferdig dom gjenopprettet, og det gode skal bli din belønning.
- 15 For det som du sender ut, skal vende tilbake til deg og bli gjenopprettet. Derfor fordømmer ordet gjenopprettelse synderen mer fullstendig og rettferdiggjør ham slett ikke.

Now, the decrees of God are unalterable; therefore, the way is prepared that whosoever will may walk therein and be saved.

And now behold, my son, do not risk one more offense against your God upon those points of doctrine, which ye have hitherto risked to commit sin.

Do not suppose, because it has been spoken concerning restoration, that ye shall be restored from sin to happiness. Behold, I say unto you, wickedness never was happiness.

And now, my son, all men that are in a state of nature, or I would say, in a carnal state, are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; they are without God in the world, and they have gone contrary to the nature of God; therefore, they are in a state contrary to the nature of happiness.

And now behold, is the meaning of the word restoration to take a thing of a natural state and place it in an unnatural state, or to place it in a state opposite to its nature?

O, my son, this is not the case; but the meaning of the word restoration is to bring back again evil for evil, or carnal for carnal, or devilish for devilish—good for that which is good; righteous for that which is righteous; just for that which is just; merciful for that which is merciful.

Therefore, my son, see that you are merciful unto your brethren; deal justly, judge righteously, and do good continually; and if ye do all these things then shall ye receive your reward; yea, ye shall have mercy restored unto you again; ye shall have justice restored unto you again; ye shall have a righteous judgment restored unto you again; and ye shall have good rewarded unto you again.

For that which ye do send out shall return unto you again, and be restored; therefore, the word restoration more fully condemneth the sinner, and justifieth him not at all.

Alma 42

- 1 Og nå, min sønn, jeg forstår at det er enda noe mer som gjør ditt sinn urolig og som du ikke kan forstå, nemlig det som angår Guds rettferdighet i å straffe synderen. For du forsøker å anta at det er urettferdig at synderen skulle overgis i en tilstand av elendighet.
- 2 Se, min sønn, jeg vil forklare dette for deg. For se, Gud Herren sendte våre første foreldre ut av Edens hage for å dyrke jorden som de var tatt fra, ja, han drev mennesket ut, og i den østlige del av Edens hage satte han kjeruber og et luende sverd som vendte til alle kanter for å vokte livets tre.
- 3 Nå forstår vi at mennesket hadde blitt som Gud idet han kjente godt og ondt, og for at han ikke skulle rekke ut sin hånd og også ta av livets tre og spise og leve for evig, satte Gud Herren kjeruber og det luende sverd der, så han ikke skulle spise av frukten.
- 4 Og således ser vi at mennesket fikk en tid til å omvende seg, ja, en prøvetid, en tid til å omvende seg og tjene Gud.
- 5 For se, hvis Adam straks hadde rakt ut sin hånd og spist av livets tre, ville han ha levd for evig ifølge Guds ord og ikke hatt noe tidsrom til å omvende seg. Ja, og Guds ord ville også ha vært verdiløst, og den store frelsesplan ville ha blitt forpurret.
- 6 Men se, det var bestemt at mennesket skulle dø – derfor, ettersom de var utestengt fra livets tre, skulle de bli fjernet fra jordens overflate – og mennesket ble evig for-tapt, ja, de ble falne mennesker.
- 7 Og av dette forstår du at våre første foreldre ble ute-stengt fra Herrens nærhet både timelig og åndelig, og således ser vi at de ble overlatt til å følge sin egen vilje.
- 8 Se, det var ikke nødvendig at mennesket skulle befris fra denne timelige død, for det ville ødelegge lykkens store plan.

Alma 42

And now, my son, I perceive there is somewhat more which doth worry your mind, which ye cannot understand—which is concerning the justice of God in the punishment of the sinner; for ye do try to suppose that it is injustice that the sinner should be consigned to a state of misery.

Now behold, my son, I will explain this thing unto thee. For behold, after the Lord God sent our first parents forth from the garden of Eden, to till the ground, from whence they were taken—yea, he drew out the man, and he placed at the east end of the garden of Eden, cherubim, and a flaming sword which turned every way, to keep the tree of life—

Now, we see that the man had become as God, knowing good and evil; and lest he should put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat and live forever, the Lord God placed cherubim and the flaming sword, that he should not partake of the fruit—

And thus we see, that there was a time granted unto man to repent, yea, a probationary time, a time to repent and serve God.

For behold, if Adam had put forth his hand immediately, and partaken of the tree of life, he would have lived forever, according to the word of God, having no space for repentance; yea, and also the word of God would have been void, and the great plan of salvation would have been frustrated.

But behold, it was appointed unto man to die—therefore, as they were cut off from the tree of life they should be cut off from the face of the earth—and man became lost forever, yea, they became fallen man.

And now, ye see by this that our first parents were cut off both temporally and spiritually from the presence of the Lord; and thus we see they became subjects to follow after their own will.

Now behold, it was not expedient that man should be reclaimed from this temporal death, for that would destroy the great plan of happiness.

- 9 Derfor, ettersom sjelen aldri kunne dø og fallet hadde påført hele menneskeheten en åndelig såvel som en temporal død, som betyr at de var utestengt fra Herrens nærhet, var det nødvendig at menneskeheten skulle bli befridd fra denne åndelige død.
- 10 Derfor, ettersom de hadde blitt kjødelige, sanselige og djevleske av natur, ble denne prøvetilstand en tilstand hvor de kunne forberede seg, det ble en forberedelsestilstand.
- 11 Og husk nå, min sønn, om det ikke hadde vært for forløsningsplanen (om den hadde blitt satt til side), ville deres sjeler så snart de var døde ha blitt ulykkelige, fordi de var avskåret fra Herrens nærhet.
- 12 Og nå fantes det intet middel som kunne befri menneskene fra denne falne tilstand som mennesket selv hadde påført seg på grunn av sin egen ulydighet.
- 13 Derfor, ifølge rettferdigheten kunne forløsningsplanen ikke tilveiebringes uten at mennesket oppfylte omvendelsens betingelser i denne prøvetilstand, ja, denne forberedelsestilstand. For hvis disse betingelser ikke var oppfylt, kunne barmhjertigheten ikke ha noen virkning uten å ødelegge rettferdighetens verk. Nå kunne ikke rettferdighetens verk ødelegges, i så fall ville Gud opphøre å være Gud.
- 14 Og således ser vi at hele menneskeheten var falt og var underlagt rettferdighetens krav, ja, Guds rettferdighet som for evig stengte dem ute fra hans nærhet.
- 15 Og nå kunne ikke barmhjertighetens plan tilveiebringes uten at en forsoning skulle bli utført. Derfor soner Gud selv for verdens synder for å tilveiebringe barmhjertighetens plan og tilfredsstillende rettferdighetens krav, så Gud kunne være en fullkommen og rettferdig Gud og også en barmhjertig Gud.
- 16 Nå kunne ikke menneskene få del i omvendelsen hvis det ikke var en straff fastsatt som var like evig som sjelens liv skulle være, en motsetning til lykkens plan som også var like evig som sjelens liv.
- 17 Men hvordan kunne et menneske omvende seg hvis det ikke kunne synde? Hvordan kunne det synde hvis det ikke fantes noen lov? Hvordan kunne det være en lov hvis det ikke var noen straff?

Therefore, as the soul could never die, and the fall had brought upon all mankind a spiritual death as well as a temporal, that is, they were cut off from the presence of the Lord, it was expedient that mankind should be reclaimed from this spiritual death.

Therefore, as they had become carnal, sensual, and devilish, by nature, this probationary state became a state for them to prepare; it became a preparatory state.

And now remember, my son, if it were not for the plan of redemption, (laying it aside) as soon as they were dead their souls were miserable, being cut off from the presence of the Lord.

And now, there was no means to reclaim men from this fallen state, which man had brought upon himself because of his own disobedience;

Therefore, according to justice, the plan of redemption could not be brought about, only on conditions of repentance of men in this probationary state, yea, this preparatory state; for except it were for these conditions, mercy could not take effect except it should destroy the work of justice. Now the work of justice could not be destroyed; if so, God would cease to be God.

And thus we see that all mankind were fallen, and they were in the grasp of justice; yea, the justice of God, which consigned them forever to be cut off from his presence.

And now, the plan of mercy could not be brought about except an atonement should be made; therefore God himself atoneth for the sins of the world, to bring about the plan of mercy, to appease the demands of justice, that God might be a perfect, just God, and a merciful God also.

Now, repentance could not come unto men except there were a punishment, which also was eternal as the life of the soul should be, affixed opposite to the plan of happiness, which was as eternal also as the life of the soul.

Now, how could a man repent except he should sin? How could he sin if there was no law? How could there be a law save there was a punishment?

18 Men en straff ble fastsatt og en rettferdig lov gitt som ga menneskene samvittighetsnag.

19 Og hvis ingen lov var gitt om at hvis et menneske myrdet, skulle han dø, ville han da være redd for at han skulle dø om han myrdet?

20 Og videre, hvis det ikke var gitt noen lov mot synd, ville ikke menneskene være redde for å synde.

21 Og hvis ingen lov var gitt om menneskene syndet, hva kunne da rettferdigheten eller barmhjertigheten gjøre, for de ville ikke ha noe krav på skapningen.

22 Men en lov er gitt, og en straff er fastsatt, og en omvendelse innrømmet, og barmhjertigheten krever denne omvendelse, ellers gjør rettferdigheten krav på mennesket og fullbyrder loven, og loven anvender straffen. Om det ikke var slik, ville rettferdighetens verk bli ødelagt, og Gud ville opphøre å være Gud.

23 Men Gud opphører ikke å være Gud, og barmhjertigheten gjør krav på den som angreer, og barmhjertigheten kommer på grunn av forsoningen, og forsoningen tilveiebringer de dødes oppstandelse, og de dødes oppstandelse bringer menneskene tilbake til Guds nærhet. Og slik bringes de tilbake til hans nærhet for å bli dømt ifølge sine gjerninger, ifølge loven og rettferdigheten.

24 For se, rettferdigheten fullbyrder alle sine krav, og barmhjertigheten gjør også krav på alt som tilkommer den, og derfor blir ingen andre frelst enn de som virkelig angreer.

25 Tror du virkelig barmhjertigheten kan frata rettferdigheten noe? Jeg sier deg: Nei, ikke det aller ringeste. I så fall ville Gud opphøre å være Gud.

26 Og slik gjennomfører Gud sine store og evige hensikter som var beredt fra verdens grunnvoll ble lagt, og slik tilveiebringes menneskenes frelse og forløsning, og også deres ødeleggelse og elendighet.

27 Derfor, min sønn, alle som vil komme, kan komme og fritt nyte av livets vann. Og den som ikke vil komme, blir ikke tvunget til å komme, men på den siste dag vil alt gjenopprettes og han vil få ifølge sine gjerninger.

28 Hvis han har ønsket å gjøre ondt og ikke har omvendt seg i sine levedager, se, da vil det gjenopprettes, og han vil få ifølge sine gjerninger.

Now, there was a punishment affixed, and a just law given, which brought remorse of conscience unto man.

Now, if there was no law given—if a man murdered he should die—would he be afraid he would die if he should murder?

And also, if there was no law given against sin men would not be afraid to sin.

And if there was no law given, if men sinned what could justice do, or mercy either, for they would have no claim upon the creature?

But there is a law given, and a punishment affixed, and a repentance granted; which repentance, mercy claimeth; otherwise, justice claimeth the creature and executeth the law, and the law inflicteth the punishment; if not so, the works of justice would be destroyed, and God would cease to be God.

But God ceaseth not to be God, and mercy claimeth the penitent, and mercy cometh because of the atonement; and the atonement bringeth to pass the resurrection of the dead; and the resurrection of the dead bringeth back men into the presence of God; and thus they are restored into his presence, to be judged according to their works, according to the law and justice.

For behold, justice exerciseth all his demands, and also mercy claimeth all which is her own; and thus, none but the truly penitent are saved.

What, do ye suppose that mercy can rob justice? I say unto you, Nay; not one whit. If so, God would cease to be God.

And thus God bringeth about his great and eternal purposes, which were prepared from the foundation of the world. And thus cometh about the salvation and the redemption of men, and also their destruction and misery.

Therefore, O my son, whosoever will come may come and partake of the waters of life freely; and whosoever will not come the same is not compelled to come; but in the last day it shall be restored unto him according to his deeds.

If he has desired to do evil, and has not repented in his days, behold, evil shall be done unto him, according to the restoration of God.

29 Og nå, min sønn, jeg vil ikke at du skal være urolig mer på grunn av disse ting, men bare føle uro over dine synder, en uro som skal bringe deg ned til omvendelse.

30 Min sønn, jeg ønsker at du aldri mer vil fornekte Guds rettferdighet. Forsøk ikke å unnskyld dine synder det aller minste ved å fornekte Guds rettferdighet. Men la Guds rettferdighet og hans barmhjertighet og hans langmodighet få råde fullt og helt i ditt hjerte, og la det bringe deg ned i støvet i ydmykhet.

31 Og nå, min sønn, du er kalt av Gud til å forkynne ordet til dette folk. Og nå, min sønn, dra ut og forkynn ordet med sannhet og sindighet, så du kan bringe sjeler til omvendelse så barmhjertighetens store plan kan ha krav på dem. Og måtte Gud gi deg ifølge mine ord. Amen.

And now, my son, I desire that ye should let these things trouble you no more, and only let your sins trouble you, with that trouble which shall bring you down unto repentance.

O my son, I desire that ye should deny the justice of God no more. Do not endeavor to excuse yourself in the least point because of your sins, by denying the justice of God; but do you let the justice of God, and his mercy, and his long-suffering have full sway in your heart; and let it bring you down to the dust in humility.

And now, O my son, ye are called of God to preach the word unto this people. And now, my son, go thy way, declare the word with truth and soberness, that thou mayest bring souls unto repentance, that the great plan of mercy may have claim upon them. And may God grant unto you even according to my words. Amen.

Alma 43

- 1 Og nå skjedde det at Almas sønner gikk ut blant folket for å forkynne ordet for dem. Og Alma selv kunne heller ikke hvile, så han gikk også ut.
- 2 Nå skal vi ikke si noe mer om deres forkynnelse enn at de forkynte ordet og sannheten ifølge profetiens og åpenbaringens ånd, og de forkynte i henhold til Guds hellige orden som de tilhørte.
- 3 Og nå vender jeg tilbake til en beretning om krigene mellom nephittene og lamanittene i det attende år av dommernes regjeringstid.
- 4 For se, det skjedde at zoramittene ble lamanitter. Derfor, i begynnelsen av det attende år forsto det nephittiske folk at lamanittene ville angripe dem. Derfor forberedte de seg på å gå til krig, ja, de samlet sine hærstyrker i landet Jershon.
- 5 Og det skjedde at lamanittene kom med sine tusener, og de kom inn i landet Antionum, som er zoramittenes land, og en mann ved navn Zerahemnah var deres leder.
- 6 Og ettersom amalekittene var mer ugudelige og morderiske av natur enn lamanittene selv, utnevnte Zerahemnah hærførere over lamanittene, og de var alle amalekitter og zoramitter.
- 7 Og dette gjorde han for å opprettholde deres hat mot nephittene, så han kunne underlegge seg dem og gjennomføre sine planer.
- 8 For se, hans plan var å oppegge lamanittene til vrede mot nephittene, og dette gjorde han så han kunne tilrive seg stor makt over dem, og også så han kunne få makt over nephittene ved å bringe dem i trelldom.
- 9 Og nå var det nephittenes plan å verne om sine jordeiendommer og sine hus og sine hustruer og sine barn så de kunne bevare dem fra sine fienders hender, og også så de kunne bevare sine rettigheter og sine privilegier, ja, og også sin frihet, så de kunne tilbe Gud ifølge sine ønsker.

Alma 43

And now it came to pass that the sons of Alma did go forth among the people, to declare the word unto them. And Alma, also, himself, could not rest, and he also went forth.

Now we shall say no more concerning their preaching, except that they preached the word, and the truth, according to the spirit of prophecy and revelation; and they preached after the holy order of God by which they were called.

And now I return to an account of the wars between the Nephites and the Lamanites, in the eighteenth year of the reign of the judges.

For behold, it came to pass that the Zoramites became Lamanites; therefore, in the commencement of the eighteenth year the people of the Nephites saw that the Lamanites were coming upon them; therefore they made preparations for war; yea, they gathered together their armies in the land of Jershon.

And it came to pass that the Lamanites came with their thousands; and they came into the land of Antionum, which is the land of the Zoramites; and a man by the name of Zerahemnah was their leader.

And now, as the Amalekites were of a more wicked and murderous disposition than the Lamanites were, in and of themselves, therefore, Zerahemnah appointed chief captains over the Lamanites, and they were all Amalekites and Zoramites.

Now this he did that he might preserve their hatred towards the Nephites, that he might bring them into subjection to the accomplishment of his designs.

For behold, his designs were to stir up the Lamanites to anger against the Nephites; this he did that he might usurp great power over them, and also that he might gain power over the Nephites by bringing them into bondage.

And now the design of the Nephites was to support their lands, and their houses, and their wives, and their children, that they might preserve them from the hands of their enemies; and also that they might preserve their rights and their privileges, yea, and also their liberty, that they might worship God according to their desires.

10 For de visste at hvis de skulle falle i lamanittenes hender, ville lamanittene drepe alle som tilba Gud i ånd og sannhet – den sanne og levende Gud.

11 Ja, og de kjente også til hvor intenst lamanittene hatet sine brødre – Anti-Nephi-Lehis folk, som ble kalt Ammons folk. Og de ville ikke gripe til våpen, ja, de hadde sluttet en pakt, og de ville ikke bryte den. Derfor, hvis de skulle falle i lamanittenes hender, ville de bli drept.

12 Og nephittene ville ikke tillate at de skulle bli drept, derfor ga de dem landområder som arv.

13 Og Ammons folk ga nephittene en stor del av sine midler til underhold for deres hærstyrker, og derfor ble nephittene tvunget til å holde stand mot lamanittene alene. Lamanittene var en blanding av Lamans og Lemuels og Ismaels sønners etterkommere, og alle dem som hadde gått bort fra nephittene, som var amalekitter og zoramitter og etterkommere av Noahs prester.

14 Nå var det nesten like mange av disse etterkommerne som det var av nephittene, og derfor ble nephittene nødt til å kjempe mot sine brødre, ja, like til blodsutgytelse.

15 Og det skjedde at da lamanittenes hærstyrker hadde samlet seg i landet Antionum, se, da var nephittenes hærstyrker rede til å møte dem i landet Jershon.

16 Nephittenes leder, eller den mann som var blitt utnevnt til å være nephittenes hærfører, denne hærføreren tok kommandoen over alle nephittenes hærstyrker, og hans navn var Moroni.

17 Og Moroni overtok kommandoen og ledelsen av deres kriger, og han var bare fem og tyve år gammel da han ble utnevnt til hærfører over nephittenes hærstyrker.

18 Og det skjedde at han møtte lamanittene på grensen av Jershon, og hans folk var væpnet med sverd og med sabler og med alle slags krigsvåpen.

For they knew that if they should fall into the hands of the Lamanites, that whosoever should worship God in spirit and in truth, the true and the living God, the Lamanites would destroy.

Yea, and they also knew the extreme hatred of the Lamanites towards their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi, who were called the people of Ammon—and they would not take up arms, yea, they had entered into a covenant and they would not break it—therefore, if they should fall into the hands of the Lamanites they would be destroyed.

And the Nephites would not suffer that they should be destroyed; therefore they gave them lands for their inheritance.

And the people of Ammon did give unto the Nephites a large portion of their substance to support their armies; and thus the Nephites were compelled, alone, to withstand against the Lamanites, who were a compound of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, and all those who had dissented from the Nephites, who were Amalekites and Zoramites, and the descendants of the priests of Noah.

Now those descendants were as numerous, nearly, as were the Nephites; and thus the Nephites were obliged to contend with their brethren, even unto bloodshed.

And it came to pass as the armies of the Lamanites had gathered together in the land of Antionum, behold, the armies of the Nephites were prepared to meet them in the land of Jershon.

Now, the leader of the Nephites, or the man who had been appointed to be the chief captain over the Nephites—now the chief captain took the command of all the armies of the Nephites—and his name was Moroni;

And Moroni took all the command, and the government of their wars. And he was only twenty and five years old when he was appointed chief captain over the armies of the Nephites.

And it came to pass that he met the Lamanites in the borders of Jershon, and his people were armed with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war.

19 Og da lamanittenes hærstyrker så at Nephis folk, eller at Moroni hadde utstyrt sitt folk med brystskjold og med armskjold, ja, og også med skjold til å beskytte hodet, og dessuten var de iført tykke klær –

20 nå var ikke Zerahemnahs hærstyrker utrustet med noe slikt – de hadde bare sine sverd og sine sabler, sine buer og sine piler, sine stener og sine slynger, og de var nakne bortsett fra et skinn som var bundet om hoftene, ja, alle var nakne unntatt zoramittene og amalekittene,

21 men de var ikke væpnet med brystskjold, heller ikke med andre skjold – derfor var de overmåte redde for nephittenes hærstyrker på grunn av deres rustning, og dette til tross for at det var langt flere av dem enn av nephittene.

22 Se, nå skjedde det at de ikke våget å angripe nephittene ved grensen av Jershon, derfor dro de ut av landet Antionum og ut i villmarken og vandret i en stor bue i villmarken helt til elven Sidons utspring, så de kunne komme inn i landet Manti og ta landet i besittelse. For de trodde ikke at Moronis hærstyrker kunne vite hvor de hadde tatt veien.

23 Men det skjedde at Moroni, så snart de hadde dratt ut i villmarken, sendte spioner ut i villmarken for å holde øye med deres leir, og Moroni, som også visste at Alma kunne profetere, sendte noen menn til ham og ba ham spørre Herren hvor nephittenes hærstyrker skulle dra for å forsvare seg mot lamanittene.

24 Og det skjedde at Herrens ord kom til Alma, og Alma underrettet Moronis sendebud om at lamanittenes hærstyrker vandret i en stor bue i villmarken, så de kunne komme inn i landet Manti og gå til angrep på den svakeste del av folket. Og disse sendebudene overbragte denne beskjeden til Moroni.

25 Nå lot Moroni en del av sin hærstyrke bli stående i landet Jershon for å forhindre at en del av lamanittene skulle komme inn i landet og ta byen i besittelse. Resten av hærstyrken tok han med seg og marsjerte over til landet Manti.

And when the armies of the Lamanites saw that the people of Nephi, or that Moroni, had prepared his people with breastplates and with arm-shields, yea, and also shields to defend their heads, and also they were dressed with thick clothing—

Now the army of Zerahemnah was not prepared with any such thing; they had only their swords and their cimeters, their bows and their arrows, their stones and their slings; and they were naked, save it were a skin which was girded about their loins; yea, all were naked, save it were the Zoramites and the Amalekites;

But they were not armed with breastplates, nor shields—therefore, they were exceedingly afraid of the armies of the Nephites because of their armor, notwithstanding their number being so much greater than the Nephites.

Behold, now it came to pass that they durst not come against the Nephites in the borders of Jershon; therefore they departed out of the land of Antionum into the wilderness, and took their journey round about in the wilderness, away by the head of the river Sidon, that they might come into the land of Manti and take possession of the land; for they did not suppose that the armies of Moroni would know whither they had gone.

But it came to pass, as soon as they had departed into the wilderness Moroni sent spies into the wilderness to watch their camp; and Moroni, also, knowing of the prophecies of Alma, sent certain men unto him, desiring him that he should inquire of the Lord whither the armies of the Nephites should go to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the word of the Lord came unto Alma, and Alma informed the messengers of Moroni, that the armies of the Lamanites were marching round about in the wilderness, that they might come over into the land of Manti, that they might commence an attack upon the weaker part of the people. And those messengers went and delivered the message unto Moroni.

Now Moroni, leaving a part of his army in the land of Jershon, lest by any means a part of the Lamanites should come into that land and take possession of the city, took the remaining part of his army and marched over into the land of Manti.

26 Og han lot alt folket i den delen av landet samle seg for å krige mot lamanittene, for å forsvare sine jordeiendommer og sitt land, sine rettigheter og sin frihet. Derfor var de beredt til å ta imot lamanittene når de kom.

27 Og det skjedde at Moroni skjulte sin hærstyrke i dalen som lå like ved bredden av elven Sidon, på vestsiden av elven ute i villmarken.

28 Og Moroni plasserte spioner rundt omkring, så han kunne få vite når lamanittenes leir ville komme.

29 Nå visste Moroni at lamanittene hadde til hensikt å drepe sine brødre eller å ta dem til fange og bringe dem i trelldom, så de kunne opprette et rike for seg selv over hele landet.

30 Og fordi han også visste at det eneste nephittene ønsket, var å beskytte sine jordeiendommer og sin frihet og sin kirke, anså han det ikke som noen synd om han forsvarte dem ved krigslist. Derfor fant han ut ved hjelp av sine spioner hvilken vei lamanittene kom til å ta.

31 Derfor delte han sin hærstyrke og førte en del av den over til dalen og skjulte den øst og syd for høyden Riplah.

32 Og resten skjulte han vest i dalen, på vestsiden av elven Sidon og videre nedover mot landet Mantis grense.

33 Og etter å ha plassert sine styrker slik han ønsket, var han beredt til å møte dem.

34 Og det skjedde at lamanittene kom inn nord for høyden hvor en del av Moronis hærstyrke var skjult.

35 Og da lamanittene hadde kommet forbi høyden Riplah og kom inn i dalen og begynte å gå over elven Sidon, da kom den hærstyrke frem som hadde ligget skjult syd for høyden, og den ble ledet av en mann ved navn Lehi, og han førte sin hærstyrke frem, og omringet lamanittenes baktropp østfra.

36 Og det skjedde at da lamanittene oppdaget at nephittene angrep deres baktropp, snudde de om og begynte å kjempe mot Lehis hærstyrke.

And he caused that all the people in that quarter of the land should gather themselves together to battle against the Lamanites, to defend their lands and their country, their rights and their liberties; therefore they were prepared against the time of the coming of the Lamanites.

And it came to pass that Moroni caused that his army should be secreted in the valley which was near the bank of the river Sidon, which was on the west of the river Sidon in the wilderness.

And Moroni placed spies round about, that he might know when the camp of the Lamanites should come.

And now, as Moroni knew the intention of the Lamanites, that it was their intention to destroy their brethren, or to subject them and bring them into bondage that they might establish a kingdom unto themselves over all the land;

And he also knowing that it was the only desire of the Nephites to preserve their lands, and their liberty, and their church, therefore he thought it no sin that he should defend them by stratagem; therefore, he found by his spies which course the Lamanites were to take.

Therefore, he divided his army and brought a part over into the valley, and concealed them on the east, and on the south of the hill Riplah;

And the remainder he concealed in the west valley, on the west of the river Sidon, and so down into the borders of the land Manti.

And thus having placed his army according to his desire, he was prepared to meet them.

And it came to pass that the Lamanites came up on the north of the hill, where a part of the army of Moroni was concealed.

And as the Lamanites had passed the hill Riplah, and came into the valley, and began to cross the river Sidon, the army which was concealed on the south of the hill, which was led by a man whose name was Lehi, and he led his army forth and encircled the Lamanites about on the east in their rear.

And it came to pass that the Lamanites, when they saw the Nephites coming upon them in their rear, turned them about and began to contend with the army of Lehi.

37 Og dødens verk begynte på begge sider, men det var mest grusomt på lamanittenes side, for deres nakne kroppar ble utsatt for nephittenes kraftige hugg med sverd og sabler som førte død med seg i nesten hvert eneste hugg.

38 På den annen side falt også nå og da en mann blant nephittene for deres sverd og på grunn av blodtap, men fordi de mer vitale kroppsdeler og de mer vitale deler av legemet var beskyttet mot lamanittenes hugg av deres brystskjold og deres armskjold og deres hjelmer, var det nephittene som fortsatte dødens verk blant lamanittene.

39 Og det skjedde at lamanittene ble redde på grunn av den store ødeleggelse som fant sted blant dem, og begynte til slutt å flykte mot elven Sidon.

40 Og de ble forfulgt av Lehi og hans menn, og de ble av Lehi drevet ut i Sidons vann, og de gikk over Sidons vann. Og Lehi stanset sine hærstyrker ved bredden av elven Sidon, for at de ikke skulle gå over.

41 Og det skjedde at Moroni og hans hærstyrke møtte lamanittene i dalen på den andre siden av elven Sidon og begynte å overfalle dem og slå dem ihjel.

42 Og lamanittene flyktet for dem igjen mot landet Manti, og de ble igjen møtt av Moronis hærstyrker.

43 Og denne gang kjempet lamanittene overmåte hårdt, ja, aldri før hadde man sett lamanittene kjempe med så overmåte stor styrke og slikt mot, nei, ikke engang fra begynnelsen.

44 Og de ble inspirert av zoramittene og amalekittene, som var deres hærførere og ledere, og av Zerahemnah, som var deres hærfører, eller deres øverste leder og anfører. Ja, de kjempet som drager, og mange av nephittene falt for deres hånd, ja, for de kløvde mange hjelmer i to, og de gjennomboret mange brystskjold, og de hugget av mange armer, og slik hugget lamanittene i vilt raseri.

And the work of death commenced on both sides, but it was more dreadful on the part of the Lamanites, for their nakedness was exposed to the heavy blows of the Nephites with their swords and their cimeters, which brought death almost at every stroke.

While on the other hand, there was now and then a man fell among the Nephites, by their swords and the loss of blood, they being shielded from the more vital parts of the body, or the more vital parts of the body being shielded from the strokes of the Lamanites, by their breastplates, and their armshields, and their head-plates; and thus the Nephites did carry on the work of death among the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites became frightened, because of the great destruction among them, even until they began to flee towards the river Sidon.

And they were pursued by Lehi and his men; and they were driven by Lehi into the waters of Sidon, and they crossed the waters of Sidon. And Lehi retained his armies upon the bank of the river Sidon that they should not cross.

And it came to pass that Moroni and his army met the Lamanites in the valley, on the other side of the river Sidon, and began to fall upon them and to slay them.

And the Lamanites did flee again before them, towards the land of Manti; and they were met again by the armies of Moroni.

Now in this case the Lamanites did fight exceedingly; yea, never had the Lamanites been known to fight with such exceedingly great strength and courage, no, not even from the beginning.

And they were inspired by the Zoramites and the Amalekites, who were their chief captains and leaders, and by Zerahemnah, who was their chief captain, or their chief leader and commander; yea, they did fight like dragons, and many of the Nephites were slain by their hands, yea, for they did smite in two many of their head-plates, and they did pierce many of their breast-plates, and they did smite off many of their arms; and thus the Lamanites did smite in their fierce anger.

45 Likevel var nephittene inspirert av en bedre sak, for de kjempet ikke for kongedømme eller makt, men de kjempet for sine hjem og sin frihet, sine hustruer og sine barn og for alt de hadde, ja, for sin måte å tilbe på og for sin kirke.

46 Og de gjorde det de følte de var forpliktet til og som de skyldte sin Gud, for Herren hadde sagt til dem og også til deres fedre: Hvis dere ikke er skyldige i den første krenkelse og heller ikke i den andre, skal dere ikke la dere drepe av deres fiender.

47 Og videre har Herren sagt: Dere skal forsvare deres familier like til blodsutgytelse. Derfor, av denne grunn kjempet nephittene mot lamanittene for å forsvare seg selv og sine familier og sine jordeiendommer, sitt land og sine rettigheter og sin religion.

48 Og det skjedde at da Moronis menn så hvor ville og rasende lamanittene var, var de nær ved å trekke seg tilbake og flykte for dem. Og da Moroni forsto hva de hadde i sinne, sendte han beskjed og inspirerte deres hjerter med disse tanker, ja, tanken på deres jordeiendommer og deres frihet, ja, deres frihet fra trelldom.

49 Og det skjedde at de angrep lamanittene igjen, og de ropte som med én stemme til Herren sin Gud om frihet og om å bli spart for trelldom.

50 Og de begynte å holde stand mot lamanittene med styrke, og nettopp i samme øyeblikk som de ropte til Herren om frihet, begynte lamanittene å flykte for dem, og de flyktet like til Sidons vann.

51 Nå var lamanittene mer tallrike, ja, de var mer enn dobbelt så mange som nephittene. Likevel ble de drevet så langt at de ble samlet i én gruppe i dalen ved bredden av elven Sidon.

52 Derfor var de omringet av Moronis hærstyrker, ja, på begge sider av elven, for se, på østsiden var Lehis menn.

53 Derfor, da Zerahemnah så Lehis menn på østsiden av elven Sidon, og Moronis hærstyrker på vestsiden av elven Sidon og at de var omringet av nephittene, ble de lamslått av redsel.

Nevertheless, the Nephites were inspired by a better cause, for they were not fighting for monarchy nor power but they were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.

And they were doing that which they felt was the duty which they owed to their God; for the Lord had said unto them, and also unto their fathers, that: Inasmuch as ye are not guilty of the first offense, neither the second, ye shall not suffer yourselves to be slain by the hands of your enemies.

And again, the Lord has said that: Ye shall defend your families even unto bloodshed. Therefore for this cause were the Nephites contending with the Lamanites, to defend themselves, and their families, and their lands, their country, and their rights, and their religion.

And it came to pass that when the men of Moroni saw the fierceness and the anger of the Lamanites, they were about to shrink and flee from them. And Moroni, perceiving their intent, sent forth and inspired their hearts with these thoughts—yea, the thoughts of their lands, their liberty, yea, their freedom from bondage.

And it came to pass that they turned upon the Lamanites, and they cried with one voice unto the Lord their God, for their liberty and their freedom from bondage.

And they began to stand against the Lamanites with power; and in that selfsame hour that they cried unto the Lord for their freedom, the Lamanites began to flee before them; and they fled even to the waters of Sidon.

Now, the Lamanites were more numerous, yea, by more than double the number of the Nephites; nevertheless, they were driven insomuch that they were gathered together in one body in the valley, upon the bank by the river Sidon.

Therefore the armies of Moroni encircled them about, yea, even on both sides of the river, for behold, on the east were the men of Lehi.

Therefore when Zerahemnah saw the men of Lehi on the east of the river Sidon, and the armies of Moroni on the west of the river Sidon, that they were encircled about by the Nephites, they were struck with terror.

54 Og da Moroni så deres redsel, befalte han sine menn
at de skulle stanse blodsutgytelsen.

Now Moroni, when he saw their terror, commanded
his men that they should stop shedding their blood.

Alma 44

- 1 Og det skjedde at de stanset og trakk seg litt tilbake fra dem, og Moroni sa til Zerahemnah: Se, Zerahemnah, vi ønsker ikke å være blodtørstige menn. Dere vet at dere er i våre hender, men vi ønsker likevel ikke å drepe dere.
- 2 Se, vi har ikke gått til krig mot dere for å utgyte deres blod og få makt over dere, heller ikke ønsker vi å bringe noen under trelldommens åk. Men dette er den egentlige årsak til at dere har gått mot oss, ja, og dere er sinte på oss på grunn av vår religion.
- 3 Men nå ser dere at Herren er med oss, og dere ser at han har overgitt dere i våre hender. Og nå vil jeg dere skal forstå at dette er gjort for oss på grunn av vår religion og vår tro på Kristus. Og dere forstår nå at dere ikke kan ødelegge denne vår tro.
- 4 Nå forstår dere at dette er den sanne tro på Gud, ja, dere forstår at Gud vil støtte, forvare og bevare oss så lenge vi er trofaste mot ham og vår tro og vår religion, og Herren vil aldri tillate at vi skal bli ødelagt, bare hvis vi faller i overtredelse og fornekter vår tro.
- 5 Og nå befaler jeg deg, Zerahemnah, i denne allmektige Guds navn – han som har styrket våre armer så vi har fått makt over dere på grunn av vår tro, på grunn av vår religion og på grunn av vår måte å tilbe på og på grunn av vår kirke, og på grunn av den hellige plikt vi har til å forsørge våre hustruer og barn, på grunn av den frihet som binder oss til våre jordeiendommer og vårt land, ja, og også på grunn av vår lydighet mot Guds hellige ord som vi skylder all vår lykke, og på grunn av alt som er oss så kjært –
- 6 ja, og dette er ikke alt, jeg befaler dere ved all den kjærlighet dere har til livet at dere overleverer deres krigsvåpen til oss, og vi vil ikke trakte etter deres blod, men vi vil spare deres liv hvis dere vil dra bort og ikke mer gå til krig mot oss.
- 7 Og nå, hvis dere ikke gjør dette, se, da er dere i våre hender, og jeg vil befale mine menn at de skal angripe dere og gi deres legemer dødelige sår, så dere alle blir drept. Og da skal vi se hvem som skal ha makt over dette folk, ja, vi skal se hvem som skal bli ført i trelldom.

Alma 44

And it came to pass that they did stop and withdrew a pace from them. And Moroni said unto Zerahemnah: Behold, Zerahemnah, that we do not desire to be men of blood. Ye know that ye are in our hands, yet we do not desire to slay you.

Behold, we have not come out to battle against you that we might shed your blood for power; neither do we desire to bring any one to the yoke of bondage. But this is the very cause for which ye have come against us; yea, and ye are angry with us because of our religion.

But now, ye behold that the Lord is with us; and ye behold that he has delivered you into our hands. And now I would that ye should understand that this is done unto us because of our religion and our faith in Christ. And now ye see that ye cannot destroy this our faith.

Now ye see that this is the true faith of God; yea, ye see that God will support, and keep, and preserve us, so long as we are faithful unto him, and unto our faith, and our religion; and never will the Lord suffer that we shall be destroyed except we should fall into transgression and deny our faith.

And now, Zerahemnah, I command you, in the name of that all-powerful God, who has strengthened our arms that we have gained power over you, by our faith, by our religion, and by our rites of worship, and by our church, and by the sacred support which we owe to our wives and our children, by that liberty which binds us to our lands and our country; yea, and also by the maintenance of the sacred word of God, to which we owe all our happiness; and by all that is most dear unto us—

Yea, and this is not all; I command you by all the desires which ye have for life, that ye deliver up your weapons of war unto us, and we will seek not your blood, but we will spare your lives, if ye will go your way and come not again to war against us.

And now, if ye do not this, behold, ye are in our hands, and I will command my men that they shall fall upon you, and inflict the wounds of death in your bodies, that ye may become extinct; and then we will see who shall have power over this people; yea, we will see who shall be brought into bondage.

8 Og nå skjedde det at da Zerahemnah hadde hørt disse uttalelser, kom han frem og overleverte sitt sverd og sin sabel og sin bue i Moronis hender og sa til ham: Se, her er våre krigsvåpen. Vi vil overlevere dem til dere, men vi vil ikke avlegge noen ed for dere som vi vet at vi, og også våre barn, kommer til å bryte. Men ta våre krigsvåpen og la oss dra inn i villmarken, ellers vil vi beholde våre sverd, og vi vil enten omkomme eller seire.

9 Se, vi er ikke av deres tro. Vi tror ikke at det er Gud som har overgitt oss i deres hender, men vi tror det er deres sluhet som har beskyttet dere mot våre sverd. Se, det er deres brystskjold og deres andre skjold som har beskyttet dere.

10 Og da Zerahemnah hadde avsluttet med disse ord, leverte Moroni de sverd og krigsvåpen han hadde mottatt, tilbake til Zerahemnah og sa: Se, vi vil avslutte slaget.

11 Nå kan jeg ikke tilbakekalle de ord jeg har uttalt. Derfor, så sant Herren lever, skal dere ikke dra bort hvis dere ikke avlegger ed på at dere ikke vil vende tilbake og gå til krig mot oss igjen. Ettersom dere nå er i våre hender, vil vi enten utgyte deres blod på marken, eller dere skal gå med på de betingelser som jeg har fremsatt.

12 Og da Moroni hadde uttalt disse ord, tok Zerahemnah sitt sverd tilbake, og han var sint på Moroni, og han styrtet frem for å drepe Moroni. Men da han løftet sverdet, se, da slo en av Moronis soldater det til jorden, og det brakk ved håndtaket. Og han slo også Zerahemnah og fjernet hans skalp, og den falt til jorden. Og Zerahemnah trakk seg tilbake fra dem inn blant sine soldater.

13 Og det skjedde at soldaten som hadde styrtet frem og som hadde skalpert Zerahemnah, tok skalpen opp fra jorden etter håret og la den på spissen av sitt sverd og holdt den frem for dem mens han sa til dem med høy røst:

14 Likesom denne skalpen har falt til jorden – og det er deres øverstkommanderendes skalp – slik skal dere også falle til jorden hvis dere ikke vil overlevere deres krigsvåpen og slutte en fredspakt før dere drar bort.

And now it came to pass that when Zerahemnah had heard these sayings he came forth and delivered up his sword and his cimeter, and his bow into the hands of Moroni, and said unto him: Behold, here are our weapons of war; we will deliver them up unto you, but we will not suffer ourselves to take an oath unto you, which we know that we shall break, and also our children; but take our weapons of war, and suffer that we may depart into the wilderness; otherwise we will retain our swords, and we will perish or conquer.

Behold, we are not of your faith; we do not believe that it is God that has delivered us into your hands; but we believe that it is your cunning that has preserved you from our swords. Behold, it is your breastplates and your shields that have preserved you.

And now when Zerahemnah had made an end of speaking these words, Moroni returned the sword and the weapons of war, which he had received, unto Zerahemnah, saying: Behold, we will end the conflict.

Now I cannot recall the words which I have spoken, therefore as the Lord liveth, ye shall not depart except ye depart with an oath that ye will not return again against us to war. Now as ye are in our hands we will spill your blood upon the ground, or ye shall submit to the conditions which I have proposed.

And now when Moroni had said these words, Zerahemnah retained his sword, and he was angry with Moroni, and he rushed forward that he might slay Moroni; but as he raised his sword, behold, one of Moroni's soldiers smote it even to the earth, and it broke by the hilt; and he also smote Zerahemnah that he took off his scalp and it fell to the earth. And Zerahemnah withdrew from before them into the midst of his soldiers.

And it came to pass that the soldier who stood by, who smote off the scalp of Zerahemnah, took up the scalp from off the ground by the hair, and laid it upon the point of his sword, and stretched it forth unto them, saying unto them with a loud voice:

Even as this scalp has fallen to the earth, which is the scalp of your chief, so shall ye fall to the earth except ye will deliver up your weapons of war and depart with a covenant of peace.

15 Nå var det mange som ble lamslått av redsel da de hørte disse ord og så skalpen som hang på sverdet, og mange kom frem og kastet fra seg sine krigsvåpen ved Moronis føtter og sluttet en fredspakt. Og alle som sluttet en pakt, fikk lov til å dra ut i villmarken.

16 Nå skjedde det at Zerahemnah var overmåte rasende, og han oppegget resten av sine soldater til vrede og til å kjempe med større kraft mot nephittene.

17 Og nå ble Moroni vred på grunn av lamanittenes gjenstridighet, derfor befalte han sine menn at de skulle angripe dem og slå dem ihjel. Og det skjedde at de begynte å slå dem ihjel, ja, og lamanittene kjempet med sine sverd av all sin kraft.

18 Men se, deres nakne hud og deres bare hoder var blottlagt for nephittenes skarpe sverd. Ja, se, de ble gjenomboret og slått og falt overmåte hurtig for nephittenes sverd. Og de begynte å bli meiet ned, slik Moronis soldat hadde profetert.

19 Da Zerahemnah forsto at de alle var i ferd med å bli drept, ropte han høyt til Moroni og lovet at både han og hans folk ville slutte en pakt med dem om aldri å gå til krig mot dem mer hvis de ville spare livet til dem som var igjen.

20 Og det skjedde at Moroni igjen lot dødens verk opphøre blant folket. Og han tok krigsvåpnene fra lamanittene, og etter at de hadde sluttet en fredspakt med ham, fikk de lov til å dra ut i villmarken.

21 Nå ble ikke deres døde talt på grunn av deres store antall, ja, antallet av deres døde var overmåte stort både på nephittenes og lamanittenes side.

22 Og det skjedde at de kastet sine døde i Sidons vann, og de har drevet avgårde og er begravet i havets dyp.

23 Og nephittenes, eller Moronis, hærstyrker vendte tilbake og kom til sine hus og sine jordeiendommer.

Now there were many, when they heard these words and saw the scalp which was upon the sword, that were struck with fear; and many came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and entered into a covenant of peace. And as many as entered into a covenant they suffered to depart into the wilderness.

Now it came to pass that Zerahemnah was exceedingly wroth, and he did stir up the remainder of his soldiers to anger, to contend more powerfully against the Nephites.

And now Moroni was angry, because of the stubbornness of the Lamanites; therefore he commanded his people that they should fall upon them and slay them. And it came to pass that they began to slay them; yea, and the Lamanites did contend with their swords and their might.

But behold, their naked skins and their bare heads were exposed to the sharp swords of the Nephites; yea, behold they were pierced and smitten, yea, and did fall exceedingly fast before the swords of the Nephites; and they began to be swept down, even as the soldier of Moroni had prophesied.

Now Zerahemnah, when he saw that they were all about to be destroyed, cried mightily unto Moroni, promising that he would covenant and also his people with them, if they would spare the remainder of their lives, that they never would come to war again against them.

And it came to pass that Moroni caused that the work of death should cease again among the people. And he took the weapons of war from the Lamanites; and after they had entered into a covenant with him of peace they were suffered to depart into the wilderness.

Now the number of their dead was not numbered because of the greatness of the number; yea, the number of their dead was exceedingly great, both on the Nephites and on the Lamanites.

And it came to pass that they did cast their dead into the waters of Sidon, and they have gone forth and are buried in the depths of the sea.

And the armies of the Nephites, or of Moroni, returned and came to their houses and their lands.

24 Og slik endte det attende år av dommernes regjerings-
ringstid over Nephis folk, og slik endte Almas oppteg-
nelse, som var skrevet på Nephis plater.

And thus ended the eighteenth year of the reign of
the judges over the people of Nephi. And thus ended
the record of Alma, which was written upon the plates
of Nephi.

Beretningen om Nephis folk og deres kriger og uoverensstemmelser i Helamans dager ifølge Helamans optegnelse, som han førte i sine dager.

Alma 45

- 1 Se, nå skjedde det at Nephis folk var overmåte glade fordi Herren igjen hadde befridd dem fra deres fienders hender. Derfor takket de Herren sin Gud, ja, og de fastet ofte og ba ofte, og de dyrket Gud med overmåte stor glede.
- 2 Og det skjedde i det nittende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk at Alma kom til sin sønn Helaman og sa til ham: Tror du de ord som jeg talte til deg om de optegnelser som har vært ført?
- 3 Og Helaman sa til ham: Ja, jeg tror.
- 4 Og Alma sa igjen: Tror du på Jesus Kristus, som skal komme?
- 5 Og han sa: Ja, jeg tror alle de ord som du har talt.
- 6 Og Alma sa til ham igjen: Vil du holde mine befalinger?
- 7 Og han sa: Ja, jeg vil holde dine befalinger av hele mitt hjerte.
- 8 Da sa Alma til ham: Velsignet er du, og Herren skal gi deg fremgang i dette landet.
- 9 Men se, jeg har noe å profetere for deg, men det jeg profeterer for deg, skal du ikke gjøre kjent. Ja, det jeg profeterer for deg, skal ikke gjøres kjent før profetien er oppfylt. Derfor, skriv de ord som jeg skal si.
- 10 Og dette er ordene: Se, jeg forstår at dette folk, nephittene, ifølge åpenbaringens ånd som er i meg, fire hundre år fra den tid Jesus Kristus skal åpenbare seg for dem, skal synke ned i vantro.
- 11 Ja, og da skal de se kriger og pest, ja, hunger og blodutgytelse helt til Nephis folk er utslettet.

The account of the people of Nephi, and their wars and dissensions, in the days of Helaman, according to the record of Helaman, which he kept in his days.

Alma 45

Behold, now it came to pass that the people of Nephi were exceedingly rejoiced, because the Lord had again delivered them out of the hands of their enemies; therefore they gave thanks unto the Lord their God; yea, and they did fast much and pray much, and they did worship God with exceedingly great joy.

And it came to pass in the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma came unto his son Helaman and said unto him: Believest thou the words which I spake unto thee concerning those records which have been kept?

And Helaman said unto him: Yea, I believe.

And Alma said again: Believest thou in Jesus Christ, who shall come?

And he said: Yea, I believe all the words which thou hast spoken.

And Alma said unto him again: Will ye keep my commandments?

And he said: Yea, I will keep thy commandments with all my heart.

Then Alma said unto him: Blessed art thou; and the Lord shall prosper thee in this land.

But behold, I have somewhat to prophesy unto thee; but what I prophesy unto thee ye shall not make known; yea, what I prophesy unto thee shall not be made known, even until the prophecy is fulfilled; therefore write the words which I shall say.

And these are the words: Behold, I perceive that this very people, the Nephites, according to the spirit of revelation which is in me, in four hundred years from the time that Jesus Christ shall manifest himself unto them, shall dwindle in unbelief.

Yea, and then shall they see wars and pestilences, yea, famines and bloodshed, even until the people of Nephi shall become extinct—

- 12 Ja, og dette fordi de skal synke ned i vantro og hengi seg til mørkets gjerninger og vellyst og alle slags synder. Ja, jeg sier til deg at fordi de skal synde mot så mye lys og kunnskap, ja, jeg sier til deg at den fjerde generasjon fra den tid av ikke helt skal gå bort før disse store misgjeringer skal komme.
- 13 Og når denne store dag kommer, se, da kommer tiden meget snart da de som lever nå, eller avkommet til dem som nå regnes blant Nephis folk, ikke mer skal regnes blant Nephis folk.
- 14 Men de som blir tilbake og ikke blir drept på denne store og forferdelige dag, skal regnes blant lamanittene og skal bli som dem, alle unntatt noen få som skal kalles Herrens disipler, og dem skal lamanittene forfølge helt til de er utslettet. Og nå, på grunn av synd skal denne profeti bli oppfylt.
- 15 Og nå skjedde det at Alma, etter at han hadde sagt disse ting til Helaman, velsignet ham og også sine andre sønner, og han velsignet også landet for de rettferdiges skyld.
- 16 Og han sa: Så sier Gud Herren: Forbannet skal landet være, ja, dette landet, for alle nasjoner, slekter, tungemål og folk som handler ugudelig, for de skal bli utryddet når de er helt modne. Og som jeg har sagt, så skal det skje, for dette er Guds forbannelse og velsignelse over landet, for Herren kan ikke se på synd og på noen måte samtykke i den.
- 17 Og da Alma hadde sagt disse ord, velsignet han kirken, ja, alle dem som skulle stå fast i troen fra den tid av.
- 18 Og da Alma hadde gjort dette, dro han ut av Zarahemlas land som om han ville dra inn i Meleks land. Og det skjedde at man aldri mer hørte noe til ham, og om hans død eller begravelse vet vi ikke noe.

Yea, and this because they shall dwindle in unbelief and fall into the works of darkness, and lasciviousness, and all manner of iniquities; yea, I say unto you, that because they shall sin against so great light and knowledge, yea, I say unto you, that from that day, even the fourth generation shall not all pass away before this great iniquity shall come.

And when that great day cometh, behold, the time very soon cometh that those who are now, or the seed of those who are now numbered among the people of Nephi, shall no more be numbered among the people of Nephi.

But whosoever remaineth, and is not destroyed in that great and dreadful day, shall be numbered among the Lamanites, and shall become like unto them, all, save it be a few who shall be called the disciples of the Lord; and them shall the Lamanites pursue even until they shall become extinct. And now, because of iniquity, this prophecy shall be fulfilled.

And now it came to pass that after Alma had said these things to Helaman, he blessed him, and also his other sons; and he also blessed the earth for the righteous' sake.

And he said: Thus saith the Lord God—Cursed shall be the land, yea, this land, unto every nation, kindred, tongue, and people, unto destruction, which do wickedly, when they are fully ripe; and as I have said so shall it be; for this is the cursing and the blessing of God upon the land, for the Lord cannot look upon sin with the least degree of allowance.

And now, when Alma had said these words he blessed the church, yea, all those who should stand fast in the faith from that time henceforth.

And when Alma had done this he departed out of the land of Zarahemla, as if to go into the land of Melek. And it came to pass that he was never heard of more; as to his death or burial we know not of.

- 19 Se, dette vet vi, at han var en rettferdig mann, og det ord kom ut i kirken at han ble tatt opp av Ånden eller begravet ved Herrens hånd likesom Moses ble. Men se, Skriftene sier at Herren tok Moses til seg, og vi antar at han også har tatt Alma opp til seg i Ånden. Derfor, av denne grunn vet vi ingenting om hans død og begravelse.
- 20 Og nå skjedde det i begynnelsen av det nittende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk at Helaman gikk ut blant folket for å forkynne ordet for dem.
- 21 For se, på grunn av deres kriger med lamanittene og de mange små uoverensstemmelser og forstyrrelser som hadde vært blant folket, var det nødvendig at Guds ord skulle bli forkynt blant dem, ja, og at kirken overalt skulle settes i rette orden.
- 22 Derfor dro Helaman og hans brødre ut for å opprette kirken igjen over hele landet, ja, i hver eneste by omkring i hele det land som var i Nephis folks besittelse. Og det skjedde at de utnevnte prester og lærere i hele landet over alle menighetene.
- 23 Og nå skjedde det at etter at Helaman og hans brødre hadde utnevnt prester og lærere over menighetene, at det oppsto uenighet blant dem, og de ville ikke lytte til Helaman og hans brødres ord.
- 24 Men de ble stolte og var oppblåste i sine hjerter på grunn av sine meget store rikdommer. Derfor ble de rike i egne øyne og ville ikke lytte til deres ord om å vandre rettskaffent for Gud.

Behold, this we know, that he was a righteous man; and the saying went abroad in the church that he was taken up by the Spirit, or buried by the hand of the Lord, even as Moses. But behold, the scriptures saith the Lord took Moses unto himself; and we suppose that he has also received Alma in the spirit, unto himself; therefore, for this cause we know nothing concerning his death and burial.

And now it came to pass in the commencement of the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Helaman went forth among the people to declare the word unto them.

For behold, because of their wars with the Lamanites and the many little dissensions and disturbances which had been among the people, it became expedient that the word of God should be declared among them, yea, and that a regulation should be made throughout the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth to establish the church again in all the land, yea, in every city throughout all the land which was possessed by the people of Nephi. And it came to pass that they did appoint priests and teachers throughout all the land, over all the churches.

And now it came to pass that after Helaman and his brethren had appointed priests and teachers over the churches that there arose a dissension among them, and they would not give heed to the words of Helaman and his brethren;

But they grew proud, being lifted up in their hearts, because of their exceedingly great riches; therefore they grew rich in their own eyes, and would not give heed to their words, to walk uprightly before God.

Alma 46

- 1 Og det skjedde at alle som ikke ville lytte til Helamans og hans brødres ord, gikk sammen mot sine brødre.
- 2 Og se, de var overmåte vrede, og de var fast bestemt på å slå dem ihjel.
- 3 Nå var lederen for dem som var vrede på sine brødre, en stor og sterk mann, og hans navn var Amalickiah.
- 4 Og Amalickiah ønsket å bli konge, og de som var vrede, ønsket også at han skulle være deres konge, og de fleste av dem var underdommere i landet, og de traktet etter makt.
- 5 Og de hadde blitt forledet av Amalickiahs smiger til å tro at hvis de ville støtte ham og innsette ham som sin konge, da ville han sette dem til å herske over folket.
- 6 Derfor ble de overtalt av Amalickiah og vendte seg bort til tross for Helamans og hans brødres forkynnelse, ja, til tross for den overmåte store omsorg de hadde for kirken, for de var høyprester over kirken.
- 7 Og det var mange i kirken som trodde på Amalickiahs smigrende ord, derfor vendte de seg bort fra kirken. Og på denne måten ble Nephis folks stilling overmåte usikker og farlig til tross for den store seier de hadde vunnet over lamanittene og den store glede de hadde følt fordi de ble befridd ved Herrens hånd.
- 8 Således ser vi hvor snart menneskenes barn glemmer Herren sin Gud, ja, hvor snare de er til å begå misgjeringer og til å bli villedet av den onde.
- 9 Ja, og vi ser også hvor stor ugudelighet én meget ugudelig mann kan forårsake blant menneskenes barn.

Alma 46

And it came to pass that as many as would not hearken to the words of Helaman and his brethren were gathered together against their brethren.

And now behold, they were exceedingly wroth, inso-much that they were determined to slay them.

Now the leader of those who were wroth against their brethren was a large and a strong man; and his name was Amalickiah.

And Amalickiah was desirous to be a king; and those people who were wroth were also desirous that he should be their king; and they were the greater part of them the lower judges of the land, and they were seeking for power.

And they had been led by the flatteries of Amalickiah, that if they would support him and establish him to be their king that he would make them rulers over the people.

Thus they were led away by Amalickiah to dissensions, notwithstanding the preaching of Helaman and his brethren, yea, notwithstanding their exceedingly great care over the church, for they were high priests over the church.

And there were many in the church who believed in the flattering words of Amalickiah, therefore they dissented even from the church; and thus were the affairs of the people of Nephi exceedingly precarious and dangerous, notwithstanding their great victory which they had had over the Lamanites, and their great rejoicings which they had had because of their deliverance by the hand of the Lord.

Thus we see how quick the children of men do forget the Lord their God, yea, how quick to do iniquity, and to be led away by the evil one.

Yea, and we also see the great wickedness one very wicked man can cause to take place among the children of men.

10 Ja, vi ser at Amalickiah, fordi han var en mann som la listige planer og en mann som brukte mange smigrende ord, villedet manges hjerter til å handle ugudelig, ja, og til å forsøke å ødelegge Guds kirke og den frihetsgrunnvoll Gud hadde gitt dem, eller den velsignelse Gud hadde sendt ut over landet for de rettferdiges skyld.

11 Og nå skjedde det at da Moroni, som var øverstkommanderende over nephittenes hærstyrker, fikk høre om denne uenighet, ble han sint på Amalickiah.

12 Og det skjedde at han rev sin kappe i stykker, og han tok en flik av den og skrev på den: Til erindring om vår Gud, vår religion og frihet og vår fred, våre hustruer og våre barn – og han festet den til enden av en stang.

13 Og han iførte seg sin hjelm og sitt brystskjold og sine skjold og spente sin rustning om sine lender, og han tok stangen som en flik av hans istykkerrevne kappe var festet til (og han kalte den frihetens fane). Og han bøyde seg til jorden, og han ba inntrengende til sin Gud om at frihetens velsignelser måtte hvile over hans brødre så lenge det fantes en flokk kristne igjen som kunne bo i landet.

14 For det ble alle som virkelig trodde på Kristus, og som tilhørte Guds kirke, kalt av dem som ikke tilhørte kirken.

15 Og de som tilhørte kirken, var trofaste, ja, alle som virkelig trodde på Kristus, påtok seg med glede Jesu Kristi navn, eller navnet kristne, som de ble kalt på grunn av sin tro på Kristus som skulle komme.

16 Og derfor ba Moroni i denne stund om at de kristnes sak og landets frihet måtte bli begunstiget.

17 Og det skjedde at da han hadde utøst sin sjel for Gud, kalte han hele landet som lå syd for landet Ødemark, ja, og hele landet fra nord til syd, et utvalgt land og et frihetens land.

Yea, we see that Amalickiah, because he was a man of cunning device and a man of many flattering words, that he led away the hearts of many people to do wickedly; yea, and to seek to destroy the church of God, and to destroy the foundation of liberty which God had granted unto them, or which blessing God had sent upon the face of the land for the righteous' sake.

And now it came to pass that when Moroni, who was the chief commander of the armies of the Nephites, had heard of these dissensions, he was angry with Amalickiah.

And it came to pass that he rent his coat; and he took a piece thereof, and wrote upon it—In memory of our God, our religion, and freedom, and our peace, our wives, and our children—and he fastened it upon the end of a pole.

And he fastened on his head-plate, and his breast-plate, and his shields, and girded on his armor about his loins; and he took the pole, which had on the end thereof his rent coat, (and he called it the title of liberty) and he bowed himself to the earth, and he prayed mightily unto his God for the blessings of liberty to rest upon his brethren, so long as there should a band of Christians remain to possess the land—

For thus were all the true believers of Christ, who belonged to the church of God, called by those who did not belong to the church.

And those who did belong to the church were faithful; yea, all those who were true believers in Christ took upon them, gladly, the name of Christ, or Christians as they were called, because of their belief in Christ who should come.

And therefore, at this time, Moroni prayed that the cause of the Christians, and the freedom of the land might be favored.

And it came to pass that when he had poured out his soul to God, he named all the land which was south of the land Desolation, yea, and in fine, all the land, both on the north and on the south—A chosen land, and the land of liberty.

- 18 Og han sa: Gud skal visselig ikke tillate at vi som blir foraktet fordi vi påtar oss Kristi navn, skal bli tråkket ned og drept – ikke før vi bringer det over oss ved våre egne overtredelser.
- 19 Og da Moroni hadde sagt disse ord, gikk han frem blant folket og svingte det avrevne stykket av kappen sin i luften så alle kunne se hva han hadde skrevet på det avrevne stykket, og ropte med høy røst og sa:
- 20 Se, la alle som vil verne om denne fane i landet, komme frem i Herrens styrke og slutte en pakt om at de vil forsvare sine rettigheter og sin religion, så Gud Herren kan velsigne dem.
- 21 Og det skjedde at da Moroni hadde uttalt disse ord, se, da kom folket løpende med sin rustning spent om sine lender, rev sine klær i stykker som et tegn eller som en pakt på at de ikke ville forsake Herren sin Gud, eller med andre ord, hvis de skulle overtre Guds befalinger eller falle i overtredelse og skamme seg over å påta seg Kristi navn, skulle Herren sønderrive dem slik de hadde revet sine klær i stykker.
- 22 Dette var pakten de inngikk, og de kastet sine klær for Moronis føtter og sa: Vi slutter den pakt med vår Gud at vi vil la oss ødelegge likesom våre brødre i landet mot nord hvis vi faller i overtredelse. Ja, han kan kaste oss for våre fienders føtter, slik vi har kastet våre klær for dine føtter for å bli tråkket under fot hvis vi faller i overtredelse.
- 23 Moroni sa til dem: Se, vi er en levning av Jakobs ætt, ja, vi er en levning av Josefs ætt. Josefs kjortel ble revet i mange stykker av hans brødre, ja, og se, la oss huske å holde Guds befalinger, ellers skal våre klær bli revet i stykker av våre brødre, og vi blir kastet i fengsel eller solgt eller slått ihjel.

And he said: Surely God shall not suffer that we, who are despised because we take upon us the name of Christ, shall be trodden down and destroyed, until we bring it upon us by our own transgressions.

And when Moroni had said these words, he went forth among the people, waving the rent part of his garment in the air, that all might see the writing which he had written upon the rent part, and crying with a loud voice, saying:

Behold, whosoever will maintain this title upon the land, let them come forth in the strength of the Lord, and enter into a covenant that they will maintain their rights, and their religion, that the Lord God may bless them.

And it came to pass that when Moroni had proclaimed these words, behold, the people came running together with their armor girded about their loins, rending their garments in token, or as a covenant, that they would not forsake the Lord their God; or, in other words, if they should transgress the commandments of God, or fall into transgression, and be ashamed to take upon them the name of Christ, the Lord should rend them even as they had rent their garments.

Now this was the covenant which they made, and they cast their garments at the feet of Moroni, saying: We covenant with our God, that we shall be destroyed, even as our brethren in the land northward, if we shall fall into transgression; yea, he may cast us at the feet of our enemies, even as we have cast our garments at thy feet to be trodden under foot, if we shall fall into transgression.

Moroni said unto them: Behold, we are a remnant of the seed of Jacob; yea, we are a remnant of the seed of Joseph, whose coat was rent by his brethren into many pieces; yea, and now behold, let us remember to keep the commandments of God, or our garments shall be rent by our brethren, and we be cast into prison, or be sold, or be slain.

- 24 Ja, la oss som er en levning av Josef, bevare vår frihet. Ja, la oss huske de ord Jakob sa før han døde. For se, han så at en del av levningen av Josefs kjortel var blitt bevart og ikke var blitt ødelagt, og han sa: På samme måte som denne levning av min sønns kjortel er blitt bevart, skal også en levning av min sønns ætt bli bevart ved Guds hånd, og han skal ta den til seg, mens resten av Josefs ætt skal gå til grunne på samme måte som resten av hans kjortel.
- 25 Se, dette bedrøver min sjel. Likevel har min sjel glede i min sønn på grunn av den del av hans ætt som Gud skal ta til seg.
- 26 Se, dette var Jakobs ord.
- 27 Og hvem vet om ikke resten av Josefs ætt som skal gå til grunne likesom hans kjortel, er de som har vendt seg bort fra oss? Ja, og slik skal det også gå med oss hvis vi ikke står fast i troen på Kristus.
- 28 Og nå skjedde det at da Moroni hadde sagt disse ord, gikk han ut og sendte også bud til alle deler av landet hvor det var opprør, og samlet alle som ønsket å forsvare sin frihet, så de kunne holde stand mot Amalickiah og dem som hadde vendt seg bort og som ble kalt amalickiahitter.
- 29 Og det skjedde at da Amalickiah så at Moronis folk var mer tallrike enn amalickiahittene, og han også forsto at hans folk tvilte på rettferdigheten av den sak som de hadde gått inn for, derfor, fordi han fryktet at han ikke ville lykkes i sitt forsøk, tok han dem av sitt folk som ville bli med ham, og dro inn i Nephis land.
- 30 Nå syntes ikke Moroni det var nødvendig at lamanitene skulle få mer styrke, derfor tenkte han å avskjære Amalickiahs folk eller ta dem og føre dem tilbake og ta Amalickiah av dage. Ja, for han visste at han ville oppegge lamanittene til vrede mot dem og få dem til å gå i krig mot dem, og dette visste han at Amalickiah ville gjøre, så han kunne oppnå sine hensikter.

Yea, let us preserve our liberty as a remnant of Joseph; yea, let us remember the words of Jacob, before his death, for behold, he saw that a part of the remnant of the coat of Joseph was preserved and had not decayed. And he said—Even as this remnant of garment of my son hath been preserved, so shall a remnant of the seed of my son be preserved by the hand of God, and be taken unto himself, while the remainder of the seed of Joseph shall perish, even as the remnant of his garment.

Now behold, this giveth my soul sorrow; nevertheless, my soul hath joy in my son, because of that part of his seed which shall be taken unto God.

Now behold, this was the language of Jacob.

And now who knoweth but what the remnant of the seed of Joseph, which shall perish as his garment, are those who have dissented from us? Yea, and even it shall be ourselves if we do not stand fast in the faith of Christ.

And now it came to pass that when Moroni had said these words he went forth, and also sent forth in all the parts of the land where there were dissensions, and gathered together all the people who were desirous to maintain their liberty, to stand against Amalickiah and those who had dissented, who were called Amalickiahites.

And it came to pass that when Amalickiah saw that the people of Moroni were more numerous than the Amalickiahites—and he also saw that his people were doubtful concerning the justice of the cause in which they had undertaken—therefore, fearing that he should not gain the point, he took those of his people who would and departed into the land of Nephi.

Now Moroni thought it was not expedient that the Lamanites should have any more strength; therefore he thought to cut off the people of Amalickiah, or to take them and bring them back, and put Amalickiah to death; yea, for he knew that he would stir up the Lamanites to anger against them, and cause them to come to battle against them; and this he knew that Amalickiah would do that he might obtain his purposes.

31 Derfor tenkte Moroni det var nødvendig at han tok sine hærstyrker som var samlet og hadde væpnet seg og inngått en pakt om å bevare freden – og det skjedde at han tok sin hærstyrke og marsjerte med sine telt ut i villmarken for å stanse Amalickiahs fremrykning i villmarken.

32 Og det skjedde at han handlet etter sitt ønske og marsjerte ut i villmarken og stanset Amalickiahs hærstyrker.

33 Og det skjedde at Amalickiah flyktet med et lite antall av sine menn, og resten ble overgitt i Moronis hender og ført tilbake til Zarahemlas land.

34 Nå var Moroni en mann som var utnevnt av de øverste dommere og ved folkets stemme. Derfor kunne han gjøre som han ønsket med nephittenes hærstyrker, mobilisere dem og utøve myndighet over dem.

35 Og det skjedde at alle amalickiahitter som ikke ville inngå en pakt om å støtte frihetens sak så de kunne opprettholde en fri styreform, lot han bli drept, og det var bare noen få som avviste frihetspakten.

36 Og det skjedde også at han lot frihetens fane bli heist på hvert eneste tårn som fantes i hele det land som var i nephittenes besittelse, og slik plantet Moroni frihetsbanneret blant nephittene.

37 Og de begynte å få fred i landet igjen, og derfor bevarte de freden i landet nesten til slutten av det nittende år av dommernes regjeringstid.

38 Og Helaman og høyprestene opprettholdt også orden i kirken, ja, i fire år hadde de meget fred og glede i kirken.

39 Og det skjedde at det var mange som døde, faste i troen på at deres sjeler ville bli forløst av Herren, Jesus Kristus. Derfor forlot de verden i glede.

Therefore Moroni thought it was expedient that he should take his armies, who had gathered themselves together, and armed themselves, and entered into a covenant to keep the peace—and it came to pass that he took his army and marched out with his tents into the wilderness, to cut off the course of Amalickiah in the wilderness.

And it came to pass that he did according to his desires, and marched forth into the wilderness, and headed the armies of Amalickiah.

And it came to pass that Amalickiah fled with a small number of his men, and the remainder were delivered up into the hands of Moroni and were taken back into the land of Zarahemla.

Now, Moroni being a man who was appointed by the chief judges and the voice of the people, therefore he had power according to his will with the armies of the Nephites, to establish and to exercise authority over them.

And it came to pass that whomsoever of the Amalickiahites that would not enter into a covenant to support the cause of freedom, that they might maintain a free government, he caused to be put to death; and there were but few who denied the covenant of freedom.

And it came to pass also, that he caused the title of liberty to be hoisted upon every tower which was in all the land, which was possessed by the Nephites; and thus Moroni planted the standard of liberty among the Nephites.

And they began to have peace again in the land; and thus they did maintain peace in the land until nearly the end of the nineteenth year of the reign of the judges.

And Helaman and the high priests did also maintain order in the church; yea, even for the space of four years did they have much peace and rejoicing in the church.

And it came to pass that there were many who died, firmly believing that their souls were redeemed by the Lord Jesus Christ; thus they went out of the world rejoicing.

40 Og det var noen som døde av feber, som til visse årstider forekom meget hyppig i landet – men ikke så mange av feber på grunn av de utmerkede egenskaper de mange planter og røtter hadde som Gud hadde beredt for å fjerne årsaken til sykdommer menneskene var utsatt for på grunn av klimatiske forhold –

41 men det var mange som døde i høy alder, og de som døde i troen på Kristus, må vi nødvendigvis anta er lykkelige i ham.

And there were some who died with fevers, which at some seasons of the year were very frequent in the land—but not so much so with fevers, because of the excellent qualities of the many plants and roots which God had prepared to remove the cause of diseases, to which men were subject by the nature of the climate—

But there were many who died with old age; and those who died in the faith of Christ are happy in him, as we must needs suppose.

Alma 47

- 1 Nå vil vi i vår opptegnelse vende tilbake til Amalickiah og dem som hadde flyktet med ham ut i villmarken. For se, han hadde tatt med seg dem som ville følge ham, og dro opp til Nephis land blant lamanittene og oppegget lamanittene til vrede mot Nephis folk, så lamanittenes konge sendte en kunngjøring ut over hele sitt land blant hele sitt folk og ba dem samle seg igjen for å gå til krig mot nephittene.
- 2 Og det skjedde at da kunngjøringen hadde gått ut blant dem, ble de overmåte redde, ja, de var redde for å være kongen til mishag, og de var også redde for å gå til krig mot nephittene av frykt for å miste livet. Og det skjedde at de ikke ville – de fleste av dem ville ikke adlyde kongens befaling.
- 3 Og nå skjedde det at kongen ble vred på grunn av deres ulydighet, derfor ga han Amalickiah kommandoen over den del av hærstyrken som var lydige mot hans befaling, og befalte ham å dra ut og tvinge dem til å gripe til våpen.
- 4 Men se, det var dette Amalickiah ønsket, for han var en meget listig mann til å gjøre ondt, derfor la han en plan i sitt hjerte om å avsette lamanittenes konge.
- 5 Og nå hadde han fått kommandoen over den del av lamanittene som sto på kongens side, og han forsøkte å vinne tillit hos dem som ikke var lydige. Derfor dro han ut til det sted som kaltes Onidah, for dit hadde alle lamanittene flyktet, for de oppdaget at hærstyrken kom, og da de trodde at den kom for å drepe dem, flyktet de til Onidah, til våpenplassen.
- 6 Og de hadde utnevnt en mann til å være deres konge og leder, for de hadde gjort seg opp sin mening og var fast bestemt på ikke å la seg tvinge til å gå mot nephittene.
- 7 Og det skjedde at de hadde samlet seg på toppen av fjellet som ble kalt Antipas, og der forberedte de seg til kamp.

Alma 47

Now we will return in our record to Amalickiah and those who had fled with him into the wilderness; for, behold, he had taken those who went with him, and went up in the land of Nephi among the Lamanites, and did stir up the Lamanites to anger against the people of Nephi, insomuch that the king of the Lamanites sent a proclamation throughout all his land, among all his people, that they should gather themselves together again to go to battle against the Nephites.

And it came to pass that when the proclamation had gone forth among them they were exceedingly afraid; yea, they feared to displease the king, and they also feared to go to battle against the Nephites lest they should lose their lives. And it came to pass that they would not, or the more part of them would not, obey the commandments of the king.

And now it came to pass that the king was wroth because of their disobedience; therefore he gave Amalickiah the command of that part of his army which was obedient unto his commands, and commanded him that he should go forth and compel them to arms.

Now behold, this was the desire of Amalickiah; for he being a very subtle man to do evil therefore he laid the plan in his heart to dethrone the king of the Lamanites.

And now he had got the command of those parts of the Lamanites who were in favor of the king; and he sought to gain favor of those who were not obedient; therefore he went forward to the place which was called Onidah, for thither had all the Lamanites fled; for they discovered the army coming, and, supposing that they were coming to destroy them, therefore they fled to Onidah, to the place of arms.

And they had appointed a man to be a king and a leader over them, being fixed in their minds with a determined resolution that they would not be subjected to go against the Nephites.

And it came to pass that they had gathered themselves together upon the top of the mount which was called Antipas, in preparation to battle.

- 8 Nå hadde ikke Amalickiah tenkt å kjempe mot dem slik kongen hadde befalt, men se, han hadde til hensikt å vinne tillit hos lamanittenes hærstyrker, så han kunne stille seg i spissen for dem og avsette kongen og ta riket i besittelse.
- 9 Og se, det skjedde at han lot sin hærstyrke slå opp tentene sine i dalen som lå like i nærheten av fjellet Antipas.
- 10 Og det skjedde at han om natten i all hemmelighet sendte et bud til fjellet Antipas med ønske om at han som ledet dem som var oppe i fjellet, og hvis navn var Lehonti, skulle komme ned til foten av fjellet, for han ønsket å tale med ham.
- 11 Og det skjedde at da Lehonti mottok budskapet, våget han ikke å gå ned til foten av fjellet. Og det skjedde at Amalickiah sendte bud for annen gang med ønske om at han skulle komme ned, og det skjedde at Lehonti ikke ville, og han sendte bud for tredje gang.
- 12 Og det skjedde at da Amalickiah forsto at han ikke kunne få Lehonti til å komme ned fra fjellet, gikk han opp i fjellet nesten til Lehontis leir, og for fjerde gang sendte han bud til Lehonti med ønske om at han skulle komme ned, og at han skulle ta sine livvakter med seg.
- 13 Og det skjedde at da Lehonti hadde kommet ned til Amalickiah med sine livvakter, ville Amalickiah at han skulle komme ned med sin hærstyrke om natten og omringe de menn i deres leir som kongen hadde gitt ham kommandoen over, og at han ville overgi dem i Lehontis hender hvis han ville gjøre ham (Amalickiah) til nestkommanderende over hele hærstyrken.
- 14 Og det skjedde at Lehonti kom ned med sine menn og omringet Amalickiahs menn så de, før de våknet ved daggry, var omringet av Lehontis hærstyrker.
- 15 Og det skjedde at da de så at de var omringet, ba de Amalickiah inntrengende om å la dem slå seg sammen med sine brødre så de ikke ble drept. Nå var det nettopp dette Amalickiah ønsket.

Now it was not Amalickiah's intention to give them battle according to the commandments of the king; but behold, it was his intention to gain favor with the armies of the Lamanites, that he might place himself at their head and dethrone the king and take possession of the kingdom.

And behold, it came to pass that he caused his army to pitch their tents in the valley which was near the mount Antipas.

And it came to pass that when it was night he sent a secret embassy into the mount Antipas, desiring that the leader of those who were upon the mount, whose name was Lehonti, that he should come down to the foot of the mount, for he desired to speak with him.

And it came to pass that when Lehonti received the message he durst not go down to the foot of the mount. And it came to pass that Amalickiah sent again the second time, desiring him to come down. And it came to pass that Lehonti would not; and he sent again the third time.

And it came to pass that when Amalickiah found that he could not get Lehonti to come down off from the mount, he went up into the mount, nearly to Lehonti's camp; and he sent again the fourth time his message unto Lehonti, desiring that he would come down, and that he would bring his guards with him.

And it came to pass that when Lehonti had come down with his guards to Amalickiah, that Amalickiah desired him to come down with his army in the nighttime, and surround those men in their camps over whom the king had given him command, and that he would deliver them up into Lehonti's hands, if he would make him (Amalickiah) a second leader over the whole army.

And it came to pass that Lehonti came down with his men and surrounded the men of Amalickiah, so that before they awoke at the dawn of day they were surrounded by the armies of Lehonti.

And it came to pass that when they saw that they were surrounded, they pled with Amalickiah that he would suffer them to fall in with their brethren, that they might not be destroyed. Now this was the very thing which Amalickiah desired.

16 Og det skjedde at han overga sine menn, stikk i strid med kongens befaling. Nå var det nettopp dette Amalickiah ønsket så han kunne gjennomføre sine planer om å avsette kongen.

17 Nå hadde lamanittene den skikk at hvis deres øverste leder ble drept, ble den nest øverste leder valgt til å være deres øverste leder.

18 Og det skjedde at Amalickiah lot en av sine tjenere gi Lehonti gift, litt om gangen, så han døde.

19 Da nå Lehonti var død, valgte lamanittene Amalickiah til sin leder og øverstkommanderende.

20 Og det skjedde at Amalickiah marsjerte med sine hærstyrker (for han hadde oppnådd det han ønsket) til Nephis land, til byen Nephi, som var hovedstad.

21 Og kongen og hans livvakter gikk ut for å møte ham, for han trodde at Amalickiah hadde utført hans befaling og at Amalickiah hadde samlet en så stor hærstyrke for å gå til krig mot nephittene.

22 Men se, da kongen kom ut for å møte Amalickiah, lot han sine tjenere gå frem for å møte kongen. Og de gikk frem og bøyde seg for kongen og lot som de viste ham respekt på grunn av hans storhet.

23 Og det skjedde at kongen rakte ut sin hånd for at de skulle reise seg opp, slik skikken var hos lamanittene som tegn på fred, en skikk de hadde tatt fra nephittene.

24 Og det skjedde at da den første hadde reist seg opp fra marken, se, da dolket han kongen i hjertet, og han falt til jorden.

25 Da flyktet kongens tjenere, og Amalickiahs tjenere ropte og sa:

26 Se, kongens tjenere dolket ham i hjertet, og han har falt og de har flyktet. Kom og se.

And it came to pass that he delivered his men, contrary to the commands of the king. Now this was the thing that Amalickiah desired, that he might accomplish his designs in dethroning the king.

Now it was the custom among the Lamanites, if their chief leader was killed, to appoint the second leader to be their chief leader.

And it came to pass that Amalickiah caused that one of his servants should administer poison by degrees to Lehonti, that he died.

Now, when Lehonti was dead, the Lamanites appointed Amalickiah to be their leader and their chief commander.

And it came to pass that Amalickiah marched with his armies (for he had gained his desires) to the land of Nephi, to the city of Nephi, which was the chief city.

And the king came out to meet him with his guards, for he supposed that Amalickiah had fulfilled his commands, and that Amalickiah had gathered together so great an army to go against the Nephites to battle.

But behold, as the king came out to meet him Amalickiah caused that his servants should go forth to meet the king. And they went and bowed themselves before the king, as if to reverence him because of his greatness.

And it came to pass that the king put forth his hand to raise them, as was the custom with the Lamanites, as a token of peace, which custom they had taken from the Nephites.

And it came to pass that when he had raised the first from the ground, behold he stabbed the king to the heart; and he fell to the earth.

Now the servants of the king fled; and the servants of Amalickiah raised a cry, saying:

Behold, the servants of the king have stabbed him to the heart, and he has fallen and they have fled; behold, come and see.

27 Og det skjedde at Amalickiah ga sine hærstyrker ordre om å rykke frem for å se hva som hadde skjedd med kongen. Og da de kom frem til stedet og fant kongen liggende i sitt blod, lot Amalickiah som han var rasende og sa: Dra ut alle som elsket kongen, og forfølg hans tjenere så de kan bli drept.

28 Og det skjedde at alle som elsket kongen, da de hørte disse ord, dro ut og forfulgte kongens tjenere.

29 Da kongens tjenere så at de ble forfulgt av en hærstyrke, ble de redde igjen og flyktet ut i villmarken og kom over til Zarahemlas land og slo seg sammen med Ammons folk.

30 Og hærstyrken som forfulgte dem, vendte tilbake etter å ha oppgitt forfølgelsen. Og derfor, ved sitt bedrageri vant Amalickiah folkets hjerter.

31 Og det skjedde at han neste dag dro inn i byen Nephi med sine hærstyrker og tok byen i besittelse.

32 Og nå skjedde det at da dronningen fikk høre at kongen var drept – for Amalickiah hadde sendt et bud til dronningen for å fortelle henne at kongen hadde blitt drept av sine tjenere, at han hadde forfulgt dem med sin hærstyrke, men til ingen nytte, og at de hadde greid å flykte –

33 derfor, da dronningen hadde mottatt denne beskjeden, sendte hun bud til Amalickiah og ba ham spare byens befolkning, og hun ønsket også at han skulle komme inn til henne, og hun ønsket også at han skulle ta med seg vitner som kunne vitne om kongens død.

34 Og det skjedde at Amalickiah tok med seg den samme tjeneren som hadde drept kongen, og alle de andre som var med ham, og gikk inn til dronningen der hvor hun satt. Og de vitnet alle for henne om at kongen ble drept av sine egne tjenere, og de sa også: De har jo flyktet, vitner ikke det mot dem? Og slik fjernet dronningens tvil med hensyn til kongens død.

And it came to pass that Amalickiah commanded that his armies should march forth and see what had happened to the king; and when they had come to the spot, and found the king lying in his gore, Amalickiah pretended to be wroth, and said: Whosoever loved the king, let him go forth, and pursue his servants that they may be slain.

And it came to pass that all they who loved the king, when they heard these words, came forth and pursued after the servants of the king.

Now when the servants of the king saw an army pursuing after them, they were frightened again, and fled into the wilderness, and came over into the land of Zarahemla and joined the people of Ammon.

And the army which pursued after them returned, having pursued after them in vain; and thus Amalickiah, by his fraud, gained the hearts of the people.

And it came to pass on the morrow he entered the city Nephi with his armies, and took possession of the city.

And now it came to pass that the queen, when she had heard that the king was slain—for Amalickiah had sent an embassy to the queen informing her that the king had been slain by his servants, that he had pursued them with his army, but it was in vain, and they had made their escape—

Therefore, when the queen had received this message she sent unto Amalickiah, desiring him that he would spare the people of the city; and she also desired him that he should come in unto her; and she also desired him that he should bring witnesses with him to testify concerning the death of the king.

And it came to pass that Amalickiah took the same servant that slew the king, and all them who were with him, and went in unto the queen, unto the place where she sat; and they all testified unto her that the king was slain by his own servants; and they said also: They have fled; does not this testify against them? And thus they satisfied the queen concerning the death of the king.

35 Og det skjedde at Amalickiah innnyndet seg hos dronningen, og tok henne til hustru, og derfor, ved sitt bedrageri og ved sine listige tjeneres hjelp, tilegnet han seg riket, ja, han ble anerkjent som konge over hele landet, blant hele det lamanittiske folk, som besto av lamanitter og lemuelitter og ismaelitter og alle som hadde vendt seg bort fra nephittene, fra Nephis regjeringstid og ned til denne tid.

36 Nå hadde disse frafalne fått den samme undervisning og den samme opplæring som nephittene, ja, de var blitt undervist og gitt den samme kunnskap om Herren. Likevel er det forunderlig å se at ikke lenge etter at de brøt ut, ble de mer forherdet og ubøyelige og villere, mer ugudelige og grusomme enn lamanittene. De lot seg beruse av lamanittenes tradisjoner og henga seg til dovenskap og allslags vellyst, ja, de glemte fullstendig Herren sin Gud.

And it came to pass that Amalickiah sought the favor of the queen, and took her unto him to wife; and thus by his fraud, and by the assistance of his cunning servants, he obtained the kingdom; yea, he was acknowledged king throughout all the land, among all the people of the Lamanites, who were composed of the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites, and all the dissenters of the Nephites, from the reign of Nephi down to the present time.

Now these dissenters, having the same instruction and the same information of the Nephites, yea, having been instructed in the same knowledge of the Lord, nevertheless, it is strange to relate, not long after their dissensions they became more hardened and impenitent, and more wild, wicked and ferocious than the Lamanites—drinking in with the traditions of the Lamanites; giving way to indolence, and all manner of lasciviousness; yea, entirely forgetting the Lord their God.

Alma 48

- 1 Og nå skjedde det at så snart Amalickiah hadde tatt makten i riket, begynte han å påvirke lamanittenes hjerter mot Nephis folk, ja, han utpekte menn til å tale til lamanittene fra deres tårn – mot nephittene.
- 2 Og slik påvirket han deres hjerter mot nephittene, ja, i den grad at da han i slutten av det nittende år av domernes regjeringstid hadde gjennomført sine planer så langt og hadde blitt gjort til konge over lamanittene, søkte han også å regjere over hele landet, ja, og over alt folket som var i landet, både nephittene og lamanittene.
- 3 Derfor hadde han gjennomført sin plan, for han hadde forherdet lamanittenes hjerter og forblindet deres sinn og oppegget dem til vrede i den grad at han hadde samlet en tallrik hærske for å gå til kamp mot nephittene.
- 4 For på grunn av sitt folks store antall var han fast bestemt på å vinne over nephittene og bringe dem i trelldom.
- 5 Og derfor utnevnte han zoramitter til hærførere, for de var best kjent med nephittenes styrke og deres tilfluktssteder og deres byers svakeste punkter. Derfor utnevnte han dem til hærførere over sine styrker.
- 6 Og det skjedde at de tok med seg sitt utstyr og rykket frem mot Zarahemlas land gjennom villmarken.
- 7 Og det skjedde at mens Amalickiah på denne måten hadde grepet til seg makten ved svik og bedrageri, hadde Moroni på sin side beredt folkets sinn til å være trofaste mot Herren sin Gud.
- 8 Ja, han hadde forsterket nephittenes hærstyrker og bygget små festninger eller tilfluktssteder, kastet opp jordvoller rundt omkring sine styrker, og han hadde også bygget stenmurer omkring dem, omkring deres byer og ved landets grenser, ja, omkring hele landet.
- 9 Og i deres svakeste festningsverker plasserte han det største antall menn. Og slik styrket og befestet han det land som var i nephittenes besittelse.

Alma 48

And now it came to pass that, as soon as Amalickiah had obtained the kingdom he began to inspire the hearts of the Lamanites against the people of Nephi; yea, he did appoint men to speak unto the Lamanites from their towers, against the Nephites.

And thus he did inspire their hearts against the Nephites, insomuch that in the latter end of the nineteenth year of the reign of the judges, he having accomplished his designs thus far, yea, having been made king over the Lamanites, he sought also to reign over all the land, yea, and all the people who were in the land, the Nephites as well as the Lamanites.

Therefore he had accomplished his design, for he had hardened the hearts of the Lamanites and blinded their minds, and stirred them up to anger, insomuch that he had gathered together a numerous host to go to battle against the Nephites.

For he was determined, because of the greatness of the number of his people, to overpower the Nephites and to bring them into bondage.

And thus he did appoint chief captains of the Zoramites, they being the most acquainted with the strength of the Nephites, and their places of resort, and the weakest parts of their cities; therefore he appointed them to be chief captains over his armies.

And it came to pass that they took their camp, and moved forth toward the land of Zarahemla in the wilderness.

Now it came to pass that while Amalickiah had thus been obtaining power by fraud and deceit, Moroni, on the other hand, had been preparing the minds of the people to be faithful unto the Lord their God.

Yea, he had been strengthening the armies of the Nephites, and erecting small forts, or places of resort; throwing up banks of earth round about to enclose his armies, and also building walls of stone to encircle them about, round about their cities and the borders of their lands; yea, all round about the land.

And in their weakest fortifications he did place the greater number of men; and thus he did fortify and strengthen the land which was possessed by the Nephites.

10 Og slik forberedte han seg på å forsvare deres frihet, deres jordeiendommer, deres hustruer og deres barn og deres fred, så de kunne leve for Herren sin Gud, og så de kunne bevare det som deres fiender kalte de kristnes sak.

11 Og Moroni var en sterk og en mektig mann, han var en mann med en fullkommen forståelse, ja, en mann som ikke fant behag i blodsutgytelse, en mann hvis sjel gledet seg over at landet var fritt og uavhengig, og at brødrene var fri for trelldom og slaveri,

12 ja, en mann hvis hjerte svulmet av takknemlighet til sin Gud for de mange privilegier og velsignelser han skjenket folket, en mann som arbeidet overmåte iherdig for sitt folks velferd og trygghet.

13 Ja, og han var en mann som var fast i troen på Kristus, og han hadde sverget en ed at han ville forsvare sitt folk, sine rettigheter og sitt land og sin religion, selv om det skulle kreve hans blod.

14 Nå var nephittene opplært til å forsvare seg mot sine fiender, ja, til blodsutgytelse om nødvendig. Ja, og de var også opplært til aldri å skade noen, ja, til aldri å løfte sverdet unntatt mot en fiende, unntatt for å forsvare sitt liv.

15 Og det var deres tro at hvis de gjorde dette, ville Gud la det gå dem vel i landet, eller med andre ord, hvis de trofast holdt Guds bud, ville han la det gå dem vel i landet, ja, ville advare dem så de kunne flykte eller forberede seg til krig i forhold til den fare de befant seg i,

16 og også at Gud ville la dem få vite hvor de skulle dra for å forsvare seg mot sine fiender, og ved å gjøre det, ville Herren befri dem. Og dette var Moronis tro, og hans hjerte frydet seg, ikke ved å utgyte blod, men ved å gjøre godt, ved å bevare sitt folk, ja, ved å holde Guds bud, ja, og motstå misgjerning.

17 Ja, sannelig, sannelig sier jeg til dere at hvis alle mennesker hadde vært og var og alltid ville være som Moroni, se, da ville helvetes krefter ha blitt rystet for evig, ja, djevelen ville aldri ha makt over menneskenes barns hjerter.

And thus he was preparing to support their liberty, their lands, their wives, and their children, and their peace, and that they might live unto the Lord their God, and that they might maintain that which was called by their enemies the cause of Christians.

And Moroni was a strong and a mighty man; he was a man of a perfect understanding; yea, a man that did not delight in bloodshed; a man whose soul did joy in the liberty and the freedom of his country, and his brethren from bondage and slavery;

Yea, a man whose heart did swell with thanksgiving to his God, for the many privileges and blessings which he bestowed upon his people; a man who did labor exceedingly for the welfare and safety of his people.

Yea, and he was a man who was firm in the faith of Christ, and he had sworn with an oath to defend his people, his rights, and his country, and his religion, even to the loss of his blood.

Now the Nephites were taught to defend themselves against their enemies, even to the shedding of blood if it were necessary; yea, and they were also taught never to give an offense, yea, and never to raise the sword except it were against an enemy, except it were to preserve their lives.

And this was their faith, that by so doing God would prosper them in the land, or in other words, if they were faithful in keeping the commandments of God that he would prosper them in the land; yea, warn them to flee, or to prepare for war, according to their danger;

And also, that God would make it known unto them whither they should go to defend themselves against their enemies, and by so doing, the Lord would deliver them; and this was the faith of Moroni, and his heart did glory in it; not in the shedding of blood but in doing good, in preserving his people, yea, in keeping the commandments of God, yea, and resisting iniquity.

Yea, verily, verily I say unto you, if all men had been, and were, and ever would be, like unto Moroni, behold, the very powers of hell would have been shaken forever; yea, the devil would never have power over the hearts of the children of men.

18 Se, han var en mann likesom Ammon, Mosiahs sønn, ja, også som Mosiahs øvrige sønner, ja, og Alma og hans sønner også, for de var alle Guds menn.

19 Se, Helaman og hans brødre tjente folket like mye som Moroni, for de forkynte Guds ord, og de døpte til omvendelse alle mennesker som ville lytte til deres ord.

20 Og derfor gikk de frem, og folket ydmyket seg på grunn av deres ord, ja, så de ble rikt begunstiget av Herren. Og derfor var de fri for innbyrdes kriger og stridigheter, ja, i et tidsrom av fire år.

21 Men som jeg har sagt, i slutten av det nittende år, ja, til tross for at de selv hadde fred iblant seg, ble de, meget mot sin vilje, tvunget til å kjempe mot sine brødre, lamanittene.

22 Ja, når alt kom til alt, gikk det faktisk mange år før deres kriger mot lamanittene opphørte, til tross for deres store uvilje.

23 Nå var de bedrøvet fordi de måtte gripe til våpen mot lamanittene, for de fant ikke behag i blodsutgytelse. Ja, og dette var ikke alt. De var bedrøvet over å være det redskap som sendte så mange av deres brødre ut av denne verden og inn i en evig verden – uforberedt på å møte sin Gud.

24 Likevel kunne de ikke finne seg i å ofre sine liv så deres hustruer og deres barn ble slaktet ned med barbarisk råskap av dem som en gang hadde vært deres brødre, ja, og hadde falt fra deres kirke og hadde forlatt dem og hadde dratt ut for å drepe dem ved å slutte seg til lamanittene.

25 Ja, de kunne ikke tåle at deres brødre skulle glede seg over nephittenes blod så lenge det fantes noen som holdt Guds bud, for Herren hadde gitt det løfte at hvis de ville holde hans bud, skulle det gå dem vel i landet.

Behold, he was a man like unto Ammon, the son of Mosiah, yea, and even the other sons of Mosiah, yea, and also Alma and his sons, for they were all men of God.

Now behold, Helaman and his brethren were no less serviceable unto the people than was Moroni; for they did preach the word of God, and they did baptize unto repentance all men whosoever would hearken unto their words.

And thus they went forth, and the people did humble themselves because of their words, insomuch that they were highly favored of the Lord, and thus they were free from wars and contentions among themselves, yea, even for the space of four years.

But, as I have said, in the latter end of the nineteenth year, yea, notwithstanding their peace amongst themselves, they were compelled reluctantly to contend with their brethren, the Lamanites.

Yea, and in fine, their wars never did cease for the space of many years with the Lamanites, notwithstanding their much reluctance.

Now, they were sorry to take up arms against the Lamanites, because they did not delight in the shedding of blood; yea, and this was not all—they were sorry to be the means of sending so many of their brethren out of this world into an eternal world, unprepared to meet their God.

Nevertheless, they could not suffer to lay down their lives, that their wives and their children should be massacred by the barbarous cruelty of those who were once their brethren, yea, and had dissented from their church, and had left them and had gone to destroy them by joining the Lamanites.

Yea, they could not bear that their brethren should rejoice over the blood of the Nephites, so long as there were any who should keep the commandments of God, for the promise of the Lord was, if they should keep his commandments they should prosper in the land.

Alma 49

- 1 Og nå skjedde det i den ellefte måned av det nittende år, på den tiende dag i måneden, at man så lamanittenes hærstyrker nærme seg Ammonihahs land.
- 2 Og se, byen hadde blitt bygget opp igjen, og Moroni hadde stasjonert en hæravdeling ved bygrensen, og de hadde kastet opp jordvoller rundt omkring for å beskytte seg mot lamanittenes piler og stener, for se, de kjempet med stener og med piler.
- 3 Se, jeg sa at byen Ammonihah hadde blitt bygget opp igjen, ja, jeg sier til dere at den var delvis bygget opp igjen. Og fordi lamanittene en gang hadde ødelagt den på grunn av folkets misgjerninger, trodde de at den nok en gang ville være et lett bytte for dem.
- 4 Men se, hvor stor var ikke deres fortvilelse, for se, nephittene hadde gravet opp en jordvoll omkring seg som var så høy at lamanittene ikke kunne kaste sine stener og skyte sine piler på dem med noen virkning. Heller ikke kunne de angripe dem unntatt gjennom inngangen.
- 5 Nå var lamanittenes hærførere denne gang overmåte forbauset over hvor kloke nephittene hadde vært til å forberede steder hvor de kunne forskanse seg.
- 6 Nå hadde lamanittenes ledere trodd, ja, de trodde at de på grunn av sitt store antall skulle få anledning til å angripe dem slik de hittil hadde gjort. Ja, og de hadde også utstyrt seg med skjold og med brystskjold, og de hadde også utstyrt seg med klær av skinn, ja, meget tykke klær for å dekke sin nakenhet.
- 7 Og fordi de hadde forberedt seg på denne måten, trodde de at de med letthet kunne overmanne sine brødre og bringe dem i trelldom eller slå dem ihjel og slakte dem ned etter eget forgodtbefinnende.
- 8 Men se, til deres umåtelig store forbauselse var de forberedt til å ta imot dem på en måte som aldri før hadde vært kjent blant Lehis barn. De var nå beredt til å kjempe mot lamanittene etter de instruksjoner Moroni ga dem.

Alma 49

And now it came to pass in the eleventh month of the nineteenth year, on the tenth day of the month, the armies of the Lamanites were seen approaching towards the land of Ammonihah.

And behold, the city had been rebuilt, and Moroni had stationed an army by the borders of the city, and they had cast up dirt round about to shield them from the arrows and the stones of the Lamanites; for behold, they fought with stones and with arrows.

Behold, I said that the city of Ammonihah had been rebuilt. I say unto you, yea, that it was in part rebuilt; and because the Lamanites had destroyed it once because of the iniquity of the people, they supposed that it would again become an easy prey for them.

But behold, how great was their disappointment; for behold, the Nephites had dug up a ridge of earth round about them, which was so high that the Lamanites could not cast their stones and their arrows at them that they might take effect, neither could they come upon them save it was by their place of entrance.

Now at this time the chief captains of the Lamanites were astonished exceedingly, because of the wisdom of the Nephites in preparing their places of security.

Now the leaders of the Lamanites had supposed, because of the greatness of their numbers, yea, they supposed that they should be privileged to come upon them as they had hitherto done; yea, and they had also prepared themselves with shields, and with breastplates; and they had also prepared themselves with garments of skins, yea, very thick garments to cover their nakedness.

And being thus prepared they supposed that they should easily overpower and subject their brethren to the yoke of bondage, or slay and massacre them according to their pleasure.

But behold, to their uttermost astonishment, they were prepared for them, in a manner which never had been known among the children of Lehi. Now they were prepared for the Lamanites, to battle after the manner of the instructions of Moroni.

9 Og det skjedde at lamanittene, eller amalickiahittene, var overmåte forbauset over hvordan de hadde gjort sine krigsforberedelser.

10 Dersom nå kong Amalickiah hadde kommet ned fra Nephis land i spissen for sin hærstyrke, ville han kanskje ha latt lamanittene angripe nephittene i byen Ammonihah, for se, han hadde ingen respekt for sitt folks blod.

11 Men se, Amalickiah kom ikke ned for å kjempe selv, og hans hærførere våget ikke å angripe nephittene i byen Ammonihah, for Moroni hadde forandret nephittenes måte å gå frem på så mye at lamanittene ble oppgitt over deres tilbaketrukne stillinger, og de kunne ikke angripe dem.

12 Derfor vendte de tilbake til villmarken og tok med seg alt sitt utstyr og marsjerte mot landet Noah, da de antok at det var det nest beste sted de kunne angripe nephittene.

13 For de visste ikke at Moroni hadde befestet, eller hadde bygget festninger hvor de kunne forskanse seg, i hver eneste by omkring i hele landet. Derfor rykket de frem mot landet Noah med en fast beslutning, ja, deres hærførere gikk frem og avla ed på at de ville utrydde folket i denne byen.

14 Men se, til deres store forbauselse var byen Noah, som hittil hadde vært et svakt sted, nå blitt sterk ved Moronis hjelp, ja, den overgikk til og med byen Ammonihah i styrke.

15 Og se, dette var klokt av Moroni, for han hadde antatt at de ville bli skremt ved byen Ammonihah, og da byen Noah hittil hadde vært den svakeste del av landet, ville de derfor marsjere dit for å kjempe. Og på denne måten gikk det som han ønsket.

16 Og se, Moroni hadde utnevnt Lehi til hærfører for mennene i denne byen, og det var den samme Lehi som kjempet mot lamanittene i dalen øst for elven Sidon.

And it came to pass that the Lamanites, or the Amalickiahites, were exceedingly astonished at their manner of preparation for war.

Now, if king Amalickiah had come down out of the land of Nephi, at the head of his army, perhaps he would have caused the Lamanites to have attacked the Nephites at the city of Ammonihah; for behold, he did care not for the blood of his people.

But behold, Amalickiah did not come down himself to battle. And behold, his chief captains durst not attack the Nephites at the city of Ammonihah, for Moroni had altered the management of affairs among the Nephites, insomuch that the Lamanites were disappointed in their places of retreat and they could not come upon them.

Therefore they retreated into the wilderness, and took their camp and marched towards the land of Noah, supposing that to be the next best place for them to come against the Nephites.

For they knew not that Moroni had fortified, or had built forts of security, for every city in all the land round about; therefore, they marched forward to the land of Noah with a firm determination; yea, their chief captains came forward and took an oath that they would destroy the people of that city.

But behold, to their astonishment, the city of Noah, which had hitherto been a weak place, had now, by the means of Moroni, become strong, yea, even to exceed the strength of the city Ammonihah.

And now, behold, this was wisdom in Moroni; for he had supposed that they would be frightened at the city Ammonihah; and as the city of Noah had hitherto been the weakest part of the land, therefore they would march thither to battle; and thus it was according to his desires.

And behold, Moroni had appointed Lehi to be chief captain over the men of that city; and it was that same Lehi who fought with the Lamanites in the valley on the east of the river Sidon.

17 Og se, nå skjedde det at da lamanittene oppdaget at det var Lehi som hadde kommandoen i byen, ble de oppgitt igjen, for de var overmåte redde for Lehi. Likevel hadde deres hærførere sverget med en ed at de ville angripe byen, derfor rykket de frem med sine styrker.

18 Men se, lamanittene kunne ikke komme inn i festningene hvor de hadde forskanset seg, noen annen vei enn gjennom inngangen. På grunn av den høye jordvollen som var blitt kastet opp og den dype grøften som var blitt gravet omkring, kunne de bare komme inn gjennom inngangen.

19 Og derfor var nephittene beredt til å drepe alle som forsøkte å klatre opp for å komme inn i festningen en annen vei, ved å kaste stener og skyte piler mot dem.

20 Derfor var de beredt, ja, en gruppe av deres sterkeste menn var beredt med sine sverd og sine slynger til å slå ned alle som forsøkte å komme inn gjennom inngangen til det sted hvor de hadde forskanset seg, og slik var de beredt til å forsvare seg mot lamanittene.

21 Og det skjedde at lamanittenes befalingsmenn førte sine avdelinger i stilling foran inngangen og begynte å kjempe mot nephittene for å komme inn dit hvor de hadde forskanset seg. Men se, gang på gang ble de drevet tilbake og ble slaktet ned i et enormt antall.

22 Da de nå forsto at de ikke kunne overmanne nephittene ved inngangen, begynte de å rive ned deres jordvoller for å lage en passasje inn til deres hærstyrker så de kunne kjempe på like vilkår. Men se, da de forsøkte dette, ble de meiet ned av stener og piler som ble slynget mot dem, og istedenfor å fylle grøftene deres ved å rive ned jordvollene, ble de delvis fylt av deres døde og sårede legemer.

23 Derfor hadde nephittene all makt over sine fiender, og slik forsøkte lamanittene å drepe nephittene inntil alle deres hærførere var blitt slått ihjel. Ja, over tusen lamanitter var drept, mens derimot ikke en eneste én av nephittene var drept.

And now behold it came to pass, that when the Lamanites had found that Lehi commanded the city they were again disappointed, for they feared Lehi exceedingly; nevertheless their chief captains had sworn with an oath to attack the city; therefore, they brought up their armies.

Now behold, the Lamanites could not get into their forts of security by any other way save by the entrance, because of the highness of the bank which had been thrown up, and the depth of the ditch which had been dug round about, save it were by the entrance.

And thus were the Nephites prepared to destroy all such as should attempt to climb up to enter the fort by any other way, by casting over stones and arrows at them.

Thus they were prepared, yea, a body of their strongest men, with their swords and their slings, to smite down all who should attempt to come into their place of security by the place of entrance; and thus were they prepared to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the captains of the Lamanites brought up their armies before the place of entrance, and began to contend with the Nephites, to get into their place of security; but behold, they were driven back from time to time, insomuch that they were slain with an immense slaughter.

Now when they found that they could not obtain power over the Nephites by the pass, they began to dig down their banks of earth that they might obtain a pass to their armies, that they might have an equal chance to fight; but behold, in these attempts they were swept off by the stones and arrows which were thrown at them; and instead of filling up their ditches by pulling down the banks of earth, they were filled up in a measure with their dead and wounded bodies.

Thus the Nephites had all power over their enemies; and thus the Lamanites did attempt to destroy the Nephites until their chief captains were all slain; yea, and more than a thousand of the Lamanites were slain; while, on the other hand, there was not a single soul of the Nephites which was slain.

24 Det var omtrent femti som var såret, som hadde vært utsatt for lamanittenes piler ved inngangen, men de var beskyttet av sine skjold og sine brystskjold og sine hjelmer, derfor var de såret i benene, mange svært alvorlig.

25 Og det skjedde at da lamanittene så at alle deres hærførere var drept, flyktet de ut i villmarken. Og det skjedde at de vendte tilbake til Nephis land for å fortelle sin konge, Amalickiah, som var nephitt av fødsel, om sitt store tap.

26 Og det skjedde at han ble overmåte vred på sine folk fordi han ikke hadde fått sitt ønske oppfylt med hensyn til nephittene, han hadde ikke greid å bringe dem under trelldommens åk.

27 Ja, han var overmåte rasende, og han forbannet Gud og Moroni også, og sverget med en ed at han ville drikke hans blod, og dette fordi Moroni hadde holdt Guds bud ved å gjøre forberedelser for å beskytte sitt folk.

28 Og det skjedde at Nephis folk på sin side takket Herren sin Gud for hans makeløse kraft til å fri dem ut av deres fienders hender.

29 Og slik endte det nittende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

30 Ja, og det var sammenhengende fred blant dem og overmåte stor fremgang i kirken på grunn av den aktpågivenhet og iver de viste Guds ord, som ble forkynt for dem av Helaman og Shibløn og Corianton og Ammon og hans brødre, ja, og av alle som hadde blitt ordinert ved Guds hellige orden, var døpt til omvendelse og sendt ut for å forkynne blant folket.

There were about fifty who were wounded, who had been exposed to the arrows of the Lamanites through the pass, but they were shielded by their shields, and their breastplates, and their head-plates, insomuch that their wounds were upon their legs, many of which were very severe.

And it came to pass, that when the Lamanites saw that their chief captains were all slain they fled into the wilderness. And it came to pass that they returned to the land of Nephi, to inform their king, Amalickiah, who was a Nephite by birth, concerning their great loss.

And it came to pass that he was exceedingly angry with his people, because he had not obtained his desire over the Nephites; he had not subjected them to the yoke of bondage.

Yea, he was exceedingly wroth, and he did curse God, and also Moroni, swearing with an oath that he would drink his blood; and this because Moroni had kept the commandments of God in preparing for the safety of his people.

And it came to pass, that on the other hand, the people of Nephi did thank the Lord their God, because of his matchless power in delivering them from the hands of their enemies.

And thus ended the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Yea, and there was continual peace among them, and exceedingly great prosperity in the church because of their heed and diligence which they gave unto the word of God, which was declared unto them by Helaman, and Shibløn, and Corianton, and Ammon and his brethren, yea, and by all those who had been ordained by the holy order of God, being baptized unto repentance, and sent forth to preach among the people.

Alma 50

- 1 Og nå skjedde det at Moroni ikke sluttet å forberede seg til krig, eller å forsvare sitt folk mot lamanittene, for i begynnelsen av det tyvende år av dommernes regjeringstid lot han sine hærstyrker begynne å grave opp jordvoller omkring alle byer i hele det land som var i nephittenes besittelse.
- 2 Og øverst på disse jordvollene lot han legge tømmerstokker, ja, han bygget tømmerforskansninger i manns-høyde omkring byene.
- 3 Og han sørget for at det ovenpå disse tømmerforskansningene ble bygget en spiss palisade – den ble bygget ovenpå tømmerforskansningen, og den var sterk og høy.
- 4 Og han sørget for at det ble reist tårn hvor man kunne se over denne palisaden, og han sørget for at det ble bygget trygge steder i disse tårnene så lamanittenes stener og piler ikke kunne skade dem.
- 5 Og de ble opplært så de kunne kaste stener fra toppen av dem, ifølge sitt ønske og sin styrke, og slå ihjel dem som forsøkte å nærme seg byens murer.
- 6 På denne måten bygget Moroni sterke forsvarsstillinger rundt hver eneste by i hele landet, så de kunne holde stand mot sine fiender når de kom.
- 7 Og det skjedde at Moroni lot sine styrker dra ut i villmarken i øst, ja, de dro ut og drev alle lamanittene som var i villmarken i øst, inn i deres egne landområder som lå syd for Zarahemlas land.
- 8 Og Nephis land strakte seg i rett linje fra havet i øst til havet i vest.
- 9 Og det skjedde at da Moroni hadde drevet alle lamanittene ut av villmarken i øst, som lå nord for de landområder de selv var i besittelse av, sørget han for at de innbyggere som var i Zarahemlas land og i landet omkring, dro ut til villmarken i øst, ja, helt ut til havet, for å ta landet i besittelse.

Alma 50

And now it came to pass that Moroni did not stop making preparations for war, or to defend his people against the Lamanites; for he caused that his armies should commence in the commencement of the twentieth year of the reign of the judges, that they should commence in digging up heaps of earth round about all the cities, throughout all the land which was possessed by the Nephites.

And upon the top of these ridges of earth he caused that there should be timbers, yea, works of timbers built up to the height of a man, round about the cities.

And he caused that upon those works of timbers there should be a frame of pickets built upon the timbers round about; and they were strong and high.

And he caused towers to be erected that overlooked those works of pickets, and he caused places of security to be built upon those towers, that the stones and the arrows of the Lamanites could not hurt them.

And they were prepared that they could cast stones from the top thereof, according to their pleasure and their strength, and slay him who should attempt to approach near the walls of the city.

Thus Moroni did prepare strongholds against the coming of their enemies, round about every city in all the land.

And it came to pass that Moroni caused that his armies should go forth into the east wilderness; yea, and they went forth and drove all the Lamanites who were in the east wilderness into their own lands, which were south of the land of Zarahemla.

And the land of Nephi did run in a straight course from the east sea to the west.

And it came to pass that when Moroni had driven all the Lamanites out of the east wilderness, which was north of the lands of their own possessions, he caused that the inhabitants who were in the land of Zarahemla and in the land round about should go forth into the east wilderness, even to the borders by the seashore, and possess the land.

10 Og han utplasserte også styrker i det område i syd som grenset til deres besittelser, og lot dem bygge festningsverker så de kunne beskytte sine styrker og sitt folk mot fienden.

11 Og slik fjernet han lamanittene fra alle deres sterke forsvarsstillinger i villmarken i øst, ja, også i vest, og han befestet grenselinjen mellom nephittene og lamanittene, mellom Zarahemlas land og Nephis land, fra havet i vest og forbi elven Sidons utspring. Nephittene var altså i besittelse av hele landet i nord, ja, av hele det land som lå nord for landet Overflod – så langt som de ønsket.

12 Slik forsøkte Moroni med sine hærstyrker, som vokste for hver dag på grunn av den forsikring om beskyttelse som hans arbeide ga dem, å stenge lamanittenes styrke og makt ute fra de landområder de var i besittelse av, så de ikke skulle ha noen makt over deres landområder.

13 Og det skjedde at nephittene begynte å legge grunnvollen til en by. Og de kalte byen Moroni, og den lå ved havet i øst, og den grenset i syd til lamanittenes besittelser.

14 Og de begynte også å legge grunnvollen til en by mellom byen Moroni og byen Aaron på grensen mellom Aaron og Moroni, og de kalte byen, eller landet, Nephihah.

15 Og de begynte også i samme år å bygge mange byer i nord, én av dem, som de kalte Lehi, ble bygget på en spesiell måte og lå ute ved havet i nord.

16 Og slik endte det tyvende år.

17 Og under disse gunstige omstendigheter levde Nephis folk i begynnelsen av det en og tyvende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

18 Og det gikk dem overmåte vel, og de ble overmåte rike, ja, og de formerte seg og ble sterke i landet.

19 Og således ser vi hvor barmhjertig og rettferdig Herren alltid er når det gjelder å oppfylle alle sine ord til menneskenes barn, ja, vi ser nå at de ord som han talte til Lehi er gått i oppfyllelse, og de lød:

And he also placed armies on the south, in the borders of their possessions, and caused them to erect fortifications that they might secure their armies and their people from the hands of their enemies.

And thus he cut off all the strongholds of the Lamanites in the east wilderness, yea, and also on the west, fortifying the line between the Nephites and the Lamanites, between the land of Zarahemla and the land of Nephi, from the west sea, running by the head of the river Sidon—the Nephites possessing all the land northward, yea, even all the land which was northward of the land Bountiful, according to their pleasure.

Thus Moroni, with his armies, which did increase daily because of the assurance of protection which his works did bring forth unto them, did seek to cut off the strength and the power of the Lamanites from off the lands of their possessions, that they should have no power upon the lands of their possession.

And it came to pass that the Nephites began the foundation of a city, and they called the name of the city Moroni; and it was by the east sea; and it was on the south by the line of the possessions of the Lamanites.

And they also began a foundation for a city between the city of Moroni and the city of Aaron, joining the borders of Aaron and Moroni; and they called the name of the city, or the land, Nephihah.

And they also began in that same year to build many cities on the north, one in a particular manner which they called Lehi, which was in the north by the borders of the seashore.

And thus ended the twentieth year.

And in these prosperous circumstances were the people of Nephi in the commencement of the twenty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did prosper exceedingly, and they became exceedingly rich; yea, and they did multiply and wax strong in the land.

And thus we see how merciful and just are all the dealings of the Lord, to the fulfilling of all his words unto the children of men; yea, we can behold that his words are verified, even at this time, which he spake unto Lehi, saying:

20 Velsignet er du og dine barn, og de skal bli velsignet, og det skal gå dem vel i landet i den grad de holder mine bud. Men husk at i den grad de ikke vil holde mine bud, skal de bli avskåret fra Herrens nærhet.

21 Og vi ser at disse løfter har gått i oppfyllelse for Nephis folk, for det har vært deres uenighet og deres stridigheter, ja, deres mord og deres plyndring, deres avgudsdyrkelse, deres horlevnet og deres avskyeligheter innbyrdes som har bragt deres kriger og deres ødeleggelse over dem.

22 Og de som var trofaste i å holde Herrens befalinger, ble alltid befridd, mens tusener av deres ugudelige brødre ble overgitt til trelldom eller til å omkomme ved sverdet eller til å synke ned i vantro og blande seg med lamanittene.

23 Men se, siden Nephis dager har det aldri vært noen lykkeligere tid blant Nephis folk enn i Moronis dager, ja, nettopp i denne tid, i det en og tyvende år av dommernes regjeringstid.

24 Og det skjedde at det to og tyvende år av dommernes regjeringstid også endte i fred, ja, og det tre og tyvende år også.

25 Og det skjedde at i begynnelsen av det fire og tyvende år av dommernes regjeringstid ville det også ha vært fred blant Nephis folk om det ikke hadde vært for en strid som fant sted blant dem om landet Lehi og landet Morianton, som grenset til Lehi og som begge lå ute ved havet.

26 For se, det folk som bodde i landet Morianton, gjorde krav på en del av landet Lehi, derfor oppsto det en heftig strid mellom dem som endte med at Moriantons folk grep til våpen mot sine brødre, og de var fast bestemt på å slå dem ihjel ved sverdet.

27 Men se, det folk som var i besittelse av landet Lehi, flyktet til Moronis leir og ba ham om hjelp, for se, de hadde ikke urett.

Blessed art thou and thy children; and they shall be blessed, inasmuch as they shall keep my commandments they shall prosper in the land. But remember, inasmuch as they will not keep my commandments they shall be cut off from the presence of the Lord.

And we see that these promises have been verified to the people of Nephi; for it has been their quarrelings and their contentions, yea, their murderings, and their plunderings, their idolatry, their whoredoms, and their abominations, which were among themselves, which brought upon them their wars and their destructions.

And those who were faithful in keeping the commandments of the Lord were delivered at all times, whilst thousands of their wicked brethren have been consigned to bondage, or to perish by the sword, or to dwindle in unbelief, and mingle with the Lamanites.

But behold there never was a happier time among the people of Nephi, since the days of Nephi, than in the days of Moroni, yea, even at this time, in the twenty and first year of the reign of the judges.

And it came to pass that the twenty and second year of the reign of the judges also ended in peace; yea, and also the twenty and third year.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and fourth year of the reign of the judges, there would also have been peace among the people of Nephi had it not been for a contention which took place among them concerning the land of Lehi, and the land of Morianton, which joined upon the borders of Lehi; both of which were on the borders by the seashore.

For behold, the people who possessed the land of Morianton did claim a part of the land of Lehi; therefore there began to be a warm contention between them, insomuch that the people of Morianton took up arms against their brethren, and they were determined by the sword to slay them.

But behold, the people who possessed the land of Lehi fled to the camp of Moroni, and appealed unto him for assistance; for behold they were not in the wrong.

28 Og det skjedde at da Moriantons folk, som ble ledet av en mann ved navn Morianton, oppdaget at Lehis folk hadde flyktet til Moronis leir, ble de overmåte redde for at Moronis hærstyrke skulle angripe dem og drepe dem.

29 Derfor overtalte Morianton dem til å flykte til landet i nord som var dekket av store innsjøer, og ta dette landet i besittelse.

30 Og se, de ville ha gjennomført denne planen (noe som ville ha vært meget beklagelig), men se, Morianton var en meget hissig mann, derfor ble han sint på en av sine tjenestepiker, og han overfalt henne og slo henne meget.

31 Og det skjedde at hun flyktet og kom over til Moronis leir og fortalte Moroni alt om hva som hadde skjedd, og også at de hadde til hensikt å flykte til landet i nord.

32 Se, nå var folket i landet Overflod – eller rettere sagt Moroni – redd for at de ville lytte til Moriantons ord og forene seg med hans folk, så han kom i besittelse av disse deler av landet, noe som ville være begynnelsen til alvorlige konsekvenser for Nephis folk, ja, konsekvenser som ville føre til at de mistet sin frihet.

33 Derfor sendte Moroni en fullt utrustet hæravdeling for å avskjære Moriantons folk og stanse deres flukt til landet i nord.

34 Og det skjedde at de ikke greide å avskjære dem før de var kommet til grensen av landet Ødemark, og der stanset de dem ved det trange pass ved havet som førte inn i landet mot nord, ja, ved havet mot vest og mot øst.

And it came to pass that when the people of Morianton, who were led by a man whose name was Morianton, found that the people of Lehi had fled to the camp of Moroni, they were exceedingly fearful lest the army of Moroni should come upon them and destroy them.

Therefore, Morianton put it into their hearts that they should flee to the land which was northward, which was covered with large bodies of water, and take possession of the land which was northward.

And behold, they would have carried this plan into effect, (which would have been a cause to have been lamented) but behold, Morianton being a man of much passion, therefore he was angry with one of his maid servants, and he fell upon her and beat her much.

And it came to pass that she fled, and came over to the camp of Moroni, and told Moroni all things concerning the matter, and also concerning their intentions to flee into the land northward.

Now behold, the people who were in the land Bountiful, or rather Moroni, feared that they would hearken to the words of Morianton and unite with his people, and thus he would obtain possession of those parts of the land, which would lay a foundation for serious consequences among the people of Nephi, yea, which consequences would lead to the overthrow of their liberty.

Therefore Moroni sent an army, with their camp, to head the people of Morianton, to stop their flight into the land northward.

And it came to pass that they did not head them until they had come to the borders of the land Desolation; and there they did head them, by the narrow pass which led by the sea into the land northward, yea, by the sea, on the west and on the east.

35 Og det skjedde at den hærstyrke som var sendt av Moroni, og som ble ledet av en mann ved navn Teancum, møtte Moriantons folk. Og Moriantons folk var så ubøyelige (for de var blitt inspirert av hans ugudelighet og hans smigrende ord) at det kom til kamp mellom dem. Og i denne kampen drepte Teancum Morianton og seiret over hans hærstyrke og tok dem til fange og vendte tilbake til Moronis leir. Og slik endte det fire og tyvende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

36 Og slik ble Moriantons folk ført tilbake, og da de hadde sluttet en pakt og hadde lovet å holde fred, ble de ført tilbake til Moriantons land, hvor de slo seg sammen med Lehis folk, og de fikk også tilbake sine jordeiendommer.

37 Og det skjedde at i det samme år som freden ble gjenopprettet for Nephis folk, døde den andre øverste dommer, Nephiah, og han hadde vandret helt uklanderlig for Gud mens han satt på dommersetet.

38 Likevel hadde han avslått overfor Alma å overta de oppteget og andre ting som, av Alma og hans fedre, ble betraktet som meget hellige. Derfor hadde Alma overlatt dem til sin sønn Helaman.

39 Se, det skjedde at Nephiahs sønn ble utnevnt til å sitte på dommersetet i sin fars sted, ja, han ble utnevnt til øverste dommer og guvernør over folket med en ed og en hellig ordinans, for å dømme rettferdig og bevare folkets fred og frihet, og for å innrømme dem deres hellige rettigheter til å tilbe Herren sin Gud, ja, for å støtte og forsvare Guds sak alle sine dager, og for å straffe de ugudelige for deres forbrytelser.

40 Se, hans navn var Pahoran, og Pahoran overtok dommersetet etter sin far og begynte sin regjeringstid over Nephis folk i slutten av det fire og tyvende år.

And it came to pass that the army which was sent by Moroni, which was led by a man whose name was Teancum, did meet the people of Morianton; and so stubborn were the people of Morianton, (being inspired by his wickedness and his flattering words) that a battle commenced between them, in the which Teancum did slay Morianton and defeat his army, and took them prisoners, and returned to the camp of Moroni. And thus ended the twenty and fourth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus were the people of Morianton brought back. And upon their covenanting to keep the peace they were restored to the land of Morianton, and a union took place between them and the people of Lehi; and they were also restored to their lands.

And it came to pass that in the same year that the people of Nephi had peace restored unto them, that Nephiah, the second chief judge, died, having filled the judgment-seat with perfect uprightness before God.

Nevertheless, he had refused Alma to take possession of those records and those things which were esteemed by Alma and his fathers to be most sacred; therefore Alma had conferred them upon his son, Helaman.

Behold, it came to pass that the son of Nephiah was appointed to fill the judgment-seat, in the stead of his father; yea, he was appointed chief judge and governor over the people, with an oath and sacred ordinance to judge righteously, and to keep the peace and the freedom of the people, and to grant unto them their sacred privileges to worship the Lord their God, yea, to support and maintain the cause of God all his days, and to bring the wicked to justice according to their crime.

Now behold, his name was Pahoran. And Pahoran did fill the seat of his father, and did commence his reign in the end of the twenty and fourth year, over the people of Nephi.

Alma 51

- 1 Og nå skjedde det i begynnelsen av det fem og tyvende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk at de hadde opprettet fred mellom Lehis folk og Moriantons folk om deres landområder, og de hadde begynt det fem og tyvende år i fred.
- 2 Likevel greide de ikke å bevare en fullstendig fred i landet lenge. For folket begynte å strides om den øverste dommer Pahoran, for se, det var en del av folket som ønsket at noen få bestemte deler av loven skulle bli forandret.
- 3 Men se, Pahoran ville ikke forandre loven eller tillate at loven ble forandret. Derfor lyttet han ikke til dem som hadde gitt uttrykk for sin mening og hadde søkt om å få loven forandret.
- 4 Derfor, de som ønsket at loven skulle bli forandret, ble sinte på ham og ønsket ikke at han lenger skulle være landets øverste dommer. Derfor oppsto det en heftig strid om saken, men den førte ikke til blodsutgytelse.
- 5 Og det skjedde at de som ønsket at Pahoran skulle avsettes fra dommersetet, ble kalt kongemenn, for de ønsket at loven skulle forandres slik at den frie styreform ble avskaffet og en konge innsatt i landet.
- 6 Og de som ønsket at Pahoran fortsatt skulle være øverste dommer i landet, kalte seg frimenn. Og slik var splittelsen blant dem, for frimennene hadde sverget eller sluttet en pakt om å forsvare sine rettigheter og de privilegier deres religion ga dem gjennom en fri styreform.
- 7 Og det skjedde at dette stridsspørsmålet ble avgjort ved folkets stemme. Og det skjedde at folkets stemme gikk i favør av frimennene så Pahoran fikk beholde dommersetet. Dette skapte stor glede blant Pahorans brødre og også blant mange av de frihetselskende folk, for de bragte også kongemennene til taushet så de ikke våget å opponere, men ble tvunget til å forsvare frihetens sak.

Alma 51

And now it came to pass in the commencement of the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi, they having established peace between the people of Lehi and the people of Morianton concerning their lands, and having commenced the twenty and fifth year in peace;

Nevertheless, they did not long maintain an entire peace in the land, for there began to be a contention among the people concerning the chief judge Pahoran; for behold, there were a part of the people who desired that a few particular points of the law should be altered.

But behold, Pahoran would not alter nor suffer the law to be altered; therefore, he did not hearken to those who had sent in their voices with their petitions concerning the altering of the law.

Therefore, those who were desirous that the law should be altered were angry with him, and desired that he should no longer be chief judge over the land; therefore there arose a warm dispute concerning the matter, but not unto bloodshed.

And it came to pass that those who were desirous that Pahoran should be dethroned from the judgment-seat were called king-men, for they were desirous that the law should be altered in a manner to overthrow the free government and to establish a king over the land.

And those who were desirous that Pahoran should remain chief judge over the land took upon them the name of freemen; and thus was the division among them, for the freemen had sworn or covenanted to maintain their rights and the privileges of their religion by a free government.

And it came to pass that this matter of their contention was settled by the voice of the people. And it came to pass that the voice of the people came in favor of the freemen, and Pahoran retained the judgment-seat, which caused much rejoicing among the brethren of Pahoran and also many of the people of liberty, who also put the king-men to silence, that they durst not oppose but were obliged to maintain the cause of freedom.

8 Nå var de som ønsket seg en konge, av høy byrd, og de traktet etter å bli konger. Og de ble støttet av dem som søkte å få makt og myndighet over folket.

9 Men se, for Nephis folk var dette et vanskelig tidspunkt for slike stridigheter, for se, Amalickiah hadde igjen oppegget lamanittenes hjerter mot nephittene, og han samlet soldater fra alle deler av sitt land og væpnet dem og forberedte seg til krig med all flid, for han hadde sverget å drikke Moronis blod.

10 Men vi skal se at det løfte han hadde avgitt, var forhastet. Likevel forberedte han seg selv og sine hærstyrker til å gå i krig mot nephittene.

11 Nå var ikke hans hærstyrker så store som de hittil hadde vært, på grunn av de mange tusen som var blitt drept av nephittene. Men til tross for deres store tap hadde Amalickiah greid å samle en forbausende stor hærstyrke, og derfor var han ikke redd for å komme ned til Zarahemlas land.

12 Ja, til og med Amalickiah selv kom ned i spissen for lamanittene. Og dette skjedde i det fem og tyvende år av dommernes regjeringstid og samtidig med at de var i ferd med å løse stridsspørsmålet om den øverste dommer, Pahoran.

13 Og det skjedde at da de menn som ble kalt kongemenn, fikk høre at lamanittene kom ned for å kjempe mot dem, ble de glade i sine hjerter, og de nektet å gripe til våpen, for de var så sinte på den øverste dommer og også på det frihetselskende folk at de ikke ville gripe til våpen for å forsvare sitt land.

14 Og det skjedde at da Moroni ble oppmerksom på dette og også forsto at lamanittene strømmet inn over landets grenser, ble han overmåte vred fordi det folk han hadde strevd så flittig for å beskytte, var så gjenstridig. Ja, han ble overmåte vred, og hans sjel ble fylt av vrede mot dem.

Now those who were in favor of kings were those of high birth, and they sought to be kings; and they were supported by those who sought power and authority over the people.

But behold, this was a critical time for such contentions to be among the people of Nephi; for behold, Amalickiah had again stirred up the hearts of the people of the Lamanites against the people of the Nephites, and he was gathering together soldiers from all parts of his land, and arming them, and preparing for war with all diligence; for he had sworn to drink the blood of Moroni.

But behold, we shall see that his promise which he made was rash; nevertheless, he did prepare himself and his armies to come to battle against the Nephites.

Now his armies were not so great as they had hitherto been, because of the many thousands who had been slain by the hand of the Nephites; but notwithstanding their great loss, Amalickiah had gathered together a wonderfully great army, insomuch that he feared not to come down to the land of Zarahemla.

Yea, even Amalickiah did himself come down, at the head of the Lamanites. And it was in the twenty and fifth year of the reign of the judges; and it was at the same time that they had begun to settle the affairs of their contentions concerning the chief judge, Pahoran.

And it came to pass that when the men who were called king-men had heard that the Lamanites were coming down to battle against them, they were glad in their hearts; and they refused to take up arms, for they were so wroth with the chief judge, and also with the people of liberty, that they would not take up arms to defend their country.

And it came to pass that when Moroni saw this, and also saw that the Lamanites were coming into the borders of the land, he was exceedingly wroth because of the stubbornness of those people whom he had labored with so much diligence to preserve; yea, he was exceedingly wroth; his soul was filled with anger against them.

- 15 Og det skjedde at han sendte en ansøking, som folket hadde stemt over, til landets guvernør og ønsket at han skulle lese den og gi ham (Moroni) myndighet til å tvinge disse frafalne til enten å forsvare sitt land eller bli drept.
- 16 For hans første tanke var å bringe slik strid og uenighet blant folket til opphør, for se, hittil hadde det vært årsaken til all deres ødeleggelse. Og det skjedde at den ble innvilget ifølge folkets stemme.
- 17 Og det skjedde at Moroni befalte at hans hærstyrke skulle gå mot disse kongemenn for å knekke deres stolthet og deres hovmod og jevne dem med jorden hvis de ikke ville gripe til våpen og støtte frihetens sak.
- 18 Og det skjedde at hæravdelingene rykket frem mot dem, og de knekket deres stolthet og deres hovmod, så da de løftet sine krigsvåpen for å kjempe mot Moronis menn, ble de hugget ned og jevnet med jorden.
- 19 Og det skjedde at det var fire tusen av disse opprørerne som ble hugget ned med sverdet, og de av deres ledere som ikke ble drept i kamp, ble tatt og kastet i fengsel, for da var det ikke tid til rettsforhandlinger.
- 20 Og resten av disse opprørerne ville heller marsjere under frihetsbanneret enn å bli slått til jorden av sverdet, og de ble tvunget til å heise frihetens fane fra sine tårn og i sine byer og til å gripe til våpen for å forsvare sitt land.
- 21 Og slik gjorde Moroni ende på disse kongemenn så ingen mer var kjent under navnet kongemenn, og slik gjorde han ende på gjenstridighet og stolthet hos dem som hevdet at de var av edel byrd. Men de ble tvunget til å ydmyke seg likesom sine brødre og til å kjempe tappert for sin frihet fra trelldom.
- And it came to pass that he sent a petition, with the voice of the people, unto the governor of the land, desiring that he should read it, and give him (Moroni) power to compel those dissenters to defend their country or to put them to death.
- For it was his first care to put an end to such contentions and dissensions among the people; for behold, this had been hitherto a cause of all their destruction. And it came to pass that it was granted according to the voice of the people.
- And it came to pass that Moroni commanded that his army should go against those king-men, to pull down their pride and their nobility and level them with the earth, or they should take up arms and support the cause of liberty.
- And it came to pass that the armies did march forth against them; and they did pull down their pride and their nobility, insomuch that as they did lift their weapons of war to fight against the men of Moroni they were hewn down and leveled to the earth.
- And it came to pass that there were four thousand of those dissenters who were hewn down by the sword; and those of their leaders who were not slain in battle were taken and cast into prison, for there was no time for their trials at this period.
- And the remainder of those dissenters, rather than be smitten down to the earth by the sword, yielded to the standard of liberty, and were compelled to hoist the title of liberty upon their towers, and in their cities, and to take up arms in defence of their country.
- And thus Moroni put an end to those king-men, that there were not any known by the appellation of king-men; and thus he put an end to the stubbornness and the pride of those people who professed the blood of nobility; but they were brought down to humble themselves like unto their brethren, and to fight valiantly for their freedom from bondage.

- 22 Se, det skjedde at mens Moroni på denne måten var opptatt med å gjøre slutt på krig og strid blant sitt eget folk og forsøkte å få dem til å leve i fred og fordragelighet og ga instruksjoner som skulle forberede dem til krig mot lamanittene, se, da hadde lamanittene kommet inn i Moronis land, som lå ute ved havet.
- 23 Og det skjedde at nephittene ikke var sterke nok i byen Moroni, derfor drev Amalickiah dem ut og slo mange ihjel. Og det skjedde at Amalickiah erobret byen og tok alle deres festningsverker i besittelse.
- 24 Og de som flyktet ut av byen Moroni, kom til byen Nephihah. Og folket i byen Lehi samlet seg også og gjorde forberedelser og var rede til å ta imot lamanittene og kjempe mot dem.
- 25 Men det skjedde at Amalickiah ikke ville la lamanittene gå til kamp mot byen Nephihah, men holdt dem ute ved havet og etterlot menn i hver enkelt by for å bevokte og forsvare den.
- 26 Og slik gikk han frem og erobret mange byer, nemlig byen Nephihah og byen Lehi og byen Morianton og byen Omner og byen Gid og byen Mulek som alle lå ute ved havet i øst.
- 27 Og slik hadde lamanittene ved Amalickiahs sluhet og med sine utallige hærskarer tatt så mange byer, som alle var sterkt befestet etter Moronis befestningsmåte, og som alle ga lamanittene sterke forsvarsstillinger.
- 28 Og det skjedde at de rykket frem mot landet Overflods grenser, drev nephittene foran seg og slo mange ihjel.
- 29 Men det skjedde at de ble møtt av Teancum, som hadde drept Morianton og hadde stanset hans folk og hans flukt.
- 30 Og det skjedde at han også stanset Amalickiah da han rykket frem med sin tallrike hærstyrke så han kunne erobre landet Overflod og også landet i nord.

Behold, it came to pass that while Moroni was thus breaking down the wars and contentions among his own people, and subjecting them to peace and civilization, and making regulations to prepare for war against the Lamanites, behold, the Lamanites had come into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

And it came to pass that the Nephites were not sufficiently strong in the city of Moroni; therefore Amalickiah did drive them, slaying many. And it came to pass that Amalickiah took possession of the city, yea, possession of all their fortifications.

And those who fled out of the city of Moroni came to the city of Nephihah; and also the people of the city of Lehi gathered themselves together, and made preparations and were ready to receive the Lamanites to battle.

But it came to pass that Amalickiah would not suffer the Lamanites to go against the city of Nephihah to battle, but kept them down by the seashore, leaving men in every city to maintain and defend it.

And thus he went on, taking possession of many cities, the city of Nephihah, and the city of Lehi, and the city of Morianton, and the city of Omner, and the city of Gid, and the city of Mulek, all of which were on the east borders by the seashore.

And thus had the Lamanites obtained, by the cunning of Amalickiah, so many cities, by their numberless hosts, all of which were strongly fortified after the manner of the fortifications of Moroni; all of which afforded strongholds for the Lamanites.

And it came to pass that they marched to the borders of the land Bountiful, driving the Nephites before them and slaying many.

But it came to pass that they were met by Teancum, who had slain Morianton and had headed his people in his flight.

And it came to pass that he headed Amalickiah also, as he was marching forth with his numerous army that he might take possession of the land Bountiful, and also the land northward.

31 Men se, han ble skuffet da han ble drevet tilbake av Teancum og hans menn, for de var enestående krigere, og hver især av Teancums menn overgikk lamanittene så mye i styrke og krigsferdigheter at de fikk overtak på lamanittene.

32 Og det skjedde at de stadig gjorde utfall mot dem så de slo dem ihjel helt til det ble mørkt. Og det skjedde at Teancum og hans menn slo opp teltene sine ved grensen til landet Overflod, og Amalickiah slo opp sine telt på stranden ved havet, og på denne måten ble de fordrevet.

33 Og det skjedde at da natten falt på, snek Teancum og hans tjenere seg ut i nattemørket og inn i Amalickiahs leir, og se, søvnen hadde overmannet dem, for de var helt utmattet etter en varm og slitsom dag.

34 Og det skjedde at Teancum i all hemmelighet snek seg inn i kongens telt og stakk et spyd i kongens hjerte så han døde øyeblikkelig og ikke vekket tjenerne.

35 Og i all hemmelighet vendte han tilbake til sin egen leir, og se, hans menn sov, og han vekket dem og fortalte dem alt han hadde gjort.

36 Og han lot sine hærstyrker holde seg i beredskap i fall lamanittene skulle våkne og komme for å overfalle dem.

37 Og slik ender det fem og tyvende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk, og slik ender Amalickiah sine dager.

But behold he met with a disappointment by being repulsed by Teancum and his men, for they were great warriors; for every man of Teancum did exceed the Lamanites in their strength and in their skill of war, inso-much that they did gain advantage over the Lamanites.

And it came to pass that they did harass them, inso-much that they did slay them even until it was dark. And it came to pass that Teancum and his men did pitch their tents in the borders of the land Bountiful; and Amalickiah did pitch his tents in the borders on the beach by the seashore, and after this manner were they driven.

And it came to pass that when the night had come, Teancum and his servant stole forth and went out by night, and went into the camp of Amalickiah; and behold, sleep had overpowered them because of their much fatigue, which was caused by the labors and heat of the day.

And it came to pass that Teancum stole privily into the tent of the king, and put a javelin to his heart; and he did cause the death of the king immediately that he did not awake his servants.

And he returned again privily to his own camp, and behold, his men were asleep, and he awoke them and told them all the things that he had done.

And he caused that his armies should stand in readiness, lest the Lamanites had awakened and should come upon them.

And thus endeth the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus endeth the days of Amalickiah.

Alma 52

- 1 Og nå skjedde det i det seks og tyvende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk, se, da lamanittene våknet den første morgen i den første måned, se, da fant de Amalickiah død i hans eget telt, og de forsto også at Teancum var beredt til å kjempe mot dem samme dag.
- 2 Og da lamanittene forsto dette, ble de redde, og de oppga sin plan om å rykke inn i landet i nord og trakk seg tilbake med hele sin hærstyrke til byen Mulek og søkte beskyttelse i sine festninger.
- 3 Og det skjedde at Amalickiahs bror ble utnevnt til konge over folket, og hans navn var Ammoron. Derfor ble kong Ammoron, som var kong Amalickiahs bror, utnevnt til å regjere i hans sted.
- 4 Og det skjedde at han befalte at hans folk skulle forsvare de byene som de hadde inntatt ved blodsutgytelse, for de hadde ikke inntatt noen byer uten at de hadde mistet mye blod.
- 5 Og nå forsto Teancum at lamanittene var fast bestemt på å forsvare de byene som de hadde inntatt og de delene av landet som de hadde erobret. Og da han også så deres enorme antall, tenkte Teancum at det ikke ville være klokt å forsøke å angripe dem i deres festninger.
- 6 Men han holdt sine menn rundt omkring i nærheten som om han gjorde krigsforberedelser, og han forberedte seg også virkelig til å forsvare seg mot dem ved å bygge jordvoller omkring og forberede tilfluktssteder.
- 7 Og det skjedde at han fortsatte å forberede seg til krig på denne måten inntil Moroni hadde sendt et stort antall menn for å forsterke hans hærstyrke.
- 8 Og Moroni ga ham også ordre om å holde tilbake alle fangene som hadde falt i hans hender, for lamanittene hadde tatt mange fanger, og at han skulle holde tilbake de lamanitter som var tatt til fange, så de kunne utveksles mot dem som lamanittene hadde tatt.
- 9 Og han ga ham også ordre om at han skulle befeste landet Overflod og sikre det trange passet som førte inn i landet mot nord, så ikke lamanittene skulle erobre dette stedet og få anledning til å angripe dem fra alle kanter.

Alma 52

And now, it came to pass in the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, behold, when the Lamanites awoke on the first morning of the first month, behold, they found Amalickiah was dead in his own tent; and they also saw that Teancum was ready to give them battle on that day.

And now, when the Lamanites saw this they were affrighted; and they abandoned their design in marching into the land northward, and retreated with all their army into the city of Mulek, and sought protection in their fortifications.

And it came to pass that the brother of Amalickiah was appointed king over the people; and his name was Ammoron; thus king Ammoron, the brother of king Amalickiah, was appointed to reign in his stead.

And it came to pass that he did command that his people should maintain those cities, which they had taken by the shedding of blood; for they had not taken any cities save they had lost much blood.

And now, Teancum saw that the Lamanites were determined to maintain those cities which they had taken, and those parts of the land which they had obtained possession of; and also seeing the enormity of their number, Teancum thought it was not expedient that he should attempt to attack them in their forts.

But he kept his men round about, as if making preparations for war; yea, and truly he was preparing to defend himself against them, by casting up walls round about and preparing places of resort.

And it came to pass that he kept thus preparing for war until Moroni had sent a large number of men to strengthen his army.

And Moroni also sent orders unto him that he should retain all the prisoners who fell into his hands; for as the Lamanites had taken many prisoners, that he should retain all the prisoners of the Lamanites as a ransom for those whom the Lamanites had taken.

And he also sent orders unto him that he should fortify the land Bountiful, and secure the narrow pass which led into the land northward, lest the Lamanites should obtain that point and should have power to harass them on every side.

10 Og Moroni sendte også bud til ham med ønske om at han trofast måtte forsvare denne delen av landet, og at han måtte benytte enhver anledning til å straffe lamanittene der – så langt det sto i hans makt å gjøre – så han kanskje ved list eller på annen måte kunne gjenerobre de byene som hadde blitt tatt fra dem, og at han også måtte befeste og forsterke de byene rundt omkring som ikke hadde falt i lamanittenes hender.

11 Og han sa også til ham: Jeg skulle gjerne ha kommet til deg, men se, lamanittene angriper oss ved landets grenser ved havet i vest, og se, jeg angriper dem, derfor kan jeg ikke komme til deg.

12 Nå hadde kongen (Ammoron) dratt ut av Zarahemlas land og hadde underrettet dronningen om sin brors død og hadde samlet et stort antall menn og hadde rykket frem mot nephittene i grensetraktene mot havet i vest.

13 Og på denne måten forsøkte han å angripe nephittene og trekke en del av deres styrker til denne delen av landet, mens han hadde gitt ordre om at de han hadde etterlatt for å besette de byene som han hadde inntatt, også skulle angripe nephittene i grensetraktene mot havet i øst, og skulle erobre deres landområder så langt det sto i deres makt, i deres hærstyrkers makt.

14 Og derfor befant nephittene seg i denne farlige situasjon i slutten av det seks og tyvende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

15 Men se, det skjedde i det syv og tyvende år av dommernes regjeringstid at Teancum – etter ordre fra Moroni, som hadde utplassert hæravdelinger for å beskytte landets sydlige og vestlige grenser og hadde begynt å rykke frem mot landet Overflod, så han kunne hjelpe Teancum og hans menn med å gjenerobre de byene de hadde mistet –

16 og det skjedde at Teancum hadde fått ordre om å gå til angrep på byen Mulek for å gjenerobre den om det var mulig.

And Moroni also sent unto him, desiring him that he would be faithful in maintaining that quarter of the land, and that he would seek every opportunity to scourge the Lamanites in that quarter, as much as was in his power, that perhaps he might take again by stratagem or some other way those cities which had been taken out of their hands; and that he also would fortify and strengthen the cities round about, which had not fallen into the hands of the Lamanites.

And he also said unto him, I would come unto you, but behold, the Lamanites are upon us in the borders of the land by the west sea; and behold, I go against them, therefore I cannot come unto you.

Now, the king (Ammoron) had departed out of the land of Zarahemla, and had made known unto the queen concerning the death of his brother, and had gathered together a large number of men, and had marched forth against the Nephites on the borders by the west sea.

And thus he was endeavoring to harass the Nephites, and to draw away a part of their forces to that part of the land, while he had commanded those whom he had left to possess the cities which he had taken, that they should also harass the Nephites on the borders by the east sea, and should take possession of their lands as much as it was in their power, according to the power of their armies.

And thus were the Nephites in those dangerous circumstances in the ending of the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

But behold, it came to pass in the twenty and seventh year of the reign of the judges, that Teancum, by the command of Moroni—who had established armies to protect the south and the west borders of the land, and had begun his march towards the land Bountiful, that he might assist Teancum with his men in retaking the cities which they had lost—

And it came to pass that Teancum had received orders to make an attack upon the city of Mulek, and retake it if it were possible.

- 17 Og det skjedde at Teancum forberedte seg på å gå til angrep på byen Mulek og rykke frem med sin hærstyrke mot lamanittene, men han forsto at det var umulig for ham å vinne over dem mens de befant seg i sine festninger. Derfor oppga han sine planer og vendte tilbake til byen Overflod for å vente til Moroni kom, så hans hærstyrke kunne få forsterkninger.
- 18 Og det skjedde at Moroni ankom med sin hærstyrke til landet Overflod i slutten av det syv og tyvende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.
- 19 Og i begynnelsen av det åtte og tyvende år holdt Moroni, Teancum og mange av hærførerne et krigsråd om hva de skulle gjøre for å få lamanittene til å komme ut mot dem til kamp, eller hvordan de skulle få lokket dem ut av deres sterke festninger så de kunne få et overtak på dem og gjenerobre byen Mulek.
- 20 Og det skjedde at de sendte bud til lamanittenes hærstyrke som forsvarte byen Mulek, og ønsket at deres leder, hvis navn var Jakob, skulle komme ut med sine styrker for å møte dem på slettene mellom de to byene. Men se, Jakob, som var en zoramitt, ville ikke komme ut med sin hærstyrke for å møte dem på slettene.
- 21 Og det skjedde at da Moroni ikke hadde noe håp om å kunne møte dem på like vilkår, la han derfor en plan for å lokke lamanittene ut av deres sterke forsvarsstillinger.
- 22 Derfor lot han Teancum ta med seg et lite antall menn og marsjere ned til havet, og Moroni og hans hærstyrke marsjerte om natten ut i villmarken vest for byen Mulek. Og derfor, da lamanittenes vaktposter neste dag oppdaget Teancum, løp de og fortalte det til sin leder, Jakob.
- 23 Og det skjedde at lamanittenes hærstyrker rykket frem mot Teancum da de trodde at de på grunn av sitt store antall kunne vinne over Teancum som tallmessig var meget underlegen. Og da Teancum så at lamanittenes hærstyrker kom imot ham, begynte han å trekke seg tilbake nordover ned mot havet.

And it came to pass that Teancum made preparations to make an attack upon the city of Mulek, and march forth with his army against the Lamanites; but he saw that it was impossible that he could overpower them while they were in their fortifications; therefore he abandoned his designs and returned again to the city Bountiful, to wait for the coming of Moroni, that he might receive strength to his army.

And it came to pass that Moroni did arrive with his army at the land of Bountiful, in the latter end of the twenty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And in the commencement of the twenty and eighth year, Moroni and Teancum and many of the chief captains held a council of war—what they should do to cause the Lamanites to come out against them to battle; or that they might by some means flatter them out of their strongholds, that they might gain advantage over them and take again the city of Mulek.

And it came to pass they sent embassies to the army of the Lamanites, which protected the city of Mulek, to their leader, whose name was Jacob, desiring him that he would come out with his armies to meet them upon the plains between the two cities. But behold, Jacob, who was a Zoramite, would not come out with his army to meet them upon the plains.

And it came to pass that Moroni, having no hopes of meeting them upon fair grounds, therefore, he resolved upon a plan that he might decoy the Lamanites out of their strongholds.

Therefore he caused that Teancum should take a small number of men and march down near the seashore; and Moroni and his army, by night, marched in the wilderness, on the west of the city Mulek; and thus, on the morrow, when the guards of the Lamanites had discovered Teancum, they ran and told it unto Jacob, their leader.

And it came to pass that the armies of the Lamanites did march forth against Teancum, supposing by their numbers to overpower Teancum because of the smallness of his numbers. And as Teancum saw the armies of the Lamanites coming out against him he began to retreat down by the seashore, northward.

24 Og det skjedde at da lamanittene så at han begynte å flykte, ble de modige og forfulgte dem av all kraft. Og mens Teancum på denne måten narret lamanittene til å foreta en nytteløs forfølgelse, se, da befalte Moroni at en del av hans hærstyrke som var med ham, skulle rykke frem mot byen og innta den.

25 Og det gjorde de og slo ihjel alle dem som hadde blitt igjen for å forsvare byen, ja, alle dem som ikke ville overlevere sine krigsvåpen.

26 Og på denne måten erobret Moroni byen Mulek med en del av sin hærstyrke, mens han med resten rykket frem for å møte lamanittene når de vendte tilbake etter å ha forfulgt Teancum.

27 Og det skjedde at lamanittene forfulgte Teancum til de kom nær byen Overflod, og da ble de møtt av Lehi og en liten hærstyrke som hadde blitt igjen for å forsvare byen.

28 Og se, da lamanittenes hærførere så at Lehi og hans hærstyrke kom mot dem, flyktet de i stor forvirring av frykt for kanskje ikke å nå frem til byen Mulek før Lehi innhentet dem, for de var slitne etter marsjen, og Lehis menn var uthvilte.

29 Nå visste ikke lamanittene at Moroni hadde vært like bak dem med sin hærstyrke, og det eneste de fryktet, var Lehi og hans menn.

30 Nå hadde ikke Lehi noe ønske om å innhente dem før de møtte Moroni og hans hærstyrke.

31 Og det skjedde at lamanittene ikke hadde trukket seg langt tilbake før de ble omringet av nephittene – av Moronis menn på den ene siden og Lehis menn på den andre – som alle var sterke og uthvilte, men lamanittene var slitne etter en lang marsj.

32 Og Moroni befalte sine menn at de skulle angripe dem til de hadde overlevert sine krigsvåpen.

33 Og det skjedde at Jakob, som var deres leder, og som også var en zoramitt og hadde en seiersikker ånd; han ledet lamanittene til kamp i voldsomt raseri mot Moroni.

And it came to pass that when the Lamanites saw that he began to flee, they took courage and pursued them with vigor. And while Teancum was thus leading away the Lamanites who were pursuing them in vain, behold, Moroni commanded that a part of his army who were with him should march forth into the city, and take possession of it.

And thus they did, and slew all those who had been left to protect the city, yea, all those who would not yield up their weapons of war.

And thus Moroni had obtained possession of the city Mulek with a part of his army, while he marched with the remainder to meet the Lamanites when they should return from the pursuit of Teancum.

And it came to pass that the Lamanites did pursue Teancum until they came near the city Bountiful, and then they were met by Lehi and a small army, which had been left to protect the city Bountiful.

And now behold, when the chief captains of the Lamanites had beheld Lehi with his army coming against them, they fled in much confusion, lest perhaps they should not obtain the city Mulek before Lehi should overtake them; for they were wearied because of their march, and the men of Lehi were fresh.

Now the Lamanites did not know that Moroni had been in their rear with his army; and all they feared was Lehi and his men.

Now Lehi was not desirous to overtake them till they should meet Moroni and his army.

And it came to pass that before the Lamanites had retreated far they were surrounded by the Nephites, by the men of Moroni on one hand, and the men of Lehi on the other, all of whom were fresh and full of strength; but the Lamanites were wearied because of their long march.

And Moroni commanded his men that they should fall upon them until they had given up their weapons of war.

And it came to pass that Jacob, being their leader, being also a Zoramite, and having an unconquerable spirit, he led the Lamanites forth to battle with exceeding fury against Moroni.

34 Moroni stengte veien for dem, og derfor bestemte Jakob seg for å slå dem ihjel og bane seg vei frem til byen Mulek. Men se, Moroni og hans menn var sterkere, derfor vek de ikke til side for lamanittene.

35 Og det skjedde at de kjempet i voldsomt raseri på begge sider. Og mange ble drept på begge sider, ja, og Moroni ble såret, og Jakob ble drept.

36 Og Lehi angrep lamanittenes baktropp med sine sterke menn og i slikt raseri at lamanittene i baktroppen overleverte sine krigsvåpen. Og resten av dem ble så forvirret at de ikke visste hvor de skulle gå eller angripe.

37 Da Moroni så hvor forvirret de var, sa han til dem: Hvis dere vil komme frem med deres krigsvåpen og overlevere dem, se, da vil vi slutte å utgyte deres blod.

38 Og det skjedde at da lamanittene hadde hørt disse ord, kom deres hærførere frem, alle som ikke var drept, kastet sine krigsvåpen for Moronis føtter og ga også sine menn ordre om at de skulle gjøre det samme.

39 Men se, det var mange som ikke ville, og de som ikke ville overlevere sine sverd, ble tatt og bundet, og deres krigsvåpen ble tatt fra dem, og de ble tvunget til å marsjere med sine brødre til landet Overflod.

40 Og det var flere som var tatt til fange enn de som var drept, ja, flere enn antall drept på begge sider.

Moroni being in their course of march, therefore Jacob was determined to slay them and cut his way through to the city of Mulek. But behold, Moroni and his men were more powerful; therefore they did not give way before the Lamanites.

And it came to pass that they fought on both hands with exceeding fury; and there were many slain on both sides; yea, and Moroni was wounded and Jacob was killed.

And Lehi pressed upon their rear with such fury with his strong men, that the Lamanites in the rear delivered up their weapons of war; and the remainder of them, being much confused, knew not whither to go or to strike.

Now Moroni seeing their confusion, he said unto them: If ye will bring forth your weapons of war and deliver them up, behold we will forbear shedding your blood.

And it came to pass that when the Lamanites had heard these words, their chief captains, all those who were not slain, came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and also commanded their men that they should do the same.

But behold, there were many that would not; and those who would not deliver up their swords were taken and bound, and their weapons of war were taken from them, and they were compelled to march with their brethren forth into the land Bountiful.

And now the number of prisoners who were taken exceeded more than the number of those who had been slain, yea, more than those who had been slain on both sides.

Alma 53

- 1 Og det skjedde at de satte vakter over lamanittene som var tatt til fange, og tvang dem til å gå ut og begrave sine døde, ja, og også de døde nephitter som hadde falt. Og Moroni satte menn til å bevokte dem mens de utførte sitt arbeide.
- 2 Og Moroni dro til byen Mulek sammen med Lehi og tok kommandoen over byen og overga den til Lehi. Se, denne Lehi var en mann som hadde vært sammen med Moroni under de fleste av alle hans slag. Og han var en mann av samme type som Moroni, og de gledet seg over at de begge var i sikkerhet. Ja, de var glad i hverandre og var også avholdt av hele Nephis folk.
- 3 Og det skjedde at etter at lamanittene var ferdige med å begrave sine døde og også nephittenes døde, måtte de marsjere tilbake til landet Overflod, og etter ordre fra Moroni lot Teancum dem begynne å arbeide med å grave en grøft rundt landet, eller byen Overflod.
- 4 Og han lot dem bygge et brystvern av tømmer på grøftens innerste jordvoll, og de kastet jord fra grøften opp mot brystvernet av tømmer. Og slik lot de lamanittene arbeide helt til byen Overflod var omgitt av en sterk forskansning av tømmer og jord, og den var overmåte høy.
- 5 Og denne byen ble alltid en overmåte sterk festning etter dette, hvor de bevoktet de lamanitter som var tatt til fange, ja, til og med innenfor en mur som de hadde latt dem bygge med sine egne hender. Nå var Moroni nødt til å la dem arbeide, for det var lett å bevokte dem mens de arbeidet, og han trengte alle sine styrker når han skulle angripe lamanittene.
- 6 Og det skjedde at Moroni på denne måten hadde seiret over en av lamanittenes største hærstyrker og hadde erobret byen Mulek, som var en av lamanittenes sterkeste forsvarsstillinger i Nephis land, og slik hadde han også bygget en sterk forsvarsstilling for å holde på sine fanger.

Alma 53

And it came to pass that they did set guards over the prisoners of the Lamanites, and did compel them to go forth and bury their dead, yea, and also the dead of the Nephites who were slain; and Moroni placed men over them to guard them while they should perform their labors.

And Moroni went to the city of Mulek with Lehi, and took command of the city and gave it unto Lehi. Now behold, this Lehi was a man who had been with Moroni in the more part of all his battles; and he was a man like unto Moroni, and they rejoiced in each other's safety; yea, they were beloved by each other, and also beloved by all the people of Nephi.

And it came to pass that after the Lamanites had finished burying their dead and also the dead of the Nephites, they were marched back into the land Bountiful; and Teancum, by the orders of Moroni, caused that they should commence laboring in digging a ditch round about the land, or the city, Bountiful.

And he caused that they should build a breastwork of timbers upon the inner bank of the ditch; and they cast up dirt out of the ditch against the breastwork of timbers; and thus they did cause the Lamanites to labor until they had encircled the city of Bountiful round about with a strong wall of timbers and earth, to an exceeding height.

And this city became an exceeding stronghold ever after; and in this city they did guard the prisoners of the Lamanites; yea, even within a wall which they had caused them to build with their own hands. Now Moroni was compelled to cause the Lamanites to labor, because it was easy to guard them while at their labor; and he desired all his forces when he should make an attack upon the Lamanites.

And it came to pass that Moroni had thus gained a victory over one of the greatest of the armies of the Lamanites, and had obtained possession of the city of Mulek, which was one of the strongest holds of the Lamanites in the land of Nephi; and thus he had also built a stronghold to retain his prisoners.

- 7 Og det skjedde at han ikke gjorde flere forsøk på å gå til kamp mot lamanittene dette året, men han lot sine menn gjøre krigsforberedelser, ja, lot dem bygge festningsverker for å beskytte seg mot lamanittene, ja, og også spare sine kvinner og sine barn for sult og lidelse, og skaffe mat til hærstyrkene.
- 8 Og nå skjedde det at lamanittenes hærstyrker i syd ute ved havet i vest hadde fått et overtak på nephittene – under Moronis fravær på grunn av intriger blant nephittene, noe som skapte uenighet blant dem, ja, i den grad at de hadde erobret en rekke av deres byer i denne delen av landet.
- 9 Og derfor, på grunn av innbyrdes misgjerninger, ja, på grunn av innbyrdes uenighet og intriger var de kommet i denne meget farlige situasjon.
- 10 Og se, jeg har noe å si om Ammons folk som til å begynne med var lamanitter, men av Ammon og hans brødre, eller rettere sagt ved Guds ord og kraft, hadde de blitt omvendt til Herren. Og de var blitt ført ned til Zarahemlas land og hadde alltid siden blitt beskyttet av nephittene.
- 11 Og på grunn av den ed de hadde avlagt, hadde de vært forhindret fra å gripe til våpen mot sine brødre, for de hadde avlagt en ed på at de aldri mer ville utgyte blod. Og ifølge sin ed var de villige til å dø, ja, de hadde latt seg falle i sine brødres hender om det ikke hadde vært for den medlidenhet og overmåte store kjærlighet som Ammon og hans brødre hadde følt for dem.
- 12 Og av denne grunn ble de ført ned til Zarahemlas land, og de hadde alltid siden blitt beskyttet av nephittene.
- 13 Men det skjedde at da de forsto faren og alle de lidelser og trengsler som nephittene gjennomgikk for deres skyld, ble de fylt av medlidenhet og ønsket å gripe til våpen for å forsvare sitt land.

And it came to pass that he did no more attempt a battle with the Lamanites in that year, but he did employ his men in preparing for war, yea, and in making fortifications to guard against the Lamanites, yea, and also delivering their women and their children from famine and affliction, and providing food for their armies.

And now it came to pass that the armies of the Lamanites, on the west sea, south, while in the absence of Moroni on account of some intrigue amongst the Nephites, which caused dissensions amongst them, had gained some ground over the Nephites, yea, insomuch that they had obtained possession of a number of their cities in that part of the land.

And thus because of iniquity amongst themselves, yea, because of dissensions and intrigue amongst themselves they were placed in the most dangerous circumstances.

And now behold, I have somewhat to say concerning the people of Ammon, who, in the beginning, were Lamanites; but by Ammon and his brethren, or rather by the power and word of God, they had been converted unto the Lord; and they had been brought down into the land of Zarahemla, and had ever since been protected by the Nephites.

And because of their oath they had been kept from taking up arms against their brethren; for they had taken an oath that they never would shed blood more; and according to their oath they would have perished; yea, they would have suffered themselves to have fallen into the hands of their brethren, had it not been for the pity and the exceeding love which Ammon and his brethren had had for them.

And for this cause they were brought down into the land of Zarahemla; and they ever had been protected by the Nephites.

But it came to pass that when they saw the danger, and the many afflictions and tribulations which the Nephites bore for them, they were moved with compassion and were desirous to take up arms in the defence of their country.

14 Men se, da de skulle til å ta opp sine krigsvåpen, ble de sterkt påvirket og overtalt av Helaman og hans brødre, for de var nær ved å bryte eden som de hadde avlagt.

15 Og Helaman var redd for at deres sjel skulle gå for-
tapt hvis de gjorde det, derfor ble alle som hadde sluttet denne pakten, tvunget til å se sine brødre lide på denne måten i den farlige situasjon de nå befant seg i.

16 Men se, det skjedde at de hadde mange sønner som ikke hadde sluttet noen pakt om at de ikke ville gripe til våpen for å forsvare seg mot sine fiender. Derfor samlet de seg nå – alle som var istand til å føre våpen – og de kalte seg nephitter.

17 Og de sluttet en pakt om å kjempe for nephittenes frihet, ja, om å forsvare landet selv om de måtte bøte med livet. Ja, de sluttet en pakt om at de aldri ville gi avkall på sin frihet, men at de ville kjempe i enhver situasjon for å beskytte nephittene og seg selv mot treldom.

18 Og se, det var to tusen av disse unge menn som sluttet denne pakten og tok opp sine krigsvåpen for å forsvare sitt land.

19 Og se, likesom de hittil aldri hadde ligget nephittene til byrde, ble de nå også til stor hjelp, for de tok sine krigsvåpen, og de ville at Helaman skulle være deres leder.

20 Og de var alle unge menn, og de var overmåte tapre og modige og også fulle av styrke og virkelyst. Men se, dette var ikke alt, for de var menn som alltid var pålitelige i hva som helst de ble betrodd.

21 Ja, de var sannferdige og sindige menn, for de hadde blitt opplært til å holde Guds bud og vandre rettskaffent for ham.

22 Og nå skjedde det at Helaman marsjerte i spissen for sine to tusen unge soldater til forsterkning for folket ved landets grense i syd ute ved havet i vest.

23 Og slik endte det åtte og tyvende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

But behold, as they were about to take their weapons of war, they were overpowered by the persuasions of Helaman and his brethren, for they were about to break the oath which they had made.

And Helaman feared lest by so doing they should lose their souls; therefore all those who had entered into this covenant were compelled to behold their brethren wade through their afflictions, in their dangerous circumstances at this time.

But behold, it came to pass they had many sons, who had not entered into a covenant that they would not take their weapons of war to defend themselves against their enemies; therefore they did assemble themselves together at this time, as many as were able to take up arms, and they called themselves Nephites.

And they entered into a covenant to fight for the liberty of the Nephites, yea, to protect the land unto the laying down of their lives; yea, even they covenanted that they never would give up their liberty, but they would fight in all cases to protect the Nephites and themselves from bondage.

Now behold, there were two thousand of those young men, who entered into this covenant and took their weapons of war to defend their country.

And now behold, as they never had hitherto been a disadvantage to the Nephites, they became now at this period of time also a great support; for they took their weapons of war, and they would that Helaman should be their leader.

And they were all young men, and they were exceedingly valiant for courage, and also for strength and activity; but behold, this was not all—they were men who were true at all times in whatsoever thing they were entrusted.

Yea, they were men of truth and soberness, for they had been taught to keep the commandments of God and to walk uprightly before him.

And now it came to pass that Helaman did march at the head of his two thousand stripling soldiers, to the support of the people in the borders of the land on the south by the west sea.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Alma 54

- 1 Og nå skjedde det i begynnelsen av dommernes ni og tyvende år at Ammoron sendte bud til Moroni med ønske om utveksling av fanger.
- 2 Og det skjedde at Moroni frydet seg svært meget over denne anmodningen, for han ønsket at de fødemidler som gikk til de lamanitter som var tatt til fange, skulle komme hans eget folk til gode, og han ønsket også å forsterke sin hærstyrke med sine egne folk.
- 3 Nå hadde lamanittene tatt mange kvinner og barn til fange, og det fantes hverken kvinner eller barn blant alle Moronis fanger, eller de fanger som Moroni hadde tatt. Derfor bestemte Moroni seg for å bruke list for å få tilbake så mange som mulig av de nephitter lamanittene hadde tatt til fange.
- 4 Derfor skrev han et brev og sendte det med Ammorons tjener, den samme som hadde hatt med seg et brev til Moroni. Og dette er de ord han skrev til Ammoron:
- 5 Se, Ammoron, jeg skriver noe til deg om denne krigen som du har ført mot mitt folk, eller rettere sagt, som din bror har ført mot dem, og som du fremdeles er fast bestemt på å fortsette etter hans død.
- 6 Se, jeg vil fortelle deg noe om Guds rettferdighet og hans allmektige vredes sverd, som henger over deg hvis du ikke omvender deg og trekker dine styrker tilbake til dine egne landområder eller det land som er i din besittelse, som er Nephis land.
- 7 Ja, jeg vil fortelle deg disse ting hvis du er istand til å lytte til dem. Ja, jeg vil fortelle deg om det fryktelige helvete som venter på å ta imot slike mordere som du og din bror har vært, hvis du ikke omvender deg og avstår fra dine morderiske hensikter og tar dine hærstyrker med deg tilbake til ditt eget land.
- 8 Men da du allerede har forkastet disse ting én gang og har kjempet mot Herrens folk, må jeg forvente at du vil gjøre det igjen.

Alma 54

And now it came to pass in the commencement of the twenty and ninth year of the judges, that Ammoron sent unto Moroni desiring that he would exchange prisoners.

And it came to pass that Moroni felt to rejoice exceedingly at this request, for he desired the provisions which were imparted for the support of the Lamanite prisoners for the support of his own people; and he also desired his own people for the strengthening of his army.

Now the Lamanites had taken many women and children, and there was not a woman nor a child among all the prisoners of Moroni, or the prisoners whom Moroni had taken; therefore Moroni resolved upon a stratagem to obtain as many prisoners of the Nephites from the Lamanites as it were possible.

Therefore he wrote an epistle, and sent it by the servant of Ammoron, the same who had brought an epistle to Moroni. Now these are the words which he wrote unto Ammoron, saying:

Behold, Ammoron, I have written unto you somewhat concerning this war which ye have waged against my people, or rather which thy brother hath waged against them, and which ye are still determined to carry on after his death.

Behold, I would tell you somewhat concerning the justice of God, and the sword of his almighty wrath, which doth hang over you except ye repent and withdraw your armies into your own lands, or the land of your possessions, which is the land of Nephi.

Yea, I would tell you these things if ye were capable of hearkening unto them; yea, I would tell you concerning that awful hell that awaits to receive such murderers as thou and thy brother have been, except ye repent and withdraw your murderous purposes, and return with your armies to your own lands.

But as ye have once rejected these things, and have fought against the people of the Lord, even so I may expect you will do it again.

- 9 Og se, vi er beredt til å ta imot dere, ja, og hvis dere ikke avstår fra deres hensikter, se, da vil dere nedkalle vrede over dere fra den Gud som dere har forkastet, så dere blir fullstendig utryddet.
- 10 Men så sant Herren lever, skal vår hær angripe dere hvis dere ikke trekker dere tilbake, og dere skal snart bli hjem søkt av død, for vi vil ta tilbake våre byer og våre landområder, ja, og vi vil forsvare vår religion og vår Guds sak.
- 11 Men se, jeg vil anta at det er nytteløst for meg å snakke til deg om disse ting, da jeg antar at du er et barn som hører helvete til. Derfor vil jeg avslutte mitt brev med å fortelle deg at jeg ikke vil utveksle fanger på andre betingelser enn at du overleverer én mann og hans hustru og hans barn mot én fange. Hvis du vil gjøre det, vil jeg bytte.
- 12 Og se, hvis du ikke gjør dette, vil jeg angripe dere med mine hærstyrker, ja, jeg vil også gi våpen til mine kvinner og mine barn, og jeg vil gå mot dere, og jeg vil forfølge dere inn i deres eget land, som er vårt første arveland, ja, og det skal bli blod for blod, ja, liv for liv, og jeg vil kjempe mot dere helt til dere er utryddet fra jordens overflate.
- 13 Se, jeg er mektig vred, og det er også mitt folk. Dere har forsøkt å myrde oss, og vi har bare forsøkt å forsvare oss. Men se, hvis dere fortsatt forsøker å drepe oss, vil vi forsøke å drepe dere, ja, og vi vil forsøke å ta tilbake vårt land, vårt første arveland.
- 14 Nå avslutter jeg mitt brev. Jeg er Moroni, jeg er leder for nephittenes folk.
- 15 Nå skjedde det at da Ammoron mottok dette brevet, ble han sint og skrev nok et brev til Moroni, og dette er de ord han skrev:
- 16 Jeg er Ammoron, lamanittenes konge. Jeg er bror av Amalickiah som dere har myrdet. Se, jeg vil utgyte deres blod for å hevne ham, ja, og jeg vil angripe dere med mine hærstyrker, for jeg lar meg ikke skremme av dine trusler.
- 17 For se, deres fedre begikk urett mot sine brødre, så de fratok dem den rett de hadde til å regjere, noe som rettmessig tilkom dem.

And now behold, we are prepared to receive you; yea, and except you withdraw your purposes, behold, ye will pull down the wrath of that God whom you have rejected upon you, even to your utter destruction.

But, as the Lord liveth, our armies shall come upon you except ye withdraw, and ye shall soon be visited with death, for we will retain our cities and our lands; yea, and we will maintain our religion and the cause of our God.

But behold, it supposeth me that I talk to you concerning these things in vain; or it supposeth me that thou art a child of hell; therefore I will close my epistle by telling you that I will not exchange prisoners, save it be on conditions that ye will deliver up a man and his wife and his children, for one prisoner; if this be the case that ye will do it, I will exchange.

And behold, if ye do not this, I will come against you with my armies; yea, even I will arm my women and my children, and I will come against you, and I will follow you even into your own land, which is the land of our first inheritance; yea, and it shall be blood for blood, yea, life for life; and I will give you battle even until you are destroyed from off the face of the earth.

Behold, I am in my anger, and also my people; ye have sought to murder us, and we have only sought to defend ourselves. But behold, if ye seek to destroy us more we will seek to destroy you; yea, and we will seek our land, the land of our first inheritance.

Now I close my epistle. I am Moroni; I am a leader of the people of the Nephites.

Now it came to pass that Ammoron, when he had received this epistle, was angry; and he wrote another epistle unto Moroni, and these are the words which he wrote, saying:

I am Ammoron, the king of the Lamanites; I am the brother of Amalickiah whom ye have murdered. Behold, I will avenge his blood upon you, yea, and I will come upon you with my armies for I fear not your threatenings.

For behold, your fathers did wrong their brethren, insomuch that they did rob them of their right to the government when it rightly belonged unto them.

18 Og se, hvis dere legger ned deres våpen, underkaster dere og går med på å bli styrt av dem som har den lovlige rett til å regjere, vil jeg sørge for at mitt folk legger ned sine våpen og ikke går i krig mer.

19 Se, du har fremsatt mange trusler mot meg og mitt folk, men se, vi lar oss ikke skremme av dine trusler.

20 Likevel går jeg med glede med på å utveksle fanger slik du anmoder om, så jeg kan beholde min mat til mine krigsmenn. Og vi skal føre en krig som skal vare evig, enten helt til nephittene underkaster seg vår autoritet eller til de blir fullstendig utryddet.

21 Og med hensyn til den Gud som du sier vi har forkastet, se, vi kjenner ikke et slikt vesen, og det gjør ikke dere heller. Men om så er at det finnes et slikt vesen, vet vi ikke annet enn at han har skapt oss like så vel som dere.

22 Og hvis det finnes en djevel og et helvete, vil han ikke da sende dere dit for å bo der sammen med min bror som dere har myrdet og som du har antydnet har gått til et slikt sted? Men se, disse ting har ingen betydning.

23 Jeg er Ammoron og en etterkommer av Zoram, som deres fedre presset og førte ut av Jerusalem.

24 Og se, jeg er en tapper lamanitt. Se, denne krigen er ført for å hevne den urett som ble begått mot dem, og for å få tilbake og beholde den rett de har til å regjere, og jeg avslutter mitt brev til Moroni.

And now behold, if ye will lay down your arms, and subject yourselves to be governed by those to whom the government doth rightly belong, then will I cause that my people shall lay down their weapons and shall be at war no more.

Behold, ye have breathed out many threatenings against me and my people; but behold, we fear not your threatenings.

Nevertheless, I will grant to exchange prisoners according to your request, gladly, that I may preserve my food for my men of war; and we will wage a war which shall be eternal, either to the subjecting the Nephites to our authority or to their eternal extinction.

And as concerning that God whom ye say we have rejected, behold, we know not such a being; neither do ye; but if it so be that there is such a being, we know not but that he hath made us as well as you.

And if it so be that there is a devil and a hell, behold will he not send you there to dwell with my brother whom ye have murdered, whom ye have hinted that he hath gone to such a place? But behold these things matter not.

I am Ammoron, and a descendant of Zoram, whom your fathers pressed and brought out of Jerusalem.

And behold now, I am a bold Lamanite; behold, this war hath been waged to avenge their wrongs, and to maintain and to obtain their rights to the government; and I close my epistle to Moroni.

Alma 55

- 1 Nå skjedde det at da Moroni hadde mottatt dette brevet, ble han enda sintere, for han visste at Ammoron hadde en fullkommen kunnskap om sitt bedrageri. Ja, han visste at Ammoron visste at det ikke var en rettfærdig sak som hadde fått ham til å føre krig mot Nephis folk.
- 2 Og han sa: Se, jeg vil ikke utveksle fanger med Ammoron hvis han ikke avstår fra sine hensikter, slik jeg har skrevet i mitt brev. For jeg vil ikke la ham få mer makt enn han allerede har.
- 3 Se, jeg vet hvor lamanittene holder vakt over mitt folk som de har tatt til fange, og ettersom Ammoron ikke vil imøtekomme anmodningen i mitt brev, se, da vil jeg gjøre med ham som jeg skrev, ja, jeg vil sende død blant dem inntil de bønnfaller oss om fred.
- 4 Og nå skjedde det at da Moroni hadde sagt disse ord, foretok han en undersøkelse blant sine menn for å se om han kanskje blant dem kunne finne en mann som var en etterkommer av Laman.
- 5 Og det skjedde at de fant en hvis navn var Laman, og han var en av tjenerne til den kongen som ble myrdet av Amalickiah.
- 6 Nå lot Moroni Laman og noen få av sine menn gå til dem som holdt vakt over nephittene.
- 7 Nå var nephittene under bevoktning i byen Gid, derfor valgte Moroni Laman og lot en liten gruppe menn dra sammen med ham.
- 8 Og da aftenen falt på, gikk Laman til dem som holdt vakt over nephittene. Og se, de så ham komme, og de ropte til ham, men han sa til dem: Frykt ikke, for jeg er en lamanitt. Se, vi har rømt fra nephittene, og de sover. Og se, vi har tatt litt av deres vin, og den har vi med oss.
- 9 Da lamanittene hørte disse ord, mottok de ham med glede, og de sa til ham: Gi oss av din vin så vi kan drikke. Vi er glad for at du har tatt med deg vin, for vi er slitne.

Alma 55

Now it came to pass that when Moroni had received this epistle he was more angry, because he knew that Ammoron had a perfect knowledge of his fraud; yea, he knew that Ammoron knew that it was not a just cause that had caused him to wage a war against the people of Nephi.

And he said: Behold, I will not exchange prisoners with Ammoron save he will withdraw his purpose, as I have stated in my epistle; for I will not grant unto him that he shall have any more power than what he hath got.

Behold, I know the place where the Lamanites do guard my people whom they have taken prisoners; and as Ammoron would not grant unto me mine epistle, behold, I will give unto him according to my words; yea, I will seek death among them until they shall sue for peace.

And now it came to pass that when Moroni had said these words, he caused that a search should be made among his men, that perhaps he might find a man who was a descendant of Laman among them.

And it came to pass that they found one, whose name was Laman; and he was one of the servants of the king who was murdered by Amalickiah.

Now Moroni caused that Laman and a small number of his men should go forth unto the guards who were over the Nephites.

Now the Nephites were guarded in the city of Gid; therefore Moroni appointed Laman and caused that a small number of men should go with him.

And when it was evening Laman went to the guards who were over the Nephites, and behold, they saw him coming and they hailed him; but he saith unto them: Fear not; behold, I am a Lamanite. Behold, we have escaped from the Nephites, and they sleep; and behold we have taken of their wine and brought with us.

Now when the Lamanites heard these words they received him with joy; and they said unto him: Give us of your wine, that we may drink; we are glad that ye have thus taken wine with you for we are weary.

10 Men Laman sa til dem: La oss gjemme vinen til vi går til kamp mot nephittene. Men denne uttalelsen ga dem bare enda større lyst til å drikke av vinen.

11 For de sa: Vi er slitne. La oss derfor drikke av vinen, og snart skal vi få vår rasjon av vin som vil styrke oss til å gå mot nephittene.

12 Og Laman sa til dem: Dere kan gjøre som dere ønsker.

13 Og det skjedde at de drakk rikelig av vinen, og de likte den, derfor drakk de enda mer. Og den var sterk, for den var laget sterk.

14 Og det skjedde at de drakk og ble lystige, og snart var de alle drukne.

15 Og da Laman og hans menn så at de alle var drukne og lå i dyp søvn, vendte de tilbake til Moroni og fortalte ham alle de ting som var hendt.

16 Og nå var det dette Moroni hadde planlagt. Og Moroni hadde forberedt sine menn med krigsvåpen, og han dro til byen Gid mens lamanittene lå i dyp søvn og var drukne, og kastet krigsvåpen inn til fangene så de alle ble bevæpnet.

17 Ja, selv deres kvinner og alle deres barn som var istand til å bruke et krigsvåpen, var bevæpnet etter at Moroni hadde gitt våpen til alle disse fangene, og alle disse ting ble gjort i den dypeste stillhet.

18 Men hadde de vekket lamanittene, kunne nephittene ha drept dem, for se, de var drukne.

19 Men se, dette var ikke Moronis ønske. Han fant ikke behag i mord og blodsutgytelse, men han fant behag i å redde sitt folk fra ødeleggelse. Og fordi han ikke ville handle urettferdig, ville han ikke overfalle lamanittene og drepe dem mens de var drukne.

20 Men han hadde oppnådd det han ønsket, for han hadde gitt våpen til nephittene som var tatt til fange og som befant seg innenfor byens murer, og hadde gitt dem makt til å ta de deler av byen i besittelse som var innenfor murene.

But Laman said unto them: Let us keep of our wine till we go against the Nephites to battle. But this saying only made them more desirous to drink of the wine;

For, said they: We are weary, therefore let us take of the wine, and by and by we shall receive wine for our rations, which will strengthen us to go against the Nephites.

And Laman said unto them: You may do according to your desires.

And it came to pass that they did take of the wine freely; and it was pleasant to their taste, therefore they took of it more freely; and it was strong, having been prepared in its strength.

And it came to pass they did drink and were merry, and by and by they were all drunken.

And now when Laman and his men saw that they were all drunken, and were in a deep sleep, they returned to Moroni and told him all the things that had happened.

And now this was according to the design of Moroni. And Moroni had prepared his men with weapons of war; and he went to the city Gid, while the Lamanites were in a deep sleep and drunken, and cast in weapons of war unto the prisoners, insomuch that they were all armed;

Yea, even to their women, and all those of their children, as many as were able to use a weapon of war, when Moroni had armed all those prisoners; and all those things were done in a profound silence.

But had they awakened the Lamanites, behold they were drunken and the Nephites could have slain them.

But behold, this was not the desire of Moroni; he did not delight in murder or bloodshed, but he delighted in the saving of his people from destruction; and for this cause he might not bring upon him injustice, he would not fall upon the Lamanites and destroy them in their drunkenness.

But he had obtained his desires; for he had armed those prisoners of the Nephites who were within the wall of the city, and had given them power to gain possession of those parts which were within the walls.

21 Og deretter lot han de menn som var med ham, trekke seg litt tilbake fra dem og omringe lamanittenes styrker.

22 Se, dette ble gjort om natten, så da lamanittene våknet om morgenen, oppdaget de at de var omringet av nephittene utenfor, og at deres fanger innenfor var bevæpnet.

23 Og derfor forsto de at nephittene hadde makt over dem, og under disse omstendigheter fant de det ikke tilrådelig å kjempe mot nephittene. Derfor forlangte deres hærførere at deres våpen skulle innleveres, og de kom frem med dem og kastet dem for nephittenes føtter og bønnfald dem om å vise barmhjertighet.

24 Nå var det dette Moroni ønsket. Han tok dem til fange og tok byen i besittelse og sørget for at alle nephitter som var tatt til fange, ble satt fri. Og de sluttet seg til Moronis hærstyrke og ble en stor forsterkning for hans hærstyrke.

25 Og det skjedde at han lot lamanittene som han hadde tatt til fange, begynne å arbeide med å forsterke festningsverkene som omga byen Gid.

26 Og det skjedde at da han hadde befestet byen Gid slik han ønsket, førte han sine fanger til byen Overflod, og han forsvarte også denne byen med en overmåte slagkraftig hærstyrke.

27 Og det skjedde at de, til tross for lamanittenes intriger, beholdt og beskyttet alle fangene som de hadde tatt, og de beholdt også de områder og fordeler de hadde vunnet tilbake.

28 Og det skjedde at nephittene igjen begynte å seire og vinne tilbake sine rettigheter og sine privilegier.

29 Flere ganger forsøkte lamanittene å omringe dem om natten, men under disse forsøk mistet de mange som ble tatt til fange.

30 Og de forsøkte flere ganger å gi nephittene av sin vin for å drepe dem med gift eller ved å gjøre dem drukne.

And then he caused the men who were with him to withdraw a pace from them, and surround the armies of the Lamanites.

Now behold this was done in the night-time, so that when the Lamanites awoke in the morning they beheld that they were surrounded by the Nephites without, and that their prisoners were armed within.

And thus they saw that the Nephites had power over them; and in these circumstances they found that it was not expedient that they should fight with the Nephites; therefore their chief captains demanded their weapons of war, and they brought them forth and cast them at the feet of the Nephites, pleading for mercy.

Now behold, this was the desire of Moroni. He took them prisoners of war, and took possession of the city, and caused that all the prisoners should be liberated, who were Nephites; and they did join the army of Moroni, and were a great strength to his army.

And it came to pass that he did cause the Lamanites, whom he had taken prisoners, that they should commence a labor in strengthening the fortifications round about the city Gid.

And it came to pass that when he had fortified the city Gid, according to his desires, he caused that his prisoners should be taken to the city Bountiful; and he also guarded that city with an exceedingly strong force.

And it came to pass that they did, notwithstanding all the intrigues of the Lamanites, keep and protect all the prisoners whom they had taken, and also maintain all the ground and the advantage which they had retaken.

And it came to pass that the Nephites began again to be victorious, and to reclaim their rights and their privileges.

Many times did the Lamanites attempt to encircle them about by night, but in these attempts they did lose many prisoners.

And many times did they attempt to administer of their wine to the Nephites, that they might destroy them with poison or with drunkenness.

31 Men se, nephittene var ikke sene til å huske Herren sin Gud i denne tid med så mye lidelse. De kunne ikke fanges i deres snarer, ja, og de ville ikke drikke av deres vin uten først å ha gitt den til noen av lamanittene som var tatt til fange.

32 Og på denne måten var de forsiktige så det ikke ble delt ut gift blant dem, for hvis deres vin forgiftet en lamanitt, ville den også forgifte en nephitt, og slik testet de alle deres rusdrikker.

33 Nå skjedde det at det ble nødvendig for Moroni å gjøre forberedelser for å angripe byen Morianton, for se, lamanittene hadde ved sitt arbeide befestet byen Morianton så den var blitt en overmåte sterk festning.

34 Og de førte stadig nye styrker inn i denne byen og også nye forsyninger av fødemidler.

35 Og slik endte det ni og tyvende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

But behold, the Nephites were not slow to remember the Lord their God in this their time of affliction. They could not be taken in their snares; yea, they would not partake of their wine, save they had first given to some of the Lamanite prisoners.

And they were thus cautious that no poison should be administered among them; for if their wine would poison a Lamanite it would also poison a Nephite; and thus they did try all their liquors.

And now it came to pass that it was expedient for Moroni to make preparations to attack the city Morianton; for behold, the Lamanites had, by their labors, fortified the city Morianton until it had become an exceeding stronghold.

And they were continually bringing new forces into that city, and also new supplies of provisions.

And thus ended the twenty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Alma 56

- 1 Og nå skjedde det i begynnelsen av det tredevte år av dommernes regjeringstid, på den annen dag i den første måned, at Moroni mottok et brev fra Helaman hvor han fortalte hva som hadde skjedd med folket i denne del av landet.
- 2 Og dette er de ord som han skrev: Min kjære, elskede bror Moroni, en bror i Herren såvel som i krigens trengsler, se, min elskede bror, jeg har noe å fortelle deg om vår krigføring i denne delen av landet.
- 3 Se, to tusen sønner av de menn som Ammon førte ut av Nephis land – du har jo visst at de er etterkommere av Laman som var vår far Lehis eldste sønn.
- 4 Nå behøver ikke jeg fortelle deg om deres tradisjoner eller deres vantro, for du kjenner til alle disse ting.
- 5 Derfor er det tilstrekkelig for meg at jeg forteller deg at to tusen av disse unge menn har grepet til våpen og har ønsket at jeg skulle være deres leder, og vi har kommet for å forsvare vårt land.
- 6 Og du kjenner også til den pakten deres fedre sluttet om at de ikke ville gripe til våpen mot sine brødre for å utgyte blod.
- 7 Men i det seks og tyvende år da de så hvordan vi ble plaget og led for deres skyld, var de nær ved å bryte pakten som de hadde sluttet, og gripe til våpen for å forsvare oss.
- 8 Men jeg ville ikke la dem bryte pakten de hadde sluttet, for jeg antok at Gud ville styrke oss så vi skulle slippe å lide mer hvis de holdt den eden de hadde avlagt.
- 9 Men se, det er én ting som vi kan glede oss meget over, for se, i det seks og tyvende år marsjerte jeg, Helaman, i spissen for disse to tusen unge menn til byen Judea for å hjelpe Antipus, som du hadde utpekt til folkets leder i den delen av landet.

Alma 56

And now it came to pass in the commencement of the thirtieth year of the reign of the judges, on the second day in the first month, Moroni received an epistle from Helaman, stating the affairs of the people in that quarter of the land.

And these are the words which he wrote, saying: My dearly beloved brother, Moroni, as well in the Lord as in the tribulations of our warfare; behold, my beloved brother, I have somewhat to tell you concerning our warfare in this part of the land.

Behold, two thousand of the sons of those men whom Ammon brought down out of the land of Nephi—now ye have known that these were descendants of Laman, who was the eldest son of our father Lehi;

Now I need not rehearse unto you concerning their traditions or their unbelief, for thou knowest concerning all these things—

Therefore it sufficeth me that I tell you that two thousand of these young men have taken their weapons of war, and would that I should be their leader; and we have come forth to defend our country.

And now ye also know concerning the covenant which their fathers made, that they would not take up their weapons of war against their brethren to shed blood.

But in the twenty and sixth year, when they saw our afflictions and our tribulations for them, they were about to break the covenant which they had made and take up their weapons of war in our defence.

But I would not suffer them that they should break this covenant which they had made, supposing that God would strengthen us, insomuch that we should not suffer more because of the fulfilling the oath which they had taken.

But behold, here is one thing in which we may have great joy. For behold, in the twenty and sixth year, I, Helaman, did march at the head of these two thousand young men to the city of Judea, to assist Antipus, whom ye had appointed a leader over the people of that part of the land.

10 Og jeg innlemmet mine to tusen sønner (for de er verdige til å bli kalt sønner) i Antipus' hærstyrke, en forsterkning Antipus var overmåte glad for, for se, hans hærstyrke var blitt redusert av lamanittene fordi deres styrker hadde slått ihjel et stort antall av våre menn, noe vi har grunn til å sørge over.

11 Likevel kan vi trøste oss med at de døde for sitt lands og sin Guds sak, ja, og de er lykkelige.

12 Og lamanittene hadde også tatt mange fanger, som alle var hærførere, for ingen andre lot de leve. Og vi antar at de nå er i Nephis land, hvis de ikke er drept.

13 Og dette er de byer lamanittene har inntatt ved å utgyte så mange av våre tapre menns blod:

14 Landet Manti, eller byen Manti, og byen Zeezrom og byen Cumeni og byen Antiparah.

15 Og dette er de byer som de var i besittelse av da jeg kom til byen Judea, og jeg fant Antipus og hans menn som slet av all makt for å befeste byen.

16 Og de var avkrefte både på legeme og sjel, for de hadde kjempet tappert om dagen og slitt om natten for å bevokte sine byer, og derfor hadde de hatt store lidelser av alle slag.

17 Og nå hadde de satt seg fore at de enten ville seire på dette sted eller dø, derfor forstår du sikkert at denne lille styrken som jeg hadde med meg, ja, disse mine sønner, ga dem stort håp og mye glede.

18 Og nå skjedde det at da lamanittene forsto at Antipus hadde fått forsterkninger til sin hærstyrke, ble de etter ordre fra Ammoron tvunget til ikke å gå mot byen Judea, eller angripe oss.

19 Og slik ble vi begunstiget av Herren, for hvis de hadde angrepet oss mens vi var så svake, ville de kanskje ha drept vår lille hærstyrke, men på denne måten ble vi spart.

And I did join my two thousand sons, (for they are worthy to be called sons) to the army of Antipus, in which strength Antipus did rejoice exceedingly; for behold, his army had been reduced by the Lamanites because their forces had slain a vast number of our men, for which cause we have to mourn.

Nevertheless, we may console ourselves in this point, that they have died in the cause of their country and of their God, yea, and they are happy.

And the Lamanites had also retained many prisoners, all of whom are chief captains, for none other have they spared alive. And we suppose that they are now at this time in the land of Nephis; it is so if they are not slain.

And now these are the cities of which the Lamanites have obtained possession by the shedding of the blood of so many of our valiant men:

The land of Manti, or the city of Manti, and the city of Zeezrom, and the city of Cumeni, and the city of Antiparah.

And these are the cities which they possessed when I arrived at the city of Judea; and I found Antipus and his men toiling with their might to fortify the city.

Yea, and they were depressed in body as well as in spirit, for they had fought valiantly by day and toiled by night to maintain their cities; and thus they had suffered great afflictions of every kind.

And now they were determined to conquer in this place or die; therefore you may well suppose that this little force which I brought with me, yea, those sons of mine, gave them great hopes and much joy.

And now it came to pass that when the Lamanites saw that Antipus had received a greater strength to his army, they were compelled by the orders of Ammoron to not come against the city of Judea, or against us, to battle.

And thus were we favored of the Lord; for had they come upon us in this our weakness they might have perhaps destroyed our little army; but thus were we preserved.

20 De ble befalt av Ammoron å forsvare de byene som de hadde tatt, og slik endte det seks og tyvende år. Og i begynnelsen av det syv og tyvende år hadde vi forberedt vår by og oss selv til forsvar.

21 Nå ønsket vi at lamanittene skulle angripe oss, for vi ønsket ikke å gå til angrep mot dem i deres sterke forsvarsstillinger.

22 Og det skjedde at vi hadde spioner i området for å holde øye med lamanittenes bevegelser, så de ikke skulle komme seg forbi oss om natten eller om dagen for å angripe våre andre byer som lå mot nord.

23 For vi visste at i disse byene var de ikke sterke nok til å kjempe mot dem. Derfor ønsket vi, hvis de kom seg forbi oss, å overfalle deres baktropp og således stanse dem bakfra samtidig som de ble angrepet forfra. Vi antok at vi kunne overmanne dem, men se, dette vårt ønske ble ikke oppfylt.

24 De våget ikke å gå forbi oss hverken med hele hærstyrken eller med en del av den av frykt for ikke å være sterke nok og bli slått.

25 Heller ikke våget de å marsjere ned mot byen Zarahemla, heller ikke våget de å krysse elven Sidons utspring og gå over til byen Nephihah.

26 Og derfor, med sine hærstyrker var de fast bestemt på å forsvare de byene som de hadde tatt.

27 Og nå skjedde det i den andre måned i dette år at det ble bragt oss mange fødemidler fra disse mine to tusen sønners fedre.

28 Og to tusen menn ble også sendt oss fra Zarahemlas land. Og derfor var vi beredt med ti tusen mann og med fødemidler til dem og også til deres hustruer og deres barn.

29 Og lamanittene, som så at våre styrker tiltok for hver dag som gikk, og at fødemidler ankom til vårt underhold, begynte å bli redde og gjorde utfall mot oss for om mulig å sette en stopper for at vi mottok fødemidler og forsterkninger.

They were commanded by Ammoron to maintain those cities which they had taken. And thus ended the twenty and sixth year. And in the commencement of the twenty and seventh year we had prepared our city and ourselves for defence.

Now we were desirous that the Lamanites should come upon us; for we were not desirous to make an attack upon them in their strongholds.

And it came to pass that we kept spies out round about, to watch the movements of the Lamanites, that they might not pass us by night nor by day to make an attack upon our other cities which were on the northward.

For we knew in those cities they were not sufficiently strong to meet them; therefore we were desirous, if they should pass by us, to fall upon them in their rear, and thus bring them up in the rear at the same time they were met in the front. We supposed that we could overpower them; but behold, we were disappointed in this our desire.

They durst not pass by us with their whole army, neither durst they with a part, lest they should not be sufficiently strong and they should fall.

Neither durst they march down against the city of Zarahemla; neither durst they cross the head of Sidon, over to the city of Nephihah.

And thus, with their forces, they were determined to maintain those cities which they had taken.

And now it came to pass in the second month of this year, there was brought unto us many provisions from the fathers of those my two thousand sons.

And also there were sent two thousand men unto us from the land of Zarahemla. And thus we were prepared with ten thousand men, and provisions for them, and also for their wives and their children.

And the Lamanites, thus seeing our forces increase daily, and provisions arrive for our support, they began to be fearful, and began to sally forth, if it were possible to put an end to our receiving provisions and strength.

30 Da vi nå forsto at lamanittene begynte å bli urolige over dette, ønsket vi å bruke list. Derfor ga Antipus ordre om at jeg skulle marsjere til en by like i nærheten med mine unge sønner og late som vi ville overføre fødemidler til en by like i nærheten.

31 Og vi skulle marsjere like forbi byen Antiparah og late som vi skulle til en by lenger borte, ute ved havet.

32 Og det skjedde at vi marsjerte avgårde og lot som vi skulle til denne byen med våre fødemidler.

33 Og det skjedde at Antipus dro ut med en del av sin hærstyrke og lot resten være igjen for å bevokte byen. Men han dro ikke ut før jeg hadde dratt avgårde med min lille hærstyrke og var kommet nesten til byen Antiparah.

34 Og i byen Antiparah var lamanittenes sterkeste hæravdeling forlagt, ja, den mest tallrike.

35 Og det skjedde at da de var blitt underrettet av sine spioner, kom de ut med sin hærstyrke og marsjerte mot oss.

36 Og det skjedde at vi flyktet foran dem nordover. Og slik førte vi lamanittenes mektigste hærstyrke på villspor.

37 Ja, de forfulgte oss et godt stykke, og da de oppdaget at Antipus' hærstyrke forfulgte dem av all makt, vendte de seg hverken til høyre eller til venstre, men fortsatte rett frem etter oss, og vi antar at de hadde til hensikt å slå oss ihjel før de ble innhentet av Antipus, og dette så de ikke kunne bli omringet av våre folk.

38 Og da Antipus forsto hvilken fare vi befant oss i, rykket han frem med sin hærstyrke i større tempo. Men se, det var natt, derfor innhentet de oss ikke, og Antipus innhentet dem heller ikke. Derfor slo vi leir for natten.

39 Og det skjedde at lamanittene opptok forfølgelsen før det grydde av dag. Nå var vi ikke sterke nok til å kjempe mot dem, og jeg ville ikke la mine unge sønner falle i deres hender. Derfor fortsatte vi fremrykningen, og vi dro ut i villmarken.

Now when we saw that the Lamanites began to grow uneasy on this wise, we were desirous to bring a stratagem into effect upon them; therefore Antipus ordered that I should march forth with my little sons to a neighboring city, as if we were carrying provisions to a neighboring city.

And we were to march near the city of Antiparah, as if we were going to the city beyond, in the borders by the seashore.

And it came to pass that we did march forth, as if with our provisions, to go to that city.

And it came to pass that Antipus did march forth with a part of his army, leaving the remainder to maintain the city. But he did not march forth until I had gone forth with my little army, and came near the city Antiparah.

And now, in the city Antiparah were stationed the strongest army of the Lamanites; yea, the most numerous.

And it came to pass that when they had been informed by their spies, they came forth with their army and marched against us.

And it came to pass that we did flee before them, northward. And thus we did lead away the most powerful army of the Lamanites;

Yea, even to a considerable distance, insomuch that when they saw the army of Antipus pursuing them, with their might, they did not turn to the right nor to the left, but pursued their march in a straight course after us; and, as we suppose, it was their intent to slay us before Antipus should overtake them, and this that they might not be surrounded by our people.

And now Antipus, beholding our danger, did speed the march of his army. But behold, it was night; therefore they did not overtake us, neither did Antipus overtake them; therefore we did camp for the night.

And it came to pass that before the dawn of the morning, behold, the Lamanites were pursuing us. Now we were not sufficiently strong to contend with them; yea, I would not suffer that my little sons should fall into their hands; therefore we did continue our march, and we took our march into the wilderness.

40 Nå våget de ikke å snu hverken til høyre eller venstre for at de ikke skulle bli omringet, og jeg ville heller ikke snu hverken til høyre eller venstre for at de ikke skulle innhente meg. Hvis vi tok kampen opp mot dem, ville vi bli drept, og de ville unnsnippe. Derfor flyktet vi gjennom villmarken hele dagen, like til mørket falt på.

41 Og det skjedde at da det ble lyst igjen om morgenen, så vi at lamanittene nesten hadde innhentet oss, og vi flyktet foran dem.

42 Men det skjedde at de ikke forfulgte oss langt før de stanset, og det var om morgenen den tredje dag i den syvende måned.

43 Og nå visste vi ikke om de var blitt innhentet av Antipus, men jeg sa til mine menn: Se, for alt vi vet kan de ha stanset for at vi skal angripe dem, så de kan fange oss i sin snare.

44 Derfor, hva sier dere, mine sønner, vil dere gå til kamp mot dem?

45 Og nå forteller jeg deg, min elskede bror Moroni, at aldri har jeg sett så stort mot, nei, ikke blant noen nephitter.

46 For ettersom jeg alltid hadde kalt dem mine sønner (for de var alle svært unge), sa de til meg: Far, se vår Gud er med oss, og han vil ikke tillate at vi faller. La oss derfor dra ut, og vi vil ikke slå våre brødre ihjel hvis de lar oss være i fred. Derfor, la oss dra så de ikke overmanner Antipus' hærstyrke.

47 Nå hadde de aldri kjempet før. Likevel fryktet de ikke døden, og de tenkte mer på sine fedres frihet enn på sitt eget liv, ja, deres mødre hadde lært dem at hvis de ikke tvilte, ville Gud befri dem.

48 Og de gjentok sine mødres ord for meg og sa: Vi tviler ikke på at våre mødre visste det.

49 Og det skjedde at jeg vendte om med mine to tusen menn og gikk mot disse lamanittene som hadde forfulgt oss. Og se, Antipus' hærstyrker hadde innhentet dem, og et fryktelig slag hadde begynt.

Now they durst not turn to the right nor to the left lest they should be surrounded; neither would I turn to the right nor to the left lest they should overtake me, and we could not stand against them, but be slain, and they would make their escape; and thus we did flee all that day into the wilderness, even until it was dark.

And it came to pass that again, when the light of the morning came we saw the Lamanites upon us, and we did flee before them.

But it came to pass that they did not pursue us far before they halted; and it was in the morning of the third day of the seventh month.

And now, whether they were overtaken by Antipus we knew not, but I said unto my men: Behold, we know not but they have halted for the purpose that we should come against them, that they might catch us in their snare;

Therefore what say ye, my sons, will ye go against them to battle?

And now I say unto you, my beloved brother Moroni, that never had I seen so great courage, nay, not amongst all the Nephites.

For as I had ever called them my sons (for they were all of them very young) even so they said unto me: Father, behold our God is with us, and he will not suffer that we should fall; then let us go forth; we would not slay our brethren if they would let us alone; therefore let us go, lest they should overpower the army of Antipus.

Now they never had fought, yet they did not fear death; and they did think more upon the liberty of their fathers than they did upon their lives; yea, they had been taught by their mothers, that if they did not doubt, God would deliver them.

And they rehearsed unto me the words of their mothers, saying: We do not doubt our mothers knew it.

And it came to pass that I did return with my two thousand against these Lamanites who had pursued us. And now behold, the armies of Antipus had overtaken them, and a terrible battle had commenced.

50 Antipus' soldater, som var slitne etter å ha marsjert så langt på så kort tid, var nær ved å falle i lamanittenes hender, og hvis jeg ikke hadde vendt om med mine to tusen, ville de ha oppnådd sin hensikt.

51 For Antipus hadde falt for sverdet og mange av hans ledere fordi de var slitne på grunn av den raske fremrykningen – derfor begynte Antipus' menn, som var forvirret fordi deres ledere hadde falt, å trekke seg tilbake for lamanittene.

52 Og det skjedde at lamanittene ble modige og opptok forfølgelsen og var således i ferd med å forfølge dem med stor kraft da Helaman angrep deres baktropp med sine to tusen og begynte å slå dem ihjel med så stor kraft at hele lamanittenes hærstyrke stanset og vendte seg mot Helaman.

53 Da nå Antipus' folk så at lamanittene hadde snudd helt om, samlet de sine menn og angrep lamanittenes baktropp igjen.

54 Og nå skjedde det at vi – Nephis folk, Antipus' folk og jeg med mine to tusen – omringet lamanittene og slo dem ihjel, ja, så de ble tvunget til å overlevere sine krigsvåpen og også la seg selv ta til fange.

55 Og nå skjedde det at da de hadde overgitt seg til oss, se, da talte jeg de unge menn som hadde kjempet sammen med meg, da jeg var redd for at mange av dem var drept.

56 Men se, til min store glede hadde ikke en eneste én av dem falt, ja, og de hadde kjempet som med Guds styrke. Ja, aldri hadde man sett menn kjempe med slik mirakuløs styrke, og med så stor kraft overfalt de lamanittene at de skremte dem. Og derfor overga lamanittene seg og lot seg ta til fange.

The army of Antipus being weary, because of their long march in so short a space of time, were about to fall into the hands of the Lamanites; and had I not returned with my two thousand they would have obtained their purpose.

For Antipus had fallen by the sword, and many of his leaders, because of their weariness, which was occasioned by the speed of their march—therefore the men of Antipus, being confused because of the fall of their leaders, began to give way before the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites took courage, and began to pursue them; and thus were the Lamanites pursuing them with great vigor when Helaman came upon their rear with his two thousand, and began to slay them exceedingly, insomuch that the whole army of the Lamanites halted and turned upon Helaman.

Now when the people of Antipus saw that the Lamanites had turned them about, they gathered together their men and came again upon the rear of the Lamanites.

And now it came to pass that we, the people of Nephi, the people of Antipus, and I with my two thousand, did surround the Lamanites, and did slay them; yea, insomuch that they were compelled to deliver up their weapons of war and also themselves as prisoners of war.

And now it came to pass that when they had surrendered themselves up unto us, behold, I numbered those young men who had fought with me, fearing lest there were many of them slain.

But behold, to my great joy, there had not one soul of them fallen to the earth; yea, and they had fought as if with the strength of God; yea, never were men known to have fought with such miraculous strength; and with such mighty power did they fall upon the Lamanites, that they did frighten them; and for this cause did the Lamanites deliver themselves up as prisoners of war.

57 Og da vi ikke hadde noe sted hvor vi kunne ha våre fanger under bevoktning så de ikke flyktet tilbake til lamanittenes hærstyrker, sendte vi dem derfor til Zarahemlas land, sammen med en del av Antipus' menn som ikke var drept. Og resten tok jeg og slo sammen med mine unge ammonitter og marsjerte tilbake til byen Judea.

And as we had no place for our prisoners, that we could guard them to keep them from the armies of the Lamanites, therefore we sent them to the land of Zarahemla, and a part of those men who were not slain of Antipus, with them; and the remainder I took and joined them to my stripling Ammonites, and took our march back to the city of Judea.

Alma 57

- 1 Og nå skjedde det at jeg mottok et brev fra kong Ammoron hvor han skrev at hvis jeg ville utlevere de krigsfangene vi hadde tatt, ville han overgi byen Antiparah til oss.
- 2 Men jeg sendte et brev til kongen og sa at vi var sikre på at våre styrker var sterke nok til å innta byen Antiparah, og at vi anså det for uklokt av oss å utlevere fangene mot å få denne byen, og at vi bare ville overleve våre fanger ved en utveksling.
- 3 Og Ammoron avviste mitt brev, for han ville ikke utveksle fanger. Derfor begynte vi å gjøre forberedelser til å gå mot byen Antiparah.
- 4 Men folk i Antiparah forlot byen og flyktet til sine andre byer som de var i besittelse av, for å befeste dem. Og på denne måten falt byen Antiparah i våre hender.
- 5 Og slik endte det åtte og tyvende år av dommernes regjeringstid.
- 6 Og det skjedde at i begynnelsen av det ni og tyvende år mottok vi forsyninger av fødemidler og også en forsterkning til vår hærstyrke fra Zarahemlas land og fra landet omkring på seks tusen mann, foruten seksti av ammonittenes sønner som hadde kommet for å slutte seg til sine brødre, min lille styrke på to tusen. Og se, nå var vi sterke, og det ble også bragt inn rikelig med fødemidler til oss.
- 7 Og det skjedde at vi ønsket å gå til kamp mot den hærstyrke som var satt til å forsvare byen Cumeni.
- 8 Og se, jeg vil vise deg at vi snart gjennomførte vårt ønske. Ja, med vår slagkraftige styrke, eller med en del av vår slagkraftige styrke, omringet vi om natten byen Cumeni like før de skulle motta en sending fødemidler.
- 9 Og det skjedde at vi slo leir rundt byen i mange netter, men vi sov på våre sverd og holdt vakt, så lamanittene ikke skulle overfalle oss om natten og slå oss ihjel, noe de forsøkte mange ganger. Men like ofte som de forsøkte dette, fløt deres blod.

Alma 57

And now it came to pass that I received an epistle from Ammoron, the king, stating that if I would deliver up those prisoners of war whom we had taken that he would deliver up the city of Antiparah unto us.

But I sent an epistle unto the king, that we were sure our forces were sufficient to take the city of Antiparah by our force; and by delivering up the prisoners for that city we should suppose ourselves unwise, and that we would only deliver up our prisoners on exchange.

And Ammoron refused mine epistle, for he would not exchange prisoners; therefore we began to make preparations to go against the city of Antiparah.

But the people of Antiparah did leave the city, and fled to their other cities, which they had possession of, to fortify them; and thus the city of Antiparah fell into our hands.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and ninth year, we received a supply of provisions, and also an addition to our army, from the land of Zarahemla, and from the land round about, to the number of six thousand men, besides sixty of the sons of the Ammonites who had come to join their brethren, my little band of two thousand. And now behold, we were strong, yea, and we had also plenty of provisions brought unto us.

And it came to pass that it was our desire to wage a battle with the army which was placed to protect the city Cumeni.

And now behold, I will show unto you that we soon accomplished our desire; yea, with our strong force, or with a part of our strong force, we did surround, by night, the city Cumeni, a little before they were to receive a supply of provisions.

And it came to pass that we did camp round about the city for many nights; but we did sleep upon our swords, and keep guards, that the Lamanites could not come upon us by night and slay us, which they attempted many times; but as many times as they attempted this their blood was spilt.

10 Endelig ankom deres fødemidler, og de var i ferd med å dra inn i byen om natten. Og vi var nephitter og ikke lamanitter, derfor tok vi dem og deres fødemidler.

11 Og selv om lamanittene på denne måten var avskåret fra sine forsyninger, var de likevel fast bestemt på å forsvare byen. Derfor ble det nødvendig at vi skulle ta disse fødemidler og sende dem til Judea, og våre fanger til Zarahemlas land.

12 Og det skjedde at det ikke gikk mange dager før lamanittene begynte å miste alt håp om hjelp, derfor overlot de byen i våre hender, og på denne måten hadde vi gjennomført våre planer og hadde inntatt byen Cumeni.

13 Men det skjedde at våre fanger var så tallrike at selv om det var enormt mange av oss, ble vi nødt til å bruke alle våre styrker til å bevokte dem eller drepe dem.

14 For se, de brøt seg ut i store flokker og sloss med stener og med stokker og alt de kunne få tak i, så vi drepte over to tusen av dem etter at de hadde overgitt seg som krigsfanger.

15 Derfor ble det nødvendig for oss at vi enten måtte ta dem av dage eller med sverd i hånd føre dem under bevoktning ned til Zarahemlas land. Og vi hadde heller ikke flere fødemidler enn vi trengte til vårt eget folk, selv med det vi hadde tatt fra lamanittene.

16 Og under disse kritiske omstendigheter ble det en meget alvorlig sak å bestemme hva vi skulle gjøre med disse krigsfangene. Likevel bestemte vi oss for å sende dem ned til Zarahemlas land. Derfor valgte vi ut en del av våre menn og ga dem i oppdrag å føre våre fanger ned til Zarahemlas land.

17 Men det skjedde at neste dag kom de tilbake. Og se, vi spurte dem ikke om hva som hadde skjedd med fangene, for se, lamanittene hadde angrepet oss, og de kom tilbake akkurat tidsnok til å redde oss fra å falle i deres hender. For se, for å støtte dem hadde Ammoron sendt en ny forsyning fødemidler og også en tallrik hærstyrke.

At length their provisions did arrive, and they were about to enter the city by night. And we, instead of being Lamanites, were Nephites; therefore, we did take them and their provisions.

And notwithstanding the Lamanites being cut off from their support after this manner, they were still determined to maintain the city; therefore it became expedient that we should take those provisions and send them to Judea, and our prisoners to the land of Zarahemla.

And it came to pass that not many days had passed away before the Lamanites began to lose all hopes of succor; therefore they yielded up the city unto our hands; and thus we had accomplished our designs in obtaining the city Cumeni.

But it came to pass that our prisoners were so numerous that, notwithstanding the enormity of our numbers, we were obliged to employ all our force to keep them, or to put them to death.

For behold, they would break out in great numbers, and would fight with stones, and with clubs, or whatsoever thing they could get into their hands, insomuch that we did slay upwards of two thousand of them after they had surrendered themselves prisoners of war.

Therefore it became expedient for us, that we should put an end to their lives, or guard them, sword in hand, down to the land of Zarahemla; and also our provisions were not any more than sufficient for our own people, notwithstanding that which we had taken from the Lamanites.

And now, in those critical circumstances, it became a very serious matter to determine concerning these prisoners of war; nevertheless, we did resolve to send them down to the land of Zarahemla; therefore we selected a part of our men, and gave them charge over our prisoners to go down to the land of Zarahemla.

But it came to pass that on the morrow they did return. And now behold, we did not inquire of them concerning the prisoners; for behold, the Lamanites were upon us, and they returned in season to save us from falling into their hands. For behold, Ammoron had sent to their support a new supply of provisions and also a numerous army of men.

18 Og det skjedde at de menn som vi sendte med fangene, ankom akkurat tidsnok til å stanse dem da de var i ferd med å overmanne oss.

19 Men se, min lille styrke på to tusen og seksti kjempet desperat, ja, de holdt urokkelig stand mot lamanittene og sendte alle inn i døden som satte seg opp mot dem.

20 Og da resten av vår hærstyrke var nær ved å gi etter for lamanittene, se, da var disse to tusen og seksti urokkelige og uforferdet.

21 Ja, og de adlød og passet på å utføre hver befaling helt nøyaktig. Ja, og det gikk dem ifølge deres tro, og jeg husket de ord de fortalte meg at deres mødre hadde lært dem.

22 Og se, det var disse mine sønner og de menn som hadde blitt tatt ut til å følge fangene, vi kan takke for denne store seier, for det var de som slo lamanittene, derfor ble de drevet tilbake til byen Manti.

23 Og vi beholdt vår by Cumeni, og ikke alle ble drept ved sverdet. Likevel hadde vi lidd et stort tap.

24 Og det skjedde at etter at lamanittene hadde flyktet, ga jeg øyeblikkelig ordre til at mine menn som hadde blitt såret, skulle tas bort fra de døde og at deres sår skulle forbindes.

25 Og det skjedde at det var to hundre av mine to tusen og seksti som hadde besvimt på grunn av blodtap. Ved Guds godhet og til vår store forbauselse, men også til hele vår hærstyrkes glede, hadde likevel ikke en eneste én av dem omkommet, ja, og det var heller ikke en eneste én som ikke hadde fått mange sår.

26 Og hele vår hærstyrke var forbauset over at de var skånet, ja, over at de skulle bli spart mens ett tusen av våre brødre var drept. Og dette tilskriver vi med rette Guds mirakuløse kraft på grunn av deres overmåte store tro på det som de hadde blitt opplært til å tro, nemlig at det fantes en rettferdig Gud, og at enhver som ikke tvilte, skulle bli bevart ved hans forunderlige kraft.

And it came to pass that those men whom we sent with the prisoners did arrive in season to check them, as they were about to overpower us.

But behold, my little band of two thousand and sixty fought most desperately; yea, they were firm before the Lamanites, and did administer death unto all those who opposed them.

And as the remainder of our army were about to give way before the Lamanites, behold, those two thousand and sixty were firm and undaunted.

Yea, and they did obey and observe to perform every word of command with exactness; yea, and even according to their faith it was done unto them; and I did remember the words which they said unto me that their mothers had taught them.

And now behold, it was these my sons, and those men who had been selected to convey the prisoners, to whom we owe this great victory; for it was they who did beat the Lamanites; therefore they were driven back to the city of Manti.

And we retained our city Cumeni, and were not all destroyed by the sword; nevertheless, we had suffered great loss.

And it came to pass that after the Lamanites had fled, I immediately gave orders that my men who had been wounded should be taken from among the dead, and caused that their wounds should be dressed.

And it came to pass that there were two hundred, out of my two thousand and sixty, who had fainted because of the loss of blood; nevertheless, according to the goodness of God, and to our great astonishment, and also the joy of our whole army, there was not one soul of them who did perish; yea, and neither was there one soul among them who had not received many wounds.

And now, their preservation was astonishing to our whole army, yea, that they should be spared while there was a thousand of our brethren who were slain. And we do justly ascribe it to the miraculous power of God, because of their exceeding faith in that which they had been taught to believe—that there was a just God, and whosoever did not doubt, that they should be preserved by his marvelous power.

27 Nå, slik var troen til dem som jeg har omtalt. De er unge, og deres sinn er urokkelig, og de setter alltid sin lit til Gud.

28 Og nå skjedde det at etter at vi på denne måten hadde tatt hånd om våre sårede menn og hadde begravet våre døde – og også lamanittenes døde, og det var mange – se, da spurte vi Gid hva som hadde skjedd med de fangene som de hadde begynt å føre ned til Zarahemlas land.

29 Nå var Gid øverstkommanderende for den avdelingen som var utnevnt til å føre dem ned til landet under bevoktning.

30 Og dette er de ord Gid sa til meg: Se, vi dro avgårde med våre fanger ned til Zarahemlas land. Og det skjedde at vi møtte våre hærstyrkers spioner som var sendt ut for å holde øye med lamanittenes leir.

31 Og de ropte til oss og sa: Se, lamanittenes hærstyrker rykker frem mot byen Cumeni, og se, de kommer til å overfalle dem og drepe vårt folk.

32 Og det skjedde at våre fanger hørte deres rop som fikk dem til å fatte mot, og de gjorde opprør mot oss.

33 Og det skjedde at vi på grunn av deres opprør lot våre sverd falle på dem. Og det skjedde at de løp mot våre sverd i samlet flokk så de fleste av dem ble drept, og resten av dem brøt seg igjennom og flyktet fra oss.

34 Og se, da de hadde flyktet og vi ikke kunne innhente dem, marsjerte vi i all hast til byen Cumeni, og se, vi ankom i tide så vi kunne hjelpe våre brødre med å forsvare byen.

35 Og se, nok en gang er vi blitt befridd fra våre fienders hender. Og velsignet er vår Guds navn, for se, det er han som har befridd oss, ja, og som har gjort dette store for oss.

Now this was the faith of these of whom I have spoken; they are young, and their minds are firm, and they do put their trust in God continually.

And now it came to pass that after we had thus taken care of our wounded men, and had buried our dead and also the dead of the Lamanites, who were many, behold, we did inquire of Gid concerning the prisoners whom they had started to go down to the land of Zarahemla with.

Now Gid was the chief captain over the band who was appointed to guard them down to the land.

And now, these are the words which Gid said unto me: Behold, we did start to go down to the land of Zarahemla with our prisoners. And it came to pass that we did meet the spies of our armies, who had been sent out to watch the camp of the Lamanites.

And they cried unto us, saying—Behold, the armies of the Lamanites are marching towards the city of Cumeni; and behold, they will fall upon them, yea, and will destroy our people.

And it came to pass that our prisoners did hear their cries, which caused them to take courage; and they did rise up in rebellion against us.

And it came to pass because of their rebellion we did cause that our swords should come upon them. And it came to pass that they did in a body run upon our swords, in the which, the greater number of them were slain; and the remainder of them broke through and fled from us.

And behold, when they had fled and we could not overtake them, we took our march with speed towards the city Cumeni; and behold, we did arrive in time that we might assist our brethren in preserving the city.

And behold, we are again delivered out of the hands of our enemies. And blessed is the name of our God; for behold, it is he that has delivered us; yea, that has done this great thing for us.

36 Nå skjedde det at da jeg, Helaman, hadde hørt disse ord fra Gid, ble jeg fylt med overmåte stor glede på grunn av den godhet Gud hadde vist ved å bevare oss så vi ikke alle omkom. Ja, jeg håper at sjelene til dem som er drept har gått inn til sin Guds hvile.

Now it came to pass that when I, Helaman, had heard these words of Gid, I was filled with exceeding joy because of the goodness of God in preserving us, that we might not all perish; yea, and I trust that the souls of them who have been slain have entered into the rest of their God.

Alma 58

- 1 Og se, nå skjedde det at vårt neste mål var å innta byen Manti, men vi så ingen mulighet til å lede dem ut av byen med våre små avdelinger. For se, de husket det vi tidligere hadde gjort, derfor kunne vi ikke lokke dem ut av deres sterke forsvarsstillinger.
- 2 Og de var atskillig mer tallrike enn vår hærstyrke, så vi våget ikke å angripe dem i deres sterke forsvarsstillinger.
- 3 Ja, og det ble nødvendig for oss å bruke våre menn til å forsvare de deler av landet som vi hadde vunnet tilbake. Derfor ble det nødvendig for oss å vente så vi kunne få forsterkninger fra Zarahemlas land og også nye forsyninger av fødemidler.
- 4 Og det skjedde at jeg derfor sendte en delegasjon til vårt lands guvernør for å gjøre ham kjent med hvordan tilstanden var for vårt folk. Og det skjedde at vi ventet for å motta fødemidler og forsterkninger fra Zarahemlas land.
- 5 Men se, dette var ikke til stor hjelp for oss, for lamanittene fikk også store forsterkninger dag for dag og også mange fødemidler. Og slik var situasjonen for oss i øyeblikket.
- 6 Og lamanittene gjorde utfall mot oss fra tid til annen og besluttet å drepe oss ved krigslist. Likevel kunne vi ikke gå til kamp mot dem fordi de hadde trukket seg tilbake til sine sterke forsvarsstillinger.
- 7 Og det skjedde at vi under disse vanskelige omstendigheter ventet i mange måneder, ja, helt til vi var nær ved å omkomme av mangel på mat.
- 8 Men det skjedde at vi mottok mat som ble sendt til oss under bevoktning av en hærstyrke på to tusen mann, som kom oss til unnsetning. Og dette var all den hjelp vi fikk for å forsvare oss selv og vårt land og forhindre at det falt i våre fienders hender, ja, for å kjempe mot en fiende som var utallig.

Alma 58

And behold, now it came to pass that our next object was to obtain the city of Manti; but behold, there was no way that we could lead them out of the city by our small bands. For behold, they remembered that which we had hitherto done; therefore we could not decoy them away from their strongholds.

And they were so much more numerous than was our army that we durst not go forth and attack them in their strongholds.

Yea, and it became expedient that we should employ our men to the maintaining those parts of the land which we had regained of our possessions; therefore it became expedient that we should wait, that we might receive more strength from the land of Zarahemla and also a new supply of provisions.

And it came to pass that I thus did send an embassy to the governor of our land, to acquaint him concerning the affairs of our people. And it came to pass that we did wait to receive provisions and strength from the land of Zarahemla.

But behold, this did profit us but little; for the Lamanites were also receiving great strength from day to day, and also many provisions; and thus were our circumstances at this period of time.

And the Lamanites were sallying forth against us from time to time, resolving by stratagem to destroy us; nevertheless we could not come to battle with them, because of their retreats and their strongholds.

And it came to pass that we did wait in these difficult circumstances for the space of many months, even until we were about to perish for the want of food.

But it came to pass that we did receive food, which was guarded to us by an army of two thousand men to our assistance; and this is all the assistance which we did receive, to defend ourselves and our country from falling into the hands of our enemies, yea, to contend with an enemy which was innumerable.

- 9 Grunnen til at vi kom i denne forlegenhet, eller hvorfor de ikke sendte oss større forsterkninger, visste vi ikke. Derfor ble vi fortvilet og også fylt av frykt for at Guds straffedommer på en eller annen måte skulle komme over vårt land, så vi ble omstyrtet og fullstendig ødelagt.
- 10 Derfor utøste vi våre sjeler i bønn til Gud og ba ham styrke oss og fri oss ut av våre fienders hender, ja, og også gi oss styrke så vi kunne beholde våre byer og våre landområder og våre besittelser til underhold for vårt folk.
- 11 Ja, og det skjedde at Herren vår Gud ga oss forvisning om at han ville befri oss. Ja, han talte fred til våre sjeler og ga oss stor tro og et håp om å bli befridd av ham.
- 12 Og vi fattet mot med den lille styrken vi hadde motatt, og var fast bestemt på å beseire våre fiender og forsvare våre landområder og våre besittelser og våre hustruer og våre barn og frihetens sak.
- 13 Og derfor rykket vi frem med all kraft mot lamanittene som var i byen Manti, og vi slo opp teltene våre på den siden av byen som lå nærmest villmarken.
- 14 Og det skjedde at da lamanittene neste dag oppdaget at vi befant oss i utkanten av villmarken like ved byen, sendte de sine spioner rundt omkring oss så de kunne finne ut vår hærstyrkes antall og styrke.
- 15 Og det skjedde at da de oppdaget at vi ikke var sterkerent tallmessig, og fryktet for at vi skulle avskjære dem fra deres forsyninger hvis de ikke gikk til kamp mot oss og drepte oss, og de også antok at de med letthet kunne drepe oss med sine tallrike hærskarer, derfor begynte de å gjøre forberedelser til å gå til kamp mot oss.
- 16 Og da vi forsto at de gjorde forberedelser til å angripe oss, se, da lot jeg Gid med et lite antall menn og Teomner også med et lite antall menn skjule seg i villmarken.

And now the cause of these our embarrassments, or the cause why they did not send more strength unto us, we knew not; therefore we were grieved and also filled with fear, lest by any means the judgments of God should come upon our land, to our overthrow and utter destruction.

Therefore we did pour out our souls in prayer to God, that he would strengthen us and deliver us out of the hands of our enemies, yea, and also give us strength that we might retain our cities, and our lands, and our possessions, for the support of our people.

Yea, and it came to pass that the Lord our God did visit us with assurances that he would deliver us; yea, inasmuch that he did speak peace to our souls, and did grant unto us great faith, and did cause us that we should hope for our deliverance in him.

And we did take courage with our small force which we had received, and were fixed with a determination to conquer our enemies, and to maintain our lands, and our possessions, and our wives, and our children, and the cause of our liberty.

And thus we did go forth with all our might against the Lamanites, who were in the city of Manti; and we did pitch our tents by the wilderness side, which was near to the city.

And it came to pass that on the morrow, that when the Lamanites saw that we were in the borders by the wilderness which was near the city, that they sent out their spies round about us that they might discover the number and the strength of our army.

And it came to pass that when they saw that we were not strong, according to our numbers, and fearing that we should cut them off from their support except they should come out to battle against us and kill us, and also supposing that they could easily destroy us with their numerous hosts, therefore they began to make preparations to come out against us to battle.

And when we saw that they were making preparations to come out against us, behold, I caused that Gid, with a small number of men, should secrete himself in the wilderness, and also that Teomner and a small number of men should secrete themselves also in the wilderness.

17 Nå gikk Gid og hans menn til høyre og de andre til venstre, og da de hadde skjult seg på denne måten, ble jeg og resten av min hærstyrke på samme sted hvor vi først hadde slått opp våre telt, og ventet på at lamanittene skulle komme ut til kamp.

18 Og det skjedde at lamanittene kom mot oss med sin tallrike hærstyrke. Og da de var kommet, og like før de angrep oss med sverdet, lot jeg mine menn som var med meg, trekke seg tilbake inn i villmarken.

19 Og det skjedde at lamanittene fulgte etter oss i stor hast, for de var overmåte ivrige etter å innhente oss så de kunne drepe oss. Derfor forfulgte de oss inn i villmarken. Og vi dro forbi mellom Gid og Teomner så de ikke ble oppdaget av lamanittene.

20 Og det skjedde at da lamanittene hadde kommet forbi – eller da hærstyrken hadde kommet forbi – kom Gid og Teomner frem fra sine skjulesteder og avskar lamanittenes spioner så de ikke kunne vende tilbake til byen.

21 Og det skjedde at da de hadde avskåret dem, løp de til byen og overfalt vaktene som var blitt tilbake for å bevokte byen, og drepte dem og tok byen i besittelse.

22 Nå kunne dette skje fordi lamanittene hadde latt hele sin hærstyrke bli ledet ut i villmarken bortsett fra noen få vakter.

23 Og det skjedde at Gid og Teomner på denne måten hadde erobret deres sterke forsvarsstillinger. Og det skjedde at vi etter å ha ferdes lenge i villmarken, satte kursen mot Zarahemlas land.

24 Og da lamanittene så at de marsjerte mot Zarahemlas land, ble de overmåte redde for at det var lagt en plan som ville føre til at de ble ødelagt. Derfor begynte de å trekke seg tilbake til villmarken igjen, ja, samme vei som de hadde kommet.

Now Gid and his men were on the right and the others on the left; and when they had thus secreted themselves, behold, I remained, with the remainder of my army, in that same place where we had first pitched our tents against the time that the Lamanites should come out to battle.

And it came to pass that the Lamanites did come out with their numerous army against us. And when they had come and were about to fall upon us with the sword, I caused that my men, those who were with me, should retreat into the wilderness.

And it came to pass that the Lamanites did follow after us with great speed, for they were exceedingly desirous to overtake us that they might slay us; therefore they did follow us into the wilderness; and we did pass by in the midst of Gid and Teomner, insomuch that they were not discovered by the Lamanites.

And it came to pass that when the Lamanites had passed by, or when the army had passed by, Gid and Teomner did rise up from their secret places, and did cut off the spies of the Lamanites that they should not return to the city.

And it came to pass that when they had cut them off, they ran to the city and fell upon the guards who were left to guard the city, insomuch that they did destroy them and did take possession of the city.

Now this was done because the Lamanites did suffer their whole army, save a few guards only, to be led away into the wilderness.

And it came to pass that Gid and Teomner by this means had obtained possession of their strongholds. And it came to pass that we took our course, after having traveled much in the wilderness towards the land of Zarahemla.

And when the Lamanites saw that they were marching towards the land of Zarahemla, they were exceedingly afraid, lest there was a plan laid to lead them on to destruction; therefore they began to retreat into the wilderness again, yea, even back by the same way which they had come.

25 Og se, det var natt, og de slo opp teltene sine, for lamanittenes hærførere antok at nephittene var slitne etter marsjen. Og da de antok at de hadde drevet hele deres hærstyrke på tilbaketog, hadde de ingen tanke for byen Manti.

26 Nå skjedde det at om natten lot jeg ikke mine menn sove, men lot dem marsjere en annen vei mot landet Manti.

27 Og se, fordi vi marsjerte hele natten, var vi neste dag kommet forbi lamanittene så vi kom frem til byen Manti før dem.

28 Og derfor skjedde det at vi ved krigslist erobret byen Manti uten blodsutgytelse.

29 Og det skjedde at da lamanittenes hærstyrker begynte å nærme seg byen og så at vi var beredt til å møte dem, ble de overmåte forbauset og slått av stor frykt så de flyktet ut i villmarken.

30 Ja, og det skjedde at lamanittenes hærstyrker flyktet ut av denne delen av landet, men se, de har tatt mange kvinner og barn med seg ut av landet.

31 Og disse byene som lamanittene hadde tatt, er nå i vår besittelse, og våre fedre og våre kvinner og våre barn vender tilbake til sine hjem, alle unntatt de som er tatt til fange og ført bort av lamanittene.

32 Men se, våre hærstyrker er for små til å forsvare så mange byer og så store landområder.

33 Men se, vi stoler på vår Gud som har gitt oss seier i disse landområdene, så vi har kunnet gjenerobre disse byene og disse landområdene som var våre egne.

34 Nå kjenner vi ikke grunnen til at myndighetene ikke sender oss større forsterkninger, heller ikke vet de menn som kom opp til oss, hvorfor vi ikke har fått større forsterkninger.

And behold, it was night and they did pitch their tents, for the chief captains of the Lamanites had supposed that the Nephites were weary because of their march; and supposing that they had driven their whole army therefore they took no thought concerning the city of Manti.

Now it came to pass that when it was night, I caused that my men should not sleep, but that they should march forward by another way towards the land of Manti.

And because of this our march in the night-time, behold, on the morrow we were beyond the Lamanites, insomuch that we did arrive before them at the city of Manti.

And thus it came to pass, that by this stratagem we did take possession of the city of Manti without the shedding of blood.

And it came to pass that when the armies of the Lamanites did arrive near the city, and saw that we were prepared to meet them, they were astonished exceedingly and struck with great fear, insomuch that they did flee into the wilderness.

Yea, and it came to pass that the armies of the Lamanites did flee out of all this quarter of the land. But behold, they have carried with them many women and children out of the land.

And those cities which had been taken by the Lamanites, all of them are at this period of time in our possession; and our fathers and our women and our children are returning to their homes, all save it be those who have been taken prisoners and carried off by the Lamanites.

But behold, our armies are small to maintain so great a number of cities and so great possessions.

But behold, we trust in our God who has given us victory over those lands, insomuch that we have obtained those cities and those lands, which were our own.

Now we do not know the cause that the government does not grant us more strength; neither do those men who came up unto us know why we have not received greater strength.

35 Se, for alt vi vet har du ikke seiret, og du har trukket dine styrker tilbake til den delen av landet. I så fall ønsker vi ikke å knurre.

36 Og hvis det ikke er slik, er vi redd det er fordi myndighetene er blitt splittet at de ikke sender oss flere menn til unnsetning, for vi vet at de har flere menn enn de har sendt.

37 Men se, dette har ingen betydning, for vi stoler på at Gud vil befri oss selv om våre hærstyrker er svake, ja, og fri oss ut av våre fienders hender.

38 Se, vi nærmer oss slutten av det ni og tyvende år, og vi er i besittelse av våre landområder, og lamanittene har flyktet til Nephis land.

39 Og disse sønner av Ammons folk, som jeg har omtalt i så rosende vendinger, er med meg i byen Manti. Og Herren har beskyttet dem og reddet dem fra å falle for sverdet, så ikke en eneste sjel er blitt drept.

40 Men se, de har fått mange sår. Likevel holder de fast ved og forsvarer den frihet hvorved Gud har frigjort dem. Og de er nøye med å huske Herren sin Gud fra dag til dag, ja, de passer alltid på å holde hans lover og hans bud og hans befalinger, og de har sterk tro på profetiene om det som skal komme.

41 Og nå, min elskede bror Moroni, måtte Herren vår Gud, som har forløst oss og frigjort oss, alltid stå deg nær, og måtte han begunstige dette folk så dere kan greie å gjenerobre alt som lamanittene har tatt fra oss og som var til vårt underhold. Og se, nå avslutter jeg mitt brev. Jeg er Helaman, sønn av Alma.

Behold, we do not know but what ye are unsuccessful, and ye have drawn away the forces into that quarter of the land; if so, we do not desire to murmur.

And if it is not so, behold, we fear that there is some faction in the government, that they do not send more men to our assistance; for we know that they are more numerous than that which they have sent.

But, behold, it mattereth not—we trust God will deliver us, notwithstanding the weakness of our armies, yea, and deliver us out of the hands of our enemies.

Behold, this is the twenty and ninth year, in the latter end, and we are in the possession of our lands; and the Lamanites have fled to the land of Nephi.

And those sons of the people of Ammon, of whom I have so highly spoken, are with me in the city of Manti; and the Lord has supported them, yea, and kept them from falling by the sword, insomuch that even one soul has not been slain.

But behold, they have received many wounds; nevertheless they stand fast in that liberty wherewith God has made them free; and they are strict to remember the Lord their God from day to day; yea, they do observe to keep his statutes, and his judgments, and his commandments continually; and their faith is strong in the prophecies concerning that which is to come.

And now, my beloved brother, Moroni, may the Lord our God, who has redeemed us and made us free, keep you continually in his presence; yea, and may he favor this people, even that ye may have success in obtaining the possession of all that which the Lamanites have taken from us, which was for our support. And now, behold, I close mine epistle. I am Helaman, the son of Alma.

Alma 59

- 1 Nå skjedde det i det tredevte år av dommernes regjeringstid over Nephis folk etter at Moroni hadde mottatt og lest Helamans brev, at han ble overmåte glad fordi det var gått ham så vel, ja, fordi Helaman hadde lyktes så overmåte godt med å gjenerobre disse landområder som var gått tapt.
- 2 Ja, og han gjorde dette kjent for hele sitt folk omkring i den delen av landet hvor han var, så de også kunne glede seg.
- 3 Og det skjedde at han straks sendte et brev til Pahoran og ønsket at han skulle samle menn for å forsterke Helaman, eller Helamans hærstyrker, så han lettere kunne forsvare den delen av landet som han på så mirakuløst vis hadde greid å vinne tilbake.
- 4 Og det skjedde at da Moroni hadde sendt dette brevet til Zarahemlas land, begynte han igjen å legge en plan så han kunne gjenerobre resten av de landområder og byer som lamanittene hadde tatt fra dem.
- 5 Og det skjedde at mens Moroni på denne måten gjorde forberedelser for å gå til kamp mot lamanittene, se, da ble folket i Nephihah, som var kommet sammen fra byen Moroni og byen Lehi og byen Morianton, angrepet av lamanittene.
- 6 Ja, selv de som hadde blitt tvunget til å flykte fra Mantis land og fra områdene omkring, hadde kommet over og sluttet seg til lamanittene i denne delen av landet.
- 7 Og da de derfor var meget tallrike og hver dag mottok forsterkninger, gikk de på Ammorons befaling til angrep på folket i Nephihah, og de begynte å slakte dem ned i et overmåte stort blodbad.
- 8 Og deres hærstyrker var så tallrike at resten av folket i Nephihah ble tvunget til å flykte for dem, og de kom og sluttet seg til Moronis hærstyrke.

Alma 59

Now it came to pass in the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, after Moroni had received and had read Helaman's epistle, he was exceedingly rejoiced because of the welfare, yea, the exceeding success which Helaman had had, in obtaining those lands which were lost.

Yea, and he did make it known unto all his people, in all the land round about in that part where he was, that they might rejoice also.

And it came to pass that he immediately sent an epistle to Pahoran, desiring that he should cause men to be gathered together to strengthen Helaman, or the armies of Helaman, insomuch that he might with ease maintain that part of the land which he had been so miraculously prospered in regaining.

And it came to pass when Moroni had sent this epistle to the land of Zarahemla, he began again to lay a plan that he might obtain the remainder of those possessions and cities which the Lamanites had taken from them.

And it came to pass that while Moroni was thus making preparations to go against the Lamanites to battle, behold, the people of Nephihah, who were gathered together from the city of Moroni and the city of Lehi and the city of Morianton, were attacked by the Lamanites.

Yea, even those who had been compelled to flee from the land of Manti, and from the land round about, had come over and joined the Lamanites in this part of the land.

And thus being exceedingly numerous, yea, and receiving strength from day to day, by the command of Ammoron they came forth against the people of Nephihah, and they did begin to slay them with an exceedingly great slaughter.

And their armies were so numerous that the remainder of the people of Nephihah were obliged to flee before them; and they came even and joined the army of Moroni.

- 9 Og ettersom Moroni hadde antatt at det var blitt sendt menn til byen Nephiah for å hjelpe folket med å forsvare denne byen – og da han visste at det var lettere å hindre at byen falt i lamanittenes hender enn å ta den tilbake fra dem – antok han at de med letthet kunne forsvare denne byen.
- 10 Derfor holdt han hele styrken tilbake for å forsvare de steder han hadde gjenerobret.
- 11 Og da Moroni nå forsto at byen Nephiah var gått tapt, ble han overmåte bedrøvet og begynte å spørre seg selv, om de ikke på grunn av folkets ugudelighet ville komme til å falle i sine brødres hender.
- 12 Det samme var også tilfelle med alle hans hærførere. De var skeptiske og var også forbauset over folkets ugudelighet – og dette fordi lamanittene vant så lett over dem.
- 13 Og det skjedde at Moroni ble sint på myndighetene på grunn av den likegyldighet de viste for sitt lands frihet.

And now as Moroni had supposed that there should be men sent to the city of Nephiah, to the assistance of the people to maintain that city, and knowing that it was easier to keep the city from falling into the hands of the Lamanites than to retake it from them, he supposed that they would easily maintain that city.

Therefore he retained all his force to maintain those places which he had recovered.

And now, when Moroni saw that the city of Nephiah was lost he was exceedingly sorrowful, and began to doubt, because of the wickedness of the people, whether they should not fall into the hands of their brethren.

Now this was the case with all his chief captains. They doubted and marveled also because of the wickedness of the people, and this because of the success of the Lamanites over them.

And it came to pass that Moroni was angry with the government, because of their indifference concerning the freedom of their country.

Alma 60

- 1 Og det skjedde at han igjen skrev til landets guvernør, som var Pahoran, og dette er de ord som han skrev: Se, jeg stiler mitt brev til Pahoran i byen Zarahemla, han som er øverste dommer og landets guvernør, og også til alle som av dette folk er blitt valgt til å styre og ordne denne krigens anliggender.
- 2 For se, jeg har noe å si til dem, noe som vil fordømme dem. For se, dere vet selv at dere har fått i oppdrag å samle menn og væpne dem med sverd og med sabler og alle slags krigsvåpen, og sende dem mot lamanittene hvor som helst de måtte komme inn i vårt land.
- 3 Og nå, se, jeg sier til dere at jeg selv, og også mine menn og også Helaman og hans menn, har lidd overmåte store lidelser, ja, til og med sult, tørst og utmattelse og alle slags plager.
- 4 Men se, hvis dette var alt vi hadde lidd, ville vi hverken knurre eller klage.
- 5 Men se, blodbadet blant vårt folk har vært stort, ja, tusener har falt for sverdet, mens det kunne ha vært annerledes hvis dere hadde sendt våre hærstyrker tilstrekkelige forsterkninger og nødvendig hjelp. Ja, deres forsømmelse mot oss har vært stor.
- 6 Og nå, se, vi ønsker å få vite årsaken til denne overmåte store forsømmelse, ja, vi ønsker å få vite årsaken til deres tankeløshet.
- 7 Tror dere at dere kan sitte på deres troner i en tankeløs sløvetstilstand mens deres fiender sprer død og fordervelse rundt dere? Ja, mens de myrder tusener av deres brødre –
- 8 ja, også dem som har stolt på å bli beskyttet av dere og har plassert dere i en stilling så dere kunne ha hjulpet dem? Ja, dere kunne ha sendt styrker for å forsterke deres hærstyrker og kunne ha reddet tusener fra å falle for sverdet.

Alma 60

And it came to pass that he wrote again to the governor of the land, who was Pahoran, and these are the words which he wrote, saying: Behold, I direct mine epistle to Pahoran, in the city of Zarahemla, who is the chief judge and the governor over the land, and also to all those who have been chosen by this people to govern and manage the affairs of this war.

For behold, I have somewhat to say unto them by the way of condemnation; for behold, ye yourselves know that ye have been appointed to gather together men, and arm them with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war of every kind, and send forth against the Lamanites, in whatsoever parts they should come into our land.

And now behold, I say unto you that myself, and also my men, and also Helaman and his men, have suffered exceedingly great sufferings; yea, even hunger, thirst, and fatigue, and all manner of afflictions of every kind.

But behold, were this all we had suffered we would not murmur nor complain.

But behold, great has been the slaughter among our people; yea, thousands have fallen by the sword, while it might have otherwise been if ye had rendered unto our armies sufficient strength and succor for them. Yea, great has been your neglect towards us.

And now behold, we desire to know the cause of this exceedingly great neglect; yea, we desire to know the cause of your thoughtless state.

Can you think to sit upon your thrones in a state of thoughtless stupor, while your enemies are spreading the work of death around you? Yea, while they are murdering thousands of your brethren—

Yea, even they who have looked up to you for protection, yea, have placed you in a situation that ye might have succored them, yea, ye might have sent armies unto them, to have strengthened them, and have saved thousands of them from falling by the sword.

9 Men se, dette er ikke alt, for dere har holdt deres fødemidler tilbake for dem, så mange har kjempet og blødd seg til døde på grunn av den store omsorg de hadde for dette folks ve og vel. Ja, og dette har de gjort mens de var nær ved å omkomme av sult som følge av deres overmåte store forsømmelse mot dem.

10 Og nå, mine elskede brødre, for dere burde være elsket, ja, og dere burde ha anstrengt dere og ha vært mer ivrige etter å ivareta dette folks velferd og frihet. Men se, dere har forsømt dem i den grad at tuseners blod skal komme over deres hoder som hevn, for Gud kjenner alle deres rop og alle deres lidelser.

11 Se, tror dere virkelig at dere kan sitte på deres troner og at Gud i sin umåtelige godhet vil befri dere uten at dere gjør noe som helst? Se, hvis dere har trodd dette, har dere trodd forgjeves.

12 Tror dere det er fordi de har vært ugudelige at så mange av deres brødre er blitt drept? Jeg sier til dere at hvis dere har trodd dette, har dere trodd forgjeves, for jeg sier til dere at det er mange som har falt for sverdet, og se, for dette vil dere bli fordømt.

13 For Herren tillater at de rettferdige blir drept så hans rettferdighet og dom kan komme over de ugudelige. Derfor behøver dere ikke tro at de rettferdige er tapt fordi de er drept, men se, de går inn til Herren sin Guds hvile.

14 Og se, nå sier jeg dere at jeg frykter svært meget for at Guds straffedommer vil komme over dette folk på grunn av deres overmåte store likegyldighet, ja, for våre myndigheters likegyldighet og deres overmåte store forsømmelse mot sine brødre, ja, mot dem som har blitt drept.

15 For hadde det ikke vært for den ugudelighet som først begynte hos våre øverste ledere, kunne vi ha holdt stand mot våre fiender så de ikke hadde fått makt over oss.

But behold, this is not all—ye have withheld your provisions from them, insomuch that many have fought and bled out their lives because of their great desires which they had for the welfare of this people; yea, and this they have done when they were about to perish with hunger, because of your exceedingly great neglect towards them.

And now, my beloved brethren—for ye ought to be beloved; yea, and ye ought to have stirred yourselves more diligently for the welfare and the freedom of this people; but behold, ye have neglected them insomuch that the blood of thousands shall come upon your heads for vengeance; yea, for known unto God were all their cries, and all their sufferings—

Behold, could ye suppose that ye could sit upon your thrones, and because of the exceeding goodness of God ye could do nothing and he would deliver you? Behold, if ye have supposed this ye have supposed in vain.

Do ye suppose that, because so many of your brethren have been killed it is because of their wickedness? I say unto you, if ye have supposed this ye have supposed in vain; for I say unto you, there are many who have fallen by the sword; and behold it is to your condemnation;

For the Lord suffereth the righteous to be slain that his justice and judgment may come upon the wicked; therefore ye need not suppose that the righteous are lost because they are slain; but behold, they do enter into the rest of the Lord their God.

And now behold, I say unto you, I fear exceedingly that the judgments of God will come upon this people, because of their exceeding slothfulness, yea, even the slothfulness of our government, and their exceedingly great neglect towards their brethren, yea, towards those who have been slain.

For were it not for the wickedness which first commenced at our head, we could have withstood our enemies that they could have gained no power over us.

16 Ja, hadde det ikke vært for den krig som brøt ut blant oss selv, ja, om det ikke hadde vært for disse kongemenn som forårsaket så mye blodsutgytelse blant oss selv, ja, dersom vi da vi stred mot hverandre innbyrdes, hadde forenet vår styrke slik vi hittil har gjort, ja, om det ikke hadde vært for det ønske disse kongemenn hadde om å få makt og myndighet over oss, og hvis de hadde vært trofaste mot vår frihets sak og hadde gått sammen med oss og dratt ut mot våre fiender i stedet for å gripe til sverdet mot oss, hvilket forårsaket så stor blodsutgytelse blant oss selv, ja, hvis vi hadde gått ut mot dem med Herrens styrke, ville vi ha jaget våre fiender bort, for det ville ha skjedd som oppfyllelse av hans ord.

17 Men se, nå angriper lamanittene oss og tar våre land-områder i besittelse, og de myrder vårt folk med sverd, ja, våre kvinner og våre barn, og de fører dem også bort som fanger og lar dem lide alle slags plager, og dette skjer på grunn av den store ugudelighet blant dem som trak-ter etter makt og myndighet, ja, disse kongemenn.

18 Men hvorfor skulle jeg si så mye om denne saken? For alt vi vet trakter dere selv etter myndighet. For alt vi vet er dere også landsforrædere.

19 Eller er det fordi dere befinner dere midt inne i vårt land og er omgitt av trygghet at dere ikke sender oss mat, og også menn til å forsterke våre hærstyrker?

20 Har dere glemt Herren deres Guds befalinger? Ja, har dere glemt våre fedres fangenskap? Har dere glemt hvor mange ganger vi er blitt befridd fra våre fienders hen-der?

21 Eller tror dere at Herren likevel vil befri oss mens vi sitter på våre troner og ikke benytter oss av de midler som Herren har tilveiebragt for oss?

22 Ja, vil dere sitte uvirksomme mens dere er omringet av tusener, ja, titusener av dem som også sitter uvirk-somme, mens det er tusener omkring ved landets gren-ser som faller for sverdet – ja, såret og blødende?

Yea, had it not been for the war which broke out among ourselves; yea, were it not for these king-men, who caused so much bloodshed among ourselves; yea, at the time we were contending among ourselves, if we had united our strength as we hitherto have done; yea, had it not been for the desire of power and authority which those king-men had over us; had they been true to the cause of our freedom, and united with us, and gone forth against our enemies, instead of taking up their swords against us, which was the cause of so much bloodshed among ourselves; yea, if we had gone forth against them in the strength of the Lord, we should have dispersed our enemies, for it would have been done, according to the fulfilling of his word.

But behold, now the Lamanites are coming upon us, taking possession of our lands, and they are murdering our people with the sword, yea, our women and our children, and also carrying them away captive, causing them that they should suffer all manner of afflictions, and this because of the great wickedness of those who are seeking for power and authority, yea, even those king-men.

But why should I say much concerning this matter? For we know not but what ye yourselves are seeking for authority. We know not but what ye are also traitors to your country.

Or is it that ye have neglected us because ye are in the heart of our country and ye are surrounded by security, that ye do not cause food to be sent unto us, and also men to strengthen our armies?

Have ye forgotten the commandments of the Lord your God? Yea, have ye forgotten the captivity of our fa-thers? Have ye forgotten the many times we have been delivered out of the hands of our enemies?

Or do ye suppose that the Lord will still deliver us, while we sit upon our thrones and do not make use of the means which the Lord has provided for us?

Yea, will ye sit in idleness while ye are surrounded with thousands of those, yea, and tens of thousands, who do also sit in idleness, while there are thousands round about in the borders of the land who are falling by the sword, yea, wounded and bleeding?

23 Tror dere Gud vil betrakte dere som skyldfrie mens dere sitter stille og ser på disse ting? Se, jeg sier dere: Nei. Nå vil jeg dere skal huske at Gud har sagt at karet først skal renses innvendig – og deretter skal karet også renses utvendig.

24 Og nå, hvis dere ikke omvender dere fra det dere har gjort og begynner å ta dere sammen og sender mat og menn til oss og også til Helaman, så han kan forsvare de deler av vårt land han har vunnet tilbake, og så vi kan gjenerobre resten av våre landområder i disse deler, se, da vil det bli nødvendig at vi slutter å kjempe mot lamanittene inntil vi først har rensset våre kar innvendig – ja, selv vår øverste myndighet.

25 Og hvis dere ikke etterkommer det jeg har forlangt i mitt brev og står frem og viser meg en sann frihetsånd og strever for å forsterke og befeste våre hærstyrker og sender dem mat til deres underhold, se, da vil jeg la en del av mine frimenn bli igjen for å forsvare denne delen av vårt land, og jeg vil gi dem Guds styrke og velsignelse, så ingen annen makt kan virke mot dem.

26 Og dette på grunn av deres overmåte store tro og deres tålmodighet i deres trengsler.

27 Og jeg vil komme til dere, og hvis det finnes noen blant dere som har et ønske om frihet, ja, om det bare er en gnist av frihet tilbake, se, da vil jeg mane til opprør blant dere inntil de som ønsker å tilrive seg makt og myndighet, blir utslettet.

28 Ja, se, jeg frykter ikke for den makt eller myndighet dere har, men det er min Gud jeg frykter, og det er på hans befaling jeg tar mitt sverd opp for å forsvare mitt lands sak. Og det er på grunn av deres synder at vi har lidd så store tap.

29 Se, tiden er inne og er nær for hånden da rettferdighetens sverd vil henge over dere hvis dere ikke våkner til dåd for å forsvare deres land og deres små, og det skal falle på dere og hjemsøke dere til dere er fullstendig tilintetgjort.

Do ye suppose that God will look upon you as guiltless while ye sit still and behold these things? Behold I say unto you, Nay. Now I would that ye should remember that God has said that the inward vessel shall be cleansed first, and then shall the outer vessel be cleansed also.

And now, except ye do repent of that which ye have done, and begin to be up and doing, and send forth food and men unto us, and also unto Helaman, that he may support those parts of our country which he has regained, and that we may also recover the remainder of our possessions in these parts, behold it will be expedient that we contend no more with the Lamanites until we have first cleansed our inward vessel, yea, even the great head of our government.

And except ye grant mine epistle, and come out and show unto me a true spirit of freedom, and strive to strengthen and fortify our armies, and grant unto them food for their support, behold I will leave a part of my freemen to maintain this part of our land, and I will leave the strength and the blessings of God upon them, that none other power can operate against them—

And this because of their exceeding faith, and their patience in their tribulations—

And I will come unto you, and if there be any among you that has a desire for freedom, yea, if there be even a spark of freedom remaining, behold I will stir up insurrections among you, even until those who have desires to usurp power and authority shall become extinct.

Yea, behold I do not fear your power nor your authority, but it is my God whom I fear; and it is according to his commandments that I do take my sword to defend the cause of my country, and it is because of your iniquity that we have suffered so much loss.

Behold it is time, yea, the time is now at hand, that except ye do bestir yourselves in the defence of your country and your little ones, the sword of justice doth hang over you; yea, and it shall fall upon you and visit you even to your utter destruction.

30 Se, jeg venter på hjelp fra dere, og hvis dere ikke kommer oss til unnsetning, se, da kommer jeg til dere, like til Zarahemlas land, og slår dere med sverdet så dere ikke mer kan ha makt til å hindre dette folks fremgang for vår frihets sak.

31 For se, Herren vil ikke tillate at dere lever og vokser dere sterke i deres synder så dere ødelegger hans rettfærdige folk.

32 Se, kan dere tro at Herren vil spare dere og fordømme lamanittene når det er deres fedres tradisjoner som er årsaken til deres hat, ja, og det er blitt fordoblet av dem som har gått bort fra oss, mens årsaken til deres synder er den kjærlighet dere har til ære og verdens verdiløse ting?

33 Dere vet at dere overtrer Guds lover, og dere vet at dere tråkker dem under fot. Se, Herren sier til meg: Hvis de dere har valgt til deres guvernører, ikke omvender seg fra sine synder og misgjerninger, skal dere dra opp og kjempe mot dem.

34 Og se, ifølge den pakt jeg har sluttet, er jeg, Moroni, drevet til å følge min Guds befalinger. Derfor vil jeg dere skal rette dere etter Guds ord og straks sende fødemidler og menn til meg, og også til Helaman.

35 Og se, hvis dere ikke gjør dette, vil jeg straks angripe dere, for se, Gud vil ikke tillate at vi omkommer av sult. Derfor vil han gi oss av deres fødemidler selv om det må skje ved sverdet. Se nå til at dere oppfyller Guds ord.

36 Se, jeg er Moroni, deres hærfører. Jeg trakter ikke etter makt, men etter å bringe den til opphør. Jeg trakter ikke etter verdens ære, men etter mitt lands frihet og velferd og etter å forherlige min Gud. Og slik avslutter jeg mitt brev.

Behold, I wait for assistance from you; and, except ye do administer unto our relief, behold, I come unto you, even in the land of Zarahemla, and smite you with the sword, insomuch that ye can have no more power to impede the progress of this people in the cause of our freedom.

For behold, the Lord will not suffer that ye shall live and wax strong in your iniquities to destroy his righteous people.

Behold, can you suppose that the Lord will spare you and come out in judgment against the Lamanites, when it is the tradition of their fathers that has caused their hatred, yea, and it has been redoubled by those who have dissented from us, while your iniquity is for the cause of your love of glory and the vain things of the world?

Ye know that ye do transgress the laws of God, and ye do know that ye do trample them under your feet. Behold, the Lord saith unto me: If those whom ye have appointed your governors do not repent of their sins and iniquities, ye shall go up to battle against them.

And now behold, I, Moroni, am constrained, according to the covenant which I have made to keep the commandments of my God; therefore I would that ye should adhere to the word of God, and send speedily unto me of your provisions and of your men, and also to Helaman.

And behold, if ye will not do this I come unto you speedily; for behold, God will not suffer that we should perish with hunger; therefore he will give unto us of your food, even if it must be by the sword. Now see that ye fulfil the word of God.

Behold, I am Moroni, your chief captain. I seek not for power, but to pull it down. I seek not for honor of the world, but for the glory of my God, and the freedom and welfare of my country. And thus I close mine epistle.

Alma 61

- 1 Se, nå skjedde det at straks etter at Moroni hadde sendt sitt brev til den øverste guvernør, mottok han et brev fra Pahoran, som var øverste guvernør, og dette er de ord han mottok:
- 2 Jeg, Pahoran, som er dette lands øverste guvernør, sender disse ord til Moroni, som er hærens øverstkommanderende. Se, jeg sier deg, Moroni, at jeg gleder meg ikke over dine store lidelser, ja, det bedrøver min sjel.
- 3 Men se, det finnes dem som gleder seg over dine lidelser, ja, i den grad at de har gjort opprør mot meg og også mot frimennene blant mitt folk. Ja, og de som har gjort opprør, er overmåte tallrike.
- 4 Og det er de som har forsøkt å fjerne meg fra dommerstet, som er årsak til denne store misgjerning, for de har brukt mye smiger, og de har ledet mange menneskers hjerter på avveie, noe som vil forårsake store lidelser blant oss. De har holdt våre fødemidler tilbake og har truet våre frimenn så de ikke har kommet til dere.
- 5 Og se, de har drevet meg ut, og jeg har flyktet til Gideons land med så mange menn som det var mulig for meg å få tak i.
- 6 Og se, jeg har sendt ut en kunngjøring i hele denne delen av landet, og se, de flokker seg om oss hver dag med sine våpen for å forsvare sitt land og sin frihet og for å hevne den urett som er begått mot oss.
- 7 Og så mange har kommet til oss at de som har gjort opprør mot oss, nå er tvunget til å forsvare seg, ja, de frykter oss og tør ikke gå til kamp mot oss.
- 8 De har tatt landet, eller byen, Zarahemla i besittelse, de har utnevnt en konge, og han har skrevet til lamanitenes konge og har inngått en overenskomst med ham hvor han lover å forsvare byen Zarahemla, og dette tror han vil gjøre det mulig for lamanittene å erobre resten av landet. Og han skal innsettes som konge over dette folk når de er beseiret av lamanittene.

Alma 61

Behold, now it came to pass that soon after Moroni had sent his epistle unto the chief governor, he received an epistle from Pahoran, the chief governor. And these are the words which he received:

I, Pahoran, who am the chief governor of this land, do send these words unto Moroni, the chief captain over the army. Behold, I say unto you, Moroni, that I do not joy in your great afflictions, yea, it grieves my soul.

But behold, there are those who do joy in your afflictions, yea, insomuch that they have risen up in rebellion against me, and also those of my people who are freemen, yea, and those who have risen up are exceedingly numerous.

And it is those who have sought to take away the judgment-seat from me that have been the cause of this great iniquity; for they have used great flattery, and they have led away the hearts of many people, which will be the cause of sore affliction among us; they have withheld our provisions, and have daunted our freemen that they have not come unto you.

And behold, they have driven me out before them, and I have fled to the land of Gideon, with as many men as it were possible that I could get.

And behold, I have sent a proclamation throughout this part of the land; and behold, they are flocking to us daily, to their arms, in the defence of their country and their freedom, and to avenge our wrongs.

And they have come unto us, insomuch that those who have risen up in rebellion against us are set at defiance, yea, insomuch that they do fear us and durst not come out against us to battle.

They have got possession of the land, or the city, of Zarahemla; they have appointed a king over them, and he hath written unto the king of the Lamanites, in the which he hath joined an alliance with him; in the which alliance he hath agreed to maintain the city of Zarahemla, which maintenance he supposeth will enable the Lamanites to conquer the remainder of the land, and he shall be placed king over this people when they shall be conquered under the Lamanites.

9 Og nå, i ditt brev har du klandret meg, men det har ingen betydning. Jeg er ikke sint, men gleder meg over ditt hjertes storhet. Jeg, Pahoran, trakter ikke etter makt, men bare etter å beholde mitt dommersete så jeg kan bevare mitt folks rettigheter og frihet. Min sjel holder fast ved den frihet hvorved Gud har frigjort oss.

10 Og se, vi vil kjempe mot ugudelighet like til blodsutgyttelse. Vi ville ikke utgyte lamanitenes blod hvis de ville holde seg i sitt eget land.

11 Vi ville ikke utgyte våre brødres blod hvis de ikke gjorde opprør mot oss og grep til sverdet mot oss.

12 Vi ville underkaste oss trelldommens åk hvis Guds rettfærdighet forlangte det eller om han befalte oss å gjøre det.

13 Men se, han befaler oss ikke at vi skal underkaste oss våre fiender, men at vi skulle sette vår lit til ham, og han vil befri oss.

14 Derfor, min elskede bror Moroni, la oss bekjempe ondskap, og enhver ondskap vi ikke kan bekjempe med våre ord, slik som opprør og uenighet, la oss bekjempe den med våre sverd, så vi kan beholde vår frihet og så vi kan fryde oss over det store privilegium vår kirke gir oss, og over vår Forløser og vår Guds sak.

15 Derfor, kom straks til meg med noen få av dine menn, og la resten stå under Lehis og Teancums kommando. Gi dem myndighet til å lede krigen i den delen av landet ved å følge Guds Ånd, som også er frihetens ånd, som er i dem.

16 Se, jeg har sendt dem noen fødemidler så de ikke skal omkomme før du kan komme til meg.

17 Ta med dere alle de menn dere kan samle mens dere marsjerer hit, og vi vil raskt gå mot disse frafalne i vår Guds styrke og ifølge den tro som er i oss.

18 Og vi vil erobre byen Zarahemla, så vi kan få tak i mer mat vi kan sende til Lehi og Teancum. Ja, vi vil dra ut mot dem i Herrens styrke, og vi vil gjøre ende på denne store synd.

And now, in your epistle you have censured me, but it mattereth not; I am not angry, but do rejoice in the greatness of your heart. I, Pahoran, do not seek for power, save only to retain my judgment-seat that I may preserve the rights and the liberty of my people. My soul standeth fast in that liberty in the which God hath made us free.

And now, behold, we will resist wickedness even unto bloodshed. We would not shed the blood of the Lamanites if they would stay in their own land.

We would not shed the blood of our brethren if they would not rise up in rebellion and take the sword against us.

We would subject ourselves to the yoke of bondage if it were requisite with the justice of God, or if he should command us so to do.

But behold he doth not command us that we shall subject ourselves to our enemies, but that we should put our trust in him, and he will deliver us.

Therefore, my beloved brother, Moroni, let us resist evil, and whatsoever evil we cannot resist with our words, yea, such as rebellions and dissensions, let us resist them with our swords, that we may retain our freedom, that we may rejoice in the great privilege of our church, and in the cause of our Redeemer and our God.

Therefore, come unto me speedily with a few of your men, and leave the remainder in the charge of Lehi and Teancum; give unto them power to conduct the war in that part of the land, according to the Spirit of God, which is also the spirit of freedom which is in them.

Behold I have sent a few provisions unto them, that they may not perish until ye can come unto me.

Gather together whatsoever force ye can upon your march hither, and we will go speedily against those dissenters, in the strength of our God according to the faith which is in us.

And we will take possession of the city of Zarahemla, that we may obtain more food to send forth unto Lehi and Teancum; yea, we will go forth against them in the strength of the Lord, and we will put an end to this great iniquity.

19 Og nå, Moroni, jeg gleder meg virkelig over å ha mot-
tatt ditt brev, for jeg var litt bekymret for hva vi skulle
gjøre, om det ville være rettferdig av oss å gå mot våre
brødre.

20 Men du har sagt at hvis de ikke omvender seg, har
Herren befalt deg at du skal gå mot dem.

21 Se til at du styrker Lehi og Teancum i Herren. Be
dem om ikke å frykte, for Gud vil befri dem, ja, og også
alle som holder fast ved den frihet hvorved Gud har fri-
gjort dem. Og nå avslutter jeg mitt brev til min elskede
bror Moroni.

And now, Moroni, I do joy in receiving your epistle,
for I was somewhat worried concerning what we should
do, whether it should be just in us to go against our
brethren.

But ye have said, except they repent the Lord hath
commanded you that ye should go against them.

See that ye strengthen Lehi and Teancum in the
Lord; tell them to fear not, for God will deliver them,
yea, and also all those who stand fast in that liberty
wherewith God hath made them free. And now I close
mine epistle to my beloved brother, Moroni.

Alma 62

- 1 Og nå skjedde det at da Moroni hadde mottatt dette brevet, fattet han mot i sitt hjerte og ble fylt med overmåte stor glede over Pahorans trofasthet, over at ikke også han var en forræder mot sitt lands frihet og sak.
- 2 Men han var også overmåte bedrøvet over den synd som var begått av dem som hadde drevet Pahoran fra dommersetet, ja, kort sagt over dem som hadde gjort opprør mot sitt land og også sin Gud.
- 3 Og det skjedde at Moroni tok et lite antall menn med seg ifølge Pahorans ønske og overlot kommandoen over resten av hærstyrken til Lehi og Teancum, og marsjerte mot Gideons land.
- 4 Og han heiste frihetens fane overalt hvor han kom, og samlet alle stridskrefter han kunne, mens han rykket frem mot Gideons land.
- 5 Og det skjedde at tusener samlet seg under hans fane og grep til sverdet for å forsvare sin frihet, så de ikke skulle komme i treldom.
- 6 Og derfor, da Moroni hadde samlet alle de menn han kunne mens han rykket frem, kom han til Gideons land, og da han slo sine styrker sammen med Pahorans, ble de overmåte sterke, ja, enda sterkere enn Pachus' menn. Pachus var konge over de frafalne som hadde drevet frimennene ut av Zarahemlas land og hadde tatt landet i besittelse.
- 7 Og det skjedde at Moroni og Pahoran dro ned til Zarahemlas land med sine hærstyrker og rykket frem mot byen, og de møtte Pachus' menn og kom i kamp med dem.
- 8 Og se, Pachus ble drept, og hans menn ble tatt til fange, og Pahoran inntok igjen dommersetet.
- 9 Og Pachus' menn ble stilt for retten ifølge loven og også kongemennene som hadde blitt tatt og kastet i fengsel, og de ble henrettet ifølge loven, ja, Pachus' menn og kongemennene og alle som ikke ville gripe til våpen for å forsvare sitt land, men kjempet mot det, ble tatt av dage.

Alma 62

And now it came to pass that when Moroni had received this epistle his heart did take courage, and was filled with exceedingly great joy because of the faithfulness of Pahoran, that he was not also a traitor to the freedom and cause of his country.

But he did also mourn exceedingly because of the iniquity of those who had driven Pahoran from the judgment-seat, yea, in fine because of those who had rebelled against their country and also their God.

And it came to pass that Moroni took a small number of men, according to the desire of Pahoran, and gave Lehi and Teancum command over the remainder of his army, and took his march towards the land of Gideon.

And he did raise the standard of liberty in whatsoever place he did enter, and gained whatsoever force he could in all his march towards the land of Gideon.

And it came to pass that thousands did flock unto his standard, and did take up their swords in the defence of their freedom, that they might not come into bondage.

And thus, when Moroni had gathered together whatsoever men he could in all his march, he came to the land of Gideon; and uniting his forces with those of Pahoran they became exceedingly strong, even stronger than the men of Pachus, who was the king of those dissenters who had driven the freemen out of the land of Zarahemla and had taken possession of the land.

And it came to pass that Moroni and Pahoran went down with their armies into the land of Zarahemla, and went forth against the city, and did meet the men of Pachus, insomuch that they did come to battle.

And behold, Pachus was slain and his men were taken prisoners, and Pahoran was restored to his judgment-seat.

And the men of Pachus received their trial, according to the law, and also those king-men who had been taken and cast into prison; and they were executed according to the law; yea, those men of Pachus and those king-men, whosoever would not take up arms in the defence of their country, but would fight against it, were put to death.

10 Og derfor var det nødvendig at denne loven ble strengt håndhevet for å trygge deres land, ja, og alle som kastet vrak på sin frihet, ble straks henrettet i henhold til loven.

11 Og slik endte det tredevte år av dommernes regjeringstid over Nephis folk. Moroni og Pahoran hadde gjenopprettet fred i Zarahemlas land blant sitt eget folk og hadde straffet alle med døden som ikke var trofaste mot frihetens sak.

12 Og det skjedde i begynnelsen av det en og tredevte år av dommernes regjeringstid over Nephis folk at Moroni straks sørget for å sende fødemidler, og han sendte også en hærstyrke på seks tusen mann til Helaman for å hjelpe ham med å forsvare den delen av landet.

13 Og han sendte også en hærstyrke på seks tusen mann med tilstrekkelige fødemidler til Lehis og Teancums hærstyrker. Og det skjedde at dette ble gjort for å befeste landet mot lamanittene.

14 Og det skjedde at Moroni og Pahoran lot en stor gruppe menn bli igjen i Zarahemlas land, marsjerte med en stor gruppe menn mot Nephiahs land og var fast bestemt på å beseire lamanittene i denne byen.

15 Og det skjedde at mens de rykket frem mot landet, tok de et stort antall av lamanittenes menn til fange og drepte mange av dem og beslagla deres fødemidler og krigsvåpen.

16 Og det skjedde at de etter å ha tatt dem til fange lot dem inngå en pakt om at de aldri mer ville gripe til våpen mot nephittene.

17 Og da de hadde inngått denne pakten, sendte de dem avgårde for å bo sammen med Ammons folk – og det var omtrent fire tusen som ikke hadde blitt drept.

18 Og det skjedde at da de hadde sendt dem bort, fortsatte de å rykke frem mot Nephiahs land. Og det skjedde at da de hadde kommet frem til byen Nephiah, slo de opp teltene sine på Nephiahs sletter som lå like i nærheten av byen Nephiah.

And thus it became expedient that this law should be strictly observed for the safety of their country; yea, and whosoever was found denying their freedom was speedily executed according to the law.

And thus ended the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi; Moroni and Pahoran having restored peace to the land of Zarahemla, among their own people, having inflicted death upon all those who were not true to the cause of freedom.

And it came to pass in the commencement of the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi, Moroni immediately caused that provisions should be sent, and also an army of six thousand men should be sent unto Helaman, to assist him in preserving that part of the land.

And he also caused that an army of six thousand men, with a sufficient quantity of food, should be sent to the armies of Lehi and Teancum. And it came to pass that this was done to fortify the land against the Lamanites.

And it came to pass that Moroni and Pahoran, leaving a large body of men in the land of Zarahemla, took their march with a large body of men towards the land of Nephiah, being determined to overthrow the Lamanites in that city.

And it came to pass that as they were marching towards the land, they took a large body of men of the Lamanites, and slew many of them, and took their provisions and their weapons of war.

And it came to pass after they had taken them, they caused them to enter into a covenant that they would no more take up their weapons of war against the Nephites.

And when they had entered into this covenant they sent them to dwell with the people of Ammon, and they were in number about four thousand who had not been slain.

And it came to pass that when they had sent them away they pursued their march towards the land of Nephiah. And it came to pass that when they had come to the city of Nephiah, they did pitch their tents in the plains of Nephiah, which is near the city of Nephiah.

19 Nå ønsket Moroni at lamanittene skulle komme ut og kjempe mot dem på slettene. Men lamanittene, som kjente til deres overmåte store mot og så hvor mange de var, våget ikke å komme ut mot dem. Derfor kom de ikke ut for å kjempe den dagen.

20 Og da natten falt på, dro Moroni ut i nattemørket og klatret opp på muren for å spionere og finne ut i hvilken del av byen lamanittene hadde slått leir med sin hærstyrke.

21 Og det skjedde at de var på østsiden ved inngangen, og alle sov. Og Moroni vendte tilbake til sin hærstyrke og lot dem i all hast lage sterke rep og stiger, så de kunne klatre ned fra toppen av muren og komme på innsiden av muren.

22 Og det skjedde at Moroni lot sine menn marsjere frem og klatre opp på muren og komme seg ned i den delen av byen, ja, på vestsiden hvor lamanittene ikke hadde slått leir med sine hærstyrker.

23 Og det skjedde at de alle klatret ned i byen om natten ved hjelp av sine sterke rep og sine stiger, og derfor, da morgenen kom, var de alle innenfor byens murer.

24 Og da lamanittene våknet og så at Moronis hærstyrker var innenfor murene, ble de så overmåte redde at de flyktet ut gjennom porten.

25 Og da Moroni så at de flyktet for ham, lot han sine menn rykke frem mot dem. Og de slo mange ihjel og omringet mange andre og tok dem til fange, og resten av dem flyktet inn i Moronis land som lå ute ved havet.

26 På denne måten inntok Moroni og Pahoran byen Nephiah uten å miste en eneste sjel, og det var mange av lamanittene som ble drept.

27 Nå skjedde det at mange av lamanittene som var tatt til fange, ønsket å slutte seg til Ammons folk og bli et fritt folk.

28 Og det skjedde at alle som ønsket dette, fikk sitt ønske oppfylt.

Now Moroni was desirous that the Lamanites should come out to battle against them, upon the plains; but the Lamanites, knowing of their exceedingly great courage, and beholding the greatness of their numbers, therefore they durst not come out against them; therefore they did not come to battle in that day.

And when the night came, Moroni went forth in the darkness of the night, and came upon the top of the wall to spy out in what part of the city the Lamanites did camp with their army.

And it came to pass that they were on the east, by the entrance; and they were all asleep. And now Moroni returned to his army, and caused that they should prepare in haste strong cords and ladders, to be let down from the top of the wall into the inner part of the wall.

And it came to pass that Moroni caused that his men should march forth and come upon the top of the wall, and let themselves down into that part of the city, yea, even on the west, where the Lamanites did not camp with their armies.

And it came to pass that they were all let down into the city by night, by the means of their strong cords and their ladders; thus when the morning came they were all within the walls of the city.

And now, when the Lamanites awoke and saw that the armies of Moroni were within the walls, they were affrighted exceedingly, insomuch that they did flee out by the pass.

And now when Moroni saw that they were fleeing before him, he did cause that his men should march forth against them, and slew many, and surrounded many others, and took them prisoners; and the remainder of them fled into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

Thus had Moroni and Pahoran obtained the possession of the city of Nephiah without the loss of one soul; and there were many of the Lamanites who were slain.

Now it came to pass that many of the Lamanites that were prisoners were desirous to join the people of Ammon and become a free people.

And it came to pass that as many as were desirous, unto them it was granted according to their desires.

29 Alle lamanitter, som var tatt til fange, sluttet seg derfor til Ammons folk og begynte å arbeide overmåte hardt for å dyrke jorden og allslags korn og ale opp allslags småfe og storfe. Og på denne måten ble nephittene lettet for en stor byrde, ja, de slapp å holde vakt over alle lamanittene som var tatt til fange.

30 Nå skjedde det at Moroni etter at han hadde inntatt byen Nephiah, hadde tatt mange fanger, noe som reduserte lamanittenes hærstyrker overmåte sterkt, og hadde fått tilbake mange av de nephitter som hadde blitt tatt til fange, noe som styrket hans hærstyrke meget, derfor dro Moroni fra Nephiahs land til Lehis land.

31 Og det skjedde at da lamanittene så at Moroni kom mot dem, ble de redde igjen og flyktet for Moronis hærstyrke.

32 Og det skjedde at Moroni og hans hærstyrke forfulgte dem fra by til by helt til de ble møtt av Lehi og Teancum. Og lamanittene flyktet for Lehi og Teancum like ned til havet – til de kom til Moronis land.

33 Og lamanittenes hærstyrker ble samlet til ett i Moronis land, og Ammoron, lamanittenes konge, var også med dem.

34 Og det skjedde at Moroni og Lehi og Teancum slo leir med sine styrker i området langs grensen til Moronis land, så lamanittene var omringet i området som grenset mot villmarken i syd, og i området som grenset mot villmarken i øst.

35 Og slik slo de leir for natten, for se, både nephittene og lamanittene var slitne etter en lang marsj. Derfor bestemte de seg for ikke å forsøke seg med noen krigslist om natten, alle unntatt Teancum, for han var overmåte sint på Ammoron da han mente at Ammoron og hans bror, Amalickiah, hadde vært årsak til denne store og langvarige krig mellom dem og lamanittene, som hadde forårsaket så mye krig og blodsutgytelse, ja, og så mye sult.

Therefore, all the prisoners of the Lamanites did join the people of Ammon, and did begin to labor exceedingly, tilling the ground, raising all manner of grain, and flocks and herds of every kind; and thus were the Nephites relieved from a great burden; yea, insomuch that they were relieved from all the prisoners of the Lamanites.

Now it came to pass that Moroni, after he had obtained possession of the city of Nephiah, having taken many prisoners, which did reduce the armies of the Lamanites exceedingly, and having regained many of the Nephites who had been taken prisoners, which did strengthen the army of Moroni exceedingly; therefore Moroni went forth from the land of Nephiah to the land of Lehi.

And it came to pass that when the Lamanites saw that Moroni was coming against them, they were again frightened and fled before the army of Moroni.

And it came to pass that Moroni and his army did pursue them from city to city, until they were met by Lehi and Teancum; and the Lamanites fled from Lehi and Teancum, even down upon the borders by the seashore, until they came to the land of Moroni.

And the armies of the Lamanites were all gathered together, insomuch that they were all in one body in the land of Moroni. Now Ammoron, the king of the Lamanites, was also with them.

And it came to pass that Moroni and Lehi and Teancum did encamp with their armies round about in the borders of the land of Moroni, insomuch that the Lamanites were encircled about in the borders by the wilderness on the south, and in the borders by the wilderness on the east.

And thus they did encamp for the night. For behold, the Nephites and the Lamanites also were weary because of the greatness of the march; therefore they did not resolve upon any stratagem in the night-time, save it were Teancum; for he was exceedingly angry with Ammoron, insomuch that he considered that Ammoron, and Amalickiah his brother, had been the cause of this great and lasting war between them and the Lamanites, which had been the cause of so much war and bloodshed, yea, and so much famine.

36 Og det skjedde at Teancum i sin vrede gikk til lamanittenes leir og firte seg ned langs bymuren. Og han gikk fra sted til sted med et rep helt til han fant kongen, og han kastet et spyd mot ham som traff ham like ved hjertet. Men se, kongen vekket sine tjenere før han døde, så de forfulgte Teancum og slo ham ihjel.

37 Nå skjedde det at da Lehi og Moroni fikk vite at Teancum var død, ble de overmåte bedrøvet, for se, han hadde vært en mann som hadde kjempet tappert for sitt land, ja, en sann venn av frihet. Og han hadde hatt veldig mange svært tunge lidelser, men se, han var død og hadde gått all kjødets gang.

38 Nå skjedde det at Moroni neste dag rykket frem og gikk til angrep på lamanittene, ja, så de slo dem ihjel i et stort blodbad. Og de jaget dem ut av landet, og de flyktet så de denne gang ikke vendte tilbake for å gå mot nephittene.

39 Og slik endte det en og tredeveite år av dommernes regjeringstid over Nephis folk, og slik hadde de hatt kriger og blodsutgytelse og sult og lidelser i mange år.

40 Og det hadde vært mord og stridigheter og uenighet og all slags synd blant Nephis folk, ikke desto mindre, for de rettfærdiges skyld, ja, på grunn av de rettfærdiges bønner, var de blitt spart.

41 Men se, fordi krigen mellom nephitter og lamanitter hadde vært så overmåte langvarig, ja, fordi krigen hadde vart så overmåte lenge, hadde mange blitt forherdet. Og mange ble bløtgjort på grunn av sine lidelser så de ydmyket seg for Gud i den dypeste ydmykhet.

42 Og det skjedde at etter at Moroni hadde befestet de deler av landet som var mest utsatt for lamanittene, inntil de var tilstrekkelig sterke, vendte han tilbake til byen Zarahemla. Og også Helaman vendte tilbake til sin arvelodd, og enda en gang var det opprettet fred blant Nephis folk.

And it came to pass that Teancum in his anger did go forth into the camp of the Lamanites, and did let himself down over the walls of the city. And he went forth with a cord, from place to place, insomuch that he did find the king; and he did cast a javelin at him, which did pierce him near the heart. But behold, the king did awaken his servants before he died, insomuch that they did pursue Teancum, and slew him.

Now it came to pass that when Lehi and Moroni knew that Teancum was dead they were exceedingly sorrowful; for behold, he had been a man who had fought valiantly for his country, yea, a true friend to liberty; and he had suffered very many exceedingly sore afflictions. But behold, he was dead, and had gone the way of all the earth.

Now it came to pass that Moroni marched forth on the morrow, and came upon the Lamanites, insomuch that they did slay them with a great slaughter; and they did drive them out of the land; and they did flee, even that they did not return at that time against the Nephites.

And thus ended the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus they had had wars, and bloodsheds, and famine, and affliction, for the space of many years.

And there had been murders, and contentions, and dissensions, and all manner of iniquity among the people of Nephi; nevertheless for the righteous' sake, yea, because of the prayers of the righteous, they were spared.

But behold, because of the exceedingly great length of the war between the Nephites and the Lamanites many had become hardened, because of the exceedingly great length of the war; and many were softened because of their afflictions, insomuch that they did humble themselves before God, even in the depth of humility.

And it came to pass that after Moroni had fortified those parts of the land which were most exposed to the Lamanites, until they were sufficiently strong, he returned to the city of Zarahemla; and also Helaman returned to the place of his inheritance; and there was once more peace established among the people of Nephi.

43 Og Moroni overlot kommandoen over sine styrker til sin sønn, som het Moronihah, og han trakk seg tilbake til sitt eget hus så han kunne tilbringe resten av sine dager i fred.

44 Og Pahoran vendte tilbake til sitt dommersete, og Helaman påtok seg igjen å forkynne Guds ord til folket, for på grunn av så mange kriger og stridigheter var det blitt nødvendig å sette kirken i orden igjen.

45 Derfor dro Helaman og hans brødre ut og forkynnte Guds ord med stor kraft, noe som overbeviste mange mennesker om deres ugudelighet og fikk dem til å omvende seg fra sine synder og bli døpt til Herren sin Gud.

46 Og det skjedde at de opprettet Guds kirke igjen over hele landet.

47 Ja, og det ble laget forskrifter for praktisering av loven, og de valgte seg dommere og øverste dommere.

48 Og igjen begynte det å gå Nephis folk vel i landet. Og de begynte å formere seg og vokse seg overmåte sterke igjen i landet, og de ble etterhvert overmåte rike.

49 Men selv om de var rike og sterke og det gikk dem vel, var de ikke oppblåste av stolthet i egne øyne, heller ikke var de sene til å huske Herren sin Gud, men de ydmyket seg svært meget for ham.

50 Ja, de husket hvor store ting Herren hadde gjort for dem, at han hadde befridd dem fra død og fra trelldom og fra fengsel og fra alle slags lidelser, og han hadde fridd dem ut av deres fienders hender.

51 Og de ba stadig til Herren sin Gud, så Herren velsignet dem ifølge sitt ord, så de vokste seg sterke, og det gikk dem vel i landet.

52 Og det skjedde at alle disse ting fant sted, og Helaman døde i det fem og tredevte år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

And Moroni yielded up the command of his armies into the hands of his son, whose name was Moronihah; and he retired to his own house that he might spend the remainder of his days in peace.

And Pahoran did return to his judgment-seat; and Helaman did take upon him again to preach unto the people the word of God; for because of so many wars and contentions it had become expedient that a regulation should be made again in the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth, and did declare the word of God with much power unto the convincing of many people of their wickedness, which did cause them to repent of their sins and to be baptized unto the Lord their God.

And it came to pass that they did establish again the church of God, throughout all the land.

Yea, and regulations were made concerning the law. And their judges, and their chief judges were chosen.

And the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to multiply and to wax exceedingly strong again in the land. And they began to grow exceedingly rich.

But notwithstanding their riches, or their strength, or their prosperity, they were not lifted up in the pride of their eyes; neither were they slow to remember the Lord their God; but they did humble themselves exceedingly before him.

Yea, they did remember how great things the Lord had done for them, that he had delivered them from death, and from bonds, and from prisons, and from all manner of afflictions, and he had delivered them out of the hands of their enemies.

And they did pray unto the Lord their God continually, insomuch that the Lord did bless them, according to his word, so that they did wax strong and prosper in the land.

And it came to pass that all these things were done. And Helaman died, in the thirty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Alma 63

- 1 Og det skjedde i begynnelsen av det seks og tredeve år av dommernes regjeringstid over Nephis folk at Shiblön overtok de hellige ting som Alma hadde overlevert til Helaman.
- 2 Og han var en rettferdig mann, og han vandret rett-skaffent for Gud, og han søkte alltid å gjøre godt og holde Herren sin Guds befalinger, og det gjorde hans bror også.
- 3 Og det skjedde at også Moroni døde, og slik endte det seks og tredeve år av dommernes regjeringstid.
- 4 Og det skjedde at i det syv og tredeve år av dommer-nes regjeringstid var det en stor gruppe menn – ja, hele fem tusen fire hundre menn – som med sine hustruer og barn dro ut fra Zarahemlas land til landet i nord.
- 5 Og det skjedde at Hagoth, som var en overmåte dyk-tig mann, bygget seg et overmåte stort skip på grensen av landet Overflod, ved landet Ødemark, og sjøsatte det på havet i vest ved den smale landtungen som førte inn i landet mot nord.
- 6 Og se, det var mange nephitter som gikk ombord og seilte ut med mange fødemidler og også mange kvinner og barn, og de satte kursen mot nord. Og slik endte det syv og tredeve år.
- 7 Og i det åtte og tredeve år bygget denne mannen flere skip. Og det første skipet kom også tilbake, og mange flere gikk ombord. Og de tok også mange fødemidler med seg og satte igjen kursen mot landet i nord.
- 8 Og det skjedde at man aldri mer hørte noe til dem, og vi antar at de druknet i havets dyp. Og det skjedde at et annet skip også seilte ut, og hvor det dro, vet vi ikke.
- 9 Og det skjedde at i dette året dro mange mennesker til landet i nord, og slik endte det åtte og tredeve år.

Alma 63

And it came to pass in the commencement of the thirty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Shiblön took possession of those sacred things which had been delivered unto Helaman by Alma.

And he was a just man, and he did walk uprightly before God; and he did observe to do good continually, to keep the commandments of the Lord his God; and also did his brother.

And it came to pass that Moroni died also. And thus ended the thirty and sixth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the thirty and seventh year of the reign of the judges, there was a large company of men, even to the amount of five thousand and four hundred men, with their wives and their children, departed out of the land of Zarahemla into the land which was northward.

And it came to pass that Hagoth, he being an exceedingly curious man, therefore he went forth and built him an exceedingly large ship, on the borders of the land Bountiful, by the land Desolation, and launched it forth into the west sea, by the narrow neck which led into the land northward.

And behold, there were many of the Nephites who did enter therein and did sail forth with much provisions, and also many women and children; and they took their course northward. And thus ended the thirty and seventh year.

And in the thirty and eighth year, this man built other ships. And the first ship did also return, and many more people did enter into it; and they also took much provisions, and set out again to the land northward.

And it came to pass that they were never heard of more. And we suppose that they were drowned in the depths of the sea. And it came to pass that one other ship also did sail forth; and whither she did go we know not.

And it came to pass that in this year there were many people who went forth into the land northward. And thus ended the thirty and eighth year.

10 Og det skjedde at i det ni og tredevte år av dommer-
nes regjeringstid døde Shibløn også, og Corianton had-
de reist til landet i nord med et skip for å bringe føde-
midler til dem som hadde reist til dette landet.

11 Derfor ble det nødvendig for Shibløn å overlevere
disse hellige ting før han døde, til Helamans sønn, som
ble kalt Helaman, og som var oppkalt etter sin far.

12 Se, alle disse graveringer som var i Helamans besittel-
se, ble skrevet og sendt ut blant menneskenes barn over
hele landet, unntatt de deler som Alma hadde befalt
ikke skulle utgis.

13 Likevel skulle disse ting holdes hellig og overleveres
fra én generasjon til den neste. Derfor ble de dette år
overlevert til Helaman før Shibløns død.

14 Og det skjedde også dette året at det var noen frafalne
som hadde gått over til lamanittene, og igjen ble de opp-
egget til vrede mot nephittene.

15 Og samme år kom de også ned med en tallrik hærstyr-
ke til krig mot Moronihahs folk – eller mot
Moronihahs hærstyrke. Men de ble slått og drevet tilba-
ke igjen til sine egne land etter å ha lidd stort tap.

16 Og slik endte det ni og tredevte år av dommernes re-
gjeringstid over Nephis folk.

17 Og slik endte beretningen av Alma og hans sønn
Helaman og også Shibløn, som var hans sønn.

And it came to pass in the thirty and ninth year of the
reign of the judges, Shibløn died also, and Corianton
had gone forth to the land northward in a ship, to carry
forth provisions unto the people who had gone forth
into that land.

Therefore it became expedient for Shibløn to confer
those sacred things, before his death, upon the son of
Helaman, who was called Helaman, being called after
the name of his father.

Now behold, all those engravings which were in the
possession of Helaman were written and sent forth
among the children of men throughout all the land,
save it were those parts which had been commanded by
Alma should not go forth.

Nevertheless, these things were to be kept sacred, and
handed down from one generation to another; there-
fore, in this year, they had been conferred upon
Helaman, before the death of Shibløn.

And it came to pass also in this year that there were
some dissenters who had gone forth unto the
Lamanites; and they were stirred up again to anger
against the Nephites.

And also in this same year they came down with a nu-
merous army to war against the people of Moronihah,
or against the army of Moronihah, in the which they
were beaten and driven back again to their own lands,
suffering great loss.

And thus ended the thirty and ninth year of the reign
of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the account of Alma, and Helaman
his son, and also Shibløn, who was his son.

Helamans bok

En beretning om nephittene. Deres kriger og stridigheter og opprør. Og også profetier av mange hellige profeter før Kristi komme, ifølge opptegetninger av Helaman som var Helamans sønn, og også ifølge hans sønners opptegetninger like ned til Kristi komme. Og også mange av lamanittene blir omvendt. En beretning om deres omvendelse. En beretning om lamanittenes rettferdighet og nephittenes ugudelighet og avskyeligheter, ifølge Helamans og hans sønners opptegetning like ned til Kristi komme og så videre. Beretningen kalles Helamans bok.

Helaman 1

- 1 Og se, nå skjedde det i begynnelsen av det førtiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk at det oppsto alvorlige vanskeligheter blant det nephittiske folk.
- 2 For se, Pahoran var død og hadde gått all kjødets gang, derfor begynte det å bli en alvorlig strid om hvem som skulle overta dommersetet av de brødre som var Pahorans sønner.
- 3 Nå er dette navnene på dem som stred om dommersetet og som også var årsak til at folket stred: Pahoran, Paanchi og Pacumeni.
- 4 Nå er ikke dette alle Pahorans sønner (for han hadde mange), men dette er de som stred om dommersetet, derfor splittet de folket i tre grupper.
- 5 Likevel skjedde det at Pahoran ble utnevnt ved folkets stemme til å være øverste dommer og guvernør over Nephis folk.
- 6 Og det skjedde at da Pacumeni forsto at han ikke kunne innta dommersetet, sluttet han seg til folkets stemme.
- 7 Men se, Paanchi og den del av folket som ønsket at han skulle være deres guvernør, ble overmåte vrede, derfor forsøkte han ved smiger å få disse menneskene til å gjøre opprør mot sine brødre.

The Book of Helaman

An account of the Nephites. Their wars and contentions, and their dissensions. And also the prophecies of many holy prophets, before the coming of Christ, according to the records of Helaman, who was the son of Helaman, and also according to the records of his sons, even down to the coming of Christ. And also many of the Lamanites are converted. An account of their conversion. An account of the righteousness of the Lamanites, and the wickedness and abominations of the Nephites, according to the record of Helaman and his sons, even down to the coming of Christ, which is called the book of Helaman, and so forth.

Helaman 1

And now behold, it came to pass in the commencement of the fortieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there began to be a serious difficulty among the people of the Nephites.

For behold, Pahoran had died, and gone the way of all the earth; therefore there began to be a serious contention concerning who should have the judgment-seat among the brethren, who were the sons of Pahoran.

Now these are their names who did contend for the judgment-seat, who did also cause the people to contend: Pahoran, Paanchi, and Pacumeni.

Now these are not all the sons of Pahoran (for he had many), but these are they who did contend for the judgment-seat; therefore, they did cause three divisions among the people.

Nevertheless, it came to pass that Pahoran was appointed by the voice of the people to be chief judge and a governor over the people of Nephi.

And it came to pass that Pacumeni, when he saw that he could not obtain the judgment-seat, he did unite with the voice of the people.

But behold, Paanchi, and that part of the people that were desirous that he should be their governor, was exceedingly wroth; therefore, he was about to flatter away those people to rise up in rebellion against their brethren.

8 Og det skjedde at mens han var ved å gjøre dette, se, da ble han tatt, stilt for en domstol ifølge folkets stemme og dømt til døden, for han hadde gjort opprør og forsøkt å ødelegge folkets frihet.

9 Da nå disse menneskene som ønsket at han skulle være deres guvernør, forsto at han var dømt til døden, ble de sinte, og se, de sendte en mann ved navn Kishkumen til Pahorans dommersete og myrdet Pahoran mens han satt på dommersetet.

10 Og han ble forfulgt av Pahorans tjenere, men se, så hurtig var Kishkumens flukt at ingen kunne innhente ham.

11 Og han gikk tilbake til dem som hadde sendt ham, og de sluttet alle en pakt, ja, de sverget ved sin evige Skaper at de ikke ville fortelle noe menneske at Kishkumen hadde myrdet Pahoran.

12 Derfor ble ikke Kishkumen kjent blant Nephis folk, for han var forkledd da han myrdet Pahoran. Og Kishkumen og hans bande som hadde sluttet en pakt med ham, blandet seg med folket på en slik måte at ikke alle kunne bli funnet. Men alle som ble funnet, ble dømt til døden.

13 Og se, nå ble Pacumeni ifølge folkets stemme valgt til å være øverste dommer og guvernør over folket, og til å regjere i sin bror Pahorans sted, og det var ifølge hans rett. Og alt dette ble gjort i det førtiende år av dommerens regjeringstid, og så var året omme.

14 Og det skjedde i det en og førtiende år av dommerens regjeringstid at lamanittene hadde samlet en utallig hærstyrke av menn og væpnet dem med sverd og med sabler og med buer og med piler og med hjelmer og med brystskjold og med alle tenkelige slags skjold.

15 Og de kom ned igjen så de kunne gå til krig mot nephittene. Og de ble ledet av en mann ved navn Coriantumr, og han var en etterkommer av Zarahemla, og han hadde gått bort fra nephittene. Og han var en stor og mektig mann.

And it came to pass as he was about to do this, behold, he was taken, and was tried according to the voice of the people, and condemned unto death; for he had raised up in rebellion and sought to destroy the liberty of the people.

Now when those people who were desirous that he should be their governor saw that he was condemned unto death, therefore they were angry, and behold, they sent forth one Kishkumen, even to the judgment-seat of Pahoran, and murdered Pahoran as he sat upon the judgment-seat.

And he was pursued by the servants of Pahoran; but behold, so speedy was the flight of Kishkumen that no man could overtake him.

And he went unto those that sent him, and they all entered into a covenant, yea, swearing by their everlasting Maker, that they would tell no man that Kishkumen had murdered Pahoran.

Therefore, Kishkumen was not known among the people of Nephi, for he was in disguise at the time that he murdered Pahoran. And Kishkumen and his band, who had covenanted with him, did mingle themselves among the people, in a manner that they all could not be found; but as many as were found were condemned unto death.

And now behold, Pacumeni was appointed, according to the voice of the people, to be a chief judge and a governor over the people, to reign in the stead of his brother Pahoran; and it was according to his right. And all this was done in the fortieth year of the reign of the judges; and it had an end.

And it came to pass in the forty and first year of the reign of the judges, that the Lamanites had gathered together an innumerable army of men, and armed them with swords, and with cimeters and with bows, and with arrows, and with head-plates, and with breast-plates, and with all manner of shields of every kind.

And they came down again that they might pitch battle against the Nephites. And they were led by a man whose name was Coriantumr; and he was a descendant of Zarahemla; and he was a dissenter from among the Nephites; and he was a large and a mighty man.

- 16 Derfor tenkte lamanittenes konge, hvis navn var Tubaloth som var Ammorons sønn, at Coriantumr, som var en mektig mann, kunne holde stand mot nephittene med sin styrke og også med sin store visdom, så han ved å sende ham kunne få makt over nephittene.
- 17 Derfor oppegget han dem til vrede, og han samlet sine hærstyrker, og han utnevnte Coriantumr til å være deres leder og lot dem marsjere ned til Zarahemlas land for å kjempe mot nephittene.
- 18 Og det skjedde at fordi det var så store stridigheter og så mange vanskeligheter hos myndighetene, hadde de ikke sørget for tilstrekkelig vakthold i Zarahemlas land, for de hadde trodd at lamanittene ikke ville våge å trenge inn i hjertet av deres land for å angripe den store byen Zarahemla.
- 19 Men det skjedde at Coriantumr rykket frem i spissen for sine tallrike skarer og overfalt byens innbyggere, og de marsjerte så overmåte hurtig at nephittene ikke fikk tid til å samle sine hærstyrker.
- 20 Derfor hugget Coriantumr ned vekten ved inngangen til byen og marsjerte inn i byen med hele sin hærstyrke. Og de drepte alle som satte seg opp mot dem, så de tok hele byen i besittelse.
- 21 Og det skjedde at Pacumeni, som var den øverste dommer, flyktet for Coriantumr like til bymuren. Og det skjedde at Coriantumr slo ham mot muren så han døde. Og slik endte Pacumenis dager.
- 22 Og da Coriantumr forsto at byen Zarahemla var i hans besittelse, og at nephittene hadde flyktet for dem og var drept og var grepet og var kastet i fengsel, og at han var i besittelse av den sterkeste forsvarsstilling i hele landet, ble han så modig at han var nær ved å gå til angrep på hele landet.

Therefore, the king of the Lamanites, whose name was Tubaloth, who was the son of Ammoron, supposing that Coriantumr, being a mighty man, could stand against the Nephites, with his strength and also with his great wisdom, insomuch that by sending him forth he should gain power over the Nephites—

Therefore he did stir them up to anger, and he did gather together his armies, and he did appoint Coriantumr to be their leader, and did cause that they should march down to the land of Zarahemla to battle against the Nephites.

And it came to pass that because of so much contention and so much difficulty in the government, that they had not kept sufficient guards in the land of Zarahemla; for they had supposed that the Lamanites durst not come into the heart of their lands to attack that great city Zarahemla.

But it came to pass that Coriantumr did march forth at the head of his numerous host, and came upon the inhabitants of the city, and their march was with such exceedingly great speed that there was no time for the Nephites to gather together their armies.

Therefore Coriantumr did cut down the watch by the entrance of the city, and did march forth with his whole army into the city, and they did slay every one who did oppose them, insomuch that they did take possession of the whole city.

And it came to pass that Pacumeni, who was the chief judge, did flee before Coriantumr, even to the walls of the city. And it came to pass that Coriantumr did smite him against the wall, insomuch that he died. And thus ended the days of Pacumeni.

And now when Coriantumr saw that he was in possession of the city of Zarahemla, and saw that the Nephites had fled before them, and were slain, and were taken, and were cast into prison, and that he had obtained the possession of the strongest hold in all the land, his heart took courage insomuch that he was about to go forth against all the land.

23 Og nå ble han ikke i Zarahemlas land, men han rykket frem med en stor hærstyrke like til byen Overflod. For han var fast bestemt på å rykke frem og slå seg gjennom med sverdet så han kunne innta de nordlige deler av landet.

24 Og da han antok at de var sterkest midt i landet, rykket han derfor frem og ga dem ikke tid til å samle seg unntatt i små flokker, og på denne måten overfalt de dem og slaktet dem ned.

25 Men se, Coriantumrs marsj gjennom midten av landet var en stor fordel for Moronihah til tross for det store antall nephitter som var drept.

26 For se, Moronihah hadde antatt at lamanittene ikke ville våge å trenge inn til midten av landet, men at de ville angripe byene omkring i grenseområdene slik de hittil hadde gjort. Derfor hadde Moronihah utplassert sine sterke hærstyrker for å forsvare de deler som lå i grenseområdene.

27 Men se, lamanittene ble ikke skremt slik han hadde ønsket, men de hadde kommet midt inn i landet og hadde inntatt hovedstaden, som var byen Zarahemla, og marsjerte gjennom de viktigste deler av landet og slo folk ihjel i et stort blodbad – både menn, kvinner og barn – og tok mange byer og mange forsvarsstillinger i besittelse.

28 Men da Moronihah hadde oppdaget dette, sendte han straks Lehi en omvei med en hærstyrke for å avskjære dem før de kom frem til landet Overflod.

29 Og det gjorde han. Og han greide å avskjære dem før de kom frem til landet Overflod, og gikk til kamp mot dem så de begynte å trekke seg tilbake til Zarahemlas land.

30 Og det skjedde at Moronihah avskar dem i deres tilbaketog og gikk til kamp mot dem, så det ble et overmåte blodig slag. Ja, mange ble drept, og Coriantumr var også blant dem som ble funnet drept.

And now he did not tarry in the land of Zarahemla, but he did march forth with a large army, even towards the city of Bountiful; for it was his determination to go forth and cut his way through with the sword, that he might obtain the north parts of the land.

And, supposing that their greatest strength was in the center of the land, therefore he did march forth, giving them no time to assemble themselves together save it were in small bodies; and in this manner they did fall upon them and cut them down to the earth.

But behold, this march of Coriantumr through the center of the land gave Moronihah great advantage over them, notwithstanding the greatness of the number of the Nephites who were slain.

For behold, Moronihah had supposed that the Lamanites durst not come into the center of the land, but that they would attack the cities round about in the borders as they had hitherto done; therefore Moronihah had caused that their strong armies should maintain those parts round about by the borders.

But behold, the Lamanites were not frightened according to his desire, but they had come into the center of the land, and had taken the capital city which was the city of Zarahemla, and were marching through the most capital parts of the land, slaying the people with a great slaughter, both men, women, and children, taking possession of many cities and of many strongholds.

But when Moronihah had discovered this, he immediately sent forth Lehi with an army round about to head them before they should come to the land Bountiful.

And thus he did; and he did head them before they came to the land Bountiful, and gave unto them battle, insomuch that they began to retreat back towards the land of Zarahemla.

And it came to pass that Moronihah did head them in their retreat, and did give unto them battle, insomuch that it became an exceedingly bloody battle; yea, many were slain, and among the number who were slain Coriantumr was also found.

- 31 Og se, nå kunne ikke lamanittene trekke seg tilbake i noen retning, hverken mot nord eller mot syd eller mot øst eller mot vest, for de var helt omringet av nephittene.
- 32 Og slik hadde Coriantumr jaget lamanittene midt inn blant nephittene så de var i nephittenes makt, og selv var han drept, og lamanittene overga seg til nephittene.
- 33 Og det skjedde at Moronihah gjenerobret byen Zarahemla og lot de lamanitter som hadde blitt tatt til fange, dra ut av landet i fred.
- 34 Og slik endte det en og førtiende år av dommernes regjeringstid.

And now, behold, the Lamanites could not retreat either way, neither on the north, nor on the south, nor on the east, nor on the west, for they were surrounded on every hand by the Nephites.

And thus had Coriantumr plunged the Lamanites into the midst of the Nephites, insomuch that they were in the power of the Nephites, and he himself was slain, and the Lamanites did yield themselves into the hands of the Nephites.

And it came to pass that Moronihah took possession of the city of Zarahemla again, and caused that the Lamanites who had been taken prisoners should depart out of the land in peace.

And thus ended the forty and first year of the reign of the judges.

Helaman 2

- 1 Og det skjedde i det to og førtiende år av dommerens regeringstid, etter at Moronihah igjen hadde opprettet fred mellom nephittene og lamanittene, se, da var det ingen til å bekle dommersetet, derfor begynte det igjen å bli strid blant folket om hvem som skulle bekle dommersetet.
- 2 Og det skjedde at Helaman, som var sønn av Helaman, ble utnevnt til å bekle dommersetet ifølge folkets stemme.
- 3 Men se, Kishkumen, som hadde myrdet Pahoran, ventet bare på en anledning til å drepe Helaman også, og han ble støttet av sin bande, som hadde sluttet en pakt om at ingen skulle få kjennskap til hans ugudelighet.
- 4 For det var en mann ved navn Gadianton som hadde ordet i sin makt og også var flink til å myrde og røve i all hemmelighet, derfor ble han leder for Kishkumens bande.
- 5 Derfor smigret han dem, og Kishkumen også, og sa at hvis de ville innsette ham i dommerembedet, ville han la dem som tilhørte hans bande, få makt og myndighet blant folket. Derfor forsøkte Kishkumen å drepe Helaman.
- 6 Og det skjedde at da han gikk frem mot dommersetet for å drepe Helaman, se, en av Helamans tjenere, som hadde vært ute om natten og som fordi han var forkledd, hadde fått kjennskap til de planer denne banden hadde lagt for å drepe Helaman –
- 7 og det skjedde at han møtte Kishkumen, og han ga ham et tegn, derfor fortalte Kishkumen ham hva han hadde tenkt å gjøre, og ville han skulle ta ham med til dommersetet så han kunne myrde Helaman.
- 8 Og da Helamans tjener hadde fått vite alt Kishkumen aktet å gjøre, at han hadde til hensikt å myrde, og også at alle som tilhørte hans bande, hadde til hensikt å myrde og røve og få makt (og dette var deres hemmelige plan og deres sammensvergelse), sa Helamans tjener til Kishkumen: La oss gå til dommersetet.

Helaman 2

And it came to pass in the forty and second year of the reign of the judges, after Moronihah had established again peace between the Nephites and the Lamanites, behold there was no one to fill the judgment-seat; therefore there began to be a contention again among the people concerning who should fill the judgment-seat.

And it came to pass that Helaman, who was the son of Helaman, was appointed to fill the judgment-seat, by the voice of the people.

But behold, Kishkumen, who had murdered Pahoran, did lay wait to destroy Helaman also; and he was upheld by his band, who had entered into a covenant that no one should know his wickedness.

For there was one Gadianton, who was exceedingly expert in many words, and also in his craft, to carry on the secret work of murder and of robbery; therefore he became the leader of the band of Kishkumen.

Therefore he did flatter them, and also Kishkumen, that if they would place him in the judgment-seat he would grant unto those who belonged to his band that they should be placed in power and authority among the people; therefore Kishkumen sought to destroy Helaman.

And it came to pass as he went forth towards the judgment-seat to destroy Helaman, behold one of the servants of Helaman, having been out by night, and having obtained, through disguise, a knowledge of those plans which had been laid by this band to destroy Helaman—

And it came to pass that he met Kishkumen, and he gave unto him a sign; therefore Kishkumen made known unto him the object of his desire, desiring that he would conduct him to the judgment-seat that he might murder Helaman.

And when the servant of Helaman had known all the heart of Kishkumen, and how that it was his object to murder, and also that it was the object of all those who belonged to his band to murder, and to rob, and to gain power, (and this was their secret plan, and their combination) the servant of Helaman said unto Kishkumen: Let us go forth unto the judgment-seat.

9 Nå likte Kishkumen dette overmåte godt, for han trodde han skulle få gjennomført sin plan, men se, mens de var underveis til dommersetet, dolket Helamans tjener Kishkumen i hjertet så han falt død om uten en lyd. Og han løp og fortalte Helaman alle de ting han hadde sett og hørt og gjort.

10 Og det skjedde at Helaman sendte menn ut for å pågripe denne banden av røvere og hemmelige mordere, så de kunne bli henrettet ifølge loven.

11 Men se, da Gadianton forsto at Kishkumen ikke kom tilbake, ble han redd for å bli drept, og derfor tok han sin bande med seg. Og de flyktet ut av landet og ut i villmarken en hemmelig vei, og da Helaman sendte menn ut for å gripe dem, kunne de derfor ikke finne dem noen steder.

12 Og denne Gadianton vil bli nærmere omtalt senere. Og slik endte det to og førtiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

13 Og se, i slutten av denne boken skal dere se at denne Gadianton var årsak til at de ble omstyrtet, ja, at Nephis folk ble nesten fullstendig utryddet.

14 Se, jeg mener ikke i slutten av Helamans bok, men jeg mener i slutten av Nephis bok, hvorfra jeg har tatt hele den beretning jeg har skrevet.

Now this did please Kishkumen exceedingly, for he did suppose that he should accomplish his design; but behold, the servant of Helaman, as they were going forth unto the judgment-seat, did stab Kishkumen even to the heart, that he fell dead without a groan. And he ran and told Helaman all the things which he had seen, and heard, and done.

And it came to pass that Helaman did send forth to take this band of robbers and secret murderers, that they might be executed according to the law.

But behold, when Gadianton had found that Kishkumen did not return he feared lest that he should be destroyed; therefore he caused that his band should follow him. And they took their flight out of the land, by a secret way, into the wilderness; and thus when Helaman sent forth to take them they could nowhere be found.

And more of this Gadianton shall be spoken hereafter. And thus ended the forty and second year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And behold, in the end of this book ye shall see that this Gadianton did prove the overthrow, yea, almost the entire destruction of the people of Nephi.

Behold I do not mean the end of the book of Helaman, but I mean the end of the book of Nephi, from which I have taken all the account which I have written.

Helaman 3

- 1 Og nå skjedde det i det tre og førtiende år av dommer-
nes regjeringstid at det ikke var noen stridigheter blant
Nephis folk, unntatt litt stolthet som var i kirken, noe
som førte til litt uenighet blant folket, men dette ble
oppgjort i slutten av det tre og førtiende år.
- 2 Og det var ingen stridigheter blant folket i det fire og
førtiende år, heller ikke var det mange stridigheter i det
fem og førtiende år.
- 3 Og det skjedde i det seks og førtiende, ja, da var det
mange stridigheter og mye uenighet, noe som førte til at
overmåte mange dro ut av Zarahemlas land og reiste til
landet i nord for å slå seg ned der.
- 4 Og de reiste meget langt bort til de kom til store inn-
sjøer og mange elver.
- 5 Ja, og de spredte seg til alle deler av landet, til alle de-
ler som ikke hadde blitt lagt øde og var uten skog på
grunn av de mange innbyggere som tidligere hadde vært
bosatt i landet.
- 6 Og nå var ingen del av landet øde bortsett fra at det
manglet skog, men fordi det folk som tidligere hadde
bodd i landet, var blitt utryddet i så stort omfang, ble
landet kalt øde.
- 7 Og da det var lite skog i landet, ble de mennesker som
reiste dit, overmåte flinke til å arbeide med sement.
Derfor bygget de sementhus som de bodde i.
- 8 Og det skjedde at de formerte seg og spredte seg og
reiste fra landet i syd til landet i nord og spredte seg i den
grad at de begynte å dekke hele landet, fra havet i syd til
havet i nord, fra havet i vest til havet i øst.
- 9 Og menneskene som var i landet i nord, bodde i telt
og i hus av sement, og de lot alle trær som skjøt frem i
landet, få anledning til å vokse opp så de med tiden kun-
ne få tømmer til å bygge sine hus, ja, sine byer og sine
templer og sine synagoger og sine helligdommer og alle
slags bygninger.

Helaman 3

And now it came to pass in the forty and third year of
the reign of the judges, there was no contention among
the people of Nephi save it were a little pride which was
in the church, which did cause some little dissensions
among the people, which affairs were settled in the end-
ing of the forty and third year.

And there was no contention among the people in
the forty and fourth year; neither was there much con-
tention in the forty and fifth year.

And it came to pass in the forty and sixth, yea, there
was much contention and many dissensions; in the
which there were an exceedingly great many who de-
parted out of the land of Zarahemla, and went forth
unto the land northward to inherit the land.

And they did travel to an exceedingly great distance,
insomuch that they came to large bodies of water and
many rivers.

Yea, and even they did spread forth into all parts of
the land, into whatever parts it had not been rendered
desolate and without timber, because of the many in-
habitants who had before inherited the land.

And now no part of the land was desolate, save it
were for timber; but because of the greatness of the de-
struction of the people who had before inhabited the
land it was called desolate.

And there being but little timber upon the face of the
land, nevertheless the people who went forth became
exceedingly expert in the working of cement; therefore
they did build houses of cement, in the which they did
dwell.

And it came to pass that they did multiply and
spread, and did go forth from the land southward to the
land northward, and did spread insomuch that they be-
gan to cover the face of the whole earth, from the sea
south to the sea north, from the sea west to the sea east.

And the people who were in the land northward did
dwell in tents, and in houses of cement, and they did
suffer whatsoever tree should spring up upon the face of
the land that it should grow up, that in time they might
have timber to build their houses, yea, their cities, and
their temples, and their synagogues, and their sanctuar-
ies, and all manner of their buildings.

10 Og det skjedde at da det var overmåte stor mangel på tømmer i landet i nord, sendte de mye dit med skip.

11 Og slik gjorde de det mulig for menneskene i landet i nord å bygge mange byer, både av tre og av sement.

12 Og det skjedde at mange av Ammons folk, som var lamanitter av fødsel, også reiste til dette landet.

13 Og nå er det mange blant dette folk som har ført nøyaktige og meget omfattende oppteignelser om dette folks gjøremål.

14 Men se, med hensyn til dette folks gjøremål, ja, beretningen om lamanittene og nephittene og deres kriger og stridigheter og uenighet og deres forkynnelse og deres profetier og deres skipsfart og deres bygging av skip og deres bygging av templer og av synagoger og deres helligdommer og deres rettferdighet og deres ugudelighet og deres mord og deres røveri og deres plyndring og allslags avskyelighet og horlevnet – bare en ørliten del av alt dette kan få plass i dette verk.

15 Men se, det finnes mange bøker og mange oppteignelser av alle slag, og de er hovedsakelig blitt ført av nephittene.

16 Og de er blitt overlevert av nephittene fra den ene generasjon til den neste inntil de har falt i overtredelse og har blitt myrdet, plyndret og jaget på flukt og drept og adspredt over hele landet og blandet med lamanittene inntil de ikke lenger kalles nephitter, men er blitt ugudelige og ville og glupske, ja, de er blitt lamanitter.

17 Og nå vender jeg tilbake til min egen beretning igjen. Derfor, det jeg har omtalt, hadde funnet sted etter at det hadde vært store stridigheter og uroligheter og kriger og uenighet blant Nephis folk.

18 Slik endte det seks og førtiende år av dommernes regjeringstid.

19 Og det skjedde at det fremdeles var store stridigheter i landet, ja, i det syv og førtiende år, og i det åtte og førtiende år også.

And it came to pass as timber was exceedingly scarce in the land northward, they did send forth much by the way of shipping.

And thus they did enable the people in the land northward that they might build many cities, both of wood and of cement.

And it came to pass that there were many of the people of Ammon, who were Lamanites by birth, did also go forth into this land.

And now there are many records kept of the proceedings of this people, by many of this people, which are particular and very large, concerning them.

But behold, a hundredth part of the proceedings of this people, yea, the account of the Lamanites and of the Nephites, and their wars, and contentions, and dissensions, and their preaching, and their prophecies, and their shipping and their building of ships, and their building of temples, and of synagogues and their sanctuaries, and their righteousness, and their wickedness, and their murders, and their robbings, and their plundering, and all manner of abominations and whoredoms, cannot be contained in this work.

But behold, there are many books and many records of every kind, and they have been kept chiefly by the Nephites.

And they have been handed down from one generation to another by the Nephites, even until they have fallen into transgression and have been murdered, plundered, and hunted, and driven forth, and slain, and scattered upon the face of the earth, and mixed with the Lamanites until they are no more called the Nephites, becoming wicked, and wild, and ferocious, yea, even becoming Lamanites.

And now I return again to mine account; therefore, what I have spoken had passed after there had been great contentions, and disturbances, and wars, and dissensions, among the people of Nephi.

The forty and sixth year of the reign of the judges ended;

And it came to pass that there was still great contention in the land, yea, even in the forty and seventh year, and also in the forty and eighth year.

20 Likevel satt Helaman på dommersetet og handlet rettfærdig og upartisk, ja, han var nøye med å holde Guds lover og bud og befalinger, og gjorde alltid det som var riktig i Guds øyne. Og han vandret i sin fars fotspor, så det gikk ham vel i landet.

21 Og det skjedde at han fikk to sønner. Den eldste ga han navnet Nephi og den yngste navnet Lehi. Og de begynte å vokse opp for Herren.

22 Og det skjedde at krigene og stridighetene etter hvert begynte å opphøre blant det nephittiske folk henimot slutten av det åtte og førtiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

23 Og det skjedde at i det ni og førtiende år av dommerens regjeringstid var det opprettet varig fred i landet bortsett fra de hemmelige forbund som røveren Gadianton hadde opprettet i de mest bebodde deler av landet. De var dengang ikke kjent for de øverste myndigheter, derfor ble de ikke utryddet av landet.

24 Og det skjedde at i det samme år var det overmåte stor fremgang i kirken, ja, det var mange tusen som sluttet seg til kirken og ble døpt til omvendelse.

25 Og så stor var fremgangen i kirken og så mange var velsignelsene som ble utøst over folket, at selv høyprestene og lærerne var storlig forbauset.

26 Og det skjedde at Herrens verk hadde fremgang, så mange sjeler, ja, titusener, ble døpt og innlemmet i Guds kirke.

27 Således ser vi at Herren er barmhjertig mot alle som i hjertets oppriktighet vil påkalle hans hellige navn.

28 Ja, således ser vi at himmelens port er åpen for alle, ja, for alle som vil tro på Jesu Kristi navn, han som er Guds Sønn.

Nevertheless Helaman did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did observe to keep the statutes, and the judgments, and the commandments of God; and he did do that which was right in the sight of God continually; and he did walk after the ways of his father, insomuch that he did prosper in the land.

And it came to pass that he had two sons. He gave unto the eldest the name of Nephi, and unto the youngest, the name of Lehi. And they began to grow up unto the Lord.

And it came to pass that the wars and contentions began to cease, in a small degree, among the people of the Nephites, in the latter end of the forty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the forty and ninth year of the reign of the judges, there was continual peace established in the land, all save it were the secret combinations which Gadianton the robber had established in the more settled parts of the land, which at that time were not known unto those who were at the head of government; therefore they were not destroyed out of the land.

And it came to pass that in this same year there was exceedingly great prosperity in the church, insomuch that there were thousands who did join themselves unto the church and were baptized unto repentance.

And so great was the prosperity of the church, and so many the blessings which were poured out upon the people, that even the high priests and the teachers were themselves astonished beyond measure.

And it came to pass that the work of the Lord did prosper unto the baptizing and uniting to the church of God, many souls, yea, even tens of thousands.

Thus we may see that the Lord is merciful unto all who will, in the sincerity of their hearts, call upon his holy name.

Yea, thus we see that the gate of heaven is open unto all, even to those who will believe on the name of Jesus Christ, who is the Son of God.

29 Ja, vi ser at alle som vil kan gripe Guds ord, som er levende og kraftig og skal rive i stykker all djevelens list og alle hans snarer og lumske planer, og lede det menneske som følger Kristus inn på en snever og smal vei over elendighetens evige svelg som er beredt til å sluke de ugudelige,

30 og bringe deres sjeler, ja, deres udødelige sjeler, til Guds høyre hånd i himmelens rike for å ta plass med Abraham og Isak og med Jakob og med alle våre hellige fedre for aldri mer å gå ut.

31 Og i dette år var det stadig glede i Zarahemlas land og i alle områdene omkring, ja, i hele det land som var i nephittenes besittelse.

32 Og det skjedde at det var fred og overmåte stor glede i resten av det ni og førtiende år, ja, det var også sammenhengende fred og stor glede i det femtiende år av dommernes regjeringstid.

33 Og i det en og femtiende år av dommernes regjeringstid var det også fred, bortsett fra den stolthet som begynte å komme inn i kirken – ikke inn i Guds kirke, men i hjertene til de mennesker som hevdet å tilhøre Guds kirke.

34 Og de ble oppblåste av stolthet så de forfulgte mange av sine brødre. Nå var dette et stort onde som førte til at den mest ydmyke del av folket ble utsatt for store forfølgelser og måtte tåle mange lidelser.

35 Likevel fastet og ba de ofte og ble sterkere og sterkere i sin ydmykhet og fastere og fastere i troen på Kristus, inntil deres sjel var fylt med glede og trøst, ja, så deres hjerter var rensset og helliggjort, en helliggjørelse som finner sted fordi de gir seg hen til Gud.

36 Og det skjedde at det to og femtiende år også endte i fred, bortsett fra den overmåte store stolthet som hadde kommet inn i folkets hjerter. Og den kom på grunn av deres overmåte store rikdommer og fordi det hadde gått dem vel i landet. Og den tiltok blant dem fra dag til dag.

Yea, we see that whosoever will may lay hold upon the word of God, which is quick and powerful, which shall divide asunder all the cunning and the snares and the wiles of the devil, and lead the man of Christ in a strait and narrow course across that everlasting gulf of misery which is prepared to engulf the wicked—

And land their souls, yea, their immortal souls, at the right hand of God in the kingdom of heaven, to sit down with Abraham, and Isaac, and with Jacob, and with all our holy fathers, to go no more out.

And in this year there was continual rejoicing in the land of Zarahemla, and in all the regions round about, even in all the land which was possessed by the Nephites.

And it came to pass that there was peace and exceedingly great joy in the remainder of the forty and ninth year; yea, and also there was continual peace and great joy in the fiftieth year of the reign of the judges.

And in the fifty and first year of the reign of the judges there was peace also, save it were the pride which began to enter into the church—not into the church of God, but into the hearts of the people who professed to belong to the church of God—

And they were lifted up in pride, even to the persecution of many of their brethren. Now this was a great evil, which did cause the more humble part of the people to suffer great persecutions, and to wade through much affliction.

Nevertheless they did fast and pray oft, and did wax stronger and stronger in their humility, and firmer and firmer in the faith of Christ, unto the filling their souls with joy and consolation, yea, even to the purifying and the sanctification of their hearts, which sanctification cometh because of their yielding their hearts unto God.

And it came to pass that the fifty and second year ended in peace also, save it were the exceedingly great pride which had gotten into the hearts of the people; and it was because of their exceedingly great riches and their prosperity in the land; and it did grow upon them from day to day.

37 Og det skjedde i det tre og femtiende år av dommer-
nes regjeringstid at Helaman døde, og hans eldste sønn,
Nephi, begynte å regjere i hans sted. Og det skjedde at
han bekledd dommersetet og handlet rettferdig og
upartisk, ja, han holdt Guds bud og gikk i sin fars fot-
spor.

And it came to pass in the fifty and third year of the
reign of the judges, Helaman died, and his eldest son
Nephi began to reign in his stead. And it came to pass
that he did fill the judgment-seat with justice and eq-
uity; yea, he did keep the commandments of God, and
did walk in the ways of his father.

Helaman 4

- 1 Og det skjedde i det fire og femtiende år at det var stor uenighet i kirken, og det var også stridigheter blant folket, så det var mye blodsutgytelse.
- 2 Og den opprørske del ble drept eller drevet ut av landet, og de gikk til lamanittenes konge.
- 3 Og det skjedde at de gikk inn for å oppegge lamanittene til krig mot nephittene, men se, lamanittene var overmåte redde, og de ville derfor ikke lytte til disse opprøreres ord.
- 4 Men det skjedde i det seks og femtiende år av dommernes regjeringstid at noen opprørere gikk fra nephittene opp til lamanittene, og det lyktes dem sammen med de andre å oppegge dem til vrede mot nephittene. Og hele dette året forberedte de seg til krig.
- 5 Og i det syv og femtiende år kom de ned for å kjempe mot nephittene og begynte dødens verk, ja, så det i det åtte og femtiende år av dommernes regjeringstid lyktes dem å erobre Zarahemlas land, ja, alle landene like til det land som var nær landet Overflod.
- 6 Og nephittene og Moronihahs hærstyrker ble drevet inn i landet Overflod.
- 7 Og der befestet de seg mot lamanittene fra havet i vest til havet i øst, og det var én dagsreise for en nephitt langs den linje som de hadde befestet, og hvor de hadde stasjonert sine hærstyrker for å forsvare sitt land i nord.
- 8 Og slik hadde disse opprørske nephitter, med hjelp fra en tallrik hærstyrke lamanitter, tatt alle nephittenes områder i landet i syd. Og alt dette ble gjort i det åtte- og ni og femtiende år av dommernes regjeringstid.
- 9 Og det skjedde i det sekstiende år av dommernes regjeringstid at det lyktes Moronihah og hans hærstyrker å gjenerobre mange deler av landet, ja, de vant tilbake mange byer som hadde falt i lamanittenes hender.

Helaman 4

And it came to pass in the fifty and fourth year there were many dissensions in the church, and there was also a contention among the people, insomuch that there was much bloodshed.

And the rebellious part were slain and driven out of the land, and they did go unto the king of the Lamanites.

And it came to pass that they did endeavor to stir up the Lamanites to war against the Nephites; but behold, the Lamanites were exceedingly afraid, insomuch that they would not hearken to the words of those dissenters.

But it came to pass in the fifty and sixth year of the reign of the judges, there were dissenters who went up from the Nephites unto the Lamanites; and they succeeded with those others in stirring them up to anger against the Nephites; and they were all that year preparing for war.

And in the fifty and seventh year they did come down against the Nephites to battle, and they did commence the work of death; yea, insomuch that in the fifty and eighth year of the reign of the judges they succeeded in obtaining possession of the land of Zarahemla; yea, and also all the lands, even unto the land which was near the land Bountiful.

And the Nephites and the armies of Moronihah were driven even into the land of Bountiful;

And there they did fortify against the Lamanites, from the west sea, even unto the east; it being a day's journey for a Nephite, on the line which they had fortified and stationed their armies to defend their north country.

And thus those dissenters of the Nephites, with the help of a numerous army of the Lamanites, had obtained all the possession of the Nephites which was in the land southward. And all this was done in the fifty and eighth and ninth years of the reign of the judges.

And it came to pass in the sixtieth year of the reign of the judges, Moronihah did succeed with his armies in obtaining many parts of the land; yea, they regained many cities which had fallen into the hands of the Lamanites.

10 Og det skjedde i det en og sekstiende år av dommer-
nes regjeringstid at det lyktes dem å vinne tilbake halv-
parten av alle sine områder.

11 Dette store tap for nephittene og det store blodbad
som fant sted blant dem, ville ikke ha skjedd om det ikke
hadde vært for den ugudelighet og avskyelighet som
fantes blant dem, ja, og den fantes også blant dem som
hevdede å tilhøre Guds kirke.

12 Og det var på grunn av stoltheten i deres hjerter, de-
res overmåte store rikdommer, ja, det var fordi de un-
dertrykte de fattige, holdt sin mat tilbake fra de sultne,
holdt sine klær tilbake fra de nakne og slo sine ydmyke
brødre på kinnet, gjorde narr av det som var hellig, for-
nektet profetiens og åpenbaringens ånd, myrdet, plynd-
ret, løy, stjal, bedrev hor, skapte store stridigheter og
brøt ut og dro til Nephis land blant lamanittene,

13 og på grunn av deres store ugudelighet og fordi de
roste seg av sin egen styrke, ble de overlatt til sin egen
styrke. Derfor gikk det dem ikke vel, men de ble plaget,
slått og drevet foran lamanittene inntil de hadde mistet
kontrollen over nesten alle sine land.

14 Men se, Moronihah forkynte mange ting for folket
på grunn av deres synd, og Nephi og Lehi, som var
Helamans sønner, forkynte også mange ting for folket,
ja, og de profeterte mange ting for dem om deres mis-
gjerninger og hvordan det kom til å gå med dem hvis de
ikke omvendte seg fra sine synder.

15 Og det skjedde at de omvendte seg, og i den grad de
omvendte seg, begynte det å gå dem vel.

16 For da Moronihah så at de omvendte seg, dristet han
seg til å lede dem fra sted til sted og fra by til by helt til de
hadde vunnet tilbake halvparten av sine eiendommer og
halvparten av alle sine land.

17 Og slik endte det en og sekstiende år av dommernes
regjeringstid.

18 Og det skjedde i det to og sekstiende år av dommer-
nes regjeringstid at Moronihah ikke greide å gjenerobre
flere områder fra lamanittene.

And it came to pass in the sixty and first year of the
reign of the judges they succeeded in regaining even the
half of all their possessions.

Now this great loss of the Nephites, and the great
slaughter which was among them, would not have hap-
pened had it not been for their wickedness and their
abomination which was among them; yea, and it was
among those also who professed to belong to the
church of God.

And it was because of the pride of their hearts, be-
cause of their exceeding riches, yea, it was because of
their oppression to the poor, withholding their food
from the hungry, withholding their clothing from the
naked, and smiting their humble brethren upon the
cheek, making a mock of that which was sacred, deny-
ing the spirit of prophecy and of revelation, murdering,
plundering, lying, stealing, committing adultery, rising
up in great contentions, and deserting away into the
land of Nephi, among the Lamanites—

And because of this their great wickedness, and their
boastings in their own strength, they were left in their
own strength; therefore they did not prosper, but were
afflicted and smitten, and driven before the Lamanites,
until they had lost possession of almost all their lands.

But behold, Moronihah did preach many things
unto the people because of their iniquity, and also
Nephi and Lehi, who were the sons of Helaman, did
preach many things unto the people, yea, and did
prophesy many things unto them concerning their iniq-
uities, and what should come unto them if they did not
repent of their sins.

And it came to pass that they did repent, and inas-
much as they did repent they did begin to prosper.

For when Moronihah saw that they did repent he did
venture to lead them forth from place to place, and
from city to city, even until they had regained the one-
half of their property and the one-half of all their lands.

And thus ended the sixty and first year of the reign of
the judges.

And it came to pass in the sixty and second year of the
reign of the judges, that Moronihah could obtain no
more possessions over the Lamanites.

19 Derfor oppga de planen om å innta resten av sine land, for lamanittene var så tallrike at det var umulig for nephittene å få mer makt over dem. Derfor brukte Moronihah alle sine hærstyrker til å forsvare de deler som han hadde tatt.

20 Og det skjedde at på grunn av lamanittenes store antall var nephittene meget redde for å bli overmannet og tråkket ned og drept og utryddet.

21 Ja, de begynte å huske Almas profetier og også Mosiahs ord, og de forsto at de hadde vært et hårdnakket folk og at de hadde aktet Guds bud for intet,

22 og at de hadde forandret og tråkket Mosiahs lover under fot, eller det som Herren befalte ham å gi til folket, og de forsto at deres lover hadde blitt fordervet, og at de hadde blitt et ugudelig folk, så de var ugudelige, ja, likesom lamanittene.

23 Og på grunn av deres synd hadde kirken begynt å bli svekket, og de begynte å miste troen på profetiens ånd og åpenbaringsens ånd, og Guds straffedommer stirret dem i ansiktet.

24 Og de forsto at de hadde blitt svake som sine brødre, lamanittene, og at Herrens Ånd ikke lenger beskyttet dem, ja, den hadde trukket seg tilbake fra dem fordi Herrens Ånd ikke bor i vanhellige templer.

25 Derfor sluttet Herren å beskytte dem ved sin mirakuløse og makeløse kraft, for de hadde sunket ned i en tilstand av vantro og fryktelig ugudelighet, og de så at lamanittene var langt mer tallrike enn dem selv, og hvis de ikke holdt seg nær til Herren sin Gud, måtte de uunngåelig gå til grunne.

26 For se, de forsto at lamanittenes styrke var like stor som deres egen styrke, mann for mann. Og derfor hadde de falt i denne store overtredelse, ja, derfor var de i løpet av ganske få år blitt svake på grunn av sin overtredelse.

Therefore they did abandon their design to obtain the remainder of their lands, for so numerous were the Lamanites that it became impossible for the Nephites to obtain more power over them; therefore Moronihah did employ all his armies in maintaining those parts which he had taken.

And it came to pass, because of the greatness of the number of the Lamanites the Nephites were in great fear, lest they should be overpowered, and trodden down, and slain, and destroyed.

Yea, they began to remember the prophecies of Alma, and also the words of Mosiah; and they saw that they had been a stiffnecked people, and that they had set at naught the commandments of God;

And that they had altered and trampled under their feet the laws of Mosiah, or that which the Lord commanded him to give unto the people; and they saw that their laws had become corrupted, and that they had become a wicked people, insomuch that they were wicked even like unto the Lamanites.

And because of their iniquity the church had begun to dwindle; and they began to disbelieve in the spirit of prophecy and in the spirit of revelation; and the judgments of God did stare them in the face.

And they saw that they had become weak, like unto their brethren, the Lamanites, and that the Spirit of the Lord did no more preserve them; yea, it had withdrawn from them because the Spirit of the Lord doth not dwell in unholy temples—

Therefore the Lord did cease to preserve them by his miraculous and matchless power, for they had fallen into a state of unbelief and awful wickedness; and they saw that the Lamanites were exceedingly more numerous than they, and except they should cleave unto the Lord their God they must unavoidably perish.

For behold, they saw that the strength of the Lamanites was as great as their strength, even man for man. And thus had they fallen into this great transgression; yea, thus had they become weak, because of their transgression, in the space of not many years.

Helaman 5

- 1 Og det skjedde i dette samme år, se, da overlot Nephi dommersetet til en mann ved navn Cezoram.
- 2 For ettersom deres lover og statsforfatning ble opprettet ved folkets stemme, og de som valgte ondt, var mer tallrike enn de som valgte godt, derfor var de i ferd med å modnes til ødeleggelse, for lovene hadde blitt forvrenget.
- 3 Ja, og dette var ikke alt. De var et så hårdnakket folk at de ikke kunne styres av loven, heller ikke av rettferdighet, uten å bli ødelagt.
- 4 Og det skjedde at Nephi var blitt trett på grunn av deres synd, og han frasa seg dommersetet og påtok seg å forkynne Guds ord resten av sine dager, og også hans bror Lehi, resten av sine dager,
- 5 for de husket de ord deres far, Helaman, hadde talt til dem, og dette er de ord som han talte:
- 6 Se, mine sønner, jeg ønsker at dere skal huske å holde Guds bud, og jeg vil dere skal forkynne disse ord for folket. Se, jeg har gitt dere de samme navn som våre første foreldre som kom ut av Jerusalems land, og dette har jeg gjort for at dere, når dere minnes deres egne navn, også kan huske dem, og når dere husker dem, kan huske deres gjerninger, og når dere husker deres gjerninger, kan vite at det er sagt og også skrevet at de var gode.
- 7 Derfor, mine sønner, vil jeg dere skal gjøre det som er godt, så det kan bli sagt og også skrevet om dere slik det er blitt sagt og skrevet om dem.
- 8 Og nå, mine sønner, se, det er noe mer jeg ønsker av dere, og dette ønske er at dere ikke må gjøre disse ting for å rose dere, men at dere må gjøre disse ting for å samle dere en skatt i himmelen, ja, en skatt som er evig og ikke visner bort, ja, så dere kan få det evige livs kostelige gave som vi har grunn til å tro er blitt gitt til våre fedre.

Helaman 5

And it came to pass that in this same year, behold, Nephi delivered up the judgment-seat to a man whose name was Cezoram.

For as their laws and their governments were established by the voice of the people, and they who chose evil were more numerous than they who chose good, therefore they were ripening for destruction, for the laws had become corrupted.

Yea, and this was not all; they were a stiffnecked people, insomuch that they could not be governed by the law nor justice, save it were to their destruction.

And it came to pass that Nephi had become weary because of their iniquity; and he yielded up the judgment-seat, and took it upon him to preach the word of God all the remainder of his days, and his brother Lehi also, all the remainder of his days;

For they remembered the words which their father Helaman spake unto them. And these are the words which he spake:

Behold, my sons, I desire that ye should remember to keep the commandments of God; and I would that ye should declare unto the people these words. Behold, I have given unto you the names of our first parents who came out of the land of Jerusalem; and this I have done that when you remember your names ye may remember them; and when ye remember them ye may remember their works; and when ye remember their works ye may know how that it is said, and also written, that they were good.

Therefore, my sons, I would that ye should do that which is good, that it may be said of you, and also written, even as it has been said and written of them.

And now my sons, behold I have somewhat more to desire of you, which desire is, that ye may not do these things that ye may boast, but that ye may do these things to lay up for yourselves a treasure in heaven, yea, which is eternal, and which fadeth not away; yea, that ye may have that precious gift of eternal life, which we have reason to suppose hath been given to our fathers.

- 9 Husk, ja, husk, mine sønner, de ord kong Benjamin talte til sitt folk. Ja, husk at det ikke finnes noen annen vei og ikke noe annet middel hvorved mennesket kan bli frelst enn gjennom Jesu Kristi sonende blod, han som skal komme. Ja, husk at han kommer for å forløse verden.
- 10 Og husk også de ord som Amulek talte til Zeezrom i byen Ammonihah, for han sa til ham at Herren visselig skulle komme og forløse sitt folk, men at han ikke skulle komme og forløse dem i deres synder, men for å forløse dem fra deres synder.
- 11 Og Faderen har gitt ham makt til å forløse dem fra deres synder på betingelse av omvendelse, derfor har han sendt sine engler for å forkynne budskapet om de betingelser for omvendelse som bringer mennesker til Forløserens kraft så deres sjeler kan bli frelst.
- 12 Og nå, mine sønner, husk, ja, husk at det er på vår Forløseres klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll, så djevelen, når han sender ut sine mektige vinder, ja, sine piler i hvirvelvinden, ja, når all hans hagl og hans mektige storm slår mot dere, skal det ikke ha noen makt over dere til å trekke dere ned i elendighetens og den evige pines avgrunn fordi klippen dere er bygget på, er en sikker grunnvoll, og hvis menneskene bygger på denne grunnvoll, kan de ikke falle.
- 13 Og det skjedde at dette var de ord Helaman lærte sine sønner, ja, han lærte dem mange ting som ikke er skrevet, og også mange ting som er skrevet.
- 14 Og de husket hans ord, og derfor holdt de Guds bud, gikk ut for å undervise Guds ord blant hele Nephis folk og begynte i byen Overflod,
- 15 og derfra videre til byen Gid, og fra byen Gid til byen Mulek.
- 16 Og videre fra by til by inntil de hadde gått ut til hele Nephis folk som var i landet i syd, og derfra inn i Zarahemlas land blant lamanittene.

O remember, remember, my sons, the words which king Benjamin spake unto his people; yea, remember that there is no other way nor means whereby man can be saved, only through the atoning blood of Jesus Christ, who shall come; yea, remember that he cometh to redeem the world.

And remember also the words which Amulek spake unto Zeezrom, in the city of Ammonihah; for he said unto him that the Lord surely should come to redeem his people, but that he should not come to redeem them in their sins, but to redeem them from their sins.

And he hath power given unto him from the Father to redeem them from their sins because of repentance; therefore he hath sent his angels to declare the tidings of the conditions of repentance, which bringeth unto the power of the Redeemer, unto the salvation of their souls.

And now, my sons, remember, remember that it is upon the rock of our Redeemer, who is Christ, the Son of God, that ye must build your foundation; that when the devil shall send forth his mighty winds, yea, his shafts in the whirlwind, yea, when all his hail and his mighty storm shall beat upon you, it shall have no power over you to drag you down to the gulf of misery and endless wo, because of the rock upon which ye are built, which is a sure foundation, a foundation whereon if men build they cannot fall.

And it came to pass that these were the words which Helaman taught to his sons; yea, he did teach them many things which are not written, and also many things which are written.

And they did remember his words; and therefore they went forth, keeping the commandments of God, to teach the word of God among all the people of Nephi, beginning at the city Bountiful;

And from thenceforth to the city of Gid; and from the city of Gid to the city of Mulek;

And even from one city to another, until they had gone forth among all the people of Nephi who were in the land southward; and from thence into the land of Zarahemla, among the Lamanites.

- 17 Og det skjedde at de talte med stor kraft så de gjorde til skamme mange av dem som hadde gjort opprør og hadde gått over fra nephittene, så de kom frem og bekjente sine synder og ble døpt til omvendelse og straks vendte tilbake til nephittene for å forsøke å rette opp den urett de hadde begått mot dem.
- 18 Og det skjedde at Nephi og Lehi forkynte for lamanittene med meget stor kraft og myndighet, for de hadde mottatt kraft og myndighet så de kunne tale, og det ble dem også gitt hva de skulle si.
- 19 Derfor talte de, så de forbauset lamanittene storlig og overbeviste dem, så åtte tusen av lamanittene som var i Zarahemlas land og rundt omkring, ble døpt til omvendelse og ble overbevist om sine fedres ugudelige tradisjoner.
- 20 Og det skjedde at Nephi og Lehi dro videre derfra til Nephis land.
- 21 Og det skjedde at de ble tatt av en av lamanittenes hærstyrker og kastet i fengsel, ja, det samme fengsel Ammon og hans brødre ble kastet i av Limhis tjenere.
- 22 Og etter at de hadde sittet i fengsel i mange dager uten mat, se, da gikk de inn i fengselet for å ta dem så de kunne slå dem ihjel.
- 23 Og det skjedde at det så ut som om Nephi og Lehi var omkranset av ild, så de ikke våget å legge hånd på dem av frykt for å bli brent. Likevel ble ikke Nephi og Lehi brent, og det så ut som de sto midt i ilden uten å bli brent.
- 24 Og da de så at de var omkranset av en ildsøyle og de ikke ble brent, fattet de mot.
- 25 For de så at lamanittene ikke våget å legge hånd på dem, heller ikke våget de å komme nær dem, men sto som om de var blitt stumme av forbauselse.

And it came to pass that they did preach with great power, insomuch that they did confound many of those dissenters who had gone over from the Nephites, insomuch that they came forth and did confess their sins and were baptized unto repentance, and immediately returned to the Nephites to endeavor to repair unto them the wrongs which they had done.

And it came to pass that Nephi and Lehi did preach unto the Lamanites with such great power and authority, for they had power and authority given unto them that they might speak, and they also had what they should speak given unto them—

Therefore they did speak unto the great astonishment of the Lamanites, to the convincing them, insomuch that there were eight thousand of the Lamanites who were in the land of Zarahemla and round about baptized unto repentance, and were convinced of the wickedness of the traditions of their fathers.

And it came to pass that Nephi and Lehi did proceed from thence to go to the land of Nephi.

And it came to pass that they were taken by an army of the Lamanites and cast into prison; yea, even in that same prison in which Ammon and his brethren were cast by the servants of Limhi.

And after they had been cast into prison many days without food, behold, they went forth into the prison to take them that they might slay them.

And it came to pass that Nephi and Lehi were encircled about as if by fire, even insomuch that they durst not lay their hands upon them for fear lest they should be burned. Nevertheless, Nephi and Lehi were not burned; and they were as standing in the midst of fire and were not burned.

And when they saw that they were encircled about with a pillar of fire, and that it burned them not, their hearts did take courage.

For they saw that the Lamanites durst not lay their hands upon them; neither durst they come near unto them, but stood as if they were struck dumb with amazement.

26 Og det skjedde at Nephi og Lehi sto frem og begynte å tale til dem og sa: Frykt ikke, for se, det er Gud som har vist dere dette som er vidunderlig, og det har vist dere at dere ikke kan legge hånd på oss for å slå oss ihjel.

27 Og se, da de hadde sagt disse ord, ristet jorden overmåte sterkt, og fengselets vegger ristet som om de var nær ved å falle ned. Men se, de falt ikke, og se, de som var i fengselet, var lamanitter og opprørsk nephitter.

28 Og det skjedde at de ble overskygget av en mørk sky, og en redselsfull og dyptgripende frykt kom over dem.

29 Og det skjedde at det hørtes en røst som syntes å komme fra et sted over den mørke skyen, og den sa: Omvend dere, omvend dere, og forsøk ikke mer å drepe mine tjenere som jeg har sendt til dere for å forkynne godt budskap.

30 Og det skjedde at da de hørte denne røsten, forsto de at det ikke var tordenens røst, heller ikke var det en larvende, støyende røst, men se, det var en lav røst som var fullkomment mild likesom en hvisken, og den trengte inn i selve sjelen.

31 Men selv om det var en mild røst, ristet jorden overmåte sterkt, og fengselets vegger dirret igjen som om det var nær ved å falle ned, og se, den mørke skyen som hadde overskygget dem, drev ikke bort.

32 Og se, røsten lød igjen og sa: Omvend dere, omvend dere, for himmelens rike er nær, og forsøk ikke mer å drepe mine tjenere. Og det skjedde at jorden ristet igjen, og veggene dirret.

33 Og for tredje gang lød røsten igjen og talte vidunderlige ord til dem, ord som ikke kan uttales av mennesker, og veggene dirret igjen, og jorden ristet som om den var nær ved å revne.

34 Og det skjedde at lamanittene ikke kunne flykte på grunn av den mørke skyen som overskygget dem, og de kunne heller ikke røre seg på grunn av den frykt som kom over dem.

And it came to pass that Nephi and Lehi did stand forth and began to speak unto them, saying: Fear not, for behold, it is God that has shown unto you this marvelous thing, in the which is shown unto you that ye cannot lay your hands on us to slay us.

And behold, when they had said these words, the earth shook exceedingly, and the walls of the prison did shake as if they were about to tumble to the earth; but behold, they did not fall. And behold, they that were in the prison were Lamanites and Nephites who were dissenters.

And it came to pass that they were overshadowed with a cloud of darkness, and an awful solemn fear came upon them.

And it came to pass that there came a voice as if it were above the cloud of darkness, saying: Repent ye, repent ye, and seek no more to destroy my servants whom I have sent unto you to declare good tidings.

And it came to pass when they heard this voice, and beheld that it was not a voice of thunder, neither was it a voice of a great tumultuous noise, but behold, it was a still voice of perfect mildness, as if it had been a whisper, and it did pierce even to the very soul—

And notwithstanding the mildness of the voice, behold the earth shook exceedingly, and the walls of the prison trembled again, as if it were about to tumble to the earth; and behold the cloud of darkness, which had overshadowed them, did not disperse—

And behold the voice came again, saying: Repent ye, repent ye, for the kingdom of heaven is at hand; and seek no more to destroy my servants. And it came to pass that the earth shook again, and the walls trembled.

And also again the third time the voice came, and did speak unto them marvelous words which cannot be uttered by man; and the walls did tremble again, and the earth shook as if it were about to divide asunder.

And it came to pass that the Lamanites could not flee because of the cloud of darkness which did overshadow them; yea, and also they were immovable because of the fear which did come upon them.

35 Nå var det en iblant dem som var nephitt av fødsel, som en gang hadde tilhørt Guds kirke, men hadde gjort opprør.

36 Og det skjedde at han vendte seg om, og se, gjennom den mørke skyen så han Nephis og Lehis ansikter. Og se, de skinte overmåte sterkt, ja, som englers ansikter. Og han så at de løftet sine øyne mot himmelen og sto som om de talte med eller oppløftet sin røst til et vesen som de så.

37 Og det skjedde at denne mannen ropte til menneskeskaren at de skulle snu seg og se. Og se, de fikk kraft til å snu seg og se, og de så Nephis og Lehis ansikter.

38 Og de sa til mannen: Se, hva betyr alle disse ting, og hvem er det disse menn taler med?

39 Nå var mannens navn Aminadab, og Aminadab sa til dem: De taler med Guds engler.

40 Og det skjedde at lamanittene sa til ham: Hva skal vi gjøre for at denne mørke skyen som overskygger oss, kan bli fordrevet?

41 Og Aminadab sa til dem: Dere må omvende dere og anrope røsten inntil dere får tro på Kristus, som Alma og Amulek og Zeezrom underviste dere om. Og når dere gjør dette, skal den mørke skyen bli fordrevet og ikke lenger overskygge dere.

42 Og det skjedde at de alle begynte å anrope ham som hadde rystet jorden med sin røst, ja, de ropte helt til den mørke skyen drev bort.

43 Og det skjedde at da de så seg omkring og oppdaget at den mørke skyen var drevet bort og ikke lenger overskygget dem, se, da så de at hver eneste sjel var omkranset av en ildsøyle.

44 Og Nephi og Lehi var midt iblant dem. Ja, de var omkranset, og det var som om de befant seg midt i et flammehav, og likevel skadet det dem ikke. Heller ikke begynte fengselets vegger å brenne, og de ble fylt med den glede som er usigelig og full av herlighet.

Now there was one among them who was a Nephite by birth, who had once belonged to the church of God but had dissented from them.

And it came to pass that he turned him about, and behold, he saw through the cloud of darkness the faces of Nephi and Lehi; and behold, they did shine exceedingly, even as the faces of angels. And he beheld that they did lift their eyes to heaven; and they were in the attitude as if talking or lifting their voices to some being whom they beheld.

And it came to pass that this man did cry unto the multitude, that they might turn and look. And behold, there was power given unto them that they did turn and look; and they did behold the faces of Nephi and Lehi.

And they said unto the man: Behold, what do all these things mean, and who is it with whom these men do converse?

Now the man's name was Aminadab. And Aminadab said unto them: They do converse with the angels of God.

And it came to pass that the Lamanites said unto him: What shall we do, that this cloud of darkness may be removed from overshadowing us?

And Aminadab said unto them: You must repent, and cry unto the voice, even until ye shall have faith in Christ, who was taught unto you by Alma, and Amulek, and Zeezrom; and when ye shall do this, the cloud of darkness shall be removed from overshadowing you.

And it came to pass that they all did begin to cry unto the voice of him who had shaken the earth; yea, they did cry even until the cloud of darkness was dispersed.

And it came to pass that when they cast their eyes about, and saw that the cloud of darkness was dispersed from overshadowing them, behold, they saw that they were encircled about, yea every soul, by a pillar of fire.

And Nephi and Lehi were in the midst of them; yea, they were encircled about; yea, they were as if in the midst of a flaming fire, yet it did harm them not, neither did it take hold upon the walls of the prison; and they were filled with that joy which is unspeakable and full of glory.

- 45 Og se, Guds Hellige ånd kom ned fra himmelen og tok plass i deres hjerter, og det var som om de ble fylt med ild, og de kunne tale vidunderlige ord.
- 46 Og det skjedde at det hørtes en røst, ja, en behagelig røst som lød som en hvisken, og den sa:
- 47 Fred, fred være med dere på grunn av deres tro på min høyt elskede, som var fra verdens grunnvoll ble lagt.
- 48 Og da de hørte dette, så de opp for å finne ut hvor røsten kom fra, og se, de så himlene åpne, og engler kom ned fra himmelen og betjente dem.
- 49 Og det var omtrent tre hundre sjeler som så og hørte disse ting, og de ble bedt om å gå ut og ikke være forundret, heller ikke skulle de tvile.
- 50 Og det skjedde at de gikk ut og betjente folket og forkynte i alle omkringliggende områder alle de ting de hadde hørt og sett, så de fleste lamanitter ble overbevist om det på grunn av de store bevis de hadde fått.
- 51 Og alle som ble overbevist, la ned sine krigsvåpen og glemte sitt hat og sine fedres tradisjoner.
- 52 Og det skjedde at de lot nephittene få tilbake sine eiendomsland.
- And behold, the Holy Spirit of God did come down from heaven, and did enter into their hearts, and they were filled as if with fire, and they could speak forth marvelous words.
- And it came to pass that there came a voice unto them, yea, a pleasant voice, as if it were a whisper, saying:
- Peace, peace be unto you, because of your faith in my Well Beloved, who was from the foundation of the world.
- And now, when they heard this they cast up their eyes as if to behold from whence the voice came; and behold, they saw the heavens open; and angels came down out of heaven and ministered unto them.
- And there were about three hundred souls who saw and heard these things; and they were bidden to go forth and marvel not, neither should they doubt.
- And it came to pass that they did go forth, and did minister unto the people, declaring throughout all the regions round about all the things which they had heard and seen, insomuch that the more part of the Lamanites were convinced of them, because of the greatness of the evidences which they had received.
- And as many as were convinced did lay down their weapons of war, and also their hatred and the tradition of their fathers.
- And it came to pass that they did yield up unto the Nephites the lands of their possession.

Helaman 6

- 1 Og det skjedde at da det to og sekstiende år av dommer-
nes regjeringstid var omme, hadde alle disse ting hendt,
og størstedelen av lamanittene var blitt et rettfærdig
folk, så deres rettfærdighet overgikk nephittenes på
grunn av deres faste og standhaftige tro.
- 2 For se, det var mange av nephittene som var blitt for-
herdet og ubøyelige og meget ugudelige, så de forkastet
Guds ord, all forkynnelse og alle profetier som fant sted
blant dem.
- 3 Likevel var det stor glede blant kirkens folk på grunn
av lamanittenes omvendelse, ja, fordi Guds kirke var
blitt opprettet blant dem. Og de hadde et nært venn-
skap med hverandre, frydet seg med hverandre og gledet
seg storlig.
- 4 Og det skjedde at mange lamanitter kom ned til
Zarahemlas land og fortalte Nephis folk hvordan de var
blitt omvendt, og formante dem til tro og omvendelse.
- 5 Ja, og mange forkynte med overmåte stor kraft og
myndighet, så de bragte mange av dem ned til ydmykhe-
tens dyp for å bli Guds og Lammets ydmyke etterfølge-
re.
- 6 Og det skjedde at mange lamanitter dro til landet i
nord, og Nephi og Lehi dro også til landet i nord for å
forkynne for folket. Og slik endte det tre og sekstiende
år.
- 7 Og se, det var fred i hele landet, så nephittene kunne
reise inn i hvilken som helst del av landet de ville, både
blant nephittene og lamanittene.
- 8 Og det skjedde at lamanittene også reiste hvor de vil-
le, både blant lamanittene og blant nephittene, og der-
for hadde de åpent samkvem med hverandre og kunne
kjøpe og selge og skaffe seg inntekter ifølge sitt eget øns-
ke.

Helaman 6

And it came to pass that when the sixty and second year
of the reign of the judges had ended, all these things had
happened and the Lamanites had become, the more
part of them, a righteous people, insomuch that their
righteousness did exceed that of the Nephites, because
of their firmness and their steadiness in the faith.

For behold, there were many of the Nephites who
had become hardened and impenitent and grossly
wicked, insomuch that they did reject the word of God
and all the preaching and prophesying which did come
among them.

Nevertheless, the people of the church did have great
joy because of the conversion of the Lamanites, yea, be-
cause of the church of God, which had been established
among them. And they did fellowship one with an-
other, and did rejoice one with another, and did have
great joy.

And it came to pass that many of the Lamanites did
come down into the land of Zarahemla, and did declare
unto the people of the Nephites the manner of their
conversion, and did exhort them to faith and repen-
tance.

Yea, and many did preach with exceedingly great
power and authority, unto the bringing down many of
them into the depths of humility, to be the humble fol-
lowers of God and the Lamb.

And it came to pass that many of the Lamanites did
go into the land northward; and also Nephi and Lehi
went into the land northward, to preach unto the peo-
ple. And thus ended the sixty and third year.

And behold, there was peace in all the land, inso-
much that the Nephites did go into whatsoever part of
the land they would, whether among the Nephites or
the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites did also go
whithersoever they would, whether it were among the
Lamanites or among the Nephites; and thus they did
have free intercourse one with another, to buy and to
sell, and to get gain, according to their desire.

- 9 Og det skjedde at de ble overmåte rike, både lamanitene og nephittene, og de hadde en overflod av gull og av sølv og av alle slags kostbare metaller, både i landet i syd og landet i nord.
- 10 Nå ble landet i syd kalt Lehi, og landet i nord ble kalt Mulek etter Sidkias sønn, for Herren førte Mulek til landet i nord og Lehi til landet i syd.
- 11 Og se, i begge disse landene var det allslags gull og sølv og kostbar malm, og det var også dyktige håndverkere som arbeidet med allslags malm og rensset den, og derfor ble de rike.
- 12 De dyrket korn i store mengder både i nord og i syd, og det gikk dem overmåte vel både i nord og i syd. Og de formerte seg og vokste seg overmåte sterke i landet. Og de alet opp mye storfe og småfe og mange gjøkalver.
- 13 Se, deres kvinner arbeidet og spant og laget allslags tøy av finvet lin, og alle slags stoffer så de kunne kle sin nakenhet. Og slik gikk det fire og sekstiende år i fred.
- 14 Og i det fem og sekstiende år hadde de også stor glede og fred og hørte mye forkynnelse og mange profetier om det som skulle skje. Og slik gikk det fem og sekstende år.
- 15 Og det skjedde at i det seks og sekstiende år av dommerens regjeringstid, se, da ble Cezoram myrdet av en ukjent hånd mens han satt på dommerstolen. Og det skjedde at i det samme år ble hans sønn, som var blitt utnevnt av folket i hans sted, også myrdet. Og slik endte det seks og sekstiende år.
- 16 Og i begynnelsen av det syv og sekstiende år begynte folket å bli overmåte ugudelig igjen.
- And it came to pass that they became exceedingly rich, both the Lamanites and the Nephites; and they did have an exceeding plenty of gold, and of silver, and of all manner of precious metals, both in the land south and in the land north.
- Now the land south was called Lehi, and the land north was called Mulek, which was after the son of Zedekiah; for the Lord did bring Mulek into the land north, and Lehi into the land south.
- And behold, there was all manner of gold in both these lands, and of silver, and of precious ore of every kind; and there were also curious workmen, who did work all kinds of ore and did refine it; and thus they did become rich.
- They did raise grain in abundance, both in the north and in the south; and they did flourish exceedingly, both in the north and in the south. And they did multiply and wax exceedingly strong in the land. And they did raise many flocks and herds, yea, many fatlings.
- Behold their women did toil and spin, and did make all manner of cloth, of fine-twined linen and cloth of every kind, to clothe their nakedness. And thus the sixty and fourth year did pass away in peace.
- And in the sixty and fifth year they did also have great joy and peace, yea, much preaching and many prophecies concerning that which was to come. And thus passed away the sixty and fifth year.
- And it came to pass that in the sixty and sixth year of the reign of the judges, behold, Cezoram was murdered by an unknown hand as he sat upon the judgment-seat. And it came to pass that in the same year, that his son, who had been appointed by the people in his stead, was also murdered. And thus ended the sixty and sixth year.
- And in the commencement of the sixty and seventh year the people began to grow exceedingly wicked again.

17 For se, Herren hadde velsignet dem så lenge med verdens rikdommer at de ikke var blitt oppegget til vrede, til krig eller til blodsutgytelse. Derfor begynte de å legge sin elsk på sine rikdommer, ja, de begynte å trakte etter vinning så de kunne overgå hverandre, derfor begynte de å begå hemmelige mord og røve og plyndre for vinnings skyld.

18 Og se nå, disse mordere og plyndrere tilhørte en bande som var blitt opprettet av Kishkumen og Gadianton. Og nå hadde det skjedd at det også var mange av Gadiantons bande blant nephittene. Men se, de var mer tallrike blant den mest ugudelige del av lamanittene. Og de ble kalt Gadiantons røvere og mordere.

19 Og det var de som myrdet den øverste dommer, Cezoram og hans sønn, mens de satt på dommersetet, og se, de ble ikke funnet.

20 Og nå skjedde det at da lamanittene oppdaget at det var røvere blant dem, ble de overmåte sørgmodige, og de brukte alle midler som sto i deres makt for å utrydde dem fra jordens overflate.

21 Men se, Satan oppegget størstedelen av nephittene, så de gikk sammen med disse røverbandene og sluttet seg til deres pakter og deres eder, for å beskytte og bevare hverandre under alle vanskelige omstendigheter de kom i, så de ikke skulle bli straffet for sine mord og sine plyndringer og sine tyverier.

22 Og det skjedde at de hadde sine tegn, ja, sine hemmelige tegn og sine hemmelige ord, for å kunne kjenne en bror som hadde inngått pakten. Og uansett hvilken ugudelighet denne bror begikk, skulle han ikke skades av sin bror eller av dem som tilhørte hans bande og som hadde inngått denne pakten.

23 Og derfor kunne de myrde og plyndre og stjele og bedrive hor og begå allslags ugudelighet, stikk i strid med sitt lands lover og også med sin Guds lover.

For behold, the Lord had blessed them so long with the riches of the world that they had not been stirred up to anger, to wars, nor to bloodshed; therefore they began to set their hearts upon their riches; yea, they began to seek to get gain that they might be lifted up one above another; therefore they began to commit secret murders, and to rob and to plunder, that they might get gain.

And now behold, those murderers and plunderers were a band who had been formed by Kishkumen and Gadianton. And now it had come to pass that there were many, even among the Nephites, of Gadianton's band. But behold, they were more numerous among the more wicked part of the Lamanites. And they were called Gadianton's robbers and murderers.

And it was they who did murder the chief judge Cezoram, and his son, while in the judgment-seat; and behold, they were not found.

And now it came to pass that when the Lamanites found that there were robbers among them they were exceedingly sorrowful; and they did use every means in their power to destroy them off the face of the earth.

But behold, Satan did stir up the hearts of the more part of the Nephites, insomuch that they did unite with those bands of robbers, and did enter into their covenants and their oaths, that they would protect and preserve one another in whatsoever difficult circumstances they should be placed, that they should not suffer for their murders, and their plunderings, and their stealings.

And it came to pass that they did have their signs, yea, their secret signs, and their secret words; and this that they might distinguish a brother who had entered into the covenant, that whatsoever wickedness his brother should do he should not be injured by his brother, nor by those who did belong to his band, who had taken this covenant.

And thus they might murder, and plunder, and steal, and commit whoredoms and all manner of wickedness, contrary to the laws of their country and also the laws of their God.

- 24 Og alle som tilhørte deres bande og som avslørte deres ugudelighet og avskyelighet for verden, skulle dømmes, ikke etter deres lands lover, men etter deres ugudelige lover som var gitt av Gadianton og Kishkumen.
- 25 Og se, det er disse hemmelige eder og pakter som Alma befalte sin sønn ikke å la gå ut til verden, for at de ikke skulle bli et middel til å bringe folket ned til ødeleggelse.
- 26 Men se, disse hemmelige eder og pakter kom ikke til Gadianton fra de opptegetninger som ble overlevert til Helaman, men se, de ble lagt i Gadiantons hjerte av det samme vesen som lokket våre første foreldre til å spise av den forbudte frukt,
- 27 ja, av det samme vesen som sammensverget seg med Kain om at hvis han myrdet sin bror Abel, skulle verden ikke få vite det. Og fra den tid av sammensverget han seg med Kain og hans tilhengere.
- 28 Og det er det samme vesen som påvirket menneskenes hjerter til å bygge et tårn som var så høyt at de kunne nå opp til himmelen. Og det var det samme vesen som bedro det folk som kom fra dette tårnet inn i dette land og som spredte mørkets gjerninger og avskyeligheter over hele landet, inntil han trakk folket ned til en fullstendig ødeleggelse og til et evigvarende helvete.
- 29 Ja, det er det samme vesen som fremdeles påvirker Gadiantons hjerte til å fortsette med mørkets gjerninger og med hemmelige mord. Og dette har han gjort fra menneskets begynnelse like ned til denne tid.
- 30 Og se, det er han som er opphavsmann til all synd. Og se, han fortsetter med sine mørkets gjerninger og hemmelige mord, og overleverer deres sammensvergelse og deres eder og deres pakter og deres planer om en fryktelig ugudelighet fra generasjon til generasjon, i den utstrekning han kan få makt over menneskenes barns hjerter.

And whosoever of those who belonged to their band should reveal unto the world of their wickedness and their abominations, should be tried, not according to the laws of their country, but according to the laws of their wickedness, which had been given by Gadianton and Kishkumen.

Now behold, it is these secret oaths and covenants which Alma commanded his son should not go forth unto the world, lest they should be a means of bringing down the people unto destruction.

Now behold, those secret oaths and covenants did not come forth unto Gadianton from the records which were delivered unto Helaman; but behold, they were put into the heart of Gadianton by that same being who did entice our first parents to partake of the forbidden fruit—

Yea, that same being who did plot with Cain, that if he would murder his brother Abel it should not be known unto the world. And he did plot with Cain and his followers from that time forth.

And also it is that same being who put it into the hearts of the people to build a tower sufficiently high that they might get to heaven. And it was that same being who led on the people who came from that tower into this land; who spread the works of darkness and abominations over all the face of the land, until he dragged the people down to an entire destruction, and to an everlasting hell.

Yea, it is that same being who put it into the heart of Gadianton to still carry on the work of darkness, and of secret murder; and he has brought it forth from the beginning of man even down to this time.

And behold, it is he who is the author of all sin. And behold, he doth carry on his works of darkness and secret murder, and doth hand down their plots, and their oaths, and their covenants, and their plans of awful wickedness, from generation to generation according as he can get hold upon the hearts of the children of men.

31 Og se, han hadde fått godt tak på nephittenes hjerter, så de var blitt overmåte ugudelige, ja, de fleste av dem hadde bøyd av fra rettferdighetens vei og trakkett Guds bud under fot og gått inn på sine egne veier og bygget seg avguder av sitt gull og sitt sølv.

32 Og det skjedde at alle disse synder kom iblant dem i løpet av noen ganske få år. Derfor hadde det meste av det kommet iblant dem i det syv og sekstiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

33 Og de vokste i sine synder i det åtte og sekstiende år også, til stor sorg og fortvilelse for de rettferdige.

34 Og således ser vi at nephittene begynte å synke ned i vantro og vokse i ugudelighet og avskyelighet, mens lamanittene begynte å vokse overmåte sterkt i kunnskapen om sin Gud, ja, de begynte å holde hans lover og befalinger og vandre sannferdig og uklanderlig for ham.

35 Og således ser vi at Herrens Ånd begynte å trekke seg tilbake fra nephittene på grunn av deres ugudelighet og deres hårde hjerter.

36 Og således ser vi at Herren begynte å utøse sin Ånd over lamanittene fordi de hadde så lett for og var så villige til å tro på hans ord.

37 Og det skjedde at lamanittene jaktet på Gadiantons røverbande, og de forkynte Guds ord blant de mest ugudelige av dem, så denne røverbanden ble helt utryddet blant lamanittene.

38 Men på den annen side skjedde det at nephittene bygget dem opp og støttet dem, og de begynte med den mest ugudelige del av dem, inntil de var utbredt over hele nephittenes land og hadde forført størstparten av de rettferdige, inntil de var sunket så dypt at de trodde på deres gjerninger og delte deres rov og deltok i deres hemmelige mord og forbund.

And now behold, he had got great hold upon the hearts of the Nephites; yea, insomuch that they had become exceedingly wicked; yea, the more part of them had turned out of the way of righteousness, and did trample under their feet the commandments of God, and did turn unto their own ways, and did build up unto themselves idols of their gold and their silver.

And it came to pass that all these iniquities did come unto them in the space of not many years, insomuch that a more part of it had come unto them in the sixty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did grow in their iniquities in the sixty and eighth year also, to the great sorrow and lamentation of the righteous.

And thus we see that the Nephites did begin to dwindle in unbelief, and grow in wickedness and abominations, while the Lamanites began to grow exceedingly in the knowledge of their God; yea, they did begin to keep his statutes and commandments, and to walk in truth and uprightness before him.

And thus we see that the Spirit of the Lord began to withdraw from the Nephites, because of the wickedness and the hardness of their hearts.

And thus we see that the Lord began to pour out his Spirit upon the Lamanites, because of their easiness and willingness to believe in his words.

And it came to pass that the Lamanites did hunt the band of robbers of Gadianton; and they did preach the word of God among the more wicked part of them, insomuch that this band of robbers was utterly destroyed from among the Lamanites.

And it came to pass on the other hand, that the Nephites did build them up and support them, beginning at the more wicked part of them, until they had overspread all the land of the Nephites, and had seduced the more part of the righteous until they had come down to believe in their works and partake of their spoils, and to join with them in their secret murders and combinations.

39 Og derfor fikk de full kontroll over landets styre, så de tråkket under fot og slo og plaget og snudde ryggen til de fattige og saktmodige og Guds ydmyke etterfølgere.

40 Og således ser vi at de var i en fryktelig tilstand og var i ferd med å modnes til en evig fortapelse.

41 Og det skjedde at slik endte det åtte og sekstiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

And thus they did obtain the sole management of the government, insomuch that they did trample under their feet and smite and rend and turn their backs upon the poor and the meek, and the humble followers of God.

And thus we see that they were in an awful state, and ripening for an everlasting destruction.

And it came to pass that thus ended the sixty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

EN PROFETI AV NEPHI, SOM VAR SØNN AV HELAMAN. Gud truer Nephis folk med at han vil hjem-søke dem i sin vrede og utrydde dem fullstendig hvis de ikke omvender seg fra sin ugudelighet. Gud slår Nephis folk med pest. De omvender seg og vender seg til ham. Samuel, en lamanitt, profeterer til nephittene.

Helaman 7

- 1 Se, nå skjedde det i det ni og sekstiende år av dommer-nes regjeringstid over Nephis folk, at Helamans sønn, Nephi, vendte tilbake til Zarahemlas land fra landet i nord.
- 2 For han hadde reist blant folket som var i landet i nord og hadde forkynt Guds ord for dem og hadde profetert mange ting for dem.
- 3 Og de forkastet alle hans ord så han ikke kunne være blant dem, men vendte tilbake til det land hvor han var født.
- 4 Og da så han at folket befant seg i en tilstand av slik fryktelig ugudelighet, og at Gadianton-røverne satt på dommersetene og hadde tilrevet seg makt og myndighet i landet. De satte Guds bud til side, gjorde på ingen måte det som var riktig overfor ham, og var ikke rettferdige mot menneskenes barn.
- 5 De fordømte de rettferdige på grunn av deres rettferdighet, lot de skyldige og ugudelige slippe straff fordi de hadde penger, ja, de lot dem ha ledende stillinger i landet for å herske og gjøre som de ville, så de kunne oppnå verdslig vinning og ære og enda lettere kunne bedrive hor og stjele og drepe og gjøre som de selv ville.
- 6 Nå hadde disse store synder kommet blant nephittene i løpet av ganske få år, og da Nephi så det, ble hans hjerte fylt av sorg, og han utbrøt i sjelekval:

THE PROPHECY OF NEPHI, THE SON OF HELAMAN—God threatens the people of Nephi that he will visit them in his anger, to their utter destruction except they repent of their wickedness. God smiteth the people of Nephi with pestilence; they repent and turn unto him. Samuel, a Lamanite, prophesies unto the Nephites.

Helaman 7

Behold, now it came to pass in the sixty and ninth year of the reign of the judges over the people of the Nephites, that Nephi, the son of Helaman, returned to the land of Zarahemla from the land northward.

For he had been forth among the people who were in the land northward, and did preach the word of God unto them, and did prophesy many things unto them;

And they did reject all his words, insomuch that he could not stay among them, but returned again unto the land of his nativity.

And seeing the people in a state of such awful wickedness, and those Gadianton robbers filling the judgment-seats—having usurped the power and authority of the land; laying aside the commandments of God, and not in the least aright before him; doing no justice unto the children of men;

Condemning the righteous because of their righteousness; letting the guilty and the wicked go unpunished because of their money; and moreover to be held in office at the head of government, to rule and do according to their wills, that they might get gain and glory of the world, and, moreover, that they might the more easily commit adultery, and steal, and kill, and do according to their own wills—

Now this great iniquity had come upon the Nephites, in the space of not many years; and when Nephi saw it, his heart was swollen with sorrow within his breast; and he did exclaim in the agony of his soul:

7 Om jeg bare kunne ha levd i de dager da min far, Nephi, første gang kom ut av Jerusalems land, så jeg kunne ha gledet meg med ham i det lovede land. Da var hans folk lette å påvirke, trofaste i å holde Guds bud og sene å lede til synd. Og de var snare til å lytte til Herrens ord.

8 Ja, om jeg kunne ha levd i de dager, da ville min sjel ha gledet seg over mine brødres rettferdighet.

9 Men se, jeg har fått disse dagene til å leve mitt liv, og min sjel skal fylles med sorg på grunn av mine brødres ugudelighet.

10 Og se, nå skjedde dette i et tårn som lå i Nephis hage, som lå ved hovedveien som førte til den største markedsplassen i byen Zarahemla. Derfor hadde Nephi knelt ned oppe i tårnet som lå i hans hage, og dette tårnet lå også like ved porten inn til hagen hvor hovedveien gikk forbi.

11 Og det skjedde at noen menn gikk forbi, og de så at Nephi utøste sin sjel til Gud i tårnet. Og de sprang og fortalte folk hva de hadde sett, og folk kom sammen i store flokker for å få vite årsaken til så stor sorg over folkets ugudelighet.

12 Og da Nephi reiste seg, så han folkemengden som hadde samlet seg.

13 Og det skjedde at han opplot sin munn og sa til dem: Se, hvorfor har dere kommet sammen? Er det for at jeg kan fortelle dere om deres synder?

14 Ja, jeg har gått opp i mitt tårn, så jeg kunne utøse min sjel til min Gud på grunn av den overmåte store sorg jeg har i mitt hjerte på grunn av deres synder!

15 Og på grunn av min sorg og fortvilelse har dere kommet sammen og er forundret, ja, og dere har god grunn til å være forundret. Ja, dere trenger å være forundret fordi dere har gitt etter, så djevelen har fått godt tak på deres hjerter.

16 Ja, hvordan kunne dere gi etter for de fristelser som kommer fra ham som forsøker å styrte deres sjeler ned til evig elendighet og uendelig smerte?

Oh, that I could have had my days in the days when my father Nephi first came out of the land of Jerusalem, that I could have joyed with him in the promised land; then were his people easy to be entreated, firm to keep the commandments of God, and slow to be led to do iniquity; and they were quick to hearken unto the words of the Lord—

Yea, if my days could have been in those days, then would my soul have had joy in the righteousness of my brethren.

But behold, I am consigned that these are my days, and that my soul shall be filled with sorrow because of this the wickedness of my brethren.

And behold, now it came to pass that it was upon a tower, which was in the garden of Nephi, which was by the highway which led to the chief market, which was in the city of Zarahemla; therefore, Nephi had bowed himself upon the tower which was in his garden, which tower was also near unto the garden gate by which led the highway.

And it came to pass that there were certain men passing by and saw Nephi as he was pouring out his soul unto God upon the tower; and they ran and told the people what they had seen, and the people came together in multitudes that they might know the cause of so great mourning for the wickedness of the people.

And now, when Nephi arose he beheld the multitudes of people who had gathered together.

And it came to pass that he opened his mouth and said unto them: Behold, why have ye gathered yourselves together? That I may tell you of your iniquities?

Yea, because I have got upon my tower that I might pour out my soul unto my God, because of the exceeding sorrow of my heart, which is because of your iniquities!

And because of my mourning and lamentation ye have gathered yourselves together, and do marvel; yea, and ye have great need to marvel; yea, ye ought to marvel because ye are given away that the devil has got so great hold upon your hearts.

Yea, how could you have given way to the enticing of him who is seeking to hurl away your souls down to everlasting misery and endless wo?

17 Omvend dere, omvend dere! Hvorfor vil dere dø?
Vend om, vend om til Herren deres Gud. Hvorfor har
han forlatt dere?

18 Det er fordi dere har forherdet deres hjerter, ja, dere
vil ikke lytte til den gode hyrdes røst. Ja, dere har egget
ham til vrede mot dere.

19 Og se, istedenfor å samle dere, hvis dere ikke omven-
der dere, se, da skal han adspre dere så dere skal bli til
føde for hunder og ville dyr.

20 Hvordan kunne dere glemme deres Gud samme dag
som han befridde dere?

21 Men se, det er for at dere skal kunne samle dere rik-
dom, bli rost av mennesker, ja, for å samle dere gull og
sølv. Og dere har lagt deres elsk på denne verdens rik-
dommer og verdiløse ting. Derfor myrder dere og
plyndrer og stjeler og bærer falskt vitnesbyrd mot deres
neste og begår alle slags synder.

22 Og derfor, ve dere hvis dere ikke omvender dere. For
hvis dere ikke vil omvende dere, se, da skal denne store
by, og også alle de store byer som er rundt omkring som
er i vårt eiendomsland, bli tatt bort, så dere ikke skal ha
noen plass i dem. For se, Herren vil ikke gi dere styrke
som han hittil har gjort, så dere kan holde stand mot de-
res fiender.

23 For se, så sier Herren: Jeg vil ikke vise de ugudelige en
del av min styrke – hverken den ene eller den andre –
bare dem som omvender seg fra sine synder og lytter til
mine ord. Og derfor, mine brødre, vil jeg dere skal forstå
at det skal bli bedre for lamanittene enn for dere hvis
dere ikke omvender dere.

24 For se, de er mer rettferdige enn dere, for de har ikke
syndet mot den store kunnskap som dere har mottatt.
Derfor vil Herren være barmhjertig mot dem, ja, han vil
forlenge deres dager og øke deres avkom, mens dere skal
bli fullstendig utryddet hvis dere ikke omvender dere.

25 Ja, ve dere på grunn av den store avskyelighet som er
kommet blant dere, og dere har sluttet dere til den, ja, til
den hemmelige bande som ble opprettet av Gadianton!

O repent ye, repent ye! Why will ye die? Turn ye,
turn ye unto the Lord your God. Why has he forsaken
you?

It is because you have hardened your hearts; yea, ye
will not hearken unto the voice of the good shepherd;
yea, ye have provoked him to anger against you.

And behold, instead of gathering you, except ye will
repent, behold, he shall scatter you forth that ye shall
become meat for dogs and wild beasts.

O, how could you have forgotten your God in the
very day that he has delivered you?

But behold, it is to get gain, to be praised of men, yea,
and that ye might get gold and silver. And ye have set
your hearts upon the riches and the vain things of this
world, for the which ye do murder, and plunder, and
steal, and bear false witness against your neighbor, and
do all manner of iniquity.

And for this cause wo shall come unto you except ye
shall repent. For if ye will not repent, behold, this great
city, and also all those great cities which are round
about, which are in the land of our possession, shall be
taken away that ye shall have no place in them; for be-
hold, the Lord will not grant unto you strength, as he
has hitherto done, to withstand against your enemies.

For behold, thus saith the Lord: I will not show unto
the wicked of my strength, to one more than the other,
save it be unto those who repent of their sins, and hear-
ken unto my words. Now therefore, I would that ye
should behold, my brethren, that it shall be better for
the Lamanites than for you except ye shall repent.

For behold, they are more righteous than you, for
they have not sinned against that great knowledge
which ye have received; therefore the Lord will be mer-
ciful unto them; yea, he will lengthen out their days and
increase their seed, even when thou shalt be utterly de-
stroyed except thou shalt repent.

Yea, wo be unto you because of that great abomina-
tion which has come among you; and ye have united
yourselves unto it, yea, to that secret band which was es-
tablished by Gadianton!

26 Ja, ve dere på grunn av den stolthet dere har latt komme inn i deres hjerter, og som har gjort dere mer oppblåste enn godt er på grunn av deres overmåte store rikdommer!

27 Ja, ve dere på grunn av deres ugudelighet og avskyelighet!

28 Og hvis dere ikke omvender dere, skal dere omkomme, ja, alt deres land skal bli tatt fra dere, og dere skal bli utryddet fra jordens overflate.

29 Og se, det er ikke jeg selv som sier at disse ting skal skje, for det er ikke av meg selv at jeg vet disse ting. Men se, jeg vet at disse ting er sanne fordi Gud Herren har tilkjennegitt dem for meg. Derfor bevitner jeg at de skal skje.

Yea, wo shall come unto you because of that pride which ye have suffered to enter your hearts, which has lifted you up beyond that which is good because of your exceedingly great riches!

Yea, wo be unto you because of your wickedness and abominations!

And except ye repent ye shall perish; yea, even your lands shall be taken from you, and ye shall be destroyed from off the face of the earth.

Behold now, I do not say that these things shall be, of myself, because it is not of myself that I know these things; but behold, I know that these things are true because the Lord God has made them known unto me, therefore I testify that they shall be.

Helaman 8

- 1 Og nå skjedde det at da Nephi hadde sagt disse ord, se, da ble noen menn som var dommere og som også tilhørte Gadiantons hemmelige bande, sinte, og de ropte ut mot ham og sa til folket: Hvorfor griper dere ikke denne mannen og fører ham frem, så han kan bli dømt for den forbrytelse han har begått?
- 2 Hvorfor ser dere og hører dere denne mann håne dette folk og vår lov?
- 3 For se, Nephi hadde talt til dem om deres fordervede lov, ja, Nephi talte om mange ting som ikke kan skrives, og han talte ikke noe som var i strid med Guds bud.
- 4 Og disse dommere ble sinte på ham fordi han talte tydelig til dem om deres hemmelige mørkets gjerninger. Likevel våget de ikke selv å legge hånd på ham av frykt for at folket skulle rope ut mot dem.
- 5 Derfor ropte de til folket og sa: Hvorfor tillater dere at denne mannen håner oss? For se, han fordømmer hele dette folk og sier vi vil bli utryddet, og han har også sagt at disse våre store byer skal bli tatt fra oss, så vi ikke kan oppholde oss i dem.
- 6 Og vi vet at dette er umulig, for se, vi er mektige, og våre byer er store. Derfor kan våre fiender ikke få makt over oss.
- 7 Og det skjedde at på denne måten hisset de opp folket til vrede mot Nephi og skapte stridigheter blant dem, for det var noen som ropte ut: La denne mannen være i fred, for han er en god mann, og de ting som han sier, vil visselig komme til å skje hvis vi ikke omvender oss.
- 8 Ja, se, alle de straffedommer han har vitnet om for oss vil komme over oss, for vi vet at han har vitnet riktig til oss om våre synder. Og se, de er mange, og han har like god kjennskap til alt som skal hende oss, som han har til våre synder.
- 9 Ja, se, hvis han ikke hadde vært en profet, kunne han ikke ha vitnet om disse ting.

Helaman 8

And now it came to pass that when Nephi had said these words, behold, there were men who were judges, who also belonged to the secret band of Gadianton, and they were angry, and they cried out against him, saying unto the people: Why do ye not seize upon this man and bring him forth, that he may be condemned according to the crime which he has done?

Why seest thou this man, and hearest him revile against this people and against our law?

For behold, Nephi had spoken unto them concerning the corruptness of their law; yea, many things did Nephi speak which cannot be written; and nothing did he speak which was contrary to the commandments of God.

And those judges were angry with him because he spake plainly unto them concerning their secret works of darkness; nevertheless, they durst not lay their own hands upon him, for they feared the people lest they should cry out against them.

Therefore they did cry unto the people, saying: Why do you suffer this man to revile against us? For behold he doth condemn all this people, even unto destruction; yea, and also that these our great cities shall be taken from us, that we shall have no place in them.

And now we know that this is impossible, for behold, we are powerful, and our cities great, therefore our enemies can have no power over us.

And it came to pass that thus they did stir up the people to anger against Nephi, and raised contentions among them; for there were some who did cry out: Let this man alone, for he is a good man, and those things which he saith will surely come to pass except we repent;

Yea, behold, all the judgments will come upon us which he has testified unto us; for we know that he has testified aright unto us concerning our iniquities. And behold they are many, and he knoweth as well all things which shall befall us as he knoweth of our iniquities;

Yea, and behold, if he had not been a prophet he could not have testified concerning those things.

10 Og det skjedde at de som forsøkte å drepe Nephi ble holdt tilbake på grunn av sin frykt, og de la ikke hånd på ham. Derfor begynte han igjen å tale til dem, for han så at han hadde funnet nåde for enkeltes øyne, så de øvrige var redde.

11 Derfor ble han tilskyndet til å tale mer til dem og sa: Se, mine brødre, har dere ikke lest at Gud ga en mann, nemlig Moses, kraft til å slå på vannet i Rødehavet, og det delte seg til begge sider, så israelittene, som var våre forfedre, gikk igjennom på tørr grunn, og vannet lukket seg over egypternes hærstyrker og oppslukte dem?

12 Og se, hvis Gud ga så stor kraft til denne mannen, hvorfor skulle dere så trette med hverandre og si at han ikke har gitt meg kraft til å vite noe om de straffedommer som skal komme over dere hvis dere ikke omvender dere?

13 Men se, dere forneker ikke bare mine ord, men dere forneker også alle de ord som er blitt uttalt av våre fedre, og de ord som ble uttalt av denne mann, Moses, som ble gitt så stor kraft, ja, de ord han har uttalt om Messias' komme.

14 Ja, vitnet han ikke om at Guds Sønn skulle komme? Og likesom han løftet opp kobberslangen i villmarken, slik ville også han som skulle komme, bli løftet opp.

15 Og alle som så på denne slangen, skulle leve, og på samme måte vil alle som ser hen til Guds Sønn med tro og med en angrende ånd, få leve, ja, det liv som er evig.

16 Og se, ikke bare Moses vitnet om disse ting, men alle de hellige profeter fra hans dager like til Abrahams dager.

17 Ja, se, Abraham så hans komme og ble fylt med glede og frydet seg.

And it came to pass that those people who sought to destroy Nephi were compelled because of their fear, that they did not lay their hands on him; therefore he began again to speak unto them, seeing that he had gained favor in the eyes of some, insomuch that the remainder of them did fear.

Therefore he was constrained to speak more unto them saying: Behold, my brethren, have ye not read that God gave power unto one man, even Moses, to smite upon the waters of the Red Sea, and they parted hither and thither, insomuch that the Israelites, who were our fathers, came through upon dry ground, and the waters closed upon the armies of the Egyptians and swallowed them up?

And now behold, if God gave unto this man such power, then why should ye dispute among yourselves, and say that he hath given unto me no power whereby I may know concerning the judgments that shall come upon you except ye repent?

But, behold, ye not only deny my words, but ye also deny all the words which have been spoken by our fathers, and also the words which were spoken by this man, Moses, who had such great power given unto him, yea, the words which he hath spoken concerning the coming of the Messiah.

Yea, did he not bear record that the Son of God should come? And as he lifted up the brazen serpent in the wilderness, even so shall he be lifted up who should come.

And as many as should look upon that serpent should live, even so as many as should look upon the Son of God with faith, having a contrite spirit, might live, even unto that life which is eternal.

And now behold, Moses did not only testify of these things, but also all the holy prophets, from his days even to the days of Abraham.

Yea, and behold, Abraham saw of his coming, and was filled with gladness and did rejoice.

18 Ja, og se, jeg sier dere at ikke bare Abraham kjente til disse ting, men det var mange før Abrahams dager som ble kalt ved Guds orden, ja, etter hans Sønnns orden, og dette for å vise folket mange tusen år før hans komme at en forløsning også ville komme til dem.

19 Nå vil jeg dere skal forstå at helt siden Abrahams dager har det vært mange profeter som har vitnet om disse ting. Ja, profeten Zenos vitnet frimodig, derfor ble han slått ihjel.

20 Og se, også Zenock og også Ezias og også Jesaja og Jeremia (Jeremia var den samme profet som vitnet om Jerusalems ødeleggelse), og nå vet vi at Jerusalem ble ødelagt ifølge Jeremias ord. Hvorfor skulle så ikke Guds Sønn komme ifølge hans profeti?

21 Og vil dere benekte at Jerusalem ble ødelagt? Vil dere si at Sidkias sønner ikke ble slått ihjel, alle bortsett fra Mulek? Ja, og ser dere ikke at Sidkias avkom er blant oss, og de ble drevet ut av Jerusalems land? Men se, dette er ikke alt.

22 Vår far Lehi ble drevet ut av Jerusalem fordi han vitnet om disse ting. Nephi vitnet også om disse ting, og nesten alle våre forfedre like ned til vår tid. Ja, de har vitnet om Kristi komme og har sett frem til og har gledet seg over hans dag som skal komme.

23 Og se, han er Gud, og han er med dem. Og han åpenbarte seg for dem og tilkjennega at de var forløst ved ham. Og de lovpriste ham på grunn av det som skal skje.

24 Og jeg ser at dere vet disse ting og ikke kan fornekte dem uten å lyve, derfor har dere syndet i dette, for dere har forkastet alle disse ting til tross for alle de bevis dere har fått, ja, dere har også mottatt alle ting, både det som er i himmelen og alle ting som er på jorden som et vitnesbyrd om at de er sanne.

Yea, and behold I say unto you, that Abraham not only knew of these things, but there were many before the days of Abraham who were called by the order of God; yea, even after the order of his Son; and this that it should be shown unto the people, a great many thousand years before his coming, that even redemption should come unto them.

And now I would that ye should know, that even since the days of Abraham there have been many prophets that have testified these things; yea, behold, the prophet Zenos did testify boldly; for the which he was slain.

And behold, also Zenock, and also Ezias, and also Isaiah, and Jeremiah, (Jeremiah being that same prophet who testified of the destruction of Jerusalem) and now we know that Jerusalem was destroyed according to the words of Jeremiah. O then why not the Son of God come, according to his prophecy?

And now will you dispute that Jerusalem was destroyed? Will ye say that the sons of Zedekiah were not slain, all except it were Mulek? Yea, and do ye not behold that the seed of Zedekiah are with us, and they were driven out of the land of Jerusalem? But behold, this is not all—

Our father Lehi was driven out of Jerusalem because he testified of these things. Nephi also testified of these things, and also almost all of our fathers, even down to this time; yea, they have testified of the coming of Christ, and have looked forward, and have rejoiced in his day which is to come.

And behold, he is God, and he is with them, and he did manifest himself unto them, that they were redeemed by him; and they gave unto him glory, because of that which is to come.

And now, seeing ye know these things and cannot deny them except ye shall lie, therefore in this ye have sinned, for ye have rejected all these things, notwithstanding so many evidences which ye have received; yea, even ye have received all things, both things in heaven, and all things which are in the earth, as a witness that they are true.

- 25 Men se, dere har forkastet sannheten og gjort opprør mot deres hellige Gud, og selv i denne stund, istedenfor å samle dere skatter i himmelen hvor intet fortæres og hvor intet som er urent kan komme, samler dere dere vrede til dommens dag.
- 26 Ja, selv i denne stund modnes dere på grunn av deres mord og deres hor og ugudelighet til evig fortapelse, ja, og hvis dere ikke omvender dere, vil den snart komme over dere.
- 27 Ja, se, den står allerede for døren. Ja, gå til dommersetet og let, og se om ikke deres dommer er myrdet, og han ligger i sitt blod. Og han er blitt myrdet av sin bror som trakter etter å sitte på dommersetet.
- 28 Og se, de tilhører begge deres hemmelige bande, hvis opphavsmann er Gadianton og den onde som forsøker å ødelegge menneskenes sjeler.
- But behold, ye have rejected the truth, and rebelled against your holy God; and even at this time, instead of laying up for yourselves treasures in heaven, where nothing doth corrupt, and where nothing can come which is unclean, ye are heaping up for yourselves wrath against the day of judgment.
- Yea, even at this time ye are ripening, because of your murders and your fornication and wickedness, for everlasting destruction; yea, and except ye repent it will come unto you soon.
- Yea, behold it is now even at your doors; yea, go ye in unto the judgment-seat, and search; and behold, your judge is murdered, and he lieth in his blood; and he hath been murdered by his brother, who seeketh to sit in the judgment-seat.
- And behold, they both belong to your secret band, whose author is Gadianton and the evil one who seeketh to destroy the souls of men.

Helaman 9

- 1 Se, nå skjedde det at da Nephi hadde talt disse ord, løp noen menn som var blant dem til dommersetet, ja, det var fem som dro, og på veien dit sa de til hverandre:
- 2 Se, nå får vi vite helt sikkert om denne mann er en profet og om Gud har befalt ham å profetere slike forunderlige ting til oss. Se, det tror vi ikke at han har, ja, vi tror ikke at han er en profet, men hvis det han har sagt om den øverste dommeren er sant, at han er død, da vil vi tro at de andre ord han har talt, er sanne.
- 3 Og det skjedde at de løp av alle krefter og kom til dommersetet, og se, den øverste dommer hadde falt til jorden og lå i sitt blod.
- 4 Og se, da de så dette, ble de overmåte forbauset så de falt til jorden, for de hadde ikke trodd de ord som Nephi hadde talt om den øverste dommer.
- 5 Men nå, da de så, trodde de og ble grepet av frykt for at alle de straffedommer som Nephi hadde talt om, skulle komme over folket. Derfor skalv de og falt til jorden.
- 6 Straks etter at dommeren var blitt myrdet – i all hemmelighet ble han dolket ned av sin bror, og han flyktet – og tjenerne løp og fortalte det til folket idet de ropte ut mord iblant dem,
- 7 og se, folket samlet seg ved dommersetet, og se, til sin forbauselse fikk de se de fem menn som hadde falt til jorden.
- 8 Og se, folket visste ikke noe om den folkemengden som hadde samlet seg i Nephis hage, derfor sa de til hverandre: Det er disse menn som har myrdet dommeren, og Gud har slått dem så de ikke kunne flykte fra oss.
- 9 Og det skjedde at de grep dem og bandt dem og kastet dem i fengsel. Og en kunngjøring ble sendt ut om at dommeren var drept, og at morderne var tatt og kastet i fengsel.

Helaman 9

Behold, now it came to pass that when Nephi had spoken these words, certain men who were among them ran to the judgment-seat; yea, even there were five who went, and they said among themselves, as they went:

Behold, now we will know of a surety whether this man be a prophet and God hath commanded him to prophesy such marvelous things unto us. Behold, we do not believe that he hath; yea, we do not believe that he is a prophet; nevertheless, if this thing which he has said concerning the chief judge be true, that he be dead, then will we believe that the other words which he has spoken are true.

And it came to pass that they ran in their might, and came in unto the judgment-seat; and behold, the chief judge had fallen to the earth, and did lie in his blood.

And now behold, when they saw this they were astonished exceedingly, insomuch that they fell to the earth; for they had not believed the words which Nephi had spoken concerning the chief judge.

But now, when they saw they believed, and fear came upon them lest all the judgments which Nephi had spoken should come upon the people; therefore they did quake, and had fallen to the earth.

Now, immediately when the judge had been murdered—he being stabbed by his brother by a garb of secrecy, and he fled, and the servants ran and told the people, raising the cry of murder among them;

And behold the people did gather themselves together unto the place of the judgment-seat—and behold, to their astonishment they saw those five men who had fallen to the earth.

And now behold, the people knew nothing concerning the multitude who had gathered together at the garden of Nephi; therefore they said among themselves: These men are they who have murdered the judge, and God has smitten them that they could not flee from us.

And it came to pass that they laid hold on them, and bound them and cast them into prison. And there was a proclamation sent abroad that the judge was slain, and that the murderers had been taken and were cast into prison.

10 Og det skjedde at folket neste dag kom sammen for å sørge og for å faste under begravelsen til den store øverste dommer som var blitt drept.

11 Og derfor hadde dommerne som var i Nephis hage og hørte hans ord, også kommet sammen i begravelsen.

12 Og det skjedde at de forhørte seg blant folket og sa: Hvor er de fem som ble sendt for å undersøke om den øverste dommer var død? Og de svarte og sa: Vi vet ikke noe om disse fem som dere sier dere har sendt, men det er fem mordere vi har kastet i fengsel.

13 Og det skjedde at dommerne ville de skulle bli hentet, og de ble hentet, og se, det var de fem som ble sendt. Og se, dommerne forhørte dem for å få vite hva som hadde skjedd, og de fortalte dem alt de hadde gjort, og sa:

14 Vi løp og kom til dommersetet, og da vi så at alle ting var slik som Nephi hadde sagt, ble vi så forbauset at vi falt til jorden. Og da vi kom til oss selv igjen etter forbauselsen, se, da kastet de oss i fengsel.

15 Men når det gjelder hvem som har myrdet denne mannen, vet vi ikke hvem som har gjort det. Det eneste vi vet, er at vi løp og kom hit slik dere ønsket, og se, han var død, ifølge Nephis ord.

16 Og nå skjedde det at dommerne forklarte saken for folket og ropte ut mot Nephi og sa: Se, vi vet at denne Nephi må ha avtalt med noen om å drepe dommeren. Og deretter kunne han bekjentgjøre det for oss for å omvende oss til sin tro, så han kunne heve seg opp og bli en stor mann, utvalgt av Gud og en profet.

17 Og se, nå vil vi avsløre denne mannen, og han skal erkjenne sin brøde og fortelle oss hvem som egentlig har myrdet denne dommeren.

18 Og det skjedde at de fem ble løslatt på begravelsesdagen. Likevel irettesatte de dommerne for de ord de hadde talt om Nephi og diskuterte med dem én etter én til de ble bragt til taushet.

And it came to pass that on the morrow the people did assemble themselves together to mourn and to fast, at the burial of the great chief judge who had been slain.

And thus also those judges who were at the garden of Nephi, and heard his words, were also gathered together at the burial.

And it came to pass that they inquired among the people, saying: Where are the five who were sent to inquire concerning the chief judge whether he was dead? And they answered and said: Concerning this five whom ye say ye have sent, we know not; but there are five who are the murderers, whom we have cast into prison.

And it came to pass that the judges desired that they should be brought; and they were brought, and behold they were the five who were sent; and behold the judges inquired of them to know concerning the matter, and they told them all that they had done, saying:

We ran and came to the place of the judgment-seat, and when we saw all things even as Nephi had testified, we were astonished insomuch that we fell to the earth; and when we were recovered from our astonishment, behold they cast us into prison.

Now, as for the murder of this man, we know not who has done it; and only this much we know, we ran and came according as ye desired, and behold he was dead, according to the words of Nephi.

And now it came to pass that the judges did expound the matter unto the people, and did cry out against Nephi, saying: Behold, we know that this Nephi must have agreed with some one to slay the judge, and then he might declare it unto us, that he might convert us unto his faith, that he might raise himself to be a great man, chosen of God, and a prophet.

And now behold, we will detect this man, and he shall confess his fault and make known unto us the true murderer of this judge.

And it came to pass that the five were liberated on the day of the burial. Nevertheless, they did rebuke the judges in the words which they had spoken against Nephi, and did contend with them one by one, insomuch that they did confound them.

19 Likevel ble Nephi tatt og bundet og ført frem for folkemengden, og de begynte å spørre ham ut på forskjellige måter for at han skulle motsi seg selv, så de kunne dømmе ham til døden.

20 Og de sa til ham: Du er medskyldig. Hvem er det som har begått dette mord? Fortell oss det nå, og erkjenn din brøde, og de sa: Se, her er penger, og vi vil også spare ditt liv hvis du vil fortelle oss det og innrømme hvilken avtale du har gjort med ham.

21 Men Nephi sa til dem: Dårer, dere uomskårne av hjertet, dere blinde og hårdnakkede folk. Vet dere hvor lenge Herren deres Gud vil tillate at dere fortsetter på deres syndige vei?

22 Dere burde begynne å jamre dere og sørge på grunn av den store ødeleggelse som nå venter dere hvis dere ikke omvender dere.

23 Se, dere sier at jeg har avtalt med en mann at han skulle myrde Seezoram, vår øverste dommer. Men se, jeg sier dere at grunnen til det er at jeg vitnet for dere, så dere kunne vite om dette, ja, og at det kunne være et vitnesbyrd for dere om at jeg kjente til den ugudelighet og avskyelighet som er blant dere.

24 Og fordi jeg har gjort dette, sier dere at jeg har avtalt med en mann at han skulle gjøre dette, ja, fordi jeg viste dere dette tegn, er dere sinte på meg og forsøker å ta mitt liv.

25 Og nå vil jeg vise dere enda et tegn og se om dere vil forsøke å drepe meg på grunn av det.

26 Se, jeg sier til dere: Gå til Seantums hus, til han som er Seezorams bror, og si til ham:

27 Har Nephi, som gir seg ut for å være profet og som profeterer så mye ondt om dette folk, avtalt med deg at du skulle myrde Seezoram, som er din bror?

28 Og se, han skal si til dere: Nei.

29 Og dere skal si til ham: Har du myrdet din bror?

30 Og han skal bli redd og ikke vite hva han skal si. Og se, han skal nekte for dere, og han skal late som han er forbauset. Likevel skal han fortelle dere at han er uskyldig.

Nevertheless, they caused that Nephi should be taken and bound and brought before the multitude, and they began to question him in divers ways that they might cross him, that they might accuse him to death—

Saying unto him: Thou art confederate; who is this man that hath done this murder? Now tell us, and acknowledge thy fault; saying, Behold here is money; and also we will grant unto thee thy life if thou wilt tell us, and acknowledge the agreement which thou hast made with him.

But Nephi said unto them: O ye fools, ye uncircumcised of heart, ye blind, and ye stiffnecked people, do ye know how long the Lord your God will suffer you that ye shall go on in this your way of sin?

O ye ought to begin to howl and mourn, because of the great destruction which at this time doth await you, except ye shall repent.

Behold ye say that I have agreed with a man that he should murder Seezoram, our chief judge. But behold, I say unto you, that this is because I have testified unto you that ye might know concerning this thing; yea, even for a witness unto you, that I did know of the wickedness and abominations which are among you.

And because I have done this, ye say that I have agreed with a man that he should do this thing; yea, because I showed unto you this sign ye are angry with me, and seek to destroy my life.

And now behold, I will show unto you another sign, and see if ye will in this thing seek to destroy me.

Behold I say unto you: Go to the house of Seantum, who is the brother of Seezoram, and say unto him—

Has Nephi, the pretended prophet, who doth prophesy so much evil concerning this people, agreed with thee, in the which ye have murdered Seezoram, who is your brother?

And behold, he shall say unto you, Nay.

And ye shall say unto him: Have ye murdered your brother?

And he shall stand with fear, and wist not what to say. And behold, he shall deny unto you; and he shall make as if he were astonished; nevertheless, he shall declare unto you that he is innocent.

31 Men se, dere skal undersøke ham, og dere skal finne blod på hans kappeskjøter.

32 Og når dere har sett dette, skal dere si: Hvor kommer dette blodet fra? Det skulle vel ikke være din brors blod?

33 Og da skal han skjelve og bli likblek som om han var død.

34 Og da skal dere si: På grunn av denne frykt og fordi du er så blek, vet vi at du er skyldig.

35 Og da skal større frykt komme over ham, og da skal han tilstå for dere og ikke lenger benekte at han har begått dette mordet.

36 Og da skal han si til dere at jeg, Nephi, ikke ville ha visst noe om saken hvis jeg ikke hadde fått vite det ved Guds kraft. Og da skal dere vite at jeg er en ærlig mann og at jeg er sendt til dere fra Gud.

37 Og det skjedde at de gikk og gjorde som Nephi hadde sagt til dem. Og se, de ord han hadde sagt var sanne, for han nektet ifølge ordene, og ifølge ordene tilsto han også.

38 Og han ble ført frem for å tilstå at det var han som var morderen, så de fem ble satt fri, og det ble Nephi også.

39 Og det var noen av nephittene som trodde Nephis ord, og det var også noen som trodde på grunn av de fems vitnesbyrd, for de var blitt omvendt mens de var i fengsel.

40 Og nå var det noen blant folket som sa at Nephi var en profet.

41 Og det var andre som sa: Se, han er en gud, for hvis han ikke var en gud, kunne han ikke vite disse ting. For se, han har fortalt oss våre hjerters tanker og også andre ting, og har til og med avslørt for oss vår øverste dommers virkelige morder.

But behold, ye shall examine him, and ye shall find blood upon the skirts of his cloak.

And when ye have seen this, ye shall say: From whence cometh this blood? Do we not know that it is the blood of your brother?

And then shall he tremble, and shall look pale, even as if death had come upon him.

And then shall ye say: Because of this fear and this paleness which has come upon your face, behold, we know that thou art guilty.

And then shall greater fear come upon him; and then shall he confess unto you, and deny no more that he has done this murder.

And then shall he say unto you, that I, Nephi, know nothing concerning the matter save it were given unto me by the power of God. And then shall ye know that I am an honest man, and that I am sent unto you from God.

And it came to pass that they went and did, even according as Nephi had said unto them. And behold, the words which he had said were true; for according to the words he did deny; and also according to the words he did confess.

And he was brought to prove that he himself was the very murderer, insomuch that the five were set at liberty, and also was Nephi.

And there were some of the Nephites who believed on the words of Nephi; and there were some also, who believed because of the testimony of the five, for they had been converted while they were in prison.

And now there were some among the people, who said that Nephi was a prophet.

And there were others who said: Behold, he is a god, for except he was a god he could not know of all things. For behold, he has told us the thoughts of our hearts, and also has told us things; and even he has brought unto our knowledge the true murderer of our chief judge.

Helaman 10

- 1 Og det skjedde at det oppsto en splittelse blant folket så de skilte lag og gikk hver sin vei, og Nephi ble igjen alene der han hadde stått midt iblant dem.
- 2 Og det skjedde at Nephi dro avgårde til sitt eget hus og grunnet på de ting som Herren hadde vist ham.
- 3 Og det skjedde at mens han således grunnet på dette – for han var meget nedslått over det nephittiske folks ugudelighet, deres hemmelige mørkets gjerninger og deres mord og deres plyndringer og alle slags synder – og det skjedde at mens han således var fordypet i dette, se, da kom en røst til ham som sa:
- 4 Velsignet er du, Nephi, for de ting som du har gjort. For jeg har sett hvordan du utrettelig har forkynt ordet som jeg har gitt deg, til dette folk. Og du har ikke fryktet dem og har ikke forsøkt å redde ditt eget liv, men du har forsøkt å gjøre min vilje og holde mine bud.
- 5 Og nå, fordi du har gjort dette så utrettelig, vil jeg velsigne deg for evig, og jeg vil gjøre deg mektig i ord og i handling, i tro og i gjerninger, ja, så alle ting skal gjøres for deg ifølge ditt ord, for du kommer ikke til å be om noe som strider mot min vilje.
- 6 Se, du er Nephi, og jeg er Gud. Se, jeg forkynner deg i mine englers nærvær at du skal ha makt over dette folk, og du skal slå landet med hunger og med pest og ødeleggelse i samsvar med dette folks ugudelighet.
- 7 Se, jeg gir deg myndighet så alt du besegler på jorden, skal være beseglet i himmelen, og alt du løser på jorden, skal være løst i himmelen, og derfor skal du ha makt blant dette folk.
- 8 Og derfor, om du skulle si til dette tempel at det skal deles i to, da skal det skje.
- 9 Og om du skulle si til dette fjell: Kast deg ned og bli jevnet med jorden, da skal det skje.
- 10 Og se, om du skulle si at Gud skal slå dette folk, da skal det skje.

Helaman 10

And it came to pass that there arose a division among the people, insomuch that they divided hither and thither and went their ways, leaving Nephi alone, as he was standing in the midst of them.

And it came to pass that Nephi went his way towards his own house, pondering upon the things which the Lord had shown unto him.

And it came to pass as he was thus pondering—being much cast down because of the wickedness of the people of the Nephites, their secret works of darkness, and their murderings, and their plunderings, and all manner of iniquities—and it came to pass as he was thus pondering in his heart, behold, a voice came unto him saying:

Blessed art thou, Nephi, for those things which thou hast done; for I have beheld how thou hast with unweariness declared the word, which I have given unto thee, unto this people. And thou hast not feared them, and hast not sought thine own life, but hast sought my will, and to keep my commandments.

And now, because thou hast done this with such unweariness, behold, I will bless thee forever; and I will make thee mighty in word and in deed, in faith and in works; yea, even that all things shall be done unto thee according to thy word, for thou shalt not ask that which is contrary to my will.

Behold, thou art Nephi, and I am God. Behold, I declare it unto thee in the presence of mine angels, that ye shall have power over this people, and shall smite the earth with famine, and with pestilence, and destruction, according to the wickedness of this people.

Behold, I give unto you power, that whatsoever ye shall seal on earth shall be sealed in heaven; and whatsoever ye shall loose on earth shall be loosed in heaven; and thus shall ye have power among this people.

And thus, if ye shall say unto this temple it shall be rent in twain, it shall be done.

And if ye shall say unto this mountain, Be thou cast down and become smooth, it shall be done.

And behold, if ye shall say that God shall smite this people, it shall come to pass.

11 Og se nå, jeg befaler deg at du skal gå og si til dette folk at så sier Herren Gud, som er Den Allmektige: Hvis dere ikke omvender dere, skal dere bli slått, ja, dere skal bli ødelagt.

12 Og se, nå skjedde det at da Herren hadde talt disse ord til Nephi, stanset han og gikk ikke til sitt eget hus, men vendte tilbake til de mengder med folk som var spredt omkring i landet og begynte å forkynne for dem det Herren hadde talt til ham – at de ville bli ødelagt hvis de ikke omvendte seg.

13 Men se, til tross for det store mirakel Nephi hadde vist ved å fortelle dem om den øverste dommers død, forherdet de sine hjerter og lyttet ikke til Herrens ord.

14 Derfor forkynnte Nephi Herrens ord for dem og sa: Hvis dere ikke omvender dere – så sier Herren – skal dere bli slått, ja, dere skal bli ødelagt.

15 Og det skjedde at da Nephi hadde forkynt Herrens ord for dem, forherdet de fremdeles sine hjerter og ville ikke lytte til hans ord. Derfor hånte de ham og forsøkte å legge hånd på ham for å kaste ham i fengsel.

16 Men se, Guds kraft var med ham, og de kunne ikke gripe ham og kaste ham i fengsel, for han ble tatt av Ånden og ført bort fra deres midte.

17 Og det skjedde at på denne måten gikk han frem i Ånden fra forsamling til forsamling og forkynnte Guds ord til han hadde forkynt det for dem alle eller hadde sendt det ut blant hele folket.

18 Og det skjedde at de ikke ville lytte til hans ord. Det begynte å bli stridigheter, så de ble splittet og begynte å drepe hverandre med sverdet.

19 Og slik endte det en og syttiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

And now behold, I command you, that ye shall go and declare unto this people, that thus saith the Lord God, who is the Almighty: Except ye repent ye shall be smitten, even unto destruction.

And behold, now it came to pass that when the Lord had spoken these words unto Nephi, he did stop and did not go unto his own house, but did return unto the multitudes who were scattered about upon the face of the land, and began to declare unto them the word of the Lord which had been spoken unto him, concerning their destruction if they did not repent.

Now behold, notwithstanding that great miracle which Nephi had done in telling them concerning the death of the chief judge, they did harden their hearts and did not hearken unto the words of the Lord.

Therefore Nephi did declare unto them the word of the Lord, saying: Except ye repent, thus saith the Lord, ye shall be smitten even unto destruction.

And it came to pass that when Nephi had declared unto them the word, behold, they did still harden their hearts and would not hearken unto his words; therefore they did revile against him, and did seek to lay their hands upon him that they might cast him into prison.

But behold, the power of God was with him, and they could not take him to cast him into prison, for he was taken by the Spirit and conveyed away out of the midst of them.

And it came to pass that thus he did go forth in the Spirit, from multitude to multitude, declaring the word of God, even until he had declared it unto them all, or sent it forth among all the people.

And it came to pass that they would not hearken unto his words; and there began to be contentions, in-somuch that they were divided against themselves and began to slay one another with the sword.

And thus ended the seventy and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Helaman 11

- 1 Og nå skjedde det i det to og syttiende år av dommernes regjeringstid at stridighetene tiltok så det var krig overalt i landet blant hele Nephis folk.
- 2 Og det var denne hemmelige røverbanden som utførte dette ødeleggelsens og ugudelighetens verk. Og denne krigen varte hele dette året – og i det tre og syttiende år også.
- 3 Og det skjedde at dette året ropte Nephi til Herren og sa:
- 4 O Herre, la ikke dette folk bli utryddet ved sverdet, men, Herre, la det heller komme hunger i landet for å vekke dem til erindring om Herren deres Gud, og kanskje vil de omvende seg og vende seg til deg.
- 5 Og det skjedde ifølge Nephis ord. Og det ble en stor hungersnød i landet blant hele Nephis folk. Og derfor, i det fire og syttiende år fortsatte hungersnøden. Ødeleggelsens verk ved sverdet opphørte, men ble forsterket på grunn av hungersnøden.
- 6 Og dette ødeleggelsens verk fortsatte også i det fem og syttiende år. For landet ble hjemsøkt av tørke og frembragte ikke korn i kornhøstens tid. Og hele landet ble hjemsøkt, både blant lamanitter og nephitter, og de ble hjemsøkt, så de omkom i tusentall i de mest ugudelige deler av landet.
- 7 Og det skjedde at folket forsto at de var nær ved å omkomme av sult, og de begynte å huske Herren sin Gud, og de begynte å huske Nephis ord.
- 8 Og folket begynte å bønnfalle sine øverste dommere og sine ledere om å si til Nephi: Se, vi vet at du er en Guds mann. Og derfor, rop til Herren vår Gud at han tar denne hungersnøden bort fra oss, så ikke alle de ord du har talt om vår ødeleggelse går i oppfyllelse.

Helaman 11

And now it came to pass in the seventy and second year of the reign of the judges that the contentions did increase, insomuch that there were wars throughout all the land among all the people of Nephi.

And it was this secret band of robbers who did carry on this work of destruction and wickedness. And this war did last all that year; and in the seventy and third year it did also last.

And it came to pass that in this year Nephi did cry unto the Lord, saying:

O Lord, do not suffer that this people shall be destroyed by the sword; but O Lord, rather let there be a famine in the land, to stir them up in remembrance of the Lord their God, and perhaps they will repent and turn unto thee.

And so it was done, according to the words of Nephi. And there was a great famine upon the land, among all the people of Nephi. And thus in the seventy and fourth year the famine did continue, and the work of destruction did cease by the sword but became sore by famine.

And this work of destruction did also continue in the seventy and fifth year. For the earth was smitten that it was dry, and did not yield forth grain in the season of grain; and the whole earth was smitten, even among the Lamanites as well as among the Nephites, so that they were smitten that they did perish by thousands in the more wicked parts of the land.

And it came to pass that the people saw that they were about to perish by famine, and they began to remember the Lord their God; and they began to remember the words of Nephi.

And the people began to plead with their chief judges and their leaders, that they would say unto Nephi: Behold, we know that thou art a man of God, and therefore cry unto the Lord our God that he turn away from us this famine, lest all the words which thou hast spoken concerning our destruction be fulfilled.

- 9 Og det skjedde at dommerne talte til Nephi slik folket ønsket. Og det skjedde at da Nephi så at folket hadde omvendt seg og ydmyket seg og kledd seg i sørge-drakt, ropte han igjen til Herren og sa:
- 10 O Herre, se, dette folk omvender seg, de har fjernet gadian-tonbanden så den er blitt helt utryddet, og de har skjult deres hemmelige planer i jorden.
- 11 Vil du nå, O Herre, på grunn av deres ydmykhet, vende din vrede bort og la din vrede være tilfredsstilt ved å ha utryddet de ugudelige mennesker som du allerede har utryddet.
- 12 O Herre, vil du vende din vrede bort, ja, din heftige vrede, og la denne hungersnød opphøre i dette land.
- 13 O Herre, vil du lytte til meg, la det gå ifølge mine ord, og send regn over landet så det kan frembringe sin frukt og sitt korn i kornhøstens tid.
- 14 O Herre, du lyttet til mine ord da jeg sa: La det komme hungersnød så sverdets plage kan opphøre. Og jeg vet at du også denne gang vil lytte til mine ord, for du sa: Hvis dette folk omvender seg, vil jeg spare dem.
- 15 Ja, O Herre, som du ser, har de omvendt seg på grunn av hungersnøden og pesten og ødeleggelsen som er kommet over dem.
- 16 Og nå, O Herre, vil du vende din vrede bort og prøve dem igjen om de vil tjene deg? Og hvis det skjer, O Herre, kan du velsigne dem ifølge dine ord som du har talt.
- 17 Og det skjedde at i det seks og syttiende år vendte Herren sin vrede bort fra folket og lot regn falle over landet så det frembragte frukt i frukthøstens tid. Og det skjedde at det frembragte korn i kornhøstens tid.

And it came to pass that the judges did say unto Nephi, according to the words which had been desired. And it came to pass that when Nephi saw that the people had repented and did humble themselves in sackcloth, he cried again unto the Lord, saying:

O Lord, behold this people repenteth; and they have swept away the band of Gadian-ton from amongst them insomuch that they have become extinct, and they have concealed their secret plans in the earth.

Now, O Lord, because of this their humility wilt thou turn away thine anger, and let thine anger be appeased in the destruction of those wicked men whom thou hast already destroyed.

O Lord, wilt thou turn away thine anger, yea, thy fierce anger, and cause that this famine may cease in this land.

O Lord, wilt thou hearken unto me, and cause that it may be done according to my words, and send forth rain upon the face of the earth, that she may bring forth her fruit, and her grain in the season of grain.

O Lord, thou didst hearken unto my words when I said, Let there be a famine, that the pestilence of the sword might cease; and I know that thou wilt, even at this time, hearken unto my words, for thou saidst that: If this people repent I will spare them.

Yea, O Lord, and thou seest that they have repented, because of the famine and the pestilence and destruction which has come unto them.

And now, O Lord, wilt thou turn away thine anger, and try again if they will serve thee? And if so, O Lord, thou canst bless them according to thy words which thou hast said.

And it came to pass that in the seventy and sixth year the Lord did turn away his anger from the people, and caused that rain should fall upon the earth, insomuch that it did bring forth her fruit in the season of her fruit. And it came to pass that it did bring forth her grain in the season of her grain.

18 Og se, folket frydet seg og priste Gud, og hele landet var fylt av fryd, og de forsøkte ikke lenger å drepe Nephi, men de aktet ham som en stor profet og en Guds mann som hadde fått stor kraft og myndighet fra Gud.

19 Og se, hans bror, Lehi, sto ikke det minste tilbake for ham med hensyn til rettferdighet.

20 Og derfor skjedde det at det igjen begynte å gå Nephis folk vel i landet. Og de begynte å bygge opp sine øde steder, og de begynte å formere seg og bre seg utover til de dekket hele landet – både i nord og i syd, fra havet i vest til havet i øst.

21 Og det skjedde at det seks og syttiende år endte i fred, og det syv og syttiende år begynte i fred. Og kirken ble utbredt over hele landet, og de fleste av folket, både nephitter og lamanitter, tilhørte kirken. Og de hadde det overmåte fredelig i landet, og slik endte det syv og syttiende år.

22 Og de hadde også fred i det åtte og syttiende år bortsett fra noen få stridigheter om læresetninger som var skrevet av profetene.

23 Og i det ni og syttiende år begynte det å bli mye strid. Men det skjedde at Nephi og Lehi og mange av deres brødre – som kjente den sanne lære fordi de mottok mange åpenbaringer daglig – forkynte for folket så de samme år endte sin strid.

24 Og det skjedde at i det åttiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk var det noen som hadde gjort opprør mot Nephis folk som noen år tidligere hadde gått over til lamanittene og påtatt seg navnet lamanitter, og det var også noen som var direkte etterkommere av lamanittene som ble oppegget til vrede av dem, eller av disse opprørerne. Derfor gikk de til krig mot sine brødre.

And behold, the people did rejoice and glorify God, and the whole face of the land was filled with rejoicing; and they did no more seek to destroy Nephi, but they did esteem him as a great prophet, and a man of God, having great power and authority given unto him from God.

And behold, Lehi, his brother, was not a whit behind him as to things pertaining to righteousness.

And thus it did come to pass that the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to build up their waste places, and began to multiply and spread, even until they did cover the whole face of the land, both on the northward and on the southward, from the sea west to the sea east.

And it came to pass that the seventy and sixth year did end in peace. And the seventy and seventh year began in peace; and the church did spread throughout the face of all the land; and the more part of the people, both the Nephites and the Lamanites, did belong to the church; and they did have exceedingly great peace in the land; and thus ended the seventy and seventh year.

And also they had peace in the seventy and eighth year, save it were a few contentions concerning the points of doctrine which had been laid down by the prophets.

And in the seventy and ninth year there began to be much strife. But it came to pass that Nephi and Lehi, and many of their brethren who knew concerning the true points of doctrine, having many revelations daily, therefore they did preach unto the people, insomuch that they did put an end to their strife in that same year.

And it came to pass that in the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were a certain number of the dissenters from the people of Nephi, who had some years before gone over unto the Lamanites, and taken upon themselves the name of Lamanites, and also a certain number who were real descendants of the Lamanites, being stirred up to anger by them, or by those dissenters, therefore they commenced a war with their brethren.

25 Og de myrdet og plyndret og trakk seg deretter tilbake til fjellene og ut i villmarken og til hemmelige steder hvor de skjulte seg så de ikke kunne oppdages. Og for hver dag som gikk, ble det stadig flere av dem, ettersom de som gjorde opprør, sluttet seg til dem.

26 Og derfor ble det etterhvert, ja, i løpet av ganske få år, en overmåte stor røverbande. Og de lette frem alle Gadiantons hemmelige planer, og derfor ble de gadian-tonrøvere.

27 Se, disse røverne herjet voldsomt og forårsaket store ødeleggelser blant Nephis folk, ja, også blant lamanittenes folk.

28 Og det skjedde at det ble nødvendig å sette en stopper for dette ødeleggelsesverk. Derfor sendte de en hærstyrke av sterke menn ut i villmarken og opp i fjellene for å lete etter denne røverbanden og utrydde den.

29 Men se, i det samme år skjedde det at de ble drevet tilbake til sine egne land. Og slik endte det åttiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

30 Og det skjedde i begynnelsen av det en og åttiende år at de dro ut igjen mot denne røverbanden og drepte mange, og de ble også hjemsøkt av stor ødeleggelse.

31 Og de ble igjen tvunget til å vende tilbake fra villmarken og fra fjellene til sine egne land på grunn av det overmåte store antall røvere som oversvømmet fjellene og villmarken.

32 Og det skjedde at slik endte dette året. Og røverne ble stadig flere og vokste seg så sterke at de holdt stand mot hele nephittenes, ja, også lamanittenes hærstyrker, og de skapte stor frykt blant folket i hele landet.

33 Ja, for de hjemsøkte mange deler av landet med store ødeleggelser. Ja, de drepte mange, og andre tok de til fange og førte dem ut i villmarken, ja, især deres kvinner og deres barn.

And they did commit murder and plunder; and then they would retreat back into the mountains, and into the wilderness and secret places, hiding themselves that they could not be discovered, receiving daily an addition to their numbers, inasmuch as there were dissenters that went forth unto them.

And thus in time, yea, even in the space of not many years, they became an exceedingly great band of robbers; and they did search out all the secret plans of Gadianton; and thus they became robbers of Gadianton.

Now behold, these robbers did make great havoc, yea, even great destruction among the people of Nephi, and also among the people of the Lamanites.

And it came to pass that it was expedient that there should be a stop put to this work of destruction; therefore they sent an army of strong men into the wilderness and upon the mountains to search out this band of robbers, and to destroy them.

But behold, it came to pass that in that same year they were driven back even into their own lands. And thus ended the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the eighty and first year they did go forth again against this band of robbers, and did destroy many; and they were also visited with much destruction.

And they were again obliged to return out of the wilderness and out of the mountains unto their own lands, because of the exceeding greatness of the numbers of those robbers who infested the mountains and the wilderness.

And it came to pass that thus ended this year. And the robbers did still increase and wax strong, insomuch that they did defy the whole armies of the Nephites, and also of the Lamanites; and they did cause great fear to come unto the people upon all the face of the land.

Yea, for they did visit many parts of the land, and did do great destruction unto them; yea, did kill many, and did carry away others captive into the wilderness, yea, and more especially their women and their children.

34 Dette store onde som rammet folket på grunn av deres synder, vekket dem igjen til erindring om Herren deres Gud.

35 Og slik endte det en og åttiende år av dommernes regjeringstid.

36 Og i det to og åttiende år begynte de igjen å glemme Herren sin Gud. I det tre og åttiende år ble de stadig mer ugudelige, og i det fire og åttiende år forbedret de seg ikke.

37 Og det skjedde at de i det fem og åttiende år ble stadig mer stolte og ugudelige, og derfor var de igjen i ferd med å modnes til ødeleggelse.

38 Og slik endte det fem og åttiende år.

Now this great evil, which came unto the people because of their iniquity, did stir them up again in remembrance of the Lord their God.

And thus ended the eighty and first year of the reign of the judges.

And in the eighty and second year they began again to forget the Lord their God. And in the eighty and third year they began to wax strong in iniquity. And in the eighty and fourth year they did not mend their ways.

And it came to pass in the eighty and fifth year they did wax stronger and stronger in their pride, and in their wickedness; and thus they were ripening again for destruction.

And thus ended the eighty and fifth year.

Helaman 12

- 1 Og derfor, således ser vi hvor falske og ustadige menneskenes barns hjerter er. Ja, vi ser at Herren i sin store, grenseløse godhet velsigner og lar det bli vel med dem som setter sin lit til ham.
- 2 Ja, og vi ser at i samme stund som han lar det bli vel med sitt folk ved at han forøker deres markers grøde, deres storfe og deres småfe og deres gull og sølv og alle slags kostelige ting av enhver art, sparer deres liv og befri dem fra deres fienders hender, bløtgjør deres fienders hjerter så de ikke går til krig mot dem, ja, ved at han gjør alle ting som er til sitt folks ve og vel og lykke – i samme stund forherder de sine hjerter og glemmer Herren sin Gud og trækker Den Hellige under sine føtter, og dette på grunn av deres medgang og deres umåtelig store fremgang.
- 3 Og således ser vi at hvis Herren ikke refser sitt folk med mange lidelser, ja, hvis han ikke hjemsøker dem med død og med redsel og med hunger og med allslags pest, vil de ikke huske ham.
- 4 Hvor tåpelige og hvor selvgode og hvor onde og djvelske og hvor raske til å synde og hvor sene til å gjøre godt er ikke menneskenes barn. Ja, hvor raske er de ikke til å lytte til den ondes ord og legge sin elsk på verdens verdiløse ting!
- 5 Ja, hvor raske er de ikke til å bli oppblåste av stolthet, ja, hvor raske er de ikke til å skryte og begå alle slags synder, og hvor sene er de ikke til å huske Herren sin Gud og låne øre til hans råd, ja, hvor sene er de ikke til å vandre på visdommens stier!
- 6 Se, de ønsker ikke at Herren deres Gud, som har skapt dem, skal herske og regjere over dem. Til tross for hans store godhet og barmhjertighet mot dem akter de hans råd for intet, og vil ikke at han skal være deres veileder.
- 7 Hvor stor er ikke menneskenes barns ubetydelighet, ja, de er endog mindre enn jordens støv.
- 8 For se, jordens støv beveger seg hit og dit inntil jorden revner på vår store og evige Guds befaling.

Helaman 12

And thus we can behold how false, and also the unsteadiness of the hearts of the children of men; yea, we can see that the Lord in his great infinite goodness doth bless and prosper those who put their trust in him.

Yea, and we may see at the very time when he doth prosper his people, yea, in the increase of their fields, their flocks and their herds, and in gold, and in silver, and in all manner of precious things of every kind and art; sparing their lives, and delivering them out of the hands of their enemies; softening the hearts of their enemies that they should not declare wars against them; yea, and in fine, doing all things for the welfare and happiness of his people; yea, then is the time that they do harden their hearts, and do forget the Lord their God, and do trample under their feet the Holy One—yea, and this because of their ease, and their exceedingly great prosperity.

And thus we see that except the Lord doth chasten his people with many afflictions, yea, except he doth visit them with death and with terror, and with famine and with all manner of pestilence, they will not remember him.

O how foolish, and how vain, and how evil, and devilish, and how quick to do iniquity, and how slow to do good, are the children of men; yea, how quick to hearken unto the words of the evil one, and to set their hearts upon the vain things of the world!

Yea, how quick to be lifted up in pride; yea, how quick to boast, and do all manner of that which is iniquity; and how slow are they to remember the Lord their God, and to give ear unto his counsels, yea, how slow to walk in wisdom's paths!

Behold, they do not desire that the Lord their God, who hath created them, should rule and reign over them; notwithstanding his great goodness and his mercy towards them, they do set at naught his counsels, and they will not that he should be their guide.

O how great is the nothingness of the children of men; yea, even they are less than the dust of the earth.

For behold, the dust of the earth moveth hither and thither, to the dividing asunder, at the command of our great and everlasting God.

9 Ja, ved hans røst skjelver og bever høydene og fjellene.

10 Og ved hans røsts kraft brytes de opp og jevnes ut, ja, som til en dal.

11 Ja, ved hans røsts kraft ryster hele jorden.

12 Ja, ved hans røsts kraft ryster hele jorden i sine grunnvoller, ja, like inn til sentrum.

13 Ja, og hvis han sier til jorden: Flytt deg, så flyttes den.

14 Ja, hvis han sier til jorden: Du skal gå tilbake så dagen blir forlenget med mange timer, så skjer det.

15 Og derfor går jorden tilbake ifølge hans ord, og for mennesket ser det ut som om solen står stille, og se, slik er det, for i virkeligheten er det jorden som beveger seg og ikke solen.

16 Og se, hvis han sier til det store dyps vann: Bli uttørret, så skjer det.

17 Se, hvis han sier til dette fjell: Løft deg opp, kom hit og fall ned over denne by så den blir begravet, se, da skjer det.

18 Og se, hvis et menneske skjuler en skatt i jorden og Herren sier: Den være forbannet på grunn av de synder han har begått som skjulte den, se, da skal den være forbannet.

19 Og hvis Herren sier: Du være forbannet så intet menneske finner deg fra nå av og for evig, se, da vil intet menneske få den fra nå av og for evig.

20 Og se, hvis Herren sier til et menneske: På grunn av dine synder skal du være forbannet i all evighet, da skal det skje.

21 Og hvis Herren sier: På grunn av dine synder skal du bli avskåret fra min nærhet, da vil han la det skje.

22 Og ve den som han sier dette til, for det skal være til ham som begår synder, og han kan ikke bli frelst. Derfor, og for at menneskene kan bli frelst, er omvendelse blitt forkynt.

23 Derfor, velsignet er de som vil omvende seg og lytter til Herren sin Guds røst, for disse er de som skal bli frelst.

Yea, behold at his voice do the hills and the mountains tremble and quake.

And by the power of his voice they are broken up, and become smooth, yea, even like unto a valley.

Yea, by the power of his voice doth the whole earth shake;

Yea, by the power of his voice, do the foundations rock, even to the very center.

Yea, and if he say unto the earth—Move—it is moved.

Yea, if he say unto the earth—Thou shalt go back, that it lengthen out the day for many hours—it is done;

And thus, according to his word the earth goeth back, and it appeareth unto man that the sun standeth still; yea, and behold, this is so; for surely it is the earth that moveth and not the sun.

And behold, also, if he say unto the waters of the great deep—Be thou dried up—it is done.

Behold, if he say unto this mountain—Be thou raised up, and come over and fall upon that city, that it be buried up—behold it is done.

And behold, if a man hide up a treasure in the earth, and the Lord shall say—Let it be accursed, because of the iniquity of him who hath hid it up—behold, it shall be accursed.

And if the Lord shall say—Be thou accursed, that no man shall find thee from this time henceforth and forever—behold, no man getteth it henceforth and forever.

And behold, if the Lord shall say unto a man—Because of thine iniquities, thou shalt be accursed forever—it shall be done.

And if the Lord shall say—Because of thine iniquities thou shalt be cut off from my presence—he will cause that it shall be so.

And wo unto him to whom he shall say this, for it shall be unto him that will do iniquity, and he cannot be saved; therefore, for this cause, that men might be saved, hath repentance been declared.

Therefore, blessed are they who will repent and hearken unto the voice of the Lord their God; for these are they that shall be saved.

24 Og måtte Gud i sin store fylde la det skje at mennesket kan bli bragt til omvendelse og gode gjerninger, så de kan føres tilbake nåde for nåde ifølge sine gjerninger.

25 Og jeg vil at alle mennesker skal bli frelst. Men vi leser at på den store og siste dag er det noen som skal bli utstøtt, ja, som skal bli vist bort fra Herrens nærhet,

26 ja, som skal bli henvist til en tilstand av uendelig elendighet for å oppfylle de ord som sier: De som har gjort godt, skal få evig liv, og de som har gjort ondt, skal få evig fordømmelse. Og slik er det. Amen.

And may God grant, in his great fulness, that men might be brought unto repentance and good works, that they might be restored unto grace for grace, according to their works.

And I would that all men might be saved. But we read that in the great and last day there are some who shall be cast out, yea, who shall be cast off from the presence of the Lord;

Yea, who shall be consigned to a state of endless misery, fulfilling the words which say: They that have done good shall have everlasting life; and they that have done evil shall have everlasting damnation. And thus it is. Amen.

Helaman 13

- 1 Og nå skjedde det i det seks og åttiende år at nephittene fremdeles levde i ugudelighet, ja, i stor ugudelighet, mens lamanittene levde strengt etter Guds bud i overensstemmelse med Moseloven.
- 2 Og det skjedde at i det samme år kom en lamanitt ved navn Samuel inn i Zarahemlas land og begynte å forkynne for folket. Og det skjedde at han forkynnte omvendelse for folket i mange dager, og de kastet ham ut, og han var nær ved å vende tilbake til sitt eget land.
- 3 Men se, Herrens røst kom til ham og ba ham vende tilbake og profetere til folket hva som helst som kom til hans hjerte.
- 4 Og det skjedde at de ikke ville la ham komme inn i byen. Derfor gikk han opp på bymuren og rakte ut sin hånd og ropte med høy røst og profeterte til folket alle ting som Herren lot komme i hans hjerte.
- 5 Og han sa til dem: Se, jeg, Samuel, en lamanitt, taler Herrens ord som han lar komme i mitt hjerte, og se, han har latt komme i mitt hjerte å si til dette folk at rettferdighetens sverd henger over dette folk, og før fire hundre år er gått, skal rettferdighetens sverd falle på dette folk.
- 6 Ja, stor ødeleggelse venter dette folk, og den kommer visselig til dette folk, og intet annet kan redde dette folk enn omvendelse og tro på Herren, Jesus Kristus, som visselig skal komme til verden og skal tåle mange ting og skal bli drept for sitt folk.
- 7 Og se, en Herrens engel har kunngjort meg det, og han bragte min sjel godt budskap. Og se, jeg ble sendt til dere for å kunngjøre det også til dere, så dere kunne motta godt budskap. Men se, dere ville ikke ta imot meg.

Helaman 13

And now it came to pass in the eighty and sixth year, the Nephites did still remain in wickedness, yea, in great wickedness, while the Lamanites did observe strictly to keep the commandments of God, according to the law of Moses.

And it came to pass that in this year there was one Samuel, a Lamanite, came into the land of Zarahemla, and began to preach unto the people. And it came to pass that he did preach, many days, repentance unto the people, and they did cast him out, and he was about to return to his own land.

But behold, the voice of the Lord came unto him, that he should return again, and prophesy unto the people whatsoever things should come into his heart.

And it came to pass that they would not suffer that he should enter into the city; therefore he went and got upon the wall thereof, and stretched forth his hand and cried with a loud voice, and prophesied unto the people whatsoever things the Lord put into his heart.

And he said unto them: Behold, I, Samuel, a Lamanite, do speak the words of the Lord which he doth put into my heart; and behold he hath put it into my heart to say unto this people that the sword of justice hangeth over this people; and four hundred years pass not away save the sword of justice falleth upon this people.

Yea, heavy destruction awaiteth this people, and it surely cometh unto this people, and nothing can save this people save it be repentance and faith on the Lord Jesus Christ, who surely shall come into the world, and shall suffer many things and shall be slain for his people.

And behold, an angel of the Lord hath declared it unto me, and he did bring glad tidings to my soul. And behold, I was sent unto you to declare it unto you also, that ye might have glad tidings; but behold ye would not receive me.

- 8 Derfor, så sier Herren: På grunn av det nephittiske folks hårde hjerter, og hvis de ikke omvender seg, vil jeg ta mitt ord bort fra dem, og jeg vil ta min Ånd fra dem, og jeg vil ikke lenger bære over med dem. Og jeg vil vende deres brødres hjerter mot dem.
- 9 Og før fire hundre år er omme, vil jeg la dem bli slått, ja, jeg vil hjemsøke dem med sverd og med hunger og med pest.
- 10 Ja, jeg vil hjemsøke dem i min heftige vrede, og det skal være noen i fjerde generasjon av deres fiender som skal oppleve å se dere bli fullstendig utryddet, og dette skal visselig skje hvis dere ikke omvender dere, sier Herren. Og de som tilhører den fjerde generasjon, skal sørge for at dere blir utryddet.
- 11 Men hvis dere vil omvende dere og vende tilbake til Herren deres Gud, vil jeg vende min vrede bort, sier Herren. Ja, så sier Herren: Velsignet er de som vil omvende seg og komme til meg, men ve den som ikke omvender seg.
- 12 Ja, ve denne store by Zarahemla, for se, det er på grunn av dem som er rettfærdige at den er spart. Ja, ve denne store by, for jeg ser, sier Herren, at det er mange, ja, de aller fleste i denne store by, som vil forherde sine hjerter mot meg, sier Herren.
- 13 Men velsignet er de som omvender seg, for dem vil jeg spare. Men se, var det ikke for de rettfærdige som er i denne store by, se, da ville jeg la ild komme ned fra himmelen og ødelegge den.
- 14 Men se, det er for de rettfærdiges skyld at den er spart. Men se, den tid kommer, sier Herren, at når dere kaster de rettfærdige ut, da skal dere være modne til ødeleggelse. Ja, ve denne store by på grunn av den ugudelighet og de avskyeligheter som finnes i den.
- 15 Ja, og ve byen Gideon på grunn av den ugudelighet og de avskyeligheter som finnes i den.
- 16 Ja, og ve alle byer som er omkring i landet som er i nephittenes besittelse – på grunn av den ugudelighet og de avskyeligheter som finnes i dem.

Therefore, thus saith the Lord: Because of the hardness of the hearts of the people of the Nephites, except they repent I will take away my word from them, and I will withdraw my Spirit from them, and I will suffer them no longer, and I will turn the hearts of their brethren against them.

And four hundred years shall not pass away before I will cause that they shall be smitten; yea, I will visit them with the sword and with famine and with pestilence.

Yea, I will visit them in my fierce anger, and there shall be those of the fourth generation who shall live, of your enemies, to behold your utter destruction; and this shall surely come except ye repent, saith the Lord; and those of the fourth generation shall visit your destruction.

But if ye will repent and return unto the Lord your God I will turn away mine anger, saith the Lord; yea, thus saith the Lord, blessed are they who will repent and turn unto me, but wo unto him that repenteth not.

Yea, wo unto this great city of Zarahemla; for behold, it is because of those who are righteous that it is saved; yea, wo unto this great city, for I perceive, saith the Lord, that there are many, yea, even the more part of this great city, that will harden their hearts against me, saith the Lord.

But blessed are they who will repent, for them will I spare. But behold, if it were not for the righteous who are in this great city, behold, I would cause that fire should come down out of heaven and destroy it.

But behold, it is for the righteous' sake that it is spared. But behold, the time cometh, saith the Lord, that when ye shall cast out the righteous from among you, then shall ye be ripe for destruction; yea, wo be unto this great city, because of the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto the city of Gideon, for the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto all the cities which are in the land round about, which are possessed by the Nephites, because of the wickedness and abominations which are in them.

17 Og se, en forbannelse skal komme over landet, sier Hærskarenes Herre, på grunn av det folk som er i landet, ja, på grunn av deres ugudelighet og deres avskyeligheter.

18 Og det skal skje, sier Hærskarenes Herre, ja, vår store og sanne Gud, at hver den som skjuler skatter i jorden, aldri mer skal finne dem igjen på grunn av landets store forbannelse, hvis han ikke er et rettferdig menneske og skjuler dem til Herren.

19 For jeg vil, sier Herren, at de skal skjule sine skatter til meg. Og forbannet være de som ikke skjuler sine skatter til meg, for ingen andre enn de rettferdige skjuler sine skatter til meg. Og forbannet være den som ikke skjuler sine skatter til meg, og skatten også, og ingen skal få tak i den på grunn av landets forbannelse.

20 Og dagen kommer da de skal skjule sine skatter fordi de har lagt sin elsk på rikdommer, og fordi de har lagt sin elsk på sine rikdommer og skjuler sine skatter når de flykter for sine fiender, og fordi de ikke vil skjule dem til meg, skal de være forbannet og også deres skatter, og på den dag skal de bli slått, sier Herren.

21 Se, dere som bor i denne store by, lytt til mine ord, ja, lytt til de ord Herren sier, for se, han sier at dere er forbannet på grunn av deres rikdommer, og deres rikdommer er også forbannet fordi dere har lagt deres elsk på dem og ikke har lyttet til ordene fra ham som ga dem til dere.

22 Dere husker ikke Herren deres Gud for de ting som han har velsignet dere med, men dere husker alltid deres rikdommer, men ikke å takke Herren deres Gud for dem. Ja, deres hjerter er ikke oppløftet til Herren, men de svulmer av stolthet, noe som fører til selvros og til stort hovmod, misunnelse, strid, ondskap, forfølgelser og mord og alle slags synder.

23 Av denne grunn har Gud Herren latt en forbannelse komme over landet, og også over deres rikdommer, og dette på grunn av deres synder.

And behold, a curse shall come upon the land, saith the Lord of Hosts, because of the people's sake who are upon the land, yea, because of their wickedness and their abominations.

And it shall come to pass, saith the Lord of Hosts, yea, our great and true God, that whoso shall hide up treasures in the earth shall find them again no more, because of the great curse of the land, save he be a righteous man and shall hide it up unto the Lord.

For I will, saith the Lord, that they shall hide up their treasures unto me; and cursed be they who hide not up their treasures unto me; for none hideth up their treasures unto me save it be the righteous; and he that hideth not up his treasures unto me, cursed is he, and also the treasure, and none shall redeem it because of the curse of the land.

And the day shall come that they shall hide up their treasures, because they have set their hearts upon riches; and because they have set their hearts upon their riches, and will hide up their treasures when they shall flee before their enemies; because they will not hide them up unto me, cursed be they and also their treasures; and in that day shall they be smitten, saith the Lord.

Behold ye, the people of this great city, and hearken unto my words; yea, hearken unto the words which the Lord saith; for behold, he saith that ye are cursed because of your riches, and also are your riches cursed because ye have set your hearts upon them, and have not hearkened unto the words of him who gave them unto you.

Ye do not remember the Lord your God in the things with which he hath blessed you, but ye do always remember your riches, not to thank the Lord your God for them; yea, your hearts are not drawn out unto the Lord, but they do swell with great pride, unto boasting, and unto great swelling, envyings, strifes, malice, persecutions, and murders, and all manner of iniquities.

For this cause hath the Lord God caused that a curse should come upon the land, and also upon your riches, and this because of your iniquities.

24 Ja, ve dette folk fordi den tid nå er kommet da dere kaster profetene ut og gjør narr av dem og stener dem og slår dem ihjel og begår alle slags synder mot dem slik de gjorde i fordums tid.

25 Og nå sier dere når dere taler: Hvis vi hadde levd i våre fedres dager, ville vi ikke ha slått profetene ihjel, vi ville ikke ha stenet dem og kastet dem ut.

26 Se, dere er verre enn dem, for så sant Herren lever, hvis en profet kommer blant dere og forkynner Herrens ord til dere som vitner om deres synder og misgjerninger, da blir dere sinte på ham og kaster ham ut og forsøker på alle mulige måter å drepe ham. Ja, dere sier at han er en falsk profet og at han er en synder og av djevelen fordi han vitner om at deres gjerninger er onde.

27 Men se, hvis en mann kommer blant dere og sier: Gjør dette, og det er ingen synd. Gjør det, og dere skal ikke lide for det. Ja, om han sier: Vandre i hjertets stolthet, ja, vandre i deres øynes stolthet og gjør alt hva hjertet begjærer, og hvis en mann kommer blant dere og sier dette, vil dere ta imot ham og si at han er en profet.

28 Ja, dere vil hedre ham, og dere vil gi ham av deres midler, dere vil gi ham av deres gull og av deres sølv, og dere vil kle ham i kostbare klær. Og fordi han taler smigrende ord til dere og han sier at alt er vel, vil dere ikke finne feil hos ham.

29 Du ugudelige og fordervede generasjon, du forherdede og hårdnakkede folk, hvor lenge tror dere Herren vil bære over med dere? Ja, hvor lenge vil dere la dere lede av tåpelige og blinde veiledere? Ja, hvor lenge vil dere velge mørke fremfor lys?

30 Ja, se, Herrens vrede er allerede opptent mot dere, se, han har forbannet landet på grunn av deres synder.

31 Og se, tiden kommer da han forbanner deres rikdommer så de glipper, så dere ikke kan holde på dem, og i deres fattigdoms dager kan dere ikke beholde dem.

Yea, wo unto this people, because of this time which has arrived, that ye do cast out the prophets, and do mock them, and cast stones at them, and do slay them, and do all manner of iniquity unto them, even as they did of old time.

And now when ye talk, ye say: If our days had been in the days of our fathers of old, we would not have slain the prophets; we would not have stoned them, and cast them out.

Behold ye are worse than they; for as the Lord liveth, if a prophet come among you and declareth unto you the word of the Lord, which testifieth of your sins and iniquities, ye are angry with him, and cast him out and seek all manner of ways to destroy him; yea, you will say that he is a false prophet, and that he is a sinner, and of the devil, because he testifieth that your deeds are evil.

But behold, if a man shall come among you and shall say: Do this, and there is no iniquity; do that and ye shall not suffer; yea, he will say: Walk after the pride of your own hearts; yea, walk after the pride of your eyes, and do whatsoever your heart desireth—and if a man shall come among you and say this, ye will receive him, and say that he is a prophet.

Yea, ye will lift him up, and ye will give unto him of your substance; ye will give unto him of your gold, and of your silver, and ye will clothe him with costly apparel; and because he speaketh flattering words unto you, and he saith that all is well, then ye will not find fault with him.

O ye wicked and ye perverse generation; ye hardened and ye stiffnecked people, how long will ye suppose that the Lord will suffer you? Yea, how long will ye suffer yourselves to be led by foolish and blind guides? Yea, how long will ye choose darkness rather than light?

Yea, behold, the anger of the Lord is already kindled against you; behold, he hath cursed the land because of your iniquity.

And behold, the time cometh that he curseth your riches, that they become slippery, that ye cannot hold them; and in the days of your poverty ye cannot retain them.

32 Og i deres fattigdoms dager skal dere anrope Herren, og dere skal rope forgjeves, for ødeleggelsen er allerede kommet over dere, og deres utslettelse er gjort fast. Og på den dag skal dere gråte og jamre dere, sier Hærskarenes Herre, og da skal dere klage og si:

33 Om jeg bare hadde omvendt meg og ikke hadde drept profetene og stenet dem og kastet dem ut. Ja, på den dag skal dere si: Om vi bare hadde husket Herren vår Gud på den dag da han ga oss våre rikdommer, og da ville de ikke glippe slik at vi hadde mistet dem, for se, våre rikdommer er blitt borte for oss.

34 Se, vi legger et redskap her, og neste dag er det borte. Og se, våre sverd blir tatt fra oss den dag vi leter etter dem for å gå i krig.

35 Ja, vi har skjult våre skatter, og de er blitt borte for oss på grunn av landets forbannelse.

36 Om vi bare hadde omvendt oss på den dag da Herrens ord kom til oss. For se, landet er forbannet, og alle ting glipper så vi ikke kan holde på dem.

37 Se, vi er omgitt av onde ånder, ja, vi er omringet av hans engler som har forsøkt å ødelegge våre sjeler. Se, våre synder er store. O Herre, kan du ikke vende din vrede bort fra oss? Og slik skal dere tale i de dager.

38 Men se, deres prøvetids dager er forbi. Dere har utsatt dagen for deres frelse inntil det for evig er for sent, og deres ødeleggelse er bestemt. Ja, for hele livet har dere søkt etter det dere ikke kunne oppnå, og dere har søkt etter lykke i ugudelighet, hvilket er i strid med det som kjennetegner vårt store og Evige Overhodes rettferdighet.

39 Dere som bor i dette land, jeg vil dere skal lytte til min røst! Og det er min bønn at Herrens vrede må vendes bort fra dere og at dere vil omvende dere og bli frelst.

And in the days of your poverty ye shall cry unto the Lord; and in vain shall ye cry, for your desolation is already come upon you, and your destruction is made sure; and then shall ye weep and howl in that day, saith the Lord of Hosts. And then shall ye lament, and say:

O that I had repented, and had not killed the prophets, and stoned them, and cast them out. Yea, in that day ye shall say: O that we had remembered the Lord our God in the day that he gave us our riches, and then they would not have become slippery that we should lose them; for behold, our riches are gone from us.

Behold, we lay a tool here and on the morrow it is gone; and behold, our swords are taken from us in the day we have sought them for battle.

Yea, we have hid up our treasures and they have slipped away from us, because of the curse of the land.

O that we had repented in the day that the word of the Lord came unto us; for behold the land is cursed, and all things are become slippery, and we cannot hold them.

Behold, we are surrounded by demons, yea, we are encircled about by the angels of him who hath sought to destroy our souls. Behold, our iniquities are great. O Lord, canst thou not turn away thine anger from us? And this shall be your language in those days.

But behold, your days of probation are past; ye have procrastinated the day of your salvation until it is everlastingly too late, and your destruction is made sure; yea, for ye have sought all the days of your lives for that which ye could not obtain; and ye have sought for happiness in doing iniquity, which thing is contrary to the nature of that righteousness which is in our great and Eternal Head.

O ye people of the land, that ye would hear my words! And I pray that the anger of the Lord be turned away from you, and that ye would repent and be saved.

Helaman 14

- 1 Og nå skjedde det at lamanitten Samuel profeterte mange flere ting som ikke kan skrives.
- 2 Og se, han sa til dem: Se, jeg gir dere et tegn, for fem år til skal gå, og se, da kommer Guds Sønn for å forløse alle dem som tror på hans navn.
- 3 Og se, dette vil jeg gi dere som tegn på hans komme, for se, det skal være store lys på himmelen, så det ikke skal være mørkt natten før han kommer, så det skal se ut for menneskene som om det var dag.
- 4 Derfor skal en dag og en natt og en dag være som om det var en dag uten natt, og dette skal dere ha til tegn, for dere skal vite at solen har gått opp og at den også har gått ned. Derfor skal de vite med sikkerhet at det skal være to dager og en natt, likevel skal natten ikke være mørk, og det skal være natten før han blir født.
- 5 Og se, en ny stjerne skal vise seg, en som dere aldri før har sett maken til, og dette skal også være et tegn for dere.
- 6 Og se, dette er ikke alt, for det skal være mange tegn og undere på himmelen.
- 7 Og det skal skje at dere alle vil bli så forbauset og forundret at dere skal falle til jorden.
- 8 Og det skal skje at hver den som tror på Guds Sønn, vil få evig liv.
- 9 Og se, slik har Herren befalt meg ved sin engel at jeg skulle komme og fortelle dette til dere. Ja, han har befalt meg å profetere om disse ting for dere, ja, han har sagt til meg: Rop til dette folk: Omvend dere og bered Herrens vei.
- 10 Og nå, fordi jeg er en lamanitt og har talt de ord til dere som Herren har befalt meg, og fordi det var strengt mot dere, er dere sinte på meg og forsøker å ødelegge meg og har kastet meg ut.

Helaman 14

And now it came to pass that Samuel, the Lamanite, did prophesy a great many more things which cannot be written.

And behold, he said unto them: Behold, I give unto you a sign; for five years more cometh, and behold, then cometh the Son of God to redeem all those who shall believe on his name.

And behold, this will I give unto you for a sign at the time of his coming; for behold, there shall be great lights in heaven, insomuch that in the night before he cometh there shall be no darkness, insomuch that it shall appear unto man as if it was day.

Therefore, there shall be one day and a night and a day, as if it were one day and there were no night; and this shall be unto you for a sign; for ye shall know of the rising of the sun and also of its setting; therefore they shall know of a surety that there shall be two days and a night; nevertheless the night shall not be darkened; and it shall be the night before he is born.

And behold, there shall a new star arise, such an one as ye never have beheld; and this also shall be a sign unto you.

And behold this is not all, there shall be many signs and wonders in heaven.

And it shall come to pass that ye shall all be amazed, and wonder, insomuch that ye shall fall to the earth.

And it shall come to pass that whosoever shall believe on the Son of God, the same shall have everlasting life.

And behold, thus hath the Lord commanded me, by his angel, that I should come and tell this thing unto you; yea, he hath commanded that I should prophesy these things unto you; yea, he hath said unto me: Cry unto this people, repent and prepare the way of the Lord.

And now, because I am a Lamanite, and have spoken unto you the words which the Lord hath commanded me, and because it was hard against you, ye are angry with me and do seek to destroy me, and have cast me out from among you.

11 Og dere skal høre mine ord, for i denne hensikt har jeg gått opp på muren i denne by, så dere kan høre og ha kjennskap til de Guds straffedommer som venter dere på grunn av deres synder, og så dere også kan ha kjennskap til omvendelsens betingelser,

12 og så dere også kan ha kjennskap til Jesu Kristi komme, han som er Guds Sønn, himmelens og jordens Fader, Skaperen av alle ting fra begynnelsen av, og så dere kan kjenne til tegnene på hans komme for å kunne tro på hans navn.

13 Og hvis dere tror på hans navn, vil dere omvende dere fra alle deres synder, så dere derved kan få forlatelse for dem på grunn av det han har gjort.

14 Og se, videre forkynner jeg dere et annet tegn, ja, et tegn på hans død.

15 For se, han må visselig dø for å tilveiebringe frelse. Ja, det påhviler ham, og det er nødvendig at han dør for å tilveiebringe de dødes oppstandelse, så menneskene derved kan bli ført inn i Herrens nærhet.

16 Ja, se, denne død tilveiebringer oppstandelsen og forløser hele menneskeheten fra den første død – den åndelige død – for hele menneskeheten, som på grunn av Adams fall er avskåret fra Herrens nærhet, blir betraktet som død både med hensyn til det som er timelig og til det som er åndelig.

17 Men se, Kristi oppstandelse forløser menneskene, ja, hele menneskeheten, og fører dem tilbake i Herrens nærhet.

18 Ja, og ved den settes omvendelsens betingelser, så enhver som omvender seg, ikke blir hugget ned og kastet på ilden. Men hver den som ikke omvender seg, blir hugget ned og kastet på ilden. Og en åndelig død kommer over dem igjen – ja, den annen død – for de blir igjen avskåret fra det som har med rettfærdighet å gjøre.

19 Derfor, omvend dere, omvend dere, så dere ikke ved å vite disse ting, og unnlate å gjøre dem, bringer dere selv under fordømmelse, og dere blir ført ned til denne annen død.

And ye shall hear my words, for, for this intent have I come up upon the walls of this city, that ye might hear and know of the judgments of God which do await you because of your iniquities, and also that ye might know the conditions of repentance;

And also that ye might know of the coming of Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and of earth, the Creator of all things from the beginning; and that ye might know of the signs of his coming, to the intent that ye might believe on his name.

And if ye believe on his name ye will repent of all your sins, that thereby ye may have a remission of them through his merits.

And behold, again, another sign I give unto you, yea, a sign of his death.

For behold, he surely must die that salvation may come; yea, it behooveth him and becometh expedient that he dieth, to bring to pass the resurrection of the dead, that thereby men may be brought into the presence of the Lord.

Yea, behold, this death bringeth to pass the resurrection, and redeemeth all mankind from the first death—that spiritual death; for all mankind, by the fall of Adam being cut off from the presence of the Lord, are considered as dead, both as to things temporal and to things spiritual.

But behold, the resurrection of Christ redeemeth mankind, yea, even all mankind, and bringeth them back into the presence of the Lord.

Yea, and it bringeth to pass the condition of repentance, that whosoever repenteth the same is not hewn down and cast into the fire; but whosoever repenteth not is hewn down and cast into the fire; and there cometh upon them again a spiritual death, yea, a second death, for they are cut off again as to things pertaining to righteousness.

Therefore repent ye, repent ye, lest by knowing these things and not doing them ye shall suffer yourselves to come under condemnation, and ye are brought down unto this second death.

- 20 Men se, jeg talte til dere om et annet tegn, et tegn på hans død. Se, på den dag han skal lide døden, skal solen formørkes og nekte å gi dere sitt lys, og også månen og stjernene, og det skal ikke være noe lys i dette land fra den tid han skal lide døden, i et tidsrom av tre dager, og til han skal oppstå fra de døde.
- 21 Ja, i samme stund som han skal oppgi ånden, skal det komme torden og lyn i mange timer. Og jorden skal ryste og skjelve, og klippene som er i dette land, både de som er over og under jordens overflate som dere nå vet er massive eller som for det meste er en fast masse, skal brytes i stykker.
- 22 Ja, de skal deles i to og alltid siden finnes med sprekker og revner og forrevne stykker i hele landet, ja, både over og under jorden.
- 23 Og se, det skal bli voldsomme uvær, og mange fjell skal jevnes med jorden som en dal. Og mange steder som nå kalles daler, skal bli til fjell av stor høyde.
- 24 Og mange veier skal brytes opp, og mange byer legges øde.
- 25 Og mange graver skal åpnes og skal oppgi mange av sine døde, og mange hellige skal vise seg for mange.
- 26 Og se, slik har engelen talt til meg, for han sa til meg at det skulle være torden og lyn i mange timer.
- 27 Og han sa til meg at mens tordenen og lynilden og uværet varte, skulle disse ting skje, og at mørket skulle dekke hele landets overflate i et tidsrom av tre dager.
- 28 Og engelen sa til meg at mange skal se større ting enn dette, i den hensikt at de kan tro at disse tegn og disse undere skulle finne sted i hele dette land, i den hensikt at det ikke skal være noen grunn til vantro blant menneskenes barn.
- But behold, as I said unto you concerning another sign, a sign of his death, behold, in that day that he shall suffer death the sun shall be darkened and refuse to give his light unto you; and also the moon and the stars; and there shall be no light upon the face of this land, even from the time that he shall suffer death, for the space of three days, to the time that he shall rise again from the dead.
- Yea, at the time that he shall yield up the ghost there shall be thunderings and lightnings for the space of many hours, and the earth shall shake and tremble; and the rocks which are upon the face of this earth, which are both above the earth and beneath, which ye know at this time are solid, or the more part of it is one solid mass, shall be broken up;
- Yea, they shall be rent in twain, and shall ever after be found in seams and in cracks, and in broken fragments upon the face of the whole earth, yea, both above the earth and beneath.
- And behold, there shall be great tempests, and there shall be many mountains laid low, like unto a valley, and there shall be many places which are now called valleys which shall become mountains, whose height is great.
- And many highways shall be broken up, and many cities shall become desolate.
- And many graves shall be opened, and shall yield up many of their dead; and many saints shall appear unto many.
- And behold, thus hath the angel spoken unto me; for he said unto me that there should be thunderings and lightnings for the space of many hours.
- And he said unto me that while the thunder and the lightning lasted, and the tempest, that these things should be, and that darkness should cover the face of the whole earth for the space of three days.
- And the angel said unto me that many shall see greater things than these, to the intent that they might believe that these signs and these wonders should come to pass upon all the face of this land, to the intent that there should be no cause for unbelief among the children of men—

29 Og dette skal skje i den hensikt at hver den som vil tro, kan bli frelst, og for at en rettfærdig dom kan komme over alle som ikke vil tro. Og også hvis de blir fordømt, bringer de selv sin egen fordømmelse over seg.

30 Og husk, ja, husk, mine brødre, at den som går til grunne, velger selv å gå til grunne, og hver den som syndet, gjør det mot seg selv, for se, dere er fri. Dere har anledning til å handle selvstendig, for se, Gud har gitt dere kunnskap, og han har gjort dere fri.

31 Han har gitt dere å skjelne mellom godt og ondt, og han har gitt dere å velge mellom liv og død. Og dere kan gjøre godt og få gjenopprettet det som er godt – eller det som er godt, vil bli gitt tilbake til dere – eller dere kan gjøre ondt, og det som er ondt, vil bli gjenopprettet til dere.

And this to the intent that whosoever will believe might be saved, and that whosoever will not believe, a righteous judgment might come upon them; and also if they are condemned they bring upon themselves their own condemnation.

And now remember, remember, my brethren, that whosoever perisheth, perisheth unto himself; and whosoever doeth iniquity, doeth it unto himself; for behold, ye are free; ye are permitted to act for yourselves; for behold, God hath given unto you a knowledge and he hath made you free.

He hath given unto you that ye might know good from evil, and he hath given unto you that ye might choose life or death; and ye can do good and be restored unto that which is good, or have that which is good restored unto you; or ye can do evil, and have that which is evil restored unto you.

Helaman 15

- 1 Og nå, mine elskede brødre, se, jeg forteller dere at hvis dere ikke omvender dere, skal deres hus bli liggende øde.
- 2 Ja, hvis dere ikke omvender dere, skal deres kvinner ha god grunn til å sørge på den dag da de skal gi die, for dere skal forsøke å flykte, og det skal ikke finnes noe tilfluktssted. Ja, og ve dem som er med barn, for de skal være tunge og ikke kunne flykte. Derfor skal de bli tråkket ned og skal bli liggende så de omkommer.
- 3 Ja, ve dette folk som kalles Nephis folk, hvis de ikke omvender seg når de skal se alle disse tegn og undere som skal bli vist dem. For se, de har vært et utvalgt folk for Herren, ja, Nephis folk har han elsket, og han har også refset dem. Ja, i deres ugudelighets dager har han refset dem fordi han elsker dem.
- 4 Men se, mine brødre, lamanittene, har han hatet fordi deres gjerninger stadig har vært onde, og dette på grunn av deres fedres syndige tradisjoner. Men se, frelse er kommet til dem gjennom nephittenes forkynnelse, og i denne hensikt har Herren forlenget deres dager.
- 5 Og jeg vil dere skal legge merke til at de fleste av dem vandrer på pliktens vei, og de tar seg i vare overfor Gud og er nøye med å holde hans befalinger og hans lover og hans bud ifølge Moseloven.
- 6 Ja, jeg sier dere at de fleste av dem gjør dette, og de strever med utrettelig flid så de kan bringe resten av sine brødre til kunnskap om sannheten. Derfor legges daglig mange til deres tall.
- 7 Og se, dere vet selv, for dere har vært vitne til det, at alle iblant dem som bringes til kunnskap om sannheten og til kunnskap om sine fedres ugudelige og avskyelige tradisjoner og blir ledet til å ha tro på de hellige skrifter, ja, på de hellige profeters profetier som er skrevet, som leder dem til å ha tro på Herren og til omvendelse – en tro og omvendelse som tilveiebringer en forandring i deres hjerte –

Helaman 15

And now, my beloved brethren, behold, I declare unto you that except ye shall repent your houses shall be left unto you desolate.

Yea, except ye repent, your women shall have great cause to mourn in the day that they shall give suck; for ye shall attempt to flee and there shall be no place for refuge; yea, and wo unto them which are with child, for they shall be heavy and cannot flee; therefore, they shall be trodden down and shall be left to perish.

Yea, wo unto this people who are called the people of Nephi except they shall repent, when they shall see all these signs and wonders which shall be showed unto them; for behold, they have been a chosen people of the Lord; yea, the people of Nephi hath he loved, and also hath he chastened them; yea, in the days of their iniquities hath he chastened them because he loveth them.

But behold my brethren, the Lamanites hath he hated because their deeds have been evil continually, and this because of the iniquity of the tradition of their fathers. But behold, salvation hath come unto them through the preaching of the Nephites; and for this intent hath the Lord prolonged their days.

And I would that ye should behold that the more part of them are in the path of their duty, and they do walk circumspectly before God, and they do observe to keep his commandments and his statutes and his judgments according to the law of Moses.

Yea, I say unto you, that the more part of them are doing this, and they are striving with unwearied diligence that they may bring the remainder of their brethren to the knowledge of the truth; therefore there are many who do add to their numbers daily.

And behold, ye do know of yourselves, for ye have witnessed it, that as many of them as are brought to the knowledge of the truth, and to know of the wicked and abominable traditions of their fathers, and are led to believe the holy scriptures, yea, the prophecies of the holy prophets, which are written, which leadeth them to faith on the Lord, and unto repentance, which faith and repentance bringeth a change of heart unto them—

- 8 derfor, alle som er kommet så langt, vet dere selv står fast og urokkelig i troen og i det som har frigjort dem.
- 9 Og dere vet også at de har begravet sine krigsvåpen, og de våger ikke å ta dem opp av frykt for på en eller annen måte å skulle synde. Ja, dere kan se at de er redde for å synde, for se, de lar seg trække ned og bli drept av sine fiender og vil ikke løfte sine sverd mot dem, og dette på grunn av den tro de har på Kristus.
- 10 Og nå, på grunn av sin standhaftighet når de tror på det de tror på, og fordi de står fast når de en gang er blitt opplyst, se, da vil Herren velsigne dem og forlenge deres dager til tross for deres synder.
- 11 Ja, selv om de skulle synke ned i vantro, skal Herren forlenge deres dager til den tid kommer som har blitt omtalt av våre fedre og også av profeten Zenos og mange andre profeter, da våre brødre, lamanittene, igjen skulle få kunnskap om sannheten.
- 12 Ja, jeg sier dere at i de siste tider er Herrens løfter blitt gitt til våre brødre, lamanittene. Og til tross for de mange lidelser de skal få, og selv om de skal bli drevet hit og dit i landet og bli jaget og bli slått og adspredt uten å ha noe tilfluktssted, skal Herren være barmhjertig mot dem.
- 13 Og dette er ifølge profetien om at de igjen skal få del i den sanne kunnskap, som er kunnskapen om deres Forløser og deres store og sanne hyrde, og bli regnet blant hans får.
- 14 Derfor sier jeg til dere at det skal bli bedre for dem enn for dere hvis dere ikke omvender dere.
- 15 For se, hadde de mektige gjerninger som er vist dere, blitt vist til dem – ja, til dem som har sunket ned i vantro på grunn av sine fedres tradisjoner – vil dere selv forstå at de aldri ville ha sunket ned i vantro igjen.
- 16 Derfor sier Herren: Jeg vil ikke utrydde dem fullstendig, men når det er i pakt med min visdom, vil jeg la dem vende tilbake til meg igjen, sier Herren.

Therefore, as many as have come to this, ye know of yourselves are firm and steadfast in the faith, and in the thing wherewith they have been made free.

And ye know also that they have buried their weapons of war, and they fear to take them up lest by any means they should sin; yea, ye can see that they fear to sin—for behold they will suffer themselves that they be trodden down and slain by their enemies, and will not lift their swords against them, and this because of their faith in Christ.

And now, because of their steadfastness when they do believe in that thing which they do believe, for because of their firmness when they are once enlightened, behold, the Lord shall bless them and prolong their days, notwithstanding their iniquity—

Yea, even if they should dwindle in unbelief the Lord shall prolong their days, until the time shall come which hath been spoken of by our fathers, and also by the prophet Zenos, and many other prophets, concerning the restoration of our brethren, the Lamanites, again to the knowledge of the truth—

Yea, I say unto you, that in the latter times the promises of the Lord have been extended to our brethren, the Lamanites; and notwithstanding the many afflictions which they shall have, and notwithstanding they shall be driven to and fro upon the face of the earth, and be hunted, and shall be smitten and scattered abroad, having no place for refuge, the Lord shall be merciful unto them.

And this is according to the prophecy, that they shall again be brought to the true knowledge, which is the knowledge of their Redeemer, and their great and true shepherd, and be numbered among his sheep.

Therefore I say unto you, it shall be better for them than for you except ye repent.

For behold, had the mighty works been shown unto them which have been shown unto you, yea, unto them who have dwindled in unbelief because of the traditions of their fathers, ye can see of yourselves that they never would again have dwindled in unbelief.

Therefore, saith the Lord: I will not utterly destroy them, but I will cause that in the day of my wisdom they shall return again unto me, saith the Lord.

17 Og se, så sier Herren om det nephittiske folk: Hvis de ikke vil omvende seg og anstrenge seg for å gjøre min vilje, vil jeg utrydde dem fullstendig, sier Herren, og dette fordi de har vært vantro til tross for de mange mektige gjerninger som jeg har gjort blant dem. Og like sikkert som Herren lever, skal disse ting skje, sier Herren.

And now behold, saith the Lord, concerning the people of the Nephites: If they will not repent, and observe to do my will, I will utterly destroy them, saith the Lord, because of their unbelief notwithstanding the many mighty works which I have done among them; and as surely as the Lord liveth shall these things be, saith the Lord.

Helaman 16

- 1 Og nå skjedde det at det var mange som hørte lamaniten Samuels ord som han talte fra bymuren. Og alle som trodde på hans ord, gikk ut og lette etter Nephi, og da de hadde kommet ut og funnet ham, bekjente de sine synder for ham og fornektet dem ikke, for de ønsket å bli døpt til Herren.
- 2 Men alle som var der som ikke trodde på Samuels ord, ble sinte på ham. Og de kastet stener etter ham på muren, og mange skjøt også piler etter ham mens han sto på muren. Men Herrens Ånd var med ham, så de ikke kunne treffe ham med sine stener, heller ikke med sine piler.
- 3 Da de nå forsto at de ikke kunne treffe ham, var det mange flere som trodde på hans ord, så de gikk til Nephi for å bli døpt.
- 4 For se, Nephi døpte og profeterte og forkynte, ropte omvendelse til folket, viste tegn og undere og utførte mirakler blant folket, så de kunne vite at Kristus snart måtte komme.
- 5 Og han fortalte dem ting som snart måtte skje, så de, når det skjedde, kunne vite og huske at det var blitt kunngjort for dem på forhånd i den hensikt at de kunne tro. Derfor gikk alle som trodde på Samuels ord, til ham for å bli døpt, for de kom angrende og bekjente sine synder.
- 6 Men de fleste av dem trodde ikke på Samuels ord. Derfor, da de forsto at de ikke kunne treffe ham med sine stener og sine piler, ropte de til sine befalingsmenn og sa: Ta denne mann og bind ham, for se, han er besatt av en djevel, og på grunn av djevelens makt som er i ham, kan vi ikke treffe ham med våre stener og våre piler. Ta ham derfor og bind ham, og før ham bort.
- 7 Og da de gikk for å legge hånd på ham, se, da kastet han seg ned fra muren og flyktet ut av deres landområder, ja, helt til sitt eget land, og begynte å forkynne og profetere blant sitt eget folk.

Helaman 16

And now, it came to pass that there were many who heard the words of Samuel, the Lamanite, which he spake upon the walls of the city. And as many as believed on his word went forth and sought for Nephi; and when they had come forth and found him they confessed unto him their sins and denied not, desiring that they might be baptized unto the Lord.

But as many as there were who did not believe in the words of Samuel were angry with him; and they cast stones at him upon the wall, and also many shot arrows at him as he stood upon the wall; but the Spirit of the Lord was with him, insomuch that they could not hit him with their stones neither with their arrows.

Now when they saw that they could not hit him, there were many more who did believe on his words, insomuch that they went away unto Nephi to be baptized.

For behold, Nephi was baptizing, and prophesying, and preaching, crying repentance unto the people, showing signs and wonders, working miracles among the people, that they might know that the Christ must shortly come—

Telling them of things which must shortly come, that they might know and remember at the time of their coming that they had been made known unto them beforehand, to the intent that they might believe; therefore as many as believed on the words of Samuel went forth unto him to be baptized, for they came repenting and confessing their sins.

But the more part of them did not believe in the words of Samuel; therefore when they saw that they could not hit him with their stones and their arrows, they cried unto their captains, saying: Take this fellow and bind him, for behold he hath a devil; and because of the power of the devil which is in him we cannot hit him with our stones and our arrows; therefore take him and bind him, and away with him.

And as they went forth to lay their hands on him, behold, he did cast himself down from the wall, and did flee out of their lands, yea, even unto his own country, and began to preach and to prophesy among his own people.

8 Og se, man hørte aldri mer om ham blant nephittene. Og slik var situasjonen blant folket.

9 Og slik endte det seks og åttiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

10 Og slik endte også det syv og åttiende år av dommer- nes regjeringstid. De fleste blant folket forble stolte og ugudelige, og mindretallet vandret med mer aktsomhet overfor Gud.

11 Og slik var forholdene også i det åtte og åttiende år av dommernes regjeringstid.

12 Og situasjonen blant folket forandret seg svært lite bortsett fra at folket begynte å bli mer forherdet i synd og gjøre stadig mer av det som var i strid med Guds bud i det ni og åttiende år av dommernes regjeringstid.

13 Men det skjedde i det nittiende år av dommernes re- gjeringstid at store tegn og undere ble vist folket, og profetenes ord begynte å gå i oppfyllelse.

14 Og engler viste seg for menn, vise menn, og forkynte dem godt budskap om stor glede. I dette år begynte der- for Skriftene å gå i oppfyllelse.

15 Likevel begynte folket å forherde sine hjerter, alle unntatt de som var sterkest i troen både blant nephitte- ne og også blant lamanittene, og begynte å stole på sin egen styrke og på sin egen visdom, og sa:

16 Noe har de kanskje gjettet riktig av så meget, men se, vi vet at alle disse store og vidunderlige gjerninger som er omtalt, ikke kan finne sted.

17 Og de begynte å diskutere og stride seg imellom, og sa:

18 Det er ikke rimelig at et slikt vesen som Kristus skal komme. Om så er og han er Guds Sønn – himmelens og jordens Fader som det er blitt sagt – hvorfor vil han så ikke vise seg for oss såvel som for dem som skal være i Jerusalem?

19 Ja, hvorfor vil han ikke vise seg i dette land såvel som i Jerusalems land?

And behold, he was never heard of more among the Nephites; and thus were the affairs of the people.

And thus ended the eighty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended also the eighty and seventh year of the reign of the judges, the more part of the people re- maining in their pride and wickedness, and the lesser part walking more circumspectly before God.

And these were the conditions also, in the eighty and eighth year of the reign of the judges.

And there was but little alteration in the affairs of the people, save it were the people began to be more hard- ened in iniquity, and do more and more of that which was contrary to the commandments of God, in the eighty and ninth year of the reign of the judges.

But it came to pass in the ninetieth year of the reign of the judges, there were great signs given unto the peo- ple, and wonders; and the words of the prophets began to be fulfilled.

And angels did appear unto men, wise men, and did declare unto them glad tidings of great joy; thus in this year the scriptures began to be fulfilled.

Nevertheless, the people began to harden their hearts, all save it were the most believing part of them, both of the Nephites and also of the Lamanites, and be- gan to depend upon their own strength and upon their own wisdom, saying:

Some things they may have guessed right, among so many; but behold, we know that all these great and mar- velous works cannot come to pass, of which has been spoken.

And they began to reason and to contend among themselves, saying:

That it is not reasonable that such a being as a Christ shall come; if so, and he be the Son of God, the Father of heaven and of earth, as it has been spoken, why will he not show himself unto us as well as unto them who shall be at Jerusalem?

Yea, why will he not show himself in this land as well as in the land of Jerusalem?

20 Men se, vi vet at dette er en ugudelig tradisjon som er blitt overlevert til oss av våre fedre for at vi skulle tro på noen store og vidunderlige ting som skulle skje – men ikke blant oss, men i et land som er langt borte, et land som vi ikke kjenner til. Derfor kan de holde oss i uvitenhet, for vi kan ikke se med våre egne øyne at de er sanne.

21 Og ved den ondes snedige og mystiske kunster vil de utføre et eller annet stort mysterium som vi ikke kan forstå som vil holde oss nede, så vi kan være deres ords tjenere og tjenere også for dem. For vi er avhengige av at de lærer oss ordet, og slik vil de holde oss i uvitenhet hvis vi vil overlate oss til dem alle våre levedager.

22 Og folket innbilte seg mange andre ting som var tåpelige og verdiløse, og de var meget oppskaket, for Satan oppegget dem til stadig å synde, ja, han gikk omkring og utbredte rykter og ufred over hele landet så han kunne forherde folkets hjerter mot det som var godt og mot det som skulle komme.

23 Og til tross for de tegn og de undere som skjedde blant Herrens folk og de mange mirakler de utførte, fikk Satan godt tak på folkets hjerter over hele landet.

24 Og slik endte det nittiende år av dommernes regjeringstid over Nephis folk.

25 Og slik endte Helamans bok ifølge Helamans og hans sønners oppteegnelse.

But behold, we know that this is a wicked tradition, which has been handed down unto us by our fathers, to cause us that we should believe in some great and marvelous thing which should come to pass, but not among us, but in a land which is far distant, a land which we know not; therefore they can keep us in ignorance, for we cannot witness with our own eyes that they are true.

And they will, by the cunning and the mysterious arts of the evil one, work some great mystery which we cannot understand, which will keep us down to be servants to their words, and also servants unto them, for we depend upon them to teach us the word; and thus will they keep us in ignorance if we will yield ourselves unto them, all the days of our lives.

And many more things did the people imagine up in their hearts, which were foolish and vain; and they were much disturbed, for Satan did stir them up to do iniquity continually; yea, he did go about spreading rumors and contentions upon all the face of the land, that he might harden the hearts of the people against that which was good and against that which should come.

And notwithstanding the signs and the wonders which were wrought among the people of the Lord, and the many miracles which they did, Satan did get great hold upon the hearts of the people upon all the face of the land.

And thus ended the ninetieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the book of Helaman, according to the record of Helaman and his sons.

Tredje Nephi

Nephis bok

Nephi var sønn av Nephi, som var sønn av Helaman

Og Helaman var sønn av Helaman, som var sønn av Alma som var sønn av Alma, som var en etterkommer av Nephi, som var sønn av Lehi, som dro ut fra Jerusalem i det første år av Sidkias, Juda konges regjeringstid.

3 Nephi 1

- 1 Nå skjedde det at det en og nittiende år var gått, og det var seks hundre år fra den tid da Lehi forlot Jerusalem, og i det samme år var Lachoneus øverste dommer og landets guvernør.
- 2 Og Helamans sønn, Nephi, hadde dratt ut av landet Zarahemla og hadde gitt sin sønn Nephi, som var hans eldste sønn, ansvaret for messingplatene og alle opptegnelser som hadde blitt ført og alle de ting som hadde blitt holdt hellig siden Lehi forlot Jerusalem.
- 3 Så dro han ut av landet, og hvor han dro, vet ingen, og hans sønn Nephi førte opptegnelsene i hans sted, ja, dette folks opptegnelser.
- 4 Og det skjedde at i begynnelsen av det to og nittiende år, se, da begynte profetenes profetier å gå mer fullstendig i oppfyllelse, for større tegn og større mirakler begynte å skje blant folket.
- 5 Men det var noen som begynte å si at tiden var omme for oppfyllelsen av de ord som var blitt uttalt av lamanitten Samuel.
- 6 Og de begynte å more seg over sine brødre og sa: Se, tiden er forbi, og Samuels ord har ikke gått i oppfyllelse. Derfor har deres glede over og deres tro på dette vært forgjeves.

Third Nephi

The Book of Nephi

the Son of Nephi, Who Was the Son of Helaman

And Helaman was the son of Helaman, who was the son of Alma, who was the son of Alma, being a descendant of Nephi who was the son of Lehi, who came out of Jerusalem in the first year of the reign of Zedekiah, the king of Judah.

3 Nephi 1

- Now it came to pass that the ninety and first year had passed away and it was six hundred years from the time that Lehi left Jerusalem; and it was in the year that Lachoneus was the chief judge and the governor over the land.
- And Nephi, the son of Helaman, had departed out of the land of Zarahemla, giving charge unto his son Nephi, who was his eldest son, concerning the plates of brass, and all the records which had been kept, and all those things which had been kept sacred from the departure of Lehi out of Jerusalem.
- Then he departed out of the land, and whither he went, no man knoweth; and his son Nephi did keep the records in his stead, yea, the record of this people.
- And it came to pass that in the commencement of the ninety and second year, behold, the prophecies of the prophets began to be fulfilled more fully; for there began to be greater signs and greater miracles wrought among the people.
- But there were some who began to say that the time was past for the words to be fulfilled, which were spoken by Samuel, the Lamanite.
- And they began to rejoice over their brethren, saying: Behold the time is past, and the words of Samuel are not fulfilled; therefore, your joy and your faith concerning this thing hath been vain.

- 7 Og det skjedde at de laget stort oppstyr i hele landet, og de som trodde, begynte å bli meget sørgmodige for at de ting som var uttalt, kanskje ikke kom til å skje.
- 8 Men se, de ventet standhaftig på den dagen og den natten og den dagen som skulle være som en dag uten natt, så de kunne vite at deres tro ikke hadde vært forgjeves.
- 9 Nå skjedde det at de vantro bestemte en dag da alle de som trodde på disse tradisjonene, skulle bli drept hvis ikke det tegnet som hadde blitt forutsagt av profeten Samuel, skulle vise seg.
- 10 Nå skjedde det at da Nephis sønn, Nephi, så denne ugudelighet hos sitt folk, ble han overmåte sørgmodig.
- 11 Og det skjedde at han gikk ut og bøyde seg til jorden og ropte inntrengende til sin Gud for sitt folk, ja, for dem som var nær ved å bli drept fordi de trodde på sine fedres tradisjoner.
- 12 Og det skjedde at han ropte inntrengende til Herren hele dagen, og se, Herrens røst kom til ham og sa:
- 13 Løft ditt hode og vær ved godt mot, for se, tiden er kommet, og i natt skal tegnet bli gitt. Og i morgen kommer jeg til verden for å vise verden at jeg vil oppfylle alt som jeg har talt ved mine hellige profeters munn.
- 14 Se, jeg kommer til mine egne for å oppfylle alle ting som jeg har kunngjort for menneskenes barn fra verdens grunnvoll ble lagt, og for å gjøre både Faderens og Sønnens vilje – Faderens på grunn av meg, og Sønnens på grunn av mitt kjød. Og se, tiden er for hånden, og i natt skal tegnet bli gitt.
- 15 Og det skjedde at ordene som kom til Nephi, ble oppfylt slik de hadde blitt uttalt, for se, da solen gikk ned, ble det ikke mørkt, og folk begynte å undre seg fordi det ikke var mørkt da natten kom.

And it came to pass that they did make a great uproar throughout the land; and the people who believed began to be very sorrowful, lest by any means those things which had been spoken might not come to pass.

But behold, they did watch steadfastly for that day and that night and that day which should be as one day as if there were no night, that they might know that their faith had not been vain.

Now it came to pass that there was a day set apart by the unbelievers, that all those who believed in those traditions should be put to death except the sign should come to pass, which had been given by Samuel the prophet.

Now it came to pass that when Nephi, the son of Nephi, saw this wickedness of his people, his heart was exceedingly sorrowful.

And it came to pass that he went out and bowed himself down upon the earth, and cried mightily to his God in behalf of his people, yea, those who were about to be destroyed because of their faith in the tradition of their fathers.

And it came to pass that he cried mightily unto the Lord all that day; and behold, the voice of the Lord came unto him, saying:

Lift up your head and be of good cheer; for behold, the time is at hand, and on this night shall the sign be given, and on the morrow come I into the world, to show unto the world that I will fulfil all that which I have caused to be spoken by the mouth of my holy prophets.

Behold, I come unto my own, to fulfil all things which I have made known unto the children of men from the foundation of the world, and to do the will, both of the Father and of the Son—of the Father because of me, and of the Son because of my flesh. And behold, the time is at hand, and this night shall the sign be given.

And it came to pass that the words which came unto Nephi were fulfilled, according as they had been spoken; for behold, at the going down of the sun there was no darkness; and the people began to be astonished because there was no darkness when the night came.

16 Og det var mange som ikke hadde trodd på profetenes ord, som falt til jorden og ble som de var døde, for de visste at den store plan de hadde lagt for å drepe dem som trodde på profetenes ord, var blitt forpurret. For det tegn som var forutsagt, var allerede i ferd med å vise seg.

17 Og de begynte å forstå at Guds Sønn snart måtte vise seg, ja, kort sagt, alle folk i hele landet, fra vest til øst, både i landet i nord og i landet i syd, ble så overmåte forbauset at de falt til jorden.

18 For de visste at profetene hadde vitnet om disse ting i mange år, og at det tegn som var forutsagt, var i ferd med å vise seg, og de begynte å frykte på grunn av sine misgjerninger og sin vantro.

19 Og det skjedde at det ikke var mørkt hele denne natten, men det var like lyst som om det var midt på dagen. Og det skjedde at solen sto opp om morgenen igjen ifølge sin riktige orden, og de visste at det var dagen da Herren skulle bli født på grunn av tegnet som hadde blitt gitt.

20 Og det skjedde at alle ting, ja, absolutt alt hadde skjedd ifølge profetenes ord.

21 Og det skjedde også at en ny stjerne viste seg ifølge ordet.

22 Og det skjedde at fra denne tid av begynte Satan å spre løgner blant folket for å forherde deres hjerter så de ikke skulle tro på de tegn og undere som de hadde sett. Men til tross for disse løgner og dette bedrag trodde størstedelen av folket og ble omvendt til Herren.

23 Og det skjedde at Nephi gikk ut blant folket, og også mange andre, og døpte til omvendelse, så det ble gitt stor syndsforlatelse. Og derfor begynte folket igjen å få fred i landet.

24 Og det var ingen uenighet, bortsett fra at det var noen få som begynte å forkynne og forsøkte å bevise fra Skriftene at det ikke lenger var nødvendig å etterleve Moseloven. Men i dette tok de feil, for de hadde ikke forstått Skriftene.

And there were many, who had not believed the words of the prophets, who fell to the earth and became as if they were dead, for they knew that the great plan of destruction which they had laid for those who believed in the words of the prophets had been frustrated; for the sign which had been given was already at hand.

And they began to know that the Son of God must shortly appear; yea, in fine, all the people upon the face of the whole earth from the west to the east, both in the land north and in the land south, were so exceedingly astonished that they fell to the earth.

For they knew that the prophets had testified of these things for many years, and that the sign which had been given was already at hand; and they began to fear because of their iniquity and their unbelief.

And it came to pass that there was no darkness in all that night, but it was as light as though it was mid-day. And it came to pass that the sun did rise in the morning again, according to its proper order; and they knew that it was the day that the Lord should be born, because of the sign which had been given.

And it had come to pass, yea, all things, every whit, according to the words of the prophets.

And it came to pass also that a new star did appear, according to the word.

And it came to pass that from this time forth there began to be lyings sent forth among the people, by Satan, to harden their hearts, to the intent that they might not believe in those signs and wonders which they had seen; but notwithstanding these lyings and deceivings the more part of the people did believe, and were converted unto the Lord.

And it came to pass that Nephi went forth among the people, and also many others, baptizing unto repentance, in the which there was a great remission of sins. And thus the people began again to have peace in the land.

And there were no contentions, save it were a few that began to preach, endeavoring to prove by the scriptures that it was no more expedient to observe the law of Moses. Now in this thing they did err, having not understood the scriptures.

- 25 Men det skjedde at de snart ble omvendt og ble overbevist om at de hadde tatt feil, for det ble kunngjort for dem at loven ennå ikke var oppfylt, og at den måtte oppfylles til minste detalj. Ja, ordet kom til dem at den måtte oppfylles, ja, at ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel skulle forgå før alt var oppfylt. Derfor ble de i dette samme år bragt til kunnskap om sin feiltagelse og bekjente sine feil.
- 26 Og slik forløp det to og nittiende år og bragte godt budskap til folket på grunn av de tegn som viste seg ifølge alle de hellige profeters profetiske ord.
- 27 Og det skjedde at det tre og nittiende år også forløp i fred, bortsett fra at Gadianton-røverne, som holdt til oppe i fjellene, oversvømmet landet. For deres forsvarsstillinger og hemmelige steder var så sterke at folket ikke kunne overmanne dem. Derfor begikk de mange mord og drepte mange mennesker.
- 28 Og det skjedde at i det fire og nittiende år begynte de å tilta i sterk grad fordi mange som hadde vendt seg bort fra nephittene, flyktet over til dem, og dette skapte stor sorg blant de nephitter som ble tilbake i landet.
- 29 Og dette forårsaket også stor sorg blant lamanittene, for se, de hadde mange barn som vokste opp og begynte å bli voksne så de tok avgjørelser på egen hånd, og de ble villedet av noen som var zoramitter, av deres løgner og deres smigrende ord, til å slutte seg til disse Gadianton-røverne.
- 30 Og på denne måten ble lamanittene også plaget, og begynte å avta i sin tro og rettferdighet på grunn av den oppvoksende generasjons ugudelighet.
- But it came to pass that they soon became converted, and were convinced of the error which they were in, for it was made known unto them that the law was not yet fulfilled, and that it must be fulfilled in every whit; yea, the word came unto them that it must be fulfilled; yea, that one jot or tittle should not pass away till it should all be fulfilled; therefore in this same year were they brought to a knowledge of their error and did confess their faults.
- And thus the ninety and second year did pass away, bringing glad tidings unto the people because of the signs which did come to pass, according to the words of the prophecy of all the holy prophets.
- And it came to pass that the ninety and third year did also pass away in peace, save it were for the Gadianton robbers, who dwelt upon the mountains, who did infest the land; for so strong were their holds and their secret places that the people could not overpower them; therefore they did commit many murders, and did do much slaughter among the people.
- And it came to pass that in the ninety and fourth year they began to increase in a great degree, because there were many dissenters of the Nephites who did flee unto them, which did cause much sorrow unto those Nephites who did remain in the land.
- And there was also a cause of much sorrow among the Lamanites; for behold, they had many children who did grow up and began to wax strong in years, that they became for themselves, and were led away by some who were Zoramites, by their lyings and their flattering words, to join those Gadianton robbers.
- And thus were the Lamanites afflicted also, and began to decrease as to their faith and righteousness, because of the wickedness of the rising generation.

3 Nephi 2

- 1 Og det skjedde at slik forløp også det fem og nittiende år, og folket begynte å glemme de tegn og undere som de hadde hørt om, og ble stadig mindre forbauset over et tegn eller et under fra himmelen, så de begynte å forherde sine hjerter og forblinde sine sinn og begynte å tvile på alt de hadde hørt og sett –
- 2 og de fylte sine hjerter med tomme innbilninger om at det var utført av mennesker og ved djevelens makt for å villedde og bedra folkets hjerter. Og på denne måten fikk Satan makt over folkets hjerter igjen, så han forblindet deres øyne og villedet dem til å tro at læren om Kristus var noe tåpelig og meningsløst.
- 3 Og det skjedde at folket begynte å vokse sterkt i ugudelighet og avskyelighet, og de trodde ikke at det ville bli vist flere tegn eller undere. Og Satan gikk omkring og villedet folkets hjerter, fristet dem og fikk dem til å være meget ugudelige i landet.
- 4 Og slik forløp det seks og nittiende år og også det syv og nittiende år, og også det åtte og nittiende år og også det ni og nittiende år,
- 5 og et hundre år hadde gått siden Mosiahs dager, han som var konge over det nephittiske folk.
- 6 Og seks hundre og ni år hadde gått siden Lehi forlot Jerusalem.
- 7 Og ni år hadde gått siden tegnet ble gitt som var omtalt av profetene om at Kristus skulle komme til verden.
- 8 Nå begynte nephittene sin tidsregning fra den tid da tegnet ble gitt – eller fra Kristi komme – derfor hadde ni år gått.
- 9 Og Nephi, som var far til den Nephi som hadde ansvaret for opptegnelsene, vendte ikke tilbake til Zarahemlas land og kunne ikke finnes noe sted i hele landet.

3 Nephi 2

And it came to pass that thus passed away the ninety and fifth year also, and the people began to forget those signs and wonders which they had heard, and began to be less and less astonished at a sign or a wonder from heaven, insomuch that they began to be hard in their hearts, and blind in their minds, and began to disbelieve all which they had heard and seen—

Imagining up some vain thing in their hearts, that it was wrought by men and by the power of the devil, to lead away and deceive the hearts of the people; and thus did Satan get possession of the hearts of the people again, insomuch that he did blind their eyes and lead them away to believe that the doctrine of Christ was a foolish and a vain thing.

And it came to pass that the people began to wax strong in wickedness and abominations; and they did not believe that there should be any more signs or wonders given; and Satan did go about, leading away the hearts of the people, tempting them and causing them that they should do great wickedness in the land.

And thus did pass away the ninety and sixth year; and also the ninety and seventh year; and also the ninety and eighth year; and also the ninety and ninth year;

And also an hundred years had passed away since the days of Mosiah, who was king over the people of the Nephites.

And six hundred and nine years had passed away since Lehi left Jerusalem.

And nine years had passed away from the time when the sign was given, which was spoken of by the prophets, that Christ should come into the world.

Now the Nephites began to reckon their time from this period when the sign was given, or from the coming of Christ; therefore, nine years had passed away.

And Nephi, who was the father of Nephi, who had the charge of the records, did not return to the land of Zarahemla, and could nowhere be found in all the land.

10 Og det skjedde at folket fortsatte i sin ugudelighet til tross for all forkynnelse og alle profetier som ble sendt ut blant dem. Og slik forløp også det tiende år, og det ellevte år forløp også i synd.

11 Og det skjedde at i det trettende år begynte det å bli kriger og stridigheter over hele landet, for Gadiantonrøverne hadde blitt så tallrike og drepte så mange mennesker og la så mange byer øde og var årsak til så mye død og blodsutgytelse i landet at det ble nødvendig for hele folket, både nephittene og lamanittene, å gripe til våpen mot dem.

12 Derfor forente alle de lamanitter som var blitt omvendt til Herren, seg med sine brødre, nephittene, og ble, for å trygge sine egne og sine kvinners og sine barns liv, tvunget til å gripe til våpen mot disse Gadiantonrøverne, ja, også for å beskytte sine rettigheter og sine privilegier i kirken og i sin gudsdyrkelse, og sin frihet og sin selvstendighet.

13 Og det skjedde at før dette trettende år var gått, ble nephittene truet med fullstendig ødeleggelse på grunn av denne krigen som var blitt meget hård.

14 Og det skjedde at de lamanitter som hadde forenet seg med nephittene, ble regnet blant nephittene.

15 Og deres forbannelse ble tatt fra dem, og deres hud ble hvit som nephittenes.

16 Og deres unge menn og deres døtre ble overmåte vakre, og de ble regnet blant nephittene og ble kalt nephitter. Og slik endte det trettende år.

17 Og det skjedde at i begynnelsen av det fjortende år fortsatte krigen mellom røverne og Nephis folk og ble overmåte hård. Likevel seiret Nephis folk over røverne så de drev dem tilbake ut av sine landområder og opp i fjellene og til deres hemmelige steder.

And it came to pass that the people did still remain in wickedness, notwithstanding the much preaching and prophesying which was sent among them; and thus passed away the tenth year also; and the eleventh year also passed away in iniquity.

And it came to pass in the thirteenth year there began to be wars and contentions throughout all the land; for the Gadianton robbers had become so numerous, and did slay so many of the people, and did lay waste so many cities, and did spread so much death and carnage throughout the land, that it became expedient that all the people, both the Nephites and the Lamanites, should take up arms against them.

Therefore, all the Lamanites who had become converted unto the Lord did unite with their brethren, the Nephites, and were compelled, for the safety of their lives and their women and their children, to take up arms against those Gadianton robbers, yea, and also to maintain their rights, and the privileges of their church and of their worship, and their freedom and their liberty.

And it came to pass that before this thirteenth year had passed away the Nephites were threatened with utter destruction because of this war, which had become exceedingly sore.

And it came to pass that those Lamanites who had united with the Nephites were numbered among the Nephites;

And their curse was taken from them, and their skin became white like unto the Nephites;

And their young men and their daughters became exceedingly fair, and they were numbered among the Nephites, and were called Nephites. And thus ended the thirteenth year.

And it came to pass in the commencement of the fourteenth year, the war between the robbers and the people of Nephi did continue and did become exceedingly sore; nevertheless, the people of Nephi did gain some advantage of the robbers, insomuch that they did drive them back out of their lands into the mountains and into their secret places.

18 Og slik endte det fjortende år. Og i det femtende år gikk de til angrep på Nephis folk, og på grunn av Nephis folks ugudelighet og all deres strid og uenighet seiret Gadianton-røverne ofte over dem.

19 Og slik endte det femtende år, og folket opplevde således mye lidelse, og ødeleggelsens sverd hang over dem og var nær ved å hugge dem ned, og dette på grunn av deres synder.

And thus ended the fourteenth year. And in the fifteenth year they did come forth against the people of Nephi; and because of the wickedness of the people of Nephi, and their many contentions and dissensions, the Gadianton robbers did gain many advantages over them.

And thus ended the fifteenth year, and thus were the people in a state of many afflictions; and the sword of destruction did hang over them, insomuch that they were about to be smitten down by it, and this because of their iniquity.

3 Nephi 3

- 1 Og nå skjedde det at i det sekstende år etter Kristi komme mottok landets guvernør, Lachoneus, et brev fra denne røverbandens leder og høvding, og dette er ordene som sto skrevet:
- 2 Lachoneus, landets edleste og øverste guvernør, se, jeg skriver dette brevet til deg og gir deg overmåte stor ros på grunn av din standhaftighet og også ditt folks standhaftighet når det gjelder å verne om det dere anser for å være deres rett og frihet. Ja, dere holder godt stand, som om dere ble støttet av en guds hånd i å forsvare deres frihet og deres eiendom og deres land – eller det dere kaller så.
- 3 Og det gjør meg ondt, edleste Lachoneus, at dere er så tåpelige og selv gode at dere tror dere kan stå dere mot så mange tapre menn som er under min kommando, og som i denne stund står under våpen og venter med stor lengsel på ordren: Gå mot nephittene og utrydd dem!
- 4 Og jeg kjenner deres uovervinnelige ånd, for jeg har prøvd dem på slagmarken og kjenner det evige hat de har til dere på grunn av all den urett som dere har begått mot dem. Derfor, hvis de skulle angripe dere, vil dere bli fullstendig utryddet.
- 5 Derfor har jeg skrevet dette brevet og forseglet det med min egen hånd, for jeg har tanke for deres velferd fordi dere holder fast ved det dere tror er riktig, og ved deres edle ånd på slagmarken.
- 6 Derfor skriver jeg til deg og sier at det er bedre at dere overlater deres byer, deres landområder og deres eiendommer til mitt folk enn at de skulle hjemsøke dere med sverdet og at ødeleggelse skulle komme over dere.
- 7 Eller med andre ord, overgi dere til oss og forén dere med oss og bli kjent med våre hemmelige gjerninger, og bli våre brødre så dere kan bli lik oss – ikke våre slaver, men våre brødre og medeiere av alt vi har.

3 Nephi 3

And now it came to pass that in the sixteenth year from the coming of Christ, Lachoneus, the governor of the land, received an epistle from the leader and the governor of this band of robbers; and these were the words which were written, saying:

Lachoneus, most noble and chief governor of the land, behold, I write this epistle unto you, and do give unto you exceedingly great praise because of your firmness, and also the firmness of your people, in maintaining that which ye suppose to be your right and liberty; yea, ye do stand well, as if ye were supported by the hand of a god, in the defence of your liberty, and your property, and your country, or that which ye do call so.

And it seemeth a pity unto me, most noble Lachoneus, that ye should be so foolish and vain as to suppose that ye can stand against so many brave men who are at my command, who do now at this time stand in their arms, and do await with great anxiety for the word—Go down upon the Nephites and destroy them.

And I, knowing of their unconquerable spirit, having proved them in the field of battle, and knowing of their everlasting hatred towards you because of the many wrongs which ye have done unto them, therefore if they should come down against you they would visit you with utter destruction.

Therefore I have written this epistle, sealing it with mine own hand, feeling for your welfare, because of your firmness in that which ye believe to be right, and your noble spirit in the field of battle.

Therefore I write unto you, desiring that ye would yield up unto this my people, your cities, your lands, and your possessions, rather than that they should visit you with the sword and that destruction should come upon you.

Or in other words, yield yourselves up unto us, and unite with us and become acquainted with our secret works, and become our brethren that ye may be like unto us—not our slaves, but our brethren and partners of all our substance.

- 8 Og se, jeg sverger for deg med en ed at hvis dere vil gjøre dette, skal dere ikke bli drept. Men hvis dere ikke vil gjøre dette, sverger jeg for dere med en ed at jeg neste måned vil befale mine hærstyrker å angripe dere, og de skal ikke holde sin hånd tilbake og skal ikke spare dere, men skal drepe dere og skal la sverdet falle på dere helt til dere er utryddet.
- 9 Og se, jeg er Giddianhi, og jeg er høvdingen over dette Gadiantons hemmelige forbund. Jeg vet at dette forbund og dets gjerninger er gode, og de er av gammel opprinnelse og er blitt overlevert ned til oss.
- 10 Og jeg skriver dette brevet til deg, Lachoneus, og jeg håper at dere vil overlate deres landområder og deres eiendommer uten blodsutgyttelse, så dette mitt folk – som har vendt seg bort fra dere fordi dere var onde og fratok dem retten til å regjere – kan få tilbake sine rettigheter og få regjere igjen, og hvis dere ikke gjør dette, vil jeg hevne deres urett. Jeg er Giddianhi.
- 11 Og nå skjedde det at da Lachoneus mottok dette brevet, ble han overmåte forbauset fordi Giddianhi var så frekk at han forlangte å komme i besittelse av nephittenes land og også truet folket med å hevne den urett de hadde lidd – de som ikke hadde lidd noen annen urett enn den de selv hadde påført seg ved å gå over til disse ugudelige og avskyelige røvere.
- 12 Nå se, denne Lachoneus som var guvernør, var en rettferdig mann og lot seg ikke skremme av en røvers krav og trusler. Derfor enset han ikke røverhøvdingen Giddianhis brev, men lot sitt folk anrope Herren for å være sterke når røverne kom for å angripe dem.
- 13 Ja, han sendte ut en kunngjøring til hele folket om at de skulle samle sine kvinner og sine barn, sitt storfe og sitt småfe og alt de eide – unntatt sine jordeiendommer – på ett sted.

And behold, I swear unto you, if ye will do this, with an oath, ye shall not be destroyed; but if ye will not do this, I swear unto you with an oath, that on the morrow month I will command that my armies shall come down against you, and they shall not stay their hand and shall spare not, but shall slay you, and shall let fall the sword upon you even until ye shall become extinct.

And behold, I am Giddianhi; and I am the governor of this the secret society of Gadianton; which society and the works thereof I know to be good; and they are of ancient date and they have been handed down unto us.

And I write this epistle unto you, Lachoneus, and I hope that ye will deliver up your lands and your possessions, without the shedding of blood, that this my people may recover their rights and government, who have dissented away from you because of your wickedness in retaining from them their rights of government, and except ye do this, I will avenge their wrongs. I am Giddianhi.

And now it came to pass when Lachoneus received this epistle he was exceedingly astonished, because of the boldness of Giddianhi demanding the possession of the land of the Nephites, and also of threatening the people and avenging the wrongs of those that had received no wrong, save it were they had wronged themselves by dissenting away unto those wicked and abominable robbers.

Now behold, this Lachoneus, the governor, was a just man, and could not be frightened by the demands and the threatenings of a robber; therefore he did not hearken to the epistle of Giddianhi, the governor of the robbers, but he did cause that his people should cry unto the Lord for strength against the time that the robbers should come down against them.

Yea, he sent a proclamation among all the people, that they should gather together their women, and their children, their flocks and their herds, and all their substance, save it were their land, unto one place.

14 Og han sørget for at det ble bygget festningsverker omkring dem, og de skulle være overmåte solide. Og han lot hærstyrker – både av nephittene og lamanittene, eller av alle dem som ble regnet som nephitter – bli satt ut som vaktposter omkring for å passe på dem og beskytte dem mot røverne dag og natt.

15 Ja, han sa til dem: Så sant Herren lever, hvis dere ikke omvender dere fra alle deres synder og anroper Herren, vil dere på ingen måte bli befridd fra disse Gadiantonrøveres hender.

16 Og så store og vidunderlige var Lachoneus' ord og profetier at hele folket ble grepet av frykt, og de anstrengte seg til det ytterste for å gjøre ifølge Lachoneus' ord.

17 Og det skjedde at Lachoneus utnevnte hærførere over alle nephittenes hærstyrker til å befale over dem når røverne kom ned og ut av villmarken for å angripe dem.

18 Den øverste av alle hærførerne, og øverstkommanderende for alle nephittenes hærstyrker, ble utnevnt, og hans navn var Gidgiddoni.

19 Nå var skikken blant alle nephittene (unntatt i deres ugudelighets dager) at den som ble utnevnt til deres hærfører, var en som hadde åpenbaringsens og også profetiens ånd. Derfor var denne Gidgiddoni en stor profet blant dem, og det var den øverste dommer også.

20 Og folket sa til Gidgiddoni: Be til Herren og la oss dra opp i fjellene og ut i villmarken så vi kan overfalle røverne og drepe dem i deres egne landområder.

21 Men Gidgiddoni sa til dem: Måtte Herren forby det, for hvis vi skulle gå opp mot dem, vil Herren overlate oss i deres hender. Derfor vil vi forberede oss midt i våre egne landområder, og vi vil samle alle våre hærstyrker, og vi vil ikke gå mot dem, men vi vil vente til de kommer mot oss. Derfor, så sant Herren lever, hvis vi gjør dette, vil han overgi dem i våre hender.

And he caused that fortifications should be built round about them, and the strength thereof should be exceedingly great. And he caused that armies, both of the Nephites and of the Lamanites, or of all them who were numbered among the Nephites, should be placed as guards round about to watch them, and to guard them from the robbers day and night.

Yea, he said unto them: As the Lord liveth, except ye repent of all your iniquities, and cry unto the Lord, ye will in nowise be delivered out of the hands of those Gadianton robbers.

And so great and marvelous were the words and prophecies of Lachoneus that they did cause fear to come upon all the people; and they did exert themselves in their might to do according to the words of Lachoneus.

And it came to pass that Lachoneus did appoint chief captains over all the armies of the Nephites, to command them at the time that the robbers should come down out of the wilderness against them.

Now the chieftest among all the chief captains and the great commander of all the armies of the Nephites was appointed, and his name was Gidgiddoni.

Now it was the custom among all the Nephites to appoint for their chief captains, (save it were in their times of wickedness) some one that had the spirit of revelation and also prophecy; therefore, this Gidgiddoni was a great prophet among them, as also was the chief judge.

Now the people said unto Gidgiddoni: Pray unto the Lord, and let us go up upon the mountains and into the wilderness, that we may fall upon the robbers and destroy them in their own lands.

But Gidgiddoni saith unto them: The Lord forbid; for if we should go up against them the Lord would deliver us into their hands; therefore we will prepare ourselves in the center of our lands, and we will gather all our armies together, and we will not go against them, but we will wait till they shall come against us; therefore as the Lord liveth, if we do this he will deliver them into our hands.

- 22 Og det skjedde i det syttende år, mot slutten av året, at kunngjøringen fra Lachoneus hadde blitt sendt ut over hele landet, og de hadde tatt sine hester og sine stridsvogner og sitt kveg og alt sitt storfe og sitt småfe og sitt korn og alt de eide, og marsjerte frem i tusener og i titusener til de alle kom frem til det sted som var blitt utpekt – hvor de skulle samle seg for å forsvare seg mot sine fiender.
- 23 Og det land som var utpekt, var landet Zarahemla og det landområde som lå mellom landet Zarahemla og landet Overflod, ja, frem til grensen som skilte landet Overflod fra landet Ødemark.
- 24 Og det var mange tusen mennesker som ble kalt nephitter, som samlet seg i dette landområdet. Nå lot Lachoneus dem samle seg syd i landet på grunn av den store forbannelse som var over landet i nord.
- 25 Og de befestet seg mot sine fiender, og de bodde i ett landområde og i én gruppe, og de hadde så stor frykt for de ord som Lachoneus hadde uttalt, at de omvendte seg fra alle sine synder, og de oppsendte sine bønner til Herren sin Gud og ba ham om å befri dem når deres fiender kom ned for å kjempe mot dem.
- 26 Og de var overmåte sørgmodige på grunn av sine fiender, og Gidgiddoni lot dem lage alle slags krigsvåpen, og de skulle være sterke, med rustning og med skjold, og med små skjold ifølge hans instruksjoner.
- And it came to pass in the seventeenth year, in the latter end of the year, the proclamation of Lachoneus had gone forth throughout all the face of the land, and they had taken their horses, and their chariots, and their cattle, and all their flocks, and their herds, and their grain, and all their substance, and did march forth by thousands and by tens of thousands, until they had all gone forth to the place which had been appointed that they should gather themselves together, to defend themselves against their enemies.
- And the land which was appointed was the land of Zarahemla, and the land which was between the land Zarahemla and the land Bountiful, yea, to the line which was between the land Bountiful and the land Desolation.
- And there were a great many thousand people who were called Nephites, who did gather themselves together in this land. Now Lachoneus did cause that they should gather themselves together in the land southward, because of the great curse which was upon the land northward.
- And they did fortify themselves against their enemies; and they did dwell in one land, and in one body, and they did fear the words which had been spoken by Lachoneus, insomuch that they did repent of all their sins; and they did put up their prayers unto the Lord their God, that he would deliver them in the time that their enemies should come down against them to battle.
- And they were exceedingly sorrowful because of their enemies. And Gidgiddoni did cause that they should make weapons of war of every kind, and they should be strong with armor, and with shields, and with bucklers, after the manner of his instruction.

3 Nephi 4

- 1 Og det skjedde at i slutten av det attende år hadde røvernes hærstyrker forberedt seg til kamp og begynte å komme ned og gjøre utfall fra høydene og fra fjellene og villmarken og sine sterke forsvarsstillinger og sine hemmelige steder, og begynte å ta landområdene i besittelse, både de som lå syd i landet og de som lå nord i landet, og begynte å ta alle landområder i besittelse som hadde blitt forlatt av nephittene, også de byer som var blitt etterlatt øde.
- 2 Men se, det fantes ingen ville dyr, eller vilt i de landområder som hadde blitt forlatt av nephittene, og det fantes ikke noe vilt til røverne unntatt i villmarken.
- 3 Og røverne kunne ikke opprettholde livet unntatt i villmarken av mangel på mat, for nephittene hadde etterlatt sine landområder øde og hadde samlet sitt småfe og sitt storfe og alt de eide, og de var samlet i én gruppe.
- 4 Derfor hadde røverne ingen mulighet til å plyndre og få tak i mat uten å gå til åpen kamp mot nephittene, og nephittene som var samlet i én gruppe og var så tallrike, hadde lagt fødemidler til side og hadde hester og kveg og allslags småfe så de kunne holde seg i live i syv år, og i løpet av denne tiden håpet de å utrydde røverne fra landets overflate. Og slik forløp det attende år.
- 5 Og det skjedde at i det nittende år fant Giddianhi det nødvendig å gå opp til kamp mot nephittene, for de kunne ikke opprettholde livet unntatt ved å plyndre og røve og myrde.
- 6 Og de våget ikke å bre seg utover i landet for å dyrke korn av frykt for at nephittene skulle overfalle dem og drepe dem. Derfor ga Giddianhi sine hærstyrker befaling om at de samme år skulle gå opp til kamp mot nephittene.

3 Nephi 4

And it came to pass that in the latter end of the eighteenth year those armies of robbers had prepared for battle, and began to come down and to sally forth from the hills, and out of the mountains, and the wilderness, and their strongholds, and their secret places, and began to take possession of the lands, both which were in the land south and which were in the land north, and began to take possession of all the lands which had been deserted by the Nephites, and the cities which had been left desolate.

But behold, there were no wild beasts nor game in those lands which had been deserted by the Nephites, and there was no game for the robbers save it were in the wilderness.

And the robbers could not exist save it were in the wilderness, for the want of food; for the Nephites had left their lands desolate, and had gathered their flocks and their herds and all their substance, and they were in one body.

Therefore, there was no chance for the robbers to plunder and to obtain food, save it were to come up in open battle against the Nephites; and the Nephites being in one body, and having so great a number, and having reserved for themselves provisions, and horses and cattle, and flocks of every kind, that they might subsist for the space of seven years, in the which time they did hope to destroy the robbers from off the face of the land; and thus the eighteenth year did pass away.

And it came to pass that in the nineteenth year Giddianhi found that it was expedient that he should go up to battle against the Nephites, for there was no way that they could subsist save it were to plunder and rob and murder.

And they durst not spread themselves upon the face of the land insomuch that they could raise grain, lest the Nephites should come upon them and slay them; therefore Giddianhi gave commandment unto his armies that in this year they should go up to battle against the Nephites.

- 7 Og det skjedde at de kom opp til kamp, og det var i den sjettede måned. Og se, stor og forferdelig var den dagen da de kom opp til kamp. Og de var kledd på røveres vis, og de hadde et lammeskinn om lendene, og de var innsmurt med blod, og hodene deres var raket, og de hadde hjelmer på seg. Og store og fryktelige så Giddianhis hærstyrker ut – på grunn av sin rustning og fordi de var innsmurt med blod.
- 8 Og det skjedde at da nephittenes hærstyrker så hvordan Giddianhis hærstyrke så ut, falt de alle til jorden og ropte til Herren sin Gud at han måtte spare dem og fri dem ut av deres fienders hender.
- 9 Og det skjedde at da Giddianhis hærstyrker så dette, begynte de å rope med høy røst av glede, for de trodde at nephittene hadde falt av frykt på grunn av deres hærstyrkers fryktelige utseende.
- 10 Men i dette ble de skuffet, for nephittene fryktet ikke dem, men de fryktet sin Gud og bønnfalt ham om beskyttelse. Derfor, da Giddianhis hærstyrker gikk løs på dem, var de beredt til å møte dem, ja, i Herrens styrke tok de imot dem.
- 11 Og slaget begynte i denne sjettede måned, og det var stort og forferdelig. Ja, stort og forferdelig var blodbadet, og et så stort blodbad hadde ikke funnet sted blant hele Lehis folk siden Lehi forlot Jerusalem.
- 12 Og til tross for de trusler og eder som Giddianhi hadde fremsatt, slo nephittene dem så de trakk seg tilbake fra dem.
- 13 Og det skjedde at Gidgiddoni befalte at hans hærstyrker skulle forfølge dem til grensen mot villmarken, og at de ikke skulle spare noen som falt i deres hender underveis. Og derfor forfulgte de dem og slo dem ihjel like til grensen mot villmarken, og til de hadde utført Gidgiddonis befaling.

And it came to pass that they did come up to battle; and it was in the sixth month; and behold, great and terrible was the day that they did come up to battle; and they were girded about after the manner of robbers; and they had a lamb-skin about their loins, and they were dyed in blood, and their heads were shorn, and they had head-plates upon them; and great and terrible was the appearance of the armies of Giddianhi, because of their armor, and because of their being dyed in blood.

And it came to pass that the armies of the Nephites, when they saw the appearance of the army of Giddianhi, had all fallen to the earth, and did lift their cries to the Lord their God, that he would spare them and deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that when the armies of Giddianhi saw this they began to shout with a loud voice, because of their joy, for they had supposed that the Nephites had fallen with fear because of the terror of their armies.

But in this thing they were disappointed, for the Nephites did not fear them; but they did fear their God and did supplicate him for protection; therefore, when the armies of Giddianhi did rush upon them they were prepared to meet them; yea, in the strength of the Lord they did receive them.

And the battle commenced in this the sixth month; and great and terrible was the battle thereof, yea, great and terrible was the slaughter thereof, insomuch that there never was known so great a slaughter among all the people of Lehi since he left Jerusalem.

And notwithstanding the threatenings and the oaths which Giddianhi had made, behold, the Nephites did beat them, insomuch that they did fall back from before them.

And it came to pass that Gidgiddoni commanded that his armies should pursue them as far as the borders of the wilderness, and that they should not spare any that should fall into their hands by the way; and thus they did pursue them and did slay them, to the borders of the wilderness, even until they had fulfilled the commandment of Gidgiddoni.

14 Og det skjedde at Giddianhi, som hadde stått og kjempet tappert, ble forfulgt da han flyktet, og da han var utmattet etter sin lange kamp, ble han innhentet og drept. Og slik endte røveren Giddianhi sitt liv.

15 Og det skjedde at nephittenes hærstyrker vendte tilbake til det sted der de hadde forskanset seg. Og det skjedde at det nittende år gikk, og røverne kom ikke tilbake for å kjempe, heller ikke kom de tilbake i det tyvende år.

16 Og i det en og tyvende år kom de ikke opp til kamp, men de kom opp fra alle kanter for å beleire Nephis folk, for de antok at hvis de kunne avskjære Nephis folk fra deres landområder og stenge dem inne på alle kanter, og hvis de kunne avskjære dem fra alle deres privilegier utenfor, kunne de tvinge dem til å overgi seg slik de ønsket.

17 Nå hadde de utnevnt en annen leder hvis navn var Zemnarihah. Derfor var det Zemnarihah som lot denne beleiringen finne sted.

18 Men se, dette var en fordel for nephittene, for det var umulig for røverne å beleire dem så lenge at det hadde noen virkning på nephittene på grunn av det store forråd av fødemidler som de hadde lagt til side,

19 og på grunn av knapphet på fødemidler blant røverne, for se, de hadde ikke annet å leve av enn kjøtt som de skaffet seg i villmarken.

20 Og det skjedde at det ble sparsomt med vilt i villmarken, så røverne var nær ved å omkomme av sult.

21 Og nephittene gjorde stadig utfall, både dag og natt, og overfalt deres hærstyrker og drepte dem i tusenvis, ja, i ti-tusentall.

22 Og derfor ønsket Zemnarihahs folk å oppgi sin plan på grunn av den store ødeleggelse som kom over dem både natt og dag.

And it came to pass that Giddianhi, who had stood and fought with boldness, was pursued as he fled; and being weary because of his much fighting he was overtaken and slain. And thus was the end of Giddianhi the robber.

And it came to pass that the armies of the Nephites did return again to their place of security. And it came to pass that this nineteenth year did pass away, and the robbers did not come again to battle; neither did they come again in the twentieth year.

And in the twenty and first year they did not come up to battle, but they came up on all sides to lay siege round about the people of Nephi; for they did suppose that if they should cut off the people of Nephi from their lands, and should hem them in on every side, and if they should cut them off from all their outward privileges, that they could cause them to yield themselves up according to their wishes.

Now they had appointed unto themselves another leader, whose name was Zemnarihah; therefore it was Zemnarihah that did cause that this siege should take place.

But behold, this was an advantage to the Nephites; for it was impossible for the robbers to lay siege sufficiently long to have any effect upon the Nephites, because of their much provision which they had laid up in store,

And because of the scantiness of provisions among the robbers; for behold, they had nothing save it were meat for their subsistence, which meat they did obtain in the wilderness;

And it came to pass that the wild game became scarce in the wilderness insomuch that the robbers were about to perish with hunger.

And the Nephites were continually marching out by day and by night, and falling upon their armies, and cutting them off by thousands and by tens of thousands.

And thus it became the desire of the people of Zemnarihah to withdraw from their design, because of the great destruction which came upon them by night and by day.

23 Og det skjedde at Zemnarihah befalte sitt folk at de skulle heve beleiringen og marsjere til de mest avsidesliggende deler av landet i nord.

24 Men Gidgiddoni forsto hva de hadde i sinne og visste at de var svake fordi de manglet mat og fordi det hadde vært et stort blodbad iblant dem, derfor sendte han ut sine hærstyrker om natten og stengte veien for deres tilbaketog og stilte sine styrker i veien for deres tilbaketog.

25 Og dette gjorde de om natten, og de marsjerte forbi røverne, så da røverne neste dag begynte sin marsj, ble både deres fortropp og deres baktropp stanset av nephittenes hærstyrker.

26 Og røverne som var i syd ble også avskåret fra sine tilfluktssteder, og alle disse ting ble gjort på Gidgiddonis befaling.

27 Og det var mange tusen som lot seg ta til fange av nephittene, og de øvrige ble drept.

28 Og deres leder, Zemnarihah, ble tatt og hengt i et tre, ja, i toppen av det, til han var død. Og da han hadde hengt til han var død, felte de treet og ropte med høy røst:

29 Måtte Herren bevare sitt folk når de er rettferdige og hellige av hjertet, så de kan felle til jorden alle som forsøker å slå dem ihjel ved makt og hemmelige forbund, likesom denne mannen er felt til jorden.

30 Og de frydet seg, ropte med én stemme igjen og sa: Måtte Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud beskytte dette folk når de er rettferdige, så lenge de påkaller sin Guds navn og ber om beskyttelse.

31 Og det skjedde at de alle som én brøt ut i sang og priset sin Gud for det store som han hadde gjort for dem ved å forhindre at de falt i sine fienders hender.

32 Ja, de ropte: Hosanna til den aller høyeste Gud, og de ropte: Velsignet være Den Allmektige Herre Guds navn, Den Aller Høyeste Gud.

And it came to pass that Zemnarihah did give command unto his people that they should withdraw themselves from the siege, and march into the furthestmost parts of the land northward.

And now, Gidgiddoni being aware of their design, and knowing of their weakness because of the want of food, and the great slaughter which had been made among them, therefore he did send out his armies in the night-time, and did cut off the way of their retreat, and did place his armies in the way of their retreat.

And this did they do in the night-time, and got on their march beyond the robbers, so that on the morrow, when the robbers began their march, they were met by the armies of the Nephites both in their front and in their rear.

And the robbers who were on the south were also cut off in their places of retreat. And all these things were done by command of Gidgiddoni.

And there were many thousands who did yield themselves up prisoners unto the Nephites, and the remainder of them were slain.

And their leader, Zemnarihah, was taken and hanged upon a tree, yea, even upon the top thereof until he was dead. And when they had hanged him until he was dead they did fell the tree to the earth, and did cry with a loud voice, saying:

May the Lord preserve his people in righteousness and in holiness of heart, that they may cause to be felled to the earth all who shall seek to slay them because of power and secret combinations, even as this man hath been felled to the earth.

And they did rejoice and cry again with one voice, saying: May the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, protect this people in righteousness, so long as they shall call on the name of their God for protection.

And it came to pass that they did break forth, all as one, in singing, and praising their God for the great thing which he had done for them, in preserving them from falling into the hands of their enemies.

Yea, they did cry: Hosanna to the Most High God. And they did cry: Blessed be the name of the Lord God Almighty, the Most High God.

33 Og deres hjerter var så fylt av glede at de felte mange tårer på grunn av Guds store godhet i å befri dem fra deres fienders hender. Og de visste det var på grunn av sin omvendelse og sin ydmykhet at de hadde blitt befridd fra en evig fortapelse.

And their hearts were swollen with joy, unto the gushing out of many tears, because of the great goodness of God in delivering them out of the hands of their enemies; and they knew it was because of their repentance and their humility that they had been delivered from an everlasting destruction.

3 Nephi 5

- 1 Og se, det fantes ikke en levende sjel blant hele det nephittiske folk som tvilte det aller minste på de ord alle de hellige profeter hadde talt, for de visste at de måtte gå i oppfyllelse.
- 2 Og de visste at Kristus nødvendigvis måtte ha kommet på grunn av de mange tegn som hadde blitt gitt ifølge profetenes ord. Og på grunn av de ting som allerede hadde skjedd, visste de at det var nødvendig at alt måtte skje ifølge det som hadde blitt uttalt.
- 3 Derfor forsaket de alle sine synder og sine avskyeligheter og sitt horeri og tjente Gud med all flid dag og natt.
- 4 Og nå skjedde det at da de hadde tatt alle røverne til fange, så ingen unnslass som ikke var slått ihjel, kastet de sine fanger i fengsel og lot Guds ord bli forkynt for dem. Og alle som ville omvende seg fra sine synder og inngå en pakt om at de ikke ville myrde mer, ble satt fri.
- 5 Men alle som ikke ville inngå en pakt og som fortsatte å ha disse hemmelige mordtanker i sine hjerter, ja, alle som fremsatte trusler mot sine brødre, ble dømt og straffet ifølge loven.
- 6 Og slik satte de en stopper for alle disse ugudelige og hemmelige og avskyelige forbund hvor det fantes så mye ugudelighet og ble begått så mange mord.
- 7 Og slik forløp det to og tyvende år og også det tre og tyvende, og det fire og tyvende og det fem og tyvende, og derfor hadde fem og tyve år gått.
- 8 Og mange ting hadde skjedd som i enkeltes øyne ville være store og vidunderlige. Likevel kan ikke alt dette bli skrevet i denne bok, ja, denne bok kan ikke engang inneholde en hundredel av det som ble gjort blant så mange mennesker i løpet av fem og tyve år.

3 Nephi 5

And now behold, there was not a living soul among all the people of the Nephites who did doubt in the least the words of all the holy prophets who had spoken; for they knew that it must needs be that they must be fulfilled.

And they knew that it must be expedient that Christ had come, because of the many signs which had been given, according to the words of the prophets; and because of the things which had come to pass already they knew that it must needs be that all things should come to pass according to that which had been spoken.

Therefore they did forsake all their sins, and their abominations, and their whoredoms, and did serve God with all diligence day and night.

And now it came to pass that when they had taken all the robbers prisoners, insomuch that none did escape who were not slain, they did cast their prisoners into prison, and did cause the word of God to be preached unto them; and as many as would repent of their sins and enter into a covenant that they would murder no more were set at liberty.

But as many as there were who did not enter into a covenant, and who did still continue to have those secret murders in their hearts, yea, as many as were found breathing out threatenings against their brethren were condemned and punished according to the law.

And thus they did put an end to all those wicked, and secret, and abominable combinations, in the which there was so much wickedness, and so many murders committed.

And thus had the twenty and second year passed away, and the twenty and third year also, and the twenty and fourth, and the twenty and fifth; and thus had twenty and five years passed away.

And there had many things transpired which, in the eyes of some, would be great and marvelous; nevertheless, they cannot all be written in this book; yea, this book cannot contain even a hundredth part of what was done among so many people in the space of twenty and five years;

9 Men se, det finnes opptegetninger som inneholder alt som dette folk har gjort, og en kortere, men sann beretning ble gitt av Nephi.

10 Derfor har jeg skrevet min opptegetning om disse ting ifølge Nephis opptegetning, som var gravert på de plater som ble kalt Nephis plater.

11 Og se, jeg skriver opptegetningen på plater som jeg har laget med mine egne hender.

12 Og se, mitt navn er Mormon, og jeg er oppkalt etter landet Mormon, det land hvor Alma opprettet kirken blant folket, ja, den første kirke som ble opprettet blant dem etter deres overtredelse.

13 Se, jeg er en disippel av Jesus Kristus, Guds Sønn. Jeg er blitt kalt av ham til å forkynne hans ord blant hans folk, så de kan ha evig liv.

14 Og det er blitt nødvendig at jeg – ifølge Guds vilje, slik at bønnene fra de avdøde hellige, skulle bli oppfylt ifølge deres tro – skulle skrive en opptegetning om disse ting som er blitt gjort,

15 ja, en liten opptegetning om det som har funnet sted fra den tid da Lehi forlot Jerusalem, og ned til den nåværende tid.

16 Derfor skriver jeg min opptegetning ut fra de beretninger som ble skrevet av dem som levde før meg, helt frem til mine dagers begynnelse.

17 Og deretter skriver jeg en opptegetning om de ting som jeg har sett med mine egne øyne.

18 Og jeg vet at den opptegetning som jeg lager, er en rettferdig og sann opptegetning. Likevel er det mange ting som vi ikke kan skrive på vårt språk.

19 Og nå avslutter jeg mine uttalelser om meg selv, og fortsetter å gi min beretning om de ting som har skjedd før min tid.

20 Jeg er Mormon og en direkte etterkommer av Lehi. Jeg har grunn til å prise min Gud og min Frelser, Jesus Kristus – fordi han førte våre fedre ut av Jerusalems land (og ingen visste det uten han selv og dem som han førte ut av landet), og fordi han har gitt meg og mitt folk så stor kunnskap til frelse for våre sjeler.

But behold there are records which do contain all the proceedings of this people; and a shorter but true account was given by Nephi.

Therefore I have made my record of these things according to the record of Nephi, which was engraven on the plates which were called the plates of Nephi.

And behold, I do make the record on plates which I have made with mine own hands.

And behold, I am called Mormon, being called after the land of Mormon, the land in which Alma did establish the church among the people, yea, the first church which was established among them after their transgression.

Behold, I am a disciple of Jesus Christ, the Son of God. I have been called of him to declare his word among his people, that they might have everlasting life.

And it hath become expedient that I, according to the will of God, that the prayers of those who have gone hence, who were the holy ones, should be fulfilled according to their faith, should make a record of these things which have been done—

Yea, a small record of that which hath taken place from the time that Lehi left Jerusalem, even down until the present time.

Therefore I do make my record from the accounts which have been given by those who were before me, until the commencement of my day;

And then I do make a record of the things which I have seen with mine own eyes.

And I know the record which I make to be a just and a true record; nevertheless there are many things which, according to our language, we are not able to write.

And now I make an end of my saying, which is of myself, and proceed to give my account of the things which have been before me.

I am Mormon, and a pure descendant of Lehi. I have reason to bless my God and my Savior Jesus Christ, that he brought our fathers out of the land of Jerusalem, (and no one knew it save it were himself and those whom he brought out of that land) and that he hath given me and my people so much knowledge unto the salvation of our souls.

- 21 Han har visselig velsignet Jakobs hus og har vært barmhjertig mot Josefs ætt.
- 22 Og i den grad Lehis barn har holdt hans bud, har han velsignet dem og gitt dem fremgang ifølge sitt ord.
- 23 Ja, og visselig skal han igjen bringe en levning av Josefs ætt til kunnskap om Herren deres Gud.
- 24 Og like sikkert som Herren lever, vil han fra jordens fire hjørner samle inn hele levningen av Jakobs ætt, som er adspredt over hele jordens overflate.
- 25 Og ettersom han har inngått en pakt med hele Jakobs hus, skal den pakt han har inngått med Jakobs hus, bli oppfylt i hans egen beleilige tid, så hele Jakobs hus igjen kan komme til kunnskap om den pakt han har inngått med dem.
- 26 Og da skal de kjenne sin Forløser, som er Jesus Kristus, Guds Sønn. Og da skal de samles inn fra jordens fire hjørner til sine egne landområder som de har vært adspredt fra. Ja, så sant Herren lever, skal det skje. Amen.
- Surely he hath blessed the house of Jacob, and hath been merciful unto the seed of Joseph.
- And insomuch as the children of Lehi have kept his commandments he hath blessed them and prospered them according to his word.
- Yea, and surely shall he again bring a remnant of the seed of Joseph to the knowledge of the Lord their God.
- And as surely as the Lord liveth, will he gather in from the four quarters of the earth all the remnant of the seed of Jacob, who are scattered abroad upon all the face of the earth.
- And as he hath covenanted with all the house of Jacob, even so shall the covenant wherewith he hath covenanted with the house of Jacob be fulfilled in his own due time, unto the restoring all the house of Jacob unto the knowledge of the covenant that he hath covenanted with them.
- And then shall they know their Redeemer, who is Jesus Christ, the Son of God; and then shall they be gathered in from the four quarters of the earth unto their own lands, from whence they have been dispersed; yea, as the Lord liveth so shall it be. Amen.

3 Nephi 6

- 1 Og nå skjedde det at hele det nephittiske folk vendte tilbake til sine egne landområder i det seks og tyvende år, hver mann med sin familie, sitt småfe og sitt storfe, sine hester og sitt kveg og alle de ting de eide.
- 2 Og det skjedde at de ikke hadde spist opp alle sine fødemidler, derfor tok de med seg alt de ikke hadde forbrukt av alle sorter korn og sitt gull og sitt sølv og alle sine kostelige ting, og de vendte tilbake til sine egne landområder og sine eiendommer både i nord og i syd, både i landet mot nord og i landet mot syd.
- 3 Og de røvere som hadde inngått en pakt om å holde fred i landet og som ønsket å forbli lamanitter, ga de jordeiendommer i forhold til deres antall, så de ved sitt arbeide kunne ha noe å leve av. Og slik opprettet de fred i hele landet.
- 4 Og igjen begynte det å gå dem vel, og de ble mektige. Og det seks- og syv og tyvende år gikk, og det var god orden i landet. Og de hadde utformet sine lover i overensstemmelse med likhet og rettferdighet.
- 5 Og nå var det ikke noe i hele landet som hindret folket i å ha stadig fremgang hvis de ikke falt i overtredelse.
- 6 Og nå var det Gidgiddoni og dommeren Lachoneus og de som var blitt utnevnt til ledere, som hadde opprettet denne store fred i landet.
- 7 Og det skjedde at mange nye byer ble bygget, og mange gamle byer ble gjenoppbygget.
- 8 Og mange hovedveier ble bygget, og mange veier anlagt som gikk fra by til by, fra land til land og fra sted til sted.
- 9 Og slik forløp det åtte og tyvende år, og folket hadde stadig fred.
- 10 Men det skjedde at i det ni og tyvende år begynte det å bli en del strid blant folket, og noen ble oppblåste av stolthet og selvros på grunn av sine overmåte store rikdommer, ja, og dette førte til store forfølgelser.

3 Nephi 6

And now it came to pass that the people of the Nephites did all return to their own lands in the twenty and sixth year, every man, with his family, his flocks and his herds, his horses and his cattle, and all things whatsoever did belong unto them.

And it came to pass that they had not eaten up all their provisions; therefore they did take with them all that they had not devoured, of all their grain of every kind, and their gold, and their silver, and all their precious things, and they did return to their own lands and their possessions, both on the north and on the south, both on the land northward and on the land southward.

And they granted unto those robbers who had entered into a covenant to keep the peace of the land, who were desirous to remain Lamanites, lands, according to their numbers, that they might have, with their labors, wherewith to subsist upon; and thus they did establish peace in all the land.

And they began again to prosper and to wax great; and the twenty and sixth and seventh years passed away, and there was great order in the land; and they had formed their laws according to equity and justice.

And now there was nothing in all the land to hinder the people from prospering continually, except they should fall into transgression.

And now it was Gidgiddoni, and the judge, Lachoneus, and those who had been appointed leaders, who had established this great peace in the land.

And it came to pass that there were many cities built anew, and there were many old cities repaired.

And there were many highways cast up, and many roads made, which led from city to city, and from land to land, and from place to place.

And thus passed away the twenty and eighth year, and the people had continual peace.

But it came to pass in the twenty and ninth year there began to be some disputings among the people; and some were lifted up unto pride and boastings because of their exceedingly great riches, yea, even unto great persecutions;

11 For det var mange kjøpmenn i landet og også mange lovkyndige og mange embedsmenn.

12 Og folket begynte å bli inndelt i klasser ifølge sin rikdom og sine muligheter til å lære. Ja, noen var uvitende på grunn av sin fattigdom, og andre fikk stor lærdom på grunn av sin rikdom.

13 Noen var oppblåste av stolthet, og andre var overmåte ydmyke. Noen gjengjeldte skjellsord med skjellsord, mens andre avfant seg med skjellsord og forfølgelse og alle slags lidelser og ville ikke gi tilbake med samme mynt, men var ydmyke og angrende for Gud.

14 Og derfor ble det stor ulikhet over hele landet, så kirken begynte å bli oppsplittet, ja, så kirken i det tredevte år var splittet over hele landet unntatt blant noen få lamanitter som var omvendt til den sanne tro. Og de ville ikke forlate den, for de var faste og standhaftige og urokkelige, villige til med all flid å holde Herrens bud.

15 Nå var årsaken til denne synd blant folket følgende: Satan hadde stor makt til å oppegge folket til å begå alle slags synder og til å fylle dem med stolthet og friste dem til å trakte etter makt og myndighet og rikdommer og verdens verdiløse ting.

16 Og på denne måten villedet Satan folkets hjerter til å begå alle slags synder. Derfor hadde de hatt fred bare noen få år.

17 Og derfor, i begynnelsen av det tredevte år hadde folket i meget lang tid vært overlatt til å bli ledet av djevens fristelser dit hvor han ønsket å lede dem, og til å begå alle synder han ønsket de skulle begå. Og derfor, i begynnelsen av dette, det tredevte år, befant de seg i en fryktelig ugudelig tilstand.

18 Nå syndet de ikke i uvitenhet, for de visste hva Gud ønsket av dem, for de var blitt undervist om det, derfor gjorde de bevisst opprør mot Gud.

19 Og nå skjedde dette i Lachoneus' dager. Lachoneus var sønn av Lachoneus, for han hadde etterfulgt sin far på dommersetet og regjerte over folket dette året.

For there were many merchants in the land, and also many lawyers, and many officers.

And the people began to be distinguished by ranks, according to their riches and their chances for learning; yea, some were ignorant because of their poverty, and others did receive great learning because of their riches.

Some were lifted up in pride, and others were exceedingly humble; some did return railing for railing, while others would receive railing and persecution and all manner of afflictions, and would not turn and revile again, but were humble and penitent before God.

And thus there became a great inequality in all the land, insomuch that the church began to be broken up; yea, insomuch that in the thirtieth year the church was broken up in all the land save it were among a few of the Lamanites who were converted unto the true faith; and they would not depart from it, for they were firm, and steadfast, and immovable, willing with all diligence to keep the commandments of the Lord.

Now the cause of this iniquity of the people was this—Satan had great power, unto the stirring up of the people to do all manner of iniquity, and to the puffing them up with pride, tempting them to seek for power, and authority, and riches, and the vain things of the world.

And thus Satan did lead away the hearts of the people to do all manner of iniquity; therefore they had enjoyed peace but a few years.

And thus, in the commencement of the thirtieth year—the people having been delivered up for the space of a long time to be carried about by the temptations of the devil whithersoever he desired to carry them, and to do whatsoever iniquity he desired they should—and thus in the commencement of this, the thirtieth year, they were in a state of awful wickedness.

Now they did not sin ignorantly, for they knew the will of God concerning them, for it had been taught unto them; therefore they did wilfully rebel against God.

And now it was in the days of Lachoneus, the son of Lachoneus, for Lachoneus did fill the seat of his father and did govern the people that year.

- 20 Og det var menn som begynte å bli inspirert fra himmelen og utsendt, og disse sto frem blant folket i hele landet, forkynnte og vitnet frimodig om folkets synder og misgjerninger, og bar vitnesbyrd til dem om den forløsning som Herren ville utføre for sitt folk, eller med andre ord om Kristi oppstandelse. Og de vitnet frimodig om hans død og lidelse.
- 21 Nå var det mange blant folket som var overmåte sinte på grunn av dem som vitnet om disse ting, og de som var sinte, var hovedsakelig de øverste dommere og de som hadde vært høyprester og lovkyndige. Ja, alle de som var lovkyndige, var sinte på dem som vitnet om disse ting.
- 22 Nå var det ingen lovkyndig eller dommer eller høyprest som hadde myndighet til å dømme noen til døden uten at deres dom var undertegnet av landets guvernør.
- 23 Nå var det mange av dem som vitnet om de ting som gjaldt Kristus, som vitnet frimodig, og de ble tatt og drept i all hemmelighet av dommerne, så kunnskapen om deres død først kom til landets guvernør etter deres død.
- 24 Nå var det i strid med landets lover at noen kunne drepes uten at de hadde fullmakt fra landets guvernør.
- 25 Derfor ble det sendt en klage til Zarahemlas land, til landets guvernør, mot disse dommere som hadde dømt Herrens profeter til døden i strid med loven.
- 26 Nå skjedde det at de ble tatt og ført frem for dommen for å bli dømt for den forbrytelse som de hadde begått, ifølge den lov som hadde blitt gitt av folket.
- 27 Nå skjedde det at disse dommere hadde mange venner og slektninger, og de andre, ja, nesten alle de lovkyndige og høyprestene, gikk sammen og gjorde felles sak med slektningene til de dommere som skulle stilles for retten ifølge loven.
- 28 Og de inngikk en pakt med hverandre, ja, den samme pakt som kom fra mennesker i fordums tid, en pakt som var gitt og ledet av djevelen til samlet innsats mot all rettferdighet.
- And there began to be men inspired from heaven and sent forth, standing among the people in all the land, preaching and testifying boldly of the sins and iniquities of the people, and testifying unto them concerning the redemption which the Lord would make for his people, or in other words, the resurrection of Christ; and they did testify boldly of his death and sufferings.
- Now there were many of the people who were exceedingly angry because of those who testified of these things; and those who were angry were chiefly the chief judges, and they who had been high priests and lawyers; yea, all those who were lawyers were angry with those who testified of these things.
- Now there was no lawyer nor judge nor high priest that could have power to condemn any one to death save their condemnation was signed by the governor of the land.
- Now there were many of those who testified of the things pertaining to Christ who testified boldly, who were taken and put to death secretly by the judges, that the knowledge of their death came not unto the governor of the land until after their death.
- Now behold, this was contrary to the laws of the land, that any man should be put to death except they had power from the governor of the land—
- Therefore a complaint came up unto the land of Zarahemla, to the governor of the land, against these judges who had condemned the prophets of the Lord unto death, not according to the law.
- Now it came to pass that they were taken and brought up before the judge, to be judged of the crime which they had done, according to the law which had been given by the people.
- Now it came to pass that those judges had many friends and kindreds; and the remainder, yea, even almost all the lawyers and the high priests, did gather themselves together, and unite with the kindreds of those judges who were to be tried according to the law.
- And they did enter into a covenant one with another, yea, even into that covenant which was given by them of old, which covenant was given and administered by the devil, to combine against all righteousness.

29 Derfor gikk de samlet imot Herrens folk og inngikk en pakt om å drepe dem og befri dem som var skyldige i mord, fra rettferdighetens grep som var nær ved å bli anvendt i overensstemmelse med loven.

30 Og de trosset sitt lands lov og rett, og de inngikk en pakt med hverandre om å drepe guvernøren og innsette en konge i landet, så det ikke lenger skulle være et fritt land, men være underlagt konger.

Therefore they did combine against the people of the Lord, and enter into a covenant to destroy them, and to deliver those who were guilty of murder from the grasp of justice, which was about to be administered according to the law.

And they did set at defiance the law and the rights of their country; and they did covenant one with another to destroy the governor, and to establish a king over the land, that the land should no more be at liberty but should be subject unto kings.

3 Nephi 7

- 1 Og se, jeg vil vise dere at de ikke innsatte noen konge over landet, men i dette samme år, ja, i det tredevte år, drepte de landets øverste dommer, ja, myrdet ham på dommersetet.
- 2 Og folket ble splittet, den ene mot den andre, og de delte seg i stammer, hver mann med sin familie og sin slekt og sine venner, og på denne måten ødela de landets styreform.
- 3 Og hver stamme utnevnte en som skulle være deres høvding eller leder, og derfor ble de stammer og ledere for stammer.
- 4 Og se, det var ingen mann blant dem som ikke hadde stor familie og mange slektninger og venner, derfor ble stammene deres overmåte store.
- 5 Nå fant alt dette sted, og foreløpig var det ingen kriger blant dem, og alle disse synder hadde kommet over folket fordi de overga seg til Satans makt.
- 6 Og myndighetenes lover ble ødelagt på grunn av det hemmelige forbund mellom venner og slektninger av dem som myrdet profetene.
- 7 Og de forårsaket så stor strid i landet at nesten hele den mest rettferdige del av folket var blitt ugudelig, ja, det fantes bare noen få rettferdige mennesker blant dem.
- 8 Og før seks år var gått, hadde derfor størstedelen av folket vendt seg bort fra sin rettferdighet, likesom hunden vender tilbake til sitt spy eller likesom svinet velter seg i sølen.
- 9 Og dette hemmelige forbund, som hadde bragt så mange synder over folket, samlet seg og innsatte som sitt overhode en mann som de kalte Jakob.
- 10 Og de kalte ham sin konge. Derfor ble han konge over denne ugudelige banden, og han var en av de fornemste som hadde oppløftet sin røst mot de profeter som vitnet om Jesus.

3 Nephi 7

Now behold, I will show unto you that they did not establish a king over the land; but in this same year, yea, the thirtieth year, they did destroy upon the judgment-seat, yea, did murder the chief judge of the land.

And the people were divided one against another; and they did separate one from another into tribes, every man according to his family and his kindred and friends; and thus they did destroy the government of the land.

And every tribe did appoint a chief or a leader over them; and thus they became tribes and leaders of tribes.

Now behold, there was no man among them save he had much family and many kindreds and friends; therefore their tribes became exceedingly great.

Now all this was done, and there were no wars as yet among them; and all this iniquity had come upon the people because they did yield themselves unto the power of Satan.

And the regulations of the government were destroyed, because of the secret combination of the friends and kindreds of those who murdered the prophets.

And they did cause a great contention in the land, inasmuch that the more righteous part of the people had nearly all become wicked; yea, there were but few righteous men among them.

And thus six years had not passed away since the more part of the people had turned from their righteousness, like the dog to his vomit, or like the sow to her wallowing in the mire.

Now this secret combination, which had brought so great iniquity upon the people, did gather themselves together, and did place at their head a man whom they did call Jacob;

And they did call him their king; therefore he became a king over this wicked band; and he was one of the chiefest who had given his voice against the prophets who testified of Jesus.

11 Og det skjedde at de ikke var så tallrike som folkets stammer, som var forenet bortsett fra at deres ledere ga lover, hver for sin stamme. Ikke desto mindre var de fiender. Selv om de ikke var et rettferdig folk, var de likevel forenet i hatet mot dem som hadde inngått en pakt om å ødelegge landets styre.

12 Derfor, da Jakob, som var bandens konge, så at deres fiender var mer tallrike enn dem, befalte han sitt folk at de skulle flykte til den nordligste del av landet og der bygge opp sitt eget rike, inntil frafalne sluttet seg til dem (for han smigret dem med at det ville komme mange frafalne) og de ble sterke nok til å kjempe mot folkets stammer, og det gjorde de.

13 Og så hurtig var deres marsj at den ikke kunne forhindres før de hadde kommet så langt at folket ikke kunne innhente dem. Og slik endte det tredevte år, og slik var stillingen blant Nephis folk.

14 Og det skjedde i det en og tredevte år at de var inndelt i stammer, hver mann med sin familie, slekt og sine venner. Likevel var de blitt enige om at de ikke skulle gå til krig mot hverandre, men de var ikke forenet med hensyn til sine lover og sin styreform, for de var forfattet ifølge deres høvdingers og lederes tenkemåte. Men de ga meget strenge lover som forbød en stamme å fornærme en annen, så til en viss grad hadde de fred i landet. Likevel var deres hjerter vendt bort fra Herren deres Gud, og de stenet profetene og støtte dem bort fra seg.

15 Og det skjedde at Nephi hadde fått besøk av engler og hadde også hørt Herrens røst. Derfor hadde han sett engler og vært et øyenvitne og hadde fått makt så han kunne kjenne til Kristi tjenestegjerning. Han hadde også vært et øyenvitne til at de raskt hadde vendt tilbake fra rettferdighet til ugudelighet og avskyelighet.

And it came to pass that they were not so strong in number as the tribes of the people, who were united together save it were their leaders did establish their laws, every one according to his tribe; nevertheless they were enemies; notwithstanding they were not a righteous people, yet they were united in the hatred of those who had entered into a covenant to destroy the government.

Therefore, Jacob seeing that their enemies were more numerous than they, he being the king of the band, therefore he commanded his people that they should take their flight into the northernmost part of the land, and there build up unto themselves a kingdom, until they were joined by dissenters, (for he flattered them that there would be many dissenters) and they become sufficiently strong to contend with the tribes of the people; and they did so.

And so speedy was their march that it could not be impeded until they had gone forth out of the reach of the people. And thus ended the thirtieth year; and thus were the affairs of the people of Nephi.

And it came to pass in the thirty and first year that they were divided into tribes, every man according to his family, kindred and friends; nevertheless they had come to an agreement that they would not go to war one with another; but they were not united as to their laws, and their manner of government, for they were established according to the minds of those who were their chiefs and their leaders. But they did establish very strict laws that one tribe should not trespass against another, insomuch that in some degree they had peace in the land; nevertheless, their hearts were turned from the Lord their God, and they did stone the prophets and did cast them out from among them.

And it came to pass that Nephi—having been visited by angels and also the voice of the Lord, therefore having seen angels, and being eye-witness, and having had power given unto him that he might know concerning the ministry of Christ, and also being eye-witness to their quick return from righteousness unto their wickedness and abominations;

16 Og da han derfor var bedrøvet på grunn av deres hårde hjerter og forblindede sinn, gikk han ut blant dem i det samme år og begynte å vitne frimodig om omvendelse og syndsforlatelse gjennom tro på Herren Jesus Kristus.

17 Og han lærte dem mange ting, og alle kan ikke skrives, og en del av dem ville ikke være tilstrekkelig, derfor er de ikke skrevet i denne bok. Og Nephi underviste med kraft og med stor myndighet.

18 Og det skjedde at de ble sinte på ham, ja, fordi han hadde større kraft enn dem, for det var ikke mulig for dem å tvile på hans ord. For så stor var hans tro på Herren Jesus Kristus at engler betjente ham daglig.

19 Og i Jesu navn drev han ut djevler og urene ånder, og han oppvakte til og med sin bror fra de døde etter at han var blitt stenet til døde av folket.

20 Og folket så det og bar vitnesbyrd om det og var sinte på ham på grunn av hans kraft. Og han utførte også mange andre mirakler i folkets påsyn i Jesu navn.

21 Og det skjedde at det en og tredeve år gikk, og det var bare noen få som ble omvendt til Herren. Men alle som ble omvendt, viste virkelig folket at de hadde tatt av Guds Ånd og kraft som var i Jesus Kristus, som de trodde på.

22 Og alle som hadde fått onde ånder drevet ut og var blitt helbredet for sine sykdommer og sine skrøpeligheiter, vitnet i sannhet for folket at de hadde blitt påvirket av Guds Ånd og var blitt helbredet, og de viste også tegn og utførte noen mirakler blant folket.

23 Slik forløp det to og tredeve år også. Og Nephi ropte til folket i begynnelsen av det tre og tredeve år, og han forkynte omvendelse og syndsforlatelse til dem.

24 Nå vil jeg dere også skal huske at det ikke var noen som ble bragt til omvendelse som ikke ble døpt med vann.

Therefore, being grieved for the hardness of their hearts and the blindness of their minds—went forth among them in that same year, and began to testify, boldly, repentance and remission of sins through faith on the Lord Jesus Christ.

And he did minister many things unto them; and all of them cannot be written, and a part of them would not suffice, therefore they are not written in this book. And Nephi did minister with power and with great authority.

And it came to pass that they were angry with him, even because he had greater power than they, for it were not possible that they could disbelieve his words, for so great was his faith on the Lord Jesus Christ that angels did minister unto him daily.

And in the name of Jesus did he cast out devils and unclean spirits; and even his brother did he raise from the dead, after he had been stoned and suffered death by the people.

And the people saw it, and did witness of it, and were angry with him because of his power; and he did also do many more miracles, in the sight of the people, in the name of Jesus.

And it came to pass that the thirty and first year did pass away, and there were but few who were converted unto the Lord; but as many as were converted did truly signify unto the people that they had been visited by the power and Spirit of God, which was in Jesus Christ, in whom they believed.

And as many as had devils cast out from them, and were healed of their sicknesses and their infirmities, did truly manifest unto the people that they had been wrought upon by the Spirit of God, and had been healed; and they did show forth signs also and did do some miracles among the people.

Thus passed away the thirty and second year also. And Nephi did cry unto the people in the commencement of the thirty and third year; and he did preach unto them repentance and remission of sins.

Now I would have you to remember also, that there were none who were brought unto repentance who were not baptized with water.

25 Derfor ordinerte Nephi menn til denne tjeneste for at alle som kom til dem, skulle bli døpt med vann, og dette som et bevis og et vitnesbyrd for Gud og for folket om at de hadde omvendt seg og fått forlatelse for sine synder.

26 Og i begynnelsen av dette året var det mange som ble døpt til omvendelse, og slik forløp det meste av året.

Therefore, there were ordained of Nephi, men unto this ministry, that all such as should come unto them should be baptized with water, and this as a witness and a testimony before God, and unto the people, that they had repented and received a remission of their sins.

And there were many in the commencement of this year that were baptized unto repentance; and thus the more part of the year did pass away.

3 Nephi 8

- 1 Og nå skjedde det at ifølge vår oppteignelse, og vi vet at vår oppteignelse er sann, for se, det var en rettferdig mann som førte oppteignelsen, for han utførte i sannhet mange mirakler i Jesu navn, og det var ingen som kunne utføre et mirakel i Jesu navn uten at han var helt rensset fra sine synder.
- 2 Og nå skjedde det at hvis denne mannen ikke hadde gjort noen feil i vår tidsregning, da hadde det tre og tredevte år gått.
- 3 Og folket begynte med stor oppriktighet å se etter tegnet som var gitt av lamanitt-profeten Samuel, ja, etter den tid da det skulle være mørkt i tre dager over hele landet.
- 4 Og det begynte å bli stor tvil og mye diskusjon blant folket til tross for alle de mange tegn som var gitt.
- 5 Og det skjedde i det fire og tredevte år, i den første måned på den fjerde dag i måneden, da brøt en voldsom storm løs som man aldri før hadde sett maken til i hele landet.
- 6 Og det brøt også løs et voldsomt uvær, og tordenen var så fryktelig at den rystet hele jorden som om den var nær ved å revne.
- 7 Og lynene var så overmåte skarpe at man aldri før hadde sett maken i hele landet.
- 8 Og byen Zarahemla kom i brann.
- 9 Og byen Moroni sank i havets dyp, og dens innbyggere druknet.
- 10 Og jorden ble løftet opp over byen Moronihah så det ble et stort fjell der hvor byen hadde ligget.
- 11 Og en stor og forferdelig ødeleggelse fant sted i landet mot syd.
- 12 Men se, ødeleggelsen var enda større og mer forferdelig i landet mot nord, for se, hele landets overflate ble forandret på grunn av uværet og hvirvelvindene og tordenen og lynene og de overmåte sterke jordskjelvene.

3 Nephi 8

And now it came to pass that according to our record, and we know our record to be true, for behold, it was a just man who did keep the record—for he truly did many miracles in the name of Jesus; and there was not any man who could do a miracle in the name of Jesus save he were cleansed every whit from his iniquity—

And now it came to pass, if there was no mistake made by this man in the reckoning of our time, the thirty and third year had passed away;

And the people began to look with great earnestness for the sign which had been given by the prophet Samuel, the Lamanite, yea, for the time that there should be darkness for the space of three days over the face of the land.

And there began to be great doubtings and disputations among the people, notwithstanding so many signs had been given.

And it came to pass in the thirty and fourth year, in the first month, on the fourth day of the month, there arose a great storm, such an one as never had been known in all the land.

And there was also a great and terrible tempest; and there was terrible thunder, insomuch that it did shake the whole earth as if it was about to divide asunder.

And there were exceedingly sharp lightnings, such as never had been known in all the land.

And the city of Zarahemla did take fire.

And the city of Moroni did sink into the depths of the sea, and the inhabitants thereof were drowned.

And the earth was carried up upon the city of Moronihah, that in the place of the city there became a great mountain.

And there was a great and terrible destruction in the land southward.

But behold, there was a more great and terrible destruction in the land northward; for behold, the whole face of the land was changed, because of the tempest and the whirlwinds, and the thunderings and the lightnings, and the exceedingly great quaking of the whole earth;

13 Og hovedveiene ble brutt opp, og jevne veier ble ødelagt, og mange slette steder ble ujevne.

14 Og mange store og kjente byer ble senket, og mange brant ned og mange ble rystet inntil bygningene der falt til jorden og innbyggerne ble drept og stedene ble lagt øde.

15 Og det var noen byer som ble tilbake, men skadene der var overmåte store, og det var mange i dem som ble drept.

16 Og det var noen som ble ført bort med hvirvelvinden, og hvor de ble ført, vet ingen. De vet bare at de ble ført bort.

17 Og slik ble hele landets overflate forandret på grunn av uværet og tordenen og lynene og jordens rystelser.

18 Og se, klippene revnet i to, de ble brutt opp over hele jordens overflate så de ble liggende i bruddstykker, fulle av revner og sprekker, over hele landet.

19 Og det skjedde at da tordenen og lynene og stormen og uværet og jordens rystelser opphørte – for se, de varte i omtrent tre timer, og noen sa de varte lenger – ikke desto mindre skjedde alle disse store, forferdelige ting i løpet av omtrent tre timer – og se, hele landet lå da i mørke.

20 Og det skjedde at det var et tykt mørke over hele landet, så innbyggerne der som ikke hadde falt, kunne føle den mørke tåken.

21 Og på grunn av mørket kunne det ikke tennes noe lys, hverken veke-lys eller fakler, heller ikke kunne det tennes ild med deres fine og overmåte tørre ved. Derfor kunne det ikke tennes noe lys i det hele tatt.

22 Og intet lys var å se, hverken ild eller lysglimt, hverken solen eller månen eller stjernene, for så tykk var den mørke tåken som lå over landet.

And the highways were broken up, and the level roads were spoiled, and many smooth places became rough.

And many great and notable cities were sunk, and many were burned, and many were shaken till the buildings thereof had fallen to the earth, and the inhabitants thereof were slain, and the places were left desolate.

And there were some cities which remained; but the damage thereof was exceedingly great, and there were many in them who were slain.

And there were some who were carried away in the whirlwind; and whither they went no man knoweth, save they know that they were carried away.

And thus the face of the whole earth became deformed, because of the tempests, and the thunderings, and the lightnings, and the quaking of the earth.

And behold, the rocks were rent in twain; they were broken up upon the face of the whole earth, insomuch that they were found in broken fragments, and in seams and in cracks, upon all the face of the land.

And it came to pass that when the thunderings, and the lightnings, and the storm, and the tempest, and the quakings of the earth did cease—for behold, they did last for about the space of three hours; and it was said by some that the time was greater; nevertheless, all these great and terrible things were done in about the space of three hours—and then behold, there was darkness upon the face of the land.

And it came to pass that there was thick darkness upon all the face of the land, insomuch that the inhabitants thereof who had not fallen could feel the vapor of darkness;

And there could be no light, because of the darkness, neither candles, neither torches; neither could there be fire kindled with their fine and exceedingly dry wood, so that there could not be any light at all;

And there was not any light seen, neither fire, nor glimmer, neither the sun, nor the moon, nor the stars, for so great were the mists of darkness which were upon the face of the land.

23 Og det skjedde at i et tidsrom av tre dager var intet lys å se, og det var en uavbrutt og stor sorg og mye hyl og gråt blant hele folket. Ja, stor var folkets jammer på grunn av mørket og den store ødeleggelsen som hadde kommet over dem.

24 Og på et sted hørte man dem rope og si: Om vi bare hadde omvendt oss før denne store og forferdelige dag, da ville våre brødre ha blitt spart, og de ville ikke ha blitt brent opp i den store byen Zarahemla.

25 Og på et annet sted hørte man dem sørge og rope: Om vi bare hadde omvendt oss før denne store og forferdelige dag og ikke hadde drept og stenet profetene og vist dem bort. Da ville våre mødre og våre vakre døtre og våre barn ha blitt spart og ikke blitt begravet i den store byen Moronihah. Og derfor hylte og jamret folket seg aldeles forferdelig.

And it came to pass that it did last for the space of three days that there was no light seen; and there was great mourning and howling and weeping among all the people continually; yea, great were the groanings of the people, because of the darkness and the great destruction which had come upon them.

And in one place they were heard to cry, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and then would our brethren have been spared, and they would not have been burned in that great city Zarahemla.

And in another place they were heard to cry and mourn, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and had not killed and stoned the prophets, and cast them out; then would our mothers and our fair daughters, and our children have been spared, and not have been buried up in that great city Moronihah. And thus were the howlings of the people great and terrible.

3 Nephi 9

- 1 Og det skjedde at det hørtes en røst blant alle som fantes på jordens overflate i hele dette land, og den ropte og sa:
- 2 Ve, ve, ve over dette folk. Ve alle jordens innbyggere hvis de ikke omvender seg. For djevelen ler, og hans engler fryder seg på grunn av mitt folks vakre sønner og døtre som er drept. Og det er på grunn av sine synder og avskyeligheter at de er falt!
- 3 Se, den store byen Zarahemla og dens innbyggere har jeg brent med ild.
- 4 Og se, den store byen Moroni har jeg senket i havets dyp og latt dens innbyggere drukne.
- 5 Og se, den store byen Moronihah og dens innbyggere har jeg dekket med jord for å skjule deres misgjerninger og deres avskyeligheter for mitt åsyn, så profetenes og de helliges blod ikke mer skal komme opp for meg imot dem.
- 6 Og se, byen Gilgal har jeg latt synke og dens innbyggere bli begravet i jordens dyp,
- 7 ja, likeledes byen Onihah og dens innbyggere og byen Mocum og dens innbyggere og byen Jerusalem og dens innbyggere. Og jeg har latt vann komme opp i stedet, for å skjule deres ugudelighet og avskyeligheter for mitt åsyn, så profetenes og de helliges blod ikke mer skal komme opp for meg imot dem.
- 8 Og se, byen Gadiandi og byen Gadiomnah og byen Jakob og byen Gimgimno, alle disse har jeg latt synke og har dannet høyder og daler i deres sted. Og innbyggerne der har jeg begravet i jordens dyp for å skjule deres ugudelighet og avskyeligheter for mitt åsyn, så profetenes og de helliges blod ikke mer skulle komme opp for meg imot dem.

3 Nephi 9

And it came to pass that there was a voice heard among all the inhabitants of the earth, upon all the face of this land, crying:

Wo, wo, wo unto this people; wo unto the inhabitants of the whole earth except they shall repent; for the devil laugheth, and his angels rejoice, because of the slain of the fair sons and daughters of my people; and it is because of their iniquity and abominations that they are fallen!

Behold, that great city Zarahemla have I burned with fire, and the inhabitants thereof.

And behold, that great city Moroni have I caused to be sunk in the depths of the sea, and the inhabitants thereof to be drowned.

And behold, that great city Moronihah have I covered with earth, and the inhabitants thereof, to hide their iniquities and their abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come any more unto me against them.

And behold, the city of Gilgal have I caused to be sunk, and the inhabitants thereof to be buried up in the depths of the earth;

Yea, and the city of Onihah and the inhabitants thereof, and the city of Mocum and the inhabitants thereof, and the city of Jerusalem and the inhabitants thereof; and waters have I caused to come up in the stead thereof, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come up any more unto me against them.

And behold, the city of Gadiandi, and the city of Gadiomnah, and the city of Jacob, and the city of Gimgimno, all these have I caused to be sunk, and made hills and valleys in the places thereof; and the inhabitants thereof have I buried up in the depths of the earth, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up any more unto me against them.

9 Og se, den store byen Jakobugath, hvor kong Jakobs folk bodde, har jeg latt brenne med ild på grunn av deres synder og deres ugudelighet, som var større enn all ugudelighet i hele landet på grunn av deres hemmelige mord og hemmelige forbund. For det var de som ødela mitt folks fred og landets styreform. Derfor lot jeg dem brenne for å utrydde dem for mitt åsyn, så profetenes og de helliges blod ikke mer skulle komme opp for meg imot dem.

10 Og se, byen Laman og byen Josh og byen Gad og byen Kishkumen og innbyggerne der har jeg latt brenne med ild på grunn av deres ugudelighet ved å kaste profetene ut og stene dem som jeg sendte for å fortelle dem om deres ugudelighet og deres avskyeligheter.

11 Og fordi de kastet dem alle ut så det ikke fantes noen rettfærdig blant dem, sendte jeg ild ned og drepte dem, så deres ugudelighet og avskyeligheter kunne skjules for mitt åsyn, så blodet fra profetene og de hellige, de som jeg sendte blant dem, ikke kunne rope til meg fra jorden imot dem.

12 Og mange store ødeleggelse har jeg latt komme over dette land og over dette folk på grunn av deres ugudelighet og deres avskyeligheter.

13 Alle dere som er spart fordi dere var mer rettfærdige enn dem, vil dere ikke nå vende tilbake til meg og angre deres synder og omvende dere så jeg kan helbrede dere?

14 Ja, sannelig sier jeg dere, hvis dere vil komme til meg, skal dere få evig liv. Se, min barmhertighets arm er utrakt mot dere, og hver den som vil komme, ham vil jeg ta imot, og velsignet er de som kommer til meg.

15 Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Sønn. Jeg skapte himlene og jorden og alle ting som i dem er. Jeg var hos Faderen fra begynnelsen av. Jeg er i Faderen og Faderen i meg, og i meg har Faderen herliggjort sitt navn.

16 Jeg kom til mitt eget, men mine egne tok ikke imot meg. Og Skriftene om mitt komme er oppfylt.

And behold, that great city Jacobugath, which was inhabited by the people of king Jacob, have I caused to be burned with fire because of their sins and their wickedness, which was above all the wickedness of the whole earth, because of their secret murders and combinations; for it was they that did destroy the peace of my people and the government of the land; therefore I did cause them to be burned, to destroy them from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up unto me any more against them.

And behold, the city of Laman, and the city of Josh, and the city of Gad, and the city of Kishkumen, have I caused to be burned with fire, and the inhabitants thereof, because of their wickedness in casting out the prophets, and stoning those whom I did send to declare unto them concerning their wickedness and their abominations.

And because they did cast them all out, that there were none righteous among them, I did send down fire and destroy them, that their wickedness and abominations might be hid from before my face, that the blood of the prophets and the saints whom I sent among them might not cry unto me from the ground against them.

And many great destructions have I caused to come upon this land, and upon this people, because of their wickedness and their abominations.

O all ye that are spared because ye were more righteous than they, will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?

Yea, verily I say unto you, if ye will come unto me ye shall have eternal life. Behold, mine arm of mercy is extended towards you, and whosoever will come, him will I receive; and blessed are those who come unto me.

Behold, I am Jesus Christ the Son of God. I created the heavens and the earth, and all things that in them are. I was with the Father from the beginning. I am in the Father, and the Father in me; and in me hath the Father glorified his name.

I came unto my own, and my own received me not. And the scriptures concerning my coming are fulfilled.

17 Og alle som har tatt imot meg, har jeg latt bli Guds sønner, og det vil jeg la skje med alle som tror på mitt navn, for se, forløsningen kommer ved meg, og i meg er Moseloven oppfylt.

18 Jeg er verdens lys og liv. Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden.

19 Og dere skal ikke mer ofre til meg ved blodsutgytelse. Ja, deres ofringer og brennoffer skal avskaffes, for jeg vil ikke godta noen av deres ofringer og brennoffer.

20 Og som offer til meg skal dere ofre et sønderknust hjerte og en angrende ånd. Og den som kommer til meg med et sønderknust hjerte og en angrende ånd, ham vil jeg døpe med ild og med Den hellige ånd, liksom lamanittene, fordi de hadde tro på meg da de ble omvendt, og ble døpt med ild og med Den hellige ånd – men de visste det ikke.

21 Se, jeg har kommet til verden for å bringe verden forløsning, for å frelse verden fra synd.

22 Derfor, den som omvender seg og kommer til meg som et lite barn, ham vil jeg ta imot, for slike hører Guds rike til. Se, for slike har jeg satt mitt liv til og har tatt det igjen. Omvend dere derfor og kom til meg, alle jordens ender, og bli frelst.

And as many as have received me, to them have I given to become the sons of God; and even so will I to as many as shall believe on my name, for behold, by me redemption cometh, and in me is the law of Moses fulfilled.

I am the light and the life of the world. I am Alpha and Omega, the beginning and the end.

And ye shall offer up unto me no more the shedding of blood; yea, your sacrifices and your burnt offerings shall be done away, for I will accept none of your sacrifices and your burnt offerings.

And ye shall offer for a sacrifice unto me a broken heart and a contrite spirit. And whoso cometh unto me with a broken heart and a contrite spirit, him will I baptize with fire and with the Holy Ghost, even as the Lamanites, because of their faith in me at the time of their conversion, were baptized with fire and with the Holy Ghost, and they knew it not.

Behold, I have come unto the world to bring redemption unto the world, to save the world from sin.

Therefore, whoso repenteth and cometh unto me as a little child, him will I receive, for of such is the kingdom of God. Behold, for such I have laid down my life, and have taken it up again; therefore repent, and come unto me ye ends of the earth, and be saved.

3 Nephi 10

- 1 Og se, det skjedde at alt folket i landet hørte disse uttalelser og bar vitnesbyrd om det. Og etter disse uttalelser var det stillhet i landet i mange timer.
- 2 For så stor var folkets forbauselse at de sluttet å klage og jamre seg over tapet av sine slektninger som hadde blitt drept. Derfor var det stillhet i hele landet i mange timer.
- 3 Og det skjedde at det igjen kom en røst til folket, og hele folket hørte og vitnet om den, og den sa:
  - 4 Dere folk i disse store byer som har falt, som er etterkommere av Jakob, ja, som er av Israels hus, hvor ofte har jeg ikke samlet dere som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, og har gitt dere føde.
  - 5 Og videre, hvor ofte ville jeg ikke ha samlet dere som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, ja, du folk av Israels hus som har falt, ja, du folk av Israels hus, dere som bor i Jerusalem så vel som dere som har falt, ja, hvor ofte ville jeg ikke ha samlet dere som en høne samler sine kyllinger, og dere ville ikke.
  - 6 O du Israels hus som jeg har spart, hvor ofte vil jeg ikke samle dere som en høne samler sine kyllinger under sine vinger hvis dere vil omvende dere og vende tilbake til meg av hele deres hjerte.
  - 7 Men hvis ikke, O Israels hus, skal deres bosteder legges øde til den tid kommer da pakten med deres fedre skal oppfylles.
  - 8 Og nå skjedde det at etter at folket hadde hørt disse ord, se, da begynte de å gråte og jamre seg igjen over tapet av sine slektninger og venner.
  - 9 Og det skjedde at slik forløp de tre dagene. Og det var om morgenen, og mørket vek bort fra landets overflate, og jorden sluttet å skjelve, og klippene sluttet å revne og de fryktelige drønn stilnet av, og all larm og støy forsvant.

3 Nephi 10

And now behold, it came to pass that all the people of the land did hear these sayings, and did witness of it. And after these sayings there was silence in the land for the space of many hours;

For so great was the astonishment of the people that they did cease lamenting and howling for the loss of their kindred which had been slain; therefore there was silence in all the land for the space of many hours.

And it came to pass that there came a voice again unto the people, and all the people did hear, and did witness of it, saying:

O ye people of these great cities which have fallen, who are descendants of Jacob, yea, who are of the house of Israel, how oft have I gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, and have nourished you.

And again, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, yea, O ye people of the house of Israel, who have fallen; yea, O ye people of the house of Israel, ye that dwell at Jerusalem, as ye that have fallen; yea, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens, and ye would not.

O ye house of Israel whom I have spared, how oft will I gather you as a hen gathereth her chickens under her wings, if ye will repent and return unto me with full purpose of heart.

But if not, O house of Israel, the places of your dwellings shall become desolate until the time of the fulfilling of the covenant to your fathers.

And now it came to pass that after the people had heard these words, behold, they began to weep and howl again because of the loss of their kindred and friends.

And it came to pass that thus did the three days pass away. And it was in the morning, and the darkness dispersed from off the face of the land, and the earth did cease to tremble, and the rocks did cease to rend, and the dreadful groanings did cease, and all the tumultuous noises did pass away.

10 Og jorden lukket seg igjen så den ble fast, og sorgen og gråten og jammeren fra de mennesker som hadde overlevd, opphørte. Og deres sorg ble vendt til glede, og deres klager til lovprisning og takksigelse til Herren Jesus Kristus, deres Forløser.

11 Og så langt hadde Skriftene gått i oppfyllelse slik de var blitt uttalt av profetene.

12 Og det var den mest rettfærdige del av folket som ble reddet, og det var de som tok imot profetene og ikke stenet dem, og det var de som ikke hadde utgytt de helliges blod, som ble spart,

13 og de ble spart og ble ikke senket og begravet i jorden. Og de ble ikke druknet i havets dyp, og de ble ikke brent ved ild, heller ikke falt noe over dem og knuste dem til døde. Og de ble ikke ført bort med hvirvelvinden, heller ikke ble de overmannet av røkskyen og den mørke tåken.

14 Og nå, forstå det enhver som leser. Den som har Skriftene, gransk dem og se om ikke all denne død og ødeleggelse ved ild og ved røk og ved uvær og ved hvirvelvinder og ved at jorden åpner seg for å ta imot dem – om ikke alle disse ting er oppfyllelsen av mange av de hellige profeters profetier.

15 Se, jeg sier dere at mange har vitnet om at disse ting skulle skje ved Kristi komme, og de ble drept fordi de vitnet om disse ting.

16 Ja, profeten Zenos vitnet om disse ting, og Zenock talte også om disse ting, for de vitnet særlig om oss som er levningen av deres ætt.

17 Se, vår far Jakob vitnet også om en levning av Josefs ætt. Og se, er ikke vi en levning av Josefs ætt? Og disse ting som vitner om oss, er ikke de skrevet på de messingplaten som vår far Lehi tok med seg ut av Jerusalem?

And the earth did cleave together again, that it stood; and the mourning, and the weeping, and the wailing of the people who were spared alive did cease; and their mourning was turned into joy, and their lamentations into the praise and thanksgiving unto the Lord Jesus Christ, their Redeemer.

And thus far were the scriptures fulfilled which had been spoken by the prophets.

And it was the more righteous part of the people who were saved, and it was they who received the prophets and stoned them not; and it was they who had not shed the blood of the saints, who were spared—

And they were spared and were not sunk and buried up in the earth; and they were not drowned in the depths of the sea; and they were not burned by fire, neither were they fallen upon and crushed to death; and they were not carried away in the whirlwind; neither were they overpowered by the vapor of smoke and of darkness.

And now, whoso readeth, let him understand; he that hath the scriptures, let him search them, and see and behold if all these deaths and destructions by fire, and by smoke, and by tempests, and by whirlwinds, and by the opening of the earth to receive them, and all these things are not unto the fulfilling of the prophecies of many of the holy prophets.

Behold, I say unto you, Yea, many have testified of these things at the coming of Christ, and were slain because they testified of these things.

Yea, the prophet Zenos did testify of these things, and also Zenock spake concerning these things, because they testified particularly concerning us, who are the remnant of their seed.

Behold, our father Jacob also testified concerning a remnant of the seed of Joseph. And behold, are not we a remnant of the seed of Joseph? And these things which testify of us, are they not written upon the plates of brass which our father Lehi brought out of Jerusalem?

18 Og det skjedde i slutten av det fire og tredevte år, se, jeg vil vise dere at de av Nephis folk som ble spart, og også de som hadde blitt kalt lamanitter som hadde blitt spart, ble meget begunstiget, og store velsignelser ble utøst over deres hoder, ja, i en slik grad at Kristus like etter at han fór opp til himmelen, virkelig åpenbarte seg for dem.

19 Han viste dem sitt legeme og betjente dem, og en beretning om hans virke skal bli gitt senere. Derfor avslutter jeg mine uttalelser for denne gang.

And it came to pass that in the ending of the thirty and fourth year, behold, I will show unto you that the people of Nephi who were spared, and also those who had been called Lamanites, who had been spared, did have great favors shown unto them, and great blessings poured out upon their heads, insomuch that soon after the ascension of Christ into heaven he did truly manifest himself unto them—

Showing his body unto them, and ministering unto them; and an account of his ministry shall be given hereafter. Therefore for this time I make an end of my sayings.

Jesus Kristus viste seg for Nephis folk og betjente dem mens folkemengden var forsamlet i landet Overflod, og på denne måten viste han seg for dem.

3 Nephi 11

- 1 Og nå skjedde det at en stor mengde av Nephis folk var forsamlet rundt tempelet som var i landet Overflod. Og de var forbauset og talte forundret seg imellom og viste til den store og vidunderlige forandring som hadde funnet sted.
- 2 Og de snakket også om denne Jesus Kristus, for tegnet var gitt på hans død.
- 3 Og det skjedde at mens de talte med hverandre på denne måten, da hørte de en røst, og det var som om den kom fra himmelen. Og de så seg om, for de forsto ikke røsten som de hørte. Og det var ikke en skarp røst, heller ikke var det en høy røst, men selv om det var en mild røst, gjennomtrengte den dem som hørte den, til det innerste, så det ikke fantes noen del av deres legeme som den ikke fikk til å skjelve. Ja, den trengte helt inn i dypet av deres sjel og fikk deres hjerter til å brenne.
- 4 Og det skjedde at de hørte røsten igjen, og de forsto den ikke.
- 5 Og videre, for tredje gang hørte de røsten og åpnet sine ører for å høre den. Og deres øyne var vendt etter lyden, og de stirret ufravendt opp mot himmelen hvor lyden kom fra.
- 6 Og se, tredje gang forsto de røsten som de hørte, og den sa til dem:
- 7 Se, min elskede Sønn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mitt navn, hør ham.

Jesus Christ did show himself unto the people of Nephi, as the multitude were gathered together in the land Bountiful, and did minister unto them; and on this wise did he show himself unto them.

3 Nephi 11

And now it came to pass that there were a great multitude gathered together, of the people of Nephi, round about the temple which was in the land Bountiful; and they were marveling and wondering one with another, and were showing one to another the great and marvelous change which had taken place.

And they were also conversing about this Jesus Christ, of whom the sign had been given concerning his death.

And it came to pass that while they were thus conversing one with another, they heard a voice as if it came out of heaven; and they cast their eyes round about, for they understood not the voice which they heard; and it was not a harsh voice, neither was it a loud voice; nevertheless, and notwithstanding it being a small voice it did pierce them that did hear to the center, insomuch that there was no part of their frame that it did not cause to quake; yea, it did pierce them to the very soul, and did cause their hearts to burn.

And it came to pass that again they heard the voice, and they understood it not.

And again the third time they did hear the voice, and did open their ears to hear it; and their eyes were towards the sound thereof; and they did look steadfastly towards heaven, from whence the sound came.

And behold, the third time they did understand the voice which they heard; and it said unto them:

Behold my Beloved Son, in whom I am well pleased, in whom I have glorified my name—hear ye him.

8 Og det skjedde at da de forsto, så de opp mot himme-
len igjen, og se, de så et menneske stige ned fra himme-
len. Og han var kledd i en hvit kjortel, og han kom ned
og sto midt iblant dem. Og alle i forsamlingen hadde
sine øyne vendt mot ham, og de våget ikke åpne mun-
nen for å tale, selv ikke med hverandre, og de visste ikke
hva det skulle bety, for de trodde det var en engel som
hadde vist seg for dem.

9 Og det skjedde at han rakte ut sin hånd og talte til fol-
ket og sa:

10 Se, jeg er Jesus Kristus som profetene vitnet om skul-
le komme til verden.

11 Og se, jeg er verdens lys og liv. Og jeg har drukket ut
den bitre kalk som Faderen har gitt meg, og har forherli-
get Faderen ved å påta meg verdens synder og har derved
underkastet meg Faderens vilje i alle ting fra begynnel-
sen av.

12 Og det skjedde at da Jesus hadde talt disse ord, falt
hele forsamlingen til jorden, for de husket at det hadde
vært profetert blant dem at Kristus skulle vise seg for
dem etter sin himmelfart.

13 Og det skjedde at Herren talte til dem og sa:

14 Stå opp og kom frem til meg, så dere kan stikke deres
hender i min side og så dere også kan føle naglegapene i
mine hender og i mine føtter, så dere kan vite at jeg er
Israels Gud og hele jordens Gud og er blitt drept for ver-
dens synder.

15 Og det skjedde at forsamlingen gikk frem og stakk
sine hender i hans side og følte naglegapene i hans hen-
der og i hans føtter, og dette gjorde de, den ene etter den
andre, til de alle hadde gått frem og sett med sine øyne
og følt med sine hender og visste med sikkerhet og bar
vitnesbyrd om at det var han som profetene hadde skre-
vet om, og som skulle komme.

16 Og da de alle hadde gått frem og forvisset seg, ropte
de som med én røst og sa:

And it came to pass, as they understood they cast
their eyes up again towards heaven; and behold, they
saw a Man descending out of heaven; and he was
clothed in a white robe; and he came down and stood in
the midst of them; and the eyes of the whole multitude
were turned upon him, and they durst not open their
mouths, even one to another, and wist not what it
meant, for they thought it was an angel that had ap-
peared unto them.

And it came to pass that he stretched forth his hand
and spake unto the people, saying:

Behold, I am Jesus Christ, whom the prophets testi-
fied shall come into the world.

And behold, I am the light and the life of the world;
and I have drunk out of that bitter cup which the
Father hath given me, and have glorified the Father in
taking upon me the sins of the world, in the which I
have suffered the will of the Father in all things from the
beginning.

And it came to pass that when Jesus had spoken these
words the whole multitude fell to the earth; for they re-
membered that it had been prophesied among them
that Christ should show himself unto them after his as-
cension into heaven.

And it came to pass that the Lord spake unto them
saying:

Arise and come forth unto me, that ye may thrust
your hands into my side, and also that ye may feel the
prints of the nails in my hands and in my feet, that ye
may know that I am the God of Israel, and the God of
the whole earth, and have been slain for the sins of the
world.

And it came to pass that the multitude went forth,
and thrust their hands into his side, and did feel the
prints of the nails in his hands and in his feet; and this
they did do, going forth one by one until they had all
gone forth, and did see with their eyes and did feel with
their hands, and did know of a surety and did bear
record, that it was he, of whom it was written by the
prophets, that should come.

And when they had all gone forth and had witnessed
for themselves, they did cry out with one accord, saying:

17 Hosianna! Velsignet være Den Aller Høyeste Guds navn! Og de falt ned ved Jesu føtter og tilba ham.

18 Og det skjedde at han talte til Nephi (for Nephi var i forsamlingen), og han ba ham komme frem.

19 Og Nephi reiste seg og gikk frem og bøyde seg for Herren og kysset hans føtter.

20 Og Herren ba ham stå opp, og han reiste seg og sto foran ham.

21 Og Herren sa til ham: Jeg gir deg myndighet til å døpe dette folk når jeg igjen har fart opp til himmelen.

22 Og Herren kalte også andre og sa det samme til dem. Og han ga dem myndighet til å døpe, og han sa til dem: På denne måten skal dere døpe, og det skal ikke være noen ordstrid blant dere.

23 Sannelig sier jeg dere at den som omvender seg fra sine synder ved deres ord og ønsker å bli døpt i mitt navn, skal dere døpe på denne måten: Se, dere skal gå ned og stå i vannet, og i mitt navn skal dere døpe dem.

24 Og se, dette er de ord dere skal si etter å ha kalt dem ved navn:

25 Med fullmakt fra Jesus Kristus døper jeg deg i Faderens og i Sønnens og i Den hellige ånds navn. Amen.

26 Og så skal dere senke dem ned i vannet og løfte dem opp igjen ut av vannet.

27 Og på denne måten skal dere døpe i mitt navn, for se, sannelig sier jeg dere at Faderen og Sønnen og Den hellige ånd er ett, og jeg er i Faderen og Faderen i meg, og Faderen og jeg er ett.

28 Og slik som jeg har befalt dere, slik skal dere døpe, og det skal ikke være noen ordstrid blant dere som det hittil har vært. Heller ikke skal det være noen ordstrid blant dere om min lære som det hittil har vært.

29 For sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som har stridighetens ånd, er ikke av meg, men av djevelen som er stridighetens far, og han oppegger menneskenes hjerter til å stride i vrede mot hverandre.

Hosanna! Blessed be the name of the Most High God! And they did fall down at the feet of Jesus, and did worship him.

And it came to pass that he spake unto Nephi (for Nephi was among the multitude) and he commanded him that he should come forth.

And Nephi arose and went forth, and bowed himself before the Lord and did kiss his feet.

And the Lord commanded him that he should arise. And he arose and stood before him.

And the Lord said unto him: I give unto you power that ye shall baptize this people when I am again ascended into heaven.

And again the Lord called others, and said unto them likewise; and he gave unto them power to baptize. And he said unto them: On this wise shall ye baptize; and there shall be no disputations among you.

Verily I say unto you, that whoso repenteth of his sins through your words, and desireth to be baptized in my name, on this wise shall ye baptize them—Behold, ye shall go down and stand in the water, and in my name shall ye baptize them.

And now behold, these are the words which ye shall say, calling them by name, saying:

Having authority given me of Jesus Christ, I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost. Amen.

And then shall ye immerse them in the water, and come forth again out of the water.

And after this manner shall ye baptize in my name; for behold, verily I say unto you, that the Father, and the Son, and the Holy Ghost are one; and I am in the Father, and the Father in me, and the Father and I are one.

And according as I have commanded you thus shall ye baptize. And there shall be no disputations among you, as there have hitherto been; neither shall there be disputations among you concerning the points of my doctrine, as there have hitherto been.

For verily, verily I say unto you, he that hath the spirit of contention is not of me, but is of the devil, who is the father of contention, and he stirreth up the hearts of men to contend with anger, one with another.

30 Se, det er ikke min lære å oppegge menneskenes hjerter til vrede mot hverandre, men det er min lære at slike ting skal avskaffes.

31 Se, sannelig, sannelig sier jeg dere: Jeg vil forklare dere min lære.

32 Og dette er min lære, og det er den lære som Faderen har gitt til meg. Og jeg bærer vitnesbyrd om Faderen, og Faderen bærer vitnesbyrd om meg, og Den hellige ånd bærer vitnesbyrd om Faderen og meg. Og jeg bærer vitnesbyrd om at Faderen befaler alle mennesker overalt å omvende seg og tro på meg.

33 Og hver den som tror på meg og blir døpt, skal bli frelst, og det er de som skal arve Guds rike.

34 Og den som ikke tror på meg og ikke blir døpt, skal bli fordømt.

35 Sannelig, sannelig sier jeg dere at dette er min lære, og jeg bærer vitnesbyrd om den fra Faderen, og hver den som tror på meg, tror også på Faderen, og til ham vil Faderen bære vitnesbyrd om meg, for han vil besøke ham med ild og med Den hellige ånd.

36 Og på denne måten vil Faderen bære vitnesbyrd om meg, og Den hellige ånd vil bære vitnesbyrd for ham om Faderen og meg, for Faderen og jeg og Den hellige ånd er ett.

37 Og igjen sier jeg dere: Dere må omvende dere og bli som et lite barn og bli døpt i mitt navn, ellers kan dere på ingen måte motta disse ting.

38 Og igjen sier jeg dere: Dere må omvende dere og bli døpt i mitt navn og bli som et lite barn, ellers kan dere på ingen måte arve Guds rike.

39 Sannelig, sannelig sier jeg dere at dette er min lære, og enhver som bygger på den, bygger på min klippe, og helvetes porter skal ikke få makt over dem.

40 Og den som lærer mer eller mindre enn dette og utgir det for min lære, er av det onde og er ikke bygget på min klippe, men han bygger på en grunnvoll av sand, og helvetes porter står åpne for å ta imot slike når flommen kommer og vindene slår imot dem.

41 Gå derfor ut til dette folk og forkynn de ord som jeg har talt til jordens ender.

Behold, this is not my doctrine, to stir up the hearts of men with anger, one against another; but this is my doctrine, that such things should be done away.

Behold, verily, verily, I say unto you, I will declare unto you my doctrine.

And this is my doctrine, and it is the doctrine which the Father hath given unto me; and I bear record of the Father, and the Father beareth record of me, and the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and I bear record that the Father commandeth all men, everywhere, to repent and believe in me.

And whoso believeth in me, and is baptized, the same shall be saved; and they are they who shall inherit the kingdom of God.

And whoso believeth not in me, and is not baptized, shall be damned.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and I bear record of it from the Father; and whoso believeth in me believeth in the Father also; and unto him will the Father bear record of me, for he will visit him with fire and with the Holy Ghost.

And thus will the Father bear record of me, and the Holy Ghost will bear record unto him of the Father and me; for the Father, and I, and the Holy Ghost are one.

And again I say unto you, ye must repent, and become as a little child, and be baptized in my name, or ye can in nowise receive these things.

And again I say unto you, ye must repent, and be baptized in my name, and become as a little child, or ye can in nowise inherit the kingdom of God.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and whoso buildeth upon this buildeth upon my rock, and the gates of hell shall not prevail against them.

And whoso shall declare more or less than this, and establish it for my doctrine, the same cometh of evil, and is not built upon my rock; but he buildeth upon a sandy foundation, and the gates of hell stand open to receive such when the floods come and the winds beat upon them.

Therefore, go forth unto this people, and declare the words which I have spoken, unto the ends of the earth.

3 Nephi 12

- 1 Og det skjedde at da Jesus hadde talt disse ord til Nephi og til dem som hadde blitt kalt (antallet av dem som hadde blitt kalt og hadde fått kraft og myndighet til å døpe, var tolv), og se, han rakte ut sin hånd til forsamlingen og ropte til dem og sa: Velsignet er dere hvis dere gir akt på det som blir sagt av disse tolv som jeg har utvalgt blant dere til å virke blant dere og være deres tjenere, og jeg har gitt dem myndighet til å døpe dere med vann. Og etter at dere er døpt med vann, se, da vil jeg døpe dere med ild og med Den hellige ånd. Derfor, velsignet er dere hvis dere tror på meg og blir døpt etter at dere har sett meg og vet at jeg er.
- 2 Og videre, mer velsignet er de som skal tro deres ord fordi dere bærer vitnesbyrd om at dere har sett meg og at dere vet at jeg er. Ja, velsignet er de som skal tro på deres ord og går ned i ydmykhetens dyp og blir døpt. For de skal besøkes med ild og med Den hellige ånd og skal få forlatelse for sine synder.
- 3 Ja, velsignet er de fattige i ånden som kommer til meg, for himmelens rike er deres.
- 4 Og atter, velsignet er alle de som sørger, for de skal trøstes.
- 5 Og velsignet er de saktmodige, for de skal arve jorden.
- 6 Og velsignet er alle de som hungrer og tørster etter rettferdighet, for de skal mettes med Den hellige ånd.
- 7 Og velsignet er de barmhjertige, for de skal finne barmhjertighet.
- 8 Og velsignet er alle de rene av hjertet, for de skal se Gud.
- 9 Og velsignet er alle de som stifter fred, for de skal kalles Guds barn.
- 10 Og velsignet er alle de som blir forfulgt for mitt navns skyld, for himmelens rike er deres.
- 11 Og velsignet er dere når de spotter og forfølger dere og lyver allslags ondt på dere for min skyld,

3 Nephi 12

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto Nephi, and to those who had been called, (now the number of them who had been called, and received power and authority to baptize, was twelve) and behold, he stretched forth his hand unto the multitude, and cried unto them, saying: Blessed are ye if ye shall give heed unto the words of these twelve whom I have chosen from among you to minister unto you, and to be your servants; and unto them I have given power that they may baptize you with water; and after that ye are baptized with water, behold, I will baptize you with fire and with the Holy Ghost; therefore blessed are ye if ye shall believe in me and be baptized, after that ye have seen me and know that I am.

And again, more blessed are they who shall believe in your words because that ye shall testify that ye have seen me, and that ye know that I am. Yea, blessed are they who shall believe in your words, and come down into the depths of humility and be baptized, for they shall be visited with fire and with the Holy Ghost, and shall receive a remission of their sins.

Yea, blessed are the poor in spirit who come unto me, for theirs is the kingdom of heaven.

And again, blessed are all they that mourn, for they shall be comforted.

And blessed are the meek, for they shall inherit the earth.

And blessed are all they who do hunger and thirst after righteousness, for they shall be filled with the Holy Ghost.

And blessed are the merciful, for they shall obtain mercy.

And blessed are all the pure in heart, for they shall see God.

And blessed are all the peacemakers, for they shall be called the children of God.

And blessed are all they who are persecuted for my name's sake, for theirs is the kingdom of heaven.

And blessed are ye when men shall revile you and persecute, and shall say all manner of evil against you falsely, for my sake;

- 12 for dere skal få stor glede og bli overmåte glade, for stor skal deres belønning bli i himmelen, for slik forfulgte de profetene som var før dere.
- 13 Sannelig, sannelig sier jeg dere, jeg befaler dere å være jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hva skal så jorden saltes med? Da duger ikke saltet til annet enn å bli kastet ut og tråkket under fot av menneskene.
- 14 Sannelig, sannelig sier jeg dere, jeg befaler dere å være et lys for dette folk. En by som ligger på en høyde, kan ikke skjules.
- 15 Se, tenner vel menneskene et lys og setter det under en skjepe? Nei, men i lysestaken, og det lyser for alle som er i huset.
- 16 La derfor deres lys skinne for dette folk, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Fader som er i himmelen.
- 17 Tro ikke at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene. Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle.
- 18 For sannelig sier jeg dere at ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel er strøket i loven, men i meg har alt blitt oppfylt.
- 19 Og se, jeg har gitt dere loven og min Faders bud for at dere skal tro på meg og for at dere skal omvende dere fra deres synder og komme til meg med et sønderknust hjerte og en angrende ånd. Se, dere har budene fremfor dere, og loven er oppfylt.
- 20 Kom derfor til meg og bli frelst, for sannelig sier jeg dere at hvis dere ikke holder mine befalinger som jeg nå har befalt dere, skal dere aldri komme inn i himmelens rike.
- 21 Dere har hørt det har blitt sagt av dem i fordums tid, og det står også skrevet fremfor dere, at du ikke skal slå ihjel, og den som slår ihjel, skal stå i fare for Guds dom.
- 22 Men jeg sier dere at hver den som blir vred på sin bror, skal stå i fare for hans dom. Og hver den som sier til sin bror: Raka! skal stå i fare for rådet. Og hver den som sier: Du dåre! skal stå i fare for helvetes ild.
- For ye shall have great joy and be exceedingly glad, for great shall be your reward in heaven; for so persecuted they the prophets who were before you.
- Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the salt of the earth; but if the salt shall lose its savor where-with shall the earth be salted? The salt shall be thenceforth good for nothing, but to be cast out and to be trodden under foot of men.
- Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the light of this people. A city that is set on a hill cannot be hid.
- Behold, do men light a candle and put it under a bushel? Nay, but on a candlestick, and it giveth light to all that are in the house;
- Therefore let your light so shine before this people, that they may see your good works and glorify your Father who is in heaven.
- Think not that I am come to destroy the law or the prophets. I am not come to destroy but to fulfil;
- For verily I say unto you, one jot nor one tittle hath not passed away from the law, but in me it hath all been fulfilled.
- And behold, I have given you the law and the commandments of my Father, that ye shall believe in me, and that ye shall repent of your sins, and come unto me with a broken heart and a contrite spirit. Behold, ye have the commandments before you, and the law is fulfilled.
- Therefore come unto me and be ye saved; for verily I say unto you, that except ye shall keep my commandments, which I have commanded you at this time, ye shall in no case enter into the kingdom of heaven.
- Ye have heard that it hath been said by them of old time, and it is also written before you, that thou shalt not kill, and whosoever shall kill shall be in danger of the judgment of God;
- But I say unto you, that whosoever is angry with his brother shall be in danger of his judgment. And whosoever shall say to his brother, Raca, shall be in danger of the council; and whosoever shall say, Thou fool, shall be in danger of hell fire.

23 Derfor, hvis du kommer til meg eller ønsker å komme til meg og husker at din bror har noe imot deg,

24 gå da først til din bror og forlik deg med din bror, og kom så til meg i hjertets fulle oppriktighet, og jeg vil ta imot deg.

25 Bli enig med din motstander straks mens du ennå er med ham på veien, så han ikke på noe tidspunkt får overtaket, og du blir kastet i fengsel.

26 Sannelig, sannelig sier jeg deg: Du skal på ingen måte komme ut derfra før du har betalt den siste senine. Og kan du betale en eneste senine mens du er i fengsel? Sannelig, sannelig sier jeg deg: Nei.

27 Se, det er skrevet av dem i fordums tid at du ikke skal drive hor.

28 Men jeg sier dere at hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor i sitt hjerte.

29 Se, jeg gir dere en befaling, at dere ikke lar noen av disse ting komme inn i deres hjerte.

30 For det er bedre at dere nekter dere disse ting, hvorved dere tar deres kors opp, enn at dere skulle bli kastet i helvete.

31 Det står skrevet at den som skiller seg fra sin hustru, skal gi henne et skilsmissebrev.

32 Sannelig, sannelig sier jeg dere at den som skiller seg fra sin hustru av en annen grunn enn hor, er årsak til at hun driver hor. Og den som gifter seg med en fraskilt kvinne, driver hor.

33 Og videre står det skrevet at du ikke skal sverge falsk, men du skal holde de eder du har avlagt for Herren.

34 Men sannelig, sannelig sier jeg deg: Du skal aldeles ikke sverge, hverken ved himmelen, for den er Guds trone,

35 eller ved jorden, for den er hans fotskammel.

36 Heller ikke skal du sverge ved ditt hode, for du kan ikke gjøre et eneste hår sort eller hvitt.

37 Men la din tale være ja, ja – nei, nei, for det som er mer enn dette, er av det onde.

38 Og se, det står skrevet: Øye for øye og tann for tann,

Therefore, if ye shall come unto me, or shall desire to come unto me, and rememberest that thy brother hath aught against thee—

Go thy way unto thy brother, and first be reconciled to thy brother, and then come unto me with full purpose of heart, and I will receive you.

Agree with thine adversary quickly while thou art in the way with him, lest at any time he shall get thee, and thou shalt be cast into prison.

Verily, verily, I say unto thee, thou shalt by no means come out thence until thou hast paid the uttermost senine. And while ye are in prison can ye pay even one senine? Verily, verily, I say unto you, Nay.

Behold, it is written by them of old time, that thou shalt not commit adultery;

But I say unto you, that whosoever looketh on a woman, to lust after her, hath committed adultery already in his heart.

Behold, I give unto you a commandment, that ye suffer none of these things to enter into your heart;

For it is better that ye should deny yourselves of these things, wherein ye will take up your cross, than that ye should be cast into hell.

It hath been written, that whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement.

Verily, verily, I say unto you, that whosoever shall put away his wife, saving for the cause of fornication, causeth her to commit adultery; and whoso shall marry her who is divorced committeth adultery.

And again it is written, thou shalt not forswear thyself, but shalt perform unto the Lord thine oaths;

But verily, verily, I say unto you, swear not at all; neither by heaven, for it is God's throne;

Nor by the earth, for it is his footstool;

Neither shalt thou swear by thy head, because thou canst not make one hair black or white;

But let your communication be Yea, yea; Nay, nay; for whatsoever cometh of more than these is evil.

And behold, it is written, an eye for an eye, and a tooth for a tooth;

39 men jeg sier dere at dere ikke skal sette dere opp mot det onde, men om noen slår deg på ditt høyre kinn, så vend også det andre til ham.

40 Og hvis noen vil føre sak mot deg for å ta din kjortel, så la ham også få kappen.

41 Og om noen tvinger deg til å følge ham én mil, da gå to med ham.

42 Gi til den som ber deg, og vend deg ikke bort fra den som vil låne av deg.

43 Og se, det står også skrevet at du skal elske din neste og hate din fiende.

44 Men se, jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør vel mot dem som hater dere, og be for dem som ondskapsfullt utnytter dere og følger dere,

45 så dere kan bli barn av deres Fader i himmelen, for han lar sin sol gå opp over onde og gode.

46 Derfor er det som gjaldt i fordums tid under loven, helt oppfylt i meg.

47 Det gamle er avskaffet, og alt er blitt nytt.

48 Måtte dere derfor være fullkomne som jeg er, eller likesom deres Fader i himmelen er fullkommen.

But I say unto you, that ye shall not resist evil, but whosoever shall smite thee on thy right cheek, turn to him the other also;

And if any man will sue thee at the law and take away thy coat, let him have thy cloak also;

And whosoever shall compel thee to go a mile, go with him twain.

Give to him that asketh thee, and from him that would borrow of thee turn thou not away.

And behold it is written also, that thou shalt love thy neighbor and hate thine enemy;

But behold I say unto you, love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them who despitefully use you and persecute you;

That ye may be the children of your Father who is in heaven; for he maketh his sun to rise on the evil and on the good.

Therefore those things which were of old time, which were under the law, in me are all fulfilled.

Old things are done away, and all things have become new.

Therefore I would that ye should be perfect even as I, or your Father who is in heaven is perfect.

3 Nephi 13

- 1 Sannelig, sannelig sier jeg at jeg vil dere skal gi almisser til de fattige. Men ta dere i vare så dere ikke gir deres almisser for å bli sett av mennesker, ellers får dere ingen lønn hos deres Fader som er i himmelen.
- 2 Derfor, når dere gir almisse, da skal dere ikke la blåse i basun for dere slik hyklerne gjør i synagogene og på gatene så de kan bli æret av mennesker. Sannelig sier jeg dere: De har fått sin lønn.
- 3 Men når du gir almisse, la da ikke din venstre hånd vite hva din høyre hånd gjør,
- 4 slik at din almisse kan være i lønndom, og din Fader som ser i lønndom, skal selv lønne deg åpenlyst.
- 5 Og når dere ber, skal dere ikke gjøre som hyklerne, for de elsker å be mens de står i synagogene og på gatehjørnene så de kan bli sett av mennesker. Sannelig sier jeg dere: De har fått sin lønn.
- 6 Men når du ber, da gå inn i ditt lønnkammer, og når du har lukket din dør, be til din Fader som er i lønndom, og din Fader som ser i lønndom, skal lønne deg åpenlyst.
- 7 Men når dere ber, da bruk ikke tomme gjentakelser likesom hedningene, for de tror at de blir bønnhørt når de bruker mange ord.
- 8 Vær derfor ikke som dem, for deres Fader vet hva dere trenger til før dere ber ham.
- 9 Derfor skal dere be på denne måten: Fader vår, du som er i himmelen, helliget worde ditt navn.
- 10 Skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden.
- 11 Og forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere.
- 12 Og led oss ikke inn i fristelse, men fri oss fra det onde.
- 13 For ditt er riket og makten og æren i evighet. Amen.
- 14 For dersom dere tilgir menneskene deres overtredelser, da skal også deres himmelske Fader tilgi dere.
- 15 Men om dere ikke tilgir menneskene deres overtredelser, da skal heller ikke deres Fader tilgi det dere har forbrutt.

3 Nephi 13

Verily, verily, I say that I would that ye should do alms unto the poor; but take heed that ye do not your alms before men to be seen of them; otherwise ye have no reward of your Father who is in heaven.

Therefore, when ye shall do your alms do not sound a trumpet before you, as will hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But when thou doest alms let not thy left hand know what thy right hand doeth;

That thine alms may be in secret; and thy Father who seeth in secret, himself shall reward thee openly.

And when thou prayest thou shalt not do as the hypocrites, for they love to pray, standing in the synagogues and in the corners of the streets, that they may be seen of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou prayest, enter into thy closet, and when thou hast shut thy door, pray to thy Father who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

But when ye pray, use not vain repetitions, as the heathen, for they think that they shall be heard for their much speaking.

Be not ye therefore like unto them, for your Father knoweth what things ye have need of before ye ask him.

After this manner therefore pray ye: Our Father who art in heaven, hallowed be thy name.

Thy will be done on earth as it is in heaven.

And forgive us our debts, as we forgive our debtors.

And lead us not into temptation, but deliver us from evil.

For thine is the kingdom, and the power, and the glory, forever. Amen.

For, if ye forgive men their trespasses your heavenly Father will also forgive you;

But if ye forgive not men their trespasses neither will your Father forgive your trespasses.

16 Og videre, når dere faster, skal dere ikke gå med mørkt ansikt slik hyklerne gjør, for de gjør sitt ansikt ukjennelig så de kan vise folk at de faster. Sannelig sier jeg dere: De har fått sin lønn.

17 Men du, når du faster, da salv ditt hode og vask ditt ansikt,

18 så ikke menneskene ser at du faster, men bare din Fader som er i lønndom. Og din Fader som ser i lønndom, skal lønne deg åpenlyst.

19 Samle dere ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer og tyver bryter inn og stjeler.

20 Men samle dere skatter i himmelen, hvor hverken møll eller rust tærer, og tyver ikke bryter inn og stjeler.

21 For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være.

22 Øyet er legemets lys. Hvis derfor ditt øye er friskt, da blir hele ditt legeme fullt av lys.

23 Men om ditt øye er ondt, da blir hele ditt legeme fullt av mørke. Hvis derfor lyset i deg er mørke, hvor stort er da ikke dette mørke!

24 Ingen kan tjene to herrer, for han vil enten hate den ene og elske den andre, eller han vil holde seg til den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene Gud og mammon.

25 Og nå skjedde det at da Jesus hadde talt disse ord, så han på de tolv som han hadde utvalgt, og sa til dem: Husk de ord som jeg har talt, for se, dere er de som jeg har utvalgt til å virke blant dette folk. Derfor sier jeg til dere: Vær ikke bekymret for deres liv, hva dere skal spise og hva dere skal drikke, heller ikke for deres legeme, hva dere skal kle dere med. Er ikke livet mer enn maten og legemet mer enn klærne?

26 Se på fuglene i luften. For de sår ikke, heller ikke høster de, ikke samler de i lader, men deres Fader i himmelen gir dem føde. Er ikke dere langt mer verd enn dem?

27 Hvem av dere kan vel med all sin bekymring legge en eneste alen til sin vekst?

28 Og hvorfor er dere bekymret for klærne? Legg merke til liljene på marken hvordan de vokser. De strever ikke og spinner ikke.

Moreover, when ye fast be not as the hypocrites, of a sad countenance, for they disfigure their faces that they may appear unto men to fast. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou fastest, anoint thy head, and wash thy face;

That thou appear not unto men to fast, but unto thy Father, who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

Lay not up for yourselves treasures upon earth, where moth and rust doth corrupt, and thieves break through and steal;

But lay up for yourselves treasures in heaven, where neither moth nor rust doth corrupt, and where thieves do not break through nor steal.

For where your treasure is, there will your heart be also.

The light of the body is the eye; if, therefore, thine eye be single, thy whole body shall be full of light.

But if thine eye be evil, thy whole body shall be full of darkness. If, therefore, the light that is in thee be darkness, how great is that darkness!

No man can serve two masters; for either he will hate the one and love the other, or else he will hold to the one and despise the other. Ye cannot serve God and Mammon.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked upon the twelve whom he had chosen, and said unto them: Remember the words which I have spoken. For behold, ye are they whom I have chosen to minister unto this people. Therefore I say unto you, take no thought for your life, what ye shall eat, or what ye shall drink; nor yet for your body, what ye shall put on. Is not the life more than meat, and the body than raiment?

Behold the fowls of the air, for they sow not, neither do they reap nor gather into barns; yet your heavenly Father feedeth them. Are ye not much better than they?

Which of you by taking thought can add one cubit unto his stature?

And why take ye thought for raiment? Consider the lilies of the field how they grow; they toil not, neither do they spin;

29 Og likevel sier jeg dere at selv ikke Salomo i all sin
prakt var kledd som en av dem.

30 Hvis Gud derfor kler gresset på marken, det som står
i dag og i morgen kastes i ovnen, vil han også kle dere
hvis dere ikke har svak tro.

31 Vær derfor ikke bekymret og si: Hva skal vi spise? el-
ler: Hva skal vi drikke? eller: Hva skal vi kle oss med?

32 For deres himmelske Fader vet at dere trenger alt det-
te.

33 Men søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal
dere få alt dette lagt til.

34 Vær derfor ikke bekymret for morgendagen, for mor-
gendagen skal bekymre seg for seg selv. Hver dag har
nok med sin egen plage.

And yet I say unto you, that even Solomon, in all his
glory, was not arrayed like one of these.

Wherefore, if God so clothe the grass of the field,
which today is, and tomorrow is cast into the oven, even
so will he clothe you, if ye are not of little faith.

Therefore take no thought, saying, What shall we
eat? or, What shall we drink? or, Wherewithal shall we
be clothed?

For your heavenly Father knoweth that ye have need
of all these things.

But seek ye first the kingdom of God and his right-
eousness, and all these things shall be added unto you.

Take therefore no thought for the morrow, for the
morrow shall take thought for the things of itself.
Sufficient is the day unto the evil thereof.

3 Nephi 14

- 1 Og nå skjedde det at da Jesus hadde talt disse ord, vendte han seg til forsamlingen igjen og åpnet sin munn igjen og sa til dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Døm ikke, for at dere ikke skal bli dømt.
- 2 For med den samme dom som dere dømmer, skal dere selv dømmes, og med det mål dere måler, skal dere selv bli målt.
- 3 Og hvorfor ser du splinten i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var?
- 4 Eller hvordan kan du si til din bror: La meg trekke splinten ut av ditt øye, og se, det er en bjelke i ditt eget øye?
- 5 Du hykler, dra først bjelken ut av ditt eget øye, og så kan du se klart å dra splinten ut av din brors øye!
- 6 Gi ikke hundene det som er hellig, og kast ikke deres perler for svin for at de ikke skal trække dem under sine føtter og snu seg mot dere og rive dere i stykker.
- 7 Be, så skal dere få, let, så skal dere finne, bank på, så skal det lukkes opp for dere.
- 8 For hver den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, for ham skal det lukkes opp.
- 9 Eller hvilket menneske iblant dere vil vel gi sin sønn en sten når han ber om brød,
- 10 eller gi ham en orm når han ber om en fisk?
- 11 Hvis da dere, som er onde, vet å gi deres barn gode gaver, hvor meget mer skal så ikke deres Fader som er i himmelen, gi gode gaver til dem som ber ham?
- 12 Derfor, alt dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, det skulle dere også gjøre mot dem, for dette er loven og profetene.
- 13 Gå inn gjennom den trange port, for den port er vid og den vei er bred som fører til fortapelse, og mange er de som går inn gjennom den,
- 14 fordi den port er trang, og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den.
- 15 Vokt dere for falske profeter som kommer til dere i fåreklær, men innvendig er glupske ulver.

3 Nephi 14

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he turned again to the multitude, and did open his mouth unto them again, saying: Verily, verily, I say unto you, Judge not, that ye be not judged.

For with what judgment ye judge, ye shall be judged; and with what measure ye mete, it shall be measured to you again.

And why beholdest thou the mote that is in thy brother's eye, but considerest not the beam that is in thine own eye?

Or how wilt thou say to thy brother: Let me pull the mote out of thine eye—and behold, a beam is in thine own eye?

Thou hypocrite, first cast the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast the mote out of thy brother's eye.

Give not that which is holy unto the dogs, neither cast ye your pearls before swine, lest they trample them under their feet, and turn again and rend you.

Ask, and it shall be given unto you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you.

For every one that asketh, receiveth; and he that seeketh, findeth; and to him that knocketh, it shall be opened.

Or what man is there of you, who, if his son ask bread, will give him a stone?

Or if he ask a fish, will he give him a serpent?

If ye then, being evil, know how to give good gifts unto your children, how much more shall your Father who is in heaven give good things to them that ask him?

Therefore, all things whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them, for this is the law and the prophets.

Enter ye in at the strait gate; for wide is the gate, and broad is the way, which leadeth to destruction, and many there be who go in thereat;

Because strait is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it.

Beware of false prophets, who come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ravening wolves.

16 På deres frukter skal dere kjenne dem. Sanker en vel druer av tornebusker eller fiken av tistler?

17 Slik bærer hvert godt tre god frukt, men et dårlig tre bærer ond frukt.

18 Et godt tre kan ikke bære ond frukt, heller ikke kan et dårlig tre bære god frukt.

19 Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hugget ned og kastet på ilden.

20 Derfor skal dere kjenne dem på deres frukter.

21 Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre, skal komme inn i himmelens rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje.

22 Mange skal si til meg på den dag: Herre, Herre, har vi ikke profetert i ditt navn, og i ditt navn har vi drevet ut djevler, og i ditt navn har vi gjort mange vidunderlige gjerninger?

23 Og da skal jeg si til dem: Jeg har aldri kjent dere, vik bort fra meg, dere som gjør urett.

24 Derfor, hver den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en forstandig mann som bygget sitt hus på fjell,

25 og regnet skylte ned og flommen kom, og vindene blåste og slo imot dette hus, og det falt ikke, for det var grunnlagt på fjell.

26 Og hver den som hører disse mine ord og ikke gjør etter dem, han blir lik en uforstandig mann som bygget sitt hus på sand,

27 og regnet skylte ned og flommen kom, og vindene blåste og slo imot dette hus, og det falt, og dets fall var stort.

Ye shall know them by their fruits. Do men gather grapes of thorns, or figs of thistles?

Even so every good tree bringeth forth good fruit; but a corrupt tree bringeth forth evil fruit.

A good tree cannot bring forth evil fruit, neither a corrupt tree bring forth good fruit.

Every tree that bringeth not forth good fruit is hewn down, and cast into the fire.

Wherefore, by their fruits ye shall know them.

Not every one that saith unto me, Lord, Lord, shall enter into the kingdom of heaven; but he that doeth the will of my Father who is in heaven.

Many will say to me in that day: Lord, Lord, have we not prophesied in thy name, and in thy name have cast out devils, and in thy name done many wonderful works?

And then will I profess unto them: I never knew you; depart from me, ye that work iniquity.

Therefore, whoso heareth these sayings of mine and doeth them, I will liken him unto a wise man, who built his house upon a rock—

And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell not, for it was founded upon a rock.

And every one that heareth these sayings of mine and doeth them not shall be likened unto a foolish man, who built his house upon the sand—

And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell, and great was the fall of it.

3 Nephi 15

- 1 Og nå skjedde det at da Jesus hadde endt disse uttalelser, så han seg omkring i forsamlingen og sa til dem: Se, dere har hørt hva jeg underviste om før jeg fór opp til min Fader. Derfor, hver den som husker mine ord og gjør etter dem, ham vil jeg oppvekke på den siste dag.
- 2 Og det skjedde at da Jesus hadde sagt disse ord, merket han at det var noen blant dem som var forbauset og undret seg over hva han ønsket å gjøre med Moseloven, for de forsto ikke uttalelsen om at det gamle var avskaffet og at alt var blitt nytt.
- 3 Og han sa til dem: Vær ikke forundret over at jeg sa til dere at det gamle var avskaffet og at alt var blitt nytt.
- 4 Se, jeg sier dere at loven som ble gitt til Moses, er oppfylt.
- 5 Se, jeg er den som ga loven, og jeg er den som inngikk en pakt med mitt folk Israel. Derfor er loven oppfylt i meg, for jeg har kommet for å oppfylle loven. Derfor er den bragt til opphør.
- 6 Se, jeg setter ikke profetene til side, for alt det som ikke er oppfylt ved meg, sannelig sier jeg dere, det skal oppfylles alt sammen.
- 7 Og fordi jeg sa til dere at det gamle var avskaffet, opphever jeg ikke det som er blitt uttalt om det som skal skje.
- 8 For se, pakten som jeg har inngått med mitt folk, er ikke helt oppfylt, men loven som ble gitt til Moses, er bragt til opphør i meg.
- 9 Se, jeg er loven og lyset. Se hen til meg og hold ut til enden, og dere skal leve, for den som holder ut til enden, vil jeg gi evig liv.
- 10 Se, jeg har gitt dere budene, hold derfor mine bud. Og dette er loven og profetene, for de vitnet i sannhet om meg.
- 11 Og nå skjedde det at da Jesus hadde talt disse ord, sa han til de tolv som han hadde utvalgt:
- 12 Dere er mine disipler, og er et lys for dette folk, som er en levning av Josefs hus.

3 Nephi 15

And now it came to pass that when Jesus had ended these sayings he cast his eyes round about on the multitude, and said unto them: Behold, ye have heard the things which I taught before I ascended to my Father; therefore, whoso remembereth these sayings of mine and doeth them, him will I raise up at the last day.

And it came to pass that when Jesus had said these words he perceived that there were some among them who marveled, and wondered what he would concerning the law of Moses; for they understood not the saying that old things had passed away, and that all things had become new.

And he said unto them: Marvel not that I said unto you that old things had passed away, and that all things had become new.

Behold, I say unto you that the law is fulfilled that was given unto Moses.

Behold, I am he that gave the law, and I am he who covenanted with my people Israel; therefore, the law in me is fulfilled, for I have come to fulfil the law; therefore it hath an end.

Behold, I do not destroy the prophets, for as many as have not been fulfilled in me, verily I say unto you, shall all be fulfilled.

And because I said unto you that old things have passed away, I do not destroy that which hath been spoken concerning things which are to come.

For behold, the covenant which I have made with my people is not all fulfilled; but the law which was given unto Moses hath an end in me.

Behold, I am the law, and the light. Look unto me, and endure to the end, and ye shall live; for unto him that endureth to the end will I give eternal life.

Behold, I have given unto you the commandments; therefore keep my commandments. And this is the law and the prophets, for they truly testified of me.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he said unto those twelve whom he had chosen:

Ye are my disciples; and ye are a light unto this people, who are a remnant of the house of Joseph.

13 Og se, dette er deres arveland, og Faderen har gitt det til dere.

14 Og aldri har Faderen noen gang befalt meg at jeg skulle fortelle det til deres brødre i Jerusalem.

15 Heller ikke har Faderen noen gang befalt meg å fortelle dem om de andre stammene av Israels hus som Faderen har ført bort og ut av landet.

16 Men så mye befalte Faderen meg at jeg skulle fortelle dem:

17 Jeg har andre får som ikke er av denne hjord. Også dem må jeg føre frem, og de skal høre min røst, og det skal bli én hjord og én hyrde.

18 Og på grunn av hårdnakkethet og vantro forsto de ikke mine ord. Derfor befalte Faderen meg å ikke si mer til dem om dette.

19 Men sannelig sier jeg dere at Faderen har befalt meg, og jeg forteller det til dere at dere ble adskilt fra dem på grunn av deres ugudelighet. Derfor er det på grunn av sin ugudelighet at de ikke vet om dere.

20 Og sannelig, jeg sier til dere igjen at de andre stammene har Faderen skilt fra dem, og det er på grunn av sin ugudelighet at de ikke vet om dem.

21 Og sannelig sier jeg dere at dere er dem om hvem jeg sa: Jeg har andre får som ikke er av denne hjord. Også dem må jeg føre frem, og de skal høre min røst, og det skal bli én hjord og én hyrde.

22 Og de forsto meg ikke, for de trodde det var hedningefolkene, for de forsto ikke at hedningefolkene skulle bli omvendt ved deres forkynnelse.

23 Og de forsto meg ikke da jeg sa de skal høre min røst, og de forsto ikke at hedningefolkene aldri noen gang skulle høre min røst – at jeg ikke skulle åpenbare meg for dem unntatt ved Den hellige ånd.

24 Men se, dere har både hørt min røst og sett meg. Og dere er mine får, og dere er regnet blant dem som Faderen har gitt meg.

And behold, this is the land of your inheritance; and the Father hath given it unto you.

And not at any time hath the Father given me commandment that I should tell it unto your brethren at Jerusalem.

Neither at any time hath the Father given me commandment that I should tell unto them concerning the other tribes of the house of Israel, whom the Father hath led away out of the land.

This much did the Father command me, that I should tell unto them:

That other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And now, because of stiffneckedness and unbelief they understood not my word; therefore I was commanded to say no more of the Father concerning this thing unto them.

But, verily, I say unto you that the Father hath commanded me, and I tell it unto you, that ye were separated from among them because of their iniquity; therefore it is because of their iniquity that they know not of you.

And verily, I say unto you again that the other tribes hath the Father separated from them; and it is because of their iniquity that they know not of them.

And verily I say unto you, that ye are they of whom I said: Other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And they understood me not, for they supposed it had been the Gentiles; for they understood not that the Gentiles should be converted through their preaching.

And they understood me not that I said they shall hear my voice; and they understood me not that the Gentiles should not at any time hear my voice—that I should not manifest myself unto them save it were by the Holy Ghost.

But behold, ye have both heard my voice, and seen me; and ye are my sheep, and ye are numbered among those whom the Father hath given me.

3 Nephi 16

- 1 Og sannelig, sannelig sier jeg dere at jeg har andre får som ikke er i dette land, heller ikke i Jerusalems land eller noen steder omkring i det land hvor jeg har virket.
- 2 For de jeg taler om, er de som ennå ikke har hørt min røst, heller ikke har jeg noen gang åpenbart meg for dem.
- 3 Men jeg har mottatt en befaling fra Faderen om at jeg skal gå til dem, og at de skal høre min røst og skal bli regnet blant mine får, så det kan bli én hjord og én hyrde. Derfor går jeg for å vise meg for dem.
- 4 Og jeg befaler dere at dere skal skrive disse uttalelser etter at jeg er gått bort, slik at om så skjer at mitt folk i Jerusalem – de som har sett meg og vært med meg i mitt virke – ikke ber Faderen i mitt navn om å få kunnskap om dere ved Den hellige ånd, og også om de andre stammene som de ikke kjenner til, da skal disse uttalelser som dere skal skrive, bli oppbevart og skal bli åpenbart for hedningefolkene, slik at – gjennom hedningefolkenes fylde – levningen av deres ætt, som skal være adspredt over hele jorden på grunn av sin vantro, kan bli gitt, eller kan få kunnskap om meg som er deres Forløser.
- 5 Og da vil jeg samle dem inn fra jordens fire hjørner, og da vil jeg oppfylle pakten som Faderen har inngått med alle som er av Israels hus.
- 6 Og velsignet er hedningefolkene på grunn av sin tro på meg gjennom og ved Den hellige ånd, som vitner for dem om meg og om Faderen.
- 7 Se, på grunn av deres tro på meg, sier Faderen, og på grunn av din vantro, O Israels hus, skal sannheten i de siste dager komme til hedningefolkene, så fyllden av disse ting kan gjøres kjent for dem.
- 8 Men ve de vantro blant hedningefolkene, sier Faderen. For selv om de er kommet hit til dette land og har adspredt mitt folk som er av Israels hus, og mitt folk som er av Israels hus, er blitt utstøtt fra dem og er blitt trampet under fot av dem,

3 Nephi 16

And verily, verily, I say unto you that I have other sheep, which are not of this land, neither of the land of Jerusalem, neither in any parts of that land round about whither I have been to minister.

For they of whom I speak are they who have not as yet heard my voice; neither have I at any time manifested myself unto them.

But I have received a commandment of the Father that I shall go unto them, and that they shall hear my voice, and shall be numbered among my sheep, that there may be one fold and one shepherd; therefore I go to show myself unto them.

And I command you that ye shall write these sayings after I am gone, that if it so be that my people at Jerusalem, they who have seen me and been with me in my ministry, do not ask the Father in my name, that they may receive a knowledge of you by the Holy Ghost, and also of the other tribes whom they know not of, that these sayings which ye shall write shall be kept and shall be manifested unto the Gentiles, that through the fulness of the Gentiles, the remnant of their seed, who shall be scattered forth upon the face of the earth because of their unbelief, may be brought in, or may be brought to a knowledge of me, their Redeemer.

And then will I gather them in from the four quarters of the earth; and then will I fulfil the covenant which the Father hath made unto all the people of the house of Israel.

And blessed are the Gentiles, because of their belief in me, in and of the Holy Ghost, which witnesses unto them of me and of the Father.

Behold, because of their belief in me, saith the Father, and because of the unbelief of you, O house of Israel, in the latter day shall the truth come unto the Gentiles, that the fulness of these things shall be made known unto them.

But wo, saith the Father, unto the unbelieving of the Gentiles—for notwithstanding they have come forth upon the face of this land, and have scattered my people who are of the house of Israel; and my people who are of the house of Israel have been cast out from among them, and have been trodden under feet by them;

- 9 og på grunn av Faderens barmhjertighet mot hedningefolkene og også Faderens straffedommer over mitt folk som er av Israels hus, sannelig, sannelig sier jeg dere at etter alt dette, og etter at jeg har latt mitt folk som er av Israels hus, bli slått og bli plaget og bli drept og bli utstøtt fra dem og bli hatet av dem og bli til spott og spe blant dem,
- 10 befaler Faderen meg å si dette til dere: På den dag hedningefolkene synder mot mitt evangelium og forkaster fylден av mitt evangelium og blir oppblåste av stolthet i sine hjerter, hever seg over alle nasjoner og over alle folk på hele jorden og fylles med allslags løgn og bedrageri og av svindel og hykleri og mord og prestelist og horeri og hemmelige avskyeligheter – og hvis de gjør alle disse ting og forkaster fylден av mitt evangelium, se, sier Faderen, da vil jeg ta fylден av mitt evangelium fra dem.
- 11 Og da vil jeg huske min pakt som jeg har inngått med mitt folk, O Israels hus, og jeg vil gi dem mitt evangelium.
- 12 Og jeg vil vise deg, O Israels hus, at hedningefolkene ikke skal ha makt over deg, men jeg vil huske min pakt med deg, O Israels hus, og du skal få kunnskap om mitt evangeliums fylde.
- 13 Men hvis hedningefolkene vil omvende seg og vende tilbake til meg, sier Faderen, se, da skal de bli regnet blant mitt folk, O Israels hus.
- 14 Og jeg vil ikke la mitt folk som er av Israels hus, gå frem blant dem og trække dem ned, sier Faderen.
- 15 Men hvis de ikke vil vende seg til meg og lytte til min røst, vil jeg la dem, ja, jeg vil tillate at mitt folk, O Israels hus, går frem blant dem og trækker dem ned, og de skal være som salt som har mistet sin kraft, som derfor ikke duger til annet enn til å bli kastet ut og bli tråkket under fot av mitt folk, O Israels hus.

And because of the mercies of the Father unto the Gentiles, and also the judgments of the Father upon my people who are of the house of Israel, verily, verily, I say unto you, that after all this, and I have caused my people who are of the house of Israel to be smitten, and to be afflicted, and to be slain, and to be cast out from among them, and to become hated by them, and to become a hiss and a byword among them—

And thus commandeth the Father that I should say unto you: At that day when the Gentiles shall sin against my gospel, and shall reject the fulness of my gospel, and shall be lifted up in the pride of their hearts above all nations, and above all the people of the whole earth, and shall be filled with all manner of lyings, and of deceits, and of mischiefs, and all manner of hypocrisy, and murders, and priestcrafts, and whoredoms, and of secret abominations; and if they shall do all those things, and shall reject the fulness of my gospel, behold, saith the Father, I will bring the fulness of my gospel from among them.

And then will I remember my covenant which I have made unto my people, O house of Israel, and I will bring my gospel unto them.

And I will show unto thee, O house of Israel, that the Gentiles shall not have power over you; but I will remember my covenant unto you, O house of Israel, and ye shall come unto the knowledge of the fulness of my gospel.

But if the Gentiles will repent and return unto me, saith the Father, behold they shall be numbered among my people, O house of Israel.

And I will not suffer my people, who are of the house of Israel, to go through among them, and tread them down, saith the Father.

But if they will not turn unto me, and hearken unto my voice, I will suffer them, yea, I will suffer my people, O house of Israel, that they shall go through among them, and shall tread them down, and they shall be as salt that hath lost its savor, which is thenceforth good for nothing but to be cast out, and to be trodden under foot of my people, O house of Israel.

- 16 Sannelig, sannelig sier jeg dere at Faderen har befalt meg at jeg skulle gi dette land i arv til dette folk. Verily, verily, I say unto you, thus hath the Father commanded me—that I should give unto this people this land for their inheritance.
- 17 Og da skal profeten Jesajas ord bli oppfylt som lyder: And then the words of the prophet Isaiah shall be fulfilled, which say:
- 18 Dine vektere løfter røsten, de jubler alle sammen. For like for sine øyne ser de at Herren skal bringe Sion tilbake. Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing, for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion.
- 19 Bryt ut i jubel, syng, Jerusalems ruiner! For Herren har trøstet sitt folk, han har forløst Jerusalem. Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.
- 20 Herren har blottet sin hellige arm for alle nasjoners øyne, og alle jordens ender får se Guds frelse. The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of God.

3 Nephi 17

- 1 Se, nå skjedde det at da Jesus hadde uttalt disse ord, så han seg omkring i forsamlingen igjen, og han sa til dem: Se, min tid er for hånden.
- 2 Jeg merker at dere er svake så dere ikke kan forstå alle mine ord som Faderen har befalt meg å tale til dere nå.
- 3 Gå derfor hjem og overvei de ting jeg har sagt, og be til Faderen i mitt navn så dere kan forstå, og bered deres sinn til i morgen, og jeg kommer til dere igjen.
- 4 Men nå går jeg til Faderen og også for å vise meg for Israels tapte stammer, de er ikke tapt for Faderen, for han vet hvor han har ført dem.
- 5 Og det skjedde at da Jesus hadde talt, så han seg omkring i forsamlingen igjen og oppdaget at de gråt og så ufravendt på ham som om de ville be ham være hos dem litt lenger.
- 6 Og han sa til dem: Se, mitt indre er fylt av medlidenhet med dere.
- 7 Har dere noen som er syke blant dere? Bring dem hit. Har dere noen som er lamme eller blinde eller halte eller krøplinger eller spedalske eller invalide eller som er døve eller som er plaget på en eller annen måte? Bring dem hit, og jeg vil helbrede dem, for jeg har medlidenhet med dere, mitt indre er fylt av barmhjertighet.
- 8 For jeg forstår at dere vil at jeg skal vise dere hva jeg har gjort for deres brødre i Jerusalem, for jeg kan se at deres tro er tilstrekkelig til at jeg kan helbrede dere.
- 9 Og det skjedde at da han hadde uttalt dette, kom hele forsamlingen – alle som én – frem med sine syke og sine lidende og sine lamme og med sine blinde og med sine stumme og med alle dem som var plaget på en eller annen måte, og han helbredet dem alle etter hvert som de ble ført frem for ham.

3 Nephi 17

Behold, now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked round about again on the multitude, and he said unto them: Behold, my time is at hand.

I perceive that ye are weak, that ye cannot understand all my words which I am commanded of the Father to speak unto you at this time.

Therefore, go ye unto your homes, and ponder upon the things which I have said, and ask of the Father, in my name, that ye may understand, and prepare your minds for the morrow, and I come unto you again.

But now I go unto the Father, and also to show myself unto the lost tribes of Israel, for they are not lost unto the Father, for he knoweth whither he hath taken them.

And it came to pass that when Jesus had thus spoken, he cast his eyes round about again on the multitude, and beheld they were in tears, and did look steadfastly upon him as if they would ask him to tarry a little longer with them.

And he said unto them: Behold, my bowels are filled with compassion towards you.

Have ye any that are sick among you? Bring them hither. Have ye any that are lame, or blind, or halt, or maimed, or leprous, or that are withered, or that are deaf, or that are afflicted in any manner? Bring them hither and I will heal them, for I have compassion upon you; my bowels are filled with mercy.

For I perceive that ye desire that I should show unto you what I have done unto your brethren at Jerusalem, for I see that your faith is sufficient that I should heal you.

And it came to pass that when he had thus spoken, all the multitude, with one accord, did go forth with their sick and their afflicted, and their lame, and with their blind, and with their dumb, and with all them that were afflicted in any manner; and he did heal them every one as they were brought forth unto him.

10 Og alle, både de som hadde blitt helbredet og de som var friske, falt ned for hans føtter og tilba ham. Og alle som kunne komme til for folkemengden, kysset hans føtter så de badet hans føtter med sine tårer.

11 Og det skjedde at han befalte dem at de skulle hente sine små barn.

12 Så hentet de sine små barn og satte dem ned på marken omkring ham, og Jesus sto midt iblant dem. Og folkemengden vek til side inntil de alle hadde blitt ført frem for ham.

13 Og det skjedde at da de alle hadde blitt ført frem og Jesus sto midt iblant dem, befalte han forsamlingen at de skulle knele ned på marken.

14 Og det skjedde at da de hadde knelt ned på marken, ble Jesus opprørt i sitt indre og sa: Fader, jeg er bekymret på grunn av ugudeligheten blant dem som er av Israels hus.

15 Og da han hadde sagt disse ord, knelte han også selv ned på marken. Og se, han ba til Faderen, og hans bønn kan ikke skrives, og forsamlingen som hørte ham, bar vitnesbyrd om det.

16 Og på denne måten vitner de: Aldri før har noe øye sett eller noe øre hørt så store og vidunderlige ting som vi så og hørte Jesus tale til Faderen.

17 Og ingen tunge kan uttale, heller ikke kan noe menneske skrive eller noe menneskehjerte fatte så store og vidunderlige ting som vi både så og hørte Jesus uttale. Og ingen kan forestille seg hvilken glede som fylte våre sjeler da vi hørte ham be til Faderen for oss.

18 Og det skjedde at da Jesus hadde avsluttet sin bønn til Faderen, reiste han seg, men forsamlingens glede var så stor at de var helt overveldet.

19 Og det skjedde at Jesus talte til dem og ba dem reise seg.

20 Og de reiste seg fra marken, og han sa til dem: Velsignet er dere på grunn av deres tro. Og se, min glede er fullkommen.

And they did all, both they who had been healed and they who were whole, bow down at his feet, and did worship him; and as many as could come for the multitude did kiss his feet, insomuch that they did bathe his feet with their tears.

And it came to pass that he commanded that their little children should be brought.

So they brought their little children and set them down upon the ground round about him, and Jesus stood in the midst; and the multitude gave way till they had all been brought unto him.

And it came to pass that when they had all been brought, and Jesus stood in the midst, he commanded the multitude that they should kneel down upon the ground.

And it came to pass that when they had knelt upon the ground, Jesus groaned within himself, and said: Father, I am troubled because of the wickedness of the people of the house of Israel.

And when he had said these words, he himself also knelt upon the earth; and behold he prayed unto the Father, and the things which he prayed cannot be written, and the multitude did bear record who heard him.

And after this manner do they bear record: The eye hath never seen, neither hath the ear heard, before, so great and marvelous things as we saw and heard Jesus speak unto the Father;

And no tongue can speak, neither can there be written by any man, neither can the hearts of men conceive so great and marvelous things as we both saw and heard Jesus speak; and no one can conceive of the joy which filled our souls at the time we heard him pray for us unto the Father.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying unto the Father, he arose; but so great was the joy of the multitude that they were overcome.

And it came to pass that Jesus spake unto them, and bade them arise.

And they arose from the earth, and he said unto them: Blessed are ye because of your faith. And now behold, my joy is full.

- 21 Og da han hadde sagt disse ord, gråt han, og forsamlingen bar vitnesbyrd om det. Og han tok deres små barn en for en og velsignet dem og ba til Faderen for dem.
- 22 Og da han hadde gjort dette, gråt han igjen.
- 23 Og han talte til forsamlingen og sa til dem: Se, deres små.
- 24 Og da de så seg om for å få øye på dem, kastet de et blikk opp mot himmelen, og de så himmelen åpne seg, og de så engler stige ned fra himmelen likesom omgitt av ild. Og de kom ned og omringet disse små, og de var omkranset av ild, og englene betjente dem.
- 25 Og forsamlingen så og hørte og bar vitnesbyrd, og de vet at deres vitnesbyrd er sant, for alle sammen, hver eneste en av dem, så og hørte selv, og deres antall var omtrent to tusen fem hundre sjeler, og de besto av menn, kvinner og barn.

And when he had said these words, he wept, and the multitude bare record of it, and he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.

And when he had done this he wept again;

And he spake unto the multitude, and said unto them: Behold your little ones.

And as they looked to behold they cast their eyes towards heaven, and they saw the heavens open, and they saw angels descending out of heaven as it were in the midst of fire; and they came down and encircled those little ones about, and they were encircled about with fire; and the angels did minister unto them.

And the multitude did see and hear and bear record; and they know that their record is true for they all of them did see and hear, every man for himself; and they were in number about two thousand and five hundred souls; and they did consist of men, women, and children.

3 Nephi 18

- 1 Og det skjedde at Jesus befalte sine disipler at de skulle bringe ham noe brød og vin.
- 2 Og mens de gikk for å hente brød og vin, befalte han forsamlingen at de skulle sette seg ned på marken.
- 3 Og da disiplene hadde kommet med brød og vin, tok han av brødet og brøt og velsignet det, og han ga til disiplene og befalte dem at de skulle spise.
- 4 Og da de hadde spist og var mett, befalte han dem å gi til forsamlingen.
- 5 Og da forsamlingen hadde spist og var mett, sa han til disiplene: Se, én blant dere vil bli ordinert, og til ham vil jeg gi myndighet så han skal bryte brød og velsigne det og gi det til min kirkes folk, til alle som tror og blir døpt i mitt navn.
- 6 Og dette skal dere alltid se til å gjøre på samme måte som jeg har gjort, slik som jeg har brutt brød og velsignet det og gitt det til dere.
- 7 Og dette skal dere gjøre til minne om mitt legeme, som jeg har vist dere. Og det skal være et vitnesbyrd for Faderen at dere alltid husker meg. Og hvis dere alltid husker meg, skal min Ånd være hos dere.
- 8 Og det skjedde at da han hadde sagt disse ord, befalte han sine disipler at de skulle ta av vinen i kalken og drikke av den, og at de også skulle gi til forsamlingen så de kunne drikke av den.
- 9 Og det skjedde at de gjorde så og drakk av den og ble mett. Og de ga til forsamlingen, og de drakk, og de ble mett.
- 10 Og da disiplene hadde gjort dette, sa Jesus til dem: Velsignet er dere for dette som dere har gjort, for dette oppfyller mine befalinger, og dette vitner for Faderen at dere er villige til å gjøre det som jeg har befalt dere.

3 Nephi 18

And it came to pass that Jesus commanded his disciples that they should bring forth some bread and wine unto him.

And while they were gone for bread and wine, he commanded the multitude that they should sit themselves down upon the earth.

And when the disciples had come with bread and wine, he took of the bread and brake and blessed it; and he gave unto the disciples and commanded that they should eat.

And when they had eaten and were filled, he commanded that they should give unto the multitude.

And when the multitude had eaten and were filled, he said unto the disciples: Behold there shall one be ordained among you, and to him will I give power that he shall break bread and bless it and give it unto the people of my church, unto all those who shall believe and be baptized in my name.

And this shall ye always observe to do, even as I have done, even as I have broken bread and blessed it and given it unto you.

And this shall ye do in remembrance of my body, which I have shown unto you. And it shall be a testimony unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.

And it came to pass that when he said these words, he commanded his disciples that they should take of the wine of the cup and drink of it, and that they should also give unto the multitude that they might drink of it.

And it came to pass that they did so, and did drink of it and were filled; and they gave unto the multitude, and they did drink, and they were filled.

And when the disciples had done this, Jesus said unto them: Blessed are ye for this thing which ye have done, for this is fulfilling my commandments, and this doth witness unto the Father that ye are willing to do that which I have commanded you.

11 Og dette skal dere alltid gjøre for dem som omvender seg og blir døpt i mitt navn. Og dere skal gjøre det til minne om mitt blod som jeg har utgytt for dere, så dere kan vitne for Faderen at dere alltid husker meg. Og hvis dere alltid husker meg, skal min Ånd være hos dere.

12 Og jeg gir dere en befaling at dere skal gjøre disse ting. Og velsignet er dere hvis dere alltid gjør disse ting, for da er dere bygget på min klippe.

13 Men den blant dere som gjør mer eller mindre enn dette, er ikke bygget på min klippe, men er bygget på sandgrunn. Og når regnet skyller ned, flommen kommer og vindene blåser og slår imot dem, skal de falle, og helvetes porter står åpne for å ta imot dem.

14 Derfor, velsignet er dere hvis dere holder mine befalinger som Faderen har befalt meg at jeg skulle gi dere.

15 Sannelig, sannelig sier jeg dere, dere må alltid våke og be så dere ikke blir fristet av djevelen og blir ført bort av ham som fanger.

16 Og slik som jeg har bedt blant dere, skal dere også be i min kirke, blant mitt folk som omvender seg og blir døpt i mitt navn. Se, jeg er lyset, jeg har vist dere et eksempel.

17 Og det skjedde at da Jesus hadde talt disse ord til sine disipler, vendte han seg igjen til forsamlingen og sa til dem:

18 Se, sannelig, sannelig sier jeg dere, dere må alltid våke og be så dere ikke kommer i fristelse, for Satan ønsker å ha dere så han kan sikte dere som hvete.

19 Derfor må dere alltid be til Faderen i mitt navn.

20 Og hva som helst dere ber Faderen om i mitt navn som er riktig, med tro på at dere skal få det, se, det skal bli gitt dere.

21 Be til Faderen i deres familier, alltid i mitt navn, så deres hustru og deres barn kan bli velsignet.

22 Og se, dere skal komme sammen ofte, og dere skal ikke forby noen å komme til dere når dere kommer sammen, men la dem komme til dere og forby dem ikke.

And this shall ye always do to those who repent and are baptized in my name; and ye shall do it in remembrance of my blood, which I have shed for you, that ye may witness unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.

And I give unto you a commandment that ye shall do these things. And if ye shall always do these things blessed are ye, for ye are built upon my rock.

But whoso among you shall do more or less than these are not built upon my rock, but are built upon a sandy foundation; and when the rain descends, and the floods come, and the winds blow, and beat upon them, they shall fall, and the gates of hell are ready open to receive them.

Therefore blessed are ye if ye shall keep my commandments, which the Father hath commanded me that I should give unto you.

Verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always, lest ye be tempted by the devil, and ye be led away captive by him.

And as I have prayed among you even so shall ye pray in my church, among my people who do repent and are baptized in my name. Behold I am the light; I have set an example for you.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto his disciples, he turned again unto the multitude and said unto them:

Behold, verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always lest ye enter into temptation; for Satan desireth to have you, that he may sift you as wheat.

Therefore ye must always pray unto the Father in my name;

And whatsoever ye shall ask the Father in my name, which is right, believing that ye shall receive, behold it shall be given unto you.

Pray in your families unto the Father, always in my name, that your wives and your children may be blessed.

And behold, ye shall meet together oft; and ye shall not forbid any man from coming unto you when ye shall meet together, but suffer them that they may come unto you and forbid them not;

23 Men dere skal be for dem og ikke kaste dem ut. Og hvis de kommer til dere ofte, skal dere be til Faderen for dem i mitt navn.

24 Derfor, løft deres lys opp så det kan skinne for verden. Se, jeg er det lys som dere skal løfte opp – det dere har sett meg gjøre. Se, dere ser at jeg har bedt til Faderen, og dere har alle vært vitne til det.

25 Og dere ser at jeg har befalt at ingen av dere skulle gå bort, men har i stedet befalt at dere skulle komme til meg så dere kunne føle og se, og slik skal dere også gjøre for verden. Og enhver som bryter dette bud, lar seg lede ut i fristelse.

26 Og nå skjedde det at da Jesus hadde talt disse ord, vendte han igjen sine øyne mot de disipler han hadde utvalgt, og sa til dem:

27 Se, sannelig, sannelig sier jeg dere, jeg gir dere enda en befaling og så må jeg gå til min Fader så jeg kan oppfylle andre befalinger som han har gitt meg.

28 Og se, dette er den befaling som jeg gir dere, at dere ikke med vitende og vilje skal la noen ta del i mitt kjød og blod uverdigg når dere forretter.

29 For den som spiser og drikker mitt kjød og blod uverdigg, spiser og drikker fordømmelse over sin sjel. Derfor, hvis dere vet at noen er uverdigg til å spise og drikke av mitt kjød og blod, skal dere forby ham.

30 Likevel skal dere ikke kaste ham ut fra deres midte, men dere skal betjene ham og be til Faderen for ham i mitt navn. Og hvis han omvender seg og blir døpt i mitt navn, da skal dere ta imot ham og skal gi ham av mitt kjød og blod.

31 Men hvis han ikke omvender seg, skal han ikke regnes blant mitt folk, så han ikke kan ødelegge mitt folk, for se, jeg kjenner mine får, og de er talte.

32 Likevel skal dere ikke kaste ham ut av deres synagoger eller fra steder hvor dere tilber. For slike skal dere fortsette å betjene, for dere vet ikke om de vil vende tilbake, omvende seg og komme til meg av hele sitt hjerte, og jeg skal helbrede dem. Og dere skal være et middel til å bringe dem frelse.

But ye shall pray for them, and shall not cast them out; and if it so be that they come unto you oft ye shall pray for them unto the Father, in my name.

Therefore, hold up your light that it may shine unto the world. Behold I am the light which ye shall hold up—that which ye have seen me do. Behold ye see that I have prayed unto the Father, and ye all have witnessed.

And ye see that I have commanded that none of you should go away, but rather have commanded that ye should come unto me, that ye might feel and see; even so shall ye do unto the world; and whosoever breaketh this commandment suffereth himself to be led into temptation.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he turned his eyes again upon the disciples whom he had chosen, and said unto them:

Behold verily, verily, I say unto you, I give unto you another commandment, and then I must go unto my Father that I may fulfil other commandments which he hath given me.

And now behold, this is the commandment which I give unto you, that ye shall not suffer any one knowingly to partake of my flesh and blood unworthily, when ye shall minister it;

For whoso eateth and drinketh my flesh and blood unworthily eateth and drinketh damnation to his soul; therefore if ye know that a man is unworthy to eat and drink of my flesh and blood ye shall forbid him.

Nevertheless, ye shall not cast him out from among you, but ye shall minister unto him and shall pray for him unto the Father, in my name; and if it so be that he repenteth and is baptized in my name, then shall ye receive him, and shall minister unto him of my flesh and blood.

But if he repent not he shall not be numbered among my people, that he may not destroy my people, for behold I know my sheep, and they are numbered.

Nevertheless, ye shall not cast him out of your synagogues, or your places of worship, for unto such shall ye continue to minister; for ye know not but what they will return and repent, and come unto me with full purpose of heart, and I shall heal them; and ye shall be the means of bringing salvation unto them.

- 33 Derfor, følg disse ord som jeg har gitt dere som befaling, så dere ikke kommer under fordømmelse, for ved den som Faderen fordømmer.
- 34 Og jeg gir dere disse befalinger på grunn av den ordstrid som har vært blant dere. Og velsignet er dere hvis det ikke er noen ordstrid blant dere.
- 35 Og nå går jeg til Faderen fordi det er nødvendig at jeg går til Faderen for deres skyld.
- 36 Og det skjedde at da Jesus hadde sluttet å tale, rørte han med hånden ved de disipler som han hadde utvalgt, en etter en, til han hadde rørt ved dem alle, og talte til dem mens han rørte ved dem.
- 37 Og forsamlingen hørte ikke de ord som han talte, derfor bar de ikke vitnesbyrd om det. Men disiplene bar vitnesbyrd om at han ga dem myndighet til å meddele Den hellige ånd, og jeg vil senere vise dere at dette vitnesbyrd er sant.
- 38 Og det skjedde at da Jesus hadde rørt ved dem alle, kom det en sky og overskygget forsamlingen så de ikke kunne se Jesus.
- 39 Og mens de var overskygget, gikk han bort fra dem og fór opp til himmelen. Og disiplene så og bar vitnesbyrd om at han fór opp til himmelen igjen.

Therefore, keep these sayings which I have commanded you that ye come not under condemnation; for wo unto him whom the Father condemneth.

And I give you these commandments because of the disputations which have been among you. And blessed are ye if ye have no disputations among you.

And now I go unto the Father, because it is expedient that I should go unto the Father for your sakes.

And it came to pass that when Jesus had made an end of these sayings, he touched with his hand the disciples whom he had chosen, one by one, even until he had touched them all, and spake unto them as he touched them.

And the multitude heard not the words which he spake, therefore they did not bear record; but the disciples bare record that he gave them power to give the Holy Ghost. And I will show unto you hereafter that this record is true.

And it came to pass that when Jesus had touched them all, there came a cloud and overshadowed the multitude that they could not see Jesus.

And while they were overshadowed he departed from them, and ascended into heaven. And the disciples saw and did bear record that he ascended again into heaven.

3 Nephi 19

- 1 Og nå skjedde det at da Jesus hadde fart opp til himmelen, ble forsamlingen oppløst, og hver mann tok sin hustru og sine barn og vendte tilbake til sitt eget hjem.
- 2 Og det ble straks kunngjort blant folket, før det ennå var mørkt, at forsamlingen hadde sett Jesus og at han hadde betjent dem og at han også ville vise seg for forsamlingen neste dag.
- 3 Ja, og hele natten igjennom spredte ryktet om Jesus seg, og så godt ble det gjort kjent for folket at det var mange, ja, et overmåte stort antall, som arbeidet overmåte hårdt hele den natten, så de neste dag kunne være på det sted hvor Jesus skulle vise seg for forsamlingen.
- 4 Og det skjedde neste dag da folket var samlet, se, Nephi og hans bror, som han hadde oppvakt fra de døde og som het Timoteus, og også hans sønn som het Jonas, og også Mathoni og hans bror Mathoniha, og Kumen og Kumenonhi og Jeremia og Shemnon og Jonas og Sidkia og Jesaja – dette var navnene på de disiplene som Jesus hadde utvalgt – og det skjedde at de gikk frem og sto midt i forsamlingen.
- 5 Og se, forsamlingen var så stor at de delte den i tolv grupper.
- 6 Og de tolv underviste forsamlingen, og se, de lot forsamlingen knele ned på marken og be til Faderen i Jesu navn.
- 7 Og disiplene ba også til Faderen i Jesu navn, og det skjedde at de reiste seg og betjente folket.
- 8 Og da de hadde sagt de samme ord som Jesus hadde talt, uten avvikelse fra de ord som Jesus hadde talt, se, da knelte de igjen og ba til Faderen i Jesu navn.
- 9 Og de ba om det som de ønsket mest, og de ønsket at Den hellige ånd skulle bli gitt dem.

3 Nephi 19

And now it came to pass that when Jesus had ascended into heaven, the multitude did disperse, and every man did take his wife and his children and did return to his own home.

And it was noised abroad among the people immediately, before it was yet dark, that the multitude had seen Jesus, and that he had ministered unto them, and that he would also show himself on the morrow unto the multitude.

Yea, and even all the night it was noised abroad concerning Jesus; and insomuch did they send forth unto the people that there were many, yea, an exceedingly great number, did labor exceedingly all that night, that they might be on the morrow in the place where Jesus should show himself unto the multitude.

And it came to pass that on the morrow, when the multitude was gathered together, behold, Nephi and his brother whom he had raised from the dead, whose name was Timothy, and also his son, whose name was Jonas, and also Mathoni, and Mathonihah, his brother, and Kumen, and Kumenonhi, and Jeremiah, and Shemnon, and Jonas, and Zedekiah, and Isaiah—now these were the names of the disciples whom Jesus had chosen—and it came to pass that they went forth and stood in the midst of the multitude.

And behold, the multitude was so great that they did cause that they should be separated into twelve bodies.

And the twelve did teach the multitude; and behold, they did cause that the multitude should kneel down upon the face of the earth, and should pray unto the Father in the name of Jesus.

And the disciples did pray unto the Father also in the name of Jesus. And it came to pass that they arose and ministered unto the people.

And when they had ministered those same words which Jesus had spoken—nothing varying from the words which Jesus had spoken—behold, they knelt again and prayed to the Father in the name of Jesus.

And they did pray for that which they most desired; and they desired that the Holy Ghost should be given unto them.

10 Og da de hadde bedt på denne måten, gikk de ned til vannkanten, og forsamlingen fulgte dem.

11 Og det skjedde at Nephi gikk ned i vannet og ble døpt.

12 Og han kom opp av vannet og begynte å døpe, og han døpte alle dem som Jesus hadde utvalgt.

13 Og det skjedde at da de alle var døpt og hadde kommet opp av vannet, falt Den hellige ånd på dem, og de ble fylt med Den hellige ånd og med ild.

14 Og se, det så ut som de ble omkranset av ild, og den kom ned fra himmelen, og forsamlingen var vitne til det og bar vitnesbyrd om det, og engler kom ned fra himmelen og betjente dem.

15 Og det skjedde at mens englene betjente disiplene, se, da kom Jesus og sto midt iblant dem og betjente dem.

16 Og det skjedde at han talte til forsamlingen og befalte dem at de skulle knele ned på marken igjen, og at hans disipler også skulle knele ned på marken.

17 Og det skjedde at da de alle hadde knelt ned på marken, befalte han sine disipler at de skulle be.

18 Og se, de begynte å be, og de ba til Jesus og kalte ham sin Herre og sin Gud.

19 Og det skjedde at Jesus trakk seg tilbake og gikk et lite stykke bort fra dem og bøyde seg til jorden, og han sa:

20 Fader, jeg takker deg for at du har gitt Den hellige ånd til disse som jeg har utvalgt, og det er på grunn av deres tro på meg at jeg har valgt dem ut av verden.

21 Fader, jeg ber deg at du vil gi Den hellige ånd til alle dem som skal tro på deres ord.

22 Fader, du har gitt dem Den hellige ånd fordi de tror på meg. Og du ser at de tror på meg, for du hører dem, og de ber til meg. Og de ber til meg fordi jeg er hos dem.

And when they had thus prayed they went down unto the water's edge, and the multitude followed them.

And it came to pass that Nephi went down into the water and was baptized.

And he came up out of the water and began to baptize. And he baptized all those whom Jesus had chosen.

And it came to pass when they were all baptized and had come up out of the water, the Holy Ghost did fall upon them, and they were filled with the Holy Ghost and with fire.

And behold, they were encircled about as if it were by fire; and it came down from heaven, and the multitude did witness it, and did bear record; and angels did come down out of heaven and did minister unto them.

And it came to pass that while the angels were ministering unto the disciples, behold, Jesus came and stood in the midst and ministered unto them.

And it came to pass that he spake unto the multitude, and commanded them that they should kneel down again upon the earth, and also that his disciples should kneel down upon the earth.

And it came to pass that when they had all knelt down upon the earth, he commanded his disciples that they should pray.

And behold, they began to pray; and they did pray unto Jesus, calling him their Lord and their God.

And it came to pass that Jesus departed out of the midst of them, and went a little way off from them and bowed himself to the earth, and he said:

Father, I thank thee that thou hast given the Holy Ghost unto these whom I have chosen; and it is because of their belief in me that I have chosen them out of the world.

Father, I pray thee that thou wilt give the Holy Ghost unto all them that shall believe in their words.

Father, thou hast given them the Holy Ghost because they believe in me; and thou seest that they believe in me because thou hearest them, and they pray unto me; and they pray unto me because I am with them.

23 Og nå, Fader, jeg ber til deg for dem, og også for alle dem som skal tro på deres ord, så de kan tro på meg, så jeg kan være i dem likesom du, Fader, er i meg, så vi kan være ett.

24 Og det skjedde at da Jesus således hadde bedt til Faderen, kom han til sine disipler, og se, de fortsatte å be til ham uten opphør, og de brukte ikke mange ord, for det ble gitt dem hva de skulle be om, og de var fylt med lengsel.

25 Og det skjedde at Jesus velsignet dem mens de ba til ham. Og han smilte til dem, og lyset fra hans ansikt skinte på dem, og se, de var like hvite som Jesu ansikt og som hans klær. Og se, hvitheten av dette overgikk all annen hvithet, ja, ikke noe på jorden kunne bli så hvitt som dette.

26 Og Jesus sa til dem: Vedbli i bønn, og de sluttet ikke å be.

27 Og han vendte seg fra dem igjen og gikk et lite stykke bort og bøyde seg til jorden, og han ba til Faderen igjen og sa:

28 Fader, jeg takker deg for at du har rensset dem som jeg har utvalgt på grunn av deres tro, og jeg ber for dem, og også for dem som skal tro på deres ord, at de kan bli rensset ved meg ved å tro på deres ord, likesom de er rensset ved meg.

29 Fader, jeg ber ikke for verden, men for dem som du har gitt meg ut av verden på grunn av deres tro, at de kan bli rensset ved meg, så jeg kan være i dem likesom du, Fader, er i meg, så vi kan være ett, så jeg kan bli herliggjort ved dem.

30 Og da Jesus hadde talt disse ord, kom han igjen til sine disipler, og se, de ba til ham, standhaftig og uten opphør, og han smilte til dem igjen, og se, de var hvite likesom Jesus.

31 Og det skjedde at han igjen gikk et lite stykke bort og ba til Faderen.

32 Og ingen tunge kan uttale ordene i hans bønn, heller ikke kan ordene i hans bønn skrives av mennesker.

And now Father, I pray unto thee for them, and also for all those who shall believe on their words, that they may believe in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one.

And it came to pass that when Jesus had thus prayed unto the Father, he came unto his disciples, and behold, they did still continue, without ceasing, to pray unto him; and they did not multiply many words, for it was given unto them what they should pray, and they were filled with desire.

And it came to pass that Jesus blessed them as they did pray unto him; and his countenance did smile upon them, and the light of his countenance did shine upon them, and behold they were as white as the countenance and also the garments of Jesus; and behold the whiteness thereof did exceed all the whiteness, yea, even there could be nothing upon earth so white as the whiteness thereof.

And Jesus said unto them: Pray on; nevertheless they did not cease to pray.

And he turned from them again, and went a little way off and bowed himself to the earth; and he prayed again unto the Father, saying:

Father, I thank thee that thou hast purified those whom I have chosen, because of their faith, and I pray for them, and also for them who shall believe on their words, that they may be purified in me, through faith on their words, even as they are purified in me.

Father, I pray not for the world, but for those whom thou hast given me out of the world, because of their faith, that they may be purified in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one, that I may be glorified in them.

And when Jesus had spoken these words he came again unto his disciples; and behold they did pray steadfastly, without ceasing, unto him; and he did smile upon them again; and behold they were white, even as Jesus.

And it came to pass that he went again a little way off and prayed unto the Father;

And tongue cannot speak the words which he prayed, neither can be written by man the words which he prayed.

- 33 Og forsamlingen hørte og bærer vitnesbyrd om det, og deres hjerter var åpne, og de forsto med sine hjerter ordene i hans bønn.
- 34 Ikke desto mindre, så storslagne og vidunderlige var ordene i hans bønn at de ikke kan skrives, heller ikke kan de uttales av mennesker.
- 35 Og det skjedde at da Jesus hadde avsluttet sin bønn, kom han igjen til disiplene og sa til dem: Så stor tro har jeg aldri sett blant noen jøder, derfor kunne jeg ikke vise dem så store mirakler på grunn av deres vantro.
- 36 Sannelig sier jeg dere: Ingen av dem har sett så store ting som dere har sett, heller ikke har de hørt så store ting som dere har hørt.

And the multitude did hear and do bear record; and their hearts were open and they did understand in their hearts the words which he prayed.

Nevertheless, so great and marvelous were the words which he prayed that they cannot be written, neither can they be uttered by man.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying he came again to the disciples, and said unto them: So great faith have I never seen among all the Jews; wherefore I could not show unto them so great miracles, because of their unbelief.

Verily I say unto you, there are none of them that have seen so great things as ye have seen; neither have they heard so great things as ye have heard.

3 Nephi 20

- 1 Og det skjedde at han befalte forsamlingen og også disiplene, at de skulle avslutte sin bønn. Og han befalte dem at de ikke skulle slutte å be i sitt hjerte.
- 2 Og han befalte dem at de skulle reise seg og stå på sine ben. Og de reiste seg og sto på sine ben.
- 3 Og det skjedde at han brøt brød igjen og velsignet det og ga disiplene det å spise.
- 4 Og da de hadde spist, befalte han dem at de skulle bryte brød og gi det til forsamlingen.
- 5 Og da de hadde gitt det til forsamlingen, ga han dem også vin å drikke og befalte dem at de skulle gi den til forsamlingen.
- 6 Nå hadde hverken disiplene eller forsamlingen hatt med seg brød eller vin.
- 7 Men han ga dem i sannhet brød å spise og også vin å drikke.
- 8 Og han sa til dem: Den som spiser av dette brød, spiser av mitt legeme til sin sjel, og den som drikker av denne vin, drikker av mitt blod til sin sjel. Og hans sjel skal aldri hungre eller tørste, men bli mett.
- 9 Og da hele forsamlingen hadde spist og drukket, se, da ble de fylt med Ånden, og de ropte ut med én stemme og lovpriste Jesus, som de både så og hørte.
- 10 Og det skjedde at da de alle hadde lovprist Jesus, sa han til dem: Se, nå avslutter jeg den befaling som Faderen har befalt meg angående dette folk, som er en levning av Israels hus.
- 11 Dere husker at jeg talte til dere og sa at når Jesajas ord skulle bli oppfylt – se, de er skrevet, dere har dem hos dere, derfor skal dere granske dem –
- 12 og sannelig, sannelig sier jeg dere at når de skal bli oppfylt, da oppfylles pakten som Faderen har inngått med sitt folk, O Israels hus.

3 Nephi 20

- And it came to pass that he commanded the multitude that they should cease to pray, and also his disciples. And he commanded them that they should not cease to pray in their hearts.
- And he commanded them that they should arise and stand up upon their feet. And they arose up and stood upon their feet.
- And it came to pass that he brake bread again and blessed it, and gave to the disciples to eat.
- And when they had eaten he commanded them that they should break bread, and give unto the multitude.
- And when they had given unto the multitude he also gave them wine to drink, and commanded them that they should give unto the multitude.
- Now, there had been no bread, neither wine, brought by the disciples, neither by the multitude;
- But he truly gave unto them bread to eat, and also wine to drink.
- And he said unto them: He that eateth this bread eateth of my body to his soul; and he that drinketh of this wine drinketh of my blood to his soul; and his soul shall never hunger nor thirst, but shall be filled.
- Now, when the multitude had all eaten and drunk, behold, they were filled with the Spirit; and they did cry out with one voice, and gave glory to Jesus, whom they both saw and heard.
- And it came to pass that when they had all given glory unto Jesus, he said unto them: Behold now I finish the commandment which the Father hath commanded me concerning this people, who are a remnant of the house of Israel.
- Ye remember that I spake unto you, and said that when the words of Isaiah should be fulfilled—behold they are written, ye have them before you, therefore search them—
- And verily, verily, I say unto you, that when they shall be fulfilled then is the fulfilling of the covenant which the Father hath made unto his people, O house of Israel.

13 Og da skal levningene som skal være adspredt over hele jorden, bli samlet inn fra øst og fra vest og fra syd og fra nord, og de skal bringes til kunnskap om Herren sin Gud, som har forløst dem.

14 Og Faderen har befalt meg å gi dere dette land til arveland.

15 Og jeg sier til dere at hvis hedningefolkene ikke omvender seg etter den velsignelse som de mottar etter å ha adspredt mitt folk,

16 da skal dere som er en levning av Jakobs hus, gå ut blant dem, og dere skal være midt iblant dem som skal være mange og dere skal være blant dem som en løve blant skogens dyr og som en ungløve blant fårehjorder, som, hvis den farer frem, både trækker ned og river i stykker, og ingen kan redde.

17 Din hånd skal bli løftet mot dine motstandere, og alle dine fiender skal bli utryddet.

18 Og jeg vil samle mitt folk som en mann samler sine kornbånd til treskeplassen.

19 For jeg vil styrke mitt folk som Faderen har sluttet pakt med, ja, jeg vil gjøre ditt horn til jern, og dine klover til kobber. Og du skal knuse mange folk, og jeg vil vie deres bytte til Herren og deres gods til hele jordens Herre. Og se, jeg er den som gjør det.

20 Og det skal skje, sier Faderen, at mitt rettferdighets sverd skal henge over dem på den dag, og hvis de ikke omvender seg, skal det falle på dem, sier Faderen, ja, på alle hedningefolkenes nasjoner.

21 Og det skal skje at jeg vil grunnfeste mitt folk, O Israels hus.

22 Og se, dette folk vil jeg grunnfeste i dette land for å oppfylle den pakt jeg inngikk med deres far Jakob, og det skal bli et nytt Jerusalem. Og himmelens krefter skal være midt iblant dette folk, ja, også jeg vil være midt iblant dere.

And then shall the remnants, which shall be scattered abroad upon the face of the earth, be gathered in from the east and from the west, and from the south and from the north; and they shall be brought to the knowledge of the Lord their God, who hath redeemed them.

And the Father hath commanded me that I should give unto you this land, for your inheritance.

And I say unto you, that if the Gentiles do not repent after the blessing which they shall receive, after they have scattered my people—

Then shall ye, who are a remnant of the house of Jacob, go forth among them; and ye shall be in the midst of them who shall be many; and ye shall be among them as a lion among the beasts of the forest, and as a young lion among the flocks of sheep, who, if he goeth through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Thy hand shall be lifted up upon thine adversaries, and all thine enemies shall be cut off.

And I will gather my people together as a man gathereth his sheaves into the floor.

For I will make my people with whom the Father hath covenanted, yea, I will make thy horn iron, and I will make thy hoofs brass. And thou shalt beat in pieces many people; and I will consecrate their gain unto the Lord, and their substance unto the Lord of the whole earth. And behold, I am he who doeth it.

And it shall come to pass, saith the Father, that the sword of my justice shall hang over them at that day; and except they repent it shall fall upon them, saith the Father, yea, even upon all the nations of the Gentiles.

And it shall come to pass that I will establish my people, O house of Israel.

And behold, this people will I establish in this land, unto the fulfilling of the covenant which I made with your father Jacob; and it shall be a New Jerusalem. And the powers of heaven shall be in the midst of this people; yea, even I will be in the midst of you.

23 Se, jeg er den som Moses omtalte da han sa: En profet likesom meg skal Herren deres Gud oppreise dere av deres brødre. Ham skal dere høre på i alt han sier til dere, og det skal skje at hver sjel som ikke vil høre denne profet, skal bli avskåret fra folket.

24 Sannelig sier jeg dere, ja, og alle profetene fra Samuel og de som har fulgt etter ham, alle som har talt, har vitnet om meg.

25 Og se, dere er barn av profetene og er av Israels hus. Og dere er av den pakt som Faderen inngikk med deres fedre da han sa til Abraham: Og i din ætt skal alle jordens slekter velsignes.

26 Faderen har oppreist meg til dere først og har sendt meg for å velsigne dere ved å vende hver og en av dere bort fra deres synder, og dette fordi dere er paktens barn.

27 Og etter at dere ble velsignet, da oppfyller Faderen paktens som han inngikk med Abraham da han sa: I din ætt skal alle jordens slekter velsignes ved at Den hellige ånd gjennom meg blir utøst over hedningefolkene, og denne velsignelse over hedningefolkene skal gjøre dem mektigere enn alle, så mitt folk, Israels hus, blir adspredt.

28 Og de skal bli en svøpe for folket i dette land. Ikke desto mindre, når de har mottatt fylden av mitt evangelium, hvis de da forherder sine hjerter mot meg, vil jeg la deres synder komme over deres egne hoder, sier Faderen.

29 Og jeg vil huske paktens som jeg har inngått med mitt folk. Og jeg har sluttet den pakt med dem at jeg ville samle dem i min egen beleilige tid og at jeg ville gi dem tilbake deres fedres arveland, som er Jerusalems land, som for evig er det lovede land for dem, sier Faderen.

30 Og det skal skje at den tid kommer da fylden av mitt evangelium skal bli forkynt for dem.

31 Og de skal tro på meg, at jeg er Jesus Kristus, Guds Sønn, og skal be til Faderen i mitt navn.

Behold, I am he of whom Moses spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you of your brethren, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that every soul who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

Verily I say unto you, yea, and all the prophets from Samuel and those that follow after, as many as have spoken, have testified of me.

And behold, ye are the children of the prophets; and ye are of the house of Israel; and ye are of the covenant which the Father made with your fathers, saying unto Abraham: And in thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

The Father having raised me up unto you first, and sent me to bless you in turning away every one of you from his iniquities; and this because ye are the children of the covenant—

And after that ye were blessed then fulfilleth the Father the covenant which he made with Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed—unto the pouring out of the Holy Ghost through me upon the Gentiles, which blessing upon the Gentiles shall make them mighty above all, unto the scattering of my people, O house of Israel.

And they shall be a scourge unto the people of this land. Nevertheless, when they shall have received the fulness of my gospel, then if they shall harden their hearts against me I will return their iniquities upon their own heads, saith the Father.

And I will remember the covenant which I have made with my people; and I have covenanted with them that I would gather them together in mine own due time, that I would give unto them again the land of their fathers for their inheritance, which is the land of Jerusalem, which is the promised land unto them forever, saith the Father.

And it shall come to pass that the time cometh, when the fulness of my gospel shall be preached unto them;

And they shall believe in me, that I am Jesus Christ, the Son of God, and shall pray unto the Father in my name.

32 Da skal deres vektere heve sin røst og synge alle sammen, for de skal se like for sine øyne.

33 Da vil Faderen samle dem igjen og gi dem Jerusalem til arveland.

34 Da skal de bryte ut og juble: Syng, Jerusalems ruiner, for Faderen har trøstet sitt folk, han har forløst Jerusalem.

35 Faderen har blottet sin hellige arm for alle nasjoners øyne, og alle jordens ender skal se Faderens frelse, og Faderen og jeg er ett.

36 Og da skal det som er skrevet, gå i oppfyllelse: Våkn opp, våkn opp, og kle deg i din styrke, O Sion. Ta på deg dine skjønne klær, O Jerusalem, den hellige by, for herretter skal aldri mer de uomskårne og de urene komme inn i deg.

37 Ryst støvet av deg, stå opp, ta plass, O Jerusalem! Frigjør deg fra båndene om din hals, O fangne Sions datter.

38 For så sier Herren: For intet ble dere solgt, og uten penger skal dere bli forløst.

39 Sannelig, sannelig sier jeg dere at mitt folk skal kjenne mitt navn, ja, på den dag skal de vite at jeg er den som taler.

40 Og da skal de si: Hvor fagre er på fjellene hans føtter som kommer med gledesbud til dem, som forkynner fred, som bærer godt budskap til dem, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din Gud regjerer.

41 Og da skal et rop høres: Bryt opp, bryt opp, dra ut derfra, rør ikke ved det som er urent, dra ut fra hennes midte! Vær rene, dere som bærer Herrens kar!

42 For dere skal ikke dra ut i hast eller flykte, for Herren vil gå foran dere, og Israels Gud skal være deres baktropp.

43 Se, min tjener skal gå frem med visdom, han skal bli opphøyet og oppløftet og rage meget høyt.

44 Likesom mange var forundret over deg – hans ansikt var mer vansiret enn noe annet menneskes, og hans skikkelse mer enn noe annet menneskebarns.

Then shall their watchmen lift up their voice, and with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye.

Then will the Father gather them together again, and give unto them Jerusalem for the land of their inheritance.

Then shall they break forth into joy—Sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Father hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Father hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of the Father; and the Father and I are one.

And then shall be brought to pass that which is written: Awake, awake again, and put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city, for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

For thus saith the Lord: Ye have sold yourselves for naught, and ye shall be redeemed without money.

Verily, verily, I say unto you, that my people shall know my name; yea, in that day they shall know that I am he that doth speak.

And then shall they say: How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings unto them, that publisheth peace; that bringeth good tidings unto them of good, that publisheth salvation; that saith unto Zion: Thy God reigneth!

And then shall a cry go forth: Depart ye, depart ye, go ye out from thence, touch not that which is unclean; go ye out of the midst of her; be ye clean that bear the vessels of the Lord.

For ye shall not go out with haste nor go by flight; for the Lord will go before you, and the God of Israel shall be your rearward.

Behold, my servant shall deal prudently; he shall be exalted and extolled and be very high.

As many were astonished at thee—his visage was so marred, more than any man, and his form more than the sons of men—

45 Slik skal han bestenke mange nasjoner. Konger skal lukke sin munn for ham, for det som ikke var fortalt dem, det skal de se, og det de ikke hadde hørt, det skal de forstå.

46 Sannelig, sannelig sier jeg dere, alle disse ting skal viselig skje slik som Faderen har befalt meg. Da skal denne pakt som Faderen har inngått med sitt folk, bli oppfylt, og da skal Jerusalem igjen være befolket av mitt folk, og det skal være deres arveland.

So shall he sprinkle many nations; the kings shall shut their mouths at him, for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.

Verily, verily, I say unto you, all these things shall surely come, even as the Father hath commanded me. Then shall this covenant which the Father hath covenanted with his people be fulfilled; and then shall Jerusalem be inhabited again with my people, and it shall be the land of their inheritance.

3 Nephi 21

- 1 Og sannelig sier jeg dere, jeg gir dere et tegn så dere kan vite når disse ting skal være nær ved å skje – når jeg skal samle mitt folk, O Israels hus, fra deres lange adspredelse og igjen opprette mitt Sion iblant dem,
- 2 og se, dette vil jeg gi dere som et tegn, for sannelig sier jeg dere at når disse ting som jeg kunngjør for dere, og som jeg heretter skal kunngjøre for dere av meg selv og ved Den hellige ånds kraft som skal bli gitt til dere av Faderen, skal bli kunngjort for hedningefolkene så de kan få kunnskap om dette folk som er en levning av Jakobs hus, og om dette mitt folk som skal bli adspredt av dem,
- 3 sannelig, sannelig sier jeg dere at når disse ting skal bli kunngjort for dem av Faderen og skal komme frem ved Faderen fra dem til dere –
- 4 for det er ifølge Faderens visdom at de skulle bli grunnfestet i dette land og bli et fritt folk ved Faderens makt, så disse ting kunne komme frem fra dem til en levning av deres ætt, så den pakt Faderen har inngått med sitt folk, Israels hus, kan bli oppfylt –
- 5 derfor, når dette verk og de verker som heretter skal utarbeides blant dere, skal komme frem fra hedningefolkene til deres ætt som skal synke ned i vantro på grunn av synd,
- 6 for det er på denne måten Faderen ønsker at det skal komme frem fra hedningefolkene, så han kan vise hedningefolkene sin makt, så hedningefolkene, hvis de ikke forherder sine hjerter, kan omvende seg og komme til meg og bli døpt i mitt navn og få kunnskap om sannheten i min lære, så de kan bli regnet blant mitt folk, O Israels hus,
- 7 og når disse ting skjer og deres ætt skal begynne å få kunnskap om disse ting, skal det være et tegn for dem, så de kan vite at Faderens verk allerede har begynt for å oppfylle pakten som han har inngått med det folk som er av Israels hus.

3 Nephi 21

And verily I say unto you, I give unto you a sign, that ye may know the time when these things shall be about to take place—that I shall gather in, from their long dispersion, my people, O house of Israel, and shall establish again among them my Zion;

And behold, this is the thing which I will give unto you for a sign—for verily I say unto you that when these things which I declare unto you, and which I shall declare unto you hereafter of myself, and by the power of the Holy Ghost which shall be given unto you of the Father, shall be made known unto the Gentiles that they may know concerning this people who are a remnant of the house of Jacob, and concerning this my people who shall be scattered by them;

Verily, verily, I say unto you, when these things shall be made known unto them of the Father, and shall come forth of the Father, from them unto you;

For it is wisdom in the Father that they should be established in this land, and be set up as a free people by the power of the Father, that these things might come forth from them unto a remnant of your seed, that the covenant of the Father may be fulfilled which he hath covenanted with his people, O house of Israel;

Therefore, when these works and the works which shall be wrought among you hereafter shall come forth from the Gentiles, unto your seed which shall dwindle in unbelief because of iniquity;

For thus it behooveth the Father that it should come forth from the Gentiles, that he may show forth his power unto the Gentiles, for this cause that the Gentiles, if they will not harden their hearts, that they may repent and come unto me and be baptized in my name and know of the true points of my doctrine, that they may be numbered among my people, O house of Israel;

And when these things come to pass that thy seed shall begin to know these things—it shall be a sign unto them, that they may know that the work of the Father hath already commenced unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the people who are of the house of Israel.

8 Og når den dag kommer, skal det skje at konger skal lukke sin munn, for det som ikke hadde blitt fortalt dem, skal de se, og det de ikke hadde hørt, skal de forstå.

9 For på den dag skal Faderen for min skyld utføre et verk som skal være et stort og vidunderlig verk blant dem, og det skal finnes noen blant dem som ikke vil tro det, selv om en mann skal forkynne det for dem.

10 Men se, min tjeners liv skal være i min hånd, derfor skal de ikke skade ham, selv om han skal bli vansiret av dem. Likevel vil jeg helbrede ham, for jeg vil vise dem at min visdom er større enn djevelens list.

11 Derfor skal det skje at hver den som ikke vil tro på mine ord – jeg er Jesus Kristus – som Faderen skal la ham bringe frem til hedningefolkene og skal gi ham kraft så han skal bringe dem frem til hedningefolkene (det skal bli gjort helt slik som Moses sa), de skal bli avskåret fra mitt folk som er av pakten.

12 Og mitt folk som er en levning av Jakob, skal være blant hedningefolkene, ja, midt iblant dem som en løve blant skogens dyr, som en ungløve blant fårehjorder, som trækker ned og river i stykker der hvor den farer frem, og ingen kan redde.

13 Deres hånd skal løftes mot deres motstandere, og alle deres fiender skal bli avskåret.

14 Ja, ve hedningefolkene hvis de ikke omvender seg, for det skal skje på den dag, sier Faderen, at jeg vil rydde alle dine hester ut av din midte, og jeg vil ødelegge dine stridsvogner.

15 Og jeg vil utrydde byene i ditt land og bryte ned alle dine festninger.

16 Og jeg vil utrydde all trolldom i ditt land, og du skal ikke mer ha sannsigere.

17 Dine utskårne bilder og dine billedstøtter vil jeg også rydde ut av din midte, og du skal ikke mer tilbe dine egne henders verk.

18 Og jeg vil rive opp dine lunder i din midte, likeledes vil jeg ødelegge dine byer.

And when that day shall come, it shall come to pass that kings shall shut their mouths; for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.

For in that day, for my sake shall the Father work a work, which shall be a great and a marvelous work among them; and there shall be among them those who will not believe it, although a man shall declare it unto them.

But behold, the life of my servant shall be in my hand; therefore they shall not hurt him, although he shall be marred because of them. Yet I will heal him, for I will show unto them that my wisdom is greater than the cunning of the devil.

Therefore it shall come to pass that whosoever will not believe in my words, who am Jesus Christ, which the Father shall cause him to bring forth unto the Gentiles, and shall give unto him power that he shall bring them forth unto the Gentiles, (it shall be done even as Moses said) they shall be cut off from among my people who are of the covenant.

And my people who are a remnant of Jacob shall be among the Gentiles, yea, in the midst of them as a lion among the beasts of the forest, as a young lion among the flocks of sheep, who, if he go through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Their hand shall be lifted up upon their adversaries, and all their enemies shall be cut off.

Yea, wo be unto the Gentiles except they repent; for it shall come to pass in that day, saith the Father, that I will cut off thy horses out of the midst of thee, and I will destroy thy chariots;

And I will cut off the cities of thy land, and throw down all thy strongholds;

And I will cut off witchcrafts out of thy land, and thou shalt have no more soothsayers;

Thy graven images I will also cut off, and thy standing images out of the midst of thee, and thou shalt no more worship the works of thy hands;

And I will pluck up thy groves out of the midst of thee; so will I destroy thy cities.

19 Og det skal skje at all løgn og alt bedrageri og all misunnelse og strid og prestelist og hor skal avskaffes.

20 For det skal skje, sier Faderen, at alle som på den dag ikke vil omvende seg og komme til min elskede Sønn, dem vil jeg utrydde av mitt folk, O Israels hus.

21 Og jeg vil i vrede ta hevn over dem, likesom over hedningene, slik som de ikke har hørt om.

22 Men hvis de vil omvende seg og lytte til mine ord og ikke forherde sine hjerter, vil jeg opprette min kirke blant dem, og de skal komme inn i pakten og bli regnet blant denne levning av Jakob, til hvem jeg har gitt dette land i arv.

23 Og de skal hjelpe mitt folk, levningen av Jakob, og også alle av Israels hus som skal komme, så de kan bygge en by som skal kalles det nye Jerusalem.

24 Og da skal de hjelpe mitt folk, så alle som er adspredt over hele landets overflate, kan bli samlet inn til det nye Jerusalem.

25 Og da skal himmelens kraft komme ned blant dem, og jeg vil også være midt iblant dem.

26 Og da, ja, på den dag dette evangelium skal bli forkynt blant levningen av dette folk, skal Faderens verk begynne. Sannelig sier jeg dere at på den dag skal Faderens verk begynne blant alle de adspredte av mitt folk, ja, også blant de stammer som er gått tapt som Faderen har ført ut av Jerusalem.

27 Ja, verket skal begynne blant alle de adspredte av mitt folk ved at Faderen bereder veien, så de kan komme til meg, så de kan påkalle Faderen i mitt navn.

28 Ja, og da skal verket begynne ved at Faderen bereder veien blant alle nasjoner, så hans folk kan samles hjem til sitt arveland.

29 Og de skal dra ut fra alle nasjoner, og de skal ikke dra ut i hast eller flykte, for jeg vil gå foran dem, sier Faderen, og jeg vil også være deres baktropp.

And it shall come to pass that all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and priestcrafts, and whoredoms, shall be done away.

For it shall come to pass, saith the Father, that at that day whosoever will not repent and come unto my Beloved Son, them will I cut off from among my people, O house of Israel;

And I will execute vengeance and fury upon them, even as upon the heathen, such as they have not heard.

But if they will repent and hearken unto my words, and harden not their hearts, I will establish my church among them, and they shall come in unto the covenant and be numbered among this the remnant of Jacob, unto whom I have given this land for their inheritance;

And they shall assist my people, the remnant of Jacob, and also as many of the house of Israel as shall come, that they may build a city, which shall be called the New Jerusalem.

And then shall they assist my people that they may be gathered in, who are scattered upon all the face of the land, in unto the New Jerusalem.

And then shall the power of heaven come down among them; and I also will be in the midst.

And then shall the work of the Father commence at that day, even when this gospel shall be preached among the remnant of this people. Verily I say unto you, at that day shall the work of the Father commence among all the dispersed of my people, yea, even the tribes which have been lost, which the Father hath led away out of Jerusalem.

Yea, the work shall commence among all the dispersed of my people, with the Father to prepare the way whereby they may come unto me, that they may call on the Father in my name.

Yea, and then shall the work commence, with the Father among all nations in preparing the way whereby his people may be gathered home to the land of their inheritance.

And they shall go out from all nations; and they shall not go out in haste, nor go by flight, for I will go before them, saith the Father, and I will be their rearward.

3 Nephi 22

- 1 Og da skal det som er skrevet, gå i oppfyllelse: Syng du ufruktbare som ikke fødte, bryt ut i fryderop og juble, du som ikke hadde fødselsveer, for den ufruktbare har flere barn enn den gifte hustru, sier Herren.
- 2 Utvid plassen for ditt telt og la dem spenne ut teppe-
ne til dine boliger. Spar ikke, forleng dine snorer og for-
sterk dine staver.
- 3 For du skal bre deg ut til høyre og til venstre, og din
ætt skal ta hedningefolkene i eie og befolke de byer som
er forlatt.
- 4 Frykt ikke, for du skal ikke gjøres skamfull, heller
ikke skal du bli ydmyket, for du skal ikke gjøres til skam-
me, for din ungdoms skam skal du glemme og ikke er-
indre din ungdoms vanære, og din enkestands vanære
skal du ikke mer komme ihu.
- 5 For din skaper – din ektemann, Hærskarenes Herre
er hans navn – og din Forløser, Israels Hellige, all jor-
dens Gud skal han kalles.
- 6 For Herren har kalt deg som en forlatt og i ånden be-
drøvet kvinne og en ungdomshustru da du ble forkas-
tet, sier din Gud.
- 7 For et lite øyeblikk forlot jeg deg, men med stor
barmhjertighet vil jeg samle deg.
- 8 I et øyeblikks vrede skjulte jeg mitt ansikt for deg en
stund, men med evig godhet vil jeg ha barmhjertighet
med deg, sier Herren din Forløser.
- 9 For dette er for meg som Noahs vannflom, for like-
som jeg har sverget at Noahs vannflom aldri mer skulle
gå over jorden, slik har jeg sverget at jeg ikke ville være
vred på deg.
- 10 For fjellene skal vike og høydene flyttes, men min
godhet skal ikke vike fra deg, heller ikke skal min freds-
pakt rokkes, sier Herren som har barmhjertighet med
deg.
- 11 Du plagede, du som har drevet omkring i uværet og
ingen trøst har funnet. Se, jeg vil legge dine byggestener
i spydglans og legge dine grunnmurer med safirer.
- 12 Og jeg vil lage dine vinduer av rubiner og dine porter
av karfunkelstener og hele din ringmur av kostbare ste-
ner.

3 Nephi 22

And then shall that which is written come to pass: Sing,
O barren, thou that didst not bear; break forth into
singing, and cry aloud, thou that didst not travail with
child; for more are the children of the desolate than the
children of the married wife, saith the Lord.

Enlarge the place of thy tent, and let them stretch
forth the curtains of thy habitations; spare not,
lengthen thy cords and strengthen thy stakes;

For thou shalt break forth on the right hand and on
the left, and thy seed shall inherit the Gentiles and make
the desolate cities to be inhabited.

Fear not, for thou shalt not be ashamed; neither be
thou confounded, for thou shalt not be put to shame;
for thou shalt forget the shame of thy youth, and shalt
not remember the reproach of thy youth, and shalt not
remember the reproach of thy widowhood any more.

For thy maker, thy husband, the Lord of Hosts is his
name; and thy Redeemer, the Holy One of Israel—the
God of the whole earth shall he be called.

For the Lord hath called thee as a woman forsaken
and grieved in spirit, and a wife of youth, when thou
wast refused, saith thy God.

For a small moment have I forsaken thee, but with
great mercies will I gather thee.

In a little wrath I hid my face from thee for a mo-
ment, but with everlasting kindness will I have mercy
on thee, saith the Lord thy Redeemer.

For this, the waters of Noah unto me, for as I have
sworn that the waters of Noah should no more go over
the earth, so have I sworn that I would not be wroth
with thee.

For the mountains shall depart and the hills be re-
moved, but my kindness shall not depart from thee, nei-
ther shall the covenant of my peace be removed, saith
the Lord that hath mercy on thee.

O thou afflicted, tossed with tempest, and not com-
forted! Behold, I will lay thy stones with fair colors, and
lay thy foundations with sapphires.

And I will make thy windows of agates, and thy gates
of carbuncles, and all thy borders of pleasant stones.

- 13 Og alle dine barn skal være undervist av Herren, og stor skal dine barns fred være.
- 14 I rettferdighet skal du grunnfestes, du skal være langt fra undertrykkelse – for du skal ikke frykte – og fra redsel, for den skal ikke komme deg nær.
- 15 Se, de skal visselig gå sammen mot deg, ikke ved meg. De som går sammen mot deg, skal falle for din skyld.
- 16 Se, jeg har skapt smeden som blåser på kullene i ilden og som lager et redskap til sitt arbeid, og jeg har skapt ødeleggeren til å ødelegge.
- 17 Ingen våpen som blir smidd mot deg, skal ha fremgang, og hver tunge som går i rette med deg, skal du fordømme. Dette er arven til Herrens tjenere, og deres rettferdighet er fra meg, sier Herren.

And all thy children shall be taught of the Lord; and great shall be the peace of thy children.

In righteousness shalt thou be established; thou shalt be far from oppression for thou shalt not fear, and from terror for it shall not come near thee.

Behold, they shall surely gather together against thee, not by me; whosoever shall gather together against thee shall fall for thy sake.

Behold, I have created the smith that bloweth the coals in the fire, and that bringeth forth an instrument for his work; and I have created the waster to destroy.

No weapon that is formed against thee shall prosper; and every tongue that shall revile against thee in judgment thou shalt condemn. This is the heritage of the servants of the Lord, and their righteousness is of me, saith the Lord.

3 Nephi 23

- 1 Og se, nå sier jeg til dere at dere burde granske disse ting. Ja, jeg befaler dere at dere gransker disse ting med flid, for store er Jesajas ord.
- 2 For han talte visselig om alle ting angående mitt folk som er av Israels hus. Derfor måtte han nødvendigvis også tale til hedningefolkene.
- 3 Og ting som han talte, har skjedd og skal skje ifølge de ord som han talte.
- 4 Gi derfor akt på mine ord. Skriv de ting som jeg har fortalt dere, og i Faderens beleilige tid og ifølge hans vilje skal de gå ut til hedningefolkene.
- 5 Og den som vil lytte til mine ord og omvender seg og blir døpt, skal bli frelst. Gransk profetene, for det er mange som vitner om disse ting.
- 6 Og nå skjedde det at da Jesus hadde sagt disse ord, sa han til dem igjen – etter at han hadde forklart alle Skriftene for dem, som de hadde mottatt, sa han til dem: Se, jeg vil at dere skal skrive andre skrifter som dere ikke har.
- 7 Og det skjedde at han sa til Nephi: Hent opptegnelsen som dere har ført.
- 8 Og da Nephi hadde hentet opptegnelsene og lagt dem foran ham, kastet han et blikk på dem og sa:
- 9 Sannelig sier jeg dere: Jeg befalte min tjener, lamaniten Samuel, at han skulle vitne for dette folk at på den dag da Faderen skulle herliggjøre sitt navn ved meg, var det mange hellige som skulle oppstå fra de døde og skulle vise seg for mange og skulle betjene dem. Og han sa til dem: Var det ikke så?
- 10 Og hans disipler svarte ham og sa: Jo, Herre, Samuel profeterte ifølge dine ord, og de gikk alle i oppfyllelse.
- 11 Og Jesus sa til dem: Hvorfor har dere så ikke skrevet disse ting, at mange hellige oppsto og viste seg for mange og betjente dem?

3 Nephi 23

And now, behold, I say unto you, that ye ought to search these things. Yea, a commandment I give unto you that ye search these things diligently; for great are the words of Isaiah.

For surely he spake as touching all things concerning my people which are of the house of Israel; therefore it must needs be that he must speak also to the Gentiles.

And all things that he spake have been and shall be, even according to the words which he spake.

Therefore give heed to my words; write the things which I have told you; and according to the time and the will of the Father they shall go forth unto the Gentiles.

And whosoever will hearken unto my words and repenteth and is baptized, the same shall be saved. Search the prophets, for many there be that testify of these things.

And now it came to pass that when Jesus had said these words he said unto them again, after he had expounded all the scriptures unto them which they had received, he said unto them: Behold, other scriptures I would that ye should write, that ye have not.

And it came to pass that he said unto Nephi: Bring forth the record which ye have kept.

And when Nephi had brought forth the records, and laid them before him, he cast his eyes upon them and said:

Verily I say unto you, I commanded my servant Samuel, the Lamanite, that he should testify unto this people, that at the day that the Father should glorify his name in me that there were many saints who should arise from the dead, and should appear unto many, and should minister unto them. And he said unto them: Was it not so?

And his disciples answered him and said: Yea, Lord, Samuel did prophesy according to thy words, and they were all fulfilled.

And Jesus said unto them: How be it that ye have not written this thing, that many saints did arise and appear unto many and did minister unto them?

12 Og det skjedde at Nephi husket at dette ikke hadde blitt skrevet.

13 Og det skjedde at Jesus befalte at det skulle skrives. Derfor ble det skrevet ifølge det han befalte.

14 Og nå skjedde det at da Jesus hadde gitt en samlet forklaring av alle Skriftene som de hadde skrevet, befalte han dem å undervise om de ting som han hadde forklart for dem.

And it came to pass that Nephi remembered that this thing had not been written.

And it came to pass that Jesus commanded that it should be written; therefore it was written according as he commanded.

And now it came to pass that when Jesus had expounded all the scriptures in one, which they had written, he commanded them that they should teach the things which he had expounded unto them.

3 Nephi 24

- 1 Og det skjedde at han befalte dem at de skulle skrive de ord som Faderen hadde gitt Malaki og som han ville fortelle dem om. Og det skjedde at etter at de var skrevet ned, forklarte han dem. Og dette er de ord som han fortalte dem: Slik talte Faderen til Malaki: Se, jeg vil sende mitt sendebud, og han skal rydde vei foran meg. Brått skal han komme til sitt tempel, Herren som dere søker, paktens sendebud som dere fryder dere over. Se, han skal komme, sier Hærskarenes Herre.
- 2 Men hvem kan utholde den dagen han kommer, og hvem kan bli stående når han viser seg? For han er som smelterens ild og som tvetterens lut.
- 3 Og han skal sitte og smelte og rense sølvet, og han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv så de kan ofre et offer til Herren i rettferdighet.
- 4 Da skal Judas og Jerusalems offergaver være Herren til behag som i eldgamle dager og som i fordums år.
- 5 Og jeg vil komme like til dere og holde dom, og jeg vil være snar til å vitne mot trollmennene og mot horkarene og mot dem som sverger falsk, og mot dem som holder tilbake dagarbeiderens lønn og undertrykker enken og den farløse, og som viser den fremmede bort og ikke frykter meg, sier Hærskarenes Herre.
- 6 For jeg er Herren, jeg forandrer meg ikke. Derfor er dere, Jakobs sønner, ikke tilintetgjort.
- 7 Helt fra deres fedres dager har dere veket bort fra mine ordinanser og har ikke fulgt dem. Vend om til meg, så vil jeg vende meg til dere, sier Hærskarenes Herre. Men dere sier: Hva skal vi vende om fra?
- 8 Skal et menneske rane fra Gud? Likevel har dere ranet fra meg. Men dere sier: Hva har vi ranet fra deg? Tienden og offergavene.
- 9 Dere er forbannet med en forbannelse, for dere har ranet fra meg, ja, hele denne nasjon.

3 Nephi 24

And it came to pass that he commanded them that they should write the words which the Father had given unto Malachi, which he should tell unto them. And it came to pass that after they were written he expounded them. And these are the words which he did tell unto them, saying: Thus said the Father unto Malachi — Behold, I will send my messenger, and he shall prepare the way before me, and the Lord whom ye seek shall suddenly come to his temple, even the messenger of the covenant, whom ye delight in; behold, he shall come, saith the Lord of Hosts.

But who may abide the day of his coming, and who shall stand when he appeareth? For he is like a refiner's fire, and like fuller's soap.

And he shall sit as a refiner and purifier of silver; and he shall purify the sons of Levi, and purge them as gold and silver, that they may offer unto the Lord an offering in righteousness.

Then shall the offering of Judah and Jerusalem be pleasant unto the Lord, as in the days of old, and as in former years.

And I will come near to you to judgment; and I will be a swift witness against the sorcerers, and against the adulterers, and against false swearers, and against those that oppress the hireling in his wages, the widow and the fatherless, and that turn aside the stranger, and fear not me, saith the Lord of Hosts.

For I am the Lord, I change not; therefore ye sons of Jacob are not consumed.

Even from the days of your fathers ye are gone away from mine ordinances, and have not kept them. Return unto me and I will return unto you, saith the Lord of Hosts. But ye say: Wherein shall we return?

Will a man rob God? Yet ye have robbed me. But ye say: Wherein have we robbed thee? In tithes and offerings.

Ye are cursed with a curse, for ye have robbed me, even this whole nation.

10 Bær hele tienden inn i forrådshuset, så det kan finnes mat i mitt hus, og prøv meg på denne måten, sier Hærskarenes Herre, om jeg ikke vil åpne himmelens sluser for dere og utøse en velsignelse over dere som det ikke skal være plass til å ta imot.

11 Og jeg vil skremme fortærerer for deres skyld, og han skal ikke ødelegge markens grøde for dere, heller ikke skal deres vinranker miste sin frukt på marken før tiden er inne, sier Hærskarenes Herre.

12 Og alle nasjoner skal si dere er velsignet, for deres land skal være et herlig land, sier Hærskarenes Herre.

13 Deres ord har vært sterke mot meg, sier Herren, men dere sier: Hva har vi talt mot deg?

14 Dere har sagt: Nytteløst er det å tjene Gud, og hva vinning har det gitt oss at vi har fulgt hans ordinanser og at vi har vandret i sørgeklær for Hærskarenes Herre?

15 Og nå betrakter vi de stolte som lykkelige. Ikke bare går det dem vel, de som lever ugudelig, men de frister Gud og slipper likevel fri.

16 Da talte de ofte med hverandre, de som fryktet Herren, og Herren lyttet og hørte, og en minnebok ble skrevet til ham om dem som fryktet Herren, og som æret hans navn.

17 Og de skal være mine, sier Hærskarenes Herre, på den dag jeg samler mine juveler. Og jeg vil spare dem, likesom en mann sparer sin egen sønn som tjener ham.

18 Da skal dere vende om og se forskjell mellom den rettfærdige og den ugudelige, mellom den som tjener Gud og den som ikke tjener ham.

Bring ye all the tithes into the storehouse, that there may be meat in my house; and prove me now herewith, saith the Lord of Hosts, if I will not open you the windows of heaven, and pour you out a blessing that there shall not be room enough to receive it.

And I will rebuke the devourer for your sakes, and he shall not destroy the fruits of your ground; neither shall your vine cast her fruit before the time in the fields, saith the Lord of Hosts.

And all nations shall call you blessed, for ye shall be a delightful land, saith the Lord of Hosts.

Your words have been stout against me, saith the Lord. Yet ye say: What have we spoken against thee?

Ye have said: It is vain to serve God, and what doth it profit that we have kept his ordinances and that we have walked mournfully before the Lord of Hosts?

And now we call the proud happy; yea, they that work wickedness are set up; yea, they that tempt God are even delivered.

Then they that feared the Lord spake often one to another, and the Lord hearkened and heard; and a book of remembrance was written before him for them that feared the Lord, and that thought upon his name.

And they shall be mine, saith the Lord of Hosts, in that day when I make up my jewels; and I will spare them as a man spareth his own son that serveth him.

Then shall ye return and discern between the righteous and the wicked, between him that serveth God and him that serveth him not.

3 Nephi 25

- 1 For se, dagen kommer som skal brenne som en ovn. Og alle de stolte, ja, og alle som lever ugudelig, skal være som halm, og dagen som kommer skal brenne dem opp, sier Hærskarenes Herre, så den ikke levner dem hverken rot eller gren.
- 2 Men for dere som frykter mitt navn, skal Rettferdighetens Sønn stå frem med legedom i sine vinger, og dere skal begynne å vokse som kalver på båsen.
- 3 Og dere skal trække ned de ugudelige, for de skal være som aske under fotsålene deres på den dag da jeg skal gjøre dette, sier Hærskarenes Herre.
- 4 Kom ihu Mose lov, min tjeners lov, den jeg ga til ham på Horeb for hele Israel med lover og bud!
- 5 Se, jeg sender dere Elijah, profeten, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige.
- 6 Og han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, så jeg ikke skal komme og slå jorden med en forbannelse.

3 Nephi 25

For behold, the day cometh that shall burn as an oven; and all the proud, yea, and all that do wickedly, shall be stubble; and the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, that it shall leave them neither root nor branch.

But unto you that fear my name, shall the Son of Righteousness arise with healing in his wings; and ye shall go forth and grow up as calves in the stall.

And ye shall tread down the wicked; for they shall be ashes under the soles of your feet in the day that I shall do this, saith the Lord of Hosts.

Remember ye the law of Moses, my servant, which I commanded unto him in Horeb for all Israel, with the statutes and judgments.

Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord;

And he shall turn the heart of the fathers to the children, and the heart of the children to their fathers, lest I come and smite the earth with a curse.

3 Nephi 26

- 1 Og nå skjedde det at da Jesus hadde fortalt disse ting, forklarte han dem for forsamlingen, og han forklarte alle ting, både store og små, for dem.
- 2 Og han sa: Disse Skriftene som dere ikke hadde med dere, befalte Faderen meg at jeg skulle gi dere. For det var i overensstemmelse med hans visdom at de skulle gis til kommende generasjoner.
- 3 Og han forklarte alle ting, helt fra begynnelsen og like ned til den tid da han skulle komme i sin herlighet – ja, alt som skulle skje på jordens overflate helt til grunnstoffene skulle smelte med gloende hete og jorden skulle rulles sammen som en bokrull og himmel og jord skulle forgå,
- 4 og like ned til den store og siste dag da alle folk og alle slekter og alle nasjoner og tungemål skal stå for Gud og bli dømt etter sine gjerninger, enten de er gode eller onde –
- 5 hvis de er gode, til det evige livs oppstandelse, og hvis de er onde, til fordømmelsens oppstandelse – parallelle begivenheter, den ene på den ene siden og den andre på den andre siden – ifølge den barmhjertighet og den rettferdighet og den hellighet som er i Kristus som var til før verdens begynnelse.
- 6 Og selv ikke en hundredel av det Jesus virkelig lærte dette folk, kan skrives i denne bok.
- 7 Men se, Nephis plater inneholder de fleste av de ting som han lærte folket.
- 8 Og disse ting, som utgjør en mindre del av de ting som han lærte folket, har jeg skrevet, og jeg har skrevet dem i den hensikt at de igjen måtte bringes til dette folk fra hedningefolkene, ifølge de ord som Jesus har talt.
- 9 Og når de har mottatt dette – som det er nødvendig for dem å ha først for å prøve deres tro, og hvis de tror disse ting – da skal de større ting bli åpenbart for dem.
- 10 Og hvis de ikke vil tro disse ting, da skal de større ting holdes tilbake fra dem til deres fordømmelse.

3 Nephi 26

And now it came to pass that when Jesus had told these things he expounded them unto the multitude; and he did expound all things unto them, both great and small.

And he saith: These scriptures, which ye had not with you, the Father commanded that I should give unto you; for it was wisdom in him that they should be given unto future generations.

And he did expound all things, even from the beginning until the time that he should come in his glory— yea, even all things which should come upon the face of the earth, even until the elements should melt with fervent heat, and the earth should be wrapt together as a scroll, and the heavens and the earth should pass away;

And even unto the great and last day, when all people, and all kindreds, and all nations and tongues shall stand before God, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of everlasting life; and if they be evil, to the resurrection of damnation; being on a parallel, the one on the one hand and the other on the other hand, according to the mercy, and the justice, and the holiness which is in Christ, who was before the world began.

And now there cannot be written in this book even a hundredth part of the things which Jesus did truly teach unto the people;

But behold the plates of Nephi do contain the more part of the things which he taught the people.

And these things have I written, which are a lesser part of the things which he taught the people; and I have written them to the intent that they may be brought again unto this people, from the Gentiles, according to the words which Jesus hath spoken.

And when they shall have received this, which is expedient that they should have first, to try their faith, and if it shall so be that they shall believe these things then shall the greater things be made manifest unto them.

And if it so be that they will not believe these things, then shall the greater things be withheld from them, unto their condemnation.

11 Se, jeg var nær ved å skrive alt som var gravert på Nephis plater, men Herren forbød det og sa: Jeg vil prøve mitt folks tro.

12 Derfor skriver jeg, Mormon, de ting som Herren har befalt meg. Og nå avslutter jeg, Mormon, mine bemerkninger og fortsetter å skrive de ting som jeg er blitt befalt.

13 Derfor vil jeg dere skal forstå at Herren virkelig underviste folket i et tidsrom av tre dager, og deretter viste han seg ofte for dem og brøt brød ofte og velsignet det og ga det til dem.

14 Og det skjedde at han underviste og betjente folkemengdens barn som er blitt omtalt, og han løste deres tunge, og de talte store og vidunderlige ting til sine fedre, ja, større enn han hadde åpenbart til folket. Og han løste deres tunger så de kunne tale.

15 Og det skjedde at etter at han hadde fart opp til himelen, etter å ha vist seg for dem for annen gang, og hadde gått til Faderen etter å ha helbredet alle deres syke og deres lamme og åpnet deres blindes øyne og de døves ører, og til og med hadde utført alle slags helbredelser blant dem og oppreist en mann fra de døde og hadde vist dem sin makt og hadde fart opp til Faderen,

16 se, da skjedde det dagen etter at folkemengden samlet seg, og de både så og hørte disse barna, ja, til og med spebarn åpnet sin munn og uttalte vidunderlige ting, og de ting som de uttalte fikk ingen skrive ned, det ble dem forbudt.

17 Og det skjedde at fra den tid av begynte de disipler som Jesus hadde utvalgt, å døpe og undervise alle som kom til dem, og alle som ble døpt i Jesu navn, ble fylt med Den hellige ånd.

18 Og mange av dem så og hørte usigelige ting som det ikke er tillatt å skrive.

19 Og de underviste og betjente hverandre, de hadde alle ting felles, og alle behandlet hverandre rettfærdig.

Behold, I was about to write them, all which were engraven upon the plates of Nephi, but the Lord forbade it, saying: I will try the faith of my people.

Therefore I, Mormon, do write the things which have been commanded me of the Lord. And now I, Mormon, make an end of my sayings, and proceed to write the things which have been commanded me.

Therefore, I would that ye should behold that the Lord truly did teach the people, for the space of three days; and after that he did show himself unto them oft, and did break bread oft, and bless it, and give it unto them.

And it came to pass that he did teach and minister unto the children of the multitude of whom hath been spoken, and he did loose their tongues, and they did speak unto their fathers great and marvelous things, even greater than he had revealed unto the people; and he loosed their tongues that they could utter.

And it came to pass that after he had ascended into heaven—the second time that he showed himself unto them, and had gone unto the Father, after having healed all their sick, and their lame, and opened the eyes of their blind and unstopped the ears of the deaf, and even had done all manner of cures among them, and raised a man from the dead, and had shown forth his power unto them, and had ascended unto the Father—

Behold, it came to pass on the morrow that the multitude gathered themselves together, and they both saw and heard these children; yea, even babes did open their mouths and utter marvelous things; and the things which they did utter were forbidden that there should not any man write them.

And it came to pass that the disciples whom Jesus had chosen began from that time forth to baptize and to teach as many as did come unto them; and as many as were baptized in the name of Jesus were filled with the Holy Ghost.

And many of them saw and heard unspeakable things, which are not lawful to be written.

And they taught, and did minister one to another; and they had all things common among them, every man dealing justly, one with another.

20 Og det skjedde at de gjorde alle ting slik som Jesus hadde befalt dem.

And it came to pass that they did do all things even as Jesus had commanded them.

21 Og de som ble døpt i Jesu navn, ble kalt Kristi kirke.

And they who were baptized in the name of Jesus were called the church of Christ.

3 Nephi 27

- 1 Og det skjedde at mens Jesu disipler reiste omkring og forkynte de ting som de både hadde hørt og sett, og døypte i Jesu navn, ja, da skjedde det at disiplene var samlet og var forenet i mektig bønn og faste.
- 2 Og Jesus viste seg for dem igjen, for de ba til Faderen i hans navn, og Jesus kom og sto midt iblant dem og sa til dem: Hva vil dere jeg skal gi dere?
- 3 Og de sa til ham: Herre, vi vil at du skal fortelle oss hva vi skal kalle denne kirken, for det er ordstrid blant folket om denne saken.
- 4 Og Herren sa til dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hva kommer det av at folket knurrer og strides om dette?
- 5 Har de ikke lest Skriftene som sier at dere må påta dere Kristi navn, som er mitt navn? For ved dette navn skal dere kalles på den siste dag.
- 6 Og hver den som påtar seg mitt navn og holder ut til enden, skal bli frelst på den siste dag.
- 7 Derfor, hva som helst dere gjør, skal dere gjøre i mitt navn. Derfor skal dere kalle kirken ved mitt navn, og dere skal påkalle Faderen i mitt navn og be ham velsigne kirken for min skyld.
- 8 Og hvordan kan det være min kirke hvis den ikke kalles ved mitt navn? For hvis en kirke kalles ved Mose navn, da er den Mose kirke, eller hvis den kalles ved et menneskes navn, da er den et menneskes kirke. Men hvis den kalles ved mitt navn, da er den min kirke hvis den er bygget på mitt evangelium.
- 9 Sannelig sier jeg dere at dere er bygget på mitt evangelium, derfor skal dere gjøre alt dere gjør i mitt navn. Derfor, hvis dere påkaller Faderen for kirken, og hvis det skjer i mitt navn, da vil Faderen høre dere.
- 10 Og hvis kirken er bygget på mitt evangelium, da vil Faderen åpenbare sine egne gjerninger i den.

3 Nephi 27

And it came to pass that as the disciples of Jesus were journeying and were preaching the things which they had both heard and seen, and were baptizing in the name of Jesus, it came to pass that the disciples were gathered together and were united in mighty prayer and fasting.

And Jesus again showed himself unto them, for they were praying unto the Father in his name; and Jesus came and stood in the midst of them, and said unto them: What will ye that I shall give unto you?

And they said unto him: Lord, we will that thou wouldst tell us the name whereby we shall call this church; for there are disputations among the people concerning this matter.

And the Lord said unto them: Verily, verily, I say unto you, why is it that the people should murmur and dispute because of this thing?

Have they not read the scriptures, which say ye must take upon you the name of Christ, which is my name? For by this name shall ye be called at the last day;

And whoso taketh upon him my name, and endureth to the end, the same shall be saved at the last day.

Therefore, whatsoever ye shall do, ye shall do it in my name; therefore ye shall call the church in my name; and ye shall call upon the Father in my name that he will bless the church for my sake.

And how be it my church save it be called in my name? For if a church be called in Moses' name then it be Moses' church; or if it be called in the name of a man then it be the church of a man; but if it be called in my name then it is my church, if it so be that they are built upon my gospel.

Verily I say unto you, that ye are built upon my gospel; therefore ye shall call whatsoever things ye do call, in my name; therefore if ye call upon the Father, for the church, if it be in my name the Father will hear you;

And if it so be that the church is built upon my gospel then will the Father show forth his own works in it.

11 Men hvis den ikke er bygget på mitt evangelium og er bygget på menneskenes gjerninger eller på djevelens gjerninger, sannelig sier jeg dere, da finner de glede ved sine gjerninger en tid, og snart kommer enden, og de blir hugget ned og kastet på ilden, hvorfra ingen vei fører tilbake.

12 For deres gjerninger følger dem, for det er på grunn av sine gjerninger at de blir hugget ned. Husk derfor de ting jeg har fortalt dere.

13 Se, jeg har gitt dere mitt evangelium, og dette er det evangelium som jeg har gitt dere – at jeg kom til verden for å gjøre min Faders vilje fordi min Fader sendte meg.

14 Og min Fader sendte meg så jeg kunne bli løftet opp på korset, og etter at jeg hadde blitt løftet opp på korset, så jeg kunne trekke alle mennesker til meg slik at likesom jeg er blitt løftet opp av mennesker, slik skulle mennesker løftes opp ved Faderen for å stå for meg for å bli dømt etter sine gjerninger, enten de er gode eller de er onde –

15 og av denne grunn har jeg blitt løftet opp. Derfor vil jeg ifølge Faderens makt trekke alle mennesker til meg, så de kan bli dømt ifølge sine gjerninger.

16 Og det skal skje at hver den som omvender seg og blir døpt i mitt navn, skal mettes. Og hvis han holder ut til enden, vil jeg holde ham uskyldig for min Fader på den dag da jeg skal stå og dømme verden.

17 Og den som ikke holder ut til enden, vil også bli hugget ned og kastet på ilden, hvorfra de aldri kan vende tilbake på grunn av Faderens rettferdighet.

18 Og dette er det ord som han har gitt til menneskenes barn, og av denne grunn oppfyller han de ord som han har gitt, og han lyver ikke, men oppfyller alle sine ord.

19 Og intet urent kan komme inn i hans rike. Derfor inngår intet til hans hvile unntatt de som har tvettet sine klær i mitt blod på grunn av sin tro og har omvendt seg fra alle sine synder og har vært trofaste til enden.

But if it be not built upon my gospel, and is built upon the works of men, or upon the works of the devil, verily I say unto you they have joy in their works for a season, and by and by the end cometh, and they are hewn down and cast into the fire, from whence there is no return.

For their works do follow them, for it is because of their works that they are hewn down; therefore remember the things that I have told you.

Behold I have given unto you my gospel, and this is the gospel which I have given unto you—that I came into the world to do the will of my Father, because my Father sent me.

And my Father sent me that I might be lifted up upon the cross; and after that I had been lifted up upon the cross, that I might draw all men unto me, that as I have been lifted up by men even so should men be lifted up by the Father, to stand before me, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

And for this cause have I been lifted up; therefore, according to the power of the Father I will draw all men unto me, that they may be judged according to their works.

And it shall come to pass, that whoso repenteth and is baptized in my name shall be filled; and if he endureth to the end, behold, him will I hold guiltless before my Father at that day when I shall stand to judge the world.

And he that endureth not unto the end, the same is he that is also hewn down and cast into the fire, from whence they can no more return, because of the justice of the Father.

And this is the word which he hath given unto the children of men. And for this cause he fulfilleth the words which he hath given, and he lieth not, but fulfilleth all his words.

And no unclean thing can enter into his kingdom; therefore nothing entereth into his rest save it be those who have washed their garments in my blood, because of their faith, and the repentance of all their sins, and their faithfulness unto the end.

20 Dette er befalingen: Omvend dere, alle jordens ender, og kom til meg og bli døpt i mitt navn, så dere kan bli helliggjort ved å motta Den hellige ånd, så dere kan stå ubesmittet for meg på den siste dag.

21 Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dette er mitt evangelium, og dere vet hva dere må gjøre i min kirke, for de gjerninger som dere har sett meg gjøre, de skal dere også gjøre, for det som dere har sett meg gjøre, det skal dere også gjøre.

22 Derfor, velsignet er dere hvis dere gjør disse ting, for dere skal bli løftet opp på den siste dag.

23 Skriv de ting som dere har sett og hørt, unntatt de som er forbudt.

24 Skriv dette folks gjerninger – om det som skal skje – slik det har blitt skrevet om det som har skjedd.

25 For se, ut fra bøkene som er blitt skrevet og som skal skrives, skal dette folk bli dømt, for ved disse skal deres gjerninger bli kjent for menneskene.

26 Og se, alle ting er skrevet ved Faderen, derfor, ut fra de bøker som skal skrives, skal verden bli dømt.

27 Og vit at dere skal være dette folks dommere i overensstemmelse med den dom som jeg skal gi dere og som skal være rettferdig. Derfor, hva slags menn burde dere være? Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er.

28 Og nå går jeg til Faderen, og sannelig sier jeg dere at hva som helst dere skal be Faderen om i mitt navn, skal bli gitt dere.

29 Derfor, be, og dere skal få, bank på, og det skal lukkes opp for dere. For den som ber, han får, og den som banker på, for ham skal det lukkes opp.

30 Og se, min glede er stor, ja, på grunn av dere, og også denne generasjon, har jeg en fylde av glede. Ja, og selv Faderen fryder seg, og også alle de hellige engler, på grunn av dere og denne generasjon, for ingen av dem er fortapt.

31 Se, jeg vil dere skal forstå at jeg mener disse i denne generasjon som nå lever, og ingen av dem er fortapt, og i dem har jeg en fylde av glede.

Now this is the commandment: Repent, all ye ends of the earth, and come unto me and be baptized in my name, that ye may be sanctified by the reception of the Holy Ghost, that ye may stand spotless before me at the last day.

Verily, verily, I say unto you, this is my gospel; and ye know the things that ye must do in my church; for the works which ye have seen me do that shall ye also do; for that which ye have seen me do even that shall ye do;

Therefore, if ye do these things blessed are ye, for ye shall be lifted up at the last day.

Write the things which ye have seen and heard, save it be those which are forbidden.

Write the works of this people, which shall be, even as hath been written, of that which hath been.

For behold, out of the books which have been written, and which shall be written, shall this people be judged, for by them shall their works be known unto men.

And behold, all things are written by the Father; therefore out of the books which shall be written shall the world be judged.

And know ye that ye shall be judges of this people, according to the judgment which I shall give unto you, which shall be just. Therefore, what manner of men ought ye to be? Verily I say unto you, even as I am.

And now I go unto the Father. And verily I say unto you, whatsoever things ye shall ask the Father in my name shall be given unto you.

Therefore, ask, and ye shall receive; knock, and it shall be opened unto you; for he that asketh, receiveth; and unto him that knocketh, it shall be opened.

And now, behold, my joy is great, even unto fulness, because of you, and also this generation; yea, and even the Father rejoiceth, and also all the holy angels, because of you and this generation; for none of them are lost.

Behold, I would that ye should understand; for I mean them who are now alive of this generation; and none of them are lost; and in them I have fulness of joy.

32 Men se, jeg er bedrøvet på grunn av den fjerde generasjon fra denne generasjon, for de blir ledet bort som fanger av ham likesom fortapelsens sønn ble, for de vil selge meg for sølv og for gull og for det som møll fortærer og som tyver kan bryte inn og stjele. Og på den dag vil jeg besøke dem ved å la deres gjerninger komme over deres egne hoder.

33 Og det skjedde at da Jesus hadde endt disse uttalelser, sa han til sine disipler: Gå inn gjennom den trange port, for den port er trang og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den. Men den port er vid og den vei er bred som fører til døden, og mange er de som vandrer på den inntil natten kommer da ingen kan arbeide.

But behold, it sorroweth me because of the fourth generation from this generation, for they are led away captive by him even as was the son of perdition; for they will sell me for silver and for gold, and for that which moth doth corrupt and which thieves can break through and steal. And in that day will I visit them, even in turning their works upon their own heads.

And it came to pass that when Jesus had ended these sayings he said unto his disciples: Enter ye in at the strait gate; for strait is the gate, and narrow is the way that leads to life, and few there be that find it; but wide is the gate, and broad the way which leads to death, and many there be that travel therein, until the night cometh, wherein no man can work.

3 Nephi 28

- 1 Og det skjedde at da Jesus hadde sagt disse ord, talte han til sine disipler en etter en og sa til dem: Hva ønsker dere av meg etter at jeg er gått til Faderen?
- 2 Og de talte alle unntatt tre og sa: Vi ønsker at den tjenestegjerning som du har kalt oss til, kan være over når vi har oppnådd et menneskes alder, så vi raskt kan komme til deg i ditt rike.
- 3 Og han sa til dem: Velsignet er dere fordi dere ønsket dette av meg. Derfor, etter at dere er to og sytti år gamle, skal dere komme til meg i mitt rike, og hos meg skal dere finne hvile.
- 4 Og da han hadde talt til dem, vendte han seg til de tre og sa til dem: Hva vil dere jeg skal gjøre for dere når jeg er gått til Faderen?
- 5 Og de var bedrøvet i sine hjerter, for de våget ikke å si ham hva de ønsket.
- 6 Og han sa til dem: Se, jeg kjenner deres tanker, og dere har ønsket det som Johannes, min elskede, ønsket av meg, han som var med meg i mitt virke før jeg ble løftet opp av jødene.
- 7 Derfor er dere mer velsignet, for dere skal aldri smake døden, men dere skal leve og se alle Faderens gjerninger for menneskenes barn, helt til alle ting skal oppfylles ifølge Faderens vilje når jeg skal komme i min herlighet med himmelens krefter.
- 8 Og dere skal aldri lide dødens smerter, men når jeg skal komme i min herlighet, skal dere bli forandret i et øyeblikk fra dødelighet til udødelighet, og da skal dere bli velsignet i min Faders rike.
- 9 Og videre skal dere ikke ha smerte mens dere bor i kjødet, heller ikke sorg unntatt for verdens synder. Og alt dette vil jeg gjøre på grunn av det som dere har ønsket av meg, for dere har ønsket å kunne bringe menneskenes sjeler til meg mens verden står.

3 Nephi 28

And it came to pass when Jesus had said these words, he spake unto his disciples, one by one, saying unto them: What is it that ye desire of me, after that I am gone to the Father?

And they all spake, save it were three, saying: We desire that after we have lived unto the age of man, that our ministry, wherein thou hast called us, may have an end, that we may speedily come unto thee in thy kingdom.

And he said unto them: Blessed are ye because ye desired this thing of me; therefore, after that ye are seventy and two years old ye shall come unto me in my kingdom; and with me ye shall find rest.

And when he had spoken unto them, he turned himself unto the three, and said unto them: What will ye that I should do unto you, when I am gone unto the Father?

And they sorrowed in their hearts, for they durst not speak unto him the thing which they desired.

And he said unto them: Behold, I know your thoughts, and ye have desired the thing which John, my beloved, who was with me in my ministry, before that I was lifted up by the Jews, desired of me.

Therefore, more blessed are ye, for ye shall never taste of death; but ye shall live to behold all the doings of the Father unto the children of men, even until all things shall be fulfilled according to the will of the Father, when I shall come in my glory with the powers of heaven.

And ye shall never endure the pains of death; but when I shall come in my glory ye shall be changed in the twinkling of an eye from mortality to immortality; and then shall ye be blessed in the kingdom of my Father.

And again, ye shall not have pain while ye shall dwell in the flesh, neither sorrow save it be for the sins of the world; and all this will I do because of the thing which ye have desired of me, for ye have desired that ye might bring the souls of men unto me, while the world shall stand.

10 Og av denne grunn skal dere ha en fylde av glede, og dere skal ta plass i min Faders rike. Ja, deres glede skal være fullkommen, likesom Faderen har gitt meg en fylde av glede. Og dere skal være likesom jeg er, og jeg er likesom Faderen, og Faderen og jeg er ett.

11 Og Den hellige ånd bærer vitnesbyrd om Faderen og meg, og Faderen gir Den hellige ånd til menneskenes barn på grunn av meg.

12 Og det skjedde at da Jesus hadde talt disse ord, rørte han ved hver enkelt av dem med sin finger, unntatt de tre som skulle bli på jorden, og deretter gikk han bort.

13 Og se, himlene åpnet seg, og de ble tatt opp til himmelen og så og hørte usigelige ting.

14 Og det ble dem forbudt å omtale det, heller ikke fikk de kraft til å omtale det de så og hørte.

15 Og om de var i legemet eller utenfor legemet, kunne de ikke si, for de følte det som en forklarelse – at de ble forandret fra dette kjødelige legeme til en udødelig tilstand, så de kunne se de ting som er av Gud.

16 Men det skjedde at de gjenopptok sin tjenestegjering på jorden, men de omtalte ikke det de hadde hørt og sett, på grunn av den befaling som ble gitt dem i himmelen.

17 Og om de var dødelige eller udødelige fra den dagen de ble forvandlet, vet jeg ikke.

18 Men så mye vet jeg ifølge den oppteignelse som har blitt ført, at de gikk omkring i landet og betjente hele folket. Alle som ville tro på deres forkynnelse, ble døpt og innlemmet i kirken, og alle som ble døpt, mottok Den hellige ånd.

19 Og de ble kastet i fengsel av dem som ikke tilhørte kirken, og fengslene kunne ikke holde på dem, for de revnet i to.

20 Og de ble kastet dypt ned i jorden, men de slo jorden med Guds ord så de ved hans kraft ble fridd ut av jordens dyp, og derfor kunne de ikke grave graver som var dype nok til å holde på dem.

And for this cause ye shall have fulness of joy; and ye shall sit down in the kingdom of my Father; yea, your joy shall be full, even as the Father hath given me fulness of joy; and ye shall be even as I am, and I am even as the Father; and the Father and I are one;

And the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and the Father giveth the Holy Ghost unto the children of men, because of me.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words, he touched every one of them with his finger save it were the three who were to tarry, and then he departed.

And behold, the heavens were opened, and they were caught up into heaven, and saw and heard unspeakable things.

And it was forbidden them that they should utter; neither was it given unto them power that they could utter the things which they saw and heard;

And whether they were in the body or out of the body, they could not tell; for it did seem unto them like a transfiguration of them, that they were changed from this body of flesh into an immortal state, that they could behold the things of God.

But it came to pass that they did again minister upon the face of the earth; nevertheless they did not minister of the things which they had heard and seen, because of the commandment which was given them in heaven.

And now, whether they were mortal or immortal, from the day of their transfiguration, I know not;

But this much I know, according to the record which hath been given—they did go forth upon the face of the land, and did minister unto all the people, uniting as many to the church as would believe in their preaching; baptizing them, and as many as were baptized did receive the Holy Ghost.

And they were cast into prison by them who did not belong to the church. And the prisons could not hold them, for they were rent in twain.

And they were cast down into the earth; but they did smite the earth with the word of God, insomuch that by his power they were delivered out of the depths of the earth; and therefore they could not dig pits sufficient to hold them.

21 Og tre ganger ble de kastet i en smelteovn og tok ikke skade.

22 Og to ganger ble de kastet ned i en hule med ville dyr, og se, de lekte med dyrene som et barn med et diende lam og tok ikke skade.

23 Og det skjedde at slik gikk de ut blant hele Nephis folk og forkynte Kristi evangelium til alle mennesker i landet. Og de ble omvendt til Herren og innlemmet i Kristi kirke, og derfor ble folket i denne generasjon vel-signet ifølge Jesu ord.

24 Og nå avslutter jeg, Mormon, min omtale av disse ting en tid.

25 Se, jeg var nær ved å skrive navnene på dem som aldri skulle smake døden, men Herren forbød det, derfor skriver jeg dem ikke, for de er skjult for verden.

26 Men se, jeg har sett dem, og de har betjent meg.

27 Og se, de skal være blant hedningefolkene, og hedningefolkene skal ikke kjenne dem.

28 De skal også være blant jødene, og jødene skal ikke kjenne dem.

29 Og det skal skje at når Herren i sin visdom finner det beleilig, da skal de betjene alle Israels adspredte stammer og alle nasjoner, slekter, tungemål og folk og skal bringe mange av deres sjeler til Jesus, så deres ønske kan bli oppfylt, og også på grunn av Guds overbevisende kraft som er i dem.

30 Og de er som Guds engler, og hvis de ber til Faderen i Jesu navn, kan de vise seg for hvem de vil.

31 Derfor, store og vidunderlige gjerninger skal utføres av dem før den store og kommende dag da alle mennesker visselig må stå for Kristi domstol.

32 Ja, også blant hedningefolkene skal et stort og vidunderlig verk bli utført av dem før denne dommens dag.

And thrice they were cast into a furnace and received no harm.

And twice were they cast into a den of wild beasts; and behold they did play with the beasts as a child with a suckling lamb, and received no harm.

And it came to pass that thus they did go forth among all the people of Nephi, and did preach the gospel of Christ unto all people upon the face of the land; and they were converted unto the Lord, and were united unto the church of Christ, and thus the people of that generation were blessed, according to the word of Jesus.

And now I, Mormon, make an end of speaking concerning these things for a time.

Behold, I was about to write the names of those who were never to taste of death, but the Lord forbade; therefore I write them not, for they are hid from the world.

But behold, I have seen them, and they have ministered unto me.

And behold they will be among the Gentiles, and the Gentiles shall know them not.

They will also be among the Jews, and the Jews shall know them not.

And it shall come to pass, when the Lord seeth fit in his wisdom that they shall minister unto all the scattered tribes of Israel, and unto all nations, kindreds, tongues and people, and shall bring out of them unto Jesus many souls, that their desire may be fulfilled, and also because of the convincing power of God which is in them.

And they are as the angels of God, and if they shall pray unto the Father in the name of Jesus they can show themselves unto whatsoever man it seemeth them good.

Therefore, great and marvelous works shall be wrought by them, before the great and coming day when all people must surely stand before the judgment-seat of Christ;

Yea even among the Gentiles shall there be a great and marvelous work wrought by them, before that judgment day.

33 Og hvis dere hadde alle Skriftene som gir en beretning om alle Kristi vidunderlige gjerninger, ville dere, ifølge Kristi ord, vite at disse ting visselig må skje.

34 Og ve den som ikke vil lytte til Jesu ord, ei heller til dem som han har utvalgt og sendt iblant dem. For den som ikke mottar Jesu ord og ordene fra dem som han har sendt, mottar ikke ham, og derfor vil han ikke motta dem på den siste dag.

35 Og det hadde vært bedre for dem om de aldri var blitt født, for tror dere at dere kan unnslippe rettferdigheten fra en fortørnet Gud, som har blitt tråkket under fot av mennesker for at frelse derved kunne oppnås?

36 Og se, som jeg sa om dem som Herren har utvalgt – ja, de tre som ble tatt opp til himmelen – at jeg ikke visste om de var rensset fra dødelighet til udødelighet,

37 men se, siden jeg skrev, har jeg spurt Herren, og han har åpenbart for meg at det nødvendigvis måtte skje en forandring med deres legemer, ellers måtte de nødvendigvis smake døden.

38 Derfor, for at de ikke skulle smake døden, skjedde det en forandring med deres legemer så de ikke skulle lide smerte eller sorg, unntatt for verdens synder.

39 Nå var ikke denne forandring lik den som skal finne sted på den siste dag, men det skjedde en forandring med dem så Satan ikke kunne ha makt over dem så han ikke kunne friste dem. Og de ble helliggjort i kjødet så de var hellige så ingen makt på jorden kunne hindre dem.

40 Og i denne tilstand skulle de forbli inntil Kristi doms dag, og på denne dag skulle de gjennomgå en større forandring og bli mottatt i Faderens rike for aldri mer å gå ut, men bo hos Gud i himlene i all evighet.

And if ye had all the scriptures which give an account of all the marvelous works of Christ, ye would, according to the words of Christ, know that these things must surely come.

And wo be unto him that will not hearken unto the words of Jesus, and also to them whom he hath chosen and sent among them; for whoso receiveth not the words of Jesus and the words of those whom he hath sent receiveth not him; and therefore he will not receive them at the last day;

And it would be better for them if they had not been born. For do ye suppose that ye can get rid of the justice of an offended God, who hath been trampled under feet of men, that thereby salvation might come?

And now behold, as I spake concerning those whom the Lord hath chosen, yea, even three who were caught up into the heavens, that I knew not whether they were cleansed from mortality to immortality—

But behold, since I wrote, I have inquired of the Lord, and he hath made it manifest unto me that there must needs be a change wrought upon their bodies, or else it needs be that they must taste of death;

Therefore, that they might not taste of death there was a change wrought upon their bodies, that they might not suffer pain nor sorrow save it were for the sins of the world.

Now this change was not equal to that which shall take place at the last day; but there was a change wrought upon them, insomuch that Satan could have no power over them, that he could not tempt them; and they were sanctified in the flesh, that they were holy, and that the powers of the earth could not hold them.

And in this state they were to remain until the judgment day of Christ; and at that day they were to receive a greater change, and to be received into the kingdom of the Father to go no more out, but to dwell with God eternally in the heavens.

3 Nephi 29

- 1 Og se, nå sier jeg dere at når Herren i sin visdom finner det passende at disse ord skal komme til hedningefolkene ifølge hans ord, da kan dere vite at pakten som Faderen har inngått med Israels barn om å føre dem tilbake til deres arveland, allerede begynner å gå i oppfyllelse.
- 2 Og dere kan vite at Herrens ord som er blitt uttalt av de hellige profeter, skal alle gå i oppfyllelse. Og dere behøver ikke si at Herren drøyer med å komme til Israels barn.
- 3 Og dere behøver ikke tro i deres hjerter at de ord som er blitt uttalt, er unyttige, for se, Herren vil huske sin pakt som han har inngått med sitt folk av Israels hus.
- 4 Og når dere ser at disse ord kommer frem blant dere, da behøver dere ikke lenger vise forakt for Herrens gjerninger, for rettferdighetens sverd er i hans høyre hånd, og se, hvis dere på den dag viser forakt for hans gjerninger, vil han straks la det falle på dere.
- 5 Ve den som viser forakt for Herrens gjerninger, ja, ve den som fornekter Kristus og hans verk!
- 6 Ja, ve den som fornekter Herrens åpenbaringer, og som sier at Herren ikke lenger virker ved åpenbaring eller ved profeti eller ved gaver eller ved tungemål eller ved helbredelser eller ved Den hellige ånds kraft!
- 7 Ja, og ve den som på den dag for vinnings skyld sier at intet mirakel kan utføres ved Jesus Kristus, for den som gjør dette, skal bli som fortapelsens sønn for hvem det ikke var noen barmhjertighet, ifølge Kristi ord!
- 8 Ja, og dere behøver ikke lenger håne eller forakte eller gjøre narr av jødene eller noen levning av Israels hus, for se, Herren husker sin pakt med dem, og han vil gjøre med dem i overensstemmelse med det som han har sverget.
- 9 Derfor behøver dere ikke tro at dere kan vende Herrens høyre hånd til venstre, så han ikke kan felle dom og derved oppfylle pakten som han har inngått med Israels hus.

3 Nephi 29

And now behold, I say unto you that when the Lord shall see fit, in his wisdom, that these sayings shall come unto the Gentiles according to his word, then ye may know that the covenant which the Father hath made with the children of Israel, concerning their restoration to the lands of their inheritance, is already beginning to be fulfilled.

And ye may know that the words of the Lord, which have been spoken by the holy prophets, shall all be fulfilled; and ye need not say that the Lord delays his coming unto the children of Israel.

And ye need not imagine in your hearts that the words which have been spoken are vain, for behold, the Lord will remember his covenant which he hath made unto his people of the house of Israel.

And when ye shall see these sayings coming forth among you, then ye need not any longer spurn at the doings of the Lord, for the sword of his justice is in his right hand; and behold, at that day, if ye shall spurn at his doings he will cause that it shall soon overtake you.

Wo unto him that spurneth at the doings of the Lord; yea, wo unto him that shall deny the Christ and his works!

Yea, wo unto him that shall deny the revelations of the Lord, and that shall say the Lord no longer worketh by revelation, or by prophecy, or by gifts, or by tongues, or by healings, or by the power of the Holy Ghost!

Yea, and wo unto him that shall say at that day, to get gain, that there can be no miracle wrought by Jesus Christ; for he that doeth this shall become like unto the son of perdition, for whom there was no mercy, according to the word of Christ!

Yea, and ye need not any longer hiss, nor spurn, nor make game of the Jews, nor any of the remnant of the house of Israel; for behold, the Lord remembereth his covenant unto them, and he will do unto them according to that which he hath sworn.

Therefore ye need not suppose that ye can turn the right hand of the Lord unto the left, that he may not execute judgment unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the house of Israel.

3 Nephi 30

- 1 Lytt, dere hedningefolk, og hør Jesu Kristi, den levende Guds Sønnns ord som han har befalt meg at jeg skulle tale om dere. For se, han befaler meg å skrive følgende:
- 2 Vend om, alle dere hedningefolk – fra deres ugudelige veier, og omvend dere fra deres onde gjerninger, fra deres løgn og bedrageri og fra deres horeri og fra deres hemmelige avskyeligheter og deres avgudsdyrkelse og fra deres mord og deres prestelist og deres misunnelse og deres strid, og fra all deres ugudelighet og avskyelighet – og kom til meg og bli døpt i mitt navn så dere kan få forlatelse for deres synder og bli fylt med Den hellige ånd, så dere kan bli regnet til mitt folk som er av Israels hus.

3 Nephi 30

Hearken, O ye Gentiles, and hear the words of Jesus Christ, the Son of the living God, which he hath commanded me that I should speak concerning you, for, behold he commandeth me that I should write, saying:

Turn, all ye Gentiles, from your wicked ways; and repent of your evil doings, of your lyings and deceivings, and of your whoredoms, and of your secret abominations, and your idolatries, and of your murders, and your priestcrafts, and your envyings, and your strifes, and from all your wickedness and abominations, and come unto me, and be baptized in my name, that ye may receive a remission of your sins, and be filled with the Holy Ghost, that ye may be numbered with my people who are of the house of Israel.

Fjerde Nephi

Nephis bok

Nephi er sønn av Nephi – en av Jesu Kristi disipler

En beretning om Nephis folk ifølge hans opptegnelse.

- 1 Og det skjedde at det fire og tredevte år gikk, og også det fem og tredevte, og se, Jesu disipler hadde opprettet en Kristi kirke i alle land omkring. Og alle som kom til dem og virkelig omvendte seg fra sine synder, ble døpt i Jesu navn, og de mottok også Den hellige ånd.
- 2 Og det skjedde i det seks og tredevte år at alt folket i hele landet ble omvendt til Herren, både nephitter og lamanitter, og det var ingen strid og uoverensstemmelser blant dem, og alle behandlet hverandre rettfærdig.
- 3 Og de hadde alle ting felles, derfor var det ingen rik eller fattig, trell eller fri, men de var alle frigjorte og kunne ta del i den himmelske gave.
- 4 Og det skjedde at det syv og tredevte år gikk også, og det var fremdeles fred i landet.
- 5 Og store og vidunderlige gjerninger ble utført av Jesu disipler, for de helbredet de syke og oppreiste de døde og fikk de lamme til å gå og de blinde til å se og de døve til å høre. Og alle slags mirakler utførte de blant menneskenes barn, og de utførte ingen mirakler uten at det skjedde i Jesu navn.
- 6 Og slik gikk det åtte og tredevte år, og også det ni og tredevte og det en og førtiende og det to og førtiende, ja, like til det ni og førtiende år. Og videre gikk det en og femtiende og det to og femtiende, ja, like til det ni og femtiende år.

Fourth Nephi

The Book of Nephi

Who Is the Son of Nephi—One of the Disciples of Jesus Christ

An account of the people of Nephi, according to his record.

And it came to pass that the thirty and fourth year passed away, and also the thirty and fifth, and behold the disciples of Jesus had formed a church of Christ in all the lands round about. And as many as did come unto them, and did truly repent of their sins, were baptized in the name of Jesus; and they did also receive the Holy Ghost.

And it came to pass in the thirty and sixth year, the people were all converted unto the Lord, upon all the face of the land, both Nephites and Lamanites, and there were no contentions and disputations among them, and every man did deal justly one with another.

And they had all things common among them; therefore there were not rich and poor, bond and free, but they were all made free, and partakers of the heavenly gift.

And it came to pass that the thirty and seventh year passed away also, and there still continued to be peace in the land.

And there were great and marvelous works wrought by the disciples of Jesus, insomuch that they did heal the sick, and raise the dead, and cause the lame to walk, and the blind to receive their sight, and the deaf to hear; and all manner of miracles did they work among the children of men; and in nothing did they work miracles save it were in the name of Jesus.

And thus did the thirty and eighth year pass away, and also the thirty and ninth, and forty and first, and the forty and second, yea, even until forty and nine years had passed away, and also the fifty and first, and the fifty and second; yea, and even until fifty and nine years had passed away.

7 Og Herren lot det gå dem overmåte vel i landet, ja, det gikk dem så vel at de bygget opp igjen byer der hvor byer hadde brent ned.

8 Ja, til og med den store byen Zarahemla ble bygget opp igjen.

9 Men mange byer hadde blitt senket, og vann kom opp i stedet. Derfor kunne ikke disse byene bygges opp igjen.

10 Og se, nå skjedde det at Nephis folk vokste seg sterkt og formerte seg overmåte raskt og ble et overmåte vakker og tiltalende folk.

11 Og de tok til ekte og ga til ekte og ble velsignet i overensstemmelse med alle de mange løfter som Herren hadde gitt dem.

12 Og de vandret ikke lenger etter Moselovens leveregler og ordinanser, men de vandret etter de bud som de hadde mottatt fra sin Herre og sin Gud, fortsatte i faste og bønn og kom ofte sammen både for å be og for å høre Herrens ord.

13 Og det skjedde at det ikke var noen stridigheter blant alt folket i hele landet, men mektige mirakler ble utført av Jesu disipler.

14 Og det skjedde at det en og syttiende år gikk, og det to og syttiende år også, ja, til slutt hadde det ni og syttiende år gått – ja, ett hundre år var gått – og de disipler som Jesus hadde utvalgt, hadde alle gått til Guds paradys, unntatt de tre som skulle bli på jorden. Og andre disipler var ordinert i deres sted, og mange av den generasjonen hadde også gått bort.

15 Og det skjedde at det ikke var noen stridigheter i landet på grunn av Guds kjærlighet som bodde i menneskenes hjerter.

16 Og det var ingen misunnelse eller strid eller opptøyer eller hor eller løgn eller mord eller noen slags løsaktighet, og det kunne sikkert ikke være noe lykkeligere folk blant alle mennesker skapt ved Guds hånd.

And the Lord did prosper them exceedingly in the land; yea, insomuch that they did build cities again where there had been cities burned.

Yea, even that great city Zarahemla did they cause to be built again.

But there were many cities which had been sunk, and waters came up in the stead thereof; therefore these cities could not be renewed.

And now, behold, it came to pass that the people of Nephi did wax strong, and did multiply exceedingly fast, and became an exceedingly fair and delightful people.

And they were married, and given in marriage, and were blessed according to the multitude of the promises which the Lord had made unto them.

And they did not walk any more after the performances and ordinances of the law of Moses; but they did walk after the commandments which they had received from their Lord and their God, continuing in fasting and prayer, and in meeting together oft both to pray and to hear the word of the Lord.

And it came to pass that there was no contention among all the people, in all the land; but there were mighty miracles wrought among the disciples of Jesus.

And it came to pass that the seventy and first year passed away, and also the seventy and second year, yea, and in fine, till the seventy and ninth year had passed away; yea, even an hundred years had passed away, and the disciples of Jesus, whom he had chosen, had all gone to the paradise of God, save it were the three who should tarry; and there were other disciples ordained in their stead; and also many of that generation had passed away.

And it came to pass that there was no contention in the land, because of the love of God which did dwell in the hearts of the people.

And there were no envyings, nor strifes, nor tumults, nor whoredoms, nor lyings, nor murders, nor any manner of lasciviousness; and surely there could not be a happier people among all the people who had been created by the hand of God.

17 Det var ingen røvere eller mordere, heller ikke var det lamanitter eller andre slags -itter, men de var alle ett, Kristi barn og arvinger til Guds rike.

18 Og hvor velsignet var de ikke, for Herren velsignet dem i alt de foretok seg. Ja, de ble velsignet og det gikk dem vel like til ett hundre og ti år var gått, og den første generasjon fra Kristus var gått bort, og det var ingen stridigheter i hele landet.

19 Og det skjedde at Nephi, han som førte denne siste opptegnelsen (og han førte den på Nephis plater), døde, og hans sønn Amos førte den i hans sted. Og han førte den også på Nephis plater.

20 Og han førte den i fire og åtti år, og det var fremdeles fred i landet bortsett fra at det var en liten del av folket som hadde gjort opprør, hadde forlatt kirken og påtatt seg navnet lamanitter. Derfor begynte det igjen å bli lamanitter i landet.

21 Og det skjedde at Amos også døde (og det skjedde ett hundre og fire og nitti år etter Kristi komme). Og hans sønn Amos førte opptegnelsen i hans sted, og han førte den også på Nephis plater, og den ble også skrevet i Nephis bok, som er denne bok.

22 Og det skjedde at to hundre år var gått, og alle i den annen generasjon var gått bort, bortsett fra noen få.

23 Og nå vil jeg, Mormon, dere skal vite at folket hadde formert seg så de var utbredt over hele landet, og at de var blitt overmåte rike fordi de hadde fremgang i Kristus.

24 Og i dette to hundre og første år begynte noen iblant dem å bli oppblåste av stolthet ved at de kledde seg i kostbare klær og brukte alle slags fine perler og verdens fine ting.

25 Og fra den tid av hadde de ikke mer sitt gods og sine eiendeler felles.

26 Og de begynte å bli inndelt i klasser, og bygge opp kirker for egen vinnings skyld og fornekte Kristi sanne kirke.

There were no robbers, nor murderers, neither were there Lamanites, nor any manner of -ites; but they were in one, the children of Christ, and heirs to the kingdom of God.

And how blessed were they! For the Lord did bless them in all their doings; yea, even they were blessed and prospered until an hundred and ten years had passed away; and the first generation from Christ had passed away, and there was no contention in all the land.

And it came to pass that Nephi, he that kept this last record, (and he kept it upon the plates of Nephi) died, and his son Amos kept it in his stead; and he kept it upon the plates of Nephi also.

And he kept it eighty and four years, and there was still peace in the land, save it were a small part of the people who had revolted from the church and taken upon them the name of Lamanites; therefore there began to be Lamanites again in the land.

And it came to pass that Amos died also, (and it was an hundred and ninety and four years from the coming of Christ) and his son Amos kept the record in his stead; and he also kept it upon the plates of Nephi; and it was also written in the book of Nephi, which is this book.

And it came to pass that two hundred years had passed away; and the second generation had all passed away save it were a few.

And now I, Mormon, would that ye should know that the people had multiplied, insomuch that they were spread upon all the face of the land, and that they had become exceedingly rich, because of their prosperity in Christ.

And now, in this two hundred and first year there began to be among them those who were lifted up in pride, such as the wearing of costly apparel, and all manner of fine pearls, and of the fine things of the world.

And from that time forth they did have their goods and their substance no more common among them.

And they began to be divided into classes; and they began to build up churches unto themselves to get gain, and began to deny the true church of Christ.

27 Og det skjedde at da to hundre og ti år var gått, var det mange kirker i landet, ja, det var mange kirker som hevdet å kjenne Kristus, og likevel fornektet de det meste av hans evangelium, så de tillot allslags ugudelighet og delte ut det som var hellig til dem det var blitt forbudt å gi det til på grunn av uverdighet.

28 Og denne kirke vokste overmåte raskt på grunn av synd og på grunn av Satans makt, for han fikk godt tak på deres hjerter.

29 Og det var også en annen kirke som fornektet Kristus, og de forfulgte Kristi sanne kirke på grunn av deres ydmykhet og deres tro på Kristus. Og de foraktet dem på grunn av de mange mirakler som ble utført blant dem.

30 Derfor utøvet de makt og myndighet over Jesu disipler som var blant dem, og de kastet dem i fengsel. Men ved Guds ords kraft som var i dem, revnet fengslene i to, og de gikk ut og utførte mektige mirakler blant dem.

31 Likevel, og til tross for alle disse mirakler, forherdet folket sine hjerter og forsøkte å drepe dem, likesom jødene i Jerusalem forsøkte å drepe Jesus, ifølge hans ord.

32 Og de kastet dem i smelteovner, og de kom ut igjen og tok ikke skade.

33 Og de kastet dem også i huler med ville dyr, og de lekte med de ville dyrene som et barn leker med et lam, og de kom fra det uten skade.

34 Likevel forherdet folket sine hjerter, for de ble ledet av mange prester og falske profeter til å bygge opp mange kirker og til å begå alle slags synder. Og de mishandlet Jesu folk, men Jesu folk slo ikke tilbake. Og derfor sank de ned i vantro og ugudelighet fra år til år, like til to hundre og tredve år var gått.

35 Og nå skjedde det i dette år – ja, i det to hundre og en og tredivte år – at folket ble sterkt splittet.

And it came to pass that when two hundred and ten years had passed away there were many churches in the land; yea, there were many churches which professed to know the Christ, and yet they did deny the more parts of his gospel, insomuch that they did receive all manner of wickedness, and did administer that which was sacred unto him to whom it had been forbidden because of unworthiness.

And this church did multiply exceedingly because of iniquity, and because of the power of Satan who did get hold upon their hearts.

And again, there was another church which denied the Christ; and they did persecute the true church of Christ, because of their humility and their belief in Christ; and they did despise them because of the many miracles which were wrought among them.

Therefore they did exercise power and authority over the disciples of Jesus who did tarry with them, and they did cast them into prison; but by the power of the word of God, which was in them, the prisons were rent in twain, and they went forth doing mighty miracles among them.

Nevertheless, and notwithstanding all these miracles, the people did harden their hearts, and did seek to kill them, even as the Jews at Jerusalem sought to kill Jesus, according to his word.

And they did cast them into furnaces of fire, and they came forth receiving no harm.

And they also cast them into dens of wild beasts, and they did play with the wild beasts even as a child with a lamb; and they did come forth from among them, receiving no harm.

Nevertheless, the people did harden their hearts, for they were led by many priests and false prophets to build up many churches, and to do all manner of iniquity. And they did smite upon the people of Jesus; but the people of Jesus did not smite again. And thus they did dwindle in unbelief and wickedness, from year to year, even until two hundred and thirty years had passed away.

And now it came to pass in this year, yea, in the two hundred and thirty and first year, there was a great division among the people.

36 Og det skjedde at i dette år oppsto det et folk som ble kalt nephitter, og de hadde en sterk tro på Kristus, og blant dem var det noen som lamanittene kalte jakobitter og josephitter og zoramitter.

37 Derfor ble de som hadde en sterk tro på Kristus og som var sanne tilbedere av Kristus (blant dem var de tre av Jesu disipler som skulle bli på jorden), kalt nephitter og jakobitter og josephitter og zoramitter.

38 Og det skjedde at de som forkastet evangeliet, ble kalt lamanitter og lemuelitter og ismaelitter. Og de sank ikke ned i vantro, men gjorde bevisst opprør mot Kristi evangelium, og de lærte sine barn at de ikke skulle tro. Derfor sank de ned i vantro likesom sine fedre fra begynnelsen av.

39 Og det skjedde på grunn av deres fedres ugudelighet og avskyelighet – likesom i begynnelsen. Og de ble opplært til å hate Guds barn, likesom lamanittene fra begynnelsen av ble opplært til å hate Nephis barn.

40 Og det skjedde at to hundre og fire og førti år var gått, og slik var tilstanden blant folket. Og den mest ugudelige del av folket vokste seg sterk og ble langt mer tallrike enn Guds folk.

41 Og de fortsatte hele tiden å bygge opp kirker for seg selv og prydet dem med alle slags kostelige ting. Og slik gikk to hundre og femti år, ja, to hundre og seksti år også.

42 Og det skjedde at den ugudelige del av folket igjen begynte å opprette Gadiantons hemmelige eder og forbund.

43 Og det folk som ble kalt Nephis folk, begynte også å bli stolte i sine hjerter på grunn av sine overmåte store rikdommer og ble selvgode som sine brødre, lamanittene.

44 Og fra denne tid av begynte disiplene å sørge over verdens synder.

45 Og det skjedde at da tre hundre år var gått, hadde både Nephis folk og lamanittene blitt overmåte ugudelige – den ene like mye som den andre.

And it came to pass that in this year there arose a people who were called the Nephites, and they were true believers in Christ; and among them there were those who were called by the Lamanites—Jacobites, and Josephites, and Zoramites;

Therefore the true believers in Christ, and the true worshipers of Christ, (among whom were the three disciples of Jesus who should tarry) were called Nephites, and Jacobites, and Josephites, and Zoramites.

And it came to pass that they who rejected the gospel were called Lamanites, and Lemuelites, and Ishmaelites; and they did not dwindle in unbelief, but they did wilfully rebel against the gospel of Christ; and they did teach their children that they should not believe, even as their fathers, from the beginning, did dwindle.

And it was because of the wickedness and abomination of their fathers, even as it was in the beginning. And they were taught to hate the children of God, even as the Lamanites were taught to hate the children of Nephi from the beginning.

And it came to pass that two hundred and forty and four years had passed away, and thus were the affairs of the people. And the more wicked part of the people did wax strong, and became exceedingly more numerous than were the people of God.

And they did still continue to build up churches unto themselves, and adorn them with all manner of precious things. And thus did two hundred and fifty years pass away, and also two hundred and sixty years.

And it came to pass that the wicked part of the people began again to build up the secret oaths and combinations of Gadianton.

And also the people who were called the people of Nephi began to be proud in their hearts, because of their exceeding riches, and become vain like unto their brethren, the Lamanites.

And from this time the disciples began to sorrow for the sins of the world.

And it came to pass that when three hundred years had passed away, both the people of Nephi and the Lamanites had become exceedingly wicked one like unto another.

46 Og det skjedde at Gadian-ton-røverne spredte seg over hele landet, og det var ingen foruten Jesu disipler som var rettferdige. Og gull og sølv ble samlet i store mengder og man drev allslags handel.

47 Og det skjedde da tre hundre og fem år var gått, at Amos døde (og folket levde fremdeles i ugudelighet), og hans bror, Ammaron, førte oppteignelsen i hans sted.

48 Og det skjedde da tre hundre og tyve år var gått, at Ammaron, drevet av Den hellige ånd, skjulte de oppteignelser som var hellige – ja, alle de hellige oppteignelser som hadde blitt overlevert fra generasjon til generasjon og var hellige – ned til det tre hundre og tyvende år fra Kristi komme.

49 Og han skjulte dem til Herren, så de igjen kunne komme til levningen av Jakobs hus ifølge Herrens profetier og løfter. Og slik slutter Ammarons oppteignelse.

And it came to pass that the robbers of Gadian-ton did spread over all the face of the land; and there were none that were righteous save it were the disciples of Jesus. And gold and silver did they lay up in store in abundance, and did traffic in all manner of traffic.

And it came to pass that after three hundred and five years had passed away, (and the people did still remain in wickedness) Amos died; and his brother, Ammaron, did keep the record in his stead.

And it came to pass that when three hundred and twenty years had passed away, Ammaron, being constrained by the Holy Ghost, did hide up the records which were sacred—yea, even all the sacred records which had been handed down from generation to generation, which were sacred—even until the three hundred and twentieth year from the coming of Christ.

And he did hide them up unto the Lord, that they might come again unto the remnant of the house of Jacob, according to the prophecies and the promises of the Lord. And thus is the end of the record of Ammaron.

Mormons bok

Mormon 1

- 1 Og nå skriver jeg, Mormon, en opptegnelse over de ting jeg både har sett og hørt, og kaller den Mormons bok.
- 2 Omtrent på den tid da Ammaron skjulte opptegnelserne til Herren, kom han til meg (jeg var omtrent ti år gammel og begynte å få ganske stor kunnskap om mitt folks lærdom), og Ammaron sa til meg: Jeg har sett at du er et forstandig barn med et årvåkent blikk.
- 3 Derfor, når du er omtrent fire og tyve år gammel, vil jeg du skal huske de ting som du har lagt merke til angående dette folk, og når du er blitt så gammel, gå da til landet Antum, til en høyde som skal kalles Shim, og der har jeg skjult til Herren alle de hellige graveringene om dette folk.
- 4 Og se, du skal ta Nephis plater med deg, og de øvrige skal du la bli hvor de er, og du skal gravere på Nephis plater alle de ting du har lagt merke til angående dette folk.
- 5 Og jeg, Mormon – som er en etterkommer av Nephi (og min fars navn var Mormon) – husket de ting som Ammaron befalte meg.
- 6 Og det skjedde at da jeg var elleve år gammel, tok min far meg med til landet i syd, like til landet Zarahemla.
- 7 Hele landet var blitt dekket av bygninger, og folket var nesten like tallrikt som havets sand.
- 8 Og det skjedde at i det samme år brøt det ut krig mellom nephittene, som besto av nephittene og jakobittene og josephittene og zoramittene, og denne krigen var mellom nephittene og lamanittene og lemuelittene og ismaelittene.
- 9 Nå ble lamanittene og lemuelittene og ismaelittene kalt lamanitter, og de to motstanderne var nephitter og lamanitter.

The Book of Mormon

Mormon 1

- And now I, Mormon, make a record of the things which I have both seen and heard, and call it the Book of Mormon.
- And about the time that Ammaron hid up the records unto the Lord, he came unto me, (I being about ten years of age, and I began to be learned somewhat after the manner of the learning of my people) and Ammaron said unto me: I perceive that thou art a sober child, and art quick to observe;
- Therefore, when ye are about twenty and four years old I would that ye should remember the things that ye have observed concerning this people; and when ye are of that age go to the land Antum, unto a hill which shall be called Shim; and there have I deposited unto the Lord all the sacred engravings concerning this people.
- And behold, ye shall take the plates of Nephi unto yourself, and the remainder shall ye leave in the place where they are; and ye shall engrave on the plates of Nephi all the things that ye have observed concerning this people.
- And I, Mormon, being a descendant of Nephi, (and my father's name was Mormon) I remembered the things which Ammaron commanded me.
- And it came to pass that I, being eleven years old, was carried by my father into the land southward, even to the land of Zarahemla.
- The whole face of the land had become covered with buildings, and the people were as numerous almost, as it were the sand of the sea.
- And it came to pass in this year there began to be a war between the Nephites, who consisted of the Nephites and the Jacobites and the Josephites and the Zoramites; and this war was between the Nephites, and the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites.
- Now the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites were called Lamanites, and the two parties were Nephites and Lamanites.

10 Og det skjedde at krigen dem imellom brøt ut langs grensen til Zarahemla, ved Sidons vann.

11 Og det skjedde at nephittene hadde samlet et stort antall menn, over tredve tusen. Og det skjedde at de i dette samme år utkjempet flere slag hvor nephittene slo lamanittene og drepte mange av dem.

12 Og det skjedde at lamanittene oppga sine planer, og det ble sluttet fred i landet, og freden varte i omtrent fire år, og i denne tiden var det ikke noen blodsutgytelse.

13 Men ugudeligheten florerte over hele landet, så Herren tok bort sine elskede disipler, og mirakuløse gjerninger og helbredelser opphørte på grunn av folkets synder.

14 Og det var ingen gaver fra Herren, og Den hellige ånd kom ikke over noen på grunn av deres ugudelighet og vantro.

15 Og jeg, som var femten år gammel og ganske forstandig, ble derfor besøkt av Herren og fikk smake og kjenne Jesu godhet.

16 Og jeg forsøkte å forkynne for dette folk, men min munn ble lukket, og det ble meg forbudt å forkynne for dem. For se, de hadde bevisst gjort opprør mot sin Gud, og de elskede disipler ble tatt bort, ut av landet, på grunn av synd.

17 Men jeg ble igjen blant dem, men på grunn av deres hårde hjerter ble det meg forbudt å forkynne for dem, og på grunn av deres hårde hjerter ble landet forbannet, ja, for deres skyld.

18 Og disse Gadianton-røverne, som var blant lamanittene, oversvømmet landet så innbyggerne der begynte å skjule sine skatter i jorden, og de glapp ut av hendene på dem, for Herren hadde forbannet landet så de ikke kunne holde på dem eller få dem igjen.

19 Og det skjedde at det var trolldom og hekseri og magi, og den ondes makt var i virksomhet over hele landet, så alle Abinadis og lamanitten Samuels ord gikk i oppfyllelse.

And it came to pass that the war began to be among them in the borders of Zarahemla, by the waters of Sidon.

And it came to pass that the Nephites had gathered together a great number of men, even to exceed the number of thirty thousand. And it came to pass that they did have in this same year a number of battles, in which the Nephites did beat the Lamanites and did slay many of them.

And it came to pass that the Lamanites withdrew their design, and there was peace settled in the land; and peace did remain for the space of about four years, that there was no bloodshed.

But wickedness did prevail upon the face of the whole land, insomuch that the Lord did take away his beloved disciples, and the work of miracles and of healing did cease because of the iniquity of the people.

And there were no gifts from the Lord, and the Holy Ghost did not come upon any, because of their wickedness and unbelief.

And I, being fifteen years of age and being somewhat of a sober mind, therefore I was visited of the Lord, and tasted and knew of the goodness of Jesus.

And I did endeavor to preach unto this people, but my mouth was shut, and I was forbidden that I should preach unto them; for behold they had wilfully rebelled against their God; and the beloved disciples were taken away out of the land, because of their iniquity.

But I did remain among them, but I was forbidden to preach unto them, because of the hardness of their hearts; and because of the hardness of their hearts the land was cursed for their sake.

And these Gadianton robbers, who were among the Lamanites, did infest the land, insomuch that the inhabitants thereof began to hide up their treasures in the earth; and they became slippery, because the Lord had cursed the land, that they could not hold them, nor retain them again.

And it came to pass that there were sorceries, and witchcrafts, and magics; and the power of the evil one was wrought upon all the face of the land, even unto the fulfilling of all the words of Abinadi, and also Samuel the Lamanite.

Mormon 2

- 1 Og det skjedde i det samme år at det brøt ut krig igjen mellom nephittene og lamanittene. Og selv om jeg var ung, var jeg stor av vekst, derfor valgte Nephis folk meg til å være deres leder – til å lede deres hærstyrker.
- 2 Derfor skjedde det at jeg i mitt sekstende år gikk i spissen for en nephittisk hærstyrke mot lamanittene, derfor hadde tre hundre og seks og tyve år gått.
- 3 Og det skjedde i det tre hundre og syv og tyvende år at lamanittene overfalt oss med så overmåte stor styrke at de skremte mine hærstyrker. Derfor ville de ikke kjempe, og de begynte å trekke seg tilbake til landene i nord.
- 4 Og det skjedde at vi kom til byen Angola, og vi tok byen i besittelse og gjorde forberedelser til å forsvare oss mot lamanittene. Og det skjedde at vi befestet byen alt vi maktet, men til tross for alle våre festningsverker overfalt lamanittene oss og drev oss ut av byen.
- 5 Og de drev oss også ut av Davids land.
- 6 Og vi marsjerte videre og kom til Josvas land, som grenset til havet i vest.
- 7 Og det skjedde at vi samlet våre folk så hurtig som mulig så vi kunne samle dem i én gruppe.
- 8 Men se, landet var fullt av røvere og av lamanitter, og til tross for den store ødeleggelse som truet mitt folk, omvendte de seg ikke fra sine onde gjerninger. Derfor var det blod og blodbad over hele landet, både blant nephittene og også blant lamanittene, og hele landet var i opprør.

Mormon 2

And it came to pass in that same year there began to be a war again between the Nephites and the Lamanites. And notwithstanding I being young, was large in stature; therefore the people of Nephi appointed me that I should be their leader, or the leader of their armies.

Therefore it came to pass that in my sixteenth year I did go forth at the head of an army of the Nephites, against the Lamanites; therefore three hundred and twenty and six years had passed away.

And it came to pass that in the three hundred and twenty and seventh year the Lamanites did come upon us with exceedingly great power, insomuch that they did frighten my armies; therefore they would not fight, and they began to retreat towards the north countries.

And it came to pass that we did come to the city of Angola, and we did take possession of the city, and make preparations to defend ourselves against the Lamanites. And it came to pass that we did fortify the city with our might; but notwithstanding all our fortifications the Lamanites did come upon us and did drive us out of the city.

And they did also drive us forth out of the land of David.

And we marched forth and came to the land of Joshua, which was in the borders west by the seashore.

And it came to pass that we did gather in our people as fast as it were possible, that we might get them together in one body.

But behold, the land was filled with robbers and with Lamanites; and notwithstanding the great destruction which hung over my people, they did not repent of their evil doings; therefore there was blood and carnage spread throughout all the face of the land, both on the part of the Nephites and also on the part of the Lamanites; and it was one complete revolution throughout all the face of the land.

9 Og lamanittene hadde en konge ved navn Aron, og han kom imot oss med en hærstyrke på fire og førti tusen. Og se, jeg holdt stand mot ham med to og førti tusen, og det skjedde at jeg slo ham med min hærstyrke så han flyktet for meg. Og se, alt dette skjedde, og tre hundre og tredve år var gått.

10 Og det skjedde at nephittene begynte å omvende seg fra sine synder og begynte å beklage seg slik profeten Samuel hadde profetert, for se, ingen kunne beholde det de eide på grunn av tyvene og røverne og morderne og magien og trolldommen som fantes i landet.

11 Derfor begynte det å bli sorg og jammer i hele landet på grunn av disse ting, og særlig blant Nephis folk.

12 Og det skjedde at da jeg, Mormon, så deres klage og deres jammer og deres sorg for Herren, begynte mitt hjerte å fryde seg, for jeg kjente til Herrens barmhjertighet og langmodighet, derfor trodde jeg at han ville være barmhjertig mot dem, så de igjen kunne bli et rettferdig folk.

13 Men se, min glede var forgjeves, for deres sorg førte ikke til omvendelse på grunn av Guds godhet, men den var snarere de fordømtes sorg fordi Herren ikke alltid ville tillate dem å glede seg i synd.

14 Og de kom ikke til Jesus med et sønderknust hjerte og en angrende ånd, men de forbannet Gud og ønsket å dø. Likevel kjempet de for sitt liv med sverdet.

15 Og det skjedde at min sorg vendte tilbake til meg igjen, og jeg forsto at nådens dag var forbi for dem, både timelig og åndelig. Og jeg så tusener av dem bli hugget ned i åpent opprør mot sin Gud og bli liggende som gjødselhauger på marken. Og tre hundre og fire og førti år var gått.

And now, the Lamanites had a king, and his name was Aaron; and he came against us with an army of forty and four thousand. And behold, I withstood him with forty and two thousand. And it came to pass that I beat him with my army that he fled before me. And behold, all this was done, and three hundred and thirty years had passed away.

And it came to pass that the Nephites began to repent of their iniquity, and began to cry even as had been prophesied by Samuel the prophet; for behold no man could keep that which was his own, for the thieves, and the robbers, and the murderers, and the magic art, and the witchcraft which was in the land.

Thus there began to be a mourning and a lamentation in all the land because of these things, and more especially among the people of Nephi.

And it came to pass that when I, Mormon, saw their lamentation and their mourning and their sorrow before the Lord, my heart did begin to rejoice within me, knowing the mercies and the long-suffering of the Lord, therefore supposing that he would be merciful unto them that they would again become a righteous people.

But behold this my joy was vain, for their sorrowing was not unto repentance, because of the goodness of God; but it was rather the sorrowing of the damned, because the Lord would not always suffer them to take happiness in sin.

And they did not come unto Jesus with broken hearts and contrite spirits, but they did curse God, and wish to die. Nevertheless they would struggle with the sword for their lives.

And it came to pass that my sorrow did return unto me again, and I saw that the day of grace was passed with them, both temporally and spiritually; for I saw thousands of them hewn down in open rebellion against their God, and heaped up as dung upon the face of the land. And thus three hundred and forty and four years had passed away.

16 Og det skjedde i det tre hundre og fem og førtiende år at nephittene begynte å flykte for lamanittene. Og de ble forfulgt til de kom til Jashons land før det var mulig å stanse deres tilbaketog.

17 Og nå lå byen Jashon like ved det land hvor Ammaron hadde skjult opptegegnelsene til Herren så de ikke skulle bli ødelagt. Og se, ifølge Ammarons ord hadde jeg gått og hentet Nephis plater, og jeg skrev en opp-tegnelse ifølge Ammarons ord.

18 Og på Nephis plater ga jeg en fullstendig beretning om all ugudeligheten og avskyeligheten. Men på disse platene gir jeg ikke en fullstendig beretning om deres ugudelighet og avskyelighet, for se, en sammenhengende kjede av ugudelighet og avskyelighet har passert for mine øyne helt fra jeg var gammel nok til å betrakte menneskenes veier.

19 Og jeg gremmer meg på grunn av deres ugudelighet, for på grunn av deres ugudelighet har mitt hjerte alle mine dager vært fylt av sorg. Likevel vet jeg at jeg skal bli løftet opp på den siste dag.

20 Og det skjedde at dette året ble Nephis folk jaget på flukt igjen, og det skjedde at vi ble drevet nordover til vi kom til det land som ble kalt Shem.

21 Og det skjedde at vi befestet byen Shem, og vi samlet vårt folk alt vi maktet for kanskje å redde dem fra ødeleggelse.

22 Og det skjedde at i det tre hundre og seks og førtiende år begynte de å overfalle oss igjen.

23 Og det skjedde at jeg talte til mitt folk og formante dem med stor iver til å holde tappert stand mot lamanittene og kjempe for hustru og barn og hus og hjem.

24 Og mine ord satte mot i dem så de ikke flyktet for lamanittene, men holdt tappert stand mot dem.

And it came to pass that in the three hundred and forty and fifth year the Nephites did begin to flee before the Lamanites; and they were pursued until they came even to the land of Jashon, before it was possible to stop them in their retreat.

And now, the city of Jashon was near the land where Ammaron had deposited the records unto the Lord, that they might not be destroyed. And behold I had gone according to the word of Ammaron, and taken the plates of Nephi, and did make a record according to the words of Ammaron.

And upon the plates of Nephi I did make a full account of all the wickedness and abominations; but upon these plates I did forbear to make a full account of their wickedness and abominations, for behold, a continual scene of wickedness and abominations has been before mine eyes ever since I have been sufficient to behold the ways of man.

And wo is me because of their wickedness; for my heart has been filled with sorrow because of their wickedness, all my days; nevertheless, I know that I shall be lifted up at the last day.

And it came to pass that in this year the people of Nephi again were hunted and driven. And it came to pass that we were driven forth until we had come northward to the land which was called Shem.

And it came to pass that we did fortify the city of Shem, and we did gather in our people as much as it were possible, that perhaps we might save them from destruction.

And it came to pass in the three hundred and forty and sixth year they began to come upon us again.

And it came to pass that I did speak unto my people, and did urge them with great energy, that they would stand boldly before the Lamanites and fight for their wives, and their children, and their houses, and their homes.

And my words did arouse them somewhat to vigor, insomuch that they did not flee from before the Lamanites, but did stand with boldness against them.

- 25 Og det skjedde at med en hærstyrke på tredve tusen kjempet vi mot en hærstyrke på femti tusen. Og det skjedde at vi holdt så tappert stand mot dem, at de flyktet for oss.
- 26 Og det skjedde at da de hadde flyktet, forfulgte vi dem med våre hærstyrker og kjempet mot dem igjen og slo dem. Likevel var Herrens styrke ikke med oss, ja, vi var overlatt til oss selv så vi ikke hadde Herrens Ånd i oss. Derfor hadde vi blitt svake likesom våre brødre.
- 27 Og jeg sørget i mitt hjerte over denne store tragedie som hadde rammet mitt folk på grunn av deres ugudelighet og avskyelighet. Men se, vi gikk frem mot lamanittene og Gadianton-røverne til vi igjen hadde tatt våre arveland i besittelse.
- 28 Og det tre hundre og ni og førtiende år var gått. Og i det tre hundre og femtiende år inngikk vi en avtale med lamanittene og Gadianton-røverne så våre arveland ble delt.
- 29 Og lamanittene ga oss landet i nord, like til det trange pass som førte inn i landet mot syd, og vi ga lamanittene hele landet i syd.

And it came to pass that we did contend with an army of thirty thousand against an army of fifty thousand. And it came to pass that we did stand before them with such firmness that they did flee from before us.

And it came to pass that when they had fled we did pursue them with our armies, and did meet them again, and did beat them; nevertheless the strength of the Lord was not with us; yea, we were left to ourselves, that the Spirit of the Lord did not abide in us; therefore we had become weak like unto our brethren.

And my heart did sorrow because of this the great calamity of my people, because of their wickedness and their abominations. But behold, we did go forth against the Lamanites and the robbers of Gadianton, until we had again taken possession of the lands of our inheritance.

And the three hundred and forty and ninth year had passed away. And in the three hundred and fiftieth year we made a treaty with the Lamanites and the robbers of Gadianton, in which we did get the lands of our inheritance divided.

And the Lamanites did give unto us the land northward, yea, even to the narrow passage which led into the land southward. And we did give unto the Lamanites all the land southward.

Mormon 3

- 1 Og det skjedde at lamanittene ikke kom for å kjempe igjen før ti år til var gått. Og se, jeg hadde latt mitt folk, nephittene, arbeide med å forberede sine jordeiendommer og sine våpen for å ruste seg til kamp.
- 2 Og det skjedde at Herren sa til meg: Rop til dette folk: Omvend dere og kom til meg og bli døpt og bygg opp igjen min kirke, og dere skal bli spart.
- 3 Og jeg ropte til dette folk, men det var forgjeves, og de forsto ikke at det var Herren som hadde spart dem og gitt dem en sjanse til å omvende seg. Og se, de forherdet sine hjerter mot Herren sin Gud.
- 4 Og det skjedde at etter at dette tiende år var gått – og alt i alt tre hundre og seksti år var gått etter Kristi komme – da sendte lamanittenes konge et brev til meg som fortalte at de forberedte seg på å gå til kamp mot oss igjen.
- 5 Og det skjedde at jeg lot mitt folk samle seg i landet Ødemark, i en by som var like ved det trange pass som førte inn til landet i syd.
- 6 Og der stilte vi opp våre hærstyrker så vi kunne stanse lamanittenes styrker så de ikke skulle ta noen av våre landområder i besittelse. Derfor befestet vi oss mot dem av all vår makt.
- 7 Og det skjedde at i det tre hundre og en og sekstiende år kom lamanittene ned mot byen Ødemark for å kjempe mot oss. Og det skjedde at dette året slo vi dem så de vendte tilbake til sine egne land igjen.
- 8 Og i det tre hundre og to og sekstiende år kom de ned igjen for å kjempe. Og vi slo dem igjen og drepte en hel del av dem, og deres døde ble kastet i havet.
- 9 Og på grunn av denne store ting som mitt folk, nephittene, hadde gjort, begynte de å rose seg av sin egen styrke og begynte å sverge for himlene at de ville hevne sine brødres blod, de som var blitt drept av deres fiender.

Mormon 3

And it came to pass that the Lamanites did not come to battle again until ten years more had passed away. And behold, I had employed my people, the Nephites, in preparing their lands and their arms against the time of battle.

And it came to pass that the Lord did say unto me: Cry unto this people—Repent ye, and come unto me, and be ye baptized, and build up again my church, and ye shall be spared.

And I did cry unto this people, but it was in vain; and they did not realize that it was the Lord that had spared them, and granted unto them a chance for repentance. And behold they did harden their hearts against the Lord their God.

And it came to pass that after this tenth year had passed away, making, in the whole, three hundred and sixty years from the coming of Christ, the king of the Lamanites sent an epistle unto me, which gave unto me to know that they were preparing to come again to battle against us.

And it came to pass that I did cause my people that they should gather themselves together at the land Desolation, to a city which was in the borders, by the narrow pass which led into the land southward.

And there we did place our armies, that we might stop the armies of the Lamanites, that they might not get possession of any of our lands; therefore we did fortify against them with all our force.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and first year the Lamanites did come down to the city of Desolation to battle against us; and it came to pass that in that year we did beat them, insomuch that they did return to their own lands again.

And in the three hundred and sixty and second year they did come down again to battle. And we did beat them again, and did slay a great number of them, and their dead were cast into the sea.

And now, because of this great thing which my people, the Nephites, had done, they began to boast in their own strength, and began to swear before the heavens that they would avenge themselves of the blood of their brethren who had been slain by their enemies.

10 Og de sverget ved himlene, og også ved Guds trone, at de ville dra opp for å kjempe mot sine fiender og ville utrydde dem fra jordens overflate.

11 Og det skjedde at jeg, Mormon, fra den tid av nektet bestemt å være dette folks anfører og leder på grunn av deres ugudelighet og avskyelighet.

12 Se, jeg hadde ledet dem – til tross for deres ugudelighet hadde jeg ledet dem i kamp mange ganger – og hadde elsket dem av hele mitt hjerte ifølge den Guds kjærlighet som var i meg. Og min sjel hadde vært utøst i bønn til min Gud hele dagen lang for dem, likevel var den uten tro på grunn av deres hårde hjerter.

13 Og tre ganger har jeg fridd dem ut av deres fienders hender, og de har ikke omvendt seg fra sine synder.

14 Og da de hadde sverget ved alt som vår Herre og Frelser Jesus Kristus hadde forbudt dem, at de ville dra opp for å kjempe mot sine fiender og hevne sine brødres blod, se, da kom Herrens røst til meg og sa:

15 Hevnen hører meg til, og jeg vil gjengjelde, og fordi dette folk ikke omvendte seg etter at jeg hadde befridd dem, se, derfor skal de bli utryddet fra jordens overflate.

16 Og det skjedde at jeg nektet bestemt å gå mot mine fiender, og jeg gjorde det som Herren hadde befalt meg, og jeg sto som et uvirksomt vitne for å fortelle verden de ting som jeg så og hørte, slik det ble tilkjennegitt av Ånden som hadde vitnet om det som skulle komme.

17 Derfor skriver jeg til dere, hedningefolk, og også til dere som er av Israels hus, så dere – når verket begynner – kan begynne å forberede dere til å vende tilbake til deres arveland.

18 Ja, se, jeg skriver til alle jordens ender, ja, til dere, Israels tolv stammer, som skal bli dømt etter deres gjerninger av de tolv som Jesus valgte til å være sine disipler i Jerusalems land.

19 Og jeg skriver også til levningen av dette folk, som også skal dømmes av de tolv som Jesus valgte i dette land, og de skal dømmes av de andre tolv som Jesus valgte i Jerusalems land.

And they did swear by the heavens, and also by the throne of God, that they would go up to battle against their enemies, and would cut them off from the face of the land.

And it came to pass that I, Mormon, did utterly refuse from this time forth to be a commander and a leader of this people, because of their wickedness and abomination.

Behold, I had led them, notwithstanding their wickedness I had led them many times to battle, and had loved them, according to the love of God which was in me, with all my heart; and my soul had been poured out in prayer unto my God all the day long for them; nevertheless, it was without faith, because of the hardness of their hearts.

And thrice have I delivered them out of the hands of their enemies, and they have repented not of their sins.

And when they had sworn by all that had been forbidden them by our Lord and Savior Jesus Christ, that they would go up unto their enemies to battle, and avenge themselves of the blood of their brethren, behold the voice of the Lord came unto me, saying:

Vengeance is mine, and I will repay; and because this people repented not after I had delivered them, behold, they shall be cut off from the face of the earth.

And it came to pass that I utterly refused to go up against mine enemies; and I did even as the Lord had commanded me; and I did stand as an idle witness to manifest unto the world the things which I saw and heard, according to the manifestations of the Spirit which had testified of things to come.

Therefore I write unto you, Gentiles, and also unto you, house of Israel, when the work shall commence, that ye shall be about to prepare to return to the land of your inheritance;

Yea, behold, I write unto all the ends of the earth; yea, unto you, twelve tribes of Israel, who shall be judged according to your works by the twelve whom Jesus chose to be his disciples in the land of Jerusalem.

And I write also unto the remnant of this people, who shall also be judged by the twelve whom Jesus chose in this land; and they shall be judged by the other twelve whom Jesus chose in the land of Jerusalem.

- 20 Og disse ting åpenbarer Ånden for meg, derfor skriver jeg til dere alle. Og jeg skriver til dere for at dere kan vite at dere alle må stå for Kristi domstol, enhver sjel som tilhører menneskehetens familie, ja, hele Adams familie, og dere må stå for å bli dømt for deres gjerninger, enten de er gode eller onde,
- 21 og også for at dere kan tro Jesu Kristi evangelium som dere skal ha iblant dere, og også for at jødene – Herrens paktsfolk – skal ha andre vitner enn ham som de så og hørte, om at Jesus som de slo ihjel, virkelig var Kristus og virkelig var Gud.
- 22 Og jeg skulle ønske jeg kunne overtale dere, alle jordens ender, til å omvende dere og berede dere til å stå for Kristi domstol.
- And these things doth the Spirit manifest unto me; therefore I write unto you all. And for this cause I write unto you, that ye may know that ye must all stand before the judgment-seat of Christ, yea, every soul who belongs to the whole human family of Adam; and ye must stand to be judged of your works, whether they be good or evil;
- And also that ye may believe the gospel of Jesus Christ, which ye shall have among you; and also that the Jews, the covenant people of the Lord, shall have other witness besides him whom they saw and heard, that Jesus, whom they slew, was the very Christ and the very God.
- And I would that I could persuade all ye ends of the earth to repent and prepare to stand before the judgment-seat of Christ.

Mormon 4

- 1 Og nå skjedde det at i det tre hundre og tre og sekstiende år dro nephittene opp med sine hærstyrker ut av landet Ødemark for å gå til kamp mot lamanittene.
- 2 Og det skjedde at nephittenes hærstyrker igjen ble drevet tilbake til landet Ødemark, og mens de ennå var slitne, overfalt lamanittene dem med en uthvilt hærstyrke, og et voldsomt slag fant sted som endte med at lamanittene tok byen Ødemark i besittelse og slo mange nephitter ihjel og tok mange fanger.
- 3 Og resten flyktet og sluttet seg til innbyggerne i byen Teancum. Nå lå byen Teancum ute ved havet, og den lå også i nærheten av byen Ødemark.
- 4 Og det var fordi nephittenes hærstyrker dro opp mot lamanittene at de begynte å lide nederlag. For om det ikke hadde vært for det, hadde ikke lamanittene hatt noen makt over dem.
- 5 Men se, Guds straffedommer vil ramme de ugudelige, og det er ved de ugudelige at de ugudelige blir straffet, for det er de ugudelige som oppegger menneskenes barns hjerter til blodsutgytelse.
- 6 Og det skjedde at lamanittene gjorde forberedelser for å angripe byen Teancum.
- 7 Og det skjedde i det tre hundre og fire og sekstiende år at lamanittene angrep byen Teancum så de kunne ta denne byen i besittelse også.
- 8 Og det skjedde at de ble slått og drevet tilbake av nephittene. Og da nephittene så at de hadde drevet lamanittene bort, roste de seg igjen av sin egen styrke, og de rykket frem i sin egen kraft og gjenerobret byen Ødemark.
- 9 Og nå hadde alle disse ting skjedd, og tusener var blitt drept på begge sider, både nephitter og lamanitter.

Mormon 4

And now it came to pass that in the three hundred and sixty and third year the Nephites did go up with their armies to battle against the Lamanites, out of the land Desolation.

And it came to pass that the armies of the Nephites were driven back again to the land of Desolation. And while they were yet weary, a fresh army of the Lamanites did come upon them; and they had a sore battle, inso-much that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and did slay many of the Nephites, and did take many prisoners.

And the remainder did flee and join the inhabitants of the city Teancum. Now the city Teancum lay in the borders by the seashore; and it was also near the city Desolation.

And it was because the armies of the Nephites went up unto the Lamanites that they began to be smitten; for were it not for that, the Lamanites could have had no power over them.

But, behold, the judgments of God will overtake the wicked; and it is by the wicked that the wicked are punished; for it is the wicked that stir up the hearts of the children of men unto bloodshed.

And it came to pass that the Lamanites did make preparations to come against the city Teancum.

And it came to pass in the three hundred and sixty and fourth year the Lamanites did come against the city Teancum, that they might take possession of the city Teancum also.

And it came to pass that they were repulsed and driven back by the Nephites. And when the Nephites saw that they had driven the Lamanites they did again boast of their own strength; and they went forth in their own might, and took possession again of the city Desolation.

And now all these things had been done, and there had been thousands slain on both sides, both the Nephites and the Lamanites.

10 Og det skjedde at da det tre hundre og seks og sekstiende år var gått, overfalt lamanittene nephittene igjen, og likevel omvendte ikke nephittene seg fra det onde de hadde gjort, men holdt stadig fast ved sin ugudelighet.

11 Og ingen tunge kan beskrive eller noe menneske skrive og gi en fullstendig fremstilling av den forferdelige blodsutgytelse og det blodbad som fant sted blant folket, både blant nephittene og blant lamanittene. Og hvert eneste hjerte var forherdet, så de stadig fant behag i å utgyte blod.

12 Og det hadde aldri vært så stor ugudelighet blant Lehis barn, og heller ikke i noen del av Israels hus, ifølge Herrens ord, som det var blant dette folk.

13 Og det skjedde at lamanittene tok byen Ødemark i besittelse, og dette fordi det var flere av dem enn av nephittene.

14 Og de rykket også frem mot byen Teancum og drev innbyggerne ut av byen og tok mange til fange – både kvinner og barn – og ofret dem som offer til sine avguder.

15 Og det skjedde at i det tre hundre og syv og sekstien- de år var nephittene så vrede fordi lamanittene hadde ofret deres kvinner og barn, at de gikk til angrep på lamanittene i så overmåte stor vrede at de slo dem igjen og drev dem ut av sine land.

16 Og lamanittene angrep ikke nephittene igjen før i det tre hundre og fem og syttiende år.

17 Og i dette året angrep de nephittene med hele sin styrke, og de ble ikke talt fordi de var så mange.

18 Og fra denne tid av fikk ikke nephittene lenger makt over lamanittene, men begynte å bli utryddet av dem likesom dugg forsvinner for solen.

19 Og det skjedde at lamanittene angrep byen Ødemark, og et overmåte voldsomt slag ble utkjempet i landet Ødemark hvor de slo nephittene.

And it came to pass that the three hundred and sixty and sixth year had passed away, and the Lamanites came again upon the Nephites to battle; and yet the Nephites repented not of the evil they had done, but persisted in their wickedness continually.

And it is impossible for the tongue to describe, or for man to write a perfect description of the horrible scene of the blood and carnage which was among the people, both of the Nephites and of the Lamanites; and every heart was hardened, so that they delighted in the shedding of blood continually.

And there never had been so great wickedness among all the children of Lehi, nor even among all the house of Israel, according to the words of the Lord, as was among this people.

And it came to pass that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and this because their number did exceed the number of the Nephites.

And they did also march forward against the city Teancum, and did drive the inhabitants forth out of her, and did take many prisoners both women and children, and did offer them up as sacrifices unto their idol gods.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and seventh year, the Nephites being angry because the Lamanites had sacrificed their women and their children, that they did go against the Lamanites with exceedingly great anger, insomuch that they did beat again the Lamanites, and drive them out of their lands.

And the Lamanites did not come again against the Nephites until the three hundred and seventy and fifth year.

And in this year they did come down against the Nephites with all their powers; and they were not numbered because of the greatness of their number.

And from this time forth did the Nephites gain no power over the Lamanites, but began to be swept off by them even as a dew before the sun.

And it came to pass that the Lamanites did come down against the city Desolation; and there was an exceedingly sore battle fought in the land Desolation, in the which they did beat the Nephites.

20 Og de flyktet fra dem igjen, og de kom til byen Boaz, og der holdt de stand mot lamanittene med så overmåte stor tapperhet at lamanittene ikke slo dem før de angrep dem igjen for annen gang.

21 Og da de angrep for annen gang, ble nephittene drevet bort og slaktet ned i et overmåte stort blodbad. Og deres kvinner og barn ble igjen ofret til avguder.

22 Og det skjedde at nephittene flyktet for dem igjen og tok alle innbyggerne med seg, både i småbyer og landsbyer.

23 Og da jeg, Mormon, forsto at lamanittene nå var nær ved å underlegge seg landet, gikk jeg til høyden Shim og tok frem alle de oppteignelsene som Ammaron hadde skjult til Herren.

And they fled again from before them, and they came to the city Boaz; and there they did stand against the Lamanites with exceeding boldness, insomuch that the Lamanites did not beat them until they had come again the second time.

And when they had come the second time, the Nephites were driven and slaughtered with an exceedingly great slaughter; their women and their children were again sacrificed unto idols.

And it came to pass that the Nephites did again flee from before them, taking all the inhabitants with them, both in towns and villages.

And now I, Mormon, seeing that the Lamanites were about to overthrow the land, therefore I did go to the hill Shim, and did take up all the records which Ammaron had hid up unto the Lord.

Mormon 5

- 1 Og det skjedde at jeg gikk ut blant nephittene og angret på den ed som jeg hadde avlagt om ikke å hjelpe dem mer. Og igjen overlot de meg kommandoen over sine hærstyrker, for de antok at jeg kunne befri dem fra deres lidelser.
- 2 Men se, jeg var uten håp, for jeg kjente Herrens straffedommer som skulle komme over dem. For de omvendte seg ikke fra sine synder, men kjempet for sine liv uten å påkalle det Vesen som skapte dem.
- 3 Og det skjedde at lamanittene angrep oss da vi hadde flyktet til byen Jordan, men se, de ble drevet tilbake så de ikke inntok byen denne gang.
- 4 Og det skjedde at de angrep oss igjen, og vi forsvarte byen. Og det var også andre byer som ble forsvart av nephittene, og disse sterke forsvarsstillingene stengte veien for dem, så de ikke kunne komme inn i det land som lå foran oss for å drepe innbyggerne i vårt land.
- 5 Men det skjedde at i alle de land vi hadde dratt forbi og hvor innbyggerne ikke hadde samlet seg, ble de drept av lamanittene, og deres småbyer og landsbyer og byer ble brent med ild. Og slik gikk det tre hundre og ni og syttiende år.
- 6 Og det skjedde at i det tre hundre og åttiende år gikk lamanittene til kamp mot oss igjen, og vi holdt tappert stand mot dem. Men alt var forgjeves, for deres antall var så stort at de tråkket nephittene ned.
- 7 Og det skjedde at vi flyktet igjen, og de som flyktet raskere enn lamanittene, unnslopp, og de som ikke var like raske som lamanittene, ble slått ned og drept.
- 8 Og se, jeg, Mormon, ønsker ikke å opprive menneskenes sjeler ved å skildre slike redselsfulle scener av blod og blodsutgytelse som fant sted for mine øyne. Men fordi jeg vet at disse ting visselig må gjøres kjent og at alt som er skjult, må åpenbares fra hustakene,

Mormon 5

And it came to pass that I did go forth among the Nephites, and did repent of the oath which I had made that I would no more assist them; and they gave me command again of their armies, for they looked upon me as though I could deliver them from their afflictions.

But behold, I was without hope, for I knew the judgments of the Lord which should come upon them; for they repented not of their iniquities, but did struggle for their lives without calling upon that Being who created them.

And it came to pass that the Lamanites did come against us as we had fled to the city of Jordan; but behold, they were driven back that they did not take the city at that time.

And it came to pass that they came against us again, and we did maintain the city. And there were also other cities which were maintained by the Nephites, which strongholds did cut them off that they could not get into the country which lay before us, to destroy the inhabitants of our land.

But it came to pass that whatsoever lands we had passed by, and the inhabitants thereof were not gathered in, were destroyed by the Lamanites, and their towns, and villages, and cities were burned with fire; and thus three hundred and seventy and nine years passed away.

And it came to pass that in the three hundred and eightieth year the Lamanites did come again against us to battle, and we did stand against them boldly; but it was all in vain, for so great were their numbers that they did tread the people of the Nephites under their feet.

And it came to pass that we did again take to flight, and those whose flight was swifter than the Lamanites' did escape, and those whose flight did not exceed the Lamanites' were swept down and destroyed.

And now behold, I, Mormon, do not desire to harrow up the souls of men in casting before them such an awful scene of blood and carnage as was laid before mine eyes; but I, knowing that these things must surely be made known, and that all things which are hid must be revealed upon the house-tops—

9 og også at kunnskapen om disse ting må komme til levningen av dette folk – og også til hedningefolkene som Herren har sagt skal adspre dette folk, og dette folk skal ikke regnes for noe blant dem – derfor skriver jeg en liten forkortelse – jeg våger ikke å gi en fullstendig beskrivelse av det som jeg har sett – på grunn av befalingen jeg har fått, og også for at dere ikke skal ha altfor stor sorg på grunn av dette folks ugudelighet.

10 Og se, dette taler jeg til deres ætt, og også til hedningefolkene som har omsorg for Israels hus og som forstår og vet hvor deres velsignelser kommer fra.

11 For jeg vet at det er slike som vil sørge over den ulykke som vil ramme Israels hus, ja, de vil sørge over at dette folk ble utryddet, de vil sørge over at dette folk ikke hadde omvendt seg så Jesus kunne ha tatt dem i sine armer.

12 Nå er dette skrevet til levningen av Jakobs hus, og det er skrevet på denne måten fordi Gud vet at ugudelighet ikke vil frembringe det for dem, og det skal bli skjult til Herren så det kan komme frem i hans egen beleilige tid.

13 Og dette er den befaling som jeg har mottatt, og se, de skal komme frem ifølge Herrens befaling når han i sin visdom finner det passende.

14 Og se, de skal gå til de vantro blant jødene, og i denne hensikt skal de gå, så de kan bli overbevist om at Jesus er Kristus, sønn av den levende Gud, så Faderen, gjennom sin høyt elskede, kan gjennomføre sin store og evige hensikt med å føre jødene, eller hele Israels hus, til deres arveland som Herren deres Gud har gitt dem, for å oppfylle sin pakt.

15 Og også for at dette folks ætt mer fullstendig kan tro på hans evangelium, som skal komme til dem fra hedningefolkene. For dette folk skal bli adspredt og skal bli et mørkt, et motbydelig og et frastøtende folk, mer ubeskrivelig enn noe som noensinne har vært blant oss, ja, eller noe som har vært blant lamanittene, og dette på grunn av deres vantro og avgudsdyrkelse.

And also that a knowledge of these things must come unto the remnant of these people, and also unto the Gentiles, who the Lord hath said should scatter this people, and this people should be counted as naught among them—therefore I write a small abridgment, daring not to give a full account of the things which I have seen, because of the commandment which I have received, and also that ye might not have too great sorrow because of the wickedness of this people.

And now behold, this I speak unto their seed, and also to the Gentiles who have care for the house of Israel, that realize and know from whence their blessings come.

For I know that such will sorrow for the calamity of the house of Israel; yea, they will sorrow for the destruction of this people; they will sorrow that this people had not repented that they might have been clasped in the arms of Jesus.

Now these things are written unto the remnant of the house of Jacob; and they are written after this manner, because it is known of God that wickedness will not bring them forth unto them; and they are to be hid up unto the Lord that they may come forth in his own due time.

And this is the commandment which I have received; and behold, they shall come forth according to the commandment of the Lord, when he shall see fit, in his wisdom.

And behold, they shall go unto the unbelieving of the Jews; and for this intent shall they go—that they may be persuaded that Jesus is the Christ, the Son of the living God; that the Father may bring about, through his most Beloved, his great and eternal purpose, in restoring the Jews, or all the house of Israel, to the land of their inheritance, which the Lord their God hath given them, unto the fulfilling of his covenant;

And also that the seed of this people may more fully believe his gospel, which shall go forth unto them from the Gentiles; for this people shall be scattered, and shall become a dark, a filthy, and a loathsome people, beyond the description of that which ever hath been amongst us, yea, even that which hath been among the Lamanites, and this because of their unbelief and idolatry.

16 For se, Herrens Ånd har allerede sluttet å streve med deres fedre, og de er uten Kristus og Gud i verden, og de drives omkring som agner for vinden.

17 De var en gang et tiltalende folk, og Kristus var deres hyrde, ja, de ble til og med ledet av Gud Faderen.

18 Men se, nå blir de ført omkring av Satan – som agner drives for vinden eller som et skip kastes om på bølgene uten seil eller anker eller uten noe å styre det med – og som skipet, så også de.

19 Og se, Herren har holdt tilbake de velsignelser de kunne ha mottatt i landet, til fordel for hedningefolkene som skal ta landet i besittelse.

20 Men se, det skal skje at de skal bli jaget og adspredt av hedningefolkene, og etter at de er blitt jaget og adspredt av hedningefolkene, se, da vil Herren huske pakten som han sluttet med Abraham og med hele Israels hus.

21 Og Herren vil også huske de rettferdiges bønner som er blitt oppsendt til ham for dem.

22 Og da, dere hedningefolk, hvordan kan dere tåle Guds kraft hvis dere ikke omvender dere og vender dere bort fra deres onde veier?

23 Vet dere ikke at dere er i Guds hender? Vet dere ikke at han har all makt, og at på hans store befaling skal jorden rulles sammen som en bokrull?

24 Derfor, omvend dere og ydmyk dere for ham, så han ikke står frem med sin rettferdighet mot dere – så ikke en levning av Jakobs ætt skal gå ut blant dere som en løve og rive dere i stykker, og det er ingen som redder.

For behold, the Spirit of the Lord hath already ceased to strive with their fathers; and they are without Christ and God in the world; and they are driven about as chaff before the wind.

They were once a delightful people, and they had Christ for their shepherd; yea, they were led even by God the Father.

But now, behold, they are led about by Satan, even as chaff is driven before the wind, or as a vessel is tossed about upon the waves, without sail or anchor, or without anything wherewith to steer her; and even as she is, so are they.

And behold, the Lord hath reserved their blessings, which they might have received in the land, for the Gentiles who shall possess the land.

But behold, it shall come to pass that they shall be driven and scattered by the Gentiles; and after they have been driven and scattered by the Gentiles, behold, then will the Lord remember the covenant which he made unto Abraham and unto all the house of Israel.

And also the Lord will remember the prayers of the righteous, which have been put up unto him for them.

And then, O ye Gentiles, how can ye stand before the power of God, except ye shall repent and turn from your evil ways?

Know ye not that ye are in the hands of God? Know ye not that he hath all power, and at his great command the earth shall be rolled together as a scroll?

Therefore, repent ye, and humble yourselves before him, lest he shall come out in justice against you—lest a remnant of the seed of Jacob shall go forth among you as a lion, and tear you in pieces, and there is none to deliver.

Mormon 6

- 1 Og nå avslutter jeg min opptegnelse om hvordan mitt folk, nephittene, ble utryddet. Og det skjedde at vi rykket frem mot lamanittene.
- 2 Og jeg, Mormon, skrev et brev til lamanittenes konge og spurte om han ville tillate at vi samlet vårt folk i landet Cumorah – ved en høyde som kaltes Cumorah – og der ville vi kjempe mot dem.
- 3 Og det skjedde at lamanittenes konge innvilget mitt ønske.
- 4 Og det skjedde at vi marsjerte til landet Cumorah, og vi slo opp våre telt rundt høyden Cumorah. Og det var et land med mange vann, elver og kilder, og her håpet vi å få overtak på lamanittene.
- 5 Og da tre hundre og fire og åtti år var gått, hadde vi samlet alle som var igjen av vårt folk, i landet Cumorah.
- 6 Og det skjedde da vi hadde samlet hele vårt folk i én gruppe i landet Cumorah, se, da begynte jeg, Mormon, å bli gammel. Og da jeg visste at det var mitt folks siste kamp, og da jeg hadde blitt befalt av Herren at jeg ikke skulle la de hellige opptegnelsene som hadde blitt overlevert fra våre fedre, falle i lamanittenes hender (for lamanittene ville ødelegge dem), laget jeg denne opptegnelsen etter Nephis plater og skjulte alle opptegnelsene som var betrodd meg av Herren, i høyden Cumorah, med unntagelse av disse få platene som jeg ga til min sønn Moroni.
- 7 Og det skjedde at mitt folk med sine hustruer og sine barn så at lamanittenes hærstyrker rykket frem mot dem, og med den grufulle dødsangst som fyller alle ugudeliges bryst, ventet de på at de skulle angripe.
- 8 Og det skjedde at de gikk til kamp mot oss, og hver eneste sjel var fylt av redsel på grunn av deres store antall.
- 9 Og det skjedde at de overfalt mitt folk med sverd og med buer og med piler og med økser og med alle slags krigsvåpen.

Mormon 6

And now I finish my record concerning the destruction of my people, the Nephites. And it came to pass that we did march forth before the Lamanites.

And I, Mormon, wrote an epistle unto the king of the Lamanites, and desired of him that he would grant unto us that we might gather together our people unto the land of Cumorah, by a hill which was called Cumorah, and there we could give them battle.

And it came to pass that the king of the Lamanites did grant unto me the thing which I desired.

And it came to pass that we did march forth to the land of Cumorah, and we did pitch our tents around about the hill Cumorah; and it was in a land of many waters, rivers, and fountains; and here we had hope to gain advantage over the Lamanites.

And when three hundred and eighty and four years had passed away, we had gathered in all the remainder of our people unto the land of Cumorah.

And it came to pass that when we had gathered in all our people in one to the land of Cumorah, behold I, Mormon, began to be old; and knowing it to be the last struggle of my people, and having been commanded of the Lord that I should not suffer the records which had been handed down by our fathers, which were sacred, to fall into the hands of the Lamanites, (for the Lamanites would destroy them) therefore I made this record out of the plates of Nephi, and hid up in the hill Cumorah all the records which had been entrusted to me by the hand of the Lord, save it were these few plates which I gave unto my son Moroni.

And it came to pass that my people, with their wives and their children, did now behold the armies of the Lamanites marching towards them; and with that awful fear of death which fills the breasts of all the wicked, did they await to receive them.

And it came to pass that they came to battle against us, and every soul was filled with terror because of the greatness of their numbers.

And it came to pass that they did fall upon my people with the sword, and with the bow, and with the arrow, and with the ax, and with all manner of weapons of war.

10 Og det skjedde at mine menn ble hugget ned, ja, mine ti tusen som var med meg. Og jeg falt såret om midt iblant dem, og de gikk forbi meg og gjorde ikke ende på mitt liv.

11 Og da de hadde passert og hadde hugget ned hele mitt folk unntatt fire og tyve av oss (blant dem var min sønn Moroni), skuet vi som hadde overlevd, neste dag da lamanittene hadde vendt tilbake til sin leir, fra toppen av høyden Cumorah de ti tusen av mitt folk som var blitt hugget ned mens de ble anført av meg.

12 Og vi så også de ti tusen av mitt folk som ble anført av min sønn Moroni.

13 Og se, Gidgiddonahs ti tusen hadde falt, og han selv midt iblant dem.

14 Og Lamah hadde falt med sine ti tusen, og Gilgal hadde falt med sine ti tusen, og Limhah hadde falt med sine ti tusen, og Jeneum hadde falt med sine ti tusen, og Cumenihah og Moroniha og Antionum og Shiblom og Shem og Josh hadde falt, hver med sine ti tusen.

15 Og det skjedde at det var enda ti som hadde falt for sverdet, hver med sine ti tusen. Ja, hele mitt folk hadde falt – unntatt de fire og tyve som var med meg, og også noen få som hadde flyktet til landene i syd, og noen få som hadde gått over til lamanittene – og deres kjøtt og ben og blod lå på jordoverflaten, etterlatt av dem som hadde drept dem, for å råtne på marken, smuldre hen og vende tilbake til moder jord.

16 Og min sjel led sorgens kvaler på grunn av mitt folks falne, og jeg ropte:

17 Dere skjønne, hvordan kunne dere vike bort fra Herrens veier! Dere skjønne, hvordan kunne dere ha forkastet den Jesus som sto med åpne armer for å ta imot dere!

18 Se, hvis dere ikke hadde gjort dette, ville dere ikke ha falt. Men se, dere har falt, og jeg sørger over tapet av dere.

19 Dere skjønne sønner og døtre, dere fedre og mødre, dere ektemenn og hustruer, dere skjønne, hvordan kunne dere ha falt?

And it came to pass that my men were hewn down, yea, even my ten thousand who were with me, and I fell wounded in the midst; and they passed by me that they did not put an end to my life.

And when they had gone through and hewn down all my people save it were twenty and four of us, (among whom was my son Moroni) and we having survived the dead of our people, did behold on the morrow, when the Lamanites had returned unto their camps, from the top of the hill Cumorah, the ten thousand of my people who were hewn down, being led in the front by me.

And we also beheld the ten thousand of my people who were led by my son Moroni.

And behold, the ten thousand of Gidgiddonah had fallen, and he also in the midst.

And Lamah had fallen with his ten thousand; and Gilgal had fallen with his ten thousand; and Limhah had fallen with his ten thousand; and Jeneum had fallen with his ten thousand; and Cumenihah, and Moronihah, and Antionum, and Shiblom, and Shem, and Josh, had fallen with their ten thousand each.

And it came to pass that there were ten more who did fall by the sword, with their ten thousand each; yea, even all my people, save it were those twenty and four who were with me, and also a few who had escaped into the south countries, and a few who had deserted over unto the Lamanites, had fallen; and their flesh, and bones, and blood lay upon the face of the earth, being left by the hands of those who slew them to molder upon the land, and to crumble and to return to their mother earth.

And my soul was rent with anguish, because of the slain of my people, and I cried:

O ye fair ones, how could ye have departed from the ways of the Lord! O ye fair ones, how could ye have rejected that Jesus, who stood with open arms to receive you!

Behold, if ye had not done this, ye would not have fallen. But behold, ye are fallen, and I mourn your loss.

O ye fair sons and daughters, ye fathers and mothers, ye husbands and wives, ye fair ones, how is it that ye could have fallen!

- 20 Men se, dere er gått bort, og mine sorger kan ikke bringe dere tilbake.
- 21 Og dagen kommer snart da deres dødelige legeme må bli ikledd udødelighet og disse legemer som nå smuldrer hen i forgjengelighet, snart må bli uforgjengelige legemer. Og da må dere stå for Kristi domstol for å bli dømt etter deres gjerninger, og hvis dere er rettferdige, da blir dere velsignet med deres fedre som har gått foran dere.
- 22 Om dere bare hadde omvendt dere før denne store ødeleggelse var kommet over dere. Men se, dere er gått bort, og Faderen, ja, himmelens evige Fader, kjenner deres tilstand, og han gjør med dere ifølge sin rettferdighet og barmhjertighet.

But behold, ye are gone, and my sorrows cannot bring your return.

And the day soon cometh that your mortal must put on immortality, and these bodies which are now moldering in corruption must soon become incorruptible bodies; and then ye must stand before the judgment-seat of Christ, to be judged according to your works; and if it so be that ye are righteous, then are ye blessed with your fathers who have gone before you.

O that ye had repented before this great destruction had come upon you. But behold, ye are gone, and the Father, yea, the Eternal Father of heaven, knoweth your state; and he doeth with you according to his justice and mercy.

Mormon 7

- 1 Og se, nå vil jeg tale noe til levningen av dette folk som er blitt spart – hvis Gud vil gi mine ord til dem – så de kan få vite hva som skjedde med deres fedre. Ja, jeg taler til dere som er en levning av Israels hus, og dette er de ord som jeg taler:
- 2 Vit at dere er av Israels hus.
- 3 Vit at dere må omvende dere, ellers kan dere ikke bli frelst.
- 4 Vit at dere må legge ned deres krigsvåpen, ikke mer finne behag i å utgyte blod og ikke ta dem frem igjen uten at det skjer på Guds befaling.
- 5 Vit at dere må komme til kunnskap om deres fedre og omvende dere fra alle deres synder og misgjerninger og tro på Jesus Kristus – at han er Guds Sønn og at han ble drept av jødene og at han ved Faderens kraft har oppstått, og derved har han seiret over graven, og ved ham er også dødens brodd oppslukt.
- 6 Og han tilveiebringer de dødes oppstandelse, og ved den må mennesket oppstå og stilles for hans domstol.
- 7 Og han har tilveiebragt verdens forløsning, og den som blir funnet skyldfri for ham på dommens dag, til ham gis å bo i Guds nærhet i hans rike, for der å synge uophørlige lovsanger med korene, og prise Faderen og Sønnen og Den hellige ånd, som er én Gud, i en tilstand av lykke som aldri tar slutt.
- 8 Derfor, omvend dere og bli døpt i Jesu navn, og grip Kristi evangelium, som skal gjøres tilgjengelig for dere, ikke bare i denne opptegnelse, men også i den opptegnelse som skal komme til hedningefolkene fra jødene og fra hedningefolkene til dere.
- 9 For se, dette er skrevet i den hensikt at dere skal tro den. Og hvis dere tror den, vil dere også tro dette. Og hvis dere tror dette, vil dere få vite om deres fedre og også om de vidunderlige gjerninger som ble utført blant dem ved Guds kraft.

Mormon 7

And now, behold, I would speak somewhat unto the remnant of this people who are spared, if it so be that God may give unto them my words, that they may know of the things of their fathers; yea, I speak unto you, ye remnant of the house of Israel; and these are the words which I speak:

Know ye that ye are of the house of Israel.

Know ye that ye must come unto repentance, or ye cannot be saved.

Know ye that ye must lay down your weapons of war, and delight no more in the shedding of blood, and take them not again, save it be that God shall command you.

Know ye that ye must come to the knowledge of your fathers, and repent of all your sins and iniquities, and believe in Jesus Christ, that he is the Son of God, and that he was slain by the Jews, and by the power of the Father he hath risen again, whereby he hath gained the victory over the grave; and also in him is the sting of death swallowed up.

And he bringeth to pass the resurrection of the dead, whereby man must be raised to stand before his judgment-seat.

And he hath brought to pass the redemption of the world, whereby he that is found guiltless before him at the judgment day hath it given unto him to dwell in the presence of God in his kingdom, to sing ceaseless praises with the choirs above, unto the Father, and unto the Son, and unto the Holy Ghost, which are one God, in a state of happiness which hath no end.

Therefore repent, and be baptized in the name of Jesus, and lay hold upon the gospel of Christ, which shall be set before you, not only in this record but also in the record which shall come unto the Gentiles from the Jews, which record shall come from the Gentiles unto you.

For behold, this is written for the intent that ye may believe that; and if ye believe that ye will believe this also; and if ye believe this ye will know concerning your fathers, and also the marvelous works which were wrought by the power of God among them.

10 Og dere vil også vite at dere er en levning av Jakobs ætt. Derfor blir dere regnet blant den første pakts folk, og hvis dere tror på Kristus og blir døpt – først med vann og deretter med ild og med Den hellige ånd – og følger vår Frelzers eksempel ifølge det som han har befalt oss, skal det bli vel med dere på dommens dag. Amen.

And ye will also know that ye are a remnant of the seed of Jacob; therefore ye are numbered among the people of the first covenant; and if it so be that ye believe in Christ, and are baptized, first with water, then with fire and with the Holy Ghost, following the example of our Savior, according to that which he hath commanded us, it shall be well with you in the day of judgment. Amen.

Mormon 8

- 1 Se, jeg, Moroni, avslutter min far Mormons oppteget. Se, jeg har bare noen få ting å skrive, nemlig det min far har befalt meg.
- 2 Og nå skjedde det at etter det store og forferdelige slaget ved Cumorah, se, da ble de nephittene som hadde flyktet inn i landet mot syd, jaget av lamanittene til de alle var drept.
- 3 Og min far ble også drept av dem, og jeg er helt alene tilbake for å skrive den sørgelige beretningen om hvordan mitt folk ble utryddet. Men se, de er borte, og jeg utfører min fars befaling, og om de vil drepe meg, vet jeg ikke.
- 4 Derfor vil jeg skrive og skjule oppteget i jorden, og hvor jeg går hen, har ingen betydning.
- 5 Se, min far har skrevet denne oppteget, og han har skrevet hvorfor den ble til. Og se, jeg ville også ha gjort det hvis jeg hadde hatt plass på platene, men det har jeg ikke, og jeg har ingen malm, for jeg er alene. Min far er blitt drept i kamp og alle mine slektninger også, og jeg har hverken venner eller noe sted å gå, og hvor lenge Herren vil la meg leve, vet jeg ikke.
- 6 Se, fire hundre år er gått siden vår Herre og Frelser komme.
- 7 Og se, lamanittene har jaget mitt folk, nephittene, fra by til by og fra sted til sted helt til de ikke er mer. Og deres fall har vært stort, ja, stor og ufattelig er utslettelsen av mitt folk, nephittene.
- 8 Og se, det er Herrens hånd som har gjort det, og se, lamanittene ligger også i krig med hverandre, og hele dette land er en sammenhengende kjede av mord og blodsutgytelse, og ingen vet når krigen vil ta slutt.
- 9 Og se, jeg sier ikke mer om dem, for det finnes ingen andre enn lamanitter og røvere i landet.

Mormon 8

Behold I, Moroni, do finish the record of my father, Mormon. Behold, I have but few things to write, which things I have been commanded by my father.

And now it came to pass that after the great and tremendous battle at Cumorah, behold, the Nephites who had escaped into the country southward were hunted by the Lamanites, until they were all destroyed.

And my father also was killed by them, and I even remain alone to write the sad tale of the destruction of my people. But behold, they are gone, and I fulfil the commandment of my father. And whether they will slay me, I know not.

Therefore I will write and hide up the records in the earth; and whither I go it mattereth not.

Behold, my father hath made this record, and he hath written the intent thereof. And behold, I would write it also if I had room upon the plates, but I have not; and ore I have none, for I am alone. My father hath been slain in battle, and all my kinsfolk, and I have not friends nor whither to go; and how long the Lord will suffer that I may live I know not.

Behold, four hundred years have passed away since the coming of our Lord and Savior.

And behold, the Lamanites have hunted my people, the Nephites, down from city to city and from place to place, even until they are no more; and great has been their fall; yea, great and marvelous is the destruction of my people, the Nephites.

And behold, it is the hand of the Lord which hath done it. And behold also, the Lamanites are at war one with another; and the whole face of this land is one continual round of murder and bloodshed; and no one knoweth the end of the war.

And now, behold, I say no more concerning them, for there are none save it be the Lamanites and robbers that do exist upon the face of the land.

10 Og det er ingen som kjenner den sanne Gud, unntatt Jesu disipler som skulle være i landet inntil folkets ugudelighet ble så stor at Herren ikke ville tillate dem å være hos folket. Og om de er i landet eller ikke, vet intet menneske.

11 Men se, min far og jeg har sett dem, og de har betjent oss.

12 Og enhver som mottar denne oppteignelsen og ikke fordømmer den på grunn av de ufullkommenheter som finnes i den, skal få vite om større ting enn disse. Se, jeg er Moroni, og hvis det var mulig, ville jeg gjøre alle ting kjent for dere.

13 Se, jeg slutter nå å tale om dette folk. Jeg er sønn av Mormon, og min far var en etterkommer av Nephi.

14 Og det er jeg som skjuler denne oppteignelsen til Herren. Selve platene har ingen verdi på grunn av Herrens befaling, for han sier visselig at ingen skal få dem for vinnings skyld. Men det som er skrevet på dem, er av stor verdi, og den som bringer det frem i lyset, ham vil Herren velsigne.

15 For ingen har makt til å bringe det frem i lyset uten at det skjer ved Guds hjelp, for Gud vil det skal gjøres med øyet fullt og helt vendt mot hans ære eller til beste for Herrens folk i fordums tid, paktens folk som lenge har vært adspredt.

16 Og velsignet er han som skal bringe dette frem i lyset, for det skal bringes ut av mørke og inn i lyset ifølge Guds ord. Ja, det skal bringes ut av jorden, og det skal la sitt lys skinne i mørket og komme til folkets kunnskap, og det skal gjøres ved Guds kraft.

17 Og hvis det finnes feil, er det menneskers feil. Men se, vi vet ikke om noen feil, ikke desto mindre vet Gud alle ting, la derfor den som fordømmer, være på vakt så han ikke kommer i fare for helvetes ild.

18 Og den som sier: Vis meg det, ellers vil dere bli slått, må ta seg i vare så han ikke krever noe som er forbudt av Herren.

And there are none that do know the true God save it be the disciples of Jesus, who did tarry in the land until the wickedness of the people was so great that the Lord would not suffer them to remain with the people; and whether they be upon the face of the land no man knoweth.

But behold, my father and I have seen them, and they have ministered unto us.

And whoso receiveth this record, and shall not condemn it because of the imperfections which are in it, the same shall know of greater things than these. Behold, I am Moroni; and were it possible, I would make all things known unto you.

Behold, I make an end of speaking concerning this people. I am the son of Mormon, and my father was a descendant of Nephi.

And I am the same who hideth up this record unto the Lord; the plates thereof are of no worth, because of the commandment of the Lord. For he truly saith that no one shall have them to get gain; but the record thereof is of great worth; and whoso shall bring it to light, him will the Lord bless.

For none can have power to bring it to light save it be given him of God; for God wills that it shall be done with an eye single to his glory, or the welfare of the ancient and long dispersed covenant people of the Lord.

And blessed be he that shall bring this thing to light; for it shall be brought out of darkness unto light, according to the word of God; yea, it shall be brought out of the earth, and it shall shine forth out of darkness, and come unto the knowledge of the people; and it shall be done by the power of God.

And if there be faults they be the faults of a man. But behold, we know no fault; nevertheless God knoweth all things; therefore, he that condemneth, let him be aware lest he shall be in danger of hell fire.

And he that saith: Show unto me, or ye shall be smitten—let him beware lest he commandeth that which is forbidden of the Lord.

19 For se, den som dømmer hastig, skal dømmes hastig igjen, for hans lønn skal bli ifølge hans gjerninger. Derfor, den som slår, skal Herren også slå.

20 Se hva Skriftene sier: Mennesket skal ikke slå og heller ikke dømme, for dommen er min, sier Herren, og hevnen er også min, og jeg vil gjengjelde.

21 Og den som utøser vrede og ypper til strid mot Herrens verk og Herrens paktsfolk som er Israels hus, og sier: Vi vil ødelegge Herrens verk, og Herren vil ikke huske sin pakt som han har inngått med Israels hus – han står i fare for å bli hugget ned og kastet på ilden.

22 For Herrens evige planer skal rulle videre inntil alle hans løfter er oppfylt.

23 Gransk Jesajas profetier. Se, jeg kan ikke skrive dem. Ja, se, jeg sier til dere at de hellige som er gått bort før meg og som har eid dette landet, skal rope, ja, fra støvet vil de rope til Herren, og så sant Herren lever, vil han huske pakten han har inngått med dem.

24 Og han kjenner deres bønner og vet at de ba for sine brødre. Og han kjenner deres tro, for i hans navn kunne de flytte fjell, og i hans navn kunne de få jorden til å ryste, og ved hans ords kraft fikk de fengsler til å rase sammen. Ja, selv ikke den glovarme smelteovn kunne skade dem, heller ikke ville dyr eller giftige slanger, på grunn av hans ords kraft.

25 Og se, i sine bønner ba de også for ham som Herren skulle la frembringe disse ting.

26 Og ingen må si at de ikke skal komme frem, for det skal de visselig, for Herren har talt det, for ut av jorden skal de komme ved Herrens hånd, og ingen kan hindre det, og de skal komme i en tid da det skal bli sagt at mirakler er avskaffet, og de skal komme som om en taler fra de døde.

27 Og de skal komme frem i en tid da de helliges blod skal rope til Herren på grunn av hemmelige forbund og mørkets gjerninger.

For behold, the same that judgeth rashly shall be judged rashly again; for according to his works shall his wages be; therefore, he that smiteth shall be smitten again, of the Lord.

Behold what the scripture says—man shall not smite, neither shall he judge; for judgment is mine, saith the Lord, and vengeance is mine also, and I will repay.

And he that shall breathe out wrath and strifes against the work of the Lord, and against the covenant people of the Lord who are the house of Israel, and shall say: We will destroy the work of the Lord, and the Lord will not remember his covenant which he hath made unto the house of Israel—the same is in danger to be hewn down and cast into the fire;

For the eternal purposes of the Lord shall roll on, until all his promises shall be fulfilled.

Search the prophecies of Isaiah. Behold, I cannot write them. Yea, behold I say unto you, that those saints who have gone before me, who have possessed this land, shall cry, yea, even from the dust will they cry unto the Lord; and as the Lord liveth he will remember the covenant which he hath made with them.

And he knoweth their prayers, that they were in behalf of their brethren. And he knoweth their faith, for in his name could they remove mountains; and in his name could they cause the earth to shake; and by the power of his word did they cause prisons to tumble to the earth; yea, even the fiery furnace could not harm them, neither wild beasts nor poisonous serpents, because of the power of his word.

And behold, their prayers were also in behalf of him that the Lord should suffer to bring these things forth.

And no one need say they shall not come, for they surely shall, for the Lord hath spoken it; for out of the earth shall they come, by the hand of the Lord, and none can stay it; and it shall come in a day when it shall be said that miracles are done away; and it shall come even as if one should speak from the dead.

And it shall come in a day when the blood of saints shall cry unto the Lord, because of secret combinations and the works of darkness.

28 Ja, de skal komme frem i en tid da Guds kraft skal bli fornektet og kirker bli fordervet og bli oppblåste i sine hjerters stolthet, ja, i en tid da kirkeledere og lærere skal stå frem i hjertets stolthet og til og med misunne dem som tilhører deres egne kirker.

29 Ja, de skal komme frem i en tid da det skal høres om ild og uvær og røkskyer i fremmede land.

30 Og det skal også høres om kriger, rykter om kriger og jordskjelv på forskjellige steder.

31 Ja, de skal komme frem i en tid da det skal være stor forurensning og urenhet på jordens overflate. Det skal være mord og røveri og løgn og bedrag og hor og alle slags avskyeligheter, og mange skal si: Gjør dette eller gjør hint, og det er uten betydning, for Herren vil anerkjenne slike på den siste dag. Men ve slike, for de er i bitterhets galle og syndens lenker.

32 Ja, de skal komme frem i en tid da det skal bygges opp kirker som skal si: Kom til meg, og for dine penger skal du få tilgivelse for dine synder.

33 Dere ugudelige og vrange og hårdnakkede folk, hvorfor har dere bygget opp kirker for dere selv for egen vinnings skyld? Hvorfor har dere forandret Guds hellige ord, så dere bringer fordømmelse over deres sjeler? Se, gi akt på Guds åpenbaringer, for tiden og dagen kommer da alle disse ting må gå i oppfyllelse.

34 Se, Herren har vist meg store og vidunderlige ting om det som snart må skje på den dag da disse ting skal komme frem blant dere.

35 Se, jeg taler til dere som om dere var tilstede, og likevel er dere ikke det. Men se, Jesus Kristus har vist meg dere, og jeg vet hva dere gjør.

36 Og jeg vet at dere vandrer i deres hjerters stolthet, og det er bare noen ganske få som ikke er oppblåste i sine hjerters stolthet og kler seg i meget fine klær, noe som skaper misunnelse og strid og ondsinnethet og forfølgelse og alle slags synder. Og deres kirker, ja, hver eneste én, er blitt fordervet på grunn av deres stolte hjerter.

Yea, it shall come in a day when the power of God shall be denied, and churches become defiled and be lifted up in the pride of their hearts; yea, even in a day when leaders of churches and teachers shall rise in the pride of their hearts, even to the envying of them who belong to their churches.

Yea, it shall come in a day when there shall be heard of fires, and tempests, and vapors of smoke in foreign lands;

And there shall also be heard of wars, rumors of wars, and earthquakes in divers places.

Yea, it shall come in a day when there shall be great pollutions upon the face of the earth; there shall be murders, and robbing, and lying, and deceivings, and whoredoms, and all manner of abominations; when there shall be many who will say, Do this, or do that, and it mattereth not, for the Lord will uphold such at the last day. But wo unto such, for they are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity.

Yea, it shall come in a day when there shall be churches built up that shall say: Come unto me, and for your money you shall be forgiven of your sins.

O ye wicked and perverse and stiffnecked people, why have ye built up churches unto yourselves to get gain? Why have ye transfigured the holy word of God, that ye might bring damnation upon your souls? Behold, look ye unto the revelations of God; for behold, the time cometh at that day when all these things must be fulfilled.

Behold, the Lord hath shown unto me great and marvelous things concerning that which must shortly come, at that day when these things shall come forth among you.

Behold, I speak unto you as if ye were present, and yet ye are not. But behold, Jesus Christ hath shown you unto me, and I know your doing.

And I know that ye do walk in the pride of your hearts; and there are none save a few only who do not lift themselves up in the pride of their hearts, unto the wearing of very fine apparel, unto envying, and strifes, and malice, and persecutions, and all manner of iniquities; and your churches, yea, even every one, have become polluted because of the pride of your hearts.

- 37 For se, dere elsker penger og eiendom og fine klær og utsmykningen i kirkene mer enn dere elsker de fattige og de trengende, de syke og dem som lider.
- 38 Dere som er fordervet, dere hyklere og lærere som selger dere for det som etser og tærer, hvorfor har dere fordervet Guds hellige kirke? Hvorfor er dere skamfulle for å påta dere Kristi navn? Hvorfor tror dere ikke at en uendelig lykke er av større verdi enn den elendighet som aldri dør? Er det for å få verdens ros?
- 39 Hvorfor pynter dere dere med det som ikke har liv, og lar de sultne og de trengende, de nakne og syke og de som lider gå dere forbi uten å ense dem?
- 40 Ja, hvorfor bygger dere opp deres hemmelige avskyeligheter for vinnings skyld og får enker og også faderløse til å komme til Herren i sorg, og også deres fedres og ektemenns blod til å rope til Herren fra jorden om hevn over deres hoder?
- 41 Se, hevners sverd henger over dere, og tiden kommer snart da han vil hevne de helliges blod på dere, for han vil ikke lenger tåle deres rop.
- For behold, ye do love money, and your substance, and your fine apparel, and the adorning of your churches, more than ye love the poor and the needy, the sick and the afflicted.
- O ye pollutions, ye hypocrites, ye teachers, who sell yourselves for that which will canker, why have ye polluted the holy church of God? Why are ye ashamed to take upon you the name of Christ? Why do ye not think that greater is the value of an endless happiness than that misery which never dies—because of the praise of the world?
- Why do ye adorn yourselves with that which hath no life, and yet suffer the hungry, and the needy, and the naked, and the sick and the afflicted to pass by you, and notice them not?
- Yea, why do ye build up your secret abominations to get gain, and cause that widows should mourn before the Lord, and also orphans to mourn before the Lord, and also the blood of their fathers and their husbands to cry unto the Lord from the ground, for vengeance upon your heads?
- Behold, the sword of vengeance hangeth over you; and the time soon cometh that he avengeth the blood of the saints upon you, for he will not suffer their cries any longer.

Mormon 9

- 1 Og nå taler jeg også om dem som ikke tror på Kristus.
- 2 Se, vil dere tro på deres hjemsekelses dag – se, når Herren skal komme, ja, på den store dag da jorden skal bli rullet sammen som en bokrull og grunnstoffene skal smelte med gloende hete, ja, på den store dag da dere skal føres frem og stå for Guds Lam – vil dere da si at det ikke finnes noen Gud?
- 3 Vil dere da fremdeles fornekte Kristus, eller kan dere se Guds Lam? Tror dere at dere skal bo hos ham med bevisstheten om deres skyld? Tror dere at dere kunne være lykkelige ved å bo hos dette hellige Vesen når deres sjeler er tynget ned av skyldbewissthet om at dere alltid har overtrådt hans lover?
- 4 Se, jeg sier til dere at dere ville være mer ulykkelige ved å bo hos en hellig og rettferdig Gud med bevisstheten om deres urenheter for ham, enn dere ville være ved å bo med de fordømte sjeler i helvete.
- 5 For se, når dere skal forstå deres nakenhet overfor Gud og også Guds herlighet og Jesu Kristi hellighet, vil det tenne en uslukkelig ild i dere.
- 6 Dere vantro, vend dere da til Herren og rop inntrengende til Faderen i Jesu navn, så dere kanskje kan bli funnet plettfrø, rene, skjønne og hvite etter å ha blitt rensset ved Lammets blod på denne store og siste dag.
- 7 Og videre taler jeg til dere som fornekte Guds åpenbaringer og sier at de er avskaffet, at det ikke er noen åpenbaringer eller profetier, ingen gaver eller helbredelse eller noen som taler med tunger eller tyder tungemål.
- 8 Se, jeg sier dere at den som fornekte disse ting, kjenner ikke Kristi evangelium. Ja, han har ikke lest Skriftene, og om han har, forstår han dem ikke.
- 9 For leser vi ikke at Gud er den samme i går, i dag og for evig, og at hos ham er det ingen forandring eller skiftende skygge?

Mormon 9

And now, I speak also concerning those who do not believe in Christ.

Behold, will ye believe in the day of your visitation—behold, when the Lord shall come, yea, even that great day when the earth shall be rolled together as a scroll, and the elements shall melt with fervent heat, yea, in that great day when ye shall be brought to stand before the Lamb of God—then will ye say that there is no God?

Then will ye longer deny the Christ, or can ye behold the Lamb of God? Do ye suppose that ye shall dwell with him under a consciousness of your guilt? Do ye suppose that ye could be happy to dwell with that holy Being, when your souls are racked with a consciousness of guilt that ye have ever abused his laws?

Behold, I say unto you that ye would be more miserable to dwell with a holy and just God, under a consciousness of your filthiness before him, than ye would to dwell with the damned souls in hell.

For behold, when ye shall be brought to see your nakedness before God, and also the glory of God, and the holiness of Jesus Christ, it will kindle a flame of unquenchable fire upon you.

O then ye unbelieving, turn ye unto the Lord; cry mightily unto the Father in the name of Jesus, that perhaps ye may be found spotless, pure, fair, and white, having been cleansed by the blood of the Lamb, at that great and last day.

And again I speak unto you who deny the revelations of God, and say that they are done away, that there are no revelations, nor prophecies, nor gifts, nor healing, nor speaking with tongues, and the interpretation of tongues;

Behold I say unto you, he that denieth these things knoweth not the gospel of Christ; yea, he has not read the scriptures; if so, he does not understand them.

For do we not read that God is the same yesterday, today, and forever, and in him there is no variableness neither shadow of changing?

10 Og nå, hvis dere har forestilt dere en gud som forandrer seg og hos hvem det er skiftende skygge, da har dere forestilt dere en annen gud enn den Gud som gjør mirakler.

11 Men se, jeg vil vise dere en Gud som gjør mirakler, nemlig Abrahams Gud, og Isaks Gud og Jakobs Gud. Og det er den samme Gud som skapte himlene og jorden og alle ting som i dem er.

12 Se, han skapte Adam, og ved Adam kom menneskets fall. Og på grunn av menneskets fall kom Jesus Kristus som er Faderen og Sønnen, og på grunn av Jesus Kristus kom menneskets forløsning.

13 Og på grunn av menneskets forløsning som kom ved Jesus Kristus, blir de ført tilbake til Herrens nærhet, ja, på denne måten blir alle mennesker forløst. For Kristi død tilveiebringer oppstandelsen, som tilveiebringer en forløsning fra en uendelig søvn, og fra denne søvn skal alle mennesker våkne opp ved Guds kraft når basunen skal lyde. Og de skal komme frem, både liten og stor, og alle skal stå for hans domstol etter å ha blitt forløst og befridd fra denne evige døds bånd – fra en timelig død.

14 Og så kommer Den Helliges dom over dem, og så kommer tiden da den som er uren, fremdeles skal være uren og den som er rettferdig, fremdeles skal være rettferdig. Den som er lykkelig, skal fremdeles være lykkelig, og den som er ulykkelig, skal fremdeles være ulykkelig.

15 Og nå, alle dere som har forestilt dere en gud som ikke kan gjøre mirakler, jeg vil spørre dere: Har alle disse ting som jeg har talt om, skjedd? Har enden kommet ennå? Se, jeg sier dere: Nei. Og Gud har ikke opphørt å være en Gud som gjør mirakler.

16 Se, er ikke de ting som Gud har gjort, forunderlige for våre øyne? Jo, og hvem kan fullt ut forstå Guds vidunderlige gjerninger?

17 Hvem vil si det ikke var et mirakel at himmelen og jorden ble til på hans ord og at mennesket ble skapt av jordens støv ved hans ords kraft, eller at mirakler ikke er blitt utført ved hans ords kraft?

And now, if ye have imagined up unto yourselves a god who doth vary, and in whom there is shadow of changing, then have ye imagined up unto yourselves a god who is not a God of miracles.

But behold, I will show unto you a God of miracles, even the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and it is that same God who created the heavens and the earth, and all things that in them are.

Behold, he created Adam, and by Adam came the fall of man. And because of the fall of man came Jesus Christ, even the Father and the Son; and because of Jesus Christ came the redemption of man.

And because of the redemption of man, which came by Jesus Christ, they are brought back into the presence of the Lord; yea, this is wherein all men are redeemed, because the death of Christ bringeth to pass the resurrection, which bringeth to pass a redemption from an endless sleep, from which sleep all men shall be awakened by the power of God when the trump shall sound; and they shall come forth, both small and great, and all shall stand before his bar, being redeemed and loosed from this eternal band of death, which death is a temporal death.

And then cometh the judgment of the Holy One upon them; and then cometh the time that he that is filthy shall be filthy still; and he that is righteous shall be righteous still; he that is happy shall be happy still; and he that is unhappy shall be unhappy still.

And now, O all ye that have imagined up unto yourselves a god who can do no miracles, I would ask of you, have all these things passed, of which I have spoken? Has the end come yet? Behold I say unto you, Nay; and God has not ceased to be a God of miracles.

Behold, are not the things that God hath wrought marvelous in our eyes? Yea, and who can comprehend the marvelous works of God?

Who shall say that it was not a miracle that by his word the heaven and the earth should be; and by the power of his word man was created of the dust of the earth; and by the power of his word have miracles been wrought?

18 Og hvem vil si at Jesus Kristus ikke gjorde mange mektige mirakler? Og mange mektige mirakler ble også utført ved apostlenes hender.

19 Og hvis mirakler ble utført dengang, hvorfor har så Gud opphørt å være en Gud som gjør mirakler når han fremdeles er et uforanderlig Vesen? Og se, jeg sier til dere at han forandrer seg ikke, i så fall ville han opphøre å være Gud. Og han opphører ikke å være Gud, og er en Gud som gjør mirakler.

20 Og grunnen til at han slutter å gjøre mirakler blant menneskenes barn, er at de synker ned i vantro og viker bort fra den riktige vei og ikke kjenner den Gud som de skulle sette sin lit til.

21 Se, jeg sier til dere at den som tror på Kristus uten å tvile, skal få alt han skal be Faderen om i Kristi navn, og dette løfte er til alle, ja, til jordens ender.

22 For se, slik talte Jesus Kristus, Guds Sønn, til sine disipler som skulle bli på jorden, ja, til alle sine disipler i folkemengdens påhør: Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen.

23 Og den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt.

24 Og disse tegn skal følge dem som tror: I mitt navn skal de drive ut djevler. De skal tale nye tungemål, de skal ta opp slanger, og om de drikker noe dødelig, skal det ikke skade dem, de skal legge sine hender på de syke, og de skal bli helbredet.

25 Og hver den som tror på mitt navn uten å tvile, for ham vil jeg bekrefte alle mine ord, ja, til jordens ender.

26 Og se, hvem kan gå imot det Herren har gjort? Hvem kan fornekte det han har sagt? Hvem vil reise seg mot Herrens allmektige kraft? Hvem vil forakte det Herren har gjort? Hvem vil forakte Kristi barn? Se, alle dere som forakter Herrens verk, for dere skal bli forundret og gå til grunne.

And who shall say that Jesus Christ did not do many mighty miracles? And there were many mighty miracles wrought by the hands of the apostles.

And if there were miracles wrought then, why has God ceased to be a God of miracles and yet be an unchangeable Being? And behold, I say unto you he changeth not; if so he would cease to be God; and he ceaseth not to be God, and is a God of miracles.

And the reason why he ceaseth to do miracles among the children of men is because that they dwindle in unbelief, and depart from the right way, and know not the God in whom they should trust.

Behold, I say unto you that whoso believeth in Christ, doubting nothing, whatsoever he shall ask the Father in the name of Christ it shall be granted him; and this promise is unto all, even unto the ends of the earth.

For behold, thus said Jesus Christ, the Son of God, unto his disciples who should tarry, yea, and also to all his disciples, in the hearing of the multitude: Go ye into all the world, and preach the gospel to every creature;

And he that believeth and is baptized shall be saved, but he that believeth not shall be damned;

And these signs shall follow them that believe—in my name shall they cast out devils; they shall speak with new tongues; they shall take up serpents; and if they drink any deadly thing it shall not hurt them; they shall lay hands on the sick and they shall recover;

And whosoever shall believe in my name, doubting nothing, unto him will I confirm all my words, even unto the ends of the earth.

And now, behold, who can stand against the works of the Lord? Who can deny his sayings? Who will rise up against the almighty power of the Lord? Who will despise the works of the Lord? Who will despise the children of Christ? Behold, all ye who are despisers of the works of the Lord, for ye shall wonder and perish.

27 Forakt ikke og bli ikke forundret, men lytt til Herrens ord og be Faderen i Jesu navn om de ting dere står i trang til. Tvil ikke, men vær troende, og begynn som i fordums tid og kom til Herren av hele deres hjerte og arbeid på deres frelse med frykt og beven for ham.

28 Vær vise i deres prøvetids dager og legg bort all urenheter. Be ikke om noe for å kunne fortære det i deres vellyst, men be med urokkelig fasthet om at dere ikke vil gi etter for noen fristelse, men at dere vil tjene den sanne og levende Gud.

29 Se til at dere ikke blir døpt uverdigg. Se til at dere ikke deltar i Kristi nadverd uverdigg, men se til at dere er verdigg i alt dere gjør, og gjør det i Jesu Kristi navn, han som er Sønn av den levende Gud. Og hvis dere gjør dette og holder ut til enden, vil dere på ingen måte bli utstøtt.

30 Se, jeg taler til dere som om jeg talte fra de døde, for jeg vet at dere skal ha mine ord.

31 Fordøm meg ikke på grunn av min ufullkommenhet, heller ikke min far på grunn av hans ufullkommenhet, heller ikke dem som har skrevet før ham. Men takk heller Gud for at han har vist dere vår ufullkommenhet, så dere kan lære å bli visere enn vi har vært.

32 Og se, vi har skrevet denne oppteignelsen ifølge vår kunnskap i de skrifttegn som blant oss kalles reformert egyptisk, og de ble overlevert og forandret av oss ifølge vår måte å snakke på.

33 Og hvis platene våre hadde vært tilstrekkelig store, ville vi ha skrevet på hebraisk, men det hebraiske er også blitt forandret av oss, og hvis vi kunne ha skrevet på hebraisk, se, da ville dere ikke ha funnet noen ufullkommenhet i vår oppteignelse.

34 Men Herren kjenner til de ting som vi har skrevet og også at intet annet folk kjenner vårt språk. Og fordi intet annet folk kjenner vårt språk, har han beredt midler så det kan bli oversatt.

O then despise not, and wonder not, but hearken unto the words of the Lord, and ask the Father in the name of Jesus for what things soever ye shall stand in need. Doubt not, but be believing, and begin as in times of old, and come unto the Lord with all your heart, and work out your own salvation with fear and trembling before him.

Be wise in the days of your probation; strip yourselves of all uncleanness; ask not, that ye may consume it on your lusts, but ask with a firmness unshaken, that ye will yield to no temptation, but that ye will serve the true and living God.

See that ye are not baptized unworthily; see that ye partake not of the sacrament of Christ unworthily; but see that ye do all things in worthiness, and do it in the name of Jesus Christ, the Son of the living God; and if ye do this, and endure to the end, ye will in nowise be cast out.

Behold, I speak unto you as though I spake from the dead; for I know that ye shall have my words.

Condemn me not because of mine imperfection, neither my father, because of his imperfection, neither them who have written before him; but rather give thanks unto God that he hath made manifest unto you our imperfections, that ye may learn to be more wise than we have been.

And now, behold, we have written this record according to our knowledge, in the characters which are called among us the reformed Egyptian, being handed down and altered by us, according to our manner of speech.

And if our plates had been sufficiently large we should have written in Hebrew; but the Hebrew hath been altered by us also; and if we could have written in Hebrew, behold, ye would have had no imperfection in our record.

But the Lord knoweth the things which we have written, and also that none other people knoweth our language; and because that none other people knoweth our language, therefore he hath prepared means for the interpretation thereof.

- 35 Og disse ting er skrevet så vi kan rense våre klær for våre brødres blod – våre brødre som har sunket ned i vantro.
- 36 Og se, disse ting som vi har ønsket for våre brødre, ja, at de igjen måtte få kunnskap om Kristus, er i overensstemmelse med de bønner som er oppsendt av alle de hellige som har bodd i landet.
- 37 Og måtte Herren, Jesus Kristus, la deres bønner bli besvart i forhold til deres tro, og måtte Gud Faderen huske pakten som han har inngått med Israels hus, og måtte han velsigne dem i all evighet for deres tro på Jesu Kristi navn. Amen.

And these things are written that we may rid our garments of the blood of our brethren, who have dwindled in unbelief.

And behold, these things which we have desired concerning our brethren, yea, even their restoration to the knowledge of Christ, are according to the prayers of all the saints who have dwelt in the land.

And may the Lord Jesus Christ grant that their prayers may be answered according to their faith; and may God the Father remember the covenant which he hath made with the house of Israel; and may he bless them forever, through faith on the name of Jesus Christ. Amen.

Ethers bok

Jaredittenes opptegnelse, tatt fra de fireogtyve platene som ble funnet av Limhis folk i kong Mosiahs dager.

Ether 1

- 1 Og nå begynner jeg, Moroni, å gi en beretning om disse fordums innbyggere som ble utryddet ved Herrens hånd i den nordlige del av dette land.
- 2 Og jeg tar min beretning fra de fire og tyve platene som ble funnet av Limhis folk og som kalles Ethers bok.
- 3 Og da jeg antar at første del av denne opptegnelsen, som forteller om verdens skapelse og også om Adam og gir en beretning fra hans tid og like ned til det store tårn og om alle ting som hendte blant menneskenes barn ned til denne tid, er i jødenes besittelse,
- 4 derfor skriver jeg ikke om de ting som skjedde fra Adams dager og ned til denne tid. Men de finnes på platene, og den som finner dem, vil ha makt til å få en fullstendig beretning.
- 5 Men se, jeg gjengir ikke hele beretningen, men en del av beretningen gjengir jeg, fra tårnet og ned til de ble utryddet.
- 6 Og på denne måten gir jeg beretningen. Han som skrev denne opptegnelsen, var Ether, og han var en etterkommer av Coriantor.
- 7 Coriantor var sønn av Moron.
- 8 Og Moron var sønn av Ethem.
- 9 Og Ethem var sønn av Aha.
- 10 Og Aha var sønn av Seth.
- 11 Og Seth var sønn av Shiblon.
- 12 Og Shiblon var sønn av Com.
- 13 Og Com var sønn av Coriantum.
- 14 Og Coriantum var sønn av Amnigaddah.
- 15 Og Amnigaddah var sønn av Aaron.
- 16 Og Aaron var en etterkommer av Heth, som var sønn av Hearthom.
- 17 Og Hearthom var sønn av Lib.

The Book of Ether

The record of the Jaredites, taken from the twenty-four plates found by the people of Limhi in the days of King Mosiah.

Ether 1

- And now I, Moroni, proceed to give an account of those ancient inhabitants who were destroyed by the hand of the Lord upon the face of this north country.
- And I take mine account from the twenty and four plates which were found by the people of Limhi, which is called the Book of Ether.
- And as I suppose that the first part of this record, which speaks concerning the creation of the world, and also of Adam, and an account from that time even to the great tower, and whatsoever things transpired among the children of men until that time, is had among the Jews—
- Therefore I do not write those things which transpired from the days of Adam until that time; but they are had upon the plates; and whoso findeth them, the same will have power that he may get the full account.
- But behold, I give not the full account, but a part of the account I give, from the tower down until they were destroyed.
- And on this wise do I give the account. He that wrote this record was Ether, and he was a descendant of Coriantor.
- Coriantor was the son of Moron.
- And Moron was the son of Ethem.
- And Ethem was the son of Ahah.
- And Ahah was the son of Seth.
- And Seth was the son of Shiblon.
- And Shiblon was the son of Com.
- And Com was the son of Coriantum.
- And Coriantum was the son of Amnigaddah.
- And Amnigaddah was the son of Aaron.
- And Aaron was a descendant of Heth, who was the son of Hearthom.
- And Hearthom was the son of Lib.

- 18 Og Lib var sønn av Kish. And Lib was the son of Kish.
- 19 Og Kish var sønn av Corom. And Kish was the son of Corom.
- 20 Og Corom var sønn av Levi. And Corom was the son of Levi.
- 21 Og Levi var sønn av Kim. And Levi was the son of Kim.
- 22 Og Kim var sønn av Morianton. And Kim was the son of Morianton.
- 23 Og Morianton var en etterkommer av Riplakish. And Morianton was a descendant of Riplakish.
- 24 Og Riplakish var sønn av Shez. And Riplakish was the son of Shez.
- 25 Og Shez var sønn av Heth. And Shez was the son of Heth.
- 26 Og Heth var sønn av Com. And Heth was the son of Com.
- 27 Og Com var sønn av Coriantum. And Com was the son of Coriantum.
- 28 Og Coriantum var sønn av Emer. And Coriantum was the son of Emer.
- 29 Og Emer var sønn av Omer. And Emer was the son of Omer.
- 30 Og Omer var sønn av Shule. And Omer was the son of Shule.
- 31 Og Shule var sønn av Kib. And Shule was the son of Kib.
- 32 Og Kib var sønn av Orihah, som var sønn av Jared. And Kib was the son of Orihah, who was the son of Jared;
- 33 Denne Jared kom sammen med sin bror og deres familier og noen andre og deres familier fra det store tårn på den tid da Herren forvirret folkets språk og sverget i sin vrede at de skulle bli adspredt over hele jordens overflate. Og ifølge Herrens ord ble folket adspredt. Which Jared came forth with his brother and their families, with some others and their families, from the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people, and swore in his wrath that they should be scattered upon all the face of the earth; and according to the word of the Lord the people were scattered.
- 34 Og Jareds bror var en stor og mektig mann og en mann som var rikt begunstiget av Herren, derfor sa hans bror, Jared, til ham: Rop til Herren at han ikke forvirrer vårt språk så vi ikke kan forstå våre ord. And the brother of Jared being a large and mighty man, and a man highly favored of the Lord, Jared, his brother, said unto him: Cry unto the Lord, that he will not confound us that we may not understand our words.
- 35 Og det skjedde at Jareds bror ropte til Herren, og Herren hadde medlidenhet med Jared. Derfor forvirret han ikke Jareds språk, og Jared og hans bror ble ikke forvirret. And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon Jared; therefore he did not confound the language of Jared; and Jared and his brother were not confounded.
- 36 Da sa Jared til sin bror: Rop til Herren igjen, og kanskje vil han vende sin vrede bort fra dem som er våre venner, så han ikke forvirrer deres språk. Then Jared said unto his brother: Cry again unto the Lord, and it may be that he will turn away his anger from them who are our friends, that he confound not their language.
- 37 Og det skjedde at Jareds bror ropte til Herren, og Herren hadde også medlidenhet med deres venner og familier, så de ikke ble forvirret. And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon their friends and their families also, that they were not confounded.

38 Og det skjedde at Jared talte til sin bror igjen og sa:
Gå og spør Herren om han vil drive oss ut av landet. Og
hvis han vil drive oss ut av landet, rop til ham og spør
hvor vi skal gå. Og hvem vet om ikke Herren vil føre oss
inn i et land som er utvalgt fremfor alle land på jorden?
Og om så er, la oss være trofaste mot Herren, så vi kan få
det til arv.

39 Og det skjedde at Jareds bror ropte til Herren i over-
ensstemmelse med det som hadde blitt uttalt ved Jareds
munn.

40 Og det skjedde at Herren hørte Jareds bror og hadde
medlidenhet med ham og sa til ham:

41 Gå bort og samle dine hjorder, både hankjønn og
hunkjønn av enhver art og også enhver art av jordens
frø. Og samle dine familier og også din bror Jared og
hans familie og også dine venner og deres familier og
Jareds venner og deres familier.

42 Og når du har gjort dette, skal du gå foran dem ned i
dalen mot nord. Og der vil jeg møte deg og gå foran deg
inn i et land som er utvalgt fremfor alle land på jorden.

43 Og der vil jeg velsigne deg og din ætt, og av din ætt og
din brors ætt og av deres ætt som skal gå med deg, vil jeg
oppreise meg en stor nasjon, og det skal ikke finnes
noen større nasjon på hele jordens overflate enn den jeg
vil oppreise meg av din ætt. Og dette vil jeg gjøre for deg
fordi du har anropt meg så lenge.

And it came to pass that Jared spake again unto his
brother, saying: Go and inquire of the Lord whether he
will drive us out of the land, and if he will drive us out
of the land, cry unto him whither we shall go. And who
knoweth but the Lord will carry us forth into a land
which is choice above all the earth? And if it so be, let us
be faithful unto the Lord, that we may receive it for our
inheritance.

And it came to pass that the brother of Jared did cry
unto the Lord according to that which had been spoken
by the mouth of Jared.

And it came to pass that the Lord did hear the
brother of Jared, and had compassion upon him, and
said unto him:

Go to and gather together thy flocks, both male and
female, of every kind; and also of the seed of the earth of
every kind; and thy families; and also Jared thy brother
and his family; and also thy friends and their families,
and the friends of Jared and their families.

And when thou hast done this thou shalt go at the
head of them down into the valley which is northward.
And there will I meet thee, and I will go before thee into
a land which is choice above all the lands of the earth.

And there will I bless thee and thy seed, and raise up
unto me of thy seed, and of the seed of thy brother, and
they who shall go with thee, a great nation. And there
shall be none greater than the nation which I will raise
up unto me of thy seed, upon all the face of the earth.
And thus I will do unto thee because this long time ye
have cried unto me.

Ether 2

- 1 Og det skjedde at Jared og hans bror og deres familier, og også Jareds og hans brors venner og deres familier, gikk ned i dalen som lå mot nord (og dalens navn var Nimrod, oppkalt etter den store jegeren), med sine hjorder som de hadde samlet – hankjønn og hunkjønn av enhver art.
- 2 Og de satte også opp snarer og fanget luftens fugler. Og de laget også et kar hvor de tok med seg fisk fra vannene.
- 3 Og de tok også med seg deseret, som oversatt betyr en honningbie. Og derfor tok de med seg bisvermer og alt mulig av det som var i landet, og alle sorter frø.
- 4 Og det skjedde at da de var kommet ned i dalen Nimrod, kom Herren ned og talte med Jareds bror, og han var i en sky, og Jareds bror så ham ikke.
- 5 Og det skjedde at Herren befalte dem at de skulle dra ut i villmarken, ja, inn i det området hvor mennesker aldri før hadde vært. Og det skjedde at Herren gikk foran dem og talte med dem mens han sto i en sky, og viste dem hvor de skulle reise.
- 6 Og det skjedde at de reiste i villmarken og bygget båter som de brukte til å krysse mange vann med, og de ble stadig ledet ved Herrens hånd.
- 7 Og Herren ville ikke la dem stanse i villmarken på den andre siden av havet, men han ville at de skulle dra videre til det lovede land som var utvalgt fremfor alle andre land som Gud Herren hadde bevart til et rettferdig folk.
- 8 Og han hadde sverget i sin vrede for Jareds bror at hver den som skulle ta dette lovede land i besittelse – fra den tid av og for evig – skulle tjene ham, den sanne og eneste Gud, ellers skulle de bli utryddet når fyllden av hans vrede skulle komme over dem.

Ether 2

And it came to pass that Jared and his brother, and their families, and also the friends of Jared and his brother and their families, went down into the valley which was northward, (and the name of the valley was Nimrod, being called after the mighty hunter) with their flocks which they had gathered together, male and female, of every kind.

And they did also lay snares and catch fowls of the air; and they did also prepare a vessel, in which they did carry with them the fish of the waters.

And they did also carry with them deseret, which, by interpretation, is a honey bee; and thus they did carry with them swarms of bees, and all manner of that which was upon the face of the land, seeds of every kind.

And it came to pass that when they had come down into the valley of Nimrod the Lord came down and talked with the brother of Jared; and he was in a cloud, and the brother of Jared saw him not.

And it came to pass that the Lord commanded them that they should go forth into the wilderness, yea, into that quarter where there never had man been. And it came to pass that the Lord did go before them, and did talk with them as he stood in a cloud, and gave directions whither they should travel.

And it came to pass that they did travel in the wilderness, and did build barges, in which they did cross many waters, being directed continually by the hand of the Lord.

And the Lord would not suffer that they should stop beyond the sea in the wilderness, but he would that they should come forth even unto the land of promise, which was choice above all other lands, which the Lord God had preserved for a righteous people.

And he had sworn in his wrath unto the brother of Jared, that whoso should possess this land of promise, from that time henceforth and forever, should serve him, the true and only God, or they should be swept off when the fulness of his wrath should come upon them.

- 9 Og nå kan vi se Guds beslutning angående dette land – at det er et lovet land, og at enhver nasjon som tar det i besittelse, skal tjene Gud, eller bli utryddet når fyl- den av hans vrede kommer over dem, og fyl- den av hans vrede kommer over dem når de er modne i ugudelighet.
- 10 For se, dette er et land som er utvalgt fremfor alle andre land. Derfor skal de som tar det i besittelse, tjene Gud eller bli utryddet, for dette er Guds evige beslutning. Og landets barn blir ikke utryddet før de er modne i ugudelighet.
- 11 Og dette kommer til dere, dere hedningefolk, så dere kan vite hva Gud har bestemt, så dere kan omvende dere og ikke fortsette til dere er modne i ugudelighet, så dere ikke nedkaller fyl- den av Guds vrede over dere slik lan- dets innbyggere hittil har gjort.
- 12 Se, dette er et utvalgt land, og enhver nasjon som tar det i besittelse, skal være fri for trell- dom og for fangen- skap og for alle andre nasjoner under himmelen hvis de bare vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus, og han er tilkjennegitt ved de ting som vi har skrevet.
- 13 Og nå fortsetter jeg med min oppte- gnelse, for se, det skjedde at Herren førte Jared og hans brødre frem til det store havet som skiller landene fra hverandre. Og da de kom frem til havet, slo de opp teltene sine, og de kalte stedet Moriancumer. Og de bodde i telt, ja, i fire år bodde de i telt ute ved havet.
- 14 Og det skjedde at da fire år var gått, kom Herren igjen til Jareds bror og sto i en sky og talte med ham, og i tre timer talte Herren med Jareds bror og refset ham fordi han ikke husket å påkalle Herrens navn.

And now, we can behold the decrees of God concern- ing this land, that it is a land of promise; and whatso- ever nation shall possess it shall serve God, or they shall be swept off when the fulness of his wrath shall come upon them. And the fulness of his wrath cometh upon them when they are ripened in iniquity.

For behold, this is a land which is choice above all other lands; wherefore he that doth possess it shall serve God or shall be swept off; for it is the everlasting decree of God. And it is not until the fulness of iniquity among the children of the land, that they are swept off.

And this cometh unto you, O ye Gentiles, that ye may know the decrees of God—that ye may repent, and not continue in your iniquities until the fulness come, that ye may not bring down the fulness of the wrath of God upon you as the inhabitants of the land have hith- erto done.

Behold, this is a choice land, and whatsoever nation shall possess it shall be free from bondage, and from captivity, and from all other nations under heaven, if they will but serve the God of the land, who is Jesus Christ, who hath been manifested by the things which we have written.

And now I proceed with my record; for behold, it came to pass that the Lord did bring Jared and his brethren forth even to that great sea which divideth the lands. And as they came to the sea they pitched their tents; and they called the name of the place Moriancumer; and they dwelt in tents, and dwelt in tents upon the seashore for the space of four years.

And it came to pass at the end of four years that the Lord came again unto the brother of Jared, and stood in a cloud and talked with him. And for the space of three hours did the Lord talk with the brother of Jared, and chastened him because he remembered not to call upon the name of the Lord.

15 Og Jareds bror omvendte seg fra det onde som han hadde gjort, og påkalte Herrens navn for sine brødre som var med ham. Og Herren sa til ham: Jeg vil tilgi deg og dine brødre deres synder, men du skal ikke synde mer, for du skal huske at min Ånd ikke alltid vil streve med menneskene. Hvis dere derfor synder til dere er fullstendig modne, skal dere bli avskåret fra Herrens nærhet. Og dette er mine tanker om det landet som jeg skal gi dere til arv, for det skal være et land som er utvalgt fremfor alle andre land.

16 Og Herren sa: Gå i gang og bygg båter på samme måte som dere hittil har gjort, og det skjedde at Jareds bror gikk i gang med arbeidet, og også hans brødre. Og de bygget båter på samme måte som de hadde gjort ifølge Herrens instruksjoner. Og båtene var små og lette på vannet, ja, så lette som en fugl på vannet.

17 Og de var bygget slik at de var helt tette, så de kunne holde vann som et kar. Og bunnen var tett som et kar, og sidene var tette som et kar, og endene var spisse, og overdelen var tett som et kar, og båten var lang som et tre, og når døren var lukket, var den tett som et kar.

18 Og det skjedde at Jareds bror ropte til Herren og sa: O Herre, jeg har utført det arbeidet som du har befalt meg, og jeg har laget båtene slik du har vist meg.

19 Og se, O Herre, det er ikke lys i dem, så hvorhen skal vi styre dem? Og dessuten vil vi omkomme, for vi kan ikke puste inn annen luft enn den som er i dem, derfor vil vi omkomme.

20 Og Herren sa til Jareds bror: Se, du skal lage et hull øverst og også et i bunnen, og når dere trenger luft, skal dere åpne hullet og få luft. Og hvis det skulle skje at vannet kommer inn til dere, skal dere stenge hullet, så dere ikke omkommer i vannmassene.

21 Og det skjedde at Jareds bror gjorde som Herren hadde befalt.

And the brother of Jared repented of the evil which he had done, and did call upon the name of the Lord for his brethren who were with him. And the Lord said unto him: I will forgive thee and thy brethren of their sins; but thou shalt not sin any more, for ye shall remember that my Spirit will not always strive with man; wherefore, if ye will sin until ye are fully ripe ye shall be cut off from the presence of the Lord. And these are my thoughts upon the land which I shall give you for your inheritance; for it shall be a land choice above all other lands.

And the Lord said: Go to work and build, after the manner of barges which ye have hitherto built. And it came to pass that the brother of Jared did go to work, and also his brethren, and built barges after the manner which they had built, according to the instructions of the Lord. And they were small, and they were light upon the water, even like unto the lightness of a fowl upon the water.

And they were built after a manner that they were exceedingly tight, even that they would hold water like unto a dish; and the bottom thereof was tight like unto a dish; and the sides thereof were tight like unto a dish; and the ends thereof were peaked; and the top thereof was tight like unto a dish; and the length thereof was the length of a tree; and the door thereof, when it was shut, was tight like unto a dish.

And it came to pass that the brother of Jared cried unto the Lord, saying: O Lord, I have performed the work which thou hast commanded me, and I have made the barges according as thou hast directed me.

And behold, O Lord, in them there is no light; whither shall we steer? And also we shall perish, for in them we cannot breathe, save it is the air which is in them; therefore we shall perish.

And the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt make a hole in the top, and also in the bottom; and when thou shalt suffer for air thou shalt unstop the hole and receive air. And if it be so that the water come in upon thee, behold, ye shall stop the hole, that ye may not perish in the flood.

And it came to pass that the brother of Jared did so, according as the Lord had commanded.

- 22 Og han ropte igjen til Herren og sa: O Herre, se, jeg har gjort som du har befalt meg, og jeg har gjort istand båtene til mitt folk, og se, det er ikke lys i dem. Se, O Herre, vil du tillate at vi skal krysse dette store vann i mørke?
- 23 Og Herren sa til Jareds bror: Hva vil du jeg skal gjøre så dere kan få lys i båtene deres? For se, dere kan ikke ha vinduer, for de vil bli slått i stykker. Heller ikke skal dere ta ild med dere, for dere skal ikke reise i lyset fra ild.
- 24 For se, dere skal være som en hval i havet, for bølger så høye som fjell skal skylle over dere. Likevel vil jeg bringe dere opp igjen ut av havets dyp, for vindene har utgått fra min munn, og regn og vannflom har jeg også sendt ut.
- 25 Og se, jeg forbereder dere til disse ting, for dere kan ikke krysse dette store dyp uten at jeg forbereder dere til havets bølger og til vindene som har gått ut, og vannmassene som skal komme. Derfor, hva vil du at jeg skal gjøre istand for dere så dere kan ha lys når dere er oppslukt i havets dyp?

And he cried again unto the Lord saying: O Lord, behold I have done even as thou hast commanded me; and I have prepared the vessels for my people, and behold there is no light in them. Behold, O Lord, wilt thou suffer that we shall cross this great water in darkness?

And the Lord said unto the brother of Jared: What will ye that I should do that ye may have light in your vessels? For behold, ye cannot have windows, for they will be dashed in pieces; neither shall ye take fire with you, for ye shall not go by the light of fire.

For behold, ye shall be as a whale in the midst of the sea; for the mountain waves shall dash upon you. Nevertheless, I will bring you up again out of the depths of the sea; for the winds have gone forth out of my mouth, and also the rains and the floods have I sent forth.

And behold, I prepare you against these things; for ye cannot cross this great deep save I prepare you against the waves of the sea, and the winds which have gone forth, and the floods which shall come. Therefore what will ye that I should prepare for you that ye may have light when ye are swallowed up in the depths of the sea?

Ether 3

- 1 Og det skjedde at Jareds bror (antallet av de båter som hadde blitt bygget, var åtte) gikk opp på fjellet som de kalte Shelem fordi det var meget høyt, og ut av en klippe smeltet han seksten små stener. Og de var hvite og klare som gjennomsiktig glass, og han bar dem i hendene opp på toppen av fjellet og ropte til Herren igjen og sa:
- 2 O Herre, du har sagt at vi må være omgitt av vannmassene. Se, Herre, og bli ikke vred på din tjener på grunn av hans svakhet i dine øyne, for vi vet at du er helig og bor i himlene, og at vi er uverdige for deg. På grunn av fallet er vår natur stadig ond. Likevel, O Herre, har du gitt oss en befaling at vi må påkalle deg, så vi fra deg kan motta ifølge våre ønsker.
- 3 Se, O Herre, du har slått oss på grunn av våre synder og har drevet oss ut. Og i alle disse år har vi vært i villmarken, likevel har du vært barmhjertig mot oss. O Herre, ha medlidenhet med meg og vend din vrede bort fra dette ditt folk, og la dem ikke fare over dette opprørte dyp i mørke. Men se disse ting som jeg har smeltet ut av klippen.
- 4 Og jeg vet, O Herre, at du har all makt og kan gjøre hva du vil som er til gagn for mennesket. Berør derfor disse stenene med din finger, O Herre, og bered dem så de kan skinne i mørket. Og de skal lyse for oss i båtene som vi har laget, så vi kan ha lys mens vi skal krysse havet.
- 5 Se, O Herre, du kan gjøre dette. Vi vet at du er istand til å fremvise stor makt som ser ubetydelig ut i lys av den forståelse menneskene har.

Ether 3

And it came to pass that the brother of Jared, (now the number of the vessels which had been prepared was eight) went forth unto the mount, which they called the mount Shelem, because of its exceeding height, and did molten out of a rock sixteen small stones; and they were white and clear, even as transparent glass; and he did carry them in his hands upon the top of the mount, and cried again unto the Lord, saying:

O Lord, thou hast said that we must be encompassed about by the floods. Now behold, O Lord, and do not be angry with thy servant because of his weakness before thee; for we know that thou art holy and dwellest in the heavens, and that we are unworthy before thee; because of the fall our natures have become evil continually; nevertheless, O Lord, thou hast given us a commandment that we must call upon thee, that from thee we may receive according to our desires.

Behold, O Lord, thou hast smitten us because of our iniquity, and hast driven us forth, and for these many years we have been in the wilderness; nevertheless, thou hast been merciful unto us. O Lord, look upon me in pity, and turn away thine anger from this thy people, and suffer not that they shall go forth across this raging deep in darkness; but behold these things which I have molten out of the rock.

And I know, O Lord, that thou hast all power, and can do whatsoever thou wilt for the benefit of man; therefore touch these stones, O Lord, with thy finger, and prepare them that they may shine forth in darkness; and they shall shine forth unto us in the vessels which we have prepared, that we may have light while we shall cross the sea.

Behold, O Lord, thou canst do this. We know that thou art able to show forth great power, which looks small unto the understanding of men.

6 Og det skjedde at da Jareds bror hadde sagt disse ord, se, da rakte Herren ut sin hånd og berørte stenene, én etter én, med sin finger. Og sløret ble tatt bort fra Jareds brors øyne, og han så Herrens finger, og den var som en manns finger – som av kjød og blod. Og Jareds bror falt ned for Herren, for han ble slått av frykt.

7 Og Herren så at Jareds bror hadde falt til jorden, og Herren sa til ham: Reis deg opp, hvorfor har du falt?

8 Og han sa til Herren: Jeg så Herrens finger, og jeg var redd han skulle slå meg, for jeg visste ikke at Herren hadde kjød og blod.

9 Og Herren sa til ham: På grunn av din tro har du sett at jeg skal påta meg kjød og blod, og aldri har noe menneske kommet frem for meg med så overmåte stor tro som du har, for om det ikke hadde vært så, kunne du ikke ha sett min finger. Så du mer enn dette?

10 Og han svarte: Nei, Herre, vis deg for meg.

11 Og Herren sa til ham: Tror du de ord som jeg skal tale?

12 Og han svarte: Ja, Herre, jeg vet at du taler sannhet, for du er en sannhetens Gud og kan ikke lyve.

13 Og da han hadde sagt disse ord, se, da viste Herren seg for ham og sa: Fordi du vet disse ting, er du forløst fra fallet. Derfor er du bragt tilbake i min nærhet, derfor viser jeg meg for deg.

14 Se, jeg er den som fra verdens grunnvoll ble lagt, ble beredt til å forløse mitt folk. Se, jeg er Jesus Kristus. Jeg er Faderen og Sønnen. Ved meg skal hele menneskeheten ha liv, ja, evig liv vil komme til dem som tror på mitt navn, og de skal bli mine sønner og mine døtre.

15 Og aldri har jeg vist meg for noe menneske som jeg har skapt, for aldri har noe menneske trodd på meg som du har. Ser du at du er skapt i mitt eget bilde? Ja, alle mennesker ble i begynnelsen skapt i mitt eget bilde.

And it came to pass that when the brother of Jared had said these words, behold, the Lord stretched forth his hand and touched the stones one by one with his finger. And the veil was taken from off the eyes of the brother of Jared, and he saw the finger of the Lord; and it was as the finger of a man, like unto flesh and blood; and the brother of Jared fell down before the Lord, for he was struck with fear.

And the Lord saw that the brother of Jared had fallen to the earth; and the Lord said unto him: Arise, why hast thou fallen?

And he saith unto the Lord: I saw the finger of the Lord, and I feared lest he should smite me; for I knew not that the Lord had flesh and blood.

And the Lord said unto him: Because of thy faith thou hast seen that I shall take upon me flesh and blood; and never has man come before me with such exceeding faith as thou hast; for were it not so ye could not have seen my finger. Sawest thou more than this?

And he answered: Nay; Lord, show thyself unto me.

And the Lord said unto him: Believest thou the words which I shall speak?

And he answered: Yea, Lord, I know that thou speakest the truth, for thou art a God of truth, and canst not lie.

And when he had said these words, behold, the Lord showed himself unto him, and said: Because thou knowest these things ye are redeemed from the fall; therefore ye are brought back into my presence; therefore I show myself unto you.

Behold, I am he who was prepared from the foundation of the world to redeem my people. Behold, I am Jesus Christ. I am the Father and the Son. In me shall all mankind have life, and that eternally, even they who shall believe on my name; and they shall become my sons and my daughters.

And never have I showed myself unto man whom I have created, for never has man believed in me as thou hast. Seest thou that ye are created after mine own image? Yea, even all men were created in the beginning after mine own image.

16 Se, dette legeme som du nå ser, er min ånds legeme, og mennesket har jeg skapt etter min ånds legeme. Og slik som jeg viser meg for deg i ånden, vil jeg vise meg for mitt folk i kjødet.

17 Og nå, som jeg Moroni sa, kunne jeg ikke skrive en fullstendig beretning om disse ting som er skrevet, derfor er det tilstrekkelig for meg å si at Jesus viste seg for denne mann i ånden, på samme måte som, og i et legeme lik det han viste seg i for nephittene.

18 Og han betjente ham slik han betjente nephittene, og alt dette gjorde han så denne mannen kunne vite at han var Gud på grunn av de mange store gjerninger som Herren hadde vist ham.

19 Og på grunn av denne mannens kunnskap kunne han ikke holdes utenfor sløret. Han så Jesu finger, og da han så den, falt han om av frykt, for han visste at det var Herrens finger, og han trodde ikke lenger, for han visste og tvilte ikke.

20 Og fordi han hadde denne fullkomne kunnskap om Gud, kunne han ikke holdes utenfor sløret. Derfor så han Jesus, og han betjente ham.

21 Og det skjedde at Herren sa til Jareds bror: Se, du skal ikke la disse ting som du har sett og hørt, gå ut til verden før den tid kommer da jeg skal herliggjøre mitt navn i kjødet. Derfor skal du holde for deg selv de ting som du har sett og hørt, og ikke vise det til noe menneske.

22 Og se, før du kommer til meg, skal du skrive det og forsegle det, så ingen kan tyde det, for du skal skrive det på et språk som ikke kan leses.

23 Og se, jeg gir deg disse to stenene som du skal forsegle sammen med de ting du skal skrive.

24 For se, jeg har forvirret det språk du skal skrive på. Derfor vil jeg i min egen beleilige tid la disse stenene åpne menneskenes øyne for disse ting som du skal skrive.

Behold, this body, which ye now behold, is the body of my spirit; and man have I created after the body of my spirit; and even as I appear unto thee to be in the spirit will I appear unto my people in the flesh.

And now, as I, Moroni, said I could not make a full account of these things which are written, therefore it sufficeth me to say that Jesus showed himself unto this man in the spirit, even after the manner and in the likeness of the same body even as he showed himself unto the Nephites.

And he ministered unto him even as he ministered unto the Nephites; and all this, that this man might know that he was God, because of the many great works which the Lord had showed unto him.

And because of the knowledge of this man he could not be kept from beholding within the veil; and he saw the finger of Jesus, which, when he saw, he fell with fear; for he knew that it was the finger of the Lord; and he had faith no longer, for he knew, nothing doubting.

Wherefore, having this perfect knowledge of God, he could not be kept from within the veil; therefore he saw Jesus; and he did minister unto him.

And it came to pass that the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt not suffer these things which ye have seen and heard to go forth unto the world, until the time cometh that I shall glorify my name in the flesh; wherefore, ye shall treasure up the things which ye have seen and heard, and show it to no man.

And behold, when ye shall come unto me, ye shall write them and shall seal them up, that no one can interpret them; for ye shall write them in a language that they cannot be read.

And behold, these two stones will I give unto thee, and ye shall seal them up also with the things which ye shall write.

For behold, the language which ye shall write I have confounded; wherefore I will cause in my own due time that these stones shall magnify to the eyes of men these things which ye shall write.

25 Og da Herren hadde sagt disse ord, viste han Jareds bror alle jordens innbyggere – alle som hadde levd, og også alle som skulle leve, ja, til jordens ender – og holdt dem ikke tilbake for hans blikk.

26 For han hadde tidligere fortalt ham at hvis han ville tro at han kunne vise ham alle ting, da skulle de bli vist til ham. Derfor kunne ikke Herren holde noe tilbake for ham, for han visste at Herren kunne vise ham alle ting.

27 Og Herren sa til ham: Skriv disse ting og forsegl dem, og i min egen beleilige tid vil jeg vise dem til menneskenes barn.

28 Og det skjedde at Herren befalte ham at han skulle forsegle de to stenene som han hadde mottatt, og ikke vise dem til noen før Herren skulle vise dem til menneskenes barn.

And when the Lord had said these words, he showed unto the brother of Jared all the inhabitants of the earth which had been, and also all that would be; and he withheld them not from his sight, even unto the ends of the earth.

For he had said unto him in times before, that if he would believe in him that he could show unto him all things—it should be shown unto him; therefore the Lord could not withhold anything from him, for he knew that the Lord could show him all things.

And the Lord said unto him: Write these things and seal them up; and I will show them in mine own due time unto the children of men.

And it came to pass that the Lord commanded him that he should seal up the two stones which he had received, and show them not, until the Lord should show them unto the children of men.

Ether 4

- 1 Og Herren befalte Jareds bror å gå ned fra fjellet, fra Herrens nærhet, og skrive de ting som han hadde sett. Og det ble forbudt at de skulle komme til menneskenes barn før han skulle løftes opp på korset. Og av denne grunn oppbevarte kong Mosiah dem så de ikke skulle komme ut til verden før etter at Kristus skulle vise seg for sitt folk.
- 2 Og etter at Kristus virkelig hadde vist seg for sitt folk, befalte han at de skulle åpenbares.
- 3 Og etter den tid har de alle sunket ned i vantro, og det er ingen andre tilbake enn lamanittene, og de har forkastet Kristi evangelium. Derfor er jeg blitt befalt å skjule dem i jorden igjen.
- 4 Se, på disse platene har jeg skrevet det samme som Jareds bror så, og aldri er større ting blitt åpenbart enn de som ble åpenbart for Jareds bror.
- 5 Derfor har Herren befalt meg å skrive dem, og jeg har skrevet dem. Og han befalte meg at jeg skulle forsegle dem, og han har også befalt meg at jeg skulle forsegle uttydningen av dem. Derfor har jeg forseglet uttydnerne ifølge Herrens befaling.
- 6 For Herren sa til meg: De skal ikke gå ut til hedningefolkene før den dagen da de skal omvende seg fra sine synder og bli rene for Herren.
- 7 Og på den dag da de skal utøve tro på meg, sier Herren, likesom Jareds bror gjorde, så de kan bli helliggjort ved meg, da vil jeg åpenbare for dem de ting som Jareds bror så – ja, utfolde for dem alle mine åpenbaringer – sier Jesus Kristus, Guds Sønn, han som er Faderen over himmel og jord og alle ting som i dem er.
- 8 Og forbannet være den som kjemper mot Herrens ord, og forbannet være den som forneker disse ting, for dem vil jeg ikke vise større ting, sier Jesus Kristus, for det er jeg som taler.

Ether 4

And the Lord commanded the brother of Jared to go down out of the mount from the presence of the Lord, and write the things which he had seen; and they were forbidden to come unto the children of men until after that he should be lifted up upon the cross; and for this cause did king Mosiah keep them, that they should not come unto the world until after Christ should show himself unto his people.

And after Christ truly had showed himself unto his people he commanded that they should be made manifest.

And now, after that, they have all dwindled in unbelief; and there is none save it be the Lamanites, and they have rejected the gospel of Christ; therefore I am commanded that I should hide them up again in the earth.

Behold, I have written upon these plates the very things which the brother of Jared saw; and there never were greater things made manifest than those which were made manifest unto the brother of Jared.

Wherefore the Lord hath commanded me to write them; and I have written them. And he commanded me that I should seal them up; and he also hath commanded that I should seal up the interpretation thereof; wherefore I have sealed up the interpreters, according to the commandment of the Lord.

For the Lord said unto me: They shall not go forth unto the Gentiles until the day that they shall repent of their iniquity, and become clean before the Lord.

And in that day that they shall exercise faith in me, saith the Lord, even as the brother of Jared did, that they may become sanctified in me, then will I manifest unto them the things which the brother of Jared saw, even to the unfolding unto them all my revelations, saith Jesus Christ, the Son of God, the Father of the heavens and of the earth, and all things that in them are.

And he that will contend against the word of the Lord, let him be accursed; and he that shall deny these things, let him be accursed; for unto them will I show no greater things, saith Jesus Christ; for I am he who speaketh.

9 På min befaling åpnes og lukkes himlene, og på mitt ord skal jorden skjelve, og på min befaling skal dens innbyggere dø likesom ved ild.

10 Og den som ikke tror på mine ord, tror ikke på mine disipler, og om det ikke er jeg som taler, så døm selv, for dere skal vite at det er jeg som taler, på den siste dag.

11 Men den som tror disse ting som jeg har talt, ham vil jeg gi min ånds åpenbaringer. Og han skal vite og bære vitnesbyrd. For ved min Ånd skal han vite at disse ting er sanne, for de tilskynder menneskene til å gjøre godt.

12 Og alt som tilskynder menneskene til å gjøre godt, er av meg, for det som er godt, kommer ikke fra andre enn meg. Jeg er den som leder menneskene til å gjøre alt godt. Den som ikke vil tro mine ord, vil ikke tro på meg – at jeg er. Og den som ikke vil tro på meg, vil ikke tro på Faderen som sendte meg, for se, jeg er Faderen, jeg er verdens lys og liv og sannhet.

13 Kom til meg, dere hedningefolk, og jeg vil vise dere de større ting – den kunnskap som er skjult på grunn av vantro.

14 Kom til meg, O du Israels hus, og det skal bli åpenbart for dere hvor store ting Faderen har tiltenkt dere fra verdens grunnvoll ble lagt, og de har ikke kommet til dere på grunn av vantro.

15 Se, når dere river i stykker det vantroens slør som forårsaker at dere forblir i deres fryktelige tilstand av ugudelighet og hårde hjerter og et forblindet sinn, da skal de store og strålende ting som har vært skjult for dere fra verdens grunnvoll ble lagt – ja, når dere skal påkalle Faderen i mitt navn med et sønderknust hjerte og en angrende ånd, da skal dere vite at Faderen har husket pakten som han inngikk med deres fedre, O Israels hus.

16 Og da skal mine åpenbaringer som jeg lot min tjener Johannes skrive, foldes ut for alle folks øyne. Husk at når dere ser disse ting, da skal dere vite at tiden er for hånden da de virkelig skal bli åpenbart.

And at my command the heavens are opened and are shut; and at my word the earth shall shake; and at my command the inhabitants thereof shall pass away, even so as by fire.

And he that believeth not my words believeth not my disciples; and if it so be that I do not speak, judge ye; for ye shall know that it is I that speaketh, at the last day.

But he that believeth these things which I have spoken, him will I visit with the manifestations of my Spirit, and he shall know and bear record. For because of my Spirit he shall know that these things are true; for it persuadeth men to do good.

And whatsoever thing persuadeth men to do good is of me; for good cometh of none save it be of me. I am the same that leadeth men to all good; he that will not believe my words will not believe me—that I am; and he that will not believe me will not believe the Father who sent me. For behold, I am the Father, I am the light, and the life, and the truth of the world.

Come unto me, O ye Gentiles, and I will show unto you the greater things, the knowledge which is hid up because of unbelief.

Come unto me, O ye house of Israel, and it shall be made manifest unto you how great things the Father hath laid up for you, from the foundation of the world; and it hath not come unto you, because of unbelief.

Behold, when ye shall rend that veil of unbelief which doth cause you to remain in your awful state of wickedness, and hardness of heart, and blindness of mind, then shall the great and marvelous things which have been hid up from the foundation of the world from you—yea, when ye shall call upon the Father in my name, with a broken heart and a contrite spirit, then shall ye know that the Father hath remembered the covenant which he made unto your fathers, O house of Israel.

And then shall my revelations which I have caused to be written by my servant John be unfolded in the eyes of all the people. Remember, when ye see these things, ye shall know that the time is at hand that they shall be made manifest in very deed.

17 Derfor, når dere skal motta denne opptegnelsen, kan dere vite at Faderens verk har begynt over hele landet.

18 Derfor, omvend dere, alle jordens ender, og kom til meg og tro på mitt evangelium og bli døpt i mitt navn, for den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt. Og tegn skal følge dem som tror på mitt navn.

19 Og velsignet er den som blir funnet trofast mot mitt navn på den siste dag, for han skal bli løftet opp for å bo i det rike som er beredt for ham fra verdens grunnvoll ble lagt. Og se, det er jeg som har uttalt det. Amen.

Therefore, when ye shall receive this record ye may know that the work of the Father has commenced upon all the face of the land.

Therefore, repent all ye ends of the earth, and come unto me, and believe in my gospel, and be baptized in my name; for he that believeth and is baptized shall be saved; but he that believeth not shall be damned; and signs shall follow them that believe in my name.

And blessed is he that is found faithful unto my name at the last day, for he shall be lifted up to dwell in the kingdom prepared for him from the foundation of the world. And behold it is I that hath spoken it. Amen.

Ether 5

- 1 Og nå har jeg, Moroni, skrevet de ord som ble befalt meg, ifølge min hukommelse, og jeg har fortalt deg om de ting som jeg har forseglet. Rør dem derfor ikke for å oversette dem, for det er deg forbudt, unntatt når det senere kan skje i en for Gud vis hensikt.
- 2 Og se, du kan få anledning til å vise platene til dem som skal hjelpe til med å frembringe dette verk.
- 3 Og til tre skal de bli vist ved Guds kraft. Derfor skal de vite med sikkerhet at disse ting er sanne.
- 4 Og ved tre vitners munn skal disse ting stå fast. Og disse tres vitnesbyrd og dette verk, hvor Guds kraft skal tilkjennegis og også hans ord, som Faderen og Sønnen og Den hellige ånd bærer vitnesbyrd om – og alt dette skal stå som et vitnesbyrd mot verden på den siste dag.
- 5 Og hvis de omvender seg og kommer til Faderen i Jesu navn, skal de bli mottatt i Guds rike.
- 6 Og har jeg ingen myndighet i disse ting, så døm selv, for dere skal vite at jeg har myndighet når dere skal se meg og vi skal stå for Gud på den siste dag. Amen.

Ether 5

And now I, Moroni, have written the words which were commanded me, according to my memory; and I have told you the things which I have sealed up; therefore touch them not in order that ye may translate; for that thing is forbidden you, except by and by it shall be wisdom in God.

And behold, ye may be privileged that ye may show the plates unto those who shall assist to bring forth this work;

And unto three shall they be shown by the power of God; wherefore they shall know of a surety that these things are true.

And in the mouth of three witnesses shall these things be established; and the testimony of three, and this work, in the which shall be shown forth the power of God and also his word, of which the Father, and the Son, and the Holy Ghost bear record—and all this shall stand as a testimony against the world at the last day.

And if it so be that they repent and come unto the Father in the name of Jesus, they shall be received into the kingdom of God.

And now, if I have no authority for these things, judge ye; for ye shall know that I have authority when ye shall see me, and we shall stand before God at the last day. Amen.

Ether 6

- 1 Og nå fortsetter jeg, Moroni, med Jared og hans brors oppteegnelse.
- 2 For det skjedde at etter at Herren hadde beredt stenene som Jareds bror hadde tatt med seg opp på fjellet, kom Jareds bror ned fra fjellet, og han anbragte stenene i båtene som de hadde bygget – én i hver ende – og se, de ga lys i båtene.
- 3 Og slik lot Herren stenene skinne i mørket for å gi lys til menn, kvinner og barn, så de ikke skulle krysse de store vann i mørke.
- 4 Og det skjedde at da de hadde sørget for allslags føde så de kunne holde seg i live på vannet – og også hadde mat til sitt storfe og småfe og alle slags store og små dyr og fugler som de skulle ha med seg – og det skjedde at da de hadde gjort alle disse ting, gikk de ombord i sine båter, eller fartøyer, og la ut på havet og overlot seg helt til Herren sin Gud.
- 5 Og det skjedde at Gud Herren lot en sterk vind blåse over havflaten mot det lovede land, og derfor ble de kastet om på havets bølger av vinden.
- 6 Og det skjedde at de mange ganger ble begravet i havets dyp, fordi bølger så høye som fjell skyllet over dem, og også på grunn av det voldsomme uvær som den sterke vinden forårsaket.
- 7 Og det skjedde at når de ble begravet i dypet, kunne ikke noe vann skade dem, for båtene deres var tette som kar, ja, de var like tette som Noahs ark. Derfor ropte de til Herren når de ble omgitt av vannmassene, og han førte dem opp til overflaten igjen.
- 8 Og det skjedde at vinden ikke sluttet å blåse mot det lovede land mens de var på vannene, og derfor ble de drevet frem av vinden.

Ether 6

And now I, Moroni, proceed to give the record of Jared and his brother.

For it came to pass after the Lord had prepared the stones which the brother of Jared had carried up into the mount, the brother of Jared came down out of the mount, and he did put forth the stones into the vessels which were prepared, one in each end thereof; and behold, they did give light unto the vessels.

And thus the Lord caused stones to shine in darkness, to give light unto men, women, and children, that they might not cross the great waters in darkness.

And it came to pass that when they had prepared all manner of food, that thereby they might subsist upon the water, and also food for their flocks and herds, and whatsoever beast or animal or fowl that they should carry with them—and it came to pass that when they had done all these things they got aboard of their vessels or barges, and set forth into the sea, commending themselves unto the Lord their God.

And it came to pass that the Lord God caused that there should be a furious wind blow upon the face of the waters, towards the promised land; and thus they were tossed upon the waves of the sea before the wind.

And it came to pass that they were many times buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them, and also the great and terrible tempests which were caused by the fierceness of the wind.

And it came to pass that when they were buried in the deep there was no water that could hurt them, their vessels being tight like unto a dish, and also they were tight like unto the ark of Noah; therefore when they were encompassed about by many waters they did cry unto the Lord, and he did bring them forth again upon the top of the waters.

And it came to pass that the wind did never cease to blow towards the promised land while they were upon the waters; and thus they were driven forth before the wind.

9 Og de sang lovsanger til Herren, ja, Jareds bror sang lovsanger til Herren, og han takket og priste Herren hele dagen lang, og når natten kom, sluttet de ikke å prise Herren.

10 Og slik ble de drevet frem. Og intet havuhyre kunne knuse dem, og ingen hval kunne skade dem, og de hadde lys hele tiden, enten de var over vannet eller under vannet.

11 Og slik ble de drevet frem på vannet i tre hundre og fire og førti dager.

12 Og de gikk i land på stranden i det lovede land, og etter at de hadde satt foten på det lovede lands strender, bøyde de seg til jorden og ydmyket seg for Herren og felle gledestårer for Herren på grunn av den store og milde barmhjertighet han viste dem.

13 Og det skjedde at de dro inn i landet og begynte å dyrke jorden.

14 Og Jared hadde fire sønner, og de het Jacom og Gilgah og Mahah og Orihah.

15 Og Jareds bror fikk også sønner og døtre.

16 Og Jareds og hans brors venner var tilsammen omtrent to og tyve sjeler, og de fikk også sønner og døtre før de kom til det lovede land, derfor begynte de å bli mange.

17 Og de ble lært å vandre i ydmykhet for Herren, og de ble også undervist fra det høye.

18 Og det skjedde at de begynte å bre seg utover i landet og formere seg og dyrke jorden, og de vokste seg sterke i landet.

19 Og Jareds bror begynte nå å bli gammel og forsto at han snart måtte gå ned i sin grav. Derfor sa han til Jared: La oss samle vårt folk, så vi kan telle dem og kan få vite av dem hva de ønsker av oss før vi går ned i våre graver.

20 Og derfor ble folket samlet. Jareds brors sønner og døtre var to og tyve sjeler, og Jared hadde tolv sønner og døtre, blant dem fire sønner.

And they did sing praises unto the Lord; yea, the brother of Jared did sing praises unto the Lord, and he did thank and praise the Lord all the day long; and when the night came, they did not cease to praise the Lord.

And thus they were driven forth; and no monster of the sea could break them, neither whale that could mar them; and they did have light continually, whether it was above the water or under the water.

And thus they were driven forth, three hundred and forty and four days upon the water.

And they did land upon the shore of the promised land. And when they had set their feet upon the shores of the promised land they bowed themselves down upon the face of the land, and did humble themselves before the Lord, and did shed tears of joy before the Lord, because of the multitude of his tender mercies over them.

And it came to pass that they went forth upon the face of the land, and began to till the earth.

And Jared had four sons; and they were called Jacom, and Gilgah, and Mahah, and Orihah.

And the brother of Jared also begat sons and daughters.

And the friends of Jared and his brother were in number about twenty and two souls; and they also begat sons and daughters before they came to the promised land; and therefore they began to be many.

And they were taught to walk humbly before the Lord; and they were also taught from on high.

And it came to pass that they began to spread upon the face of the land, and to multiply and to till the earth; and they did wax strong in the land.

And the brother of Jared began to be old, and saw that he must soon go down to the grave; wherefore he said unto Jared: Let us gather together our people that we may number them, that we may know of them what they will desire of us before we go down to our graves.

And accordingly the people were gathered together. Now the number of the sons and the daughters of the brother of Jared were twenty and two souls; and the number of sons and daughters of Jared were twelve, he having four sons.

21 Og det skjedde at de talte sitt folk, og etter at de hadde talt dem, ønsket de å vite av dem hva de ville de skulle gjøre før de gikk ned i sin grav.

22 Og det skjedde at folket ønsket av dem at de skulle salve en av sine sønner til å være konge over dem.

23 Og se, dette gjorde dem bedrøvet, og Jareds bror sa til dem: Dette vil sikkert føre til fangenskap.

24 Men Jared sa til sin bror: La dem få en konge, og derfor sa han til dem: Velg dere en konge blant våre sønner, ja, hvem dere vil.

25 Og det skjedde at de valgte Jareds brors førstefødte, og hans navn var Pagag. Og det skjedde at han nektet og ville ikke være deres konge. Og folket ville at hans far skulle tvinge ham, men hans far ville ikke, og han befalte dem at de ikke skulle tvinge noen til å være deres konge.

26 Og det skjedde at de valgte alle Pagags brødre, og de ville ikke.

27 Og det skjedde at Jareds sønner heller ikke ville, ingen unntatt én. Og Orihah ble salvet til å være konge over folket.

28 Og han begynte å regjere, og det begynte å gå folket vel, og de ble overmåte rike.

29 Og det skjedde at Jared døde, og hans bror også.

30 Og det skjedde at Orihah vandret ydmykt for Herren og husket hvor store ting Herren hadde gjort for hans far, og han lærte også sitt folk hvor store ting Herren hadde gjort for deres fedre.

And it came to pass that they did number their people; and after that they had numbered them, they did desire of them the things which they would that they should do before they went down to their graves.

And it came to pass that the people desired of them that they should anoint one of their sons to be a king over them.

And now behold, this was grievous unto them. And the brother of Jared said unto them: Surely this thing leadeth into captivity.

But Jared said unto his brother: Suffer them that they may have a king. And therefore he said unto them: Choose ye out from among our sons a king, even whom ye will.

And it came to pass that they chose even the firstborn of the brother of Jared; and his name was Pagag. And it came to pass that he refused and would not be their king. And the people would that his father should constrain him, but his father would not; and he commanded them that they should constrain no man to be their king.

And it came to pass that they chose all the brothers of Pagag, and they would not.

And it came to pass that neither would the sons of Jared, even all save it were one; and Orihah was anointed to be king over the people.

And he began to reign, and the people began to prosper; and they became exceedingly rich.

And it came to pass that Jared died, and his brother also.

And it came to pass that Orihah did walk humbly before the Lord, and did remember how great things the Lord had done for his father, and also taught his people how great things the Lord had done for their fathers.

Ether 7

- 1 Og det skjedde at Orihah dømte rettferdig i landet alle sine dager, og han ble overmåte gammel.
- 2 Og han ble far til sønner og døtre, ja, han ble far til en og tredve, og blant dem var det tre og tyve sønner.
- 3 Og det skjedde at han også ble far til Kib i sin alderdom. Og det skjedde at Kib regjerte i hans sted. Og Kib ble far til Corihor.
- 4 Og da Corihor var to og tredve år gammel, gjorde han opprør mot sin far og dro til landet Nehor hvor han slo seg ned. Og han ble far til sønner og døtre, og de ble overmåte vakre, derfor overtalte Corihor mange mennesker så de fulgte ham.
- 5 Og da han hadde samlet en hærstyrke, kom han opp til landet Moron hvor kongen bodde, og tok ham til fange, og derved gikk det i oppfyllelse som Jareds bror hadde sagt – at de ville bli ført i fangenskap.
- 6 Nå lå landet Moron, hvor kongen bodde, i nærheten av det land som nephittene kalte Ødemark.
- 7 Og det skjedde at Kib og hans folk var i fangenskap under hans sønn Corihor til han ble overmåte gammel. Likevel ble Kib far til Shule i sin alderdom mens han fremdeles var i fangenskap.
- 8 Og det skjedde at Shule var sint på sin bror. Og Shule vokste seg sterk hva en manns styrke angår, og han hadde også god dømmekraft.
- 9 Derfor gikk han til høyden Efra'im, og han smeltet malm ut av høyden og laget sverd av stål til dem som han hadde overtalt til å følge seg. Og etter at han hadde væpnet dem med sverd, vendte han tilbake til byen Nehor og gikk til kamp mot sin bror Corihor. Og på denne måten erobret han riket og ga det tilbake til sin far Kib.
- 10 Og på grunn av det som Shule hadde gjort, overlot hans far riket til ham, derfor begynte han å regjere i sin fars sted.

Ether 7

And it came to pass that Orihah did execute judgment upon the land in righteousness all his days, whose days were exceedingly many.

And he begat sons and daughters; yea, he begat thirty and one, among whom were twenty and three sons.

And it came to pass that he also begat Kib in his old age. And it came to pass that Kib reigned in his stead; and Kib begat Corihor.

And when Corihor was thirty and two years old he rebelled against his father, and went over and dwelt in the land of Nehor; and he begat sons and daughters, and they became exceedingly fair; wherefore Corihor drew away many people after him.

And when he had gathered together an army he came up unto the land of Moron where the king dwelt, and took him captive, which brought to pass the saying of the brother of Jared that they would be brought into captivity.

Now the land of Moron, where the king dwelt, was near the land which is called Desolation by the Nephites.

And it came to pass that Kib dwelt in captivity, and his people under Corihor his son, until he became exceedingly old; nevertheless Kib begat Shule in his old age, while he was yet in captivity.

And it came to pass that Shule was angry with his brother; and Shule waxed strong, and became mighty as to the strength of a man; and he was also mighty in judgment.

Wherefore, he came to the hill Ephraim, and he did molten out of the hill, and made swords out of steel for those whom he had drawn away with him; and after he had armed them with swords he returned to the city Nehor, and gave battle unto his brother Corihor, by which means he obtained the kingdom and restored it unto his father Kib.

And now because of the thing which Shule had done, his father bestowed upon him the kingdom; therefore he began to reign in the stead of his father.

11 Og det skjedde at han dømte rettferdig og utbredte sitt rike over hele landet, for folket var blitt overmåte tallrikt.

12 Og det skjedde at Shule også ble far til mange sønner og døtre.

13 Og Corihor omvendte seg fra alt det onde han hadde gjort. Derfor ga Shule ham makt i sitt rike.

14 Og det skjedde at Corihor hadde mange sønner og døtre, og blant Corihors sønner var det en ved navn Noah.

15 Og det skjedde at Noah gjorde opprør mot kong Shule og også mot sin far, Corihor, og overtalte sin bror, Cohor, og også alle sine brødre og mange av folket til å følge seg.

16 Og han gikk til kamp mot kong Shule, og han erobret deres første arveland, og han ble konge over denne delen av landet.

17 Og det skjedde at han gikk til kamp mot kong Shule igjen, og han tok kong Shule og førte ham som fange til Moron.

18 Og det skjedde at like før han skulle ta ham av dage, snek Shules sønner seg inn i Noahs hus om natten og slo ham ihjel. Og de brøt opp fengselsdøren, førte sin far ut og satte ham på hans trone i hans eget rike.

19 Derfor bygget Noahs sønn opp riket i hans sted. Likevel fikk de ikke makt over kong Shule, og det folk kong Shule regjerte over, gikk det overmåte vel, og det vokste seg sterkt.

20 Og landet ble delt, og det var to riker, Shules rike og Cohors rike – Cohor var sønn av Noah.

21 Og Noahs sønn, Cohor, lot sitt folk gå til kamp mot Shule, og Shule slo dem og drepte Cohor.

22 Og nå hadde Cohor en sønn som ble kalt Nimrod, og Nimrod overga Cohors rike til Shule, og han fant nåde for Shules øyne. Derfor ble han rikt begunstiget av Shule, og han gjorde som han ønsket i Shules rike.

And it came to pass that he did execute judgment in righteousness; and he did spread his kingdom upon all the face of the land, for the people had become exceedingly numerous.

And it came to pass that Shule also begat many sons and daughters.

And Corihor repented of the many evils which he had done; wherefore Shule gave him power in his kingdom.

And it came to pass that Corihor had many sons and daughters. And among the sons of Corihor there was one whose name was Noah.

And it came to pass that Noah rebelled against Shule, the king, and also his father Corihor, and drew away Cohor his brother, and also all his brethren and many of the people.

And he gave battle unto Shule, the king, in which he did obtain the land of their first inheritance; and he became a king over that part of the land.

And it came to pass that he gave battle again unto Shule, the king; and he took Shule, the king, and carried him away captive into Moron.

And it came to pass as he was about to put him to death, the sons of Shule crept into the house of Noah by night and slew him, and broke down the door of the prison and brought out their father, and placed him upon his throne in his own kingdom.

Wherefore, the son of Noah did build up his kingdom in his stead; nevertheless they did not gain power any more over Shule the king, and the people who were under the reign of Shule the king did prosper exceedingly and wax great.

And the country was divided; and there were two kingdoms, the kingdom of Shule, and the kingdom of Cohor, the son of Noah.

And Cohor, the son of Noah, caused that his people should give battle unto Shule, in which Shule did beat them and did slay Cohor.

And now Cohor had a son who was called Nimrod; and Nimrod gave up the kingdom of Cohor unto Shule, and he did gain favor in the eyes of Shule; wherefore Shule did bestow great favors upon him, and he did do in the kingdom of Shule according to his desires.

23 Og i Shules regjeringstid kom det også profeter sendt av Herren blant folket, og de profeterte at folkets ugudelighet og avgudsdyrkelse førte en forbannelse over landet, og de skulle bli ødelagt hvis de ikke omvendte seg.

24 Og det skjedde at folket spottet profetene og gjorde narr av dem. Og det skjedde at kong Shule avsa dom over alle dem som spottet profetene.

25 Han ga en lov som gjaldt for hele landet og som ga profetene adgang til å ferdes hvor de ville, og derfor ble folket bragt til omvendelse.

26 Og fordi folket omvendte seg fra sine synder og sin avgudsdyrkelse, sparte Herren dem, og det begynte igjen å gå dem vel i landet. Og det skjedde at Shule ble far til sønner og døtre i sin alderdom.

27 Og det var ikke flere kriger i Shules dager, og han husket de store ting som Herren hadde gjort for hans fedre ved å føre dem over det store dyp inn i det lovede land, derfor dømte han rettferdig alle sine dager.

And also in the reign of Shule there came prophets among the people, who were sent from the Lord, prophesying that the wickedness and idolatry of the people was bringing a curse upon the land, and they should be destroyed if they did not repent.

And it came to pass that the people did revile against the prophets, and did mock them. And it came to pass that king Shule did execute judgment against all those who did revile against the prophets.

And he did execute a law throughout all the land, which gave power unto the prophets that they should go whithersoever they would; and by this cause the people were brought unto repentance.

And because the people did repent of their iniquities and idolatries the Lord did spare them, and they began to prosper again in the land. And it came to pass that Shule begat sons and daughters in his old age.

And there were no more wars in the days of Shule; and he remembered the great things that the Lord had done for his fathers in bringing them across the great deep into the promised land; wherefore he did execute judgment in righteousness all his days.

Ether 8

- 1 Og det skjedde at han ble far til Omer, og Omer regjerte i hans sted. Omer ble far til Jared, og Jared ble far til sønner og døtre.
- 2 Og Jared gjorde opprør mot sin far, og kom og bosatte seg i landet Heth. Og det skjedde at han innsmigret seg hos mange ved sine listige ord til han hadde vunnet halve riket.
- 3 Og da han hadde vunnet halve riket, gikk han til kamp mot sin far, og han bortførte sin far og lot ham tjene i fangenskap.
- 4 Og i Omers regjeringstid var han i fangenskap halvparten av sine dager. Og det skjedde at han ble far til sønner og døtre, og blant dem var Esrom og Coriantumr.
- 5 Og de ble så overmåte sinte for det deres bror, Jared, hadde gjort, at de samlet en hærstyrke og gikk til kamp mot Jared. Og det skjedde at de angrep ham om natten.
- 6 Og det skjedde at da de hadde drept Jareds hærstyrke, var de nær ved å drepe ham også. Og han bønnfalt dem og sa at hvis de ikke slo ham ihjel, ville han overlate riket til sin far. Og det skjedde at de lot ham leve.
- 7 Og nå ble Jared overmåte sørgmodig fordi han hadde mistet riket, for han hadde lagt sin elsk på riket og på verdens ros.
- 8 Nå var Jareds datter overmåte klok, og da hun så hvor sørgmodig hennes far var, la hun en plan så hun kunne gi riket tilbake til sin far.
- 9 Nå var Jareds datter overmåte vakker, og det skjedde at hun talte med sin far og sa til ham: Hvorfor er min far så bedrøvet? Har han ikke lest den oppteignelsen som våre fedre bragte over det store dyp? Se, finnes det ikke der en beretning om dem som levde i fordums tid, om at de ved sine hemmelige planer vant riker og stor herlighet?

Ether 8

And it came to pass that he begat Omer, and Omer reigned in his stead. And Omer begat Jared; and Jared begat sons and daughters.

And Jared rebelled against his father, and came and dwelt in the land of Heth. And it came to pass that he did flatter many people, because of his cunning words, until he had gained the half of the kingdom.

And when he had gained the half of the kingdom he gave battle unto his father, and he did carry away his father into captivity, and did make him serve in captivity;

And now, in the days of the reign of Omer he was in captivity the half of his days. And it came to pass that he begat sons and daughters, among whom were Esrom and Coriantumr;

And they were exceedingly angry because of the doings of Jared their brother, insomuch that they did raise an army and gave battle unto Jared. And it came to pass that they did give battle unto him by night.

And it came to pass that when they had slain the army of Jared they were about to slay him also; and he pled with them that they would not slay him, and he would give up the kingdom unto his father. And it came to pass that they did grant unto him his life.

And now Jared became exceedingly sorrowful because of the loss of the kingdom, for he had set his heart upon the kingdom and upon the glory of the world.

Now the daughter of Jared being exceedingly expert, and seeing the sorrows of her father, thought to devise a plan whereby she could redeem the kingdom unto her father.

Now the daughter of Jared was exceedingly fair. And it came to pass that she did talk with her father, and said unto him: Whereby hath my father so much sorrow? Hath he not read the record which our fathers brought across the great deep? Behold, is there not an account concerning them of old, that they by their secret plans did obtain kingdoms and great glory?

10 Og derfor skal min far sende bud på Akish, sønn av Kimmnor. Og se, jeg er vakker, og jeg vil danse for ham, og jeg vil behage ham så han gjerne vil ha meg til hustru. Hvis han derfor ber deg om å få meg til hustru, da skal du si: Jeg vil gi henne til deg hvis du vil bringe meg min fars, kongens hode.

11 Og nå var Omer en venn av Akish, derfor, da Jared hadde sendt bud på Akish, danset Jareds datter for ham og var ham til så stort behag at han ønsket å få henne til hustru. Og det skjedde at han sa til Jared: Gi meg henne til hustru.

12 Og Jared sa til ham: Jeg vil gi henne til deg hvis du vil bringe meg min fars, kongens hode.

13 Og det skjedde at Akish samlet alle sine slektninger i Jareds hus og sa til dem: Vil dere sverge for meg at dere vil være meg trofast i det jeg ønsker av dere?

14 Og det skjedde at de alle sverget for ham ved himmels Gud og også ved himlene og også ved jorden og ved sine hoder at den som nektet å gi den hjelp Akish ønsket, skulle miste sitt hode. Og den som røpet noe av det Akish hadde fortalt dem, skulle miste livet.

15 Og det skjedde at slik ble de enige med Akish. Og Akish lot dem gjenta de eder som var gitt av dem som levde i fordums tid og som også traktet etter makt, og de hadde blitt overlevert helt fra Kain, som var en morder fra begynnelsen av.

16 Og de ble bevart ved djevelens makt, så disse edene kunne gis til folket for å holde dem i mørke og hjelpe dem som traktet etter makt, til å få makt og til å myrde og til å plyndre og til å lyve og til å begå allslags ugudelighet og horeri.

17 Og det var Jareds datter som la det i hans hjerte at han skulle lete frem disse ting fra fordums tid. Og Jared la det i Akish' hjerte. Derfor ga Akish det til sine slektninger og venner, og med fagre løfter ledet han dem på avveie så de gjorde hva som helst han ønsket.

And now, therefore, let my father send for Akish, the son of Kimmnor; and behold, I am fair, and I will dance before him, and I will please him, that he will desire me to wife; wherefore if he shall desire of thee that ye shall give unto him me to wife, then shall ye say: I will give her if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And now Omer was a friend to Akish; wherefore, when Jared had sent for Akish, the daughter of Jared danced before him that she pleased him, insomuch that he desired her to wife. And it came to pass that he said unto Jared: Give her unto me to wife.

And Jared said unto him: I will give her unto you, if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And it came to pass that Akish gathered in unto the house of Jared all his kinsfolk, and said unto them: Will ye swear unto me that ye will be faithful unto me in the thing which I shall desire of you?

And it came to pass that they all sware unto him, by the God of heaven, and also by the heavens, and also by the earth, and by their heads, that whoso should vary from the assistance which Akish desired should lose his head; and whoso should divulge whatsoever thing Akish made known unto them, the same should lose his life.

And it came to pass that thus they did agree with Akish. And Akish did administer unto them the oaths which were given by them of old who also sought power, which had been handed down even from Cain, who was a murderer from the beginning.

And they were kept up by the power of the devil to administer these oaths unto the people, to keep them in darkness, to help such as sought power to gain power, and to murder, and to plunder, and to lie, and to commit all manner of wickedness and whoredoms.

And it was the daughter of Jared who put it into his heart to search up these things of old; and Jared put it into the heart of Akish; wherefore, Akish administered it unto his kindred and friends, leading them away by fair promises to do whatsoever thing he desired.

18 Og det skjedde at de dannet et hemmelig forbund akkurat som de i fordums tid hadde gjort, og dette forbund er mer avskyelig og ugudelig enn noe annet i Guds øyne.

19 For Herren virker ikke gjennom hemmelige forbund, heller ikke vil han at mennesket skal utgyte blod, men har på alle måter forbudt det fra menneskets begynnelse.

20 Og nå skriver ikke jeg, Moroni, noe om deres eder og forbund, for det er blitt kunngjort for meg at de finnes blant alle folk, og de finnes også blant lamanittene.

21 Og de har forårsaket at dette folk som jeg nå taler om, er blitt utryddet, og Nephis folk er også blitt utryddet.

22 Og enhver nasjon som understøtter slike hemmelige forbund, for å oppnå makt og vinning, til de er utbredt over hele nasjonen, se, de skal bli utryddet, for Herren vil ikke tillate at hans helliges blod som skal bli utgytt av dem, alltid skal rope til ham fra jorden om hevn over dem, og likevel hevner han dem ikke.

23 Derfor, dere hedningefolk, har Gud en vis hensikt med å gjøre disse ting kjent for dere, så dere derved kan omvende dere fra deres synder og ikke tillate at disse morderiske forbund, som er bygget opp for å oppnå makt og vinning, skal få kontroll over dere, og dette verk – ja, dette ødeleggelsens verk – komme over dere, for rettferdighetens sverd fra den evige Gud skal falle på dere og omstyrte og utrydde dere hvis dere tillater at disse ting finner sted.

24 Derfor befaler Herren dere når dere skal se disse ting komme blant dere, at dere skal våkne til erkjennelse av deres fryktelige tilstand på grunn av dette hemmelige forbund som skal være blant dere. Og ve over det på grunn av blodet fra dem som er blitt slått ihjel, for de roper fra støvet om å sende hevn over det – og også over dem som bygget det opp.

And it came to pass that they formed a secret combination, even as they of old; which combination is most abominable and wicked above all, in the sight of God;

For the Lord worketh not in secret combinations, neither doth he will that man should shed blood, but in all things hath forbidden it, from the beginning of man.

And now I, Moroni, do not write the manner of their oaths and combinations, for it hath been made known unto me that they are had among all people, and they are had among the Lamanites.

And they have caused the destruction of this people of whom I am now speaking, and also the destruction of the people of Nephi.

And whatsoever nation shall uphold such secret combinations, to get power and gain, until they shall spread over the nation, behold, they shall be destroyed; for the Lord will not suffer that the blood of his saints, which shall be shed by them, shall always cry unto him from the ground for vengeance upon them and yet he avenge them not.

Wherefore, O ye Gentiles, it is wisdom in God that these things should be shown unto you, that thereby ye may repent of your sins, and suffer not that these murderous combinations shall get above you, which are built up to get power and gain—and the work, yea, even the work of destruction come upon you, yea, even the sword of the justice of the Eternal God shall fall upon you, to your overthrow and destruction if ye shall suffer these things to be.

Wherefore, the Lord commandeth you, when ye shall see these things come among you that ye shall awake to a sense of your awful situation, because of this secret combination which shall be among you; or wo be unto it, because of the blood of them who have been slain; for they cry from the dust for vengeance upon it, and also upon those who built it up.

25 For det skal skje at enhver som bygger det opp, forsøker å omstyrte friheten i alle land, nasjoner og riker, og det fører til at alle folk blir ødelagt, for det er bygget opp av djevelen, som er alle løgners far og er den samme løgner som dåret våre første foreldre, ja, den samme løgner som har fått mennesket til å begå mord fra begynnelsen av, som har forherdet menneskenes hjerter så de har myrdet profetene og stenet dem og utstøtt dem fra begynnelsen av.

26 Derfor er jeg, Moroni, blitt befalt å skrive disse ting så ondskap kan bli avskaffet og så den tid kan komme da Satan ikke vil ha noen makt over menneskenes barns hjerter, men at de kan påvirkes til stadig å gjøre godt, så de kan komme til all rettferdighets kilde og bli frelst.

For it cometh to pass that whoso buildeth it up seeketh to overthrow the freedom of all lands, nations, and countries; and it bringeth to pass the destruction of all people, for it is built up by the devil, who is the father of all lies; even that same liar who beguiled our first parents, yea, even that same liar who hath caused man to commit murder from the beginning; who hath hardened the hearts of men that they have murdered the prophets, and stoned them, and cast them out from the beginning.

Wherefore, I, Moroni, am commanded to write these things that evil may be done away, and that the time may come that Satan may have no power upon the hearts of the children of men, but that they may be persuaded to do good continually, that they may come unto the fountain of all righteousness and be saved.

Ether 9

- 1 Og nå fortsetter jeg, Moroni, min oppteignelse. Derfor skjedde det at på grunn av Akish og hans venners hemmelige forbund, omstyrtet de Omers rike.
- 2 Likevel var Herren barmhjertig mot Omer og også mot hans sønner og mot hans døtre som ikke søkte å ødelegge ham.
- 3 Og Herren varslet Omer i en drøm at han skulle dra ut av landet. Derfor dro Omer ut av landet med sin familie og reiste i mange dager og kom til høyden Shim og dro forbi og kom til det sted hvor nephittene ble utryddet. Og derfra dro han videre østover og kom til et sted som ble kalt Ablom ute ved havet. Og der slo han opp teltet sitt, og det gjorde også hans sønner og hans døtre og hele hans hus unntatt Jared og hans familie.
- 4 Og det skjedde at Jared ble salvet til konge over folket av dem som var ugudelige, og han ga Akish sin datter til hustru.
- 5 Og det skjedde at Akish sto sin svigerfar etter livet. Og han henvendte seg til dem som hadde sverget og avlagt eden fra dem i fordums tid, og de hugget hodet av hans svigerfar mens han satt på sin trone og talte med sitt folk.
- 6 For så stor hadde utbredelsen av dette ugudelige og hemmelige forbund vært at alle menneskenes hjerter var blitt fordervet. Derfor ble Jared myrdet på sin trone, og Akish regjerte i hans sted.
- 7 Og det skjedde at Akish begynte å bli sjalu på sin sønn. Derfor satte han ham i fengsel og lot ham få lite eller ingen mat til han avgikk ved døden.
- 8 Og broren til ham som avgikk ved døden (og hans navn var Nimrah), ble sint på sin far for det hans far hadde gjort mot hans bror.
- 9 Og det skjedde at Nimrah samlet et lite antall menn og flyktet ut av landet og kom over til Omer og bodde hos ham.

Ether 9

- And now I, Moroni, proceed with my record. Therefore, behold, it came to pass that because of the secret combinations of Akish and his friends, behold, they did overthrow the kingdom of Omer.
- Nevertheless, the Lord was merciful unto Omer, and also to his sons and to his daughters who did not seek his destruction.
- And the Lord warned Omer in a dream that he should depart out of the land; wherefore Omer departed out of the land with his family, and traveled many days, and came over and passed by the hill of Shim, and came over by the place where the Nephites were destroyed, and from thence eastward, and came to a place which was called Ablom, by the seashore, and there he pitched his tent, and also his sons and his daughters, and all his household, save it were Jared and his family.
- And it came to pass that Jared was anointed king over the people, by the hand of wickedness; and he gave unto Akish his daughter to wife.
- And it came to pass that Akish sought the life of his father-in-law; and he applied unto those whom he had sworn by the oath of the ancients, and they obtained the head of his father-in-law, as he sat upon his throne, giving audience to his people.
- For so great had been the spreading of this wicked and secret society that it had corrupted the hearts of all the people; therefore Jared was murdered upon his throne, and Akish reigned in his stead.
- And it came to pass that Akish began to be jealous of his son, therefore he shut him up in prison, and kept him upon little or no food until he had suffered death.
- And now the brother of him that suffered death, (and his name was Nimrah) was angry with his father because of that which his father had done unto his brother.
- And it came to pass that Nimrah gathered together a small number of men, and fled out of the land, and came over and dwelt with Omer.

10 Og det skjedde at Akish ble far til flere sønner, og de vant menneskenes hjerter – selv om de hadde sverget for ham å gjøre all slags misgjerning ifølge hans ønske.

11 Nå traktet Akish' folk etter rikdom likesom Akish traktet etter makt. Derfor tilbød Akish' sønner dem penger, og på den måten fikk de størstedelen av folket til å følge seg.

12 Og en krig brøt ut mellom Akish' sønner og Akish, og den varte i mange år, ja, inntil nesten alle mennesker i riket var drept – alle unntatt tredve sjeler og de som flyktet sammen med Omer og hans hus.

13 Derfor fikk Omer sitt arveland tilbake.

14 Og det skjedde at Omer begynte å bli gammel. Likevel ble han far til Emer i sin alderdom, og han salvet Emer til konge, og han regjerte i hans sted.

15 Og etter at han hadde salvet Emer til konge, hadde han fred i landet i to år, og han døde etter å ha blitt overmåte gammel og hatt et liv fylt av sorg. Og det skjedde at Emer regjerte i hans sted og gikk i sin fars fotspor.

16 Og Herren begynte igjen å ta forbannelsen bort fra landet. Og det gikk Emers hus overmåte vel i Emers regjeringstid, og i løpet av to og seksti år hadde de blitt så overmåte sterke at de ble overmåte rike –

17 og hadde allslags frukt og korn og silke og fin lin og gull og sølv og kostelige ting.

18 Og de hadde også allslags kveg, alle slags okser og kuer og sauer og svin og geiter og også mange andre slags dyr som var nyttige til føde for mennesker.

19 Og de hadde også hester og esler, og det var elefanter og curelomer og cumomer, som alle var nyttige for mennesket, og særlig elefantene og curelomene og cumomene.

And it came to pass that Akish begat other sons, and they won the hearts of the people, notwithstanding they had sworn unto him to do all manner of iniquity according to that which he desired.

Now the people of Akish were desirous for gain, even as Akish was desirous for power; wherefore, the sons of Akish did offer them money, by which means they drew away the more part of the people after them.

And there began to be a war between the sons of Akish and Akish, which lasted for the space of many years, yea, unto the destruction of nearly all the people of the kingdom, yea, even all, save it were thirty souls, and they who fled with the house of Omer.

Wherefore, Omer was restored again to the land of his inheritance.

And it came to pass that Omer began to be old; nevertheless, in his old age he begat Emer; and he anointed Emer to be king to reign in his stead.

And after that he had anointed Emer to be king he saw peace in the land for the space of two years, and he died, having seen exceedingly many days, which were full of sorrow. And it came to pass that Emer did reign in his stead, and did fill the steps of his father.

And the Lord began again to take the curse from off the land, and the house of Emer did prosper exceedingly under the reign of Emer; and in the space of sixty and two years they had become exceedingly strong, inasmuch that they became exceedingly rich—

Having all manner of fruit, and of grain, and of silks, and of fine linen, and of gold, and of silver, and of precious things;

And also all manner of cattle, of oxen, and cows, and of sheep, and of swine, and of goats, and also many other kinds of animals which were useful for the food of man.

And they also had horses, and asses, and there were elephants and cureloms and cumoms; all of which were useful unto man, and more especially the elephants and cureloms and cumoms.

20 Og slik utøste Herren sine velsignelser over dette landet som var utvalgt fremfor alle andre land, og han befalte at de som tok landet i besittelse, skulle ta det i besittelse til Herren, ellers ville de bli utryddet når de var modne i ugudelighet. For over slike sier Herren: Jeg vil utøse fyllden av min vrede.

21 Og Emer dømte rettferdig alle sine dager, og han ble far til mange sønner og døtre, og han ble far til Coriantum, og han salvet Coriantum til å regjere i sitt sted.

22 Og etter at han hadde salvet Coriantum til å regjere i sitt sted, levde han i fire år, og han hadde fred i landet, ja, og han så til og med Rettferdighetens Sønn og frydet seg og jublet over hans dag. Og han døde i fred.

23 Og det skjedde at Coriantum vandret i sin fars fotspor og bygget mange store byer og gjorde det som var godt for folket alle sine dager. Og det skjedde at han ikke fikk barn før han var overmåte gammel.

24 Og det skjedde at hans hustru døde et hundre og to år gammel. Og det skjedde at Coriantum i sin alderdom tok en ung pike til hustru og ble far til sønner og døtre. Derfor levde han til han var et hundre og to og førti år gammel.

25 Og det skjedde at han ble far til Com, og Com regjerte i hans sted, og han regjerte i ni og førti år, og han ble far til Heth, og han ble også far til andre sønner og døtre.

26 Og folket hadde igjen bredt seg ut over hele landet, og det begynte igjen å bli overmåte stor ugudelighet i landet, og Heth begynte igjen å følge de hemmelige planer fra fordums tid for å ta livet av sin far.

27 Og det skjedde at han fjernet sin far fra tronen, for han drepte ham med hans eget sverd, og han regjerte i hans sted.

28 Og det kom profeter i landet igjen og ropte omvendelse til dem – at de måtte berede Herrens vei – ellers skulle det komme en forbannelse over landet, ja, det skulle til og med bli en stor hungersnød som ville utrydde dem hvis de ikke omvendte seg.

And thus the Lord did pour out his blessings upon this land, which was choice above all other lands; and he commanded that whoso should possess the land should possess it unto the Lord, or they should be destroyed when they were ripened in iniquity; for upon such, saith the Lord: I will pour out the fulness of my wrath.

And Emer did execute judgment in righteousness all his days, and he begat many sons and daughters; and he begat Coriantum, and he anointed Coriantum to reign in his stead.

And after he had anointed Coriantum to reign in his stead he lived four years, and he saw peace in the land; yea, and he even saw the Son of Righteousness, and did rejoice and glory in his day; and he died in peace.

And it came to pass that Coriantum did walk in the steps of his father, and did build many mighty cities, and did administer that which was good unto his people in all his days. And it came to pass that he had no children even until he was exceedingly old.

And it came to pass that his wife died, being an hundred and two years old. And it came to pass that Coriantum took to wife, in his old age, a young maid, and begat sons and daughters; wherefore he lived until he was an hundred and forty and two years old.

And it came to pass that he begat Com, and Com reigned in his stead; and he reigned forty and nine years, and he begat Heth; and he also begat other sons and daughters.

And the people had spread again over all the face of the land, and there began again to be an exceedingly great wickedness upon the face of the land, and Heth began to embrace the secret plans again of old, to destroy his father.

And it came to pass that he did dethrone his father, for he slew him with his own sword; and he did reign in his stead.

And there came prophets in the land again, crying repentance unto them—that they must prepare the way of the Lord or there should come a curse upon the face of the land; yea, even there should be a great famine, in which they should be destroyed if they did not repent.

29 Men folket trodde ikke profetenes ord, men de kastet dem ut, og noen av dem kastet de i fangehull og lot dem omkomme. Og det skjedde at de gjorde alle disse ting ifølge kong Heths befaling.

30 Og det skjedde at det begynte å bli stor nød i landet, og innbyggerne begynte å dø meget raskt på grunn av nøden, for det falt ikke regn på marken.

31 Og det kom også giftige slanger i landet og forgiftet mange mennesker. Og det skjedde at deres hjorder begynte å flykte for de giftige slangene mot landet i syd som nephittene kalte Zarahemla.

32 Og det skjedde at mange av dem omkom på veien. Likevel var det noen som flyktet inn i landet i syd.

33 Og det skjedde at Herren ikke lot slangene forfølge dem mer, men han lot dem sperre veien så folket ikke kunne komme forbi, så den som forsøkte å komme forbi, ville falle for de giftige slangene.

34 Og det skjedde at folket fulgte etter dyrene og fortært åtslene av dem som falt langs veien, til de hadde fortært dem alle. Da folket forsto at de måtte omkomme, begynte de å omvende seg fra sin ugudelighet og anropet Herren.

35 Og det skjedde at da de hadde ydmyket seg tilstrekkelig for Herren, lot han det falle regn på marken, og folket begynte å komme seg igjen, og det begynte å bli frukt i de nordlige land og i alle landene omkring. Og Herren viste dem sin makt ved å bevare dem fra hunger.

But the people believed not the words of the prophets, but they cast them out; and some of them they cast into pits and left them to perish. And it came to pass that they did all these things according to the commandment of the king, Heth.

And it came to pass that there began to be a great dearth upon the land, and the inhabitants began to be destroyed exceedingly fast because of the dearth, for there was no rain upon the face of the earth.

And there came forth poisonous serpents also upon the face of the land, and did poison many people. And it came to pass that their flocks began to flee before the poisonous serpents, towards the land southward, which was called by the Nephites Zarahemla.

And it came to pass that there were many of them which did perish by the way; nevertheless, there were some which fled into the land southward.

And it came to pass that the Lord did cause the serpents that they should pursue them no more, but that they should hedge up the way that the people could not pass, that whoso should attempt to pass might fall by the poisonous serpents.

And it came to pass that the people did follow the course of the beasts, and did devour the carcasses of them which fell by the way, until they had devoured them all. Now when the people saw that they must perish they began to repent of their iniquities and cry unto the Lord.

And it came to pass that when they had humbled themselves sufficiently before the Lord he did send rain upon the face of the earth; and the people began to revive again, and there began to be fruit in the north countries, and in all the countries round about. And the Lord did show forth his power unto them in preserving them from famine.

Ether 10

- 1 Og det skjedde at Shez, som var en etterkommer av Heth – for Heth hadde omkommet av sult sammen med hele sitt hus unntatt Shez – derfor begynte Shez å bygge opp igjen et fallent folk.
- 2 Og det skjedde at Shez husket at hans fedre hadde omkommet, og han bygget opp et rettferdig rike, for han husket hva Herren hadde gjort da han førte Jared og hans bror over dypet. Og han vandret på Herrens veier, og han ble far til sønner og døtre.
- 3 Og hans eldste sønn, hvis navn var Shez, gjorde opprør mot ham. Men Shez ble slått ihjel av en røver på grunn av sine overmåte store rikdommer, og dette ga hans far fred igjen.
- 4 Og det skjedde at hans far bygget mange byer i landet, og folket begynte igjen å bli utbredt over hele landet. Og Shez levde til han ble overmåte gammel, og han ble far til Riplakish. Og han døde, og Riplakish regjerte i hans sted.
- 5 Og det skjedde at Riplakish ikke gjorde det som var riktig i Herrens øyne, for han hadde mange hustruer og medhustruer og la byrder som var tunge å bære på menneskenes skuldre, ja, han påla dem store skatter, og for skattene bygget han mange store bygninger.
- 6 Og han lot oppføre en overmåte vakker trone til seg selv, og han bygget mange fengsler. Og alle som ikke vilde betale skatt, kastet han i fengsel, og de som ikke greide å betale skatt, kastet han i fengsel, og han lot dem arbeide ustanselig for sitt underhold. Og de som nektet å arbeide, lot han drepe.
- 7 Slik fikk han utført alt sitt fine arbeide, ja, til og med sitt fine gull lot han lutre i fengslene, og alt slags fint håndverk lot han bli utført i fengselet. Og det skjedde at han plaget folket med sitt horeri og sine avskyeligheter.

Ether 10

And it came to pass that Shez, who was a descendant of Heth—for Heth had perished by the famine, and all his household save it were Shez—wherefore, Shez began to build up again a broken people.

And it came to pass that Shez did remember the destruction of his fathers, and he did build up a righteous kingdom; for he remembered what the Lord had done in bringing Jared and his brother across the deep; and he did walk in the ways of the Lord; and he begat sons and daughters.

And his eldest son, whose name was Shez, did rebel against him; nevertheless, Shez was smitten by the hand of a robber, because of his exceeding riches, which brought peace again unto his father.

And it came to pass that his father did build up many cities upon the face of the land, and the people began again to spread over all the face of the land. And Shez did live to an exceedingly old age; and he begat Riplakish. And he died, and Riplakish reigned in his stead.

And it came to pass that Riplakish did not do that which was right in the sight of the Lord, for he did have many wives and concubines, and did lay that upon men's shoulders which was grievous to be borne; yea, he did tax them with heavy taxes; and with the taxes he did build many spacious buildings.

And he did erect him an exceedingly beautiful throne; and he did build many prisons, and whoso would not be subject unto taxes he did cast into prison; and whoso was not able to pay taxes he did cast into prison; and he did cause that they should labor continually for their support; and whoso refused to labor he did cause to be put to death.

Wherefore he did obtain all his fine work, yea, even his fine gold he did cause to be refined in prison; and all manner of fine workmanship he did cause to be wrought in prison. And it came to pass that he did afflict the people with his whoredoms and abominations.

- 8 Og da han hadde regjert i to og førti år, gjorde folket opprør mot ham, og det brøt ut krig i landet igjen så Riplakish ble drept, og hans etterkommere ble drevet ut av landet.
- 9 Og det skjedde etter at mange år var gått, at Morianton (som var en etterkommer av Riplakish) samlet en hærstyrke av landflyktige og dro ut og gikk til kamp mot folket. Og han fikk makt over mange byer, og krigen ble overmåte hård og varte i mange år. Og han fikk makt over hele landet og innsatte seg selv som konge over hele landet.
- 10 Og etter at han hadde innsatt seg selv som konge, lettet han folkets byrder, og derved vant han yndest i folkets øyne, og de salvet ham til å være deres konge.
- 11 Og han var rettferdig mot folket, men ikke mot seg selv på grunn av alt sitt horeri, derfor ble han utestengt fra Herrens nærhet.
- 12 Og det skjedde at Morianton bygget mange byer, og folket ble overmåte rike i hans regjeringstid, både når det gjaldt bygninger og gull og sølv, og dyrking av korn, og oppaling av småfe og storfe, slike ting som hadde blitt gitt tilbake til dem.
- 13 Og Morianton levde til han var overmåte gammel, og da ble han far til Kim, og Kim regjerte i sin fars sted. Og han regjerte i åtte år, og hans far døde. Og det skjedde at Kim ikke regjerte i rettferdighet, derfor ble han ikke begunstiget av Herren.
- 14 Og hans bror gjorde opprør mot ham og førte ham derved i fangenskap. Og han forble i fangenskap hele sitt liv, og han ble far til sønner og døtre i fangenskapet, og han ble i sin alderdom far til Levi, og han døde.
- 15 Og det skjedde at Levi etter sin fars død tjente i fangenskap i to og førti år. Og han gikk til krig mot landets konge og overtok derved riket selv.
- And when he had reigned for the space of forty and two years the people did rise up in rebellion against him; and there began to be war again in the land, inso-much that Riplakish was killed, and his descendants were driven out of the land.
- And it came to pass after the space of many years, Morianton, (he being a descendant of Riplakish) gathered together an army of outcasts, and went forth and gave battle unto the people; and he gained power over many cities; and the war became exceedingly sore, and did last for the space of many years; and he did gain power over all the land, and did establish himself king over all the land.
- And after that he had established himself king he did ease the burden of the people, by which he did gain favor in the eyes of the people, and they did anoint him to be their king.
- And he did do justice unto the people, but not unto himself because of his many whoredoms; wherefore he was cut off from the presence of the Lord.
- And it came to pass that Morianton built up many cities, and the people became exceedingly rich under his reign, both in buildings, and in gold and silver, and in raising grain, and in flocks, and herds, and such things which had been restored unto them.
- And Morianton did live to an exceedingly great age, and then he begat Kim; and Kim did reign in the stead of his father; and he did reign eight years, and his father died. And it came to pass that Kim did not reign in righteousness, wherefore he was not favored of the Lord.
- And his brother did rise up in rebellion against him, by which he did bring him into captivity; and he did remain in captivity all his days; and he begat sons and daughters in captivity, and in his old age he begat Levi; and he died.
- And it came to pass that Levi did serve in captivity after the death of his father, for the space of forty and two years. And he did make war against the king of the land, by which he did obtain unto himself the kingdom.

16 Og etter at han hadde overtatt riket selv, gjorde han det som var riktig i Herrens øyne, og det gikk folket vel i landet. Og han levde til han ble meget gammel og ble far til sønner og døtre, og han ble også far til Corom som han salvet til konge i sitt sted.

17 Og det skjedde at Corom gjorde det som var godt i Herrens øyne alle sine dager, og han ble far til mange sønner og døtre. Og etter at han hadde sett mange dager, gikk han bort slik alt på jorden gjør, og Kish regjerte i hans sted.

18 Og det skjedde at Kish også gikk bort, og Lib regjerte i hans sted.

19 Og det skjedde at Lib også gjorde det som var godt i Herrens øyne, og i Libs dager ble de giftige slangene utryddet. Derfor dro de til landet i syd for å gå på jakt etter mat til landets folk, for landet var fullt av skogens dyr, og Lib selv ble også en stor jeger.

20 Og de bygget en stor by ved den smale landtungen, på det sted hvor havet deler landet.

21 Og de lot landet i syd være en villmark for å kunne jakte på vilt. Og hele landet i nord var tett befolket.

22 Og de var overmåte flittige, og de kjøpte og solgte og handlet med hverandre så de kunne skaffe seg inntekter.

23 Og de arbeidet med allslags malm, og de utvant gull og sølv og jern og messing og alle slags metaller, og de gravde den ut av jorden. Derfor kastet de opp store jordhauger for å finne malm til gull og til sølv og til jern og til kobber, og de utførte allslags fint arbeide.

24 Og de hadde silke og finvevet lin, og de laget alle slags stoffer så de kunne skjule sin nakenhet.

25 Og de laget alle slags redskaper til å dyrke jorden med, både til å pløye og til å så, til å høste og til å hakke og også til å treske med.

26 Og de laget alle slags redskaper som de brukte når de arbeidet med sine dyr.

27 Og de laget alle slags krigsvåpen, og de utførte allslags arbeide som håndverksmessig var særdeles fint.

And after he had obtained unto himself the kingdom he did that which was right in the sight of the Lord; and the people did prosper in the land; and he did live to a good old age, and begat sons and daughters; and he also begat Corom, whom he anointed king in his stead.

And it came to pass that Corom did that which was good in the sight of the Lord all his days; and he begat many sons and daughters; and after he had seen many days he did pass away, even like unto the rest of the earth; and Kish reigned in his stead.

And it came to pass that Kish passed away also, and Lib reigned in his stead.

And it came to pass that Lib also did that which was good in the sight of the Lord. And in the days of Lib the poisonous serpents were destroyed. Wherefore they did go into the land southward, to hunt food for the people of the land, for the land was covered with animals of the forest. And Lib also himself became a great hunter.

And they built a great city by the narrow neck of land, by the place where the sea divides the land.

And they did preserve the land southward for a wilderness, to get game. And the whole face of the land northward was covered with inhabitants.

And they were exceedingly industrious, and they did buy and sell and traffic one with another, that they might get gain.

And they did work in all manner of ore, and they did make gold, and silver, and iron, and brass, and all manner of metals; and they did dig it out of the earth; wherefore, they did cast up mighty heaps of earth to get ore, of gold, and of silver, and of iron, and of copper. And they did work all manner of fine work.

And they did have silks, and fine-twined linen; and they did work all manner of cloth, that they might clothe themselves from their nakedness.

And they did make all manner of tools to till the earth, both to plow and to sow, to reap and to hoe, and also to thrash.

And they did make all manner of tools with which they did work their beasts.

And they did make all manner of weapons of war. And they did work all manner of work of exceedingly curious workmanship.

28 Og intet folk kunne være mer velsignet og mer be-
gunstiget av Herren enn de var, og de var i et land som
var utvalgt fremfor alle andre land, for Herren hadde
uttalt det.

29 Og det skjedde at Lib levde i mange år og ble far til
sønner og døtre, og han ble også far til Hearthom.

30 Og det skjedde at Hearthom regjerte i sin fars sted.
Og da Hearthom hadde regjert i fire og tyve år, se, da ble
riket tatt fra ham, og han tjente mange år i fangenskap,
ja, hele resten av sitt liv.

31 Og han ble far til Heth, og Heth levde i fangenskap
alle sine dager. Og Heth ble far til Aaron, og Aaron lev-
de i fangenskap alle sine dager, og han ble far til
Amnigaddah. Og Amnigaddah levde også i fangenskap
hele sitt liv, og han ble far til Coriantum. Og Coriantum
levde i fangenskap hele sitt liv, og han ble far til Com.

32 Og det skjedde at Com fikk halve riket til å følge seg.
Og han regjerte over halve riket i to og førti år, og han
gikk til kamp mot kongen, Amgid. Og de kjempet i
mange år, og i løpet av denne tiden fikk Com makt over
Amgid og fikk makt over resten av riket.

33 Og i Coms dager begynte det å komme røvere i lan-
det. Og de tok i bruk de gamle planer og avla eder på
samme måte som dem i fordums tid, og forsøkte igjen å
ødelegge riket.

34 Nå kjempet Com hardt mot dem, likevel greide han
ikke å få makt over dem.

And never could be a people more blessed than were
they, and more prospered by the hand of the Lord. And
they were in a land that was choice above all lands, for
the Lord had spoken it.

And it came to pass that Lib did live many years, and
begat sons and daughters; and he also begat Hearthom.

And it came to pass that Hearthom reigned in the
stead of his father. And when Hearthom had reigned
twenty and four years, behold, the kingdom was taken
away from him. And he served many years in captivity,
yea, even all the remainder of his days.

And he begat Heth, and Heth lived in captivity all his
days. And Heth begat Aaron, and Aaron dwelt in cap-
tivity all his days; and he begat Amnigaddah, and
Amnigaddah also dwelt in captivity all his days; and he
begat Coriantum, and Coriantum dwelt in captivity all
his days; and he begat Com.

And it came to pass that Com drew away the half of
the kingdom. And he reigned over the half of the king-
dom forty and two years; and he went to battle against
the king, Amgid, and they fought for the space of many
years, during which time Com gained power over
Amgid, and obtained power over the remainder of the
kingdom.

And in the days of Com there began to be robbers in
the land; and they adopted the old plans, and adminis-
tered oaths after the manner of the ancients, and sought
again to destroy the kingdom.

Now Com did fight against them much; neverthe-
less, he did not prevail against them.

Ether 11

- 1 Og i Coms dager kom det også mange profeter og profeterte at dette store folk ville bli utryddet hvis de ikke omvendte seg og vendte seg til Herren og sluttet med sine mord og sin ugudelighet.
- 2 Og det skjedde at profetene ble forkastet av folket, og de flyktet til Com for å få beskyttelse, for folket forsøkte å drepe dem.
- 3 Og de profeterte om mange ting for Com, og han ble velsignet resten av sitt liv.
- 4 Og han levde til han ble meget gammel og ble far til Shiblom, og Shiblom regjerte i hans sted. Og Shibloms bror gjorde opprør mot ham, og en overmåte stor krig brøt ut i hele landet.
- 5 Og det skjedde at Shibloms bror sørget for at alle profeter som profeterte om folkets utryddelse, skulle bli tatt av dage.
- 6 Og det var stor jammer i hele landet, for de hadde vitnet om at en stor forbannelse skulle komme over landet, og også over folket, og at en stor utryddelse skulle finne sted blant dem, en utryddelse hvis make aldri før hadde funnet sted på jordens overflate, og deres ben skulle bli som jordhauger i landet hvis de ikke ville omvende seg fra sin ugudelighet.
- 7 Og på grunn av sine ugudelige forbund lyttet de ikke til Herrens røst, derfor brøt det ut kriger og stridigheter i hele landet, og det kom også stor hungersnød og pest, så en stor utryddelse fant sted, en utryddelse hvis make aldri før var sett på jordens overflate. Og alt dette skjedde i Shibloms dager.
- 8 Og folket begynte å omvende seg fra sine synder, og i den grad de gjorde det, viste Herren dem barmhjertighet.
- 9 Og det skjedde at Shiblom ble drept, og Seth ble ført i fangenskap og levde i fangenskap alle sine dager.
- 10 Og det skjedde at hans sønn, Aha, overtok riket, og han regjerte over folket alle sine dager. Og han begikk alle slags synder i sin tid, og han var derved årsak til stor blodsutgytelse. Og hans dager var få.

Ether 11

And there came also in the days of Com many prophets, and prophesied of the destruction of that great people except they should repent, and turn unto the Lord, and forsake their murders and wickedness.

And it came to pass that the prophets were rejected by the people, and they fled unto Com for protection, for the people sought to destroy them.

And they prophesied unto Com many things; and he was blessed in all the remainder of his days.

And he lived to a good old age, and begat Shiblom; and Shiblom reigned in his stead. And the brother of Shiblom rebelled against him, and there began to be an exceedingly great war in all the land.

And it came to pass that the brother of Shiblom caused that all the prophets who prophesied of the destruction of the people should be put to death;

And there was great calamity in all the land, for they had testified that a great curse should come upon the land, and also upon the people, and that there should be a great destruction among them, such an one as never had been upon the face of the earth, and their bones should become as heaps of earth upon the face of the land except they should repent of their wickedness.

And they hearkened not unto the voice of the Lord, because of their wicked combinations; wherefore, there began to be wars and contentions in all the land, and also many famines and pestilences, insomuch that there was a great destruction, such an one as never had been known upon the face of the earth; and all this came to pass in the days of Shiblom.

And the people began to repent of their iniquity; and inasmuch as they did the Lord did have mercy on them.

And it came to pass that Shiblom was slain, and Seth was brought into captivity, and did dwell in captivity all his days.

And it came to pass that Ahah, his son, did obtain the kingdom; and he did reign over the people all his days. And he did do all manner of iniquity in his days, by which he did cause the shedding of much blood; and few were his days.

11 Og Ethem, som var en etterkommer av Aha, overtok riket, og han gjorde også det som var ugudelig i sine dager.

12 Og det skjedde at i Ethems dager kom det mange profeter og profeterte til folket igjen, ja, de profeterte at Herren ville utrydde dem fullstendig fra jordens overflate hvis de ikke omvendte seg fra sine synder.

13 Og det skjedde at folket forherdet sine hjerter og ville ikke lytte til deres ord, og profetene sørget og trakk seg tilbake fra folket.

14 Og det skjedde at Ethem avsa dom i ugudelighet alle sine dager, og han ble far til Moron. Og det skjedde at Moron regjerte i hans sted, og Moron gjorde det som var ugudelig i Herrens øyne.

15 Og det skjedde at det ble opprør blant folket på grunn av det hemmelige forbund som var bygget opp for å få makt og oppnå vinning. Og en meget ugudelig mann sto frem iblant dem, han gikk til kamp mot Moron hvor han erobret halve riket, og han beholdt halvparten av riket i mange år.

16 Og det skjedde at Moron styrtet ham og overtok riket igjen.

17 Og det skjedde at en annen mektig mann sto frem, og han var en etterkommer av Jareds bror.

18 Og det skjedde at han styrtet Moron og overtok riket, derfor levde Moron i fangenskap resten av sitt liv, og han ble far til Coriantor.

19 Og det skjedde at Coriantor levde i fangenskap hele sitt liv.

20 Og i Coriantors dager kom det også mange profeter og profeterte om store og vidunderlig ting og ropte omvendelse til folket og sa at hvis de ikke omvendte seg, ville Gud Herren straffe dem til de ble fullstendig utryddet,

21 og at Gud Herren ville sende eller oppreise et annet folk som skulle ta landet i besittelse ved hans makt på samme måte som han hadde ført deres fedre dit.

22 Og de forkastet alle profetenes ord på grunn av sitt hemmelige forbund og sine ugudelige avskyeligheter.

And Ethem, being a descendant of Ahah, did obtain the kingdom; and he also did do that which was wicked in his days.

And it came to pass that in the days of Ethem there came many prophets, and prophesied again unto the people; yea, they did prophesy that the Lord would utterly destroy them from off the face of the earth except they repented of their iniquities.

And it came to pass that the people hardened their hearts, and would not hearken unto their words; and the prophets mourned and withdrew from among the people.

And it came to pass that Ethem did execute judgment in wickedness all his days; and he begat Moron. And it came to pass that Moron did reign in his stead; and Moron did that which was wicked before the Lord.

And it came to pass that there arose a rebellion among the people, because of that secret combination which was built up to get power and gain; and there arose a mighty man among them in iniquity, and gave battle unto Moron, in which he did overthrow the half of the kingdom; and he did maintain the half of the kingdom for many years.

And it came to pass that Moron did overthrow him, and did obtain the kingdom again.

And it came to pass that there arose another mighty man; and he was a descendant of the brother of Jared.

And it came to pass that he did overthrow Moron and obtain the kingdom; wherefore, Moron dwelt in captivity all the remainder of his days; and he begat Coriantor.

And it came to pass that Coriantor dwelt in captivity all his days.

And in the days of Coriantor there also came many prophets, and prophesied of great and marvelous things, and cried repentance unto the people, and except they should repent the Lord God would execute judgment against them to their utter destruction;

And that the Lord God would send or bring forth another people to possess the land, by his power, after the manner by which he brought their fathers.

And they did reject all the words of the prophets, because of their secret society and wicked abominations.

23 Og det skjedde at Coriantor ble far til Ether, og han døde etter å ha levd i fangenskap alle sine dager.

And it came to pass that Coriantor begat Ether, and he died, having dwelt in captivity all his days.

Ether 12

- 1 Og det skjedde at Ether levde i Coriantumrs dager, og Coriantumr var konge over hele landet.
- 2 Og Ether var en Herrens profet, og han sto frem i Coriantumrs dager og begynte å profetere til folket, for han kunne ikke holdes tilbake på grunn av Herrens Ånd som var i ham.
- 3 For han ropte fra morgenen og helt til solen gikk ned og formante folket til å tro på Gud og omvende seg for at de ikke skulle bli utryddet, og han sa til dem at ved tro blir alle ting oppfylt.
- 4 Derfor kan den som tror på Gud, ha et sikkert håp om en bedre verden, ja, også om en plass ved Guds høyre hånd. Og dette håp kommer ved tro og er et anker for menneskenes sjeler som vil gjøre dem sikre og standhaftige – alltid rike på gode gjerninger – og lede dem til å forherlige Gud.
- 5 Og det skjedde at Ether profeterte store og forunderlige ting til folket som de ikke trodde fordi de ikke så dem.
- 6 Og nå vil jeg, Moroni, tale noe om disse ting, jeg vil vise verden at tro er det som håpes, men ikke sees. Derfor, protester ikke fordi dere ikke ser, for dere får ikke noe vitnesbyrd før deres tro er prøvd.
- 7 For det var ved tro at Kristus viste seg for våre fedre etter at han hadde stått opp fra de døde, og han viste seg ikke for dem før etter at de hadde tro på ham. Derfor måtte nødvendigvis noen ha tro på ham, for han viste seg ikke for verden.
- 8 Men på grunn av menneskenes tro har han vist seg for verden og forherliget Faderens navn og beredt en vei så andre derved kunne få del i den himmelske gave, så de kunne håpe på de ting som de ikke har sett.
- 9 Derfor kan dere også ha håp og få del i gaven hvis dere bare vil ha tro.
- 10 Se, det var ved tro at de som levde i fordums tid, ble kalt etter Guds hellige orden.

Ether 12

And it came to pass that the days of Ether were in the days of Coriantumr; and Coriantumr was king over all the land.

And Ether was a prophet of the Lord; wherefore Ether came forth in the days of Coriantumr, and began to prophesy unto the people, for he could not be restrained because of the Spirit of the Lord which was in him.

For he did cry from the morning, even until the going down of the sun, exhorting the people to believe in God unto repentance lest they should be destroyed, saying unto them that by faith all things are fulfilled—

Wherefore, whoso believeth in God might with surety hope for a better world, yea, even a place at the right hand of God, which hope cometh of faith, maketh an anchor to the souls of men, which would make them sure and steadfast, always abounding in good works, being led to glorify God.

And it came to pass that Ether did prophesy great and marvelous things unto the people, which they did not believe, because they saw them not.

And now, I, Moroni, would speak somewhat concerning these things; I would show unto the world that faith is things which are hoped for and not seen; wherefore, dispute not because ye see not, for ye receive no witness until after the trial of your faith.

For it was by faith that Christ showed himself unto our fathers, after he had risen from the dead; and he showed not himself unto them until after they had faith in him; wherefore, it must needs be that some had faith in him, for he showed himself not unto the world.

But because of the faith of men he has shown himself unto the world, and glorified the name of the Father, and prepared a way that thereby others might be partakers of the heavenly gift, that they might hope for those things which they have not seen.

Wherefore, ye may also have hope, and be partakers of the gift, if ye will but have faith.

Behold it was by faith that they of old were called after the holy order of God.

11 Derfor, ved tro ble Moseloven gitt, men ved å gi sin Sønn som gave har Gud beredt en enda bedre vei, og det er ved tro at den er blitt oppfylt.

12 For hvis det ikke finnes tro blant menneskenes barn, kan ikke Gud utføre noe mirakel blant dem. Derfor viste han seg først etter at de hadde vist sin tro.

13 Se, det var Almas og Amuleks tro som fikk fengselet til å rase sammen.

14 Se, det var Nephis og Lehis tro som frembragte en forandring hos lamanittene, så de ble døpt med ild og med Den hellige ånd.

15 Se, det var Ammons og hans brøders tro som frembragte et så stort mirakel blant lamanittene.

16 Ja, alle som utførte mirakler, utførte dem ved tro – de som levde før Kristus, og også de som levde etter ham.

17 Og det var ved tro at de tre disiplene fikk det løfte at de ikke skulle smake døden, og de fikk løftet først etter at de hadde vist sin tro.

18 Og aldri har noen på noe tidspunkt utført mirakler uten først å ha tro, derfor hadde de først tro på Guds Sønn.

19 Og det var mange som hadde så overmåte sterk tro, også før Kristus kom, og de kunne ikke holdes utenfor sløret, men så virkelig med sine øyne de ting som de hadde skuet med troens øyne, og de var glade.

20 Og se, vi har sett i denne opptegnelsen at en av disse var Jareds bror, for så stor var hans tro på Gud at da Gud rakte frem sin finger, kunne han ikke skjule den for Jareds brors øyne fordi han hadde gitt ham sitt ord – et ord han hadde fått ved tro.

21 Og etter at Jareds bror hadde sett Herrens finger på grunn av det løfte som Jareds bror hadde fått ved tro, kunne ikke Herren holde noe skjult for hans øyne. Derfor viste han ham alle ting, for han kunne ikke lenger holdes utenfor sløret.

Wherefore, by faith was the law of Moses given. But in the gift of his Son hath God prepared a more excellent way; and it is by faith that it hath been fulfilled.

For if there be no faith among the children of men God can do no miracle among them; wherefore, he showed not himself until after their faith.

Behold, it was the faith of Alma and Amulek that caused the prison to tumble to the earth.

Behold, it was the faith of Nephi and Lehi that wrought the change upon the Lamanites, that they were baptized with fire and with the Holy Ghost.

Behold, it was the faith of Ammon and his brethren which wrought so great a miracle among the Lamanites.

Yea, and even all they who wrought miracles wrought them by faith, even those who were before Christ and also those who were after.

And it was by faith that the three disciples obtained a promise that they should not taste of death; and they obtained not the promise until after their faith.

And neither at any time hath any wrought miracles until after their faith; wherefore they first believed in the Son of God.

And there were many whose faith was so exceedingly strong, even before Christ came, who could not be kept from within the veil, but truly saw with their eyes the things which they had beheld with an eye of faith, and they were glad.

And behold, we have seen in this record that one of these was the brother of Jared; for so great was his faith in God, that when God put forth his finger he could not hide it from the sight of the brother of Jared, because of his word which he had spoken unto him, which word he had obtained by faith.

And after the brother of Jared had beheld the finger of the Lord, because of the promise which the brother of Jared had obtained by faith, the Lord could not withhold anything from his sight; wherefore he showed him all things, for he could no longer be kept without the veil.

- 22 Og det er ved tro at mine fedre har fått det løfte at disse ting skulle komme til deres brødre gjennom hedningefolkene. Derfor har Herren, ja, Jesus Kristus, gitt meg befalinger.
- 23 Og jeg sa til ham: Herre, hedningefolkene vil gjøre narr av disse ting fordi vi er ukyndige i å skrive, for, Herre, ved tro har du latt oss bli dyktige i ord, men du har ikke latt oss bli dyktige til å skrive, for du har gitt hele dette folk evne til å tale mye på grunn av Den hellige ånd som du har gitt dem.
- 24 Og du har bare gitt oss evne til å skrive litt på grunn av våre henders klossethet. Se, du har ikke gjort oss så dyktige til å skrive som Jareds bror, for du lot det han skrev, bli mektig slik du selv er, så det overvældet menneskene som leste det.
- 25 Du har også gjort våre ord mektige og store, ja, så vi ikke kan skrive dem. Derfor innser vi at vi er svake når vi skriver og snubler når vi setter ordene sammen. Og jeg er redd for at hedningefolkene vil gjøre narr av våre ord.
- 26 Og da jeg hadde sagt dette, talte Herren til meg og sa: Dårer spotter, men de skal sørge, og min nåde er tilstrekkelig for de saktmodige så de ikke skal utnytte deres svakhet.
- 27 Og hvis menneskene kommer til meg, vil jeg vise dem deres svakhet. Jeg gir menneskene svakhet så de kan være ydmyke, og min nåde er tilstrekkelig for alle mennesker som ydmyker seg for meg, for hvis de ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem.
- 28 Se, jeg vil vise hedningefolkene deres svakhet, og jeg vil vise dem at tro, håp og kjærlighet fører dem til meg — all rettferdighets kilde.
- 29 Og da jeg, Moroni, hadde hørt disse ord, ble jeg trøstet og sa: O Herre, din rettferdige vilje skje, for jeg vet at du virker blant menneskenes barn i overensstemmelse med deres tro.
- 30 For Jareds bror sa til fjellet Zerin: Flytt deg, og det flyttet seg. Og hvis han ikke hadde hatt tro, ville det ikke ha flyttet seg. Derfor handler du etter at menneskene har fått tro.

And it is by faith that my fathers have obtained the promise that these things should come unto their brethren through the Gentiles; therefore the Lord hath commanded me, yea, even Jesus Christ.

And I said unto him: Lord, the Gentiles will mock at these things, because of our weakness in writing; for Lord thou hast made us mighty in word by faith, but thou hast not made us mighty in writing; for thou hast made all this people that they could speak much, because of the Holy Ghost which thou hast given them;

And thou hast made us that we could write but little, because of the awkwardness of our hands. Behold, thou hast not made us mighty in writing like unto the brother of Jared, for thou madest him that the things which he wrote were mighty even as thou art, unto the overpowering of man to read them.

Thou hast also made our words powerful and great, even that we cannot write them; wherefore, when we write we behold our weakness, and stumble because of the placing of our words; and I fear lest the Gentiles shall mock at our words.

And when I had said this, the Lord spake unto me, saying: Fools mock, but they shall mourn; and my grace is sufficient for the meek, that they shall take no advantage of your weakness;

And if men come unto me I will show unto them their weakness. I give unto men weakness that they may be humble; and my grace is sufficient for all men that humble themselves before me; for if they humble themselves before me, and have faith in me, then will I make weak things become strong unto them.

Behold, I will show unto the Gentiles their weakness, and I will show unto them that faith, hope and charity bringeth unto me—the fountain of all righteousness.

And I, Moroni, having heard these words, was comforted, and said: O Lord, thy righteous will be done, for I know that thou workest unto the children of men according to their faith;

For the brother of Jared said unto the mountain Zerin, Remove—and it was removed. And if he had not had faith it would not have moved; wherefore thou workest after men have faith.

31 På denne måten åpenbarte du deg for dine disipler, for etter at de hadde fått tro og talte i ditt navn, viste du deg for dem med stor kraft.

32 Og jeg husker også at du har sagt at du har beredt et sted for mennesket, ja, blant din Faders boliger, som menneskene kan ha et herligere håp om. Derfor må menneskene håpe, ellers kan de ikke få en arv på det sted som du har beredt.

33 Og videre husker jeg at du har sagt at du har elsket verden så du kunne sette ditt liv til for verden, så du kunne ta det igjen for å berede et sted for menneskenes barn.

34 Og jeg vet at denne omsorg du har hatt for menneskenes barn, er kjærlighet. Derfor, hvis menneskene ikke har kjærlighet, kan de ikke arve det sted som du har beredt i din Faders boliger.

35 Derfor vet jeg av dette som du har sagt, at hvis hedningefolkene ikke har kjærlighet på grunn av vår svakhet, da vil du prøve dem og ta bort deres talent, ja, det som de har mottatt, og gi det til dem som allerede har i overflod.

36 Og det skjedde at jeg ba til Herren at han ville vise hedningefolkene nåde, så de kunne ha kjærlighet.

37 Og det skjedde at Herren sa til meg: Hvis de ikke har kjærlighet, så angår det ikke deg. Du har vært trofast, derfor skal dine klær gjøres rene, og fordi du har sett din svakhet, skal du gjøres sterk og ta plass på det sted som jeg har beredt i min Faders boliger.

38 Og nå sier jeg, Moroni, farvel til hedningefolkene – ja, også til mine brødre som jeg elsker – inntil vi skal møtes for Kristi domstol hvor alle mennesker skal vite at mine klær er uplettet av deres blod.

39 Og da skal dere vite at jeg har sett Jesus, at han har talt med meg ansikt til ansikt, og at han klart og tydelig og i all ydmykhet fortalte meg, likesom en mann forteller en annen på mitt eget språk om disse ting.

For thus didst thou manifest thyself unto thy disciples; for after they had faith, and did speak in thy name, thou didst show thyself unto them in great power.

And I also remember that thou hast said that thou hast prepared a house for man, yea, even among the mansions of thy Father, in which man might have a more excellent hope; wherefore man must hope, or he cannot receive an inheritance in the place which thou hast prepared.

And again, I remember that thou hast said that thou hast loved the world, even unto the laying down of thy life for the world, that thou mightest take it again to prepare a place for the children of men.

And now I know that this love which thou hast had for the children of men is charity; wherefore, except men shall have charity they cannot inherit that place which thou hast prepared in the mansions of thy Father.

Wherefore, I know by this thing which thou hast said, that if the Gentiles have not charity, because of our weakness, that thou wilt prove them, and take away their talent, yea, even that which they have received, and give unto them who shall have more abundantly.

And it came to pass that I prayed unto the Lord that he would give unto the Gentiles grace, that they might have charity.

And it came to pass that the Lord said unto me: If they have not charity it mattereth not unto thee, thou hast been faithful; wherefore, thy garments shall be made clean. And because thou hast seen thy weakness thou shalt be made strong, even unto the sitting down in the place which I have prepared in the mansions of my Father.

And now I, Moroni, bid farewell unto the Gentiles, yea, and also unto my brethren whom I love, until we shall meet before the judgment-seat of Christ, where all men shall know that my garments are not spotted with your blood.

And then shall ye know that I have seen Jesus, and that he hath talked with me face to face, and that he told me in plain humility, even as a man telleth another in mine own language, concerning these things;

40 Og jeg har bare skrevet noen få ting, på grunn av min ukyndighet i å skrive.

41 Og nå vil jeg råde dere til å søke denne Jesus som profetene og apostlene har skrevet om, så den nåde som er i Gud Faderen og også i Herren Jesus Kristus og i Den hellige ånd, som bærer vitnesbyrd om dem, kan være i dere og forbli hos dere for evig. Amen.

And only a few have I written, because of my weakness in writing.

And now, I would commend you to seek this Jesus of whom the prophets and apostles have written, that the grace of God the Father, and also the Lord Jesus Christ, and the Holy Ghost, which beareth record of them, may be and abide in you forever. Amen.

Ether 13

- 1 Og nå avslutter jeg, Moroni, min opptegnelse om hvordan det folk jeg har skrevet om, ble utryddet.
- 2 For se, de forkastet alle Ethers ord, for han fortalte dem sannelig om alle ting fra menneskets begynnelse av, og at da vannet hadde gått tilbake fra dette land, ble det et utvalgt land fremfor alle andre land, et av Herren utvalgt land. Derfor vil Herren at alle mennesker som bor der skal tjene ham,
- 3 og at det var stedet for det nye Jerusalem, som skulle komme ned fra himmelen, og Herrens hellige helligdom.
- 4 Se, Ether så Kristi dager, og han talte om et nytt Jerusalem i dette land.
- 5 Og han talte også om Israels hus og om Jerusalem som Lehi skulle komme fra – etter at den var blitt ødelagt, skulle den bygges opp igjen, en hellig by for Herren. Derfor kunne den ikke bli et nytt Jerusalem, for den hadde eksistert i fordums tid, men den skulle bygges opp igjen og bli en hellig by for Herren, og den skulle bygges for Israels hus –
- 6 og at et nytt Jerusalem skulle bli bygget i dette land til levningen av Josefs ætt, og for disse ting tjener den som et bilde.
- 7 For på samme måte som Josef førte sin far ned til landet Egypt, hvor han døde, førte Herren en levning av Josefs ætt ut av Jerusalems land så han kunne være barmhjertig mot Josefs ætt så de ikke skulle omkomme – likesom han var barmhjertig mot Josefs far så han ikke skulle omkomme.
- 8 Derfor skal levningen av Josefs hus bygges opp i dette land, og det skal være deres arveland. Og de skal bygge en hellig by til Herren likesom Jerusalem i fordums tid, og de skal ikke mer forvirres før enden kommer da jorden skal forgå.
- 9 Og det skal bli en ny himmel og en ny jord, og de skal være som de gamle, men de gamle er gått bort, og alle ting er blitt nye.

Ether 13

And now I, Moroni, proceed to finish my record concerning the destruction of the people of whom I have been writing.

For behold, they rejected all the words of Ether; for he truly told them of all things, from the beginning of man; and that after the waters had receded from off the face of this land it became a choice land above all other lands, a chosen land of the Lord; wherefore the Lord would have that all men should serve him who dwell upon the face thereof;

And that it was the place of the New Jerusalem, which should come down out of heaven, and the holy sanctuary of the Lord.

Behold, Ether saw the days of Christ, and he spake concerning a New Jerusalem upon this land.

And he spake also concerning the house of Israel, and the Jerusalem from whence Lehi should come—after it should be destroyed it should be built up again, a holy city unto the Lord; wherefore, it could not be a new Jerusalem for it had been in a time of old; but it should be built up again, and become a holy city of the Lord; and it should be built unto the house of Israel—

And that a New Jerusalem should be built up upon this land, unto the remnant of the seed of Joseph, for which things there has been a type.

For as Joseph brought his father down into the land of Egypt, even so he died there; wherefore, the Lord brought a remnant of the seed of Joseph out of the land of Jerusalem, that he might be merciful unto the seed of Joseph that they should perish not, even as he was merciful unto the father of Joseph that he should perish not.

Wherefore, the remnant of the house of Joseph shall be built upon this land; and it shall be a land of their inheritance; and they shall build up a holy city unto the Lord, like unto the Jerusalem of old; and they shall no more be confounded, until the end come when the earth shall pass away.

And there shall be a new heaven and a new earth; and they shall be like unto the old save the old have passed away, and all things have become new.

10 Og så kommer det nye Jerusalem, og velsignet er de som bor i det, for det er de hvis klær er gjort hvite i Lammets blod. Og det er de som blir regnet blant levningen av Josefs ætt, som var av Israels hus.

11 Og så kommer også det fordums Jerusalem, og velsignet er innbyggerne i det, for de har blitt tvettet i Lammets blod, og det er de som ble adspredt og samlet inn fra jordens fire hjørner og fra landene i nord, og som deltar i oppfyllelsen av pakten som Gud inngikk med deres far, Abraham.

12 Og når disse ting skjer, da går det skriftsted i oppfyllelse som sier at der er de som var først som skal bli sist, og der er de som var sist som skal bli først.

13 Og jeg var nær ved å skrive mer, men det ble meg forbudt. Men store og vidunderlige var Ethers profetier, men de aktet ham for intet og kastet ham ut, og han skjulte seg i en fjellhule om dagen, og om natten gikk han ut og betraktet de ting som skulle skje med folket.

14 Og mens han bodde i en fjellhule, skrev han resten av denne opptegnelsen, og om natten betraktet han de ødeleggelser som kom over folket.

15 Og det skjedde at i det samme år som han ble kastet ut fra folket, brøt det ut en stor krig blant folket, for mange sto frem som var mektige menn og forsøkte å drepe Coriantumr ved sine hemmelige og ugudelige planer som er blitt omtalt.

16 Og nå hadde Coriantumr selv studert alle krigskunster og all verdens list, derfor gikk han til kamp mot dem som forsøkte å drepe ham.

17 Men han omvendte seg ikke, heller ikke hans skjønne sønner og døtre eller Cohors skjønne sønner og døtre, og heller ikke Corihors skjønne sønner og døtre – og kort sagt, var det ingen skjønne sønner og døtre i hele landet som omvendte seg fra sine synder.

And then cometh the New Jerusalem; and blessed are they who dwell therein, for it is they whose garments are white through the blood of the Lamb; and they are they who are numbered among the remnant of the seed of Joseph, who were of the house of Israel.

And then also cometh the Jerusalem of old; and the inhabitants thereof, blessed are they, for they have been washed in the blood of the Lamb; and they are they who were scattered and gathered in from the four quarters of the earth, and from the north countries, and are partakers of the fulfilling of the covenant which God made with their father, Abraham.

And when these things come, bringeth to pass the scripture which saith, there are they who were first, who shall be last; and there are they who were last, who shall be first.

And I was about to write more, but I am forbidden; but great and marvelous were the prophecies of Ether; but they esteemed him as naught, and cast him out; and he hid himself in the cavity of a rock by day, and by night he went forth viewing the things which should come upon the people.

And as he dwelt in the cavity of a rock he made the remainder of this record, viewing the destructions which came upon the people, by night.

And it came to pass that in that same year in which he was cast out from among the people there began to be a great war among the people, for there were many who rose up, who were mighty men, and sought to destroy Coriantumr by their secret plans of wickedness, of which hath been spoken.

And now Coriantumr, having studied, himself, in all the arts of war and all the cunning of the world, wherefore he gave battle unto them who sought to destroy him.

But he repented not, neither his fair sons nor daughters; neither the fair sons and daughters of Cohor; neither the fair sons and daughters of Corihor; and in fine, there were none of the fair sons and daughters upon the face of the whole earth who repented of their sins.

18 Derfor skjedde det i det første år som Ether bodde i fjellhulen, at mange mennesker ble drept ved sverdet av disse hemmelige forbund som kjempet mot Coriantumr så de kunne overta riket.

19 Og det skjedde at Coriantumrs sønner kjempet meget og blødde meget.

20 Og i det annet år kom Herrens ord til Ether og ba ham gå og profetere til Coriantumr at hvis han og hele hans hus ville omvende seg, ville Herren gi ham hans rike og spare folket.

21 Ellers skulle de og hele hans hus – på ham selv nær – bli utryddet. Og han skulle bare leve for å se oppfyllelsen av de profetier som var blitt uttalt om et annet folk som skulle få landet til arveland. Og Coriantumr skulle bli begravet av dem, og hver eneste sjel – unntatt Coriantumr – skulle bli utryddet.

22 Og det skjedde at Coriantumr ikke omvendte seg, og det gjorde heller ikke hans hus eller folket, og krigene opphørte ikke, og de forsøkte å drepe Ether, men han flyktet fra dem og skjulte seg igjen i fjellhulen.

23 Og det skjedde at Shared sto frem. Og han kjempet også mot Coriantumr, og han seiret over ham, så han i det tredje år førte ham i fangenskap.

24 Og i det fjerde år seiret Coriantumrs sønner over Shared og vant riket tilbake for sin far.

25 Nå brøt det ut krig i hele landet, og hver mann med sin bande kjempet for det som han ønsket.

26 Og det var røvere og allslags ugudelighet over hele landet.

27 Og det skjedde at Coriantumr ble overmåte vred på Shared, og han gikk til kamp mot ham med sine hærstyrker, og de møttes i stor vrede i dalen Gilgal, og slaget ble overmåte hårdt.

Wherefore, it came to pass that in the first year that Ether dwelt in the cavity of a rock, there were many people who were slain by the sword of those secret combinations, fighting against Coriantumr that they might obtain the kingdom.

And it came to pass that the sons of Coriantumr fought much and bled much.

And in the second year the word of the Lord came to Ether, that he should go and prophesy unto Coriantumr that, if he would repent, and all his household, the Lord would give unto him his kingdom and spare the people—

Otherwise they should be destroyed, and all his household save it were himself. And he should only live to see the fulfilling of the prophecies which had been spoken concerning another people receiving the land for their inheritance; and Coriantumr should receive a burial by them; and every soul should be destroyed save it were Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr repented not, neither his household, neither the people; and the wars ceased not; and they sought to kill Ether, but he fled from before them and hid again in the cavity of the rock.

And it came to pass that there arose up Shared, and he also gave battle unto Coriantumr; and he did beat him, insomuch that in the third year he did bring him into captivity.

And the sons of Coriantumr, in the fourth year, did beat Shared, and did obtain the kingdom again unto their father.

Now there began to be a war upon all the face of the land, every man with his band fighting for that which he desired.

And there were robbers, and in fine, all manner of wickedness upon all the face of the land.

And it came to pass that Coriantumr was exceedingly angry with Shared, and he went against him with his armies to battle; and they did meet in great anger, and they did meet in the valley of Gilgal; and the battle became exceedingly sore.

28 Og det skjedde at Shared kjempet mot ham i tre dager, og det skjedde at Coriantumr seiret over ham og forfulgte ham til han kom til Heshlons sletter.

29 Og det skjedde at Shared kjempet mot ham igjen på slettene, og se, han seiret over Coriantumr og drev ham tilbake til dalen Gilgal igjen.

30 Og igjen kjempet Coriantumr mot Shared i dalen Gilgal, hvor han seiret over Shared og drepte ham.

31 Og Shared såret Coriantumr i låret så han ikke gikk i krig igjen på to år. Og i denne tiden ble blod utgytt av alle mennesker i hele landet, og det var ingen til å stanse dem.

And it came to pass that Shared fought against him for the space of three days. And it came to pass that Coriantumr beat him, and did pursue him until he came to the plains of Heshlon.

And it came to pass that Shared gave him battle again upon the plains; and behold, he did beat Coriantumr, and drove him back again to the valley of Gilgal.

And Coriantumr gave Shared battle again in the valley of Gilgal, in which he beat Shared and slew him.

And Shared wounded Coriantumr in his thigh, that he did not go to battle again for the space of two years, in which time all the people upon the face of the land were shedding blood, and there was none to restrain them.

Ether 14

- 1 Og nå begynte en stor forbannelse å komme over hele landet på grunn av folkets synder. Hvis en mann derfor la fra seg sitt verktøy eller sitt sverd på hyllen sin, eller på det sted hvor han oppbevarte det, se, neste dag kunne han ikke finne det, så stor var forbannelsen over landet.
- 2 Derfor, hver mann holdt fast på det som var hans eget med sine egne hender, og ville hverken låne eller låne bort, og hver mann holdt i håndtaket på sitt sverd med sin høyre hånd for å forsvare sin eiendom og sitt eget, sine hustruers og sine barns liv.
- 3 Og etter to års forløp og etter Shareds død, se, da kom Shareds bror, og han gikk til kamp mot Coriantumr. Men Coriantumr seiret over ham og forfulgte ham til villmarken Akish.
- 4 Og det skjedde at Shareds bror kjempet mot ham i villmarken Akish, og slaget ble overmåte hardt, og mange tusen falt for sverdet.
- 5 Og det skjedde at Coriantumr beleiret villmarken, og Shareds bror dro ut av villmarken om natten og slo ihjel en del av Coriantumrs soldater mens de var drukne.
- 6 Og han kom til landet Moron og satte seg på Coriantumrs trone.
- 7 Og det skjedde at Coriantumr oppholdt seg med sin hærstyrke i villmarken i to år. Og i løpet av denne tiden mottok hans hærstyrke store forsterkninger.
- 8 Nå fikk også Shareds bror, hvis navn var Gilead, store forsterkninger til sin hærstyrke på grunn av hemmelige forbund.
- 9 Og det skjedde at hans høyprest myrdet ham mens han satt på sin trone.
- 10 Og det skjedde at en som tilhørte de hemmelige forbund, myrdet ham i et hemmelig pass og overtok riket selv. Og hans navn var Lib, og Lib var en mann som var stor av vekst, større enn noen annen mann blant hele folket.

Ether 14

And now there began to be a great curse upon all the land because of the iniquity of the people, in which, if a man should lay his tool or his sword upon his shelf, or upon the place whither he would keep it, behold, upon the morrow, he could not find it, so great was the curse upon the land.

Wherefore every man did cleave unto that which was his own, with his hands, and would not borrow neither would he lend; and every man kept the hilt of his sword in his right hand, in the defence of his property and his own life and of his wives and children.

And now, after the space of two years, and after the death of Shared, behold, there arose the brother of Shared and he gave battle unto Coriantumr, in which Coriantumr did beat him and did pursue him to the wilderness of Akish.

And it came to pass that the brother of Shared did give battle unto him in the wilderness of Akish; and the battle became exceedingly sore, and many thousands fell by the sword.

And it came to pass that Coriantumr did lay siege to the wilderness; and the brother of Shared did march forth out of the wilderness by night, and slew a part of the army of Coriantumr, as they were drunken.

And he came forth to the land of Moron, and placed himself upon the throne of Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr dwelt with his army in the wilderness for the space of two years, in which he did receive great strength to his army.

Now the brother of Shared, whose name was Gilead, also received great strength to his army, because of secret combinations.

And it came to pass that his high priest murdered him as he sat upon his throne.

And it came to pass that one of the secret combinations murdered him in a secret pass, and obtained unto himself the kingdom; and his name was Lib; and Lib was a man of great stature, more than any other man among all the people.

11 Og det skjedde at i Libs første år kom Coriantumr opp til landet Moron og gikk til kamp mot Lib.

12 Og det skjedde at han kjempet mot Lib, og Lib hugget ham i armen så han ble såret. Likevel fortsatte Coriantumrs hærstyrke å angripe Lib, så han flyktet ut mot havet.

13 Og det skjedde at Coriantumr forfulgte ham, og Lib kjempet mot ham på stranden.

14 Og det skjedde at Lib seiret over Coriantumrs hærstyrke, så de flyktet tilbake til villmarken Akish.

15 Og det skjedde at Lib forfulgte ham til han kom til Agosh-slettene. Og da han flyktet for Lib, tok Coriantumr med seg alt folket til den del av landet han flyktet til.

16 Og da han kom til Agosh-slettene, kjempet han mot Lib, og han slo ham til han døde. Men Libs bror angrep Coriantumr i hans sted, og slaget ble overmåte hårdt, så Coriantumr igjen flyktet for Libs brors hærstyrke.

17 Nå het Libs bror Shiz. Og det skjedde at Shiz forfulgte Coriantumr, og han ødela mange byer, og han drepte både kvinner og barn, og han brente byene.

18 Og en frykt for Shiz bredte seg over hele landet. Ja, et rop hørtes over landet: Hvem kan stå seg mot Shiz's hærstyrke? Se, han jevner alt med jorden!

19 Og det skjedde at folket begynte å flokke seg sammen i hærstyrker over hele landet.

20 Og de delte seg, og en del av dem flyktet til Shiz's hærstyrke, og en del av dem flyktet til Coriantumrs hærstyrke.

21 Og så stor og langvarig hadde krigen vært, og så lenge hadde blodsutgytelsen og blodbadet vart, at hele landet var dekket av de dodes legemer.

And it came to pass that in the first year of Lib, Coriantumr came up unto the land of Moron, and gave battle unto Lib.

And it came to pass that he fought with Lib, in which Lib did smite upon his arm that he was wounded; nevertheless, the army of Coriantumr did press forward upon Lib, that he fled to the borders upon the seashore.

And it came to pass that Coriantumr pursued him; and Lib gave battle unto him upon the seashore.

And it came to pass that Lib did smite the army of Coriantumr, that they fled again to the wilderness of Akish.

And it came to pass that Lib did pursue him until he came to the plains of Agosh. And Coriantumr had taken all the people with him as he fled before Lib in that quarter of the land whither he fled.

And when he had come to the plains of Agosh he gave battle unto Lib, and he smote upon him until he died; nevertheless, the brother of Lib did come against Coriantumr in the stead thereof, and the battle became exceedingly sore, in the which Coriantumr fled again before the army of the brother of Lib.

Now the name of the brother of Lib was called Shiz. And it came to pass that Shiz pursued after Coriantumr, and he did overthrow many cities, and he did slay both women and children, and he did burn the cities.

And there went a fear of Shiz throughout all the land; yea, a cry went forth throughout the land—Who can stand before the army of Shiz? Behold, he sweepeth the earth before him!

And it came to pass that the people began to flock together in armies, throughout all the face of the land.

And they were divided; and a part of them fled to the army of Shiz, and a part of them fled to the army of Coriantumr.

And so great and lasting had been the war, and so long had been the scene of bloodshed and carnage, that the whole face of the land was covered with the bodies of the dead.

22 Og så raskt og hurtig foregikk krigen at det ikke var noen igjen til å begrave de døde, men de gikk fra blodbad til blodbad og etterlot seg både menns, kvinners og barns legemer strødd omkring i landet til føde for mark.

23 Og stanken av dem spredte seg over landet, ja, over hele landet, derfor ble folket plaget av denne stanken både dag og natt.

24 Likevel sluttet ikke Shiz å forfølge Coriantumr, for han hadde sverget å hevne seg på Coriantumr fordi han hadde drept hans bror, og på Herrens ord som var gitt til Ether om at Coriantumr ikke skulle falle for sverdet.

25 Og således ser vi at Herren hjemsøkte dem med sin fulle vrede, og deres ugudelighet og avskyeligheter hadde beredt en vei for deres evige fortapelse.

26 Og det skjedde at Shiz forfulgte Coriantumr østover – helt ut til havet, og der kjempet han mot Shiz i tre dager.

27 Og så forferdelig var ødeleggelsene blant Shiz's hærstyrker at folket begynte å bli redde og begynte å flykte for Coriantumrs hærstyrker. Og de flyktet til landet Corihor, og alle innbyggere som ikke ville slutte seg til dem, ble utryddet.

28 Og de slo opp teltene sine i dalen Corihor, og Coriantumr slo opp teltene sine i dalen Shurr. Nå lå dalen Shurr like ved høyden Comnor, derfor samlet Coriantumr sine hærstyrker på høyden Comnor og blåste i basun mot Shiz og hans hærstyrker for å utfordre dem til kamp.

29 Og det skjedde at de kom, men ble drevet tilbake, og de kom for annen gang, og de ble drevet tilbake igjen for annen gang. Og det skjedde at de kom for tredje gang, og slaget ble overmåte hårdt.

30 Og det skjedde at Shiz slo Coriantumr og ga ham mange dype sår. Og etter å ha mistet mye blod besvimte Coriantumr og ble båret bort som om han var død.

And so swift and speedy was the war that there was none left to bury the dead, but they did march forth from the shedding of blood to the shedding of blood, leaving the bodies of both men, women, and children strewn upon the face of the land, to become a prey to the worms of the flesh.

And the scent thereof went forth upon the face of the land, even upon all the face of the land; wherefore the people became troubled by day and by night, because of the scent thereof.

Nevertheless, Shiz did not cease to pursue Coriantumr; for he had sworn to avenge himself upon Coriantumr of the blood of his brother, who had been slain, and the word of the Lord which came to Ether that Coriantumr should not fall by the sword.

And thus we see that the Lord did visit them in the fulness of his wrath, and their wickedness and abominations had prepared a way for their everlasting destruction.

And it came to pass that Shiz did pursue Coriantumr eastward, even to the borders by the seashore, and there he gave battle unto Shiz for the space of three days.

And so terrible was the destruction among the armies of Shiz that the people began to be frightened, and began to flee before the armies of Coriantumr; and they fled to the land of Corihor, and swept off the inhabitants before them, all them that would not join them.

And they pitched their tents in the valley of Corihor; and Coriantumr pitched his tents in the valley of Shurr. Now the valley of Shurr was near the hill Comnor; wherefore, Coriantumr did gather his armies together upon the hill Comnor, and did sound a trumpet unto the armies of Shiz to invite them forth to battle.

And it came to pass that they came forth, but were driven again; and they came the second time, and they were driven again the second time. And it came to pass that they came again the third time, and the battle became exceedingly sore.

And it came to pass that Shiz smote upon Coriantumr that he gave him many deep wounds; and Coriantumr, having lost his blood, fainted, and was carried away as though he were dead.

31 Nå var tapet av menn, kvinner og barn på begge sider så stort at Shiz befalte sitt folk at de ikke skulle forfølge Coriantumrs hærstyrker, derfor vendte de tilbake til sin leir.

Now the loss of men, women and children on both sides was so great that Shiz commanded his people that they should not pursue the armies of Coriantumr; wherefore, they returned to their camp.

Ether 15

- 1 Og det skjedde at da Coriantumr var helbredet av sine sår, begynte han å huske de ord som Ether hadde sagt til ham.
- 2 Han forsto at nærmere to millioner av hans folk allerede var drept ved sverd, og han begynte å sørge i sitt hjerte. Ja, to millioner sterke menn var blitt drept, og også deres hustruer og deres barn.
- 3 Han begynte å omvende seg fra det onde han hadde gjort, han begynte å huske de ord som hadde blitt uttalt ved alle profetenes munn, og han forsto at de hittil var oppfylt til minste detalj. Og hans sjel sørget, og han nektet å la seg trøste.
- 4 Og det skjedde at han skrev et brev til Shiz og ba ham spare folket, og han ville oppgi riket for å redde folkets liv.
- 5 Og det skjedde at da Shiz hadde mottatt hans brev, skrev han et brev til Coriantumr – at hvis han selv ville overgi seg, så han kunne drepe ham med hans eget sverd, ville han spare folkets liv.
- 6 Og det skjedde at folket ikke omvendte seg fra sine synder, og Coriantumrs folk ble oppegget til vrede mot Shiz' folk, og Shiz' folk ble oppegget til vrede mot Coriantumrs folk. Derfor gikk Shiz' folk til krig mot Coriantumrs folk.
- 7 Og da Coriantumr forsto at han var nær ved å falle, flyktet han igjen for Shiz og hans folk.
- 8 Og det skjedde at han kom til vannet Ripliancum, som oversatt betyr stort eller som overgår alle. Derfor, da de kom til dette vannet, slo de opp sine telt, og Shiz slo opp teltene nær ved dem, og derfor gikk de neste dag til kamp.
- 9 Og det skjedde at de kjempet et overmåte hårdt slag hvor Coriantumr ble såret igjen, og han besvimte på grunn av blodtapet.

Ether 15

And it came to pass when Coriantumr had recovered of his wounds, he began to remember the words which Ether had spoken unto him.

He saw that there had been slain by the sword already nearly two millions of his people, and he began to sorrow in his heart; yea, there had been slain two millions of mighty men, and also their wives and their children.

He began to repent of the evil which he had done; he began to remember the words which had been spoken by the mouth of all the prophets, and he saw them that they were fulfilled thus far, every whit; and his soul mourned and refused to be comforted.

And it came to pass that he wrote an epistle unto Shiz, desiring him that he would spare the people, and he would give up the kingdom for the sake of the lives of the people.

And it came to pass that when Shiz had received his epistle he wrote an epistle unto Coriantumr, that if he would give himself up, that he might slay him with his own sword, that he would spare the lives of the people.

And it came to pass that the people repented not of their iniquity; and the people of Coriantumr were stirred up to anger against the people of Shiz; and the people of Shiz were stirred up to anger against the people of Coriantumr; wherefore, the people of Shiz did give battle unto the people of Coriantumr.

And when Coriantumr saw that he was about to fall he fled again before the people of Shiz.

And it came to pass that he came to the waters of Ripliancum, which, by interpretation, is large, or to exceed all; wherefore, when they came to these waters they pitched their tents; and Shiz also pitched his tents near unto them; and therefore on the morrow they did come to battle.

And it came to pass that they fought an exceedingly sore battle, in which Coriantumr was wounded again, and he fainted with the loss of blood.

10 Og det skjedde at Coriantumrs hærstyrker fortsatte å angripe Shiz og hans hærstyrker så de seiret over dem og fikk dem til å flykte, og de flyktet syddover og slo opp sine telt på et sted som ble kalt Ogath.

11 Og det skjedde at Coriantumrs hærstyrke slo opp tentene sine ved høyden Ramah, og det var den samme høyden hvor min far, Mormon, skjulte de hellige opptegnelsene til Herren.

12 Og det skjedde at de samlet alt folket i hele landet, alle som ikke var drept – unntatt Ether.

13 Og det skjedde at Ether så alt som folket foretok seg, og han så at det folk som var på Coriantumrs side, ble samlet i Coriantumrs hærstyrke, og det folk som var på Shiz' side, ble samlet i Shiz' hærstyrke.

14 Derfor, i et tidsrom av fire år samlet de folket, så de kunne få tak i alle som var i landet, så de kunne få alle forsterkninger som det var mulig for dem å få.

15 Og det skjedde at da de alle var samlet, hver i den hærstyrke som de ønsket, med sine hustruer og sine barn – både menn, kvinner og barn var væpnet med krigsvåpen og hadde skjold og brystskjold og hjelmer og var kledd som krigere – marsjerte de mot hverandre til kamp, og de kjempet hele dagen, og ingen seiret.

16 Og det skjedde at da det ble kveld, var de trette og trakk seg tilbake hver til sin leir. Og etter at de hadde trukket seg tilbake til sine leirer, begynte de å hyle og jamre seg over tapet av sitt folks drepte – og så høyt ropete, hylte og jamret de seg at det skar gjennom luften.

17 Og det skjedde at neste dag gikk de til kamp igjen, og stor og forferdelig var den dagen. Likevel var det ingen som seiret, og da det igjen ble kveld, skar deres rop og deres hyl og deres jammer gjennom luften over tapet av de drepte av deres folk.

And it came to pass that the armies of Coriantumr did press upon the armies of Shiz that they beat them, that they caused them to flee before them; and they did flee southward, and did pitch their tents in a place which was called Ogath.

And it came to pass that the army of Coriantumr did pitch their tents by the hill Ramah; and it was that same hill where my father Mormon did hide up the records unto the Lord, which were sacred.

And it came to pass that they did gather together all the people upon all the face of the land, who had not been slain, save it was Ether.

And it came to pass that Ether did behold all the doings of the people; and he beheld that the people who were for Coriantumr were gathered together to the army of Coriantumr; and the people who were for Shiz were gathered together to the army of Shiz.

Wherefore, they were for the space of four years gathering together the people, that they might get all who were upon the face of the land, and that they might receive all the strength which it was possible that they could receive.

And it came to pass that when they were all gathered together, every one to the army which he would, with their wives and their children—both men, women and children being armed with weapons of war, having shields, and breastplates, and head-plates, and being clothed after the manner of war—they did march forth one against another to battle; and they fought all that day, and conquered not.

And it came to pass that when it was night they were weary, and retired to their camps; and after they had retired to their camps they took up a howling and a lamentation for the loss of the slain of their people; and so great were their cries, their howlings and lamentations, that they did rend the air exceedingly.

And it came to pass that on the morrow they did go again to battle, and great and terrible was that day; nevertheless, they conquered not, and when the night came again they did rend the air with their cries, and their howlings, and their mournings, for the loss of the slain of their people.

- 18 Og det skjedde at Coriantumr igjen skrev et brev til Shiz med ønske om at han ikke skulle angripe dem mer, men at han skulle ta riket og spare folkets liv.
- 19 Men se, Herrens Ånd hadde sluttet å streve med dem, og Satan hadde full makt over folkets hjerter, for de var overlatt til sine hårde hjerter og sine forblindede sinn så de kunne bli drept, derfor gikk de til kamp igjen.
- 20 Og det skjedde at de kjempet hele dagen, og da natten kom, sov de på sine sverd.
- 21 Og neste dag kjempet de helt til natten kom.
- 22 Og da natten kom, var de beruset av vrede likesom en mann er beruset av vin, og de sov igjen på sine sverd.
- 23 Og neste dag kjempet de igjen, og da natten kom, hadde alle unntatt to og femti av Coriantumrs folk og ni og seksti av Shiz' folk falt for sverdet.
- 24 Og det skjedde at de sov på sine sverd den natten, og neste dag kjempet de igjen, og de kjempet av all makt med sine sverd og med sine skjold hele den dagen.
- 25 Og da natten kom, var det to og tredve av Shiz' folk og syv og tyve av Coriantumrs folk.
- 26 Og det skjedde at de spiste og sov og forberedte seg på å dø neste dag. Og de var store og sterke menn hva menneskelig styrke angår.
- 27 Og det skjedde at de kjempet i tre timer, og de besvimte av blodtapet.
- 28 Og det skjedde at da Coriantumrs menn hadde samlet så mye styrke at de kunne gå, var de nær ved å flykte for å redde livet, men se, Shiz reiste seg, og hans menn også, og han sverget i sin vrede at han ville drepe Coriantumr eller selv bli drept ved sverdet.
- And it came to pass that Coriantumr wrote again an epistle unto Shiz, desiring that he would not come again to battle, but that he would take the kingdom, and spare the lives of the people.
- But behold, the Spirit of the Lord had ceased striving with them, and Satan had full power over the hearts of the people; for they were given up unto the hardness of their hearts, and the blindness of their minds that they might be destroyed; wherefore they went again to battle.
- And it came to pass that they fought all that day, and when the night came they slept upon their swords.
- And on the morrow they fought even until the night came.
- And when the night came they were drunken with anger, even as a man who is drunken with wine; and they slept again upon their swords.
- And on the morrow they fought again; and when the night came they had all fallen by the sword save it were fifty and two of the people of Coriantumr, and sixty and nine of the people of Shiz.
- And it came to pass that they slept upon their swords that night, and on the morrow they fought again, and they contended in their might with their swords and with their shields, all that day.
- And when the night came there were thirty and two of the people of Shiz, and twenty and seven of the people of Coriantumr.
- And it came to pass that they ate and slept, and prepared for death on the morrow. And they were large and mighty men as to the strength of men.
- And it came to pass that they fought for the space of three hours, and they fainted with the loss of blood.
- And it came to pass that when the men of Coriantumr had received sufficient strength that they could walk, they were about to flee for their lives; but behold, Shiz arose, and also his men, and he swore in his wrath that he would slay Coriantumr or he would perish by the sword.

29 Derfor forfulgte han dem, og neste dag innhentet han dem, og de kjempet igjen med sverdet. Og det skjedde at da de alle hadde falt for sverdet unntatt Coriantumr og Shiz, hadde Shiz besvimt av blodtapet.

30 Og det skjedde at da Coriantumr hadde lent seg på sitt sverd så han hvilte seg litt, hugget han hodet av Shiz.

31 Og det skjedde at etter at han hadde hugget hodet av Shiz, reiste Shiz seg opp på sine hender og falt ned igjen, og etter at han hadde anstrengt seg for å få luft, døde han.

32 Og det skjedde at Coriantumr falt til jorden og ble liggende som om han var livløs.

33 Og Herren talte til Ether og sa til ham: Gå avsted! Og han gikk og så at alle Herrens ord var blitt oppfylt, og han avsluttet sin oppteegnelse (men jeg har ikke engang skrevet en hundredel av den), og han skjulte den på en slik måte at Limhis folk fant den.

34 De siste ord Ether skrev, er disse: Om Herren vil jeg skal forvandles eller at jeg skal underkaste meg Herrens vilje i kjødet, er uten betydning når jeg bare blir frelst i Guds rike. Amen.

Wherefore, he did pursue them, and on the morrow he did overtake them; and they fought again with the sword. And it came to pass that when they had all fallen by the sword, save it were Coriantumr and Shiz, behold Shiz had fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when Coriantumr had leaned upon his sword, that he rested a little, he smote off the head of Shiz.

And it came to pass that after he had smitten off the head of Shiz, that Shiz raised up on his hands and fell; and after that he had struggled for breath, he died.

And it came to pass that Coriantumr fell to the earth, and became as if he had no life.

And the Lord spake unto Ether, and said unto him: Go forth. And he went forth, and beheld that the words of the Lord had all been fulfilled; and he finished his record; (and the hundredth part I have not written) and he hid them in a manner that the people of Limhi did find them.

Now the last words which are written by Ether are these: Whether the Lord will that I be translated, or that I suffer the will of the Lord in the flesh, it mattereth not, if it so be that I am saved in the kingdom of God. Amen.

Moronis bok

Moroni 1

- 1 Etter at jeg, Moroni, hadde avsluttet forkortelsen av beretningen om Jareds folk, hadde jeg ikke tenkt å skrive mer, men jeg har ennå ikke omkommet, og jeg gir meg ikke til kjenne for lamanittene av frykt for at de skal drepe meg.
- 2 For se, deres innbyrdes kriger er voldsomme, og på grunn av sitt hat dreper de alle nephitter som ikke vil fornekte Kristus.
- 3 Og jeg, Moroni, vil ikke fornekte Kristus, derfor vandrer jeg omkring overalt hvor jeg er trygg for mitt eget liv.
- 4 Derfor skriver jeg litt til, mot min hensikt, for jeg hadde ikke tenkt å skrive mer. Men jeg skriver litt til, så det kanskje en gang i fremtiden vil bli verdifullt for mine brødre, lamanittene, ifølge Herrens vilje.

The Book of Moroni

Moroni 1

Now I, Moroni, after having made an end of abridging the account of the people of Jared, I had supposed not to have written more, but I have not as yet perished; and I make not myself known to the Lamanites lest they should destroy me.

For behold, their wars are exceedingly fierce among themselves; and because of their hatred they put to death every Nephite that will not deny the Christ.

And I, Moroni, will not deny the Christ; wherefore, I wander whithersoever I can for the safety of mine own life.

Wherefore, I write a few more things, contrary to that which I had supposed; for I had supposed not to have written any more; but I write a few more things, that perhaps they may be of worth unto my brethren, the Lamanites, in some future day, according to the will of the Lord.

Moroni 2

- 1 Kristi ord som han uttalte til sine disipler, de tolv som han hadde utvalgt, idet han la sine hender på dem –
- 2 og han kalte dem ved navn og sa: Dere skal påkalle Faderen i mitt navn i mektig bønn, og etter at dere har gjort dette, skal dere ha myndighet til å gi Den hellige ånd til den dere legger hendene på. Og i mitt navn skal dere gi den, for slik gjør mine apostler.
- 3 Disse ord talte Kristus til dem første gang han viste seg for dem, og folkemengden hørte det ikke. Men disiplene hørte det, og Den hellige ånd falt på alle dem de la hendene på.

Moroni 2

The words of Christ, which he spake unto his disciples, the twelve whom he had chosen, as he laid his hands upon them—

And he called them by name, saying: Ye shall call on the Father in my name, in mighty prayer; and after ye have done this ye shall have power that to him upon whom ye shall lay your hands, ye shall give the Holy Ghost; and in my name shall ye give it, for thus do mine apostles.

Now Christ spake these words unto them at the time of his first appearing; and the multitude heard it not, but the disciples heard it; and on as many as they laid their hands, fell the Holy Ghost.

Moroni 3

- 1 Dette viser hvordan de disipler som ble kalt kirkens eldster, ordinerte prester og lærere –
- 2 etter at de hadde bedt til Faderen i Kristi navn, la de sine hender på dem og sa:
- 3 I Jesu Kristi navn ordinerer jeg deg til en prest (eller hvis han skulle være lærer, ordinerer jeg deg til en lærer) for å forkynne omvendelse og syndsforlatelse gjennom Jesus Kristus ved utholdenhet i troen på hans navn til enden. Amen.
- 4 Og på denne måten ordinerer de prester og lærere ifølge Guds gaver og kall til menneskene, og de ordinerer dem ved Den hellige ånds kraft som var hos dem.

Moroni 3

The manner which the disciples, who were called the elders of the church, ordained priests and teachers—

After they had prayed unto the Father in the name of Christ, they laid their hands upon them, and said:

In the name of Jesus Christ I ordain you to be a priest (or if he be a teacher, I ordain you to be a teacher) to preach repentance and remission of sins through Jesus Christ, by the endurance of faith on his name to the end. Amen.

And after this manner did they ordain priests and teachers, according to the gifts and callings of God unto men; and they ordained them by the power of the Holy Ghost, which was in them.

Moroni 4

- 1 Dette viser hvordan deres eldster og prester forrettet Kristi kjød og blod for kirken. Og de forrettet det ifølge Kristi befalinger, derfor vet vi at fremgangsmåten er riktig, og eldsten eller presten forrettet.
- 2 Og de knelte ned med menigheten og ba til Faderen i Kristi navn og sa:
- 3 O Gud, du evige Fader, vi ber deg i din Sønnns Jesu Kristi navn, å velsigne og hellige dette brød for alle de sjeler som nyter av det, så de kan ete til minne om din Sønnns legeme og vitne for deg, O Gud, du evige Fader, at de er villige til å påta seg din Sønnns navn og alltid minnes ham og holde hans bud som han har gitt dem, så hans Ånd alltid kan være hos dem. Amen.

Moroni 4

The manner of their elders and priests administering the flesh and blood of Christ unto the church; and they administered it according to the commandments of Christ; wherefore we know the manner to be true; and the elder or priest did minister it—

And they did kneel down with the church, and pray to the Father in the name of Christ, saying:

O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it; that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him, and keep his commandments which he hath given them, that they may always have his Spirit to be with them. Amen.

Moroni 5

- 1 Dette viser hvordan vinen ble forrettet. Se, de tok begeret og sa:
- 2 O Gud, du evige Fader, vi ber deg i din Sønnns Jesu Kristi navn, å velsigne og hellige denne vin for alle de sjeler som drikker av den, så de kan gjøre det til minne om din Sønnns blod som ble utgytt for dem, så de kan vitne for deg, O Gud, du evige Fader, at de alltid minnes ham, så hans Ånd kan være hos dem. Amen.

Moroni 5

The manner of administering the wine—Behold, they took the cup, and said:

O God, the Eternal Father, we ask thee, in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this wine to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen.

Moroni 6

- 1 Og nå taler jeg om dåp. Se, eldster, prester og lærere ble døpt, og de ble ikke døpt uten at de bar frem frukter som viste at de var verdige til det.
- 2 Heller ikke tok de imot noen til dåp uten at de kom frem med et sønderknust hjerte og en angrende ånd og vitnet for kirken at de virkelig omvendte seg fra alle sine synder.
- 3 Og ingen ble mottatt til dåp uten at de påtok seg Kristi navn og var fast bestemt på å tjene ham til enden.
- 4 Og etter at de var blitt mottatt til dåp og ble påvirket av og rensset ved Den hellige ånds kraft, ble de regnet blant Kristi kirkes folk, og deres navn ble skrevet ned, så de kunne bli husket og nærret ved Guds gode ord for å holde dem på den rette vei, for stadig å holde dem våkne i bønn og la dem bare stole på det Kristus hadde gjort, han som var deres tros opphavsmann og fullender.
- 5 Og kirkens medlemmer kom ofte sammen for å faste og for å be og for å tale med hverandre om sine sjelers velferd.
- 6 Og de kom ofte sammen for å nyte av brødet og vinen til minne om Herren Jesus.
- 7 Og de var nøye med at det ikke var noen synd blant dem. Og hvis noen ble grepet i synd og tre vitner i kirken erklærte dem skyldige for eldstene, og hvis de ikke omvendte seg og ikke bekjente, ble deres navn strøket ut, og de ble ikke regnet blant Kristi folk.
- 8 Men hver gang de omvendte seg og ba om tilgivelse med ærlig hensikt, ble de tilgitt.
- 9 Og deres møter ble ledet av kirken etter Åndens påvirkning og ved Den hellige ånds kraft, for slik som Den hellige ånds kraft ledet dem til enten å forkynne eller til å formane eller til å be eller til å påkalle eller til å syng, slik ble det gjort.

Moroni 6

- And now I speak concerning baptism. Behold, elders, priests, and teachers were baptized; and they were not baptized save they brought forth fruit meet that they were worthy of it.
- Neither did they receive any unto baptism save they came forth with a broken heart and a contrite spirit, and witnessed unto the church that they truly repented of all their sins.
- And none were received unto baptism save they took upon them the name of Christ, having a determination to serve him to the end.
- And after they had been received unto baptism, and were wrought upon and cleansed by the power of the Holy Ghost, they were numbered among the people of the church of Christ; and their names were taken, that they might be remembered and nourished by the good word of God, to keep them in the right way, to keep them continually watchful unto prayer, relying alone upon the merits of Christ, who was the author and the finisher of their faith.
- And the church did meet together oft, to fast and to pray, and to speak one with another concerning the welfare of their souls.
- And they did meet together oft to partake of bread and wine, in remembrance of the Lord Jesus.
- And they were strict to observe that there should be no iniquity among them; and whoso was found to commit iniquity, and three witnesses of the church did condemn them before the elders, and if they repented not, and confessed not, their names were blotted out, and they were not numbered among the people of Christ.
- But as oft as they repented and sought forgiveness, with real intent, they were forgiven.
- And their meetings were conducted by the church after the manner of the workings of the Spirit, and by the power of the Holy Ghost; for as the power of the Holy Ghost led them whether to preach, or to exhort, or to pray, or to supplicate, or to sing, even so it was done.

Moroni 7

- 1 Og nå skriver jeg, Moroni, noen av de ord min far, Mormon, talte om tro, håp og kjærlighet, for på denne måten talte han til folket da han underviste dem i synagogen som de hadde bygget for tilbedelse.
- 2 Og nå taler jeg, Mormon, til dere, mine elskede brødre, og det er ved Gud Faderens og vår Herre Jesu Kristi nåde og hans hellige vilje og på grunn av hans kalls gave til meg at jeg har fått tillatelse til å tale til dere i denne stund.
- 3 Derfor taler jeg til dere som tilhører kirken, dere som er Kristi fredelige etterfølgere og som har fått et tilstrekkelig håp, hvorved dere kan gå inn til Herrens hvile fra nå av og fremover inntil dere skal hvile hos ham i himmelen.
- 4 Og nå, mine brødre, bedømmer jeg dere på denne måten, på grunn av deres fredelige vandring blant menneskenes barn.
- 5 For jeg husker Guds ord som sier at på deres gjerninger skal dere kjenne dem, for hvis deres gjerninger er gode, da er også de gode.
- 6 For se, Gud har sagt at et menneske som er ondt, ikke kan gjøre det som er godt, for hvis han gir en gave eller ber til Gud og ikke gjør det med ærlig hensikt, gavner det ham ikke.
- 7 For se, det blir ikke tilregnet ham som rettferdighet.
- 8 For se, hvis et menneske som er ondt, gir en gave, gjør han det motvillig. Derfor blir det regnet som om han hadde holdt gaven tilbake, derfor blir han regnet som ond for Gud.
- 9 Og på samme måte blir det også regnet som ondt hvis et menneske ber og ikke gjør det av et oppriktig hjerte, ja, og det gavner ham ikke, for Gud tar ikke imot slike.
- 10 Derfor, et menneske som er ondt, kan ikke gjøre det som er godt, heller ikke vil han gi en god gave.
- 11 For se, en bitter kilde kan ikke frembringe godt vann, heller ikke kan en god kilde frembringe bittert vann. Derfor, et menneske som er djevelens tjener, kan ikke følge Kristus, og hvis han følger Kristus, kan han ikke være en djevelens tjener.

Moroni 7

And now I, Moroni, write a few of the words of my father Mormon, which he spake concerning faith, hope, and charity; for after this manner did he speak unto the people, as he taught them in the synagogue which they had built for the place of worship.

And now I, Mormon, speak unto you, my beloved brethren; and it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, and his holy will, because of the gift of his calling unto me, that I am permitted to speak unto you at this time.

Wherefore, I would speak unto you that are of the church, that are the peaceable followers of Christ, and that have obtained a sufficient hope by which ye can enter into the rest of the Lord, from this time henceforth until ye shall rest with him in heaven.

And now my brethren, I judge these things of you because of your peaceable walk with the children of men.

For I remember the word of God which saith by their works ye shall know them; for if their works be good, then they are good also.

For behold, God hath said a man being evil cannot do that which is good; for if he offereth a gift, or prayeth unto God, except he shall do it with real intent it profiteth him nothing.

For behold, it is not counted unto him for righteousness.

For behold, if a man being evil giveth a gift, he doeth it grudgingly; wherefore it is counted unto him the same as if he had retained the gift; wherefore he is counted evil before God.

And likewise also is it counted evil unto a man, if he shall pray and not with real intent of heart; yea, and it profiteth him nothing, for God receiveth none such.

Wherefore, a man being evil cannot do that which is good; neither will he give a good gift.

For behold, a bitter fountain cannot bring forth good water; neither can a good fountain bring forth bitter water; wherefore, a man being a servant of the devil cannot follow Christ; and if he follow Christ he cannot be a servant of the devil.

- 12 Derfor kommer alt som er godt, fra Gud, og det som er ondt, kommer fra djevelen. For djevelen er en fiende av Gud og kjemper stadig mot ham og innbyr og lokker stadig til synd og til å gjøre det som er ondt.
- 13 Men se, det som er av Gud, innbyr og lokker stadig til å gjøre godt. Derfor er alt som innbyr og lokker til å gjøre godt og til å elske Gud og til å tjene ham, inspirert av Gud.
- 14 Derfor, vøkt dere, mine elskede brødre, så dere ikke regner det som er ondt, for å være av Gud, eller det som er godt og av Gud, for å være av djevelen.
- 15 For se, mine brødre, dere har fått dømmekraft så dere kan skjelne godt fra ondt, og måten å dømme på er så klar at dere kan vite det med fullkommen kunnskap, likesom dere kan skjelne dagslyset fra den mørke natten.
- 16 For se, Kristi Ånd er gitt til alle mennesker, så de kan skjelne godt fra ondt. Derfor forteller jeg dere hvordan dere skal dømme, for alt som innbyr til å gjøre godt og tilskynder til å tro på Kristus, kommer ved Kristi kraft og gave. Derfor kan dere ha en fullkommen kunnskap om at det er av Gud.
- 17 Men alt som tilskynder menneskene til å gjøre ondt og til ikke å tro på Kristus – og til å fornekte ham og ikke tjene Gud – kan dere med en fullkommen kunnskap vite er av djevelen, og på denne måten arbeider djevelen, for han tilskynder ingen til å gjøre godt, nei, ikke en eneste – heller ikke hans engler eller de som underkaster seg ham.
- 18 Og nå, mine brødre, ettersom dere kjenner det lys dere kan dømme ved, nemlig Kristi lys, se til at dere ikke dømmer feilaktig, for med den samme dom som dere dømmer, skal dere også bli dømt.
- 19 Derfor bønnfaller jeg dere, brødre, om å søke flittig i Kristi lys, så dere kan kjenne godt fra ondt, og hvis dere griper alt som er godt, og ikke fordømmer det, skal dere visselig bli Kristi barn.
- 20 Og nå, mine brødre, hvordan er det mulig for dere å gripe alt som er godt?

Wherefore, all things which are good cometh of God; and that which is evil cometh of the devil; for the devil is an enemy unto God, and fighteth against him continually, and inviteth and enticeth to sin, and to do that which is evil continually.

But behold, that which is of God inviteth and enticeth to do good continually; wherefore, every thing which inviteth and enticeth to do good, and to love God, and to serve him, is inspired of God.

Wherefore, take heed, my beloved brethren, that ye do not judge that which is evil to be of God, or that which is good and of God to be of the devil.

For behold, my brethren, it is given unto you to judge, that ye may know good from evil; and the way to judge is as plain, that ye may know with a perfect knowledge, as the daylight is from the dark night.

For behold, the Spirit of Christ is given to every man, that he may know good from evil; wherefore, I show unto you the way to judge; for every thing which inviteth to do good, and to persuade to believe in Christ, is sent forth by the power and gift of Christ; wherefore ye may know with a perfect knowledge it is of God.

But whatsoever thing persuadeth men to do evil, and believe not in Christ, and deny him, and serve not God, then ye may know with a perfect knowledge it is of the devil; for after this manner doth the devil work, for he persuadeth no man to do good, no, not one; neither do his angels; neither do they who subject themselves unto him.

And now, my brethren, seeing that ye know the light by which ye may judge, which light is the light of Christ, see that ye do not judge wrongfully; for with that same judgment which ye judge ye shall also be judged.

Wherefore, I beseech of you, brethren, that ye should search diligently in the light of Christ that ye may know good from evil; and if ye will lay hold upon every good thing, and condemn it not, ye certainly will be a child of Christ.

And now, my brethren, how is it possible that ye can lay hold upon every good thing?

21 Nå kommer jeg til den tro som jeg sa jeg ville tale om, og jeg vil fortelle dere hvordan dere kan gripe alt som er godt.

22 For se, Gud som kjenner alle ting fordi han er fra evighet til evighet, se, han sendte engler for å betjene menneskenes barn og gjøre dem kjent med Kristi komme, og alt som er godt, skulle komme gjennom Kristus.

23 Og Gud fortalte også profeter ved sin egen munn at Kristus skulle komme.

24 Og se, på forskjellige måter åpenbarte han det som var godt til menneskenes barn. Og alt som er godt, kommer fra Kristus, ellers ville menneskene ha forblitt i en fallen tilstand, og intet godt kunne komme til dem.

25 Derfor, ved englers betjening og ved hvert ord som gikk ut av Guds munn, begynte menneskene å utøve tro på Kristus, og derfor, ved tro grep de alt som er godt, og slik var det til Kristi komme.

26 Og etter at han kom, ble menneskene også frelst ved tro på hans navn, og ved tro blir de Guds sønner. Og like sikkert som Kristus lever, talte han disse ord til våre fedre og sa: Alt dere skal be Faderen om i mitt navn – som er godt og som dere med tro stoler på at dere skal få – se, det skal bli gitt dere.

27 Derfor, mine elskede brødre, har mirakler opphørt fordi Kristus har fart opp til himmelen og har tatt plass ved Guds høyre hånd for å kreve av Faderen den rett han har til å vise menneskenes barn barmhjertighet?

28 For han har oppfylt de krav loven stiller, og han gjør krav på alle som har tro på ham. Og de som har tro på ham, vil holde fast ved alt som er godt. Derfor taler han menneskenes barns sak, og han bor i himlene i all evighet.

29 Og fordi han har gjort dette, mine elskede brødre, har mirakler opphørt? Se, jeg sier dere: Nei. Heller ikke har engler opphørt å betjene menneskenes barn.

And now I come to that faith, of which I said I would speak; and I will tell you the way whereby ye may lay hold on every good thing.

For behold, God knowing all things, being from everlasting to everlasting, behold, he sent angels to minister unto the children of men, to make manifest concerning the coming of Christ; and in Christ there should come every good thing.

And God also declared unto prophets, by his own mouth, that Christ should come.

And behold, there were divers ways that he did manifest things unto the children of men, which were good; and all things which are good cometh of Christ; otherwise men were fallen, and there could no good thing come unto them.

Wherefore, by the ministering of angels, and by every word which proceeded forth out of the mouth of God, men began to exercise faith in Christ; and thus by faith, they did lay hold upon every good thing; and thus it was until the coming of Christ.

And after that he came men also were saved by faith in his name; and by faith, they become the sons of God. And as surely as Christ liveth he spake these words unto our fathers, saying: Whatsoever thing ye shall ask the Father in my name, which is good, in faith believing that ye shall receive, behold, it shall be done unto you.

Wherefore, my beloved brethren, have miracles ceased because Christ hath ascended into heaven, and hath sat down on the right hand of God, to claim of the Father his rights of mercy which he hath upon the children of men?

For he hath answered the ends of the law, and he claimeth all those who have faith in him; and they who have faith in him will cleave unto every good thing; wherefore he advocateth the cause of the children of men; and he dwelleth eternally in the heavens.

And because he hath done this, my beloved brethren, have miracles ceased? Behold I say unto you, Nay; neither have angels ceased to minister unto the children of men.

30 For se, de er underkastet ham for å tjene ifølge hans befaling og vise seg for dem som er sterke i troen og har et urokkelig sinn i all gudfryktighet.

31 Og deres kall og gjerning består i å kalle mennesker til omvendelse og til å oppfylle og utføre arbeidet med Faderens pakter som han har inngått med menneskenes barn for å berede veien blant menneskenes barn ved å forkynne Kristi ord til Herrens utvalgte redskaper, så de kan bære vitnesbyrd om ham.

32 Og ved å gjøre dette bereder Gud Herren veien så resten av menneskeheten kan få tro på Kristus, så Den hellige ånd kan få plass i deres hjerter ifølge sin kraft. Og på denne måten oppfyller Faderen de pakter som han har inngått med menneskenes barn.

33 Og Kristus har sagt: Hvis dere har tro på meg, skal dere ha kraft til å gjøre alt jeg anser for nødvendig.

34 Og han har sagt: Omvend dere, alle jordens ender, og kom til meg og bli døpt i mitt navn og ha tro på meg, så dere kan bli frelst.

35 Og nå, mine elskede brødre, om så er at disse ting som jeg har talt til dere er sanne – og Gud vil vise dere med kraft og stor herlighet på den siste dag at de er sanne – og hvis de er sanne, har så miraklenes tid opphørt?

36 Eller har engler sluttet å vise seg for menneskenes barn? Eller har han holdt tilbake Den hellige ånds kraft fra dem? Eller vil han gjøre det så lenge tiden eller jorden består, eller så lenge det finnes et menneske på jorden å frelse?

37 Se, jeg sier dere: Nei. For det er ved tro mirakler blir utført, og det er ved tro engler viser seg og betjener menneskene. Derfor, ve menneskenes barn hvis disse ting har opphørt, for det er på grunn av vantro, og alt er for-gjeves.

38 For ifølge Kristi ord kan intet menneske bli frelst uten å ha tro på hans navn. Derfor, hvis disse ting har opphørt, da har troen også opphørt, og menneskene befinner seg i en fryktelig tilstand, for det er med dem som om ingen forløsning hadde funnet sted.

For behold, they are subject unto him, to minister according to the word of his command, showing themselves unto them of strong faith and a firm mind in every form of godliness.

And the office of their ministry is to call men unto repentance, and to fulfil and to do the work of the covenants of the Father, which he hath made unto the children of men, to prepare the way among the children of men, by declaring the word of Christ unto the chosen vessels of the Lord, that they may bear testimony of him.

And by so doing, the Lord God prepareth the way that the residue of men may have faith in Christ, that the Holy Ghost may have place in their hearts, according to the power thereof; and after this manner bringeth to pass the Father, the covenants which he hath made unto the children of men.

And Christ hath said: If ye will have faith in me ye shall have power to do whatsoever thing is expedient in me.

And he hath said: Repent all ye ends of the earth, and come unto me, and be baptized in my name, and have faith in me, that ye may be saved.

And now, my beloved brethren, if this be the case that these things are true which I have spoken unto you, and God will show unto you, with power and great glory at the last day, that they are true, and if they are true has the day of miracles ceased?

Or have angels ceased to appear unto the children of men? Or has he withheld the power of the Holy Ghost from them? Or will he, so long as time shall last, or the earth shall stand, or there shall be one man upon the face thereof to be saved?

Behold I say unto you, Nay; for it is by faith that miracles are wrought; and it is by faith that angels appear and minister unto men; wherefore, if these things have ceased wo be unto the children of men, for it is because of unbelief, and all is vain.

For no man can be saved, according to the words of Christ, save they shall have faith in his name; wherefore, if these things have ceased, then has faith ceased also; and awful is the state of man, for they are as though there had been no redemption made.

39 Men se, mine elskede brødre, jeg bedømmer dere som bedre, for etter deres saktmodighet å dømme har dere tro på Kristus, for hvis dere ikke har tro på ham, da er dere ikke verdige til å bli regnet blant hans kirkes folk.

40 Og videre, mine elskede brødre, vil jeg tale til dere om håp. Hvordan er det mulig for dere å komme til tro uten å ha håp?

41 Og hva er det dere skal håpe på? Se, jeg sier til dere at dere skal ha håp, gjennom Kristi forsoning og i hans oppstandelses kraft, om å bli oppreist til evig liv, og dette på grunn av deres tro på ham i henhold til løftet.

42 Derfor, hvis et menneske har tro, må han nødvendigvis ha håp, for uten tro kan det ikke være noe håp.

43 Og videre, se, jeg sier dere at han kan ikke ha tro og håp uten å være saktmodig og ydmyk av hjertet,

44 ellers er hans tro og håp forgjeves, for ingen er antagelig for Gud unntatt den som er saktmodig og ydmyk av hjertet, og hvis et menneske er saktmodig og ydmyk av hjertet og bekjenner ved Den hellige ånds kraft at Jesus er Kristus, må han nødvendigvis ha kjærlighet, for hvis han ikke har kjærlighet, er han intet. Derfor må han nødvendigvis ha kjærlighet.

45 Og kjærligheten er tålmodig og er velvillig og misunner ikke og blåser seg ikke opp, søker ikke sitt eget, blir ikke lett bitter, tenker intet ondt og gleder seg ikke over ugudelighet, men gleder seg ved sannheten. Den utholder alt, tror alt, håper alt og tåler alt.

46 Derfor, mine elskede brødre, hvis dere ikke har kjærlighet, er dere intet, for kjærligheten svikter aldri. Derfor, hold fast ved kjærligheten som er det største av alt, for alle ting skal svikte.

47 Men kjærligheten er Kristi rene kjærlighet, og den varer evig, og den som er i besittelse av den på den siste dag, ham skal det bli vel med.

But behold, my beloved brethren, I judge better things of you, for I judge that ye have faith in Christ because of your meekness; for if ye have not faith in him then ye are not fit to be numbered among the people of his church.

And again, my beloved brethren, I would speak unto you concerning hope. How is it that ye can attain unto faith, save ye shall have hope?

And what is it that ye shall hope for? Behold I say unto you that ye shall have hope through the atonement of Christ and the power of his resurrection, to be raised unto life eternal, and this because of your faith in him according to the promise.

Wherefore, if a man have faith he must needs have hope; for without faith there cannot be any hope.

And again, behold I say unto you that he cannot have faith and hope, save he shall be meek, and lowly of heart.

If so, his faith and hope is vain, for none is acceptable before God, save the meek and lowly in heart; and if a man be meek and lowly in heart, and confesses by the power of the Holy Ghost that Jesus is the Christ, he must needs have charity; for if he have not charity he is nothing; wherefore he must needs have charity.

And charity suffereth long, and is kind, and envieth not, and is not puffed up, seeketh not her own, is not easily provoked, thinketh no evil, and rejoiceth not in iniquity but rejoiceth in the truth, beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things.

Wherefore, my beloved brethren, if ye have not charity, ye are nothing, for charity never faileth. Wherefore, cleave unto charity, which is the greatest of all, for all things must fail—

But charity is the pure love of Christ, and it endureth forever; and whoso is found possessed of it at the last day, it shall be well with him.

48   Derfor, mine elskede brødre, be til Faderen med all hertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus, så dere kan bli Guds sønner, så vi, når han viser seg, skal være lik ham, for vi skal se ham som han er, så vi kan ha dette håp, så vi kan bli rensset likesom han er ren. Amen.

Wherefore, my beloved brethren, pray unto the Father with all the energy of heart, that ye may be filled with this love, which he hath bestowed upon all who are true followers of his Son, Jesus Christ; that ye may become the sons of God; that when he shall appear we shall be like him, for we shall see him as he is; that we may have this hope; that we may be purified even as he is pure. Amen.

Moroni 8

- 1 Et brev fra min far, Mormon, skrevet til meg, Moroni, og det ble skrevet til meg straks etter at jeg ble kalt til min tjenestegjering, og på denne måten skrev han til meg:
- 2 Min elskede sønn, Moroni. Jeg gleder meg svært megget over at din Herre, Jesus Kristus, har husket deg og har kalt deg til sin tjenestegjering og til sitt hellige arbeide.
- 3 Jeg husker deg alltid i mine bønner og ber stadig til Gud Faderen i Jesu, hans hellige barns navn, at han gjennom sin grenseløse godhet og nåde vil bevare deg i standhaftig tro på hans navn til enden.
- 4 Og nå, min sønn, taler jeg til deg om det som bedrøver meg umåtelig, for det bedrøver meg at det skulle oppstå ordstrid blant dere.
- 5 For hvis jeg har fått vite sannheten, har det vært ordstrid blant dere om deres små barns dåp.
- 6 Og nå, min sønn, vil jeg at du skal arbeide flittig så denne store feiltagelse blir avskaffet blant dere, for i denne hensikt har jeg skrevet dette brevet.
- 7 For straks etter at jeg hadde fått vite disse ting om dere, spurte jeg Herren om dette, og Herrens ord kom til meg ved Den hellige ånds kraft slik:
- 8 Lytt til Kristi din Forløser, din Herres og din Guds ord. Se, jeg kom til verden, ikke for å kalle de rettferdige, men syndere til omvendelse. De friske trenger ikke lege, men de som er syke. Derfor er små barn friske, for de er ikke i stand til å begå synd. Derfor er Adams forbannelse tatt bort fra dem ved meg, så den ikke har noen makt over dem, og omskjærelsens lov er avskaffet ved meg.
- 9 Og på denne måten åpenbarte Den hellige ånd Guds ord for meg. Derfor vet jeg, min elskede sønn, at det er alvorlig gudsbespottelse at dere døper små barn.

Moroni 8

An epistle of my father Mormon, written to me, Moroni; and it was written unto me soon after my calling to the ministry. And on this wise did he write unto me, saying:

My beloved son, Moroni, I rejoice exceedingly that your Lord Jesus Christ hath been mindful of you, and hath called you to his ministry, and to his holy work.

I am mindful of you always in my prayers, continually praying unto God the Father in the name of his Holy Child, Jesus, that he, through his infinite goodness and grace, will keep you through the endurance of faith on his name to the end.

And now, my son, I speak unto you concerning that which grieveth me exceedingly; for it grieveth me that there should disputations rise among you.

For, if I have learned the truth, there have been disputations among you concerning the baptism of your little children.

And now, my son, I desire that ye should labor diligently, that this gross error should be removed from among you; for, for this intent I have written this epistle.

For immediately after I had learned these things of you I inquired of the Lord concerning the matter. And the word of the Lord came to me by the power of the Holy Ghost, saying:

Listen to the words of Christ, your Redeemer, your Lord and your God. Behold, I came into the world not to call the righteous but sinners to repentance; the whole need no physician, but they that are sick; wherefore, little children are whole, for they are not capable of committing sin; wherefore the curse of Adam is taken from them in me, that it hath no power over them; and the law of circumcision is done away in me.

And after this manner did the Holy Ghost manifest the word of God unto me; wherefore, my beloved son, I know that it is solemn mockery before God, that ye should baptize little children.

10 Se, jeg sier deg at dette skal dere undervise:
Omvendelse og dåp for dem som er ansvarlige og i stand
til å begå synd. Ja, lær foreldre at de må omvende seg og
bli døpt og ydmyke seg som sine små barn, og de skal alle
bli frelst med sine små barn.

11 Og deres små barn trenger hverken omvendelse eller
dåp. Se, dåp er til omvendelse for å oppfylle budene om
syndenes forlatelse.

12 Men små barn er levende i Kristus helt fra verdens
grunnvoll ble lagt. Hvis ikke er Gud en partisk Gud, og
også en foranderlig Gud som viser persons anseelse, for
hvor mange små barn er ikke døde uten dåp!

13 Derfor, hvis små barn ikke kunne frelses uten dåp,
måtte de ha gått til et endeløst helvete.

14 Se, jeg sier deg at den som antar at små barn trenger
dåp, er i bitterhets galle og i syndens lenker, for han har
hverken tro, håp eller kjærlighet. Derfor, hvis han skulle
dø og tenke slik, måtte han gå ned til helvete.

15 For det er fryktelig ugudelig å anta at Gud frelser et
barn fordi det er døpt, og at et annet må gå bort fordi
det ikke er døpt.

16 Ve dem som forvender Herrens veier på denne må-
ten, for hvis de ikke omvender seg, skal de gå bort. Se,
jeg taler med frimodighet og med myndighet fra Gud,
og jeg frykter ikke for hva menneskene kan gjøre, for
fullkommen kjærlighet jager bort all frykt.

17 Og jeg er fylt av kjærlighet, som er en evig kjærlighet.
Derfor er alle barn like for meg, derfor elsker jeg små
barn med en fullkommen kjærlighet, og de er alle like og
vil motta frelse.

18 For jeg vet at Gud ikke er en partisk Gud eller et for-
anderlig vesen, men han er uforanderlig fra all evighet
til all evighet.

19 Små barn kan ikke omvende seg, derfor er det frykte-
lig ugudelig å nekte dem Guds rene barmhjertighet, for
de er alle levende i ham på grunn av hans barmhjertig-
het.

20 Og den som sier at små barn trenger dåp, forneker
Kristi barmhjertighet og betrakter hans forsoning og
hans forløsnings kraft som noe verdiløst.

Behold I say unto you that this thing shall ye teach—
repentance and baptism unto those who are account-
able and capable of committing sin; yea, teach parents
that they must repent and be baptized, and humble
themselves as their little children, and they shall all be
saved with their little children.

And their little children need no repentance, neither
baptism. Behold, baptism is unto repentance to the ful-
filling the commandments unto the remission of sins.

But little children are alive in Christ, even from the
foundation of the world; if not so, God is a partial God,
and also a changeable God, and a respecter to persons;
for how many little children have died without bap-
tism!

Wherefore, if little children could not be saved with-
out baptism, these must have gone to an endless hell.

Behold I say unto you, that he that supposeth that lit-
tle children need baptism is in the gall of bitterness and
in the bonds of iniquity; for he hath neither faith, hope,
nor charity; wherefore, should he be cut off while in the
thought, he must go down to hell.

For awful is the wickedness to suppose that God
saveth one child because of baptism, and the other must
perish because he hath no baptism.

Wo be unto them that shall pervert the ways of the
Lord after this manner, for they shall perish except they
repent. Behold, I speak with boldness, having authority
from God; and I fear not what man can do; for perfect
love casteth out all fear.

And I am filled with charity, which is everlasting
love; wherefore, all children are alike unto me; where-
fore, I love little children with a perfect love; and they
are all alike and partakers of salvation.

For I know that God is not a partial God, neither a
changeable being; but he is unchangeable from all eter-
nity to all eternity.

Little children cannot repent; wherefore, it is awful
wickedness to deny the pure mercies of God unto them,
for they are all alive in him because of his mercy.

And he that saith that little children need baptism
denieth the mercies of Christ, and setteth at naught the
atonement of him and the power of his redemption.

21 Ve slike, for de står i fare for død, helvete og en uendelig pine. Jeg taler frimodig, for Gud har befalt meg. Lytt til det og gi akt, ellers vil det bli brukt mot deg ved Kristi domstol.

22 For se, alle små barn er levende i Kristus, og likeledes alle som er uten loven, for forløsningens kraft kommer til alle som ikke har noen lov. Derfor, den som ikke er fordømt – eller den som ikke er under noen fordømmelse – kan ikke omvende seg, og for slike har dåpen ingen hensikt.

23 Men det er gudsbespottelse å fornekte Kristi barmhjertighet og hans Hellige ånds kraft og sette sin lit til døde gjerninger.

24 Se, min sønn, slik burde det ikke være, for omvendelse er for dem som er under fordømmelse og under forbannelse av en lov som er brutt.

25 Og omvendelsens første frukt er dåp, og dåpen kommer ved tro til oppfyllelse av budene, og oppfyllelsen av budene gir syndenes forlatelse.

26 Og syndenes forlatelse gir oss saktmodighet og hjertets ydmykhet. Og på grunn av saktmodighet og hjertets ydmykhet kommer Den hellige ånds nærvær, og denne Trøster fyller oss med håp og fullkommen kjærlighet, en kjærlighet som ved flittig bønn varer til enden kommer, da alle de hellige skal bo hos Gud.

27 Se, min sønn, jeg vil skrive til deg igjen hvis jeg ikke snart går i krig mot lamanittene. Se, denne nasjons, eller det nephittiske folks stolthet vil føre til at de blir utryddet hvis de ikke omvender seg.

28 Be for dem, min sønn, at de må omvende seg. Men se, jeg frykter for at Ånden har sluttet å streve med dem. Og i denne del av landet forsøker de også å fjerne all kraft og myndighet som kommer fra Gud, og de fornekter Den hellige ånd.

29 Og etter å ha forkastet så stor kunnskap, min sønn, må de snart omkomme for å oppfylle de profetier som ble uttalt av profetene så vel som vår Frelsers egne ord.

30 Farvel, min sønn, til jeg skriver til deg eller møter deg igjen. Amen.

Wo unto such, for they are in danger of death, hell, and an endless torment. I speak it boldly; God hath commanded me. Listen unto them and give heed, or they stand against you at the judgment-seat of Christ.

For behold that all little children are alive in Christ, and also all they that are without the law. For the power of redemption cometh on all them that have no law; wherefore, he that is not condemned, or he that is under no condemnation, cannot repent; and unto such baptism availeth nothing—

But it is mockery before God, denying the mercies of Christ, and the power of his Holy Spirit, and putting trust in dead works.

Behold, my son, this thing ought not to be; for repentance is unto them that are under condemnation and under the curse of a broken law.

And the first fruits of repentance is baptism; and baptism cometh by faith unto the fulfilling the commandments; and the fulfilling the commandments bringeth remission of sins;

And the remission of sins bringeth meekness, and lowliness of heart; and because of meekness and lowliness of heart cometh the visitation of the Holy Ghost, which Comforter filleth with hope and perfect love, which love endureth by diligence unto prayer, until the end shall come, when all the saints shall dwell with God.

Behold, my son, I will write unto you again if I go not out soon against the Lamanites. Behold, the pride of this nation, or the people of the Nephites, hath proven their destruction except they should repent.

Pray for them, my son, that repentance may come unto them. But behold, I fear lest the Spirit hath ceased striving with them; and in this part of the land they are also seeking to put down all power and authority which cometh from God; and they are denying the Holy Ghost.

And after rejecting so great a knowledge, my son, they must perish soon, unto the fulfilling of the prophecies which were spoken by the prophets, as well as the words of our Savior himself.

Farewell, my son, until I shall write unto you, or shall meet you again. Amen.

Moroni 9

- 1 Min elskede sønn, jeg skriver til deg igjen så du kan vite at jeg ennå er i live. Men jeg skriver litt om noe som er nedslående.
- 2 For se, jeg har hatt et meget hardt slag med lamanittene hvor vi ikke seiret. Og Archeantus har falt for sverdet, og Luram og Emron også. Ja, og vi har mistet et stort antall av våre beste menn.
- 3 Og se nå, min sønn, jeg frykter at lamanittene skal utrydde dette folk, for de omvender seg ikke, og Satan oppegger dem stadig til vrede mot hverandre.
- 4 Se, jeg arbeider stadig med dem, og når jeg taler Guds ord med strenghet, skjelver de av sinne mot meg, og når jeg ikke er streng, forherder de sine hjerter mot det. Derfor frykter jeg at Herrens Ånd har sluttet å streve med dem.
- 5 For de er så umåtelig sinte at det for meg ser ut til at de ikke har noen frykt for døden. Og de har mistet kjærligheten til hverandre og tørster stadig etter blod og hevn.
- 6 Og nå, min elskede sønn, la oss til tross for deres hårdhet arbeide flittig, for hvis vi skulle slutte å arbeide, skulle vi komme under fordømmelse. For vi har et arbeide å utføre mens vi er i dette jordiske tabernakel, så vi kan seire over fienden av all rettferdighet og hvile våre sjeler i Guds rike.
- 7 Og nå skriver jeg noe om dette folks lidelser, for se, ifølge den kunnskap som jeg har fått av Amoron, har lamanittene mange fanger som de tok fra tårnet i Sherrizah, og det var menn, kvinner og barn.
- 8 Og disse kvinners og barns ektemenn og fedre har de drept, og de gir kvinnene deres ektemenns kjøtt og barna deres fedres kjøtt å spise, og de gir dem bare litt vann.

Moroni 9

- My beloved son, I write unto you again that ye may know that I am yet alive; but I write somewhat of that which is grievous.
- For behold, I have had a sore battle with the Lamanites, in which we did not conquer; and Archeantus has fallen by the sword, and also Luram and Emron; yea, and we have lost a great number of our choice men.
- And now behold, my son, I fear lest the Lamanites shall destroy this people; for they do not repent, and Satan stirreth them up continually to anger one with another.
- Behold, I am laboring with them continually; and when I speak the word of God with sharpness they tremble and anger against me; and when I use no sharpness they harden their hearts against it; wherefore, I fear lest the Spirit of the Lord hath ceased striving with them.
- For so exceedingly do they anger that it seemeth me that they have no fear of death; and they have lost their love, one towards another; and they thirst after blood and revenge continually.
- And now, my beloved son, notwithstanding their hardness, let us labor diligently; for if we should cease to labor, we should be brought under condemnation; for we have a labor to perform whilst in this tabernacle of clay, that we may conquer the enemy of all righteousness, and rest our souls in the kingdom of God.
- And now I write somewhat concerning the sufferings of this people. For according to the knowledge which I have received from Amoron, behold, the Lamanites have many prisoners, which they took from the tower of Sherrizah; and there were men, women, and children.
- And the husbands and fathers of those women and children they have slain; and they feed the women upon the flesh of their husbands, and the children upon the flesh of their fathers; and no water, save a little, do they give unto them.

9 Og selv om denne avskyeligheten blant lamanittene er stor, overgår den ikke vårt eget folks avskyelighet i Moriantum. For se, mange av lamanittenes døtre har de tatt til fange, og etter å ha berøvet dem for det som var mer kjær og dyrebart enn noe annet, nemlig kyskhets og dyd –

10 og etter at de hadde gjort dette, myrdet de dem på den mest grusomme måte og torturerte deres legemer til de døde. Og etter å ha gjort dette, fortærer de deres kjøtt som ville dyr på grunn av sine harde hjerter, og de gjør det som et tegn på tapperhet.

11 Min elskede sønn, hvordan kan et folk som dette være så usivilisert?

12 (Og for bare noen få år siden var de et sivilisert og behagelig folk.)

13 Men, min sønn, hvordan kan et folk som dette som finner behag i så mange avskyeligheter –

14 hvordan kan vi forvente at Gud vil holde sin straffende hånd tilbake fra oss?

15 Se, mitt hjerte roper: Ve dette folk. Straff dem, O Gud, og skjul deres synder og ugudelighet og avskyeligheter for ditt ansikt!

16 Og videre, min sønn, det er mange enker og deres døtre tilbake i Sherrizah, og den del av fødemedlene som lamanittene ikke tok med seg, se, den har Zenephis hærstyrke tatt med seg og overlatt dem til å vandre omkring hvor som helst de kan for å finne mat, og mange gamle kvinner blir utmattet på veien og dør.

17 Og den hærstyrke som er med meg, er svak, og lamanittenes hærstyrker befinner seg mellom Sherrizah og meg. Og alle som har flyktet til Aarons hærstyrke, har blitt offer for deres fryktelige brutalitet.

18 Hvor fordervet mitt folk er! De er uten orden og uten barmhjertighet. Se, jeg er bare et menneske, og jeg har bare et menneskes styrke, og jeg kan ikke lenger tvinge igjennom mine befalinger.

19 Og de har sunket dypt i sin fordervelse, og de er like brutale og sparer ingen, hverken gammel eller ung, og de fryder seg over alt unntatt det som er godt, og våre kvinners og barns lidelser overalt i dette landet overgår alt, ja, ingen tunge kan fortelle det, heller ikke kan det skrives.

And notwithstanding this great abomination of the Lamanites, it doth not exceed that of our people in Moriantum. For behold, many of the daughters of the Lamanites have they taken prisoners; and after depriving them of that which was most dear and precious above all things, which is chastity and virtue—

And after they had done this thing, they did murder them in a most cruel manner, torturing their bodies even unto death; and after they have done this, they devour their flesh like unto wild beasts, because of the hardness of their hearts; and they do it for a token of bravery.

O my beloved son, how can a people like this, that are without civilization—

(And only a few years have passed away, and they were a civil and a delightsome people)

But O my son, how can a people like this, whose delight is in so much abomination—

How can we expect that God will stay his hand in judgment against us?

Behold, my heart cries: Wo unto this people. Come out in judgment, O God, and hide their sins, and wickedness, and abominations from before thy face!

And again, my son, there are many widows and their daughters who remain in Sherrizah; and that part of the provisions which the Lamanites did not carry away, behold, the army of Zenephi has carried away, and left them to wander whithersoever they can for food; and many old women do faint by the way and die.

And the army which is with me is weak; and the armies of the Lamanites are betwixt Sherrizah and me; and as many as have fled to the army of Aaron have fallen victims to their awful brutality.

O the depravity of my people! They are without order and without mercy. Behold, I am but a man, and I have but the strength of a man, and I cannot any longer enforce my commands.

And they have become strong in their perversion; and they are alike brutal, sparing none, neither old nor young; and they delight in everything save that which is good; and the suffering of our women and our children upon all the face of this land doth exceed everything; yea, tongue cannot tell, neither can it be written.

20 Og nå, min sønn, dveler jeg ikke lenger ved denne fryktelige tilstand. Se, du kjenner dette folks ugudelighet, du vet at de er uten prinsipper og er følelsesløse, og deres ugudelighet overgår lamanittenes.

21 Se, min sønn, jeg kan ikke anbefale dem for Gud av frykt for at han skal slå meg.

22 Men se, min sønn, jeg anbefaler deg for Gud, og ved Kristus setter jeg min lit til at du vil bli frelst, og jeg ber til Gud at han vil spare ditt liv så du kan være vitne til at hans folk vender tilbake til ham eller blir fullstendig utryddet. For jeg vet at de må omkomme hvis de ikke omvender seg og vender tilbake til ham.

23 Og hvis de omkommer, vil det skje som med Jaredittene fordi de av hjertet bevisst trakter etter blod og hevn.

24 Og hvis de omkommer, vet vi at mange av våre brødre har gått over til lamanittene, og mange flere vil også gå over til dem. Derfor, skriv litt til hvis du blir spart og jeg skulle omkomme og ikke få se deg. Men jeg håper at jeg snart får se deg, for jeg har hellige opptegnelser som jeg vil gi deg.

25 Min sønn, vær trofast i Kristus, og måtte ikke det som jeg har skrevet, bedrøve deg så det knuger deg ned til døde. Men måtte Kristus løfte deg opp, og måtte hans lidelser og død og det at han viste våre fedre sitt legeme, og hans barmhjertighet og langmodighet og håpet om hans herlighet og om evig liv for evig hvile i ditt sinn.

26 Og måtte den nåde som kommer fra Gud Faderen, hvis trone er høyt i himlene, og fra vår Herre Jesus Kristus, som sitter ved hans krafts høyre hånd inntil alle ting skal bli ham underlagt, være hos deg og med deg i all evighet. Amen.

And now, my son, I dwell no longer upon this horrible scene. Behold, thou knowest the wickedness of this people; thou knowest that they are without principle, and past feeling; and their wickedness doth exceed that of the Lamanites.

Behold, my son, I cannot recommend them unto God lest he should smite me.

But behold, my son, I recommend thee unto God, and I trust in Christ that thou wilt be saved; and I pray unto God that he will spare thy life, to witness the return of his people unto him, or their utter destruction; for I know that they must perish except they repent and return unto him.

And if they perish it will be like unto the Jaredites, because of the wilfulness of their hearts, seeking for blood and revenge.

And if it so be that they perish, we know that many of our brethren have deserted over unto the Lamanites, and many more will also desert over unto them; wherefore, write somewhat a few things, if thou art spared and I shall perish and not see thee; but I trust that I may see thee soon; for I have sacred records that I would deliver up unto thee.

My son, be faithful in Christ; and may not the things which I have written grieve thee, to weigh thee down unto death; but may Christ lift thee up, and may his sufferings and death, and the showing his body unto our fathers, and his mercy and long-suffering, and the hope of his glory and of eternal life, rest in your mind forever.

And may the grace of God the Father, whose throne is high in the heavens, and our Lord Jesus Christ, who sitteth on the right hand of his power, until all things shall become subject unto him, be, and abide with you forever. Amen.

Moroni 10

- 1 Nå skriver jeg, Moroni, det jeg synes passer. Og jeg skriver til mine brødre, lamanittene, og jeg vil de skal vite at mer enn fire hundre og tyve år er gått siden tegnet på Kristi komme ble gitt.
- 2 Og jeg forsegler disse opptegetninger etter å ha talt noen få formanende ord til dere.
- 3 Se, når dere leser dette – hvis Gud har en vis hensikt med at dere skal lese det – vil jeg be dere innstendig om å minnes hvor barmhjertig Herren har vært mot menneskenes barn, fra Adam ble skapt og like ned til den tid når dere mottar dette, og overveie det i deres hjerter.
- 4 Og når dere mottar dette, vil jeg be dere innstendig om å spørre Gud den evige Fader, i Kristi navn om ikke disse ting er sanne. Og hvis dere spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, vil han åpenbare sannheten av det for dere ved Den hellige ånds kraft.
- 5 Og ved Den hellige ånds kraft kan dere vite sannheten i alle ting.
- 6 Og alt som er godt, er rettferdig og sant, derfor vil ikke noe som er godt, fornekte Kristus, men erkjenne at han er til.
- 7 Og dere kan vite at han er til ved Den hellige ånds kraft. Derfor ber jeg dere innstendig om ikke å fornekte Guds kraft, for han virker med kraft i forhold til menneskenes barns tro – den samme i dag og i morgen og for evig.
- 8 Og videre ber jeg dere innstendig, mine brødre, om ikke å fornekte Guds gaver, for de er mange, og de kommer fra den samme Gud, og disse gaver gis på forskjellige måter, men det er den samme Gud som gir alt dette til alle, og de gis ved Guds Ånds åpenbaringer til menneskenes gagn.
- 9 For se, til én er det gitt ved Guds Ånd å undervise i visdommens ord.
- 10 Og til en annen å kunne undervise i kunnskapens ord ved den samme Ånd.
- 11 Og til en annen overmåte stor tro, og til en annen gaven til å helbrede ved den samme Ånd.

Moroni 10

Now I, Moroni, write somewhat as seemeth me good; and I write unto my brethren, the Lamanites; and I would that they should know that more than four hundred and twenty years have passed away since the sign was given of the coming of Christ.

And I seal up these records, after I have spoken a few words by way of exhortation unto you.

Behold, I would exhort you that when ye shall read these things, if it be wisdom in God that ye should read them, that ye would remember how merciful the Lord hath been unto the children of men, from the creation of Adam even down until the time that ye shall receive these things, and ponder it in your hearts.

And when ye shall receive these things, I would exhort you that ye would ask God, the Eternal Father, in the name of Christ, if these things are not true; and if ye shall ask with a sincere heart, with real intent, having faith in Christ, he will manifest the truth of it unto you, by the power of the Holy Ghost.

And by the power of the Holy Ghost ye may know the truth of all things.

And whatsoever thing is good is just and true; wherefore, nothing that is good denieth the Christ, but acknowledgeth that he is.

And ye may know that he is, by the power of the Holy Ghost; wherefore I would exhort you that ye deny not the power of God; for he worketh by power, according to the faith of the children of men, the same today and tomorrow, and forever.

And again, I exhort you, my brethren, that ye deny not the gifts of God, for they are many; and they come from the same God. And there are different ways that these gifts are administered; but it is the same God who worketh all in all; and they are given by the manifestations of the Spirit of God unto men, to profit them.

For behold, to one is given by the Spirit of God, that he may teach the word of wisdom;

And to another, that he may teach the word of knowledge by the same Spirit;

And to another, exceedingly great faith; and to another, the gifts of healing by the same Spirit;

- 12 Og videre, til en annen å kunne utføre mektige mirakler.
- 13 Og videre, til en annen å kunne profetere om alle ting.
- 14 Og videre, til en annen å kunne se engler og tjenende ånder.
- 15 Og videre, til en annen alle slags tunger.
- 16 Og videre, til en annen å tolke språk og forskjellige slags tunger.
- 17 Og alle disse gaver kommer ved Kristi Ånd, og de kommer til hver enkelt ettersom han vil.
- 18 Og jeg vil be dere innstendig om å huske, mine elskede brødre, at enhver god gave kommer fra Kristus.
- 19 Og jeg vil be dere innstendig om å huske, mine elskede brødre, at han er den samme i går, i dag og for evig, og at alle disse gaver som jeg har talt om, som er åndelige, aldri vil bli tatt bort så lenge verden består, unntatt ved menneskenes barns vantro.
- 20 Derfor må det finnes tro, og hvis det må finnes tro, må det også finnes håp. Og hvis det må finnes håp, må det også finnes kjærlighet.
- 21 Og hvis dere ikke har kjærlighet, kan dere på ingen måte bli frelst i Guds rike. Heller ikke kan dere bli frelst i Guds rike hvis dere ikke har tro, heller ikke hvis dere ikke har noe håp.
- 22 Og hvis dere ikke har noe håp, må dere nødvendigvis være fortvilet, og fortvilelse kommer på grunn av synd.
- 23 Og Kristus sa visselig til våre fedre: Hvis dere har tro, kan dere gjøre alle ting jeg anser for nødvendig.
- 24 Og nå taler jeg til alle jordens ender: Hvis den dag kommer at Guds kraft og gaver blir tatt fra dere, har det skjedd på grunn av vantro.
- 25 Og ve menneskenes barn om så skjer, for da skal det ikke finnes noen blant dere som gjør det som er godt, nei, ikke én. For hvis det finnes én blant dere som gjør det som er godt, da gjør han det ved Guds kraft og gaver.
- And again, to another, that he may work mighty miracles;
- And again, to another, that he may prophesy concerning all things;
- And again, to another, the beholding of angels and ministering spirits;
- And again, to another, all kinds of tongues;
- And again, to another, the interpretation of languages and of divers kinds of tongues.
- And all these gifts come by the Spirit of Christ; and they come unto every man severally, according as he will.
- And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that every good gift cometh of Christ.
- And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that he is the same yesterday, today, and forever, and that all these gifts of which I have spoken, which are spiritual, never will be done away, even as long as the world shall stand, only according to the unbelief of the children of men.
- Wherefore, there must be faith; and if there must be faith there must also be hope; and if there must be hope there must also be charity.
- And except ye have charity ye can in nowise be saved in the kingdom of God; neither can ye be saved in the kingdom of God if ye have not faith; neither can ye if ye have no hope.
- And if ye have no hope ye must needs be in despair; and despair cometh because of iniquity.
- And Christ truly said unto our fathers: If ye have faith ye can do all things which are expedient unto me.
- And now I speak unto all the ends of the earth—that if the day cometh that the power and gifts of God shall be done away among you, it shall be because of unbelief.
- And wo be unto the children of men if this be the case; for there shall be none that doeth good among you, no not one. For if there be one among you that doeth good, he shall work by the power and gifts of God.

- 26 Og ve dem som bringer disse ting til opphør og dør, for de dør i sine synder, og de kan ikke bli frelst i Guds rike. Og jeg taler dette i overensstemmelse med Kristi ord, og jeg lyver ikke.
- 27 Og jeg ber dere innstendig om å huske disse ting, for tiden kommer hastig da dere skal vite at jeg ikke lyver, for dere skal se meg for Guds domstol. Og Gud Herren vil si til dere: forkynte jeg dere ikke mine ord, som ble skrevet av denne mannen, likesom en som roper fra de døde, ja, likesom en som taler fra støvet?
- 28 Jeg kunngjør disse ting til oppfyllelse av profetiene, og se, de skal gå ut av den evige Guds munn, og hans ord skal hvisle frem fra generasjon til generasjon.
- 29 Og Gud skal vise dere at det som jeg har skrevet, er sant.
- 30 Og videre ber jeg dere innstendig om å komme til Kristus og gripe enhver god gave og ikke røre ved den onde gave eller ved det som er urent.
- 31 Og våkn opp og reis deg fra støvet, O Jerusalem. Ja, og ta på deg dine skjønne klær, O Sions datter, og styrk dine staver og utvid dine grenser for evig, så du aldri mer forvirres, så Den Evige Faders pakter som han har inngått med deg, O Israels hus, kan bli oppfylt.
- 32 Ja, kom til Kristus og bli fullkommengjort i ham, og nekt dere all ugudelighet. Og hvis dere nekter dere all ugudelighet og elsker Gud av hele deres makt, sinn og styrke, da er hans nåde tilstrekkelig for dere, så dere ved hans nåde kan bli fullkomne i Kristus. Og hvis dere ved Guds nåde er fullkomne i Kristus, kan dere på ingen måte fornekte Guds kraft.
- 33 Og videre, hvis dere ved Guds nåde er fullkomne i Kristus og ikke fornekter hans kraft, da er dere helliggjort i Kristus, ved Guds nåde gjennom utgytelsen av Kristi blod, som ifølge Faderens pakt er til deres synders forlatelse, så dere blir hellige og plettfrie.

And wo unto them who shall do these things away and die, for they die in their sins, and they cannot be saved in the kingdom of God; and I speak it according to the words of Christ; and I lie not.

And I exhort you to remember these things; for the time speedily cometh that ye shall know that I lie not, for ye shall see me at the bar of God; and the Lord God will say unto you: Did I not declare my words unto you, which were written by this man, like as one crying from the dead, yea, even as one speaking out of the dust?

I declare these things unto the fulfilling of the prophecies. And behold, they shall proceed forth out of the mouth of the everlasting God; and his word shall hiss forth from generation to generation.

And God shall show unto you, that that which I have written is true.

And again I would exhort you that ye would come unto Christ, and lay hold upon every good gift, and touch not the evil gift, nor the unclean thing.

And awake, and arise from the dust, O Jerusalem; yea, and put on thy beautiful garments, O daughter of Zion; and strengthen thy stakes and enlarge thy borders forever, that thou mayest no more be confounded, that the covenants of the Eternal Father which he hath made unto thee, O house of Israel, may be fulfilled.

Yea, come unto Christ, and be perfected in him, and deny yourselves of all ungodliness; and if ye shall deny yourselves of all ungodliness, and love God with all your might, mind and strength, then is his grace sufficient for you, that by his grace ye may be perfect in Christ; and if by the grace of God ye are perfect in Christ, ye can in nowise deny the power of God.

And again, if ye by the grace of God are perfect in Christ, and deny not his power, then are ye sanctified in Christ by the grace of God, through the shedding of the blood of Christ, which is in the covenant of the Father unto the remission of your sins, that ye become holy, without spot.

34   Og nå byr jeg dere alle farvel. Jeg går snart til hvile i Guds paradisi inntil min ånd og mitt legeme igjen skal forenes og jeg skal føres seirende gjennom luften for å møte dere for Den Store Jehovas behagelige domstol, han som er både levendes og dødes evige dommer.
Amen.

Slutt

And now I bid unto all, farewell. I soon go to rest in the paradise of God, until my spirit and body shall again reunite, and I am brought forth triumphant through the air, to meet you before the pleasing bar of the great Jehovah, the Eternal Judge of both quick and dead.
Amen.

The End